

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

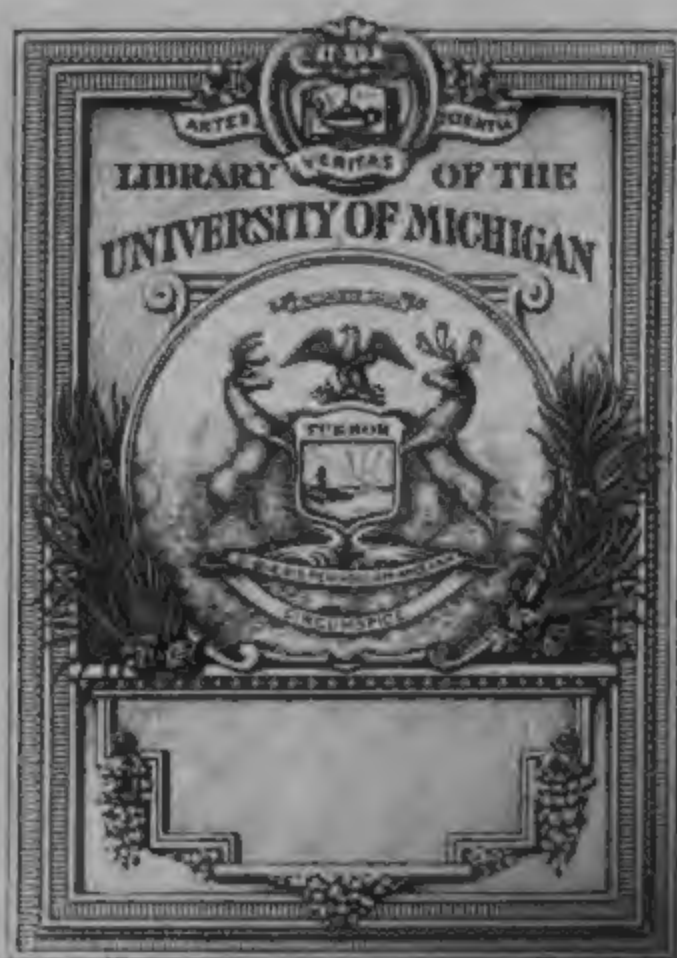
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 861,044

Eliza Jones
Leipsic March 21

The main body of the page is a large, empty white space, indicating that the text content is either missing or has been completely redacted.

Sophocles
SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN V.

ELECTRA.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M. DCCC LX.

S O P H O C L I S

ELECTRA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

M.DCCC.LX.

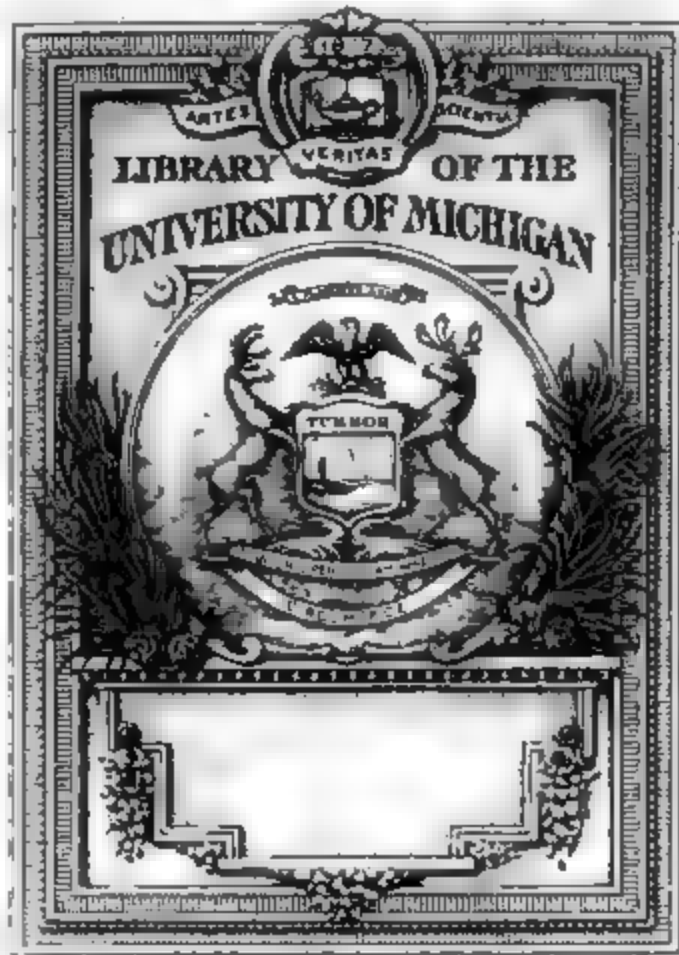

V.

Н А Е К Т Р А .

В

Elisha Jones
Leipzic, March 2, 18

Sophocles

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN V.

ELECTRA.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M. DCCO LX.

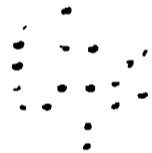

S O P H O C L I S

E L E C T R A

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

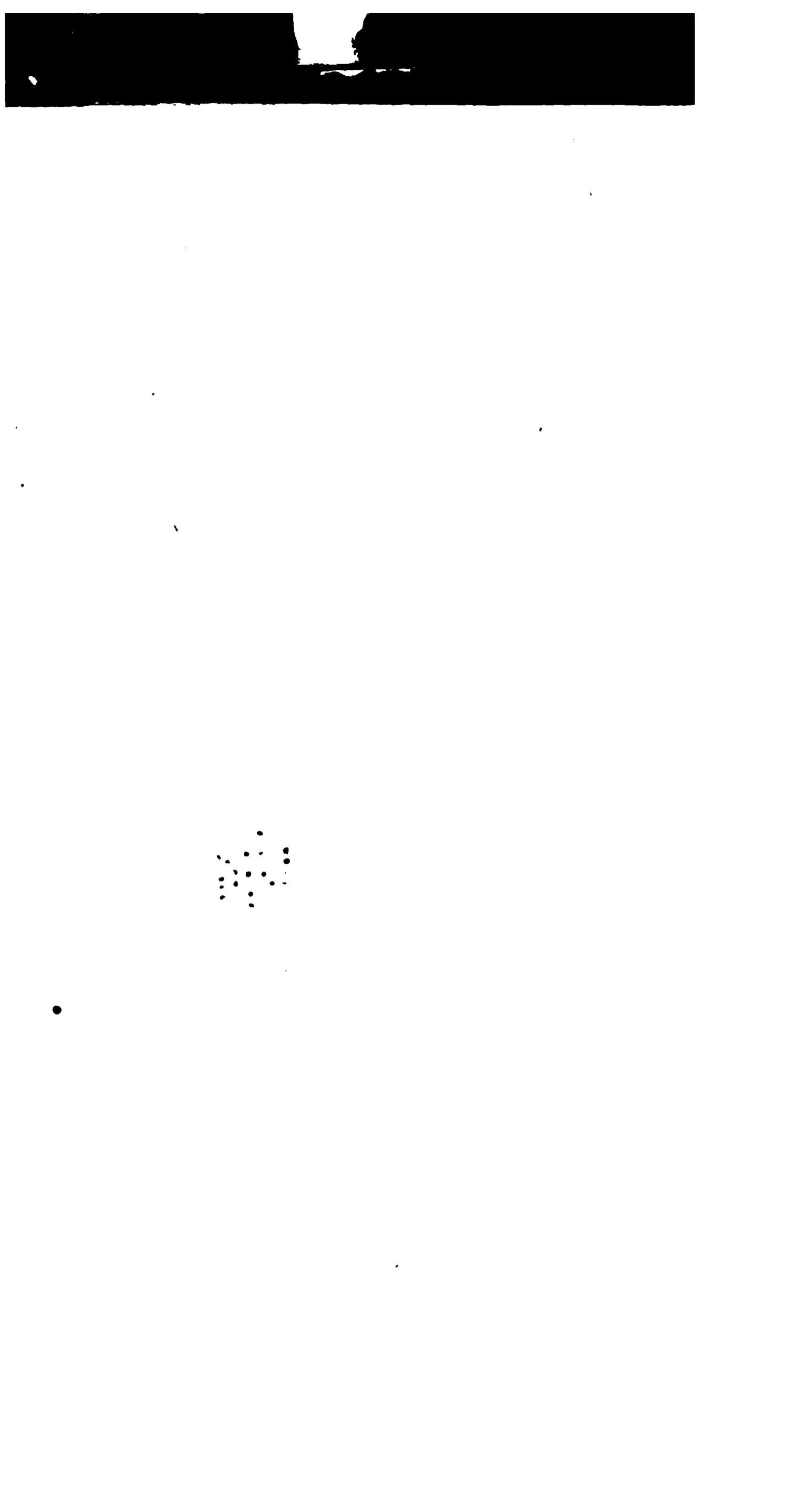

OXONII:

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCC.LX.

V.

НАЕКТРА.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ*

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

* *Personas inter histriones tres ita fuisse distributas liquet ut πρωταγωνιστής Electram, δευτεραγωνιστής Clytaemnestram et Orest τριταγωνιστής tres reliquas personas ageret.*

Ἐπίκειται ὧδε τροφεὺς δεικνὺς τῷ Ὀρέστη τὰ ἐν Ἄργει^b. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἥλέκτρα, ἠνίκα ὁ πατήρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσῃ σὺν τῷ πατρί.

ἌΛΛΩΣ.

Τροφεὺς ἐστὶν ὁ προλογίζων πρεσβύτης παιδαγωγὸς ὁ ὑποκείμενος καὶ ὑπεκθήμενος τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς Στρόφιον^c καὶ ὑποδεικνὺς αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ Ἄργους ὁ παιδαγωγὸς ἔφυγεν καὶ διὰ εἴκοσι ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ' αὐτοῦ δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

^a Quae grammatici veteres scripserunt de argumento fabulae perierunt. Duo codicis Laurentiani excerpta brevia, quae in unum coaluerant, distinxi interposito Ἄλλως ex uno apographo, in quo καὶ ἄλλως scriptum. In recentioribus apographis quomodo haec interpolata sint exposui in annotatione ad scholia vol. 2. p. 29. 30. Longiorem grammatici cujusdam

Byzantini ὑπόθεσιν ex alio codice Laurentiano edidi ibidem p. 243. Postrema illa Ἡ σκηνὴ—Ὀρέστου non leguntur in archetypo Laurentiano, sed ex apographis quibusdam sumta sunt.

^b ἐν Ἄργει] V. annot. ad v. 4.

^c Στρόφιον] Codex στρόφιον: de quo accentu dixi in annot. ad v. 1111.

9

11 12

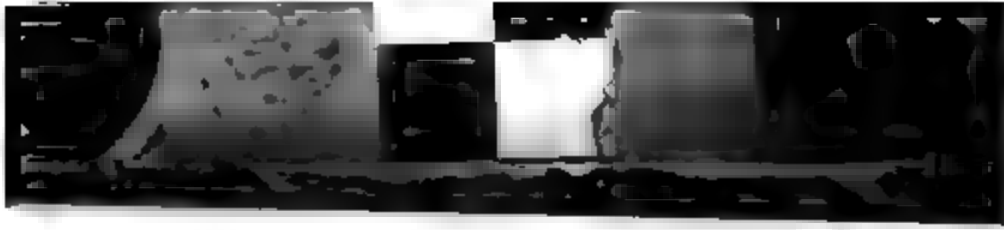
271
8-41-33

SUMMARIUM FABULAE.

Agitur fabula Mycenis ante aedes regias Pelopidarum, scena ita adornata ut lucus Ius, Inachi filiae, urbisque pars praecipua conspiciatur. Actio primo mane incipit nullisque interrupta longioribus temporis intervallis ad finem perducitur.

(Πρόλογος 1-85.) Primus in scenam prodit Paedagogus cum Oreste et, qui mutam per totum drama personam agit, perpetuo Orestis comite Pylade. Paedagogus est senex ille, cui Electra Orestem fratrem post caedem Agamemnonis—quo tempore puerilem aetatem nondum egressus erat—tradiderat ut ad Strophium Phocensem deduceret, qui eum educaret, donec matura aetate in patriam redire necemque patris ulcisci posset. Quam aetatem postquam nunc attingit Orestes, Paedagogus Mycenae eum deducit, regionem in qua non procul ab domo paterna versantur describit, et Orestem adhortatur ut communicatis cum Pylade consiliis videat quid factu opus sit, ut vindicta quam de patris occisoribus sumpturus sit successu non careat. Cui Orestes ita respondet ut eum dudum omnia quae agenda sint secum deliberata habere appareat. Nam oraculo Apollinis monitum se esse narrat ut regnum paternum non armorum vi recuperare tentet, sed quemadmodum Agamemnon Clytaemnestrae Aegisthique dolo perierit, ita ipse quoque dolo utens domum intret patrisque occisoribus sua ipsius manu par pari rependat. Quo consilio Paedagogum, in domo Agamemnonis multum olim versatum, nunc vero tot post annos, praesertim assumpto peregrini hominis habitu, non facile agnoscendum, intrare aedes regias jubet, nuncium se esse fingentem ab Phanoteo Phocensi, Aegisthi amico, missum, ut tristem nunciaret casum, quo Orestes, quum in ludis Pythicis quadriga certaret, ex curru ab equis ferocibus dejectus perierit. Quae dum exsequatur Paedagogus, Orestes cum Pylade ad Agamemnonis sepulcrum se esse abiturum dicit, ut oblatiis inferiis de-

positoque in tumulo, ut mos erat, comae suae cincinno, deb patri mortuo honores persolvat, quod ipsum quoque jusserit Apc Quo pietatis officio peracto rediturum se esse ait cum vasculo, q in fruticeto vicino absconditum habeat, quo cineres Orestis co neri ficturus sit. His vix expositis lugubris in domo auditur muliebris, quam famulae alicujus esse conjicit Paedagogus, Ore vero Electrae esse posse intelligit quaeritque an non satius paullisper remanere cognoscereque quid intus agatur. Quod c silium improbat Paedagogus, nihil prius agendum esse mon quam ut Apollinis obedientes oraculo ad sepulcrum se confer Agamemnonis libationis offerendae causa, ut bene auspicato ut tur initio. Cui facile assensus Orestes scenam cum Paedagoge Pylade relinquit.

Post haec ex domo egreditur Electra patremque nefario m occisum et miseram sui ipsius sortem lamentatur, deos deasque superos et inferos, implorans ne caedem inultam esse sinant. Q lamenta systematis continentur anapaesticis (85-120.) partim le timis partim spondiacis, quorum frequens in carminibus lugubril etiam aliis in tragoediis usus est. Interim orchestram intri chorus virginum Electrae amicarum, qui omissa, quo chori traq plerumque introduci solent, carmine parodico in alterna c Electra erumpit lamenta (121-250.), ad similitudinem κομμοῦ schylei in Choephoris 315-475. composita, quibus primum s Agamemnonis, tum misera Electrae conditio deploratur, choro e quantum fieri potest consolante, denique optatur ut auctores soc ris commissi meritas poenas non effugiant.

251.-471. (ἐπεισόδιον α'.) In eodem argumento proximi versan' chori Electraeque sermones, in quibus Electra quae de praeset rerum suarum conditione supra in universum et oratione maq poetica dixerat nunc singillatim persequitur spemque in redi Orestis positam magis magisque evanescere ait, tanta utens ve borum libertate quanta se non esse usuram ipsa fatetur, nisi nu peregre abesset Aegisthus. Post paucos versus chori, qui Oresi diu frustra expectati cunctationem in bonam partem interpretati Chrysothemis, munera manu tenens in sepulcrum Agamemnor deponenda accedit verbisque ad Electram sororem factis, etsi pra sentem rerum statum ab se quoque graviter ferri fatetur, tam necessitati cedendum esse monet cavendumque ne magis etia exacerbentur ii quorum potestati nunc sint subjectae. Ad qu

argumentum Electra respondet exprobrata sorori ignavia, se vero nihil intermissuram esse asseverat quod ad caedem patris ulciscendam ducere possit, parum curans graviora quæ ab Clytaemnestra et Ægistho ei inflictum iri mala Chrysothemis audiverat. Quibus frustra obloquitur Chrysothemis abituramque se esse ait ut libationem offerat Agamemnoni, quam jusserit Clytaemnestra somnio, quod nocte præterita viderit, perterrita, quo non obscure significatum fuerit Orestem caedis ultorem esse rediturum imperiumque paternum occupaturum. Nam Orestem per somnum viderat in patriam redeuntem sceptrumque regium in terra defigentem, ex quo ramus succreverit quo tota Mycenarum terra obumbrata fuerit. Quo somnio cognito Electra laetiores spem concipit Chrysothemique hortatur ut abjectis, quæ patris occisi manes aversaturæ sint, Clytaemnestrae libaminibus ipsa cum Electra gratiora patri munera in sepulcro deponenda offerat. In quam sententiam Chrysothemis, etiam choro suadente, concedit, ea tamen conditione ut id clam Clytaemnestra fiat, cujus iracundiam pertimescit.

His in utramque partem disceptatis Chrysothemis ad sepulcrum abit, chorus vero spei ex somnio Clytaemnestrae conceptae rationem pluribus verbis reddit cantico (*στανίμφ α'*) 472-515. ex strophæ, antistropha et epodo composito.

516.-1057. (*ἐπεισόδιον β.*) Post hæc Clytaemnestra prodit conspectaque Electra graviter in eam invehitur et quas frequenter ab ea audiverit criminationes diluere conatur, ut jure optimo se egisse demonstrat quum Agamemnonem morti devoveret, qui Iphigeniam Menelai causa ad Trojam immolaverit. Ad quæ Electra ita respondet ut omnem ab Agamemnone culpam removeat, Clytaemnestrae vero Ægisthique nequitiam clarissima in luce collocet. His nova in Electram convicia opponit Clytaemnestra et ad statuam Apollinis ante aedes positam conversa precatur ut quod viderit somnium infaustum inimicis, faustum vero ipsi eventum habeat. Quibus precibus finitis Paedagogus, nuncii ab Phanoteo missi personam agens—ut in initio fabulae inter ipsum et Orestem convenerat—prodit Clytaemnestraeque copiosa narratione exponit quomodo Orestes in ludis Pythicis perierit. Ex qua narratione Clytaemnestra, vindicis olim exstituri metu, quo usque adhuc agitata erat, liberata, tantam concipit laetitiam quantum Electra, unico, in quo omnem adhuc spem posuerat, praesidio orbata, dolorem. Clytaemnestra igitur Paedagogum invitat ut domum secum ingrediatur

hospitioque fruatur, remanet vero in scena Electra sortemque suam nunc multo quam antea miseriores primum longiore oratione exponit, tum alternis cum choro lamentis (823.-870.) deplorat, nihil solatii ex chori verbis capiens. Quo extremas desperationis momento advenit Chrysothemis nunciatque Electrae satis certis se intellexisse indiciis Orestem in tumulo Agamemnonis sacra fecisse cincinnumque comae recens desectae ibi reliquisse: ex quo laetam capit spem Orestem ipsum mox esse apparituum: quam paucis verbis reprimit Electra, memorata, cujus Chrysothemis adhuc ignara est, nuncii de morte Orestis narratione, et quas Chrysothemis in sepulcro Agamemnonis inferias conspexerit non repugnare nuncii narrationi monet, quum monumenta illa esse possint ab Oreste relicta, nunc post mortem ejus ab ignoto aliquo amico allata. Quum igitur nunc eo sint redactae ut solis ipsarum viribus confidendum sit, se ipsam Ægisthi caedem meditari confitetur sororisque sociam in exsequendo proposito operam expetit: quam Chrysothemis, quantumvis patris occisi amans Ægisthumque exosa, tamen deneget, Electramque hortatur ut ab temerario conatu desistat, iisdem fere quibus supra rationibus utens, quum Electram moneret ne Clytaemnestra et Ægistho, quorum potestati ambae sint subjectae, majorem in modum exacerbatis sortem suam vel nunc satis miseram etiam intolerabiliorem reddat. Quam ignaviam hic quoque graviter reprehendit Electra sororemque in domum se recipere jubet. Quod ea facit, neque in reliqua fabulae parte rursus prodit.

Chorus vero longiore carmine (*στασίμη β.* 1058.-1097.) pietatem erga parentes in universum celebrans excelso utitur exemplo Electrae, optatque ut superior inimicis evadat, diis scelerum ultoribus adjuvantibus.

1098.-1383. (*ἐπεισόδιον γ'.*) Finito chori carmine Orestes advenit, nuncii ab Strophio Phocensi missi persona assumpta, ut Ægistho cineres Orestis in vasculo quod affert inclusos tradat, quo Electra, quae fratrem ab initio non magis agnoscit quam ipse sororem, in novum eumque acerbissimum dolorem conjicitur, quem ampliore oratione prodit ita composita ut Orestes sororem statim agnoscat et vix sibi temperet ab suo quoque nomine prodendo. Verum ne Electra nimis subita percellatur laetitia, *ἀναγνώρισις*, ut mos fert tragoediae et in vita quoque plerumque fieri similibus in casibus solet, paullatim efficitur, etsi vel sic Electrae animus insperata laetitia tantopere commovetur ut ab Oreste iterum monenda

sit ne inimicis in domo versantibus mutatum animi habitum exultationibus suis prodat consiliumque vindictae sumendae, quo Orestes advenit, irritum reddat. Qua cautione quantopere opus sit Paedagogi ex aedibus prodeuntis admonitio (1326 seqq.) docet, quem ipsum quoque nunc demum Electra eundem esse virum comperit cui ante multos annos Orestem puerum Clytaemnestrae Ægisthiue manibus ereptum tradiderat. Is accurate explorato in aedibus rerum statu opportunum communi consilio exsequendo tempus esse docet. Quo cognito Orestes et Electra comitante Pylade in domum se conferunt, chorus vero brevi carmine (στασίμη γ'. 1384.-1397.) abeuntes prosequitur, tandemque ratum fore sperat ut deorum vindicta veteris criminis auctores assequatur.

1398.-1500. (ἔξοδος) Quo carmine finito rursus ex domo prodit Electra, Ægisthum, adhuc absentem, si forte adveniat, observatura. In domo vero Clytaemnestra altum tollit clamorem, letali ictu ab Oreste percussa. Quo vix audito chorus Ægisthum appropinquare videt, qui eorum omnium quae in domo peracta sunt ignarus eo se consilio advenisse ait ut hospites Phocenses, quos mortem nunciasset Orestis comperit, ipse audiat. Ad quae Electra et Orestes ita respondent ut Clytaemnestram occisam esse et ipsi quoque ultimum vitae momentum instare sibi intelligat Ægisthus. Ipse igitur in domum pellitur ut ibi juxta Clytaemnestram prostratus scelerum ab se commissorum poenam luat. Chorus vero tribus versibus anapaesticis, quibus Atridarum progeniem tandem in libertatem vindicatam esse significat, fabulam claudit.

Fabulae, quae huic tragoediae argumentum praebuit, forma antiquissima et simplicissima ab Homero tradita est in Odyssea, cujus narrationis summa haec est. Agamemnon quum ad Trojam expugnandam proficisceretur, domi reliquerat Clytaemnestram uxorem, Tyndarei filiam, cum Oreste filio infante et filiabus tribus^a.

^a Hoc ex ipsius Agamemnonis verbis intelligitur Il. 9, 142.

τίσω δέ μιν Ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίη ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα.

De numero et nominibus filiarum Agamemnonis, de quibus poetae alii alia tradiderunt, dixi in annot. ad Electrae v. 157.

Clytaemnestram ut tutam praestaret ab amatorum, si qui forent, insidiis, ἀνδρὶ cuidam ἀοιδῷ custodiendam commiserat. Quod consilium irritum reddit Aegisthus, Thyestis filius, ex eodem quo Atridae Pelopidarum genere natus, qui reginam diu frustra blandis verbis aggressus tandem voti compos factus, custodeque illo in insulam desertam deportato, non solum cum Clytaemnestra consuescit, sed etiam, ut matrimonium cum ea inire possit, Agamemnonis post reditum ex Troja interficiendi consilium capit persuadetque Clytaemnestrae, neglectis deorum monitis, qui misso ad Aegisthum Mercurio praedixerant Orestem licet ab domo paterna tum remotum (Od. I, 41. II, 458.) caedis patris ultorem matura aetate (ὄππότερ' ἂν ἠβήσῃ) esse exstiturum (I, 35). Redeunte post Trojam captam Agamemnone, absente adhuc Oreste, Aegisthus et Clytaemnestra consilium suum exsequuntur et Agamemnonem una cum Cassandra, Priami filia, quam captivam secum adduxerat, ex insidiis adorti interficiunt (4, 530. II, 409. 24, 22. 97. 199.) regnoque potiti septem per annos fruuntur, donec anno octavo domum revertitur Orestes ratumque facit quod dii Aegistho praedixerant, 3, 303.

τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσειω Μυκῆνης·
τῷ δέ οἱ ὄγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
ἄψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.

ubi verba μητρός τε στυγερῆς ostendunt etiam Clytaemnestram ab Oreste interfectam dici, etsi in verbis praecedentibus de solo sermo est Aegistho, cujus in omni hoc scelere apud Homerum primae partes sunt, secus atque apud tragicos, qui, ut infra videbimus, primas partes Clytaemnestrae tribuerunt. Orestes ubi usque ad tempus illud delituerit, incertum reliquit Homerus, apud quem Agamemnonis umbra apud inferos ex Ulixē quaerit II, 457.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἴ που ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
ἢ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
ἢ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
οὐ γάρ πω τέθηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.

de quo nihil se compertum habere respondet Ulixes. Quod Athenis revertisse dicitur, in versibus supra apposis (3, 307. ἀψ ἀπ' Ἀθη-
νάων), in editione Zenodoti ἀψ ἀπὸ Φωκίων scriptum fuit: quod, ut
scholiasta animadvertit, ex conjectura veteris critici profectum esse
potest, qui quum tragicos sciret Orestem ab Strophio Phocensi
educatum finxisse, idem Homero inferre voluerit^b, cui narratio illa
de Strophio, quem non magis quam Pyladem memorat, fortasse
prorsus ignota fuit. Fata Orestis post caedem matris Aegisthique,
de quibus posteriorum temporum poetae alii alia narrarunt, nus-
quam tetigit Homerus.

Poetae cyclici quomodo hoc argumentum tractaverint ex paucis
quae supersunt fragmentis non perspicitur, etsi non dubitandum
quin plura Homericis addiderint narrationibus, ut in aliis fabulis
non paucis factum esse novimus. Leve est quod Νόστων poeta,
Agius Troezenius, Pyladem Oresti caedem patranti affuisse scripsit:
de quo tragici poetae consentiunt, tacet Homerus, qui Pyladem
nusquam memoravit.

Lyricorum antiquissimorum duo a grammaticis memorantur,
Xanthus et Stesichorus, qui Ὀρέστειαν scripserint^c, in qua vel ex
paucis quae supersunt fragmentis intelligitur fabulam longius quam
ab Homero factum est productam novisque accessionibus non pau-
cis locupletatam fuisse. Inter quas hoc prae ceteris est memora-
bile, quod Stesichorus Orestem post caedem matris in insaniam
actum esse arcumque ab Apolline accepisse tradidit, quo Furias
quae eum persequerentur propelleret. Quae certum haberi potest
non ab Stesichoro aut quem imitatus est Xantho inventa, sed ab
antiquioribus, quorum nomina nunc ignoramus, auctoribus accepta
fuisse. Nam fama de Orestis insania, de Furiis eum persequentibus
deque iudicio caedis quod subierit per omnem Graeciam antiquitus
propagata fuit, ut ex Pherecydis, Hellanici, Pausaniae aliorumque
narrationibus, quantumvis in rebus singulis inter se discrepantibus,
intelligitur, quas post alios collegit I. V. Westrikius in Disputatione
de Aeschylī Choephoris deque Electra Sophoclis et Euripidis (Lugd.
Bat. 1826.) p. 51 seqq.

Post Stesichorum fabulae partem praecipuam descripsit Pindarus
Pyth. 11, 24—57. ubi Orestem infantem ab Arsinoe nutrice mani-
bus ereptum esse narrat Clytaemnestrae Agamemnonis Cassandrae-

^b V. annot. ad v. 180.

^c V. Aelian. V. H. 4, 26. Athen. 12. p. 513 A.

que caedem parantis traditumque Strophio, veteri Agamemnonis hospiti, ad pedem Parnassi habitanti: unde adultus (*χρονίῳ σὺν Ἄρει*) domum redierit caedemque paternam caede ultus sit matris et Aegisthi. Causa caedis Agamemnonis in medio relinquit Pindarus utrum ab ira sit repetenda quam Iphigeniae sacrificium ab Agamemnone ad Trojam commissum injecerit Clytaemnestrae—quam in tragicorum quoque fabulis praetexit Clytaemnestra—an eam *ἐτέρῳ λέχει δαμαζομένην ἔννεχοι πάραγον κοίται*, quibus verbis Aegisthi adulteri amor significatur, qualem jam ab Homero descriptum esse supra vidimus.

Ab his similibusque lyricorum potissimum poetarum narrationibus profecti poetae tragici hoc argumentum novis inventis auctum ita exornarunt ut tragoediae usibus aptum redderent. Horum poetarum si non primus omnium, certe primus eorum quos novimus fuit Aeschylus, qui universam hanc fabulam trilogia Oresteia, quae propitia fortuna ad nostra tempora integra est servata, pertractavit, adjecto quod perit Proteo dramate satyrico: quam tetralogiam actam esse olymp. 80, 2. ex didascaliam novimus. Trilogiae fabula prima, Agamemnon, in caede Agamemnonis praeparanda et exsequenda versatur; secundae, Choephoris, Clytaemnestrae Aegisthi-que caedes ab Oreste suscepta argumentum praebuit, post quam Furiae Orestem matricidii reum persequuntur; in tertia, quae Eumenidum nomine inscripta est, Orestes auctore Apolline, qui ipse in scenam prodit, Athenas se confert, ut apud Areopagum caedis judicium subeat, ubi intercedente Minerva judicium sententiis absolvitur et placatis Eumenidibus regnum paternum occupaturus Argos redit.

Tripertiti hujus argumenti partem mediam, in qua Aeschyli Choephoris versatur, tractandam sibi sumserunt Sophocles et Euripides in Electra partim amplificatam partim mutatam, ut fabulae postulabant non trilogiae nexu cum aliis conjunctae, sed seorsum editae: in quo Euripides multo plus libertatis sibi sumsit quam Sophocles. Nam Sophoclea fabula etsi in rebus levioribus multis ab Aeschylea differat, tamen in universum non admodum dissimilis est Aeschyleae, nisi quod in personarum, quarum praecipuae in omni hac fabula partes sunt, moribus fingendis Sophocles artem aliquanto quam Aeschylus perfectiorem ostendit.

In initio fabulae Aeschyleae, quae non Mycenis ut apud Sophoclem, sed Argis agitur, tumulus conspicitur Agamemnonis, ad

quem Orestes non, ut apud Sophoclem, a Paedagogo adductus, sed solo Pylade comitante accedit primusque verba facit, quibus Mercurii inferni opem precatur, et comas capitis sui abscissas, ut mos postulat lugentium, Agamemnoni consecrat. Quo pietatis officio vix peracto paullulum recedit cum Pylade, ut ipse non visus quae ab aliis hic agantur observet. Nam Electram ex aedibus prodire videt, comitante mulierum caterva, ex quibus chorus est compositus. Quas captivas olim ab Agamemnone ex Troia adductas, nunc solius Clytaemnestrae arbitrio subjectas esse ex longiore earum cantico cognoscitur, quo praesentem conditionem suam deplorant missasque se esse ab Clytaemnestra produnt, somnio infausto excitata, ut libamina Agamemnoni ad manes ejus placandas offerrent: unde nomen iis factum a poeta est *Χρηφόρων*. Quae sacra ubi Electra praesente peracta sunt, Electra in tumulto patris comas recens desectas conspicit et ex iis pedumque vestigiis Orestem modo affuisse colligit. Quam *ἀναγνώρισιον* gradatim et artificiosius per majorem versuum numerum effecit Sophocles, brevissima via Aeschylus, apud quem Orestes audito Electrae et chori colloquio statim in mediam scenae partem redit et post paucos versus ipsum se esse Orestem indicibus probat quae nihil dubitationis relinquunt Electrae. Quo facto Orestes injunctum sibi ab Apolline caedis paternae ulciscendae officium exponit et alternis cum Electra et choro vicibus longo et lugubri carmine (quod genus *κομμὸν* appellant grammatici) Agamemnonis caedem deplorat deorumque et patris occisi auxilium ne sibi denegetur caedem ulturo precatur: quibus precibus suas adjungunt Electra et chorus. Tunc ex choro quaerit quomodo factum sit ut Clytaemnestra inferias offerri juberet Agamemnoni, cognitoque ex chori verbis somnio Clytaemnestrae, quae nocte praeterita draconem parere sibi visa erat, qui uberibus matris admotus mixtum cum lacte sanguinis concreti grumum educeret, ita illud interpretatur ut draconis specie se ipsum significari credat, qui sanguinis paterni ab Clytaemnestra effusi ultor sit futurus. Quod ita se esse effecturum dicit ut peregrini habitu inductus cum Pylade aedes regias adeat et ab Strophio Phocensi missum se esse fingat, ut mortem nunciaret Orestis. Qui dolus dum praeparatur chorus longiore carmine perniciosam multis vim amoris describit diemque illuxisse videri ait, qua Agamemnonis occisores debitas poenas sint daturi. Post haec domum pulsat Orestes intromissusque cum Pylade hospitaliter ab Clytaemnestra excipitur, Aegistho (ut apud

Sophoclem) peregre absente, mortemque Orestis (quam Sophocles ampla narratione ficta descripsit) paucis verbis nunciat. Qui nuncius statim ad Aegisthum quoque perfertur, qui redux, priusquam plura de morte Orestis exquirere potest, letali ictu ab Oreste in domo percutitur. Quo facto Orestes, haesitans ab initio matrisque precibus commotus, sed a Pylade oraculi ab Apolline dati admonitus, Clytaemnestram pari ictu prosternit. Sequitur chori carmen rei praesenti accommodatum: quod dum canitur, cadavera spectanda efferuntur Aegisthi ac Clytaemnestrae. Quam caedem partim memoratis ipsorum criminibus partim Apollinis jussu pluribus verbis defendit Orestes, sed mox mentem ab se alienari sentit Furiasque ipsum persequentes videre sibi videtur, deas matricidii ultrices, a quo piaculo Apollinem eum liberaturum esse chorus auguratur. Quo exitu fabulae opus erat ut aptus ad Eumenides, ultimam trilogiae fabulam, transitus praepararetur.

Apparet ex his gravissimum inter Aeschylis Sophoclisque tragoediam discrimen in Electrae persona positum esse, cujus in priore tantum fabulae Aeschyleae parte, qua caedes Clytaemnestrae et Aegisthi praeparatur, aliquae sunt partes, nullae in altera, quum post v. 510. scenam relinquat. Contra apud Sophoclem Electra primaria per totam fabulam persona est—quod fabulae inscriptione ipse declaravit Sophocles—totque non solum obstinatae adversus matrem Aegisthumque pervicaciae, sed etiam excelsi animi documenta praebet, ut simillima sit Antigoniae in fabula cognomine personae. Quod ut magis etiam elucesceret, Sophocles Chrysothemis, Electrae sororem, quae in fabula Aeschylea ne memoratur quidem, in medium produxit, pari quidem matris Aegisthique odio flagrantem, sed longe remotam ab Electrae animi magnitudine diraeque necessitati cedendum esse judicantem, quemadmodum Ismena Antigona hortatur ut Creontis imperio se submittat.

Qui tertius post Aeschylum et Sophoclem hoc argumentum tractavit Euripides in Electra, quum non illorum vestigiis insistere, sed novitate inventorum placere vellet, fabulam produxit dramati satyrico quam tragoediae similiorem, cujus de argumento jam Petrus Victorius satis recte judicavit in iis quae vol. 3. p. 1008, 1009. ed. meae Oxon. scripsit, quae hic non repetam, quum fabula Euripidea vix digna sit quae cum Aeschylea et Sophoclea comparetur. Idem poeta iudicium, quod Orestes post caedem Clytaemnestrae apud Argivos subierit, in Oreste tragoedia tractavit, etsi ita ut hoc quo-

que drama jam veteribus criticis Graecis ^d κωμικώτερον vel σατυρικώτερον esse visum sit et ἀνοίκειον τῆς τραγικῆς ποιήσεως, simile Alcestidi, cui fabulae quartum in tetralogia locum datum fuisse novimus, ut dramatis satyrici instar sit habenda.

De tempore quo Sophocles Electram scripserit nihil compertum habemus. Ex metrorum tamen formis omnique orationis colore, comparato cum postremis quae supersunt poetae fabulis, Philocteta et Oedipo Coloneo, tantum videtur colligi posse, ad mediam eam esse referendam aetatem poetae, scriptam, ut videtur, aliquo post Antigonom, quae olympiadi octogesimae quartae exeunti probabiliter est adscripta, tempore. Nam Electrae et Chrysothemidis mores, ut supra dicebam, in hac fabula ita sunt formati ut Antigoniae et Ismenae in Antigona fabula sermones poetae obversatos esse verisimile sit, de quo jam ab scholiastis Graecis uno alteroque loco monitum est, quemadmodum Antigonom cum Electra composuit Dioscorides in epigrammate in sepulcrum Sophoclis (Anthol. Palat. 7, 37.)

εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
εἴτε καὶ Ἠλέκτραν ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Attilii interpretationem Electrae Latinam memorat Cicero De finibus 1, 2. 5. *ut cum Sophocles vel optime scripserit Electram, tamen male conversam Attili mihi legendam putem.*

L. Attius, quem Aegisthum sive Clytaemnestram et Agamenonidas scripseisse novimus, quomodo hoc argumentum tractaverit ex perpaucis quae supersunt fragmentis non perspicitur. Nonnulla tamen in iis sunt quae cum verbis vel Aeschylis vel Sophoclis nonnihil similitudinis habeant. Neque improbable est perfectius eum sequi maluisse Sophoclis quam Aeschylis exemplum: de quo dictum ab O. Ribbeckio in Praefatione ad Tragicorum Latinorum Fragmenta p. xii.

^d Vid. scriptorem Argumenti grammaticus in Crameri Anecd. Alcestidis. Duabus fabulis Euripidis Electram Sophocleam addit Paris. vol. 1. p. 7. iudicio perverso.

.....

.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

᾽Ω ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἄγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐπόθεις τόδε,

LECTIONES CODICIS LAURENTIANI XXXII, 9.

1. στρατηγήσαντος] γρ. τυραννήσαντος ab S.

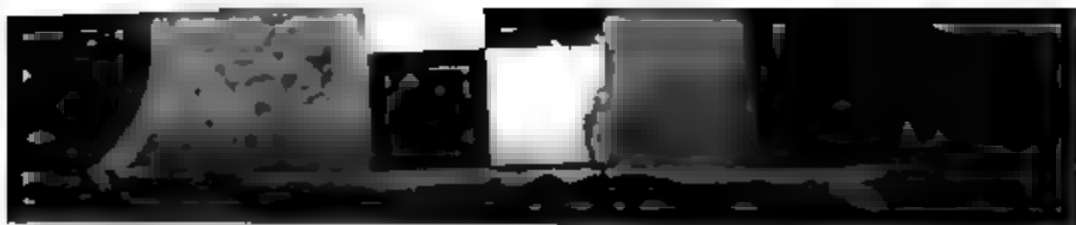
3. λεύσσειν] λεύσειν.

1. Τοῦ στρατηγήσαντος] Ipsa prima fabulae verba inutili conjectura affecit qui τοῦ τυραννήσαντος scripsit, quod διορθωτῆς codicis ut alias hujusmodi conjecturas in γρ. posuit. Clarum bello Trojano nomen Agamemnonis similiter memoratur v. 694. ubi Orestes filius nominatur τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἄγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε. Artem poetae, qui paucis ab initio versibus locum fabulae personarumque descripserit, observavit scholiasta, ἅπαντα ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής, τὸν τρόπον τῆς σκηνῆς, τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο, τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας, τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης φησὶ γὰρ ὑποκατιῶν (v. 16.) "Πυλάδης, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον." Scholiasta Eurip. Phoeniss. v. 1. 2. παλαιὰ τις φέρεται δόξα ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδῃ, ὅτι προέταξε τούτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι προέ-

ταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς τὸ ᾽Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτέ. Narratiuncula inepta, a grammatico aliquo excogitata.

3. ὦν πρόθυμος] πρόθυμος, quod per ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος explicat scholiasta, cupidi significatione solus dixit et cum genitivo construxit Sophocles.

4. Ἄργος] Non de regione, sed de urbe intelligendum esse manifestum est monuitque scholiasta. Proximum versum eo esse consilio adjectum, ut locus regionis prae aliis nobilis et conspicuus demonstraretur, animadvertit Camerarius. Similiter Euripides in principio Electrae, ὃ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου βῶαί. Recte igitur Boissonadius "Argos non est Argolis, sed ipsa urbs, quam, Mycenae ingredientes, e loco editiore conspiciunt. Locorum ipsorum habitum, qui illa vidit, optime Sophocleae expositioni convenire declaravit Clarkius, *Travels* vol. 2. part. 2. p. 692." Argos a Mycenis quin-

τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης 5
 αὐτῆ δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
 ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὄδε
 Ἥρας ὁ κλειρὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
 φάσκευ Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους δρᾶν,
 πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
 ὄθεν σε πατρὸς ἐκ φονῶν ἐγὼ ποτε

10. Πελοπιδῶν] πελοπιδῶν, *om* a m. pr. φόνων.

11. φονῶν *scripsi* pro

quaginta stadiis sitos fuisse Strabo annotavit 8. p. 368. quod non poterat impedire poetam quo minus utriusque urbis templa et aedificia hinc conspici fingeret.

5. οἰστροπλήγος] Sic Io dicitur ab Aeschilo Prom. 681. ut Autonoe et Ino οἰστροπλήγες ἔβλαι· apud Eurip. Bacch. 1227. Ab Inachi autem, Ius patris, nomine Argos hoc, ut ab aliis distingueretur ejusdem nominis urbibus, Ἰνάχειος est appellatum. Ἰασον Ἄργος dixit Homerus Od. 18, 246. ab Iaso, quem nonnullos Ius patrem perhibuisse tradit Apollodorus, 2, 1, 3., secus atque tragicos plerosque (τεὸς πολλοὺς τῶν τραγικῶν), a quibus Inachus sit appellatus.

ἄλσος] Sic locum quemvis diis consecratum, arboribus consitum vel non consitum, saepe a poetis nominari observavit scholiasta Pindari Olymp. 3, 31. Θήβας ἐταρμάτου ἄλσος Sophocles dixit Antig. 845.

7. 8. De Lyceo et Heraeo vide scholiastam. Pausaniam citat Musgravius 2, 19, 3. Ἀργείοις δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει τὸ ἐπιφανέστατον ἴσθιον Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λυκείου. et de Heraeo ib. 17, 1. Μυκηναίων δὲ ἐν ἀριστερῇ εἴντε ἰνάχει καὶ δέκα στάδια (decem tantum stadia apud Strabon. 8. p. 368.) τὸ Ἥραϊον. De situ Lycei v. Leakei *Travels in the Morea*, vol. 2. p. 403. De He-

raeo ibid. p. 389. Apollinis cognomen Λύκειος, cuius obscura origo est, alii aliter jam inter veteres sunt interpretati. Sophocles quid secutus sit ostendit λυκοκτόνου θεοῦ nomen.

8. οὐξ ἀριστερᾶς] Cum Pausania, cuius verba modo apposuimus, de situ templi consentit scholiasta, ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηναίων τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιούσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φαιίδος δὲ παραγενόμενος διὰ Κορίνθου πεποιήσεται τὴν ὁδόν.

9. φάσκευ] Pro imperativo φάσκε. δρᾶν νομίζετε dixit Henicobus comicus apud Stobaeum Floril. 44, 27. a Brunckio comparatus, τὸ χαρίων μὲν γὰρ τοῦ ἐστὶ πᾶν κύκλω | Ὀλυμπία, τῆνδὲ δὲ τὴν σπηλὴν ἐκεῖ | σπηλὴν δρᾶν θεωρικὴν νομίζετε.

Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους] Divites. Sic jam apud Homerum (Il. 7, 180. 11, 46. Od. 3, 305.) πολυχρῆσος Μυκῆνη.

10. πολύφθορόν τε δῶμα] Sic (*sacra Pelopis domus* Horat. Od. 1, 6, 8.) dicitur familia Pelopis ob caedes domesticas Tantalus enim Pelopem filium mactaverat, diisque epulandum apposuerat; Atrous et Thyestes, Pelopis filii, occiderant Chrysippum fratrem; Atrous liberos Thyestis, Aegisthus, Thyestis filius, Atroum et postea Aga-

ΕΡΕ.

11. φονῶν] V. ad Trach. 55.

πρὸς σῆς ὀμάλμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν

ἤνεγκα κάξέσωσα κάξεθρεψάμην

τοσόνδ' ἐς ἤβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.

νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ φίλτατε ξένων

15

Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·

ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας

ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ

μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.

πρὶν οὖν τι' ἀνδρῶν ἐξοδοιοποιεῖν στέγης,

20

ξυνάπτειτον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἔβης

14. τιμωρὸν φόνου] τιμωρῶν φθόνου pr., sed correctum a m. pr. vel ab S. 15. Versus a m. pr. in margine additus. 16. Πυλάδῃ] πυλάδῃς, εἶπασο σ 20. στέγης] στέγησι 21. ἔβης scripsi pro ἐμέν.

12. πρὸς σῆς ὀμάλμου—λαβὼν] Comparanda cum his quae Electra ipsa narrat v. 296. 1132. 1348. ὀμάλμου καὶ κασιγνήτης cum Homericō κασιγνήτος καὶ ὄπατρος comparavit Schneidew. et Aesch. Eum. 89. αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινῷ πατρὸς, et quae sunt similis tautologiae exempla apud tragicos, velut infra v. 325. τὴν σὴν ὀμαιομον ἐκ πατρὸς ταύτου φύσω. V. ad Antig. 1.

13. κάξεθρεψάμην] καὶ σ' ἐθρεψάμην schol. Hom. Iliad. 2, 485.

14. τοσόνδ' ἐς ἤβης] Viginti circiter annorum, ut monet scholiasta ad v. 686. et scriptor argumenti Graeci. "Agamemno enim decimo post expeditionem Trojanam anno Mycenae rediit, quo interfecto Aegisthus septem annos regnavit (v. Homer. Odys. 3, 305.) octavo anno ab Oreste occisus." ERFURDT.

16. βουλευτέον] βουλευέτον Porsonus.

18. κινεῖ — σαφῆ] Adjectivum effectum verbi significat. Est enim κινεῖ ὅστε σαφῆ γίνεσθαι, quocum

σαφῆ ταῦτα δείξουσιν v. 1366. comparat Wund.

19. ἄστρων—εὐφρόνη] I. q. ἄστρα εὐφρόνης s. εὐφρόνη ἀστερόεσσα. Similia exempla collegit Seidler. ad Eurip. Electr. 641. Infra v. 758. σῶμα δειλαίας σποδοῦ de corpore in cinerem mutato. Astro- rum autem nox dicitur quia astra per noctis tenebras lucent. ἐκλε- λοιπέται nox dicitur ut Aj. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος | τῇ λευκοπώλφ φέγγος ἡμέρα φλέγειν. Contra de nocte lucem diei pel- lente Aesch. Prom. 24. ἡ ποικι- λείμων νύξ ἀποκρίψει φάος.

20. τι' ἀνδρῶν] Aegisthum di- cit ejusque famulos. Nam Aegi- sthum domo abesse paedagogus non magis scit quam chorus, qui hoc audit ex Electra v. 313.

ἐξοδοιοποιεῖν] Verbum ex hoc uno loco cognitum, fortasse ab Sophocle formatum.

21. ξυνάπτειτον λόγοισιν] Ordo sententiarum hic est: primum di- cit paedagogus tempus esse consul- tandi, βουλευτέον: deinde admonet ut id ipsum faciant, ξυνάπτειτον λό-

ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς, κἂν ἦ γέρων, 25

ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησι, ὡσαύτως δὲ σὺ

ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.

τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ

ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοῦς, 30

27. ὡσαύτως] Prius σ in litura.
γ' ut videtur. πρώτοις] πρώτοις

28. τ' factum ex alia litera,
ἔπει] ἔπει

γοισιν: idque recte dicere potest, quia, licet nihil loquatur Pylades, tamen ita adest, ut qui locuturus esse, si opus sit, videatur. Nunc Orestes pro utroque sententiam dicit, et ita quidem, ut non opus sit aliquid addere Pyladem. HERM. In apogr. uno ξυναπτόον (contra atque Porsonus βουλευέον v. 16. pro βουλευτόον scribi volebat): quod nihil caussae est cur codicis scripturae praeferatur. συναπτειν autem intransitive dictum ut apud Eurip. Phoen. 702. ἐς λόγους συνῆψα Πολυνείκει.

ἔβης] Codex ἐμέν, cui ἐσμέν superscriptum in Lb., quod in textu habent Flor. Γ. aliaque nonnulla apographa. ἐμέν, quod ex Callimacho annotatum est ab Herodiano περὶ μονήρου λέξεως p. 24, 3. et Eustathio ad Homer. p. 1457, 49., alienissimum ab Sophocle est, cui restitui quod scripserat ἔβης, quod etsi antiquitus EBEΞ scriptum facile in EMEN corrumpi potuit, tamen probabilius est pluralem ἐμέν, fictum fortasse ex glossemate ἐσμέν, correctori veteri deberi, quem numerus singularis ἔβης post dualem ξυνάπτεον illatus offendisset, quo rectissime usus est

poeta. Nam Orestes primaria est persona perficiturque ab eo solo caedes Clytaemnestrae et Aegisthi, quae significatur verbis ἔργων ἀκμή. Recte igitur paedagogus neque ἐσμέν neque ἐστέ dicit, sed ἔβης, ut Orestes respondet ὅς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις, non ὡς νῶν, etsi deinde ad numerum pluralem transit, quemadmodum a plurali et duali ad singularem ἔβης transierat paedagogus.

24. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς] Recte explicat schol. τοῦ εἶναι πιστὸς εἰς ἡμᾶς.

25. ἵππος εὐγενῆς] Hinc Philostratus Vit. Soph. p. 606. ab Jacobsio comparatus, εἶδον ἄνδρα παραπλήσιον τῷ Σοφοκλείῳ ἵππῳ.

26. ἀπώλεσεν] *Perdere solet.*

27. Locutionem ὀρθὸν οὖς ἴστησι in illustrat nota ad Eunapiana αὐτῷ τὰ ὄτα ἀνειστήκει p. 359. Proverbium in Villoisoni Diatriba p. 68. ὡσιν ἐστῶσιν ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὰ ὄτα εὐτρεπιζομένων. BOISS.

28. ἔπει] Frustra P. Leopardus πάρει. ἔπει convenienter dictum προσπόλου personae, qui Orestem tanquam ducem sequitur.

εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἠνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτ' ἄρα πατρὶ
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα·
 ἄσκειον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ
 δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκους σφαγὰς.
 ὅτ' οὖν τοιούδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
 ὅπως ἂν εἰδῶς ἡμῖν ἀγγελίης σαφῆ.
 οὐ γάρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ᾧδ' ἠνθισμένον.

35

40

33. πατρὸς a m. recentiore ex πατρὶ factum.

35. πεύσει] πεύσει

31. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω] Scholiasta, εἰ τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλευῆσαι, μεθάρμοσον, ὃ ἔστιν ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαρτος φαίνεται.

33. πατρὶ] Quod recens codicis corrector posuit πατρὸς est in apogr. omnibus. Recte habet dative. Nam πατρὶ δίκας ἀρῆσθαι nihil differt ab locutione τιμωρεῖν τι, iniurias alicui illatas ulcisci. Monuit Wund. ἀροίμην non futuri, sed aoristi optativus est.

35. χρῆ] I. e. μαντεύεται, ut explicat schol. Verbum χρῆ, pro quo in dialecto Ionica et communi χρῆ dictum est, ex hoc loco memorent Etym. M. p. 814, 7. Eustath. p. 89, 24. 751, 57. 1179, 39.

36. ἄσκειος ἀσπίδων eadem structura qua ἀχαλκος ἀσπίδων Oed. T. 190.

αὐτὸν] Ipsum, i. e. non per alios.

37. χεῖρὸς non cum δόλοισι conjungendum, sed cum σφαγὰς. Nam caedem dicit quam manus facit. κλέψαι σφαγὰς autem significat

clam caedem facere. Quocum comparatum est κλέπτειν μύθους Aj. 188. de rumore clam sparso.

39. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ] I. e. quando tempus est domum intrandi. Sic καιρὸς καλεῖν dicitur Phil. 466.

40. ἴσθι] Explora, sive, ut schol. explicat, περιέρχασαι τὰ πραττόμενα πάντα.

43. ὑποπτεύουσιν] Apogr. aliquot ὑποπτεύουσιν, in uno supra versum ὑποπτεύσωσιν, quod qui scripsit praecedens μὴ, quod ad solum pertinet aoristum γνῶσι, etiam cum proximo verbo constructum esse credidit neque animadvertit οὐ μὴ γνῶσι futuri cum solo οὐ conjuncti significationem habere, οὐ γνῶσονται, de quo monuit Schneiderus ad Xenoph. Hier. 11, 15. Aoristus et futurum similiter conjuncti in Oed. Col. 450. ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχῳσι τοῦδε συμμάχου | οὐτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ | δνησις ἤξει.

ἠνθισμένον] Scholiasta, τινὲς τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν,

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
 Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἤκων· ὁ γὰρ
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὀθούνεκα
 τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,

45

44. τοιῶδ'] τοιῶδε

47. ὄρκον Reiskius pro ὄρκῳ

οἶον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον· τοῦτο δὲ ἀπίθανον· ἐγνώσθη γὰρ ἂν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξεν τὴν κεφαλὴν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἡσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνώσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος. Male interpretati sunt qui de senili colore et habitu, de quo jam dictum erat, intellexerunt, quocum Jacobsius comparavit Cyrill. c. Julian. 6. p. 187 A. ὅτε λευκῇ πολιᾷ κατηνθισμένος — διεφαίνετο. et Christodor. Ecphr. 90. de Chryse sene, βαθὺς δὲ οἱ ἠνθεε πάγων. Quod Bothius dici credit floribus ornatum, i. e. coronatum more eorum qui laeta nunciant, si voluisset Sophocles, non ἠνθισμένον dixisset, sed ἔστεμμένον. Recte scholiasta ἡσκημένον interpretatur, quod significat vestem et ornatum quo instructus paedagogus tanquam hospes Phocensis in aedes ingressurus est. Sic Linwoodius.

45. Φανοτέως] Prudenter nomine utitur non Strophii, sed Phanotei, qui exosus fratrem Crisum ejusque progeniem, Strophium et Pyladem, amicissimus est Clytaemnestrae atque Aegistho. Itaque non metuendum est Oresti ne nuncius, qui ab Phanoteo missum se esse simulet, doli alicujus suspicionem Clytaemnestrae moveat aut Aegistho. Bene hoc animadvertit O. Muel-lerus in diariis Gottingensibus a. 1831. fol. 101. p. 1004. ἀνδρὸς Φανοτέως est ἀνδρὸς τινος, Φανοτέως

καλουμένου. Quocum interpretes compararunt similia, velut ἄνδρα Βιήνορα apud Homerum Il. 11, 92. et ἀνὴρ Παναίτιος apud Herodot. 8, 92.

ὁ cum accentu in aliis omisso scriptum etiam in aliquot apogr. et apud Eustath. p. 405, 45. ut pro οὔτος demonstrativo dictum distinguitur ab ὁ solam articuli significationem habente. Idem casuum obliquorum usus est, ut Oed. T. 1082. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός.

46. μέγιστος] Maximum dicit non tam propter potentiam quam propter fidem: ut idem fere sit quod πιστότατος.

τυγχάνει] Omisso participio ὦν dictum, de quo v. annot. ad Aj. 9.

47. ἄγγελλε δ' ὄρκῳ προστιθεὶς codex. Scholiasta libri Paris. apud Brunckium, ἄγγελλε δὲ προστιθεὶς, ἄγγελίαν δηλαδὴ, ὄρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρέφως ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὄρκον τῇ ἀγγελίᾳ. Dativus etsi ita explicari potest, ut quae nunciare jubetur paedagogus, ὄρκῳ προστιθέσθαι dicatur, difficile tamen intellectu est cur his ambagibus uti quam apte et simpliciter loqui mauerit poeta. Itaque ὄρκον scripsi cum Reiskio. Sic Trach. 255. ὅπθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν ἢ μὴν—. et fragm. 419. ὄρκου δὲ προστεθέντος ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη.

48. ἐξ ἀναγκαίας τύχης] Sorte quam effugere non potuit, violenta morte. Sic Aj. 486. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώ-

ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὦδ' ὁ μῦθος ἐστάτω.

50

ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἴτ' ἄψορρον ἤξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοισ οἴσθ' μοι κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἠδείαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς τοῦμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

55

52. λοιβαῖσι, τε a m. recenti. 54. ἠρμένοι] ἠρμένοι, i post η a
m. rec. addito. 55. που ex μοι factum, litera tamen μ incerta, ut
etiam ποι primo scriptum fuisse possit. 56. κλέπτοντες] λ a m. pr.
supra versum. 57. φέρωμεν] φέρομεν

ποις κακόν. Recte igitur scholiasta, βιαίως, οἷον ἀναγκαστῶ μόρῃ καὶ οὐκ ἐκ ταῦτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῃ θανάτῳ.

49. ἄθλοισι Πυθικοῖσιν] Institutis olymp. 48. Anachronismus notatus ab scholiasta.

51. ἐφίετο] Apollo. Exposito versibus 36.—50. oraculi jussu redit ad orationem quam v. 35. inchoaverat, χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα, ex quibus verbis Φοῖβος repetendum ad ἐφίετο.

52. λοιβαῖσι πρῶτον] Flor. Γ. et alia apogr. non pauca λοιβαῖς τε πρῶτον, unum λοιβαῖσί τε πρῶτον. Eustath. p. 692, 58. verba τύμβον λοιβαῖσι στέψω affert. Apud Suidam v. v. χλιδῆ vulgo λοιβαῖς τε πρῶτον, sed codices optimi λοιβαῖς τὸ πρῶτον, Bruxellensis λοιβαῖσι πρῶτον.

κατατόμοις χλιδαῖς] I. e. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις, ut explicat scholiasta. Triclinius, ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἴλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη. πλόκαμον πενθητήριον dixit

Aeschylus Choeph. 6. et τομαῖον βόστρυχον ib. 168. χλιδαῖς autem dictum ut apud Aeschylum fragm. 322. χλιδῶν τε πλόκαμος ὅστε παρθένοις ἀβραῖς.

54. τύπωμα χαλκόπλευρον] Cinerem continens Orestis, quem par erat ex ædibus Strophii, ubi educatus fuerat Orestes, remissum fingi ad domum paternam v. 1111. Λέβητος χαλκέου πλευρώματα dixit Aeschylus Choeph. 686.

ἠρμένοι] I. e. ἠρμένον ἔχοντες, ut explicat schol. recentior.

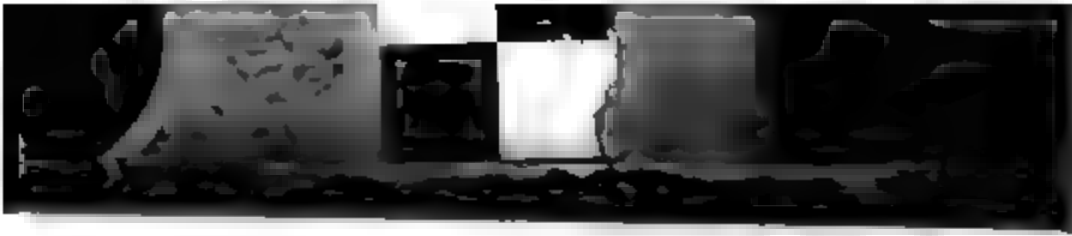
55. μοι, ut librarius codicis primo scripserat, est in Flor. Γ. et in alio cum γρ. που, quod est in apogr. ceteris.

56. κλέπτοντες] I. e. ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι, ut explicat schol. comparato Homericο κλέπτε νόψ.

57. φέρωμεν ex Flor. Γ. pro φέρομεν. V. ad Oed. Col. 11.

ἔρρει] Praesens ἔρρειν, ut οἴχασθαι, saepe significationem habet praeteriti perisse, ut apud Aeschylum Pers. 571. τοὶ δ' ἄρα—ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας ἔρρουσι.

τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', δταν λόγῳ θανῶν
ἐργοῖσι σωθῶ κάξενέγκωμαι κλέος;

60

δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἦδη γὰρ εἶδον παλλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θυήσκοντας· εἶθ', δταν δόμους
ἐλθωσιν αὖθις, ἐκτετμήνεται πλέον'

ὡς κάμ' ἐπανχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἀπο

65

δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμπειν ἔτι.

61. οὐδὲν] ὡς οὐδὲν σὺν κέρδει] συγκέρδει 65. ἀπο] ο ex eo factum.

59. λόγῳ—ἐργοῖσι] Similiter Euripides Hel. 268. τοῖς πράγμασιν τέθηκα, τοῖς δ' ἐργοῖσιν οὐ. SCHNEIDEW.

61. μὲν ἀποστ. pleraque. μὲν ὡς duo libri Suidae a. v. λύπη. ὡς, omisso μὲν, Suidae codex Paris. A.

ῥῆμα κακόν] Male ominatum dicitur recte interpretatur Heraldus ad Arnobium p. 151. Helenae roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανόν, λόγῳ θανόν; respondet Menelaus, κακὸς μὲν ὄρνις εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, | ἔτοιμός εἰμι μὴ θανόν λόγῳ θανόν. Nostri κακὸν ῥῆμα idem est ac illius κακὸς ὄρνις. BRUNCK.

63. τοὺς σοφοὺς] Quos in mente habuerit Sophocles incertum est. Non improbable tamen ad Pythagoram, etsi per anachronismum, respici, de quo scholiasta, Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογίῳ λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα, ὡς ἔρα τεθνηκώς εἶη· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανείη περὶ καλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Αἴδου τινῶν ἑτεροτετέτα, διηγουμένος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκίαν, οἷς ἐν Αἴδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν· ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ὧν δ' Ἑρμοῦ, εἶτα Εὐφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος, εἶτα Πύθιος δ' Δῆλιος, εἶτα ἐπὶ πάντι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο οὖν ἵσκειν ἑρο-

τείνεσθαι δ' Ἰσοκράτης· ἐνίοι δὲ οἴονται ἀπιθάνως εἰς Ὀδυσσεῖα ἀποταίνεσθαι· οὐ γὰρ κέρραται τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ· ἐφυλάξατο δὲ δρομάσαι τὸν ἄνδρα. καὶ μὴ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγῳδίᾳ καὶ μύθῳ παλαιῷ τετολημκέναι τι κακὸς εἶπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, δ μᾶλλον ἤρμοζε κωμῳδίᾳ. De Ulixee cogitandum esse scholiasta propterea negat quia Ulixes licet pro mortuo propter longam ab domo absentiam habitus, tamen mortuum se esse non ipse finxerit ut Orestes facit.

63. μάτην] Falso.

64. ἐκτετμήνεται] Quum metrum non ferret ἐκτετμημένους, inchoatam per εἶδον structuram verborum reliquit.

65. ὡς] Quemadmodum. Brunckius ὡς, sic.

66. δεδορκότ'] Viventem.

ἄστρον] Tanquam meteorum e tenebris subito emergens, terrore homines percellens. De Atridis πικρὸν Ἰλιάδαις ἄστῆρα Anton. in Anthol. Pal. 19, 102. Ἄστῆρες meteora ignea illustravit Schaefer. ad Apollon. Rh. vol. 2. p. 206. Idem ἄστρον significasse non dubito. F. JACOBS. Probabilius est Orestem sideri se comparare lucenti, fausto domui paternae (ut significat v. 72.), pernicioso inimicis, ut de Sirio dixit Homerus ab Schneidew. compara-

ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὦ πατρῶον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστελεῖτε γῆς,
 ἄλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἴρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσιν 75
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.
 ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις 80
 μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόνων;

73. μὲν νυν] μὲν νῦν γέρον] Sic, non γέρων 75. ἀνδράσιν] ἀν-
 δράσι 77. ἰώ μοι μοι (codex ἰώ μοι μοι) scripsi delete quod addebatur
 δύστηνος. 80. Ἡλέκτρα] ἠλέκτρασ, σ ετασο.

tus Π. 22, 30. λαμπρότατος μὲν δδ'
 ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται.
 Eiusdem de populo Helenae verba
 Od. 15, 108. ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν
 comparavit Boiss.

68. εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς]
 I. e. ita ut fausta sit haec expedi-
 tio sive reditus, ut explicat Wund.

70. πρὸς θεῶν] I. e. oraculi jussu.

72. ἄλλ' ἀρχέπλουτον καὶ κατα-
 στάτην δόμων] Ex praecedente ἀπο-
 στείλητε contrarium supplendum
 δέξασθε, quod observavit Elmleius
 ad Eurip. Bacch. 859.

73. γέρον] γέρων in Lb. et aliis nonnullis apogr.

75. καιρὸς—] Eadem sententia
 Philoct. 837. καιρὸς τοι πάντων γνώ-
 μαν ἰσχων πολὺ τι πολὺ παρὰ πόδα
 κράτος ἄρνηται. Pindari Pyth. 9,

135. comparat Brunckius, ὁ δὲ και-
 ρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

77. ἰώ μοί μοι δύστηνος] Delen-
 dum δύστηνος, quod ex v. 80. intu-
 lit librarius minus assuetus mori
 tragicorum. ἰώ μοί μοι dicere so-
 lent qui in scenam prodeunt fortu-
 nam suam lamentantes. Sic, ut
 his exemplis utar, Ajax, Tecmessa,
 Teucer in Ajace v. 333. 891. 974.
 Similiter δύστανος ex loco inferiore
 repetitum ab librariis notavimus
 ad Oed. T. 1303.

78. θυρῶν] A foribus. HERM.
 V. 324. δόμων—φέρουσαν, e domo
 ferentem. Oed. T. 808. ὄχου, e cur-
 ru, nisi ὄχους scribendum. Scho-
 liasta θυρῶν cum ἔνδον construxit.

81. κἀνακούσωμεν] I. e. καὶ ἐνακού-
 σωμεν.

ΠΑ. ἤκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου

πειρώμεθ' ἔρδειν κατὰ τῶνδ' ἀρχηγετείῃ,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

85

ΗΛ. ὦ φάος ἀγνὸν

καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀἴρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων φῶδας,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἦσθου
στέρνων πλαγὰς αἵμασσομένων,
ὁπότεν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῆ·

90

86.-89. = 103.-106.

83. ἔρδειν] Sic, non ἔρδειν ἀρχηγετείῃ] η ex a factum videtur. 84.

πατρὸς χέοντες] πατρὸς ^{εὐ}σχέσοντες, eu a m. pr. 87. καὶ γῆσ versui 86.
addit. ἰσόμοιρ' Porsonus pro ἰσόμοιρος. 91. ὁπότεν] Sic, non ὁπότεν ἀν

84. πατρὸς — λουτρά] I. e. quae patri debentur, ut νεπτέρων δωρήματα, munera inferis offerenda, et alia hujusmodi dicuntur. Sed Aeschylus Choeph. 180. ἐπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρός, πατρὶ potius scripsisse videtur, quod restituit Turnebus.

85. φέρει — ἐφ' ἡμῖν] Confert in nos.

86.-120. Sine nomine poetae leguntur in codice Euripidis Matritensi apud Iriart. p. 70.

87. καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀἴρ] Codex ἰσόμοιρος: unde scholiasta, τὸ δὲ ἀἴρ τὸ ἄ συνίστειλεν διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. In eadem sententia est Moschopulus (s. v. φᾶρος), qui ἀἴρ ancipiti a esse ait. Sed quae duo hujus mensuræ exempla afferri solent, Aristotelis in epigrammate apud Eustath. p. 17, 37. σῶμα μὲν ἐν πόντῳ, πνεῦμα δ' ἀἴρ δδ' ἔχει, et Phocylidis qui dicitur v. 102. λυόμενοι κόβις ἐσμέν, ἀἴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται, praeterquam quod non sunt ex poetis Atticis, idoneam a metro excusationem habent, quae nulla fuit Sophocli. Quamobrem

ἰσόμοιρ' ἀἴρ scribendum fuit cum Porsono. De sensu verborum diversas grammaticorum veterum opiniones memoravit scholiasta, quarum una vera haec est interpretatio, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῆ· πανταχοῦ γὰρ ἐστὶν ἀἴρ. i. e. parum cum terra ambitum habens. Idem quum addit, καὶ ταῦτα δὲ φερεκράτης παρόδηκεν, plura ex hac fabula comicum traduxisse innuit. Similis ad v. 289. annotatio est, καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρόδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ. Ceterum similiter Electra apud Euripidem v. 59. γόους ἀφίημι ἀθέρ' ἐς μέγαν πατρί, et quae sunt similia non pauca apud tragicos, velut Eurip. Med. 57. ὄσθ' ἕμερος μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανφ λέξαι μολούση δεῦρο Μηδείας τύχας.

89. ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων] Percussiones oppositas pectoris, seu, oppositi pectoris planctus. Quippe ut ictu laedatur pectus, oppositum illi esse debet quo ictus infligitur. Bene monet Heathius ἀντήρης non derivari ab ἐρέσσω, sed unice ab ἀντί. Recti devius ad h. l. scholiastes. BRUNCK.

τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
 ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', δν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
 φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἡμῆ χῶ κοινολεχῆς
 Αἴγισθος ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι
 σχίζουσι κἀρα φονίῳ πελέκει.
 κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
 ἦ' μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

93. οἴκων] οἰκιῶν pr. 95. αἶαν] αἶαν pr. 96. ἐξένισεν pr., ἐξε-
 σεν corr. 97. μήτηρ versui 96. addit. 98. ὑλοτόμοι] ὑλοτόμον
 ἄλοτόμου pr., οι superscripto a m. pr. 99. φονίῳ] φοινίῳ. πελέ-
 πέκει pr., in πελέκει radendo mutatum. 102. αἰκῶς (debebat αἰκ-
 Brunckius pro ἀδίκως.

92. τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη] Quod
 ad pervigilias attinet, interpretati
 sunt qui comma post ἤδη posu-
 erunt: quo omisso τὰ δὲ παννυχι-
 δων cum ξυνίσασι construendum,
 quibus explicandi causa adjectum
 es. ὅσα τὸν—ἐμὸν θρηνῶ πατέρα.
 Particula autem ἤδη, ut monet
 Wund., jungenda cum τὰ παννυ-
 χίδων ita ut non mane tantum, sed
 jani noctu se lugere Electra dicat.

στυγεραὶ] γρ. στυγερά in Flor. Γ,
 quod in alio apogr. est in textu.

96. φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν] Al-
 ludit ad caedem Agamemnonis in-
 ter convivium patratam. Cfr. Hom.
 Od. 11, 405 sqq. coll. 4, 534 sqq.
 ERFURDT.

ἐξένισεν] Apogr. nonnulla ἐξεί-
 νιστε vel ἐξένισεν, ut librarii inter-
 dum ξείνος pro ξένος intulerunt.
 Recte ἐξένισεν scholiasta et Suidas
 s. h. v. et s. v. ξενία. Usum verbi
 scholiasta comparat cum verbis
 Archilochi ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ
 χαρίζομενοι. Ceterum similes de
 Agamemnone, qui non in bello,

sed manu muliebri ceciderit, lo-
 Aeschyli comparant interpret
 Eumen. 627. ἄνδρα γενναῖον θα-
 | διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφού-
 ρον, | καὶ ταῦτα πρὸς γυναῖκας, οὐ
 θουρίοις | τόξοις ἐκηβόλοισιν, ἔ-
 Ἄμαζόνος. Choeph. 345. εἰ γὰρ
 Ἰλίῳ πρὸς τίνος Λυκίων, πάτερ, δ-
 δημος κατηναρίσθης.

98. ὅπως δρῦν] Exemplum a c
 sa quercu repetitum indicat fort
 virum magno impetu obtruncatu
 Sic Homer. Il. 13. 389. ἤριπε δ'
 ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς. E
 FURDT.

99. φονίῳ recte in apogr.

100. ἄλλης] Conf. ad v. 885.

101. ἦ' μοῦ φέρεται] Scholia
 εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος πα-
 κείται, αὕτη γε διὰ τὸ πάνυ ἀλ-
 οὔδενα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν
 γονότων οἴεται ἢ μόνην αὐτήν.

102. αἰκῶς] Codex et apograp
 ἀδίκως. Scholiasta, ἀδίκως οἰκτρ
 ἐν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκ
 αἰκῶς. καὶ οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ
 καὶ ἐπιβουλευθέντα· αἰκῶς δὲ,

ἀλλ' οὐ μὲν δὴ

λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,

ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων

105

ρίπας, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,

μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν

ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρώων

πρὸ θυρῶν ἤχῳ πᾶσι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,

110

ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἄρα,

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,

112. Post Ἑρινύες sequebatur αὖ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε | τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους.

104. λήξω θρήνων versui 103. addit.

105. ἔς τ' ἂν versui 104. ad-

dit. παμφεγγεῖς Hermannus pro λεύσσω παμφεγγεῖς.

108. κωκυ-

τῷ] κωκυτῶν pr.

110. Ἀΐδου] αἰδου pr.

Περσεφόνης] ο in litura.

πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσατο.

Hinc Brunckius αἰκῶς, quod αἰκῶς

scribendum fuisse monuit Herman-

nus. In uno apogr. gl. ἀνάπαιστος,

quod ad αἰκῶς (αἰκῶς) spectat, quam

lectionem etiam Suidas sequitur s.

h. v.

105. λεύσσω, quod post παμφεγ-

γεῖς in codice et apud Suidam s. v.

ρίπας legitur, glossema est, quo in-

dicatur λεύσσω, quod in altera sen-

tentiae parte legitur, etiam ad pri-

orem pertinere. Parum probabili-

ter Dobraeus, servato λεύσσω illo,

ἄστρων deleri voluit. ρίπας ἄστρων

de stellis micantibus recte intelli-

git Wund.

106. λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ] Quam-

diu vitam.

107. μὴ οὐ pendet ab λήξω, du-

plici verbi structura, altera cum

genitivo θρήνων, altera cum μὴ οὐ,

ut v. 132. προλιπεῖν cum accu-

sativo et cum μὴ οὐ constructum

est.

τεκνολέτειρ' ἀηδῶν] Comparatio

poetis usitatissima. Vid. Hom. Od.

19, 518. Aesch. Agam. 1152. Cal-

limach. h. in lavacr. Pallad. 94. et

ad h. l. Spanhem., Virg. Georg. 4,

511 sqq. Mosch. 4, 21. et Hygin.

fab. 45. ejusque commentatores.

ERFURDT.

108. ἐπὶ κωκυτῷ] I. e. κωκύουσα.

Quod in cod. scriptum primo fuit

κωκυτῶν est apud Suidam in codice

optimo: tres alii κωκυτοῖς.

111. ὦ χθόνι' Ἑρμῆ] Hunc ut ψυ-

χοπομπὸν invocat, qui Agamemno-

nem ad inferos deduxerit.

πότνι' Ἄρα σεμναί τε—Ἑρινύες]

Dirae et caedium ultrices Erinyes

a poetis modo distinguuntur modo

eadem esse dicuntur, ut apud

Aeschylum Eum. 417. Erinyes ἡ-

μεῖς γὰρ ἐσμεν, inquit, Νυκτὸς

αἰανῆς τέκνα, | Ἄρα δ' ἐν οἴκοις γῆς

ἵπαι κεκλήμεθα, et Sept. 70. ὦ Ζεῦ τε

καὶ γῆ καὶ πολιτισσοῦχοι θεοί, | Ἄρα

τ' Ἑρινύς πατρὸς ἡ μεγασθενῆς. De

quo pluribus dixit O. Muellerus ad

Aeschyli Eumen. p. 165. σεμναί au-

tem perpetuum est Furiarum epi-

theton (v. Oed. C. 40. 90. 458. Aj.

837.), quae Athenis etiam simplici

Σεμνῶν nomine colebantur.

113. αὖ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας

ὁρᾶτε, | τοὺς (τοὺς τ' duo apogr. et

ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς

115

φόνου ἡμετέρου,

καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.

μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ

λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

120

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας

'Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν

121.-136. = 137.-152.

121. ὦ Turnebus pro ἰὼ

Suidas in edd. vett. : τοὺς in cod. Leidensi, τοὺς τὰς in Parisino optimo.) εὐνάς ὑποκλεπτομένους] Sic haec duobus versibus perscripta sunt in codice. Porsonus; "Lege δρᾶτ', | ἔλθετ', delete τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους. Neque enim verum est Erinyas adulteriis et ejusmodi leviculis puniendis immorari, quippe quae caedium et incestuum ulciscendorum satagerent." Recte Porsonus, nisi quod non animadvertit languida ista verba αἰ τοὺς ἀδίκως θηήσκοντας δρᾶτε ab Sophocle non magis esse scripta quam illa, τοὺς τὰς εὐνάς ὑποκλεπτομένους. His igitur omnibus ejectis restituenda quam codex et veteres editiones praebent sequentium versuum descriptio, ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς | φόνου ἡμετέρου, | καί μοι—, in recentioribus quibusdam editionibus sic mutata ut verba ἔλθετ' ἀρήξατε monometrum efficiant. Locutione τὴν εὐνήν ὑποκλέπτειν utitur Libanius vol. 4. p. 598, 24. τίς γὰρ ἂν εὐνήν κακῶς ὑποκλέπτειν ἔτι τολμήσειεν, οὕτω μέχρι καὶ σώματος δρῶν τὸν μοιχὸν κολαζόμενον.

119, 120. The two concluding lines of the system were translated by Professor Porson with his characteristic accuracy, *For I am no longer able by myself to draw up*

the weight of grief which is in the opposite scale. MONK. ἄγειν usitatum in pendendo verbum esse monet Musgravius. "Translatio sumpta ab iis qui lancem pondere gravatam deprimenda altera lance tollunt." HERM. Sic Aeschylus Pers. 346. δαίμων τέλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῃ τύχῃ.

120. ἀντίρροπον] I. e. ἰσορρόπον, ut explicat gramm. in Bekk. Anecd. p. 408. In ἀντίρροπον corruptum apud Apollon. Lex. Hom. s. v. σῶκος.

121. τίν' ἀεὶ—'Αγαμέμνονα] Verba τάκεις οἰμωγὰν significant hic *effundis querelas*. Constat enim verbum τήκειν proprie *liquidum reddere*, sive *facere ut quid fluat significare*. Itaque δάκρυα τήκειν quin dici potuerit ita, ut esset *lacrimas effundere*, nemo profecto dubitabit, praesertim quum τέγγειν, cujus verbi eadem paene significatio est, δάκρυα et τέγγεται ὄμβρος (Oed. T. 1279.) dictum sit. Quod si in locutione τήκειν δάκρυα nemo haerere potest, sponte apparet recte eo, quo indicavi, sensu positum hic *τάκεις οἰμωγὰν* a Sophocle esse. Id ipsum autem conjunctum cum accusativo 'Αγαμέμνονα est, quod notatione nihil differt ab οἰμώζειν οἰμωγὴν sive simplici οἰμώζειν. WUND.

τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
ματρὸς ἀλόιτ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα
κακῇ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορῶν
ᾄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

125

ἩΛ. ὦ γενέθλα γενναίων,

ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον·

130

οἶδά τε καὶ ξυνήμι τάδ', οὐ τί με

124. ἀθεώτατα Porsonus pro ἀθεωτάτας
πορῶν separato versu
Monkianus pro γενναίων πατέρων

126. ὡς] ὄσ

ὁ τάδε
γενναίων

129. γενέθλα] γένεθλα pr.

124. ἀθεώτατα Porsonus, ut v.
1181. dictum est, ὃ σῶμ' ἀτίμως κα-
θέως ἐφαρμένον. In scriptura me-
trum violante ἀθεωτάτας consentit
scholiasta, qui per ἀσεβοῦς expli-
cat.

126. κακῇ χειρὶ] Non ignavae
manui, sed ablativo casu ignavae
manu.

ὁ τάδε πορῶν] Aegisthum dicit,
caedis Agamemnonis auctorem.

127. εἴ μοι—αὐδᾶν] Schol. ἐπεὶ
κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ
δοκεῖ δυσφημεῖν, φησὶν· εἰ δίκαιόν
ἐστιν, οὕτως εὐχομαι.

128. ὦ γενέθλα γενναίων] I. e.
ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων, ut
explicat schol. Inter γενέθλα et
quod codex primo habuit γένεθλα
etiam apographa variant.

ὦ γενέθλα γενναίων] Metrum ex
choriambo compositum et molosso,
qui non ex choriambis est contrac-
tus, sed accentum sibi proprium
habet,

— ∪ ∪ — | — ∪ —

V. Oed. Col. 1247. 1456 = 1471.
Philoct. 828 = 844. Eurip. Hippol.
70. In fine longioris versus cho-
riambici infra v. 472. εἰ μὴ ἔγωγε
παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας.
= 488. ἤξει καὶ πολύπους καὶ πο-
λύχειρ ἂ δεινοῖς. Et in principio

Antig. 946. κρυπτομένα δ' ἐν τυμ-
βῆρει θαλάμῳ κατεζεύχθη. = 957. ἐκ
Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν
δεσμῷ.

γενναίων] Legebatur γενναίων
πατέρων, πατέρων deleuit Monkianus,
cujus annotationes in hanc fabu-
lam editae sunt in Museo Crit.
Cantabrig. vol. 1. a. 1813. Pro
eo τοκέων in textu habent apogr.
dua, aliud autem ut variam lectio-
nem. Utrumque ex Eurip. Cycl.
41. sumptum videtur, πᾶ δὴ μοι
γενναίων μὲν πατέρων, | γενναίων τ'
(corr. δ') ἐκ τοκάδων. Triclinii
interpolationem exhibet apogr.
Paris. ὦ γένεθλα γενναίων τοκέων,
adscripto ad γενναίων gl. διὰ τὸ με-
τρον, absurde quidem hoc, sed ta-
men non sine exemplo. Nam γε-
νησαμένη pro γεννησαμένη metro
coactus dixit Joannes geometra in
hymno in beatam virginem 1, 37.
χαῖρε γενησαμένη γενεὴν ὑπερούσιον
υἷα.

131. οἶδα—] Scholiasta, οἶδα,
φησὶν, ἂ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει
με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ· ἢ οἶδα
ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ
προκειμένῳ ἦκετ' ἐμῶν καμάτων πα-
ραμύθιον. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.
Vera altera interpretatio.

οἶδά τε—φυγγάνει] Haec non
tautologa, sed graviter asseveran-

φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 μὴ οὖ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 ἔατέ μ' ὦδ' ἀλύειν,
 αἰαῖ, ἰκνοῦμαι.

135

ΧΟ. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἄττα [ταις,

παγκόλου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοισιν οὔτ' ἄν-
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον

140

ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.

τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. νήπιος δς τῶν οἰκτρῶς 145

132. οὐδ' ἐθέλω] οὐδ' αὖ θέλω, superscripto a m. rec. οὐδὲ 133.
 στενάχειν Elmsaleius pro στοναχεῖν
 versu 136. αἰαῖ] αἰ αἰ, factum ex αἰαῖ 138. πατέρ'] πα in li-
 tura 139. γόοισιν Triclinius pro γόοις οὔτ' ἄνταις Herman-
 nus pro οὔτε λιταῖσιν 143. δεμία κακῶν separato versu 144.
 ἐφίει] ἐφίη

tis esse monet Musgr. ξυνήμι cor-
 repta syllaba secunda dictum, quod
 in metro dactylico frequentius fit
 quam in aliis.

132. οὐδ' ἐθέλω] I. e. ἀλλ' οὐκ
 ἐθέλω: unde Buttmanus apud
 Bothium οὐ δ' ἐθέλω divisim scrip-
 sit. οὐδ' αὖ θέλω cum codice arogr.
 pleraque.

133. στοναχεῖν codex. στενα-
 χεῖν Ib. et Palat, Recte στενά-
 χειν Elmsaleius ad Oed. T. 181.
 (185. Br.)

135. ἀλύειν] ἀλύειν Suidas s. h.
 v. ubi significationis quoddam dis-
 crimē inter ἀλύειν et ἀλύειν fin-
 gitur.

137. τὸν ἐξ Ἄττα—ἀνστάσεις per
 attractionem dictum est. Nam
 significat τὸν ἐν Ἄττῃ ὄντα ἀνστή-
 σεως ἐξ αὐτοῦ. Οἱσι πάγκοινον λίμ-
 νην dicit ut πολύκοινον Ἄτταν Aj.
 1193. Ceterum Brunckius compa-
 ravit Eurip. Alc. 999. τόλμα δ', οὐ

γὰρ ἀνάξεις πόντ' ἐνερθεν κλάων τοὺς
 φθιμένους ἄνω. et Hom. Π. 24, 550.
 ubi Achilles Priamo dicit, οὐ γὰρ
 τι κρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος, οὐ-
 δέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν
 ἄλλο πάθῃσθα.

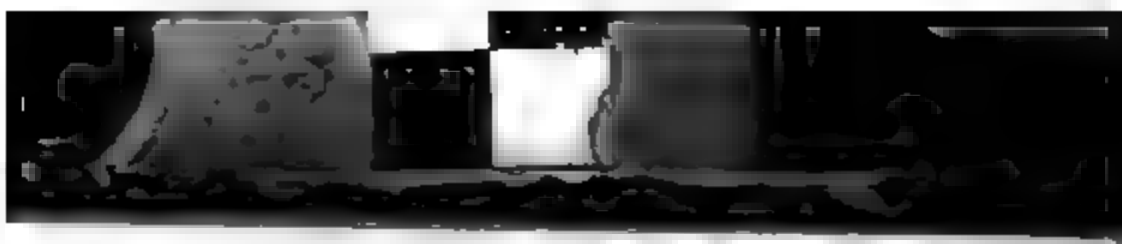
οὔτ' ἄνταις] οὔτε λιταῖσιν codex,
 arogr. nonnulla et Suidas s. v.
 πάγκοινος. In plerisque est οὔτε
 λιταῖς. Emendavit Hermannus,
 collata Hesychii glossa, ἀντησι
 (codex ἀντήσει): λιτανείαις, ἀντή-
 σεσιν.

140. Quum dicere deberet ἔρχει,
 pro illo verbo alia significantiora
 substituit ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
 HERM.

142. ἐν οἷς] Refertur ad singula-
 rem praecedentem ἐπ' ἀμήχανον ἄλ-
 γος, quo κακῶν notio continetur.

143. ἐφίει] Scholiasta, ἐπιθυμῆς.
 τί μοι, φησί, τούτων γλίχη, ἅπερ
 ἐστὶν οὐκ ἐκκόλως φέρειν, θρήνου καὶ
 πένθους.

οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 ἄλλ' ἐμέ γ' ἄστονός εσσι' ἄραρεν φρένας,
 ἄ' Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
 ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, 150
 ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
 αἰαῖ δακρῶεις.

ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον,

153.-172. = 173.-192.

150. ἰὼ παντλάμων separato versu 152. αἰαῖ pr., in ei ei mutatum.

147. ἐμέ—ἄραρεν φρένας] ἄραρεν est aoristus verbi ἀραρίσκω, ut apud Hom. Od. 4, 777. μῦθος δ' δὴ καὶ τῆσιν ἐπὶ φρεσὶν ἄραρεν ἐμῶν. Construitur cum accusativo personae (ut saepe ἀράσκειν), cui hic alter additus est accusativus, usu in aliis ejusdem generis verbis frequenti.

148. αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται] Ἴτυν γ' Triclinia. Ἴτυν neque hic neque in versu anapaestico Aristophanis Avium 212. τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν | ἐλελιζομένη, alteram syllabam ictus vi productam habet, sed eandem legem sequitur qua Euripides στάχυς et γέννην produxit in Hercule fur. v. 5. Σπαρτῶν στάχυς ἐβλασταν, ἔν γέννην Ἄρηι. in Electra v. 1214. βόαν δ' ἔλασσε τάνδε πρὸς γέννην ἐμῶν | τίθεισα χεῖρας. (ubi codices Florentini duo γέννην γ' ἐμῶν non minus inepto quam duobus versibus post in eisdem scriptum παρηίδων τέ γ' ἐξ ἐμῶν) et in Meleagri fragmento apud Macrobiūm 5, 18. γέννην ἔπαλλ' Ἄγκαϊος, οἱ δὲ Θεστίου. Fabulam de Procne in lusciniā mutata ejusque ac Tereī filio Itye, quam tetigerunt Homerus Od. 19, 518. (ubi vid. Eustath.) et Hesiodus Op. 568., enarravit Apollodorus 3, 14, 8. Ovidius Metam. 6, 412 seqq. aliique.

149. ὄρνις, quod Attici plerumque syllaba altera producta dixerunt, hic trochaei mensuram habet ut Antig. 1011. et in versu ex Tereo, quem Aristoph. imitatur Av. 168., Eurip. Herc. f. 72.

Διὸς ἄγγελος] Ex Homerico sermone. Sic Iliad. 2, 194. Ὀσσα, Διὸς ἄγγελος. Et somnium 2, 26. Veris nunciam lusciniā ab Homero et Sapphone dici scholiastes adnotavit. Eoque etiam hic respicitur, nulla tamen veris mentione facta, quia notum est omnibus quo tempore canat lusciniā. HERM.

150. παντλάμων] Duo apogr. παντλάμων. Niobae in lapidem conversae fatum pluribus describitur in Antig. 823. σὲ δὲ post vocativum positum ut apud Soph. Oed. T. 1096. ἴητε φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦν ἀρῶσ' εἴη, et alio non raro.

νέμω θεὸν] I. e. beatam te praedico, si tua sors, quantumvis tristis, cum mea comparetur.

152. αἰαῖ] Male aiei vel dei in aliquot apogr.

153. οὔτοι σοὶ μούνα] Frequentissima haec moerentium consolatio, Non tibi hoc soli, de qua Brunckius citavit Ciceron. Tuscul. 3, 33. Eurip. Med. 1016. Hippol. 841. Alcest. 423. Valcken. Diatr. Eurip. p. 179.

ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾶ ξύναιμος,
 οἷα Χρυσόθεμις ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,
 κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἤβῃ
 ὄλβιος, δὲ ἄ κλεινὰ

155

160

157. οἷα] οἷα .οἷα χρυσόθεμις separato versu

160. Praefixam

personae notam H delevit Tyrwhittus.
 triumpho literarum

κλεινὰ] a in litura duarum

155. περισσὰ] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ἔμμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρη παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἄλλοι αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τῆς συμφερᾶν φέρουσαι.

157. οἷα ex paucis apogr. restitutum pro οἷα.

Χρυσόθεμις—καὶ Ἰφιάνασσα] Ab Homero, cui fabula de Iphigeniae sacrificio ignota fuit, tres nominantur filiae Agamemnonis Iliad. 9, 144. τρεῖς δὲ μοί εἰσι θυγατρὲς ἐπὶ μεγάρῳ εὐπλήκτῳ, Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα. ubi in scholiis minoribus annotatum Laodiceam esse quam Electram tragici vocent, Iphianassam vero eandem cum Iphigenia. Quod confirmatur versibus Euripidis Orest. 22. Ἀγαμέμνων ἄναξ, | ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφρονεν ἐκ μιᾶς, | Χρυσόθεμις Ἰφίγεια τ' Ἡλέκτρα τ' ἐγώ. Et Iphianassam Aulide mactatam memorat Lucretius 1, 86. Apud Sophoclem, cujus in fabula Agamemnoni caedes filiae exprobratur (v. 530.), de quattuor filiabus esse cogitandum patet, quarum memoriam a Cypriorum carminum poeta acceptam esse scholiastae annotatione docemur, ἢ Ὅμηρον ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, (hoc qui posuit, immemor fuit v. 530 et seqq.), ἢ ὡς ὁ τὰ Κύπρια

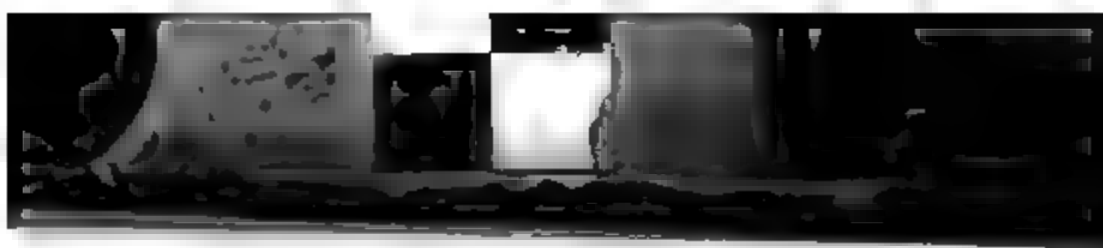
δ φησὶν Ἰφίγεια καὶ Ἰφιάνασσαν. ubi aut postrema verba Ἰφίγεια καὶ Ἰφιάνασσαν delenda sunt, quod fecit scholiorum editor Romanus, aut δ in διαφόρους mutandum cum Elmsleio. Tragici quantopere in hac re variaverint, Euripidis exemplo cognoscitur, qui secum ipse dissentiens tres in Oreste, duas (Iphigeniam et Electram) Agamemnonis filias finxit in Iphigenia Taurica.

(ζῶει] Hac forma utitur etiam Oed. C. 1213.

καὶ Ἰφιάνασσα] Hiatus in arsi dactylica, praeunte Homero, cujus versum supra apposuimus.

159. κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἤβῃ] Recte monet scholiasta, ἢ (dele ἢ cum Wundero) ἀχέων μετοχή ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι, ἢ ὁ ἐν ἤβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. Idem de Oreste dicitur v. 601. ὁ δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν | τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον. κρυπτᾶ ἤβῃ autem dicit, quia Orestes apud Strophium delitescit relicta domo paterna.

160.—172. Electrae tribuunt codex et apographa. Correxerunt Tyrwhittus. Prava personarum distinctio adeo fraudi fuit grammaticis quibusdam ut ἀχέων v. 159. pro feminino ἀχέουσα dictum acceperint, quod ex Eustathio novimus p. 440, 38. Alios pro genitivo

γὰ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφροῖ
βήματι μολόντα τάνδε γὰν Ὀρέσταν.

ΗΛ. ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος, 164

τάλαι' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται

ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170

ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,

ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

161. γὰ] αγῶ, εγρασο α 164. ΗΛ. om. ὅν γ' ἐγὼ Hermannus
pro ὅν ἐγὼ] Duo versus ὅν ἐγὼ] προσμένουσ'— 168. ὁ δὲ λά-
θεται] ὁδ' ἐλάθεται pr., ο α m. ant. 169. ἔπαθ'] ἐπαθεν pr., ἔπαθ'
roa. 171. ἀεὶ Brunokius pro αἰεί.

habuisse, qui tamen ferri ullo modo nequit, ex annotatione scholiastae non recte collegit H. Stephanus de dial. Attica p. 152.

160. ἄλβιος, ὅν—] I. e. ἄλβιος, ὅτι αἰτόν.— Similiter κήπιος, ὅτι— apud Hom. Od. 11, 449. ab Nevio comparatum, καίς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν, κήπιος, ὅτι πεν εἴν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῶν, ἄλβιος· ἢ γὰρ τὸν γε πατήρ φίλος ὄφεται ἐλθῶν, καὶ κείνοι πατέρα προσπτόζεται, ἢ θέμις ἐστίν.

164. βήματι.] I. e. κομῆ, ut explicat scholiasta. Quocum Nevius transitive dicta ἴβησα et βήσω comparat. ἄλβιος ὅν γὰ δέξεται Ὀρέσταν dictum pro ἄλβιος Ὀρέστης, ὅν γὰ δέξεται, non solum metri causa, sed etiam ut nomen majore cum vi clauderet sententiam.

165. ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα] Codex, apographa et Suidas (s. v. ἀκάματα) ὅν ἐγὼ ἀκάματα, vitioso. Cum diphthongo correpta iambi in dac-

tylum soluti comparandum exemplum alterum Oed. T. 167. ἃ τέρας ἀνάριθμα γὰρ φέρω. Praeterea notandum ἀκάματα syllaba prima brevi. Nam producta dici solet, ut ἀθάνατος constanter dicitur.

166. οἰχνῶ] Per περιέρχομαι explicat scholiasta. Verbum Homericum, quo Sophocles utitur infra 313. θυραῖον οἰχνεῖν et Aj. 564. καὶ ταῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ. Composito εἰσοιχνεῖν usus est Aeschylus.

167. τὸν ἀνήνυτον οἶτον cum articulo ut τὰν ἀπαύστον ἄταν Aj. 1187. οἶτον praesunte Homero Il. 9, 563. ἀλευνός πολυτεσθέα οἶτον ἔχουσα.

169. ἔπαθ'] Sensum bene declaravit scholiasta, ὅν ἐπαθεν κατ' ἐμοῦ ἐνεργεσιῶν· διέσωσε γὰρ αἰτόν· ὅν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἰγισθον.

τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον] I. e. quos ego non frustra mitto nuncios! HERM.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον.

ἔτι μέγας οὐρανῷ

Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει·

175

ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα

μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάβου.

χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσα

180

βούνομον ἔχων ἀκτὰν

παῖς Ἀγαμεμνίδας ἀπερίτροπος

175. ἔτι pr., a m. antiqua in ἔστι mutatum οὐρανῷ Heathius pro ἐν οὐρανῷ 180. Κρίσα Musgravius pro Κρίσαν 181. βούνομον pr., βουνόμον corr. 182. Ἀγαμεμνίδας] ἀγαμεμνίδας

173. θάρσει, τέκνον] τέκνον θάρσει scholiasta ad v. 823.

174. ἔτι Heathius, et sic codex a m. pr. Legebatur ἔστι, consentiente scholiasta ad v. 823.

οὐρανῷ] Non solum codex, sed etiam schol. ad v. 823. ἐν οὐρανῷ. οὐρανῷ valeo dixit Pindarus, et οὐρανῷ κυρεῖν Aeschylus in Niobe, οὐμὸς δὲ πτόμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω | ἔραζε πίπτει ἀγροῖσι τυγχάνει infra v. 313.

179. εὐμαρῆς θεός] Deus, qui sensim et nullo molimine quicquid vult effectum reddit. Cf. Virg. Aen. 9, 6. quod optanti divum promittere nemo auderet, volvenda dies en attulit ultro. MUSG.

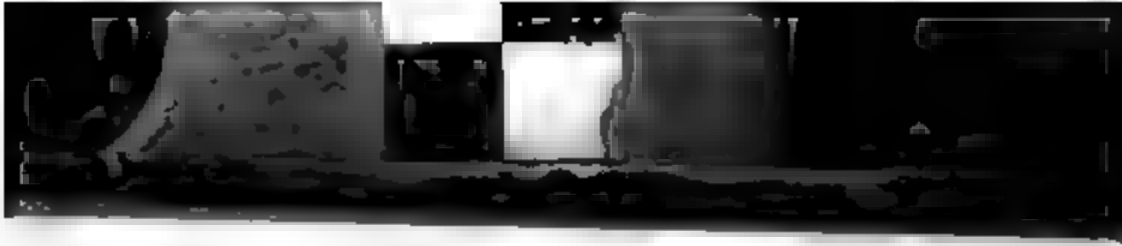
180. Κρίσα] κρίσαν vel κρίσαν etiam in apographis, nisi quod in uno κρίσα. Κρίσα Musgravius probabiliter. Significatur autem his verbis Orestes, qui Crisae commoratur apud Strophium. Antiquiorem, ut videtur, famam secutus Homerus Orestem Athenis venisse narrat Odys. 3, 307. ἐπτάρες δ' ἤρασε (Ἀγισθος) πολυχρῆσοιο Μυκλήνης | τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης | ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα. quem dissensum grammatici

alii emendando alii interpretando, sed parum probabiliter, tollere sunt conati. De quo Eustathius, τὸ δὲ ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, τινὲς (i. e. Zenodotus, ut ex scholiis constat) γράφουσιν ἀψ' ἀπὸ Φωκῆων, ὡς ἐκεῖ ὄντος παρὰ τῷ θεῷ Στροφίῳ τοῦ Ὀρέστου. θεραπεύουσι μέντοι καὶ τὸ ἀπ' Ἀθηναίων οἱ παλαιοὶ, λέγοντες ὡς ἀπὸ Φωκίδος εἰς Ἀθήνας κατὰ ζήτησιν σταλεῖς Ὀρέστης μαθήσεώς τε καὶ παιδείσεως, ἐκεῖθεν κατελθὼν οἴκοι ἐποίησεν ἀπερ ἐποίησεν.

181. βούνομον] βουνόμον scholiasta est interpretatus βοῶν θρεπτικήν ex eoque Suidas.

182. Ἀγαμεμνίδας recte apographa pro ἀγαμεμνίδας.

ἀπερίτροπος] Scholiasta ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος· ἔνθεν καὶ τὸ “περιτροπέων ἐνιαυτός” (Il. 2, 295). ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεός· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμωρηθήσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνηρημένου προσδόκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος ἐπὶ μὲν Ὀρέστου ἀνεπέλευστος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτωνος ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν. Vera altera interpretatio.

οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν.

ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολλὰ ἀπολέλοιπεν ἤδη 185

βίωτος ἀνέλπιτος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ

ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,

ἄε φίλος σῦτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,

ἀλλ' ἀπερὶ τις ἔποικος ἀναξία

οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν 190

ἀεικεῖ σὺν στολῆ,

κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,

οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρίαις 191

193.—222.—213.—232.

189. ἀπερὶ] ἔσο, non ἀπερ εἰ 190. οἰκονομῶ] Post ᾧ littera ε̄ voi

ε̄ σπασα 191. σὺν στολῆ] συνστολῆι, v a m. ant. 192. ἀμφί-
 σταμαι] ἀφίσταμαι pr. ἐφίσταμαι a m. rcc.

185. ὁ πολλὰ—βίωτος] I. e. major pars vitae.

186. ἀνέλπιτος] Scholiasta, ὁ κλείων με βίωτος ἀπολέλοιπεν μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένη. Qui ἀνέλπιστον legit, nisi sententiam potius quam verba reddere voluit.

ἀρκῶ] Per ἰσχύω, ὑπομείνω δύναιμι explicit Suidas.

187. κατατάκομαι] κατατήκομαι Flor. Γ. et Suidas s. v. οἰκονομῶ.

189. ἀπερὶ τις] ἀπερ εἰ τις προγράφα, praeter duo quae ἀπερὶ τις. ἀπερ ἦτις Suidas s. v. ἀναξία et οἰκονομῶ.

ἔποικος ἀναξία] Scholiasta, ἀπὸ τοῦ μέτρικος. ἀναξία δὲ ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλ' ἄτιμος. Homericum ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μεταδόστην (Il. 9, 648. 16, sq.) comparavit Nepos.

190. οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς] Schol. ἀπὸ τοῦ διακτῶμαι τοὺς πατρῶνους οἴκους, qui fortasse scripserat κατὰ τοὺς πατρῶνους οἴκους. Est enim idem quod νέμω θαλάμους vel

οἰκουρῶ.

ὧδε—στολῆ] Scholiasta, δεικνὸς κῶς τὸ ὧδε· ἔλειπον δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λεληθῶτος ἐμφαζόν τὸ σχῆμα τῶν ὑπακρινῶν. Advertendum autem anacoluthon est; nam positus verbis ὧδε μὲν—στολῆ, sic debebat pergi ὧδε δ' ἀμφίσταμένη κεναῖς τραπέζαις. Sed quoniam secundo loco non aptum fuit ὧδε adverbium, maluit ab inchoata structura deflectere. WUND.

192. ἀμφίσταμαι] Sic Lb. et Eustathius p. 1692, 57. Vitiose apogr. cetera ἐφίσταμαι. ἀμφίσταται in ἀφίσταται corruptum in apogr. quibusdam Oed. C. 1477. κενὰς τραπέζας mensas dicit victum praebentes vix sufficientem, oppositas πλουσίᾳ τραπέζῃ Clytaemnestrae et Aegisthi, quam memorat v. 361.

193. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ] Scholiasta, ἡ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ ἐγένετο εὐθὺς ἀνααιρεθέντες· ἀπὸ κovou δὲ τὸ αὐδᾶ.

ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία
 γενύων ὠρμάθη πλαγά.
 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς εἶτε βροτῶν
 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἡμέρα
 ἔλθουσ' ἐχθίστα δὴ μοι
 ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
 ἔκπαυλ' ἄχθη
 τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
 θανάτους αἰκεῖς διδύμωιν χειροῖν,
 αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον, αἶ μ' ἀπέλεσαν

196. αἶ Hermannus pro σοι 197. ἔρος ex ἔρωσ factum 198. προφυτεύσαντες] προφητεύσαντες pr. 201. ἡμέρα] ἡμερᾶν pr. 205. ἴδε
 Brunckius pro εἶδε 206. αἰκεῖς Hermannus pro αἰκεῖς χειροῖν
 Brunckius pro χεροῖν 207. Duo versus, αἶ— πρόδοτον—pariterque in
 antistropha. 208. αἶ μ' in litura, fortasse pro ἐμὲ ἀπέλεσαν] Ac-
 centus acutus super ε deletus et alterum α in litura scriptum

195. ὅτε σοι codex, apographa, scholiasta et Suidas s. v. γένυς: sed scribendum ὅτε οἱ cum Hermanno, qui alterum hiatus epici exemplum memorat ex Trachin. 650. ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ. Adde Aeschyl. Agam. 1147. περιβάλλοντό οἱ. Cratin. apud Plutarch. in vita Periclis c. 24. Ἦσαν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίπτει.

196. γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. ut Philoct. 1205. pro securi accipitur. BRUNCK.

197. ἔρος] ἔρωσ pauca apogr. et Suidas s. v. φράσας. Sensus verborum explicuit scholiasta, ὁ φράσας ἀπὸ τοῦ ὁ φρασάμενος, ὁ ἐπινοησάμενος· ὁ δὲ ἀνελὼν ἔρωσ· δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα· δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἐστίασιν, ἐν ᾗ ἀνηρέθη. Recte, nisi quod ὁ φράσας, quod significat quis suavit, pro

φρασάμενος dictum accepit.

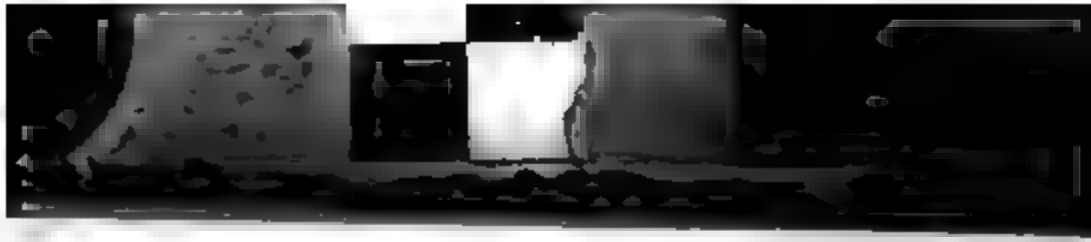
199. εἴτ' οὖν—εἶτε] οὖν plerumque alteri, interdum priori εἶτε additur, ut infra v. 560. Oed. T. 1049. Eurip. Oenom. fragm. 2.

203. ὦ δείπνων ἀρρήτων] Scholiasta, τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησὶ, τῶν Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρου, ἀ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. Secutus Sophocles est Homerum Od. 4, 529. 11, 409., a quo discedunt Aeschyl. Ag. 1382., Eurip. Or. 25., et Lycoph. 1099. WUND.

205. τοὺς] ἰ. e. ἀ δείπνω, pronomine non ad praecedens δείπνων, sed ad θανάτους relato.

206. διδύμωιν χειροῖν] Clytaemnestrae et Aegisthi.

207. αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον] Scholiasta, πάνυ περιπαθῶς· αἴτινες χεῖρες, αἶ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον, καὶ προέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς.

οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
 πόλυμα πάθεια παθεῖν πόροι, 210
 μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίετο
 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φανεῖν.
 οὐ γνάμην ἰσχεις ἐξ οἴων
 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας 215
 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκθήσω,
 σὴ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
 ψυχῇ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. 220

ΗΛ. δειβοῖς ἠναγκάσθην, δειβοῖς·
 ἔφοιδ', οὐ λάθει μ' ὄργα.
 ἀλλ' ἐν γὰρ δειβοῖς οὐ σχήσω
 ταύτας ἄτας,
 ὄφρα με βίος ἔχη. 225

216. αἰκῶς (debebat αἰκῶς) Brunckius pro δειβοῖς 218. αἰεὶ] αἰεὶ
 221. δειβοῖς—δειβοῖς Brunckius pro ἐν δειβοῖς—ἐν δειβοῖς 222. ὄργα]
 ὄργα] pr.

211. ἀγλαίας] ἠδονῆς, δόξης, explicat schol.

213. φράζου μὴ πόρσω φανεῖν] Monet Electram innotum esse conviciari Clytaemnestrae et Aegistho, quibus subdita sit.

215. οἰκείας] Significat Electram asperitate sua non illis, quibus irata est, sed sibi ipsi malum parere. HERM. Notandum τὰ παρόντα (i. e. ἐν τῷ παρόντι) dictum ut τῶν dicitur.

219. πολέμους] Rixas cum Clytaemnestra et Aegistho. HERM.

220. οὐκ ἐριστὰ πλάθειν] Pindarus Nem. 10, 135. ab Hermanno comparatus, χαλεπὰ ἔ' ἔρις ἀνθρώποις ἄμιλεῖν κρεσσάνων. quod scholiasta explicat, ἢ πρὸς τοῖς κρείττο-

νας ἔρις χαλεπὴ ἐστίν, ὥστε ἀμιλεῖν αὐτοῖς καὶ προσφέρεσθαι· ubi infinitivus quem per ὥστε explicat scholiasta, plane eadem structura adjectus est qua πλάθειν apud Sophoclem, id est, αὐταὶ δὲ αἱ ἐριδες τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐρισταὶ εἰσιν, ὥστε πλάθειν αὐτοῖς.

221. δειβοῖς—δειβοῖς] Quod in codice est ἐν δειβοῖς—ἐν δειβοῖς ex αἰοῖς—αἰοῖς ortum videri potest. Sed Sophocles haud dubie δειβοῖς—δειβοῖς scripsit. Bergkiius conjecit ἐν δειβοῖς ἐξέχθη, δειβοῖς.

223. σχήσω] Compescam, cohibebo. MUSGR. ταύτας ἄτας dicit quas sua sibi asperitate (ὄργῃ) contrahit.

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλια γενέθλα,
 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονουῦντι καίρια ;
 ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι.

τάδε γὰρ ἅλυστα κεκλήσεται 230

οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
 ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟ. ἄλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,
 μάτηρ ὡσεὶ τις πιστὰ,
 μὴ τίκτειν σ' ἅταν ἄταις.

235

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ ; φέρε,
 πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν ;
 ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων ;

226. ἄν om. γενέθλα] γένεθλα pr. 231. οὐδέ versui 230. addit.
 233. εὐνοία] εὐνοιά pr. 238. ἔβλαστ'] ἔβλαστεν

226. τίνι scholiasta recte interpretatur παρὰ τίνος. "Negat quemquam eorum, quibuscum versetur, sese de miseriis suis consolari posse." WUND. ἄν, quod habent apogr. pleraque, omittit etiam Suidas s. v. καίρια. Rationem his verbis reddit Electra sequentium ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι.

230. τάδε—κεκλήσεται] Versu antecedenti quum ἄνετέ με hoc sensu dictum esset: *sinite me querelas effundere*, recte perrexit dicere, τάδε γὰρ etc., id ut sit: *haec enim querelae indissolubiles erunt*. WUND.

231. ἀποπαύσομαι] παύσομαι Suidas s. v. ἄνετε.

232. ἀνάριθμος] Scholiasta, ἐν τισι κεῖται ἀνάριθμος, ὅλον αἰεὶ νεμομένη ἐν αἰτοῖς, καὶ οὐποτε χωρὶς οὐσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνήριθμος, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, οὐκ ἔσομαι ἀνάριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι. Repetit haec Suidas s. v. ἄνετε, ipse quoque ἀνάριθμος exhibens, quod ex ἀείνομος corruptum esse vidit Schneiderus in lexico s. v. ἀνάριθμος. Est

haec veteris critici conjectura non melior quam aliae plurimae in his scholiis memoratae. De constructione v. ἀνάριθμος v. ad Ajac. v. 601.

234. αὐδῶ, μάτηρ ὡσεὶ τις] Eadem comparatione alia in caussa utitur chorus virginum Trachiniarum de Hercule Dejanira potito clarius loqui verecundantium v. 526. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.

235. σ' omittunt quattuor codices Suidae s. v. ἄτη.

236. κακότητος] κακότατος Flor. Γ. κακότατα in versu choriambico Oed. Col. 521. Schol. καὶ τί μέτρον ἔχει τόδε τὸ κακόν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν ; πρὸς γὰρ ἀμετρον κακόν καὶ ἀμέτρων δεῖται θρήνων.

237. ἐπὶ—ἀμελεῖν] Similiter dictum 846. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει. De sententia vide v. 145 sq. Verborum autem istiusmodi, quale est ἀμελεῖν, cum praepositionibus conjunctorum exempla multa attulit Matthiae Gramm. § 348, 2. WUND.

238. ἔβλαστ'] Apographa partim sic partim ἔβλαστεν.

μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις

μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,

240

ξυνναλοῦμ' εὐκηλος, γονέων

ἐκτίμους ἰσχουσα πτέρυγας

ὄξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰ τε καὶ οὐδὲν ὦν

245

κείσεται τάλας,

οἱ δὲ μὴ πάλιν

δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,

ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς

ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν.

250

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα

καὶ τοῦμόν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς

λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ

πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.

255

ἀλλ' ἢ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,

241. ξυνναλοῦμ'] ξυνναλοῖμι, alterum ν ab S. 242. ἰσχουσα] ἰσχύουσα
pr. 246.—250. Versus sic divisi, κείσεται—| δώσουσ'—| ἔρροι—| τ' εὐσέ-
βεια— 250. εὐσέβεια, ἰ a m. ant.

240. εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ] De connubio male intelligit scholiasta. Recte Erfurdcius, *neque si quid boni nacta sim, fruatur eo tranquille*. V. 1040. ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

243. ἐκτίμους] V. ad Oed. T. 1506.

πτέρυγας] Alas, i. e. cursum. Sensus igitur est, ut Wund. explicavit, si cohibeam alas sive cursum lamentorum, ita ut non honorent parentes, i. e. ita ut expertes honoris parentes sint.

245. γὰ τε καὶ οὐδὲν ὦν etc.] Si ille, qui mortuus est, contemptus jacebit et neglectus, quasi mera sit terra nec quicquam ejus supersit.

Οὐδὲν ὦν pro nihilo habitus. JACOBS.

247. πάλιν δώσουσ'] I. e. ἀντιδώσουσι.

249. ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς] Aristæen. 2, 5. ἐρρέτω αἰδῶς. ubi vid. annot. meam. BOISS.

253. σὺ νίκα] Recte scholiasta, τὸ σὺ νίκα πάνυ ἀναγκαίως, ἵν' ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τὴν Ἠλέκτραν, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παραλήψεται.

255. δυσφορεῖν] *Ob assiduos fletus impotenti animo esse*, ut explicat Brunck.

256. γὰρ—με δρᾶν] με—ποιεῖν Aristot. *Metaphys.* 4, 5. p. 1015, 31.

σύγγνωτε. πῶς γὰρ ἦτις εὐγενῆς γυνή,
 πατρῷ ὀρώσα πῆματ', οὐ δρώη τάδ' ἄν,
 ἀγὼ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
 θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνουθ' ὀρώ ; 260
 ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μ' ἐγείνατο,
 ἐχθιστὰ συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
 ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ζύνειμι, κακ τῶνδ' ἀρχομαι κακ τῶνδέ μοι
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα πόλας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγισθου ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατρώοις, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκέλευ ταῦτά, καὶ παρεστίλους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκείνου ὤλεσεν, 270
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ζῦν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεῶν

257. σύγγνωτε] Sic, non ξύγγνωτε 261. μὲν τὰ ab S illatum
 265. λαβεῖν] β ex θ factum 272. αὐτοέντην] αὐτοφόντην, sed in schol.
 γρ. αὐτοέντην ἡμῖν] ἡμῖν gr. in scholio 273. χρεῶν] χρεῶν

260. θάλλοντα] De malis dictum
 ut Philoct. 259. ἢ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ
 τέθηλε καπὶ μείζον ἐρχεται.

267. ὅταν θρόνοις Αἴγισθου] Scho-
 liasta, καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι
 Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν.
 Ὅμηρος (Od. 3, 303.) "Αἴγισθος ἤ-
 ρασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης κτείνας
 Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ."

268. ἐσθήματα] Intelligenda ves-
 timenta regibus sollemniter ges-
 tata, ut monet Musgr.

270. παρεστίλους σπένδοντα λοιβὰς] Summae impietatis documentum
 sacra fieri ab iis qui ipsi caede pol-
 luti sunt.

271. τούτων est generis neutrius.
 Ea enim dicit quae antes enume-
 ravit.

τελευταίαν] Dictum ut ἔσχατος
 de eo quod non solum extremum,
 sed etiam gravissimum est.

272. αὐτοέντην] Codex et apo-
 grapha αὐτοφόντην. Sed scholiasta
 γρ. αὐτοέντην: quo vocabulo utitur
 Sophocles Oed. T. 107. τοὺς αὐτοέν-
 τας χειρὶ τιμωρεῖν τινά. Phryni-
 chus in Bekkeri Anecd. p. 15, 11.
 ubi de nomine αὐθέντης agit, Σοφο-
 κλῆς δὲ λύσας τοῦνομα αὐτοέντης
 εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐ-
 θέντης. Id igitur hic quoque So-
 phoclem dixisse verisimile est, non
 αὐτοφόντην.

273. μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσ-
 αιδᾶν] De eadem v. 1194. μητῆρ
 καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην

ἢ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μάστορι

275

ξύνεστ', Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένην

ἄλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,

εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε

πατέρα τὸν ἄμδν ἐκ δόλου κατέκτανεν,

ταύτη χοροὺς ἴστησι καὶ μηλοσφαγεῖ

280

θεοῖσι ξμμην' ἱρὰ τοῖς σωτηρίοις.

ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἢ δύσμορος κατὰ στέγας

κλάω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς

τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην

275. Hunc versum in marg. habet a m. pr. ἢ δ' Schaeferus pro ἢ δ'.
276. Ἐρινὺν] ἐρινὺν 279. ἄμδν] ἄ in litura, haud dubie pro ε 281.
ἱρὰ] ἱερά 283. κλάω scripsi pro κλαίω

275. τλήμων] I. e. τολμηρὰ, ἀναι-
δῆς, ut explicat schol.

277. τοῖς ποιουμένοις] Sic Oed. C.
116. ἐν τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ἠύλαβεια
τῶν ποιουμένων.

278. εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν] Scho-
liasta, τὸ εὐροῦσα τὸν πόθον καὶ τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον
ἠδέως αὐτὴν θεωμένη. Est potius
ubi computando invenit, ut explicat
Wund. τηροῦσ' conjecit Meinekius.

ἡμέραν] Quam decimam tertiam
Gamelionis fuisse exploratum ha-
buerunt historici, ut ex Diniae libro
septimo Argolicorum refert scho-
liasta. De quo computationum
genere videndus Boeckh. Corp.
Inscr. vol. 2. p. 328.

279. ἄμδν] ἐμδν aliquot apogr.,
ut v. 588. V. ad Philoct. 1314.

281. ξμμην'] Quae singulis men-
sibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut explicat
scholiasta, non ἐτήσια θύματα, ut
gl., aut τὴν κατ' ἔτος γινομένην
δαῖτα, ut Eustathius p. 1507, 62.
Hesychius, ἐμμήνιοι: αἱ καταμηνῖαι
λεγόμεναι θυσίαι. Sic codex. Mu-
surus αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι. Non
male: quanquam potuisset etiam

minori mutatione αἱ καὶ μηνιαῖαι
λεγόμεναι θυσίαι. Quod vocabulum
Aeschilo restitui Suppl. 266. τὰ δὲ
παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι | χραν-
θεῖσ' ἀνῆκε γαῖα, μηνιαῖ ἄχη. ubi
cod. Mediceus simili corruptela μη-
νεῖται ἄχη. Sed Hesychius scripse-
rat ξμμηνοί: αἱ καὶ ἱερομηνῖαι λεγό-
μεναι θυσίαι.

ἱρὰ ex duobus apogr. pro ἱερά.

τοῖς σωτηρίοις] Intelligit potissi-
mum Jovem σωτῆρα, Apollinem et
Dianam. SCHNEIDEW.

282. ὀρώσ' ἢ δύσμορος] ὀρώσα
δύσμορος apogr. unum, ut Oed. C.
347. αἰ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανω-
μένη. et Phil. 949. νῦν δ' ἠπάτημαι
δύσμορος.

284. ἐπωνομασμένην] Scholiasta,
ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα,
τὴν δηλαδὴ Ἀγαμεμνόνειον λεγομέ-
νην. Eustath. p. 1507, 60. εἰς δὲ
τὴν δαῖτα ἦν ὁ Αἴγισθος πένεται, ὃ
ἐστὶν ἐνεργεῖ, ἐλλοχῶν τῷ Ἀγαμέ-
μνονι, ἔστιν εἰπεῖν ὡς καὶ τοῦτο λε-
χθεῖη ἂν Ἀγαμεμνόνειος δαῖς ἢ τρά-
πεζα παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ
εὐωχουμένων, ἄλλον τρόπον τοῦτο
ἤπερ ὁ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ: ἐκεῖνος γὰρ

αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
 τοσονδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὕτη γὰρ ἢ λόγοισι γενναία γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξουειδίζει κακὰ,
 ᾧ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνη πατὴρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;
 κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύη τινὸς
 ἤξοντ' Ὀρέστην· τῆνικαῦτα δ' ἐμμαυῆς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἦτις ἐκ χερῶν
 κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας

28

29

29

285. αὐτῆ] αὐτῆ pr. αὐτήν] αὐτήν
 κλέψ] κλύ. η, orasa litera θ ut videtur

291. μηδε] μηδὲ pr.
 295. αἰτία] αἰτίαι

293

Ἄγαμεμόνειον δαῖτα λέγει τὴν κατ' ἔτος γυνομένην, ὅτε τὸν Ἄγαμέμνονα ἔρασαν οἱ ἀνελόντες αὐτόν. Non reperitur apud Pseudoepigrammographos. Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου dixit Euripid. Or. 999.

285. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα] Non licere sibi dicit dolorem lacrimis levare. Aeschyli versum οἱ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα comparat scholiasta.

288. κακὰ] Convicia. ἐξουειδισθεὶς κακὰ dixit Phil. 382.

289. V. ad v. 87.

290. Callide dicit τέθνηκεν, ut crimen suum tegat; non ἀνῆρέθη, τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογισμένη τὴν παρανομίαν, ut monet scholiasta.

291. ἐκ γόων—ἀπαλλάξειαν dictum ut ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι v. 231. Nam plerumque haec verba cum genitivo simplici construuntur.

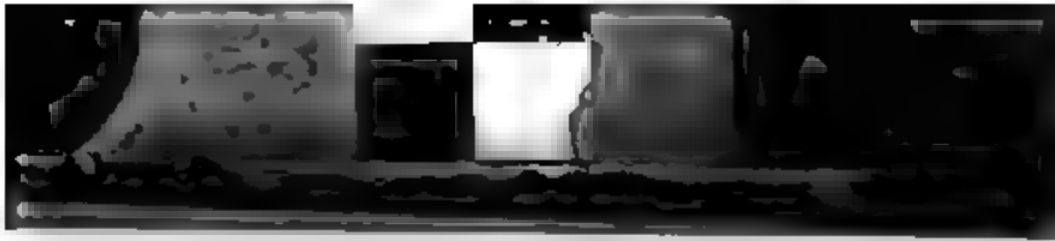
Conf. quae ad Aj. 1211. dicta sunt.

292. οἱ κάτω θεοί] Criminum ultores: conf. v. 110. 183.

297. ὑπεξέθου] In tuto collocasti. Thucyd. 1, 89. διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιούσαν κατασκευήν. LINDWOOD.

299. ὑλακτεῖ] Scholiasta, ἐμμαυῆς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ ὡς κύων. Diotimus Anthol. Pal. 5, 106. γραῖα, φιλὴ θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὑλακτεῖς; ibid. 7, 479. θεῖος ὑλακτητῆς δήμου, qualis Heraclitus dicitur. JACOBS.

σὺν δ' ἐποτρύνει] Sic σὺν δ' ἐλίσσεται ἡμᾶσι v. 746. et σὺν δ' ἐγὰρ παρῶν Aj. 1288. quae per tmesin dicta haberi possunt pro συνεποτρύνει, συνελίσσεται, συμπαρῶν. Sed Aj. 959. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι, σὺν δὲ adverbialiter

ὁ κλεινὸς ἀντὶ ταῦτ' αὖτις παρῶν, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὔτος, ἢ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιοῦμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
 παυστῆρ' ἐφήξω ἢ τάλαι' ἀπόλλυμαι.
 μέλλον γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου 305
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορον.
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
 πολλή 'στ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.

300. ταῦτ' Blomfieldus pro ταῦτα 305. αἰεὶ] αἰεὶ, ε a m. rec. in-
 terserto. 308. ἐν τοῖς Hermannus pro ἐν τοῖς 309. πολλή 'στ'
 ἀνάγκη] πολλή 'στ' ἀνάγκη pr., sciasis post κη duabus literis, quarum al-
 tera alteri superscripta fuit. Inferior v fuisse videtur, superior e, etsi
 hoc valde incertum.

potius dictum est, ut ἐν δὲ dicitur,
 de quo v. ad Oed. Col. 55. Neque
 enim συγκλῶστες coniungendum
 est, sed γελῶσι potius intelligen-
 dum ex verbis praecedentibus γελῶ
 δὲ τοῖσδε κεινομένοις ἔχουσιν.

300. κλεινός] Scholiasta, κατὰ εἰ-
 ρωνείαν. Quae ratio quum satis
 probabilis sit, non est cur κεινός
 scribatur, quod Elmsleio placuit ad
 Oed. Col. 379.

301. ἀναλκίς] Homer. Odyss. 3,
 310. μητρὸς τε στρυγερῆς καὶ ἀνάλκι-
 δος Αἰγίσθου. CAMER.

ἢ πᾶσα βλάβη] Sic Ulixes voca-
 tur Phil. 612.

302. τὰς μάχας cum articulo sig-
 nificat quas facit pugnas. Scho-
 liasta, συνεργούσης γὰρ Κλυταιμῆ-
 στρας ἀνείλε τὸν Ἀγαμέμνονα. "Αἰ-
 γίσθου ὑπὸ χειρὶ καὶ οὐλομένης ἀλό-
 χου." Verba Homeri Od. 24, 97.
 Euripidis Orest. 743. comparat
 Boisson. οὐ γὰρ αἰχμητῆς πέφυκεν,
 ἐν γυναιξὶ δ' ἔλακμος. et Timoclem
 ap. Athen. 4. p. 166 A. ἐν ταῖς γυ-
 ναξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσι.

303. ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσ-
 μένουσ' αἰεὶ] Inter scholia annota-

tum γρ. ἐγὼ δ' Ὀρέστην προσμένουσ'
 αἰεὶ ποτε, illato quod fortasse ad
 ἐφήξω adscriptum fuit glossemate
 ποτέ, sublato vero τῶνδε, quod pro-
 nomen multum praestat superva-
 cuo isti ποτέ.

305. μέλλον] Cunctans.
 αἰεὶ] Sic etiam Suidas a. v. μέλλω.
 Apogr. pleraque αἰεὶ.

τὰς οὔσας τε—καὶ τὰς ἀπούσας]
 Praesentes et absentes, i. e. omnes
 omnino, ut Antig. 1109. famuli οἱ
 τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες, i. e. famuli
 quotquot sunt. Ad quem locum
 vide quae annotata sunt.

μου] μοι apogr. unam et Thomas
 M. s. v. διέφθορον.

306. διέφθορον] διέφθειρον Flor. Γ.
 Apud Suidam libri optimi διέφθειρα.
 alii διέφθορα, codex Bruxellensis
 διέφθορε.

308. τοῖς] τοῖς codex pariter pr
 τοῖς Ajax. 776.

309. πολλή 'στ' ἀνάγκη] Ar-
 grapha multa πολλή γ' ἀνάγκη,
 quo in nonnullis πολλή γ' ἀνά-
 factum, unitatis in hac formul-
 toribus.

ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310

λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἢ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,

θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἢ κὰν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους

τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ᾧδε ταῦτ' ἔχει; 315

ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος ἰστόρει τί σοι φίλον.

ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,

ἦξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναί θέλω.

ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πρᾶσσων μέγα. 320

312. ἦ] ἢ pr. 314. κὰν] δ' ἄν pr., in κὰν mutatum ab alia m. ant.
 315. ταῦτ'] ταῦθ' pr. ut videtur 316. φίλον] φίλων pr. 319. φά-
 σκων δ'] φάσκων τ' (vel σ') pr. ᾧ] ᾧ, v ab S, littera post ω erasa,
 quae i fuisse videtur, non σ ποιεῖ] ποιεῖ, eraso i post o

312. ἢ κάρτα] Intelligitur ex praecedentibus βεβῶτος ἐκ δόμων Αἰγίσθου τὰδε λέγω. ἢ κάρτα est in Trach. 379.

313. θυραῖον pro θυραῖαν dictum, ut θυραῖοι Trach. 533.

ἀγροῖσι] Dativus loci: v. ad v. 174.

314. Verum videtur quod manus antiqua in codice restituit ἢ κὰν pro ἢ δ' ἄν, quod ἢ δὲν scribendum foret cum synizesi particularum δὴ ἄν, quemadmodum δὴ cum ἀνδράσι per synizesin coalescit apud Pindarum, quod non est verisimile placuisse Sophocli, quum aptae huic loco sint ἢ κὰν particulae.

316. ἰστόρει τί σοι φίλον] Dictum pro δ τί σοι φίλον, de quo in annot. ad Oed. T. 1144. haec scripsi in ed. prima, "τί δ' ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἰστορεῖς;] Delevi signum interrogandi, quod post ἐστὶ legebatur. Nam τί idem est quod δ τι. Sic in El. 316. ὡς νῦν ἀπόντος ἰστόρει τί σοι φίλον. 1176. τί δ' ἔσχατος ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; Trach. 339. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ'

ἐφίστασαι βᾶσι; Oraculum apud Diodor. in Excerptis Vat. p. 15. ed. Mai. sive Diog. L. 1, 28. τίς σοφία πρῶτος πάντων, τούτου τρίποδ' αὐδῶ. Hic quoque vulgo additum signum interrogandi. Athenaeus 10. p. 438 C. τίνι ἢ τύχη δίδωσι, λαβέτω." His Nauckius addidit Inscr. 3843. ap. Boeckh. vol. 3. p. 12. τίς ἄν δὲ χεῖρα προσαγάγη βαρύφθονον, ταῖς αὐταῖς περιπέσοιτο συμφοραῖς. Alia ex recentioribus poetis collegit Jacobs. ad Antholog. Palat. vol. 3. p. 88. 740., velut Nossidis 5, 170. τίνα (codex τινὰ) δ' ἔ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἶδεν κήνας ἀνθεα ποῖα βόδα. Callimachi 12, 43. οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω τίς (scribitur τίς) πολλοὺς ᾧδε καὶ ᾧδε φέρω.

317. τοῦ κασιγνήτου τί φῆς] De hac structura verborum dicendi cum genitivo dictum ad Aj. 1236. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέρφρονα;

318. μέλλοντος] Cunctantis.

320. πρᾶγμ'] πᾶς Suidas s. v. ὀκνῶν. πρᾶγμ' Eustath. p. 819, 26. πρᾶσσων] I. e. ἐπιχειρῶν πρᾶσσειν, ut explicat scholiasta.

ΗΛ.καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνη.

ΧΟ.θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛ.πέποιθ', ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟ.μὴ νῦν ἔτ' εἶπης μηδέν ὡς δόμων ὄρῳ

τὴν σὴν δμαιομον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, 3

Χρυσόθεμι, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν

φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις

ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,

κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 3

θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;

καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαυτήν, ὅτι

ἀλγῶ πῖ τοῖς παροῦσιν ὥστ' ἂν, εἰ σθένος

λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἱ αὐτοῖς φρονῶ.

νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλείν ὑφειμένῃ δοκεῖ, 3

καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μῆ.

τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.

323. ἐπεὶ τᾶν] ἐπειτ' ἂν, et in marg. ἐπεὶ τοι ἂν a m. rec. ἔζων] (litura, fortasse pro ξ 331. θυμῷ ματαίῳ] γρ. ψυχῆι ματαίαι ab S. 3; φρονῶ] φρονῶι, etaso 337. ἄλλα scripsi pro ἄλλὰ ποιεῖν] πνεῖν

321. Hoc quoque non leve fuisse significat quod ipsa ansa sit quum Orestem inimicorum manibus eriperet tutumque praestaret.

322. ἀρκεῖν] I. e. ἐπαρκεῖν. Sic in Oed. Col. 262. Hesychius, ἀρκεῖ· προσαρκεῖ, βοηθεῖ. BRUNCK.

323. ἔζων] Ἰὼν νικισσεν, sed vixerem. Intelligendum autem εἰ μὴ ἐθάρρουν.

324. ὡς δόμων—δμαιομον] Scholiasta, οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τᾶναντία φρονούσης τῇ Ἡλέκτρᾳ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὄρῳσιν ἐναγίσματα βαστάζουσιν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς λόγων.

δόμων] Idem genitivi usus et θυρῶν v. 78.

325. δμαιομον ἐκ πατρὸς ταύτου Similiter dicta v. in annot. ad v. φύσιν additum ut v. 1125. In φέρουσαν corruptum in apogr. Flor. et Palatino.

331. ψυχῆ—μὴ χαρίζεσθαι] Similia comparant interpretes ex Oed. Col. 855. ὄργῃ χάριν δούς. et Theophr. 1224. ὄργῃ θυμῷ δειλὰ χαρίζομιν

334. αὐτοῖς] Clytaemnestra Aegistho.

335. ὑφειμένῃ] Contractis vel

336. πημαίνειν] I. e. nocere micis.

337. τοιαῦτα δ' ἄλλα garic

καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἦ γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἦ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

340

Ηλ.δεινὸν γέ σ' οὔσαν πατρὸς σὺ σὺ παῖς ἔφυς,
 κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλει.

ἅπαντα γὰρ σοι τὰμὰ νουθετήματα
 κείνης διδακτὰ, κούδεν ἐκ σαυτῆς λέγεις.

ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,

345

ἢ τῶν φίλων φρουοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν

ἣτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις

σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξιας ἄν

ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης

οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.

350

338. ἦ γὰρ] η γὰρ pr.
 339. εἰ—με δεῖ] I. e. εἰ μέλλω
 vel εἰ θέλω.

340. ἀκουστέα] ἀκοστέα, ut ἤκουσεν pro ἤκου-
 σεν Tr. 431. 345. ἔπειθ' pr.; ἐπειθ' (cum gl. rec. τοι) sec.

dictum ubi τοιαῦτά τινα dici potuis-
 set, si versum inelegantem facere
 voluisset Sophocles. Xenoph. Cy-
 rop. 4, 6, 11. τοιαῦτα δ' ἄλλα ἐκπλη-
 ρώσαντες ἑαυτοῖς, et similia quaedam
 exempla comparavit Arndtius. Non
 minus rarum δ' ἄλλος v. βοι. pro
 δ' δ' αὐ. Non aptum huic loco ἀλλὰ,
 quod est in codice.

ποιεῖν] ποιεῖν etiam apogr. ali-
 quot.

339. εἰ—με δεῖ] I. e. εἰ μέλλω
 vel εἰ θέλω.

340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ'
 ἀκουστέα] Sententia saepe incul-
 cata, velut Antig. 666. ἀλλ' ἄν πό-
 λις στήσῃ, τοῦδε χρῆ κλύειν.

341. 342. Nihil amplius his ver-
 bis significatur quam indignum esse
 Chrysothemis matri scelestae plus
 tribuere quam tanto viro quantus
 Agamemnon pater fuerit. Quod
 repetit v. 365. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι,
 καλοῦ τῆς μητρός.

343. τὰμὰ νουθετήματα] Passive,

quae ego ab te doceor.

345. ἔπειθ' ἐλοῦ γε] Scholiasta,
 ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς,
 προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς, ἢ φρο-
 νοῦσαν τῶν φιλάτων ἀμνημονεῖν·
 οἶον θάτερά σε δεῖ ὁμολογήσαι, ἢ ὅτι
 κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκούσα ἀμαρ-
 τάνεις καὶ παρορᾶς.—τὸ θάτερον ἀντὶ
 τοῦ θάτερον Ἀττικῶς.

φρονεῖν κακῶς] Desipere.

346. τῶν φίλων] Agamemnonem
 intelligit.

347. λέγεις] Dixerat v. 333.

348. τὸ τούτων μῖσος] Odium quo
 illos persequeris.

349. πατρὶ πάντα τιμωρουμένης]
 Omnibus quibus possit modis pa-
 trem se ulcisci dicit: quod pluri-
 bus explicat v. 355 seqq.

350. τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις]
 Generatim loquitur eam quae facit
 aliquid dicens, etsi se solam intel-
 ligit. Redit igitur, si sensus, non
 forma orationis spectatur, eodem
 ac si dixisset ἐμέ τε τήν δρῶσαν ἐκ-
 τρέπεις.

οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάση γόων.
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἀπαρκούντως δ' ἐμοί.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδῆς, 360
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον

354. ἀπαρκούντως] ἐπαρκούντως δ' ἐμοί Brunckius pro δέ μοι.
 355. τεθνηκότι] ο ex ω factum 357. ἡμῖν] ἡμῖν pr. 359. οὐν a
 m. recenti additum 362. περιρρείτω] περιρρείτωι 363. τοῦμὲ
 μὴ] τοῦ με μὴ pr., corr. a m. sec.

351. πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει] Ad mala quibus laborent ignaviae dedecus accedere dicit.

354. ἀπαρκούντως ex Thoma M. S. v. ἀπαρκεῖ restitutum pro ἐπαρκούντως. Neutrum adverbium aliunde cognitum, nisi quod ἀπαρκούντως annotavit Pollux 9, 154., ἐπαρκούντως Ioannes Alex. Τον. παραγγ. p. 39, 17. male ab genitivo derivans ἐπαρκούντων.

355. 356. Honore quo patrem occisum prosequatur morderi ab se dicit Clytaemnestram et Aegisthum. τιμὰς προσάπτειν dictum ut κῆδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτειν apud Homer. II. 24, 110.

356. ἐκεῖ] Apud mortuos.

359. οὐν om. Lb., habent apographa cetera.

360. δῶρα] I. e. commoda. Idem fere significat hoc verbo Electra atque v. 357. verbis τῆς σῆς τιμῆς.

Explicat autem illa δῶρα quae sint verbis sequentibus σοὶ δὲ πλουσία—βίος, quae cum praecedentibus ita cohaerent: ac tibi ista contingere, mensam lautam et vitam omnibus rebus affluentem, facillime patior. WUND.

363. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα] Recte explicatur in scholiis, τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. Quibus verbis Electra indicat, eam se etiam in posterum tenere velle vivendi rationem, quam descripsit v. 354-356. Fatendum tamen est mire hoc expressum esse multoque aptius fore quod Schneidewinus coniecit τοῦμὲ μὴ λήγειν γόων, ut Aesch. Choeph. 26. dixit, δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκεται κέαρ.

βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.

οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς

365

πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, καλοῦ

τῆς μητρός. οὔτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακῇ,

θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ.μηδὲν πρὸς ὄργην πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις

ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις

370

τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ.ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἡθάς εἰμί πως

τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,

εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἴδον

ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

375

ΗΚ.φέρ' εἶπε δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι

μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντεῖπομι' ἔτι.

ΧΡ.ἄλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.

364. τυχεῖν] τυχεῖν, λα a m. paullo recentiore.
sertum.

367. οὔτω] οὔτωι φανεῖ] φανῆι

365. δ' ab S in-

371. αὕτη] αὐτῆ

372. εἰμί] εἰμή pr.

378. σοι] σοι, τ a m. sec.

364. τυχεῖν] λαχεῖν apogr. plura.
V. ad Antig. 699.

365. οὐδ' ἂν σὺ] Intelligi ἤρας.

366. καλοῦ τῆς μητρός] De sen-
tentia comparavit Neuius Eur. El.

937. κάκεινους στυγῶ τοὺς παῖδας,
ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς οὐκ
ἀνέμασται, τῆς δὲ μητρός ἐν πόλει.

Locutione autem τῆς μητρός καλεῖ-
σθαι παῖδα facile apparet hoc fere
significari: *matri favere sive cum
matre facere*. Deinde notandum
est quum totam Electrae oratio-
nem paulo asperiozem esse, id
quod ipse chorus v. 369. fatetur,
tum imprimis acerbe ac paene ma-
lignae hoc dictum esse: καλοῦ τῆς
μητρός· οὔτω γὰρ—σοῖς. Quibus
verbis quasi id agere Chrysothemis
dicitur, ut in impietatis crimen

apud bonos homines incurrat.
WUND.

370. σὺ] Electra.

371. αὕτη recte apogr. multa.

372. ἡθάς] Cum genitivo con-
structum, ut ἐμπειρος.

373. ἂν ἐμνήσθην] *Mentionem fe-
cissem*.

375. σχήσει] I. e. ἐφέξει, κωλύ-
σει, ut explicat schol., pro quo
etiam πάσσει dici poterat.

γόων] Inter scholia annotatum
γρ. καὶ λόγων. Pariter v. 379. ad
γόων διορθωτῆς adscripsit γρ. λό-
γων.

376. τῶνδε] Praesentem condi-
tionem suam dicit.

378. Inter τοι et σοι etiam apo-
grapha variant.

- μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου 380
 φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
 στέγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψη. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
 ΗΛ. ἤ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385
 ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλη.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὐνεκ' ἐν τάχει.
 ΧΡ. τί ν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
 ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
 ΧΡ. ὅπως πάθης τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
 ΗΛ. μὴ μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῆν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.

379. λήξεις] λήξεισ γόων] γρ. καὶ λόγων ab S. 385. ποιεῖν]
 i post o erasum. 396. εἰκαθεῖν Elmsleius pro εἰκάθειν

381. προσόψει] κατόψει Eusta-
 thius p. 1839, 61. καθορῆ Ammo-
 nius p. 51. memoris errore.

(ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγη] Hac
 poena Antigonā in dramate cogno-
 mine afficitur ab Creonte omnino-
 que totum hoc inter Electram et
 Chrysothemē colloquium magnam
 similitudinem habet cum iis quae
 inter Antigonam, Ismenam et Cre-
 ontem illic aguntur. Quod non
 fugit scholiastam, qui ad v. 385.
 annotavit, ἀρμόζει λίαν τὸ πρόσωπον
 Ἡλέκτρας τῆ Ἀντιγόνης.

384. ἐν καλῷ] I. e. tempus ad-
 huc est.

385. καὶ βεβούλευνται] Frequens
 hic in interrogationibus usus καὶ

particulae, ut Ant. 770. ἔμφω γὰρ
 αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

ποιεῖν] ποεῖν etiam Flor. Γ. et
 Eustath. p. 1326, 57.

387. τοῦδέ γ' οὐνεκ'] Ad hoc
 quod attineat nihil se vereri dicit
 reditum Aegisthi. Sic οὐνεκα infra
 v. 605. 787.

391. ἀφ' ὑμῶν] Schol. πάνυ θυμι-
 κῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκατα-
 λέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἰρουμένης.

προσώτατ' ἐκφύγω] Recte L. Din-
 dorfius προσωτάτω φύγω. Nam hac
 forma veteres Attici utuntur, non
 πρυσώτατα.

396. εἰκαθεῖν] Scribebatur εἰκά-
 θειν. Verissima est observatio
 Elmsleii (ad Eurip. Medeam 186.

ΗΛ.σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡ.καλόν γε μέντοι μὴ ἔξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛ.πεσούμεθ', εἰ χρῆ, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡ.πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

400

ΗΛ.ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡ.σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;

ΗΛ.οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόυδ' εἶην κενή.

ΧΡ.χωρήσομαι τὰρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

ΗΛ.ποιὶ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα;

405

ΧΡ.μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

402. πείσει] πείση
ἐμπορεύει] ἐμπορεύη, μ ex ν, ut videtur, facto.

404. χωρήσομαι] ο ex ω factum

405.

p. 113.), ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν et εἰργαθεῖν aoristi esse, non praesentis temporis infinitivos ideoque male vulgo scribi παραξυτόως. Sed fugit Elmaleium in libris scriptis verum accentum interdum esse servatum. Ita Hesychii codex ἀμυναθεῖν et διωκαθεῖν praebet, quae Musurus vulgi secutus errorem in ἀμυνάθειν et διωκάθειν corripit. Idem accentus verbo ἀλκαθεῖν restituendus, de quo grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 383, 31. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. ἀλκάθω si quo in loco scriptum existit, conjunctivi modi fuit, ut ἀλκάθω est apud Aristoph. Nub. 1482.

397. ταῦτα θώπευ'] I. e. ταῦτα ποιῶν θώπευε τοὺς κρατοῦντας.

399. τιμωρούμενοι] τιμωρούμεναι [Flor. Γ.] et Turnebus Imperite. Muller si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926. BRUNCK.

400. πατὴρ—ἔχει] Eadem ratione utitur Ismene in Antig. 65. ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς

| ξύγγωϊαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τὰδε, | τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι.

401. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι] I. e. κακῶν ἐστὶν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη. Idem usus praepositionis πρὸς Aj. 319. πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιοῦσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.

403. μήπω νοῦ τοσόυδ' εἶην κενή] Sic μήπω dictum ap. Eurip. Hec. 1278. μήπω μανείη Τυνδαρίσ τοσόυδε παῖς.

405. ἐμπορεύει ex uno aprog. pro ἐμπορεύη.

τὰδ' ἔμπυρα] Non victimas cremandas significat, sed improprie dicitur de libatione, qualem in sepulcro Clytaemnestrae fieri jubet Helena apud Eurip. Orest. 115. ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον | μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἰνωπὸν τ' ἄχνην. Recte igitur in gl. explicatur per ταύτας τὰς σπονδάς. ἐντάφια dicit v. 326. χοάς v. 440.

406. τυμβεῦσαι χοάς] Verbum τυμβεύειν, sepelire, ita etiam usurpatum est, ut nihil paene nisi κρύπτειν vel καλύπτειν nonnquam esset. Ita, quod vulgo dicitur, τάφω τινὰ κρύπτειν sive κα-

ΗΛ. πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡ. ὄν ἔκταν' αὐτῆ· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

410

ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἶπομι' ἂν τότε.

ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι

415

ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡ. λόγος τις αὐτῆν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρὸς

τοῦ σοῦ τε κάμου δευτέραν ὀμιλίαν

ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον

407. ἦ] εἰ pr.

413. λέγοις Triclinius pro λέγεις

414. σμικρὸν]

σμικροῦ, ^{ων} ων a m. pr. Alia m. ant. υ in ν mutavit et ων erasit.

λύπτειν (cf. Ant. 28. 196. 1039.), pro eo in Aj. 1063. positum σώμα τυμβεύσαι τάφῳ. Hic igitur πατρὶ τυμβ. χοὰς commode interpretetur: πατρὶ χοὰς κρίψαι ἐν τύμβῳ. Idem his verbis Sophocles dixit Ant. 901. κάπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα. WUND.

411. συγγένεσθέ γ'] συγγένεσθ' apogr. Palat. et Suidas s. h. v. et s. ἀλλὰ νῦν. συγγένεσθε est συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν, ut explicat schol.

ἀλλὰ νῦν] Nunc certe, ut Oed. Col. 1276. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε.

412. θάρσος—τάρβους πέρι] Sic Homer. Il. 24, 171. ab Schneidew. comparatus, θάρσει, Δαρδανίδη Πριάμει, φρεσὶ μηδέ τι τάρβει.

414. σμικρὸν] Falsum est quod Elmsleius tradidit in codice σμικρῶι primo scriptum fuisse, quod fortasse ne in Lb. quidem legitur, cujus manui primae eandem scripturam tribuit Elmsleius. σμικρῶν,

quod superscriptum in codice est, legisse videtur scholiasta, qui explicat πλὴν ὀλίγων. Recte secunda codicis manus σμικρὸν, quod cum ἐπὶ πολὺ et ἐπὶ πλείστον comparavit Schneidew., cum ἐπὶ μέγα apud Thucyd. 2, 76. 4, 100. Linwoodius. Idem a manu sec. habet Lb. cum ceteris apographis. Infinitivus φράσαι pendet ab κάτοιδα, ut οἴσθα σημαίνει τορῶς apud Aesch. Pers. 479.

415. πολλά τοι] πολλά τοι Lb. Est glossema πολλάκις.

418. δευτέραν ὀμιλίαν] Recte schol. ὡς ἀθθὶς αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος.

419. ἐφέστιον] Pro masculino ad Agamemnonem referendo habuit scholiasta, qui explicat ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἐπ' οἶκον. Sed potest etiam neutrius generis esse et ad σκῆπτρον referri, ut Agamemnon σκῆπτρον dicatur πῆξαι ἐφ' ἐστίας. Sceptrum ab Vulcano fa-

πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ 420
 αὐτὸς, ταυῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
 βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, φ̄ κατάσκιον
 πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
 τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἥλιφ
 δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. 425
 πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
 πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
 ἔμοι πιθέσθαι μηδ' ἀβουλία πεσεῖν·
 εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430

422. φ̄] τῷ 427. μ' ἐκείνη] με κείνη 428. Ἡ praefixum hoc loco
 et omissum v. 431. Correxerit Turnebus. πρὸς νυν] πρὸς νῦν 430.
 ἀπώσει] ἀπόση

bricatum et per plures generationes usque ad Agamemnonem per hereditatem propagatum descripsit Homerus II. 2, 101 seqq.

421. ἔκ τε] Recte fortasse Flor. Γ. ἔκ δέ. Simile est quod Neuius comparavit somnium Astyagis, de quo Herodotus I, 108. ἐδόκει Ἀστυάγει ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρὸς ταύτης φῦναι ἄμπελον, τὴν δὲ ἄμπελον ἐπισχεῖν τὴν Ἀσίην πᾶσαν—ἐκ τῆς ὕψις οἱ τῶν μάγων ὄνειροπόλοι ἐσήμαινον ὅτι μέλλοι δὲ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γόνος βασιλεύσειν ἀντὶ ἐκείνου.

422. φ̄ recte in apogr. plerisque pro τφ̄. V. ad Oed. Col. 35.

424. ἡλίφ δείκνυσι τοῦναρ] Scholiasta, τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν ἀποτροπιαζομένους τφ̄ ἡλίφ διηγείσθαι τὰ ὄνειρα. Sic Euripides Iphig. Taur. 43. ἀ καινὰ δ' ἤκει νύξ φέρουσα φάσματα | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τὸδ' ἔστ' ἄκος. BRUNCK.

427. μ' ἐκείνη recte apogr. plerisque, non με κείνη. De quo dictum ad Aj. 1303.

428. πρὸς νυν—] Quaeri possit, cur Chrysothemis non, quod factura videbatur, sententiam Electrae de somnio isto exquirat, sed, quamvis

dudum ei succensens, tam enixe oret ut suis monitis pareat. Scilicet stupens illa Electrae exclamatione, ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν, suspicabatur illam aliquid novi accepisse; statim autem agnito errore, ubi eam nihilo plus quam se scire videt, facit quidem quod rogatur, ut narret somnium, sed quoniam intelligit nihil ex eo somnio capi posse quam aliquam spei umbram, quae denuo sit Electram irritatura, statim ad repetitionem monitorum suorum convertitur. Aptè autem adnectit has preces mentioni metus, quem somnium illud iniecerat Clytaemnestrae. Nam quo magis illa timebat ne eveniret, quod sibi visa esset cernere, eo certius praevidere poterat non vana fore quae minata esset Electrae. Ita igitur Chrysothemis iterum, dum abitura est, etiam atque etiam rogat Electram ut sibi a malo impendente cavere velit. HERM.

θεῶν—ἐγγενῶν] Quos θεοὺς πατρῶους dixerat Electra v. 411.

429. ἀβουλία πεσεῖν] Hoc ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν dixerat v. 398.

430. εἰ γάρ μ' ἀπώσει] Scholiasta,

ΗΛ. ἄλλ, εἰ φίλη, τοῦτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
 τύμβῳ προσάψης μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
 οὐδ' ὄσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσθάναι
 κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρὶ
 ἄλλ' ἢ προαῖσιω ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
 κρύψον νῦν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς
 τοῦτων πρόσεισι μηδέν· ἄλλ' ὅταν θάνῃ,
 κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω.
 ἄρχῃν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνή
 πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοᾶς
 οὐκ ἄν ποθ' ὧν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
 σκέψαι γὰρ εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ

433. ἀπὸ a m. rec. additum.
 ὄ' ἄν] γὰρ superscr. a m. pr.

436. κρύψον] v ab S additum.

439.

εἰ γὰρ νῦν, φησὶ, θεομένῳ σου ἀνώ-
 σθη με, κακοῦ σοὶ τινασ γενόμενον
 μετὰ ταῦτα αὐτῇ μετελεύσῃ με, καὶ
 ἀξιώσει μετὰ σοῦ γενέσθαι.

433. ἀπὸ, quod a manu recenti
 habet codex, est in apogr. pleris-
 que omnibus nec dubitandum quin
 recte additum sit: nisi quis πρόσ
 praeferat.

434. λουτρὰ] *Lidamina*, ut supra
 84. ubi periphrasticum est eadem sig-
 nificatione usurpari qua *λοιβαί* in
 v. 52. Hesychius, *χθόνια λουτρὰ,
 τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμι-
 ζον γὰρ ἐπὶ τοῖς τάφοις λουτρὰ.*
 Proprie indigentur hac appella-
 tione aquae libationes. Dioscori-
 des epigr. 36. ἄλλὰ περιστέλλας με
 θύου χθοσί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ λουτρὰ
 χέρι· σέβουμαι, θέσποτα, καὶ ποτα-
 μούς. V. Meursii libellum de fu-
 nere c. 14. BRUNCK.

435. προαῖσιω] Ad προαῖσιω sup-
 plendum δὲς ex verbo κρύψον. Si-
 milite v. 72. θέξασθε intelligendum
 ex opposito ἀποστείλατε. Alia hu-
 jusmodi collegit Lobeck. ad Aj. v.
 431.

439. ἀρχῃν] Idem fere quod *om-*

nino. Sic Antig. 92. ἀρχῃν δὲ θε-
 ρᾶν οὐ πρέπει τὰ μέγιστα.

436. εὐνήν] Schol. νῦν τὸν τάφον.

439. ὄ' ἄν] Quod superscriptum
 in codice est γὰρ in apographa non-
 nulla transit.

τλημονεστάτη] Impudentissima.
 Sic τλήμων v. 275.

440. πασῶν ἔβλαστε] Poterat
 ἔβλαστε πασῶν scribere, quod con-
 jecit Dobræus. Sed aptius judica-
 vit v. 439. in initio versus collo-
 care, correpta verbi ἔβλαστε sylla-
 ba prima, ut Phil. 1311. ἔξ ἧς ἔβλα-
 στεσ, et alibi interdum factum est.

441. αὐτῇ ita positum est ut et
 cum προσφιλῶς et cum verbo δεξα-
 σθαι conjungi possit, quod saepe
 cum dativo personae pro παρά τινα
 posito constituitur. Ceterum in-
 certum est utrum θέξασθαι scripserit,
 de quo usu aoristi dixit Lo-
 becius ad Phryn. p. 133., an θέξε-
 σθαι. Nulla enim in hac re li-
 brorum fides nec pauci hujusmodi
 aoristi, qui olim legebantur, nunc
 antiquorum codicum auctoritate in
 futura sunt mutati.

γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυσ
 ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενῆς
 ἔμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρῃ
 κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν ;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας

445

443. γέρα] γέρα νέκυσ in litura pro αυτωσ vel αυτασ, non αυτησ
 445. κάρῃ] κάρῃ 446. ἐξέμαξεν] ἐξαίμαξεν pr. 447. αὐτῇ] αὐτῇ pr.,
 a m. paullo recentiore in αὐτῇ mutatum. 449. φόβας, κ et μ a m. pr.

445. ἔμασχαλίσθη] Scholiastae, Hesychius in v. ἔμασχαλίσθη, Photius et Suidas in v. μασχαλίσματα, hic etiam in ἔμασχαλίσθη et μασχαλίσθηται, Etym. M. in v. ἀπάργματα p. 118, 29., ubi citat hunc locum Sophoclis, referunt, qui aliquem per insidias vel in bello civili necassent, extremas manuum pedumque partes amputasse, et mortuo sub alis alligasse, mucrone in capite ejus absterso, quo et debilitari vindicta interfecti, et interfectoris labe purgari credita sit. Verisimile est Sophoclem omnino illam extremas corporis partes amputandi crudelitatem eo verbo comprehendisse, ut in eadem re Aeschylum Choeph. 439., ubi vid. Stanleyus. HERM.

κἀπὶ λουτροῖσιν] Recte glossa apud Brunckium: ἐπὶ καθάρσει. Tum κάρῃ dativus loci est. Eustathius p. 1857, 5, καὶ ἔστιν εὐρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, ἐνθα φαίνεται ταῖς πεφονευμένων κεφαλαῖς ἐναπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἷμα. WUND.

κάρῃ Brunckius pro κάρῃ. Unus ex scholiastis κάρῃ pro nominativo habuit, alius dativum videtur legisse κάρῃ.

446. ἐξέμαξεν] ἐξαίμαξεν etiam lemma scholii et apogr. nonnulla. ἀπέμασσον interpretatur scholiasta.

Subjectum verbi est Clytaemnestra.

447. λυτήρι'] I. e. ὡς λυτήρια. Negat his libaminibus caedem Agamemnonis expiari posse.

448. σὺ δὲ τεμοῦσα] Satis erat τεμοῦσα δὲ dici. Sed majore cum vi subjectum verbi praecedentis repetitur, ut in locis ab Schneidew. comparatis, Homeri Il. 10, 237. μηδὲ σὺ γ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπίσσειαι. et Aesch. Agam. 1060. εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, | σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῃ χειρὶ. Qua loquendi forma Sophocles tanto aptius hic usus est quia praecedentibus verbis ταῦτα μὲν μέθες matris, quae libamina illa offerri jussit, nomen continetur, cui oppositum est σὺ δέ.

449. φόβας] Quod superscriptum in codice est κόμας, ex conjectura librarii, ut videtur, textui illatum est in Flor. Γ. In φόβας consentit Suidas s. h. v. Recte monet scholiasta, προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον ἐπὶ τὸ εὐρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

τεμοῦσα — φόβας] Bene monet Brunckius ad Eurip. Or. 128. in recenti luctu morem fuisse caput ad cutem radi (Eur. Hel. 1207.), in veteri tantum aliquot cincinnos abscissos esse. ERF.

κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὄμως 450

ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα
καὶ ζῶμα τοῦμόν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.

αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,

καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερδὸς 455

ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις

χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωρούμεθα.

οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κάκεινφ μέλον

πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνειράτα· 460

ὄμως δ', ἀδελφῆ, σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε

ἔμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν

πάντων, ἐν ᾧ Αἰδοῦ κειμένῳ κοινῷ πατρὶ.

ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ,

451. ἄχω] ἀχω πρ. 453. προσπίτνουσα, circumflexo a m. rec. addito. 456. ἐπεμβῆναι] ἐπιβῆναι πρ.

451. τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα] Sic codex et Hesychius s. v. ἀλιπαρῆς, Suidas s. v. eodem et s. ζῶμα, Eustathius p. 787, 50. 871, 32. Aliam lectionem τήνδε λιπαρῆ τρίχα memorat scholiasta, ἀλιπαρῆ τρίχα: περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας· τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τοῦ ἀύχμηρᾶν· ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ, ὃ ἐστίν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἰκέτιν τρίχα. Quocum Brunckius comparat v. 1378. ἢ σε πολλὰ δὴ—ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερσὶ. ἀλιπαρῆ si recte legitur, ipsa vocabuli mensura ostendit non a λιπαρὸς esse derivandum, sed comam significare supplicationi non accommodatam, i. e. parum nitide habitam. Apte Wunderus attulit Electrae Euripideae verba 183. σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν | καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων.

452. καὶ ζῶμα τοῦμόν] Scholiasta,

σύμφωνον τοῦτο τῷ “ὄδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ” (v. 190.). ζῶμα δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἐνδυμα, ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας· δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ ταυρίας.

453. προσπίτνουσα] Intellige τύμβῳ. Vitiosus accentus προσπιτνοῦσα est in apographis excepto Lb. omnibus, ut videtur.

455. ἐξ ὑπερτέρας χερδὸς] Scholiasta, ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μείζονος, i. e. victrici manu.

459. τι κάκεινφ μέλον πέμψαι] I. e. ipsum aliquam ob causam de nobis sollicitum misisse. LINWOOD.

460. δυσπρόσοπτ'] Adjectivum δυσπρόσοπτον Oed. Col. 286., ubi cum κάρα conjunctum est, servavit codex, in apogr. in δυσπρόσωπον mutatum.

464. πρὸς εὐσέβειαν] I. e. εὐσεβῶς, ut explicat schol. Sic πρὸς ὄργην v. 369. idem quod ὄργιλως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

57

εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

465

ΧΡ.δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
 πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
 ὥς εἰ τὰδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
 δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

470

ΧΟ.εἰ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας
 λειπομένα σοφᾶς,
 εἶσω δ' πρόμαντις
 Δίκα, δίκαια φερομένα χερσῶν κράττη
 μέτεισω, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
 ἔπεστί μοι θράσος,
 ἀδυνάτων κλύουσαν
 ἀρτίως δνειράτων.

475

480

472.-487. = 488.-503.

472.-481. Versus sic divisi εἰ μὴ-| μάντις-| λειπομένα-| εἶσω-| δίκαι-|
 χερσῶν-| τέκνον-| ἔπεστί-| ἀδυνάτων κλύουσαν ἀρ- | τίως δνειράτων, pariter-
 que in antistrophe. 472. γὰρ] ἔγὼ 479. θράσος] In θάρσος muta-
 tum a m. ant.

466. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λό-
 γον δυοῖν ἐρίζειν] Quod justum est,
 non habet rationem cur duo inter
 se contendant, i. e. de justo non
 est cur quis dissentiat.

467. ἐπισπεύδειν] ἐπισπεύδει Sto-
 baenus Floril. 11, 9. Ad ἐπισπεύδειν
 ex opposita sententia intelligen-
 dum δεῖ vel χεῖ. Conf. ad v. 435.

470. σιγὴ-|ἔστω] Silentium ea-
 dem in causa choro commendat
 Orestes apud Aeschylum Choeph.
 581. ὑμῶν δ' ἔταινᾷ γλῶσσαν εἴφη-
 μου φέρειν.

471. Post haec ad sepulcrum abit
 Chrysothemis, remanet Electra.

472. De metro dixi ad v. 129.
 Sententia eadem Oed. T. 1086. εἴ-
 περ ἔγὼ μάντις εἶμι καὶ κατὰ γνώμας
 ἴδρι. Phil. 910. εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώ-
 μων ἔφην.

475. πρόμαντις] Somnio, quod vi-
 derat Clytaemnestra, oraculi aucto-
 ritatem tribuit chorus.

476. Δίκα] Quae mortuorum jura
 tuctur. V. Antig. 451. Aj. 1390.

478. μέτεισω] Scholiasta, μέτει-
 σι, φησὶ, παρέχουσα τοῖσι δυνά-
 μιν, ἕς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθροὺς.

οὐ μακροῦ χρόνου] I. e. ἐντὸς οὐ
 μακροῦ χρόνου, ut Oed. Col. 397.
 βαιοῦ κόγχῃ μωρίου χρόνου.

479. ἔπεστί μοι θράσος — κλύου-
 σαν] In apogr. nonnullis κλύουσα
 vel κλυούσῃ interpolatum. Similli-
 mum locum Aeschyli Choëph. 410.
 comparat Brunckius, πάλαι δ' ἔ-
 πεί μοι φίλον πῖπρ | τότε κλύουσαν
 εἶλατον. Conf. ad Oed. Col. 1361.

480. ἀδυνάτων] Jucundiorum, com-
 paratione ab ventis ducta leniter
 afflantibus.

οὐ γάρ ποτ' ἀμναστέϊ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἀναξ,
οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
ἃ νιν κατέπεφνευ αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἦξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἃ δεινοῖς 488
κρυπτομένα λόχοις 490
χαλκόπους Ἐρινύς.
ἄλεκτρ' ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων
γάμων ἀμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδ'ε τοί μ' ἔχει 495

483. ἀμναστέϊ] ἀμνηστέϊ 484. παλαιὰ] Primum a ab S insertum χαλκόπλακτος] χαλκόπληκτος 485. ἀμφάκης ex Hesychio s. h. v. pro ἀμφήκης 491. Ἐρινύς] ἐρινῦς

481. ἀμναστέϊ] Non oblivisci Agamemnonem dicit eorum quae sit perpressus, sed vindictam ab inimicis esse sumturum. ἀμνηστέϊ scriptum etiam in lemmate scholii, aliquot apographis et apud Suidam s. h. v., apud quem etiam Ἑλλάνων, quod intactum servavit codex. Porro χαλκόπλακτος pro χαλκόπληκτος in uno servatum apographo. De quo conf. quae ad Aj. 631. diximus. Quartus ejusdem generis error ἀμφήκης est v. 485. pro quo ἀμφάκης restitutum ex Hesychii glossa ἀμφάκης (codex ἀμφακλήης)· ἀξίγη. Quintus v. 493. ubi codex recte ἐπέβα, sed Suidas ἐπέβη s. v. ἄλεκτρα.

484. παλαιὰ] Diu enim erat ex quo caesus fuerat Agamemnon. LINWOOD.

485. ἀμφάκης γένυς] Securis quo sensu memoretur recte explicat scholiasta, οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἢ χαλκόπληκτος γένυς, ἢ ἐλοῦσα αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἦξει κατὰ τῶν δρασάντων.

486. De metro dictum ad Oed. T. 1096.

488. πολύπους] Scholiasta, τὸ πολύπους ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν· ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται πολύπους. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ὀρέστη τὴν πᾶσαν

ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ πολύπους ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἢ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. Commentum ineptum. Breviter recteque scholiasta recentior πολύπους explicat πολλὰ διερχομένη, πολύχειρ vero πολλὰ ἐργαζομένη. Nam tanta vi Erinyn in criminis auctores irruituram esse dicit ut multis et pedibus et manibus uti videatur. Eadem χαλκόπους dicitur quia firmiter incedit. Quod animadvertit scholiasta, ἢ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων. Ἐρινῦς τανύποδας et ταχείας ποινίμους τε dixit Aj. 837.

492. Schol. ἄλεκτρ' ἀνυμφα· ἀντὶ τοῦ μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. Alius, δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα. Sensus hic est: incesta enim nuptiarum caede pollutarum cupiditas eos incessit quos nefas fuit. Adjectiva ἄλεκτρα ἀνυμφα poetarum more satis usitato non cum nomine γάμων, quod expectaveris, sed cum subst. ἀμιλλήματα juncta sunt. De tota locutione confer Eurip. Hippol. 1139. νυμφιδία δ' ἀπόλωλε φυγᾶ σῆ λέκτρων ἀμιλλα κούραις. Denique de ἐπέβα vide Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη. WUND.

495. πρὸ τῶνδ'ε] Nihil aliud sig-

μήποτε μήποθ' ἡμῶν
 ἀφγῆς πελῶν τέρας
 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἢ τοι μαυτεῖαι βροτῶν
 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς δνειροῖς οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
 εἰ μὴ τὸδε φάσμα νυκτὸς εἶδ' κατασχῆσει.

496. μήποτε om. ἡμῶν] ἡμῶν pr., ἡμῶν a m. rec. 498. ἢ] ἢ pr.

nificare potest quam quod superior
 ἐκ τῶνδε dicitur, quaequodam.

ἔχει] ἔχει ἄλλοτε Γ. et aliud apogr.
 Hoc vel ἄλλοτε supplet scholiasta.
 Utrumque habet apogr. Palat.,
 ἄλλοτε in textu, ἄλλοτε supra ver-
 sum, ex glossemata. Similes locos
 compararunt interpretes, velut Pla-
 tonis Phaedon. p. 58 a. ἔστε μοι
 παρίστασθαι ἐκείνων μὴ εἰς "Αἰδου
 ἕστα ἔστε θελας μοίρας ἴσαι, i. e.
 ἔστε μοι παρίστασθαι ἕξαι. ubi v.
 Hemdorn.

496. μήποτε omittunt etiam Ld.
 et Γ., habent apographa cetera, nec
 dubitandum quin recte additum sit
 ab grammatico versus strophici
 comparatione admonito.

μήποθ' ἡμῶν ἀφγῆς πελῶν τέρας
 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν] ἀφγῆς, si
 sensum spectas, idem est quod ἀ-
 φροσύνη, quo vocabulo Hesychius in-
 ter alia ad explicandum ἀφραγῶν
 utitur. Id autem contrarium ejus
 est quod dici debuit a choro, qui
 somnium Clytaemnestrae eventu
 non esse cariturum auguratur.
 Nam scholiastae veteris explicatio
 locum non habet, quum verbis δρῶσι
 et συνδρῶσιν, de quibus infra dice-
 mus, male intellectis nitatur. Alio
 artificio usus scholiasta recentissi-
 mus in libro Jenensi ἀφγῆς cum a
 ἐπιπρωτικῶς compositum haberi posse
 opinatur, quo commento non raro
 abutuntur grammatici. Mihi non
 dubitandum videtur quin ex ἀφροσύνη
 corruptum sit, quod vocabulum ex
 alia tragici fabula annotavit Hesy-
 chius (et omisso tragoediae nomine
 grammaticus in Bekkeri Anecdot.
 p. 476, r.) ἀφροσύνη, ἀφροσύνη.

Σοφουλιῆς Φαλλῆρ. Idem ἀφροσύνη,
 ἀφροσύνη, et verba φέρω, καταφέρω
 et μεταφέρω annotavit. Haec et
 quae ad verba proxima annotata
 sunt scripsi in ed. prima a. 1836.
 nec nunc muta. Adjectivo ἀφρο-
 σύνησι similiter utitur Aeschylus
 Agam. 1377. ἐμοὶ δ' ἄγαν ἔδ' οὐκ
 ἀφροσύνησι πέλαι νεῖκεσι πελαῖσι
 ἔλθε.

498. τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν]
 Scholiasta, ὁμοῦ δτι τοῖς δρῶσι
 ταῦτα τὰ ἕξαι καὶ συνδρῶσιν αὐτοῖς
 (Aegisthi et Clytaemnestrae no-
 mina addita in alio scholio simili)
 οὐκ ἔσται ἀφραγῶν ἢ δεινῶν· καθάπερ
 γὰρ φέρεται τὸ ἀφροσύνη. Quo pacto ἡμῶν
 de aliis personis dictum erit quam
 quae proximis dativis δρῶσι et συν-
 δρῶσιν indicantur: quod perverbum
 est, nec facile scholiastae in men-
 tem venisset, nisi corrupta scriptura
 ἀφγῆς fraudi fuisset. Melior alius
 grammatici annotatio est, qui quid
 de praecedentibus verbis senserit
 non constat: ἡμῶν τοῖς δρῶσιν ὁμοῦ
 Ἀγαμέμνονος καὶ ἡμῶν τοῖς συνδρῶ-
 σιν καὶ συνεχθόμεναι. Nam om-
 nino necessarium est ut δρῶτες et
 συνδρῶτες Agamemnonis ultores
 intelligantur. Sic Orestes apud
 Eurip. Or. 1535., ubi Clytaemne-
 straes caedem meditatur, Pyladem
 vocat τὸν τὰδε συνδρῶτα. Ceterum
 ut hic de somnio, similiter de ora-
 cule quod ratum sit loquitur chorus
 Trachiniarum v. 821. ἴδ' ἔσται, ἢ καὶ
 δεινῶν, προσέμμεται ἀφραγῶν—ταῦτα τὸ θε-
 σφάτον ἡμῶν.

500. δεινῶν] Timorem injicien-
 tibus.

503. κατασχῆσει] Metaphora a

ὦ Πέλοπος ἂ πρόσθεν 504
 πολύπουνος ἰππεία, 505
 ὡς ἔμολες αἰανὴ
 τῆδε γῆ.
 εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρύσων ἐκ δίφρων 510
 δυστάνοις αἰκίαις
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
 οὐ τί πω
 ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 πολύπουνος αἰκία. 515

506. αἰανὴ] αἰανῆσ, eraso σ 509. Μυρτίλος] μυρτίλοσ pr. 510.
 Addidi ἐκ 512. ἐκριφθεὶς] ἐκριφ^θεισ, θ a m. pr. 513. οὐ τί πω Her-
 mannus pro οὐ τίς πω 514. ἔλιπεν] ἔλειπεν οἴκου] οἴκουσ, sed eraso
 σ vel potius σι

navibus ducta, quae κατασχεῖν di-
 cuntur, quum terrae appellunt.
 MUSGR.

504. ὦ Πέλοπος] Musgravius,
 quod chorus ad boni eventus spem
 animum erigere coeperit, alienam
 putat hanc alteram carminis par-
 tem. At is ipse bonus eventus
 quum non possit sine caede con-
 tingere, aptissime chorus etiam ad
 atrocitatem animum advertit, quae
 inde a Myrtili caede in gente Pelo-
 pidarum saevierat. HERM.

ὦ Πέλοπος] Scholiasta, οἷον ἦν
 καὶ τὸ πρῶτον (v. 10.) “πολύφθορόν
 τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.” Φερεκύ-
 δης φησί· Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα
 καὶ λαβὼν τὴν Ἰπποδάμειαν, ὑπέστρε-
 φεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν
 ὑποπτέρων ἰππων καὶ τοῦ Μυρτίλου·
 καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προΐ-
 όντα πρὸς τὸ φιλησαι αὐτήν, ἔρριπεν
 εἰς θάλασσαν. Rem ipsam pluribus
 expositam vide a Diodoro Sic. 4,
 73., Pausania 8, 14, 7. et schol. ad
 Eurip. Or. v. 981. ed. Matth. p.
 451. WUND.

506. αἰανὴ] Quod in codice pri-
 mum scriptum fuit αἰανῆσ recte
 correctum eraso σ. De quo v. quae
 ad Aj. 672. dicta sunt.

510. Incertum est utrum ἐκ ad-
 dendum sit, ut ego feci, an παγχρύ-
 σων cum Hermanno in παγχρυσέων
 sit mutandum, quae forma apud
 Homerum et Hesiodum reperitur.

512. ἐκριφθεὶς] ἐκριφεισ Lb. alia-
 que apographa cum Suida s. v.
 πρόρριζος. Hinc verbo improprie
 junctum πρόρριζος, ut πρόρριζον ἐκ-
 τρίβειν et πρόρριζον φθείρειν dicitur,
 velut infra v. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπό-
 ταισι—πρόρριζον—ἔφθαρται γένος.

514. ἔλιπεν ex Flor. Γ. aliisque
 paucis restitutum pro ἔλειπεν.
 “Barior locutio ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴ-
 κου. Similes quodammodo sunt
 loci Thucyd. 3, 10. ἀπολιπόντων
 ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. 5, 4.
 ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν.”
 LINWOOD.

οἴκου] Sic apogr. omnia, non οἴ-
 κους, quod primo scriptum habuit
 codex. οἴκουσ legit scholiasta, qui

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνεμμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει.
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπέιχ' ἀεὶ
 μή τοι θυραίαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ' ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ
 ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σέ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ,
 ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἐφοῖδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.

520

525

516. στρέφει] τρέφει 517. σ' a m. rec. additum 519. ἐντρέπει]
 ἐντρέπει 521. πέρα] πέραι 525. σοι] τοι pr., sed in σοι mutatum
 ab eadem

annotavit, ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτῆμας δόμους· ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατὴρ Μυρτίλου ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις. cuius in verbis quod legitur πολυκτῆμας pro πολύπονος errori undecunque orto debetur. Nam nec πολυκτῆμας cum οἴκου, nec quod ei substitui voluit Bothius πολυπάματος (οἴκου) metro convenit, quum nulla excogitari ratio possit cur Sophocles hunc versum una syllaba longiorem facere voluerit quam novem ceteros qui praecedunt. Huc accedit quod αἰκία epitheto magis opus habet quam οἴκου et verba πολύπονος αἰκία aptissime hoc carmen claudunt, cuius in initio πολύπονος ἰππεῖα ut malorum origo nominata erat.

516. αὖ στρέφει apogr. pleraque (nisi quod στρέφει.) αὖ τρέφει cum codice Lb. et Eustathius p. 168, 36. ἐντρέφει Suidae codex Paris A. s. v. ἀνεμμένα.

517. ὅς σ'] Sic apographa plera-

que. Quod in codice est ὅς nihil aliud est quam ὅσσ', litera σ quae bis scribenda fuerat semel scripta, de quo saepius monui.

518. γ' om. Flor. Γ.

φίλους] Recte schol. ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμῶν λέγειν. Nam φίλους nihil amplius significat quam nos quibuscum vivis et genere conjuncta es, nulla habita aut amicitiae aut inimicitiae ratione.

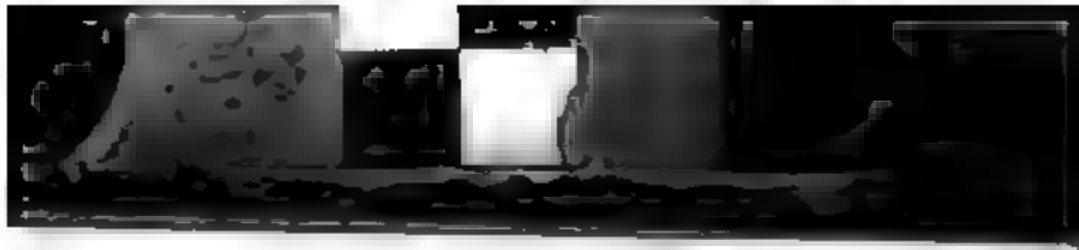
520. πολλὰ δὴ i. q. πολλάκις δὴ, ut v. 603. ὅν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μίστορα ἐπρητιάσω.

522. καὶ σέ καὶ τὰ σά] Et te et quae agis. Sic fere Aj. 1147. καὶ σέ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα.

523. ὕβριν οὐκ ἔχω] I. e. οὐχ ὑβρίζω.

525. πρόσχημ'] Praetextus quo uteris ad excusanda tua in me maledicta.

527. ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι] Eadem locutio Oed. T. 578. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειω, εἰ φρονοῦσ' ἐτύχαιες·
 ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος, δὲ θρηνεῖς ἀεὶ,
 τὴν σὴν δμαμον μούνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγώ.
 εἶεν, δίδαξον δὴ με τοῦ χάριω τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἔρεῖς ;
 ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμήν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
 τὰμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δάσειω δίκην ;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,

119

535

528. νιν εἶλε κούκ] μιν εἶλεν κ' οὐκ pr., sed correctam a m. ant. 530.

σὸς οὗτος Erfurdcius pro οὗτος σός. 534. δῆ] δέ pr. τίνων] τίνων^{ος},
 οὐ a m. pr. 536. ἐμήν] η ex a factum videtur 538. ἐμελλε] ἐμαλλεν

528. νιν] μιν codex a m. pr. Quam formam, non ferendam in poetis Atticis, in versu Oed. Col. 314. praebet Eustathius p. 803, 1., in Trach. 388. habent codex et apographa.

εἶλε κούκ] Apogr. partim sic partim εἶλεν οὐκ. Cum sententia comparandum quod Clytaemnestra apud Aeschylum Choeph. 910. respondet ἢ Μοῖρα τοῦτων, ἢ τέκνον, παραιτία, quum Orestes dixisset πατροκτονούσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοὶ ;

530. σὸς οὗτος Erfurdcius numeris melioribus quam codex οὗτος σός.

532. θῦσαι θεοῖσιν] Idem Clytaemnestra Agamemnoni objicit apud Aesch. Agam. 1417. 1525.

533. ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγώ] Sc. ὅτ' ἔτεκον, quod omisit, quia sponte intelligitur. Φιλτάτην ἐμοὶ ἰδίῃα Iphigeniam dicit apud Aesch. Ag. 1417.

τίκτουσ'] τεκοῦσ' Triclinius. οὐ

534. τίνων] Codicis scriptura τίνων factum est ut in apographis aliis

τίνων, aliis τίνος scriberetur, addito in quibusdam glossemate, ἐκ παραλλήλου τὸ τοῦ καὶ τὸ τίνος, inepte. Recte scholiasta apogr. Barocciani, ἦγουν τίνος χάριν ἀποδιδούς ἐθυσίασεν ; τοῦτο δηλοῖ τὸ τίνων, ἦγουν ἀποδιδούς. ἔστι δὲ μετοχή καὶ οὐ γενική πληθυντική.

536. οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμήν κτανεῖν] μετῆν dicit quia sensus verborum est οὐ μετῆν αὐτοῖς τῆς ἐμῆς θυγατρὸς, ὥστε αὐτὴν κτανεῖν. Eadem brevitate Antig. 48. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖω μέτα.

537. Non excusari facinus dicit si quis objiciat Agamemnonem filiam non sua, sed Menelai fratris causa sacrificasse, quum, si ita sit, Menelai potius filia aut filius mortem subire debuerit.

ἀντ' ἀδελφοῦ] I. e. ne frater suos occidere cogeretur. LINWOOD.

539. παῖδες—διπλοῖ] Filia Hermione, filius Nicostratus, ut ex Hesiodo annotavit scholiasta. Solam Hermionen memorat Homerus. Sophocles cur priorem narra-

οὐς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
 καὶ μητρὸς οὖτας, ἧς ὁ πλοῦς ὄδ' ἦν χάριν,
 ἢ τῶν ἐμῶν Ἄιδης τι' ἕμερον τέκνων
 ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον ;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν ;
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός ;
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι

542. τιν'] τί' τῶν
 litera erasa

543. πλέον] ο a m. rec. ex ω factum

544. Post

549. Post πεπραγμένοιω sex literae erasae.

tionem secutus sit optime explicuit scholiasta, notato interpretum antiquiorum errore, λαμβάνονται τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν, ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησὶν (Odys. 4, 12.), οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὁμῶς συμφωνεῖ αὐτῷ Ἡσίοδος "ἢ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ· ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὕζον Ἄρηος." οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἀπερ παρατηρεῖν ἐχρήν· ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὄρα οὖν, πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερεν τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

540. τῆσδε] Iphigeniae.

543. ἢ pendet a πλέον quod sequitur. Infinitivus vero δαίσασθαι, qui omitti poterat, additus est effectus significandi causa, de quo usu saepius jam monuimus, et

Schaeferus ac Linwoodius ad h. l. allatis exemplis pluribus, velut Eurip. Hipp. 1385. ἀμφιτόμου λόγῃς ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. Med. 1399. φιλίου χρήζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπύξασθαι. Herodot. 5, 38. ἔδει γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

545. Μενέλεω δ'] I. e. Μενέλεω δὲ παίδων. Male dativum Μενέλεω ponit scholiasta libri Barocciani.

549. οὐκ εἰμὶ—δύσθυμος] I. e. haec me fecisse non poenitet. LINWOOD.

551. τοὺς πέλας] Generatim loquitur etsi se solam intelligit. Permittit enim Electrae ut se reprehendat, modo rectis utatur argumentis, quod adhuc factum esse negat.

552. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν] Scholiasta, οὐκ ἂν εἶποις ὡς λυπήσασά σε τοιαῦτα ἀντακῆκόα σου· ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκατήρξω τῆς εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

λυπηρὸν εἶτα σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὑπο
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

113

ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'. εἰ δέ μ' ᾧδ' ἀεὶ λόγους
 ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἶτε μῆ; λέξω δέ σοι
 ὡς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν φύνει.
 ἔροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν τίνος
 ποιῶς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι.

560

554. ἦν] ἦν pr. Super ἐφῆσ aliquid erasum, simile formis literarum
 ade. ὅσπ. 556. λόγους] λόγους pr, in λόγοις mutatum a m. re-
 centi. 559. [τι] ἐτ'... pr. erasia duabus tribusve literis aliisque quae
 superscriptae fuerunt. Videtur igitur ἐτ' ἂν fuisse. 561. ᾧδ'] ᾧδ' pr.
 [ἐσπασεν] Sic, non ἔσπασε 562. πειθῶ] πειθῶ 564. ποιῶς] ἀ in ἦ
 mutatum a m. rec. Αὐλίδι.] αὐλίδι pr., correctum a m. sec.

554. θ' ex paucis apogr. additum.
 In aliis γ', quod qui scripserunt
 ipsi quoque codicis scripturam τοῦ
 τεθνηκότος ὑπερ ante oculos habue-
 runt metrumque interposito γ' cor-
 rexerunt. τοῦ τεθνηκότος autem
 cum κασιγνήτης, quae ipsa quoque
 mortua est, ita conjunctum est ut
 πατέρας cogitetur.

556. μ' cave pro μοι accipias.
 Recte habet accusativus. Sic ἐν-
 νέπει τιὰ pro τιὰ dixit Sophocles
 Ajax. 764. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐνέπει,
 τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν etc. ubi
 Erfurdiius exempla Homericæ com-
 paravit Il. 12, 60. 210. 13, 725.
 Πουλυδάμας θρασὸν Ἔκτορα εἶπε πα-
 ραστάς. 17, 237. 334. 651. Eodem
 autem redit λόγους ἐξήρχες, quod
 unius instar verbi ἐννεπες est, ut
 μολεῖν ἐξήρχεω cum accusativo
 θεοῖς construxit Euripides Troad.
 149.

λόγους, quod codex a m. pr. ha-

bet, in apographis omnibus in λό-
 γοις mutatum. Eodem errore infra
 v. 710. etiam in codicis κλήρου ἐπα-
 λαν scriptum est pro κλήρου ἐπα-
 λαν, quod quum ipsum quoque
 unius instar verbi εἶη, cum accusa-
 tivo personae constructum est ut
 hoc loco λόγους ἐξήρχες.

558. πατέρα φῆς κτεῖναι.] Scho-
 liaστα, ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια
 τὸν λόγον· καὶ πρῶτον κεφάλαιον,
 ὅτι οὐδὲν χαλεπότερον τούτου, εἴ γε
 δικαίως· δεύτερον, ὅτι οὐ δικαίως,
 ἀλλὰ κρισθείσα Αἰγίσθω· δείκνυσι δὲ
 ὅτι ἀκουσίως ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυσεν τὴν
 Ἴφιγενείαν ἐν τῇ Αὐλίδι.

561. ὡς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας] Ho-
 spicit ad verba Clytaemnestrae v.
 528. ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε.

564. ποιῶς] In ποιῆς mutatum
 in apographis prope omnibus. τίνος
 ποιῶς dictum ut τίνος χερῶν, i. e.
 τί ἐδικήσουσα. Apud Aesch.
 Prom. 563. τίνος ἀμφακίης ποιῶς

ἦ γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565
 πατήρ ποθ' οὐμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεῆς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
 κὰκ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατήρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ὦδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις 575
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χρῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποίψ νόμφ;

572. αὐτοῦ] αὐτοῦ

578. ἔδρα] a ex ω factum.

λέγει; ubi apographa ποιναῖς vel
 εὐπῆς. τὰ πνεύματ' ἔσχε idem est
 ἔπευ τοὺς ἀνέμους κατέσχε, ut
 ixit schol. ad Eur. Or. 647. ed.
 Matth., de Iphigenia exponens.
 Mr. Oed. Col. 429. 888. Denique
 ἐ πολλὰ πνεύματα recte videtur
 Hermannus explicasse, multos illos
 ventos, qui flare ibi solent. Con-
 gruit hoc cum natura Euripi, qui
 locus, si quis alius, ventosus est
 et procellosus. Cfr. Liv. 28, 6.
 WUND.

566. ὡς ἐγὼ κλύω] Caussas illius
 sacrificii alias tradunt Aeschylus
 Agam. 104.-159. Euripides Iph.
 T. 15.-24. Callimachus H. in Dian.
 261., ab Wund. indicati.

567. παίζων] Hoc addit ut casu
 potius et animi caussa quam con-
 silio factum esse videatur ut cer-
 vum occiderit Agamemnon. Si-
 militer Plutarchus V. Alexandri

c. 23. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ
 ὄρνιθας. quemadmodum παίζειν καὶ
 κνηγετεῖν conjuncta sunt apud
 Lucianum vol. 3. p. 50.

569. ἔπος τι] Hyginus de eodem
 dicto fab. 98. *superbiusque in Dia-
 nam est locutus.* Ut scholiasta
 Euripidis ad Orest. 659. (647
 Matth.) et Tzetzes ad Lycophr. 183.
 tradunt, ne Dianam quidem sic
 jaculaturam dixisse ferebatur.
 HERM. Sic etiam Cypriorum
 poeta, ut Proclus in Chrestomathia
 annotavit.

572. ἐκθύσειε] Hoc Calchas vates
 ab Agamemnone consultus edi-
 xerat.

573. λύσις dicit, quia exercitus
 adversis ventis quasi vinculis con-
 strictus tenebatur.

575. ἀνθ' ὧν] Propter haec, i. e.
 ut exercitus proficisci posset.
 μόλις] μόλις aliquot apogr.

δρα τιθείσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενουῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψω οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὄτου ταυῦν 585
 αἰσχιστὰ πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἧτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς, τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 κάξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. 590

580. δρα] δραι 581. τιθῆς] τίθησι 583. τυγχάνοις] τυγχά-
 νεισ 584. τιθῆς] τίθησι 586. Hunc versum in margine addi-
 dit m. pr. 588. ἀμὸν] ἀ ἐκ ἐ factum ab alia m. ant. in litura.
 590. κάξ] κ a m. recentiore factum ex alio ductu vel ejusdem vel alius
 literae. βλαστόντας] βλαστῶντας

581. 584. τιθῆς] Sic falsus codi-
 cis accentus τίθησι correctus in
 paucis apographis: pleraque τίθης
 vel τίθησι. Non dubitandum quin
 Sophocles conjunctivum esse volu-
 erit, ut v. 1004. δρα κακῶς πρᾶσ-
 στοντε μὴ μείζω κακὰ κτησόμεθα, ubi
 metrum non fert κτησόμεθα. Valde
 diversa ab hoc loco sunt talia quale
 Antig. 1253. ἀλλ' εἰσόμεσθα μὴ τι
 καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρ-
 δία θυμουμένη.

583. τυγχάνοις pauca apogr.,
 τυγχάνεις pleraque cum codice.
 Similiter Aristoph. Av. 1221. ἀδι-
 κεῖ (male libri ἀδικεῖς) δὲ καὶ νῦν
 ἀρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι | δικαιοτάτ'
 ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων | ἀπέ-
 θανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;

584. ἀλλ' εἰσόρα] Scholiasta,
 δρα, φησὶ, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυ-
 τῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν
 πρόφασιν.

οὐκ οὔσαν] Inanem.

588. ἀμὸν] ἐμὸν apogr. aliquot,
 ut v. 279. V. ad Philoct. 1314.

589. παιδοποιεῖς] Erigonen Ae-

gisthi filiam memorat Pausanias 2,
 18, 5. matremque ejus diserte in-
 dicat Clytaemnestram Tzetzes ad
 Lycophr. 1374. HERM. Et Hy-
 ginus fab. 122. qui Aleten Aegisthi
 filium memorat, etsi non addito
 matris nomine. Plures Aegisthi et
 Clytaemnestrae liberos fuisse ex
 verbis colligi potest Electrae apud
 Euripidem Electr. 62. τεκοῦσα δ'
 ἄλλους παῖδας Ἀγίσθῳ πάρα | πά-
 ρεργ' Ὀρέστην κάμῃ ποιεῖται δόμων.
 Contrarium finxit Voltarius, cujus
 verba comparavit Boisson., ubi Cly-
 taemnestra dicit, *Je rends grace au*
destin, dont la rigueur utile | de mon
second époux rendit l'hymen stérile,
| et qui n'a pas formé, dans ce
funeste flanc, | un sang que j'aurais
vu l'ennemi de mon sang.

εὐσεβεῖς κάξ εὐσεβῶν] Legitimo
 connubio natos dicit.

590. Recte in apogr. plerisque
 βλαστόντας positum pro βλαστῶν-
 τας, quae forma ab usu veterum
 aliena est.

πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν ; ἦ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις ;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμείσθαι τῆς θυγατρὸς οὖνεκα.

ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε, 595

ἦ πάσαν ἱς γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότην

ἦ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,

ἦ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἕκ τε σοῦ κακοῖς

πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600

ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,

τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρῖβει βίον

δν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μιάστορα

ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἶπερ ἔσθενον,

ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὖνεκα 605

κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν

591. ἐπαινέσαιμ' ἄν] γρ. ἐπαινέσωμεν ab S. ἦ] Sic, non ἦ 592.
λαμβάνεις] τυγχάνει pr., quod S erasit superscripto λαμβάνει 593.
λέγῃς] λέγεις, in λέγησι mutatum a m. ant. 595. σε] σοι pr.
596. ἱς] ἴεις 606. χρῆς Wunderus pro χρῆ

591. ἐπαινέσαιμ' ἄν] Vana est quam διορθωτῆς adscripsit conjectura, γρ. ἐπαινέσωμεν.

τοῦτ'] Probabilis Dobraei conjectura ταῦτ'.

592. λαμβάνεις recte apographa pro λαμβάνει. Prima codicis scriptura τυγχάνει est in Lb. et Γ.

593. δ' recte omissum videtur in Flor. Γ. Nam respondet Electra ad ea quae Clytaemnestram dicere fingit.

596. ἱς] ἴεις apogr. pleraque cum codice. πάσαν ἱς γλῶσσαν schol. explicat λέγεις πάντα λόγον. Quocum Wund. comparat Demosth. p. 293, 12. ὑπὲρ οὗ τότε ἐκείνοις πάσας ἀφῆκε φωνάς. Plato Leg. 10. p. 890 D. πάσαν τὸ λεγόμενον

φωνὴν ἰέντα.

601. ὁ δ' ἄλλος] Id est ὁ δ' αὐτ. Sic τοῦτο μὲν—τοῦτ' ἄλλο in Oed. T. 605. quod usitatius τοῦτο μὲν—τοῦτ' αὐτ dicitur. “Anglice reddas and one besides. Nam articulus non cum ἄλλος construendus est, sed nominis sequentis vice fungitur, ut in Eurip. Electr. 781. ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης.” LINWOOD.

603. μιάστορα] I. e. ἀλάστορα. Aeschyl. Eumen. 176. οὐποτ' ἐλευθεροῦται· ποτιτρόπαιος ὧν δ' ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκείνου πάσεται. Eurip. Med. 1361. οἷδ' εἰσὶν, οἴμοι, σφ' κάρᾳ μιάστορες. Intelligendi οἱ παῖδες. Aliiter v. 275. NEUIUS.

606. χρῆς] I. e. χρήσεις. De quo dixi ad Antig. 887. Fre-

εἶτε στόμαργον εἶτ' ἀναιδείας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴβρις,
 σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσιν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
 ξύνεστι, τοῦδε φροντῖδ' οὐκέτ' εἰσορῶ. 610

ΚΛ. πόλας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντῖδος,
 ἦτις τοιαῦτα τὴν τεκούσαν ὕβρισην,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρα σοὶ δοκεῖ
 χωρεῖν ἂν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ; 615

ΗΛ. εὐ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνῃς ἔχειν,
 κεί μὴ δοκῶ σοὶ· μανθάνω δ' ὀθούνεκα
 ἔξωρα πρᾶσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ
 ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίῃ· 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροῦ πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

614. τηλικούτος] τηλικούτος pr.
 ἐς εορίσαι pro εἰς 616. νυν] νῦν

ἄρα] ἄρ' ὅσ' a m. rec. 615.
 618. προσεικότα] προσεικότε

quentius ei βούλει, ut apud Eurip.
 Med. 1358. ab Schneidew. comparatum,
 πρὸς ταῦτα καὶ λέαναι, εἰ βούλει, κάλει
 καὶ Σκύλλαν.

608. ἔργων] κακῶν apogr. Palat.
 et Eustathius p. 1969, 18. λόγων
 Suidas s. v. ἴβρις.

609. σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω
 φύσιν] Acerba cum ironia dictum
 explicat Eustathius l. c. (ad Od. 24, 508.
 μή τι καταισχύνει πατέρων γένος):
 ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ'
 ἀρετὴν ἀνόμιος τοῖς προγόνοις
 ἐκβαίνει. ἐπτεῦθεν τὸ τραγικὸν
 ἐρρήθη ἀντιστρόφως κατὰ τι
 σκῶμμα, "εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν
 κακῶν ἴβρις, σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ
 καταισχύνω φύσιν." ὅτι γὰρ ταῖς ἐκ-
 βάς ἀγαθῆς οὐ καταισχύνει ἀγαθῆς
 γονεῖς, ὅπως οὐδὲ τοὺς φαύλους ταῖς
 κακῶν ἴβρις κατ' ἐκείνους γενόμενος.
 σχεδόν τι additum ut in Antig. 470.
 σχεδόν τι μέρῃ μωρίαν ὀφλισκάνω.

610. σὺν δίκῃ ξύνεστι] Scholiasta
 intelligit εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτε
 τὸ μένος ξύνεστι. Poterat pari
 jure intelligere εἰ δὲ ἢ Ἡλέκτρα
 σὺν δίκῃ ξύνεστι τῷ μένει. Sed
 neutrum verum. Nam τοῦδε non
 ad μένος refertur, sed ad totam
 rem hoc sensu, video eam furorē
 εἰσαγεῖν, sed an jure se ei dederit,
 hoc non amplius curari video. Ce-
 terum recte monet scholiasta, ἐύ-
 σχημόνως ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν
 τὸν λόγον ἀποτείνουσι· ἀντιλαμβανόμενη
 οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου φησὶν,
 πόλας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φρον-
 τῖδος.

614. τηλικούτος] l. e. grandior.
 Nam Electram cogitari oportet
 prope tricenariam. Eo refertur
 ἔξωρα v. 598.

ἄρα σοὶ] ἄρ' ὅσ' σοὶ apogr. multa
 ex glossemate.

ΚΛ. ὦ θρέμμι' ἀναίδες, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τὰμ' ἔπη
καὶ τὰργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειω ποιεῖ.

ΗΛ. σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὕρισκεται.

625

ΚΛ. ἄλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύφεις, εὐτ' ἂν Αἰγισθος μόλη.

ΗΛ. ὄργῃς; πρὸς ὄργην ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειω ἂ χρῆζοιμι, οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛ. οὐκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαι μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἔφηκα πᾶν λέγειω;

630

ΗΛ. εἰῶ, κελεύω, θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ
τοῦμόν στόμι', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμι' ἔτι.

ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους

635

εὐχὰς ἀνάσχω δευμάτων, ἂ νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἦδη, Φοῖβε προστατήριε,

622. ἔπη] ἔπη 623. ποιεῖ] post e erasum 624. ποιεῖς]
626. οὐ μὰ τὴν] οὐ μάρτην pr. δέσποιναν] Literas na in
littera 628. ἐκφέρει] ἐκφέρη 631. σοί γ'] σὺ γ' pr. 632.
καλέω] Sic etiam in lemmate scholii, non κέλευε, quod posuit Elmsleius.

622. ἔ—ποιεῖ] I. e. ut Herman-
nus explicat. profecto nimis multa
loquendi tibi occasionem et ego et
mea dicta et facta mea praebent.

624. νιν] I. e. αὐτά.

626. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύφεις]
Eadem constructio est Antig. 488.
οὐκ ἀλύφιστον μόνον κακίστου. Or-
pian. Hal. 3, 104. ἐξήλυθε μόνον.
Nec dissimilis est τῆς νόσου κερου-
γόνος Philoct. 1044. MUSGR.
θράσους dicit roscam temeritatis.
Similiter Oed. T. 355. οὕτως ἀναι-
δῶς ἐξεκλήθησας τόδε | τὸ βῆμα; καὶ
πῶς ταῦτο φεῖξασθαι δοκεῖς;

630. οὐκουν ἐάσεις] Scholiasta,
οὐκ ἐμμενεῖς οἷς πρότερον εἶπας; ἔφη
γάρ· καὶ μὴν ἐφήμι. πιθανῶς δέ' οὐ
γάρ· χρῆ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμου-
σθαι τὸν ἠττώμενον.

ὅπ' εὐφήμου βοῆς] Male ominatis
clamoribus (s. verbis) parcens, i. e.
cum silentio. Sic recte Brunckius.
οὐδὲ cum infinitivo θῦσαι με con-
jungendum.

634. ἔπαιρε δὴ σὺ] Famulam al-
loquitur.

636. ἂ] ἂν apographa multa, et
recte fortasse.

637. προστατήριε] Hesychius,
προστατήριος τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω
λέγουσι, παρόσον κρὸ τῶν θυρῶν
αὐτὸν ἀφιδρῶντο. Photius, προστα-
τήριος Ἀπόλλων, ἐκεῖ κρὸ τῶν θυρῶν
αὐτὸν ἰδρῶντο. Ζεφοκλής. Sic
etiam scholiasta, ὅτι κρὸ τῶν θυρῶν
ἰδρῶνται. qui est, Apollo Ἀγχιεύς,
de quo v. ad Aristoph. Vesp. 875.
Quaerquam apud tragicos ubi A-
pollo invocatur προστατήριος εἶνε

κεκρυμμένην μου βάζω. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
 ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 πρὸς φίλῃ παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640
 μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 σπείρη ματαίαν βάζειν ἐς πᾶσαν πόλιν.
 ἄλλ' ὧδ' ἔκουε· τῆδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
 ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσματα
 δισσῶν ὄνειρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἔναξ, 645
 εἰ μὲν πέφηνεν ἔσθλα, δὸς τελεσφόρα,
 εἰ δ' ἔχθρα, τοῖς ἐχθροῖσιω ἔμπαλιν μέθεσ'
 καὶ μὴ με πλούτου τοῦ παρόντος εἶ τινες

641. πολυγλώσσῳ] πολυγλώσσῳ (vel πολυγλώσσῳ) pr., sed corr. ab eadem
 642. εἰς] εἰς

προστάτης, ut in Trach. 209., omnino ut deus tutularis invocatur: ut nihil opus sit de statu dei cogitari ante aedes posita. Omninoque, ut monet Hermannus, προστάτης et προστατήριος non dictus est quod statuæ ejus ante aedes collocatæ essent, sed quia esset defensor sive tutor, propterea statuæ ei ante aedes positæ sunt.

638. κεκρυμμένην βάζειν vocat, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίαι occultare studet. Mox enim dicit, non sibi expedire τῶν ἀναπτύξαι, i. e. totam rem dilucide patefacere. MUSGR.

οὐ γὰρ ἐν φίλοις] Electram dicit.

641. πολυγλώσσῳ βοῇ] πολυγλώσσῳ βοῇ Meinekius, glossa Hesychnii, πολυγλώσσῳ· βλασφημῳ, huc relata. Sed πολυγλώσσῳ βοῆς est v. 798., nisi quis illic quoque πολυγλώσσῳ scribi velit. Nam composita cum ῥάλλιν sæpe in πολυ corrupta sunt ab librariis. πολυγλώσσῳ per δόσφημον exprimat Pollux 2, 109.

642. ματαίαν βάζειν] Falsum τινος. Conf. v. 63. λόγῳ μάντη

θήσκοντας. 1298. ἐπ' ἑτῆ τῆ μάντη λελεγμένη. WUND.

643. ἄλλ' ὧδ' ἔκουε] Scholiasta, οὕτως ἐμοῦ λέγοντος· τῆδε γὰρ ἀπὸ τοῦ τούτῳ τῆ τρέψῳ. Ἐγὼ κεκρυμμένης, ut v. 638. dixerat κλέους ἔν—κεκρυμμένην μου βάζειν.

644. νυκτὶ τῆδε] τῆδε νυκτὶ apogr. plur.

645. δισσῶν ὄνειρων] Ambiguitatum. Dubitarunt scholiastæ utrum δισσῶν numeri an ambiguitatis significationem haberet. Alteram interpretationem, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσομοσιῶν, scholiasta confirmat verbis proximis εἰ μὲν πέφηνεν ἔσθλα—, εἰ δ' ἔχθρα—. Διττοῦς τινος καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοῦς χρησμούς dixit Lucian. Alex. c. 10. ab Schneidew. comparatus. Ceterum comparandæ cum his similes post somnium preces Atossæ apud Aeschylum Pers. 215.

645. Λύκει' ἔναξ] Hunc ut averruncum malorum invocat hic et v. 655. V. ad Oed. T. 203.

646. πέφηνεν] πέφικεν legitur in scholiis, librarii errore. πέφηνεν convenit præcedenti φάσματα.

δόλοισι βουλευούσιν εκβαλεῖν, ἐφῆς,
 ἀλλ' ὦδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ
 650
 δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ζύνεμι νῦν
 εὐήμεροῦσαν καὶ τέκνων ὄσων ἐμοὶ
 δύσνοια μὴ πρόσσεστιν ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, Ἰεως κλύων
 655
 δὸς πάσιω ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
 τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
 τοῦς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὄραν.

ΠΑ.ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς

649. ἐφῆς] η in litura duarum literarum olutarum. Fuit haud dubie
 e, ut in Lb. est ἐφεισ, superscripto η 650. αἰε] αἰεὶ 651.

ἀμφέπειν] ἀμφ' ἔπειν pr. 653. εὐήμεροῦσαν, i a m. ant. super-
 scripto 659. πάνθ'] πάνθ pr. ὄραν] ὄραν

650. αἰε] εκ υπο προγρ. pro αἰεὶ.
 651. 652. Scholiasta, τὸ δλον
 ἐπερ τοῦ Αἰγίσθου εἴχεται διὰ δὲ
 τοῦ πλεθυντικῶ, τοῦ φίλοισι, τὸ
 τελευτῶν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν.
 Infinitivus ἀμφέπειν pendet ab ἔφες
 vel δός, quod ex praesentio ἐφῆς in-
 telligitur.

653. εὐήμεροῦσαν (i. e. ἐκάστην
 ἡμέραν εὖ διάγουσαν, ut explicat
 scholiasta) a priori pendet partici-
 pio ξυνοῦσαν.

τέκνων] Per attractionem pro
 τέκνους (ξυνοῦσαν). τέκνα autem
 intelligit Chrysothemis et Iphis-
 kassara, quarum pater Agamem-
 non, et liberos ex ea susceptos ab
 Aegistho, de quibus dictum ad v.
 389., nisi de his solis, intelligere
 praestat, omnia Agamemnonis fi-
 liabus.

657. τὰ δ' ἄλλα πάντα] Quae ad
 Orestem et Electram pertinent,
 quarum consilia metuit. Scholiasta,
 τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέστου εἴ-

κειν εἴχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐν-
 ταῦθα μὴ οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ
 Ὀρέστου, ἕτερον δὲ, τοῦ ἀγγέλου
 ἐλθόντος, φαίνεται ἐφηδομένη· βη-
 τείαν οὐδ' ἔτι νῦν μὴ προσδοκῶσα
 αὐτὸν ἤξοντα (ῶντα, τότε δὲ ὡς ἀπο-
 θανόντος παρησιάζεται, ἄφοβοι γε-
 νομένη).

659. τοῦς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι
 πάνθ' ὄραν] Nam Apollo est Διὸς
 προφήτης, de quo dictum ad Oed.
 T. 151.

660. De persona paedagogi recte
 iudicat scholiasta, ὁ παιδαγωγὸς
 ἦκει πλασόμενος τὰ περὶ τοῦ θανά-
 του τοῦ Ὀρέστου. τὰ δὲ ἦθοι αὐτοῦ
 μέσον ἐστὶν οὔτε ἀποικτιζομένου
 παντάπασι οὔτε ἠδομένου, ἀλλ' ὡς
 ξένου. εὐκαίρως δὲ ἦκει, ἔξω οὐσῶν
 ἀμφοτέρων· πρῶτον ἵνα μὴ δισσο-
 λογίῃ, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων·
 δεύτερον πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν
 γνώμην ἀμφοτέρων· πιθανῶς δὲ ἐρω-
 τῆ ὡς ἀγοῶν.

- εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε ;
 ΧΟ.τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
 ΠΑ.ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου ; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
 ΧΟ.μάλιστα πάντων ἦδε σοὶ κείνη πάρα. 665
 ΠΑ.ὦ χαῖρ', ἀνασσα. σοὶ φέρων ἤκω λόγους
 ἦδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθου θ' ὁμοῦ.
 ΚΛ.ἐδεξάμην τὸ ρηθέν· εἰδέναι δέ σου
 πρῶτιστα χρήζω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
 ΠΑ.Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. 670
 ΚΛ.τὸ ποῖον, ὦ ξέν' ; εἶπέ. παρὰ φίλου γὰρ ἀν
 ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
 ΠΑ.τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυμβεῖς λέγω.
 ΗΛ.οἱ γὰρ τάλαιν' ὄλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
 ΚΛ.τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε ; μὴ ταύτης κλύε. 675
 ΠΑ.θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.

662. ἤκασας Brunckius pro εἰκασας ἀπέστειλεν] ἀπέστειλε 669. σ' additum ab S. ἐπέ-
 674. γὰρ] ἐγὼ 676. πάλαι λέγω] γρ. τότ'
 ἐπέκει, non ab S, sed alia m. paullo recentiore.

663. ἐπεικάζων κυρῶ] Recte con-
 jicio.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν]
 Decora est videri ut regina ; id est
 reginae similis est. Hoc significato
 frequentatur verbum πρέπει. Pin-
 darus Pyth. 2. 69. εἶδος γὰρ ὑπερο-
 χωτάτη πρέπει σφραγίς θυγατέρι
 Κρόνου. Euripides Bacch. v. 905.
 μορφῇ δὲ Κρόνου θυγατέρων πρέπει
 μῦθ. Ibid. 1177. πρέπει γὰρ ὥστε
 θεοῦ ἀγραύλου φόβη. Ut hic πρέ-
 τει εἰσορᾶν, sic apud Aeschylum
 Suppl. 719. πρέπεισι δ' ἄνδρες νῆιοι
 μελαγχίμοις | γυίοισι λευκῶν ἐκ πε-
 πλωμάτων ἰδεῖν. ubi πρέπεισιν ἰδεῖν,
 conspiciunt sunt. BRUNCK.

668. ἐδεξάμην τὸ ρηθέν] Accipio
 omen. Omen est quod a paedagogo
 dictum erat se ἦδεῖς λόγους afferre.

Clytaemnestrae, somniis perturba-
 tao et sollicitae, optime convenit
 haec exclamatio. MUSGR. He-
 rodot. 8, 114. ὁ μὲν δὴ δεξάμενος τὸ
 ρηθέν ἀπαλλάσσετο. WUND.

670. Φανοτεὺς] V. ad v. 45.

675. τί φῆς, τί φῆς] Scholiasta,
 οἱ ἦδεῖς ἀκούοντες λόγου, καὶ πάν-
 σαφῶς ἀκούσωσι, οἱ καὶ τρεῖς τὰ εἰ-
 τὰ ἀκούειν βούλονται. Sic Oed. T.
 943. Iocasta ex nuncio, qui claris
 verbis dixerat εἶπέ νιν (Polybum)
 θάνατος ἐν τάφοις ἔχει, quae sit, τῶς
 εἶπας ; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, δ γέρον ;
 μὴ ταύτης κλύε] Recte explicat
 scholinata, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰ-
 πείν τὰ ἐξῆς.

676. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω] Sic
 etiam apographa meliora (nisi quod
 πάλαι λέγω Ib. et Palat.) et Eu-

ΗΛ. ἀπελώμενην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΛ. ἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680

κεῖνος γὰρ ἐλθὼν ἐς τὸ κλειῶν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
δτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων

δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρότη κρίσις,

εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας

685

δρόμον δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα

681. ἐς scripsi pro εἰς 684. δρόμον] δρόμου 686. δρόμον]
= in litura ex =, ut videtur, factum τῇ φέσει (debebat τὰφέσει)
Musgravius pro τῇ φέσει

stathius p. 702, 4. In deterioribus interpolatum οὐν τε καὶ τότε ἀνέντε ab correctore cui πάλαι non videbatur de intervallo temporis tam brevi dici posse. Nam plerumque de tempore paullo longiore dicitur, ut Antig. 181. κείστος εἶναι οὐν τε καὶ πάλαι δοκεῖ. Sed εἶπον πάλαι de eo quod modo dictum erat Oed. T. 1161.

681. κλειῶν] κειῶν Thomas M. codices s. v. πρόσχημα.

682. πρόσχημα, inquit Budaeus, decus significat et rem visendam. Herodot. 5, 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. BRUNCK. πρόσχημ' ἀγῶνος, quod unius instar nominis est, cum Ἑλλάδος conjunctum ut ἀρετῆς ἔργα χερσῶν Aj. 619. ubi v. annot.

Δελφικῶν ἄθλων χάριν] Anachronismum notavit scholiasta, οὐτω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών. et notaverat jam ad v. 49.

683. ὀρθίων κηρυγμάτων] Scriptor prologi in Eurip. Iphig. Aul. 94. ὀρθίῳ κηρύγματι | Ταλθύβιον εἶπεν πάντ' ἀφείναι στρατὸν.

684. Codicis vitium δρόμον correctum in apogr. plerisque.

οὐ πρότη κρίσις] Cursum fuisse primum certaminum recte annotavit Triclinius. Sic etiam in Olympiis et quidem stadii decursio. Olympica autem instituta pleraque recepta esse in Pythiis ex Pausania 10, 7, 3. constat. HERM.

686. δρόμον δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα] Lese scripturae vitium τῇ φέσει, repetitum etiam ab Suida s. v. δρόμος (ubi δρόμῳ scriptum pro δρόμου) mire lusit scholiasta, qui haec annotarunt, οἷον οὐκ ἔλλειπεν κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσως φανεῖς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φέσει τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ· ἀπὸ τοῦ, ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῇ εἰδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ. Alius τινὲς βολιχόν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην, ὅς ἐστιν εἰκοσι στάδια, εἰκοσὶν ἑτῶν ἔντα· ἔσται τῇ φέσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποκίστατο. et (ad δρόμου) gl. τοῦ ἐκ τοῦδὲ δρόμου. Manifestum est τῇ φέσει ex ea esse scriptura ortum, quam Musgravius (ad Eurip. Phoen. 1135.) conjectura est associatus, τῇ φέσει,

νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,

οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·

ἐν δ' ἴσθ'· ὄσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς

690

δρόμων διαύλων ἄθλ' ἄπερ νομίζεται,

τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπινίκια

690. βραβῆς] ει a m. rec. super η
ταθλ' ἄ

691. ἄθλ' ἄπερ Porsonus pro τέ-
ταθλ' ἄ

neglecta crasi. Terminum autem cursus aequasse carceribus dicitur Orestes qui percursu stadii spatium terminaverit cursum ibi ubi coeptus erat, ut recte explicat Hermannus. Eandem corruptelam apud Aristidem vol. I. p. 339, 13. duorum codicum auctoritate sustuli, τούτ' τε ἀφιέντας ἐδήλων ὀτινές εἶεν καὶ τὰ γράμματα τὰ νεοστί ἤκουτα· ἕμα δὲ καὶ αὐτὰ ἐνεμκον μετὰ τῶν ἐμῶν, τὰ τε τῆς συστάσεως καὶ τὰ τῆς ἀφέσεως. ubi vulgo φύσεως. Describitur autem his verbis diavulus, διττὸν ἔχων (ut verbis ητάρ scholiastae Aristoph. Av. 293.) τὴν δρόμον ἐν τῇ κωρείῳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι.

688. ἐν πολλοῖσι παῦρα] Paucis ex multis quae dici possunt. MUSGR. De hac antithesi egi ad Planud. Metam. p. 671. Pindarus Pyth. 9, 134. βραβῆς δ' ἐν μακροῖσι κωκίλλειν ἐκὸς σοφοῖς. (quod scholiasta explicat, σοφοῦ ἀκροατοῦ δαίται, ἴνα συνῆ τὰ πολλὰ ἐπιτεμημένα.) BOISS. Verba recte construit Schneidew. καὶ οὐκ οἶδα μὲν ὅπως τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη λέγω παῦρα ἐν πολλοῖς, ἐν δ' ἴσθι (= ἐν δὲ λέξω), ut in Oed. T. 1251. χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται. Quae ratio probabilior quam aliorum, qui commate post λέγω posito sic haec intellexerunt, ut multa paucis comprehendam, non novitalem viri (i. e. parem alius viri) praestantiam. Cui interpretationi

minus convenit oppositum ἐν δ' ἴσθι et τοιοῦδ', pro quo τοιοῦδ' potius dicendum fuisset, quod ipsum ex apogr. uno posuit Brunckius. κρέτη de corporis viribus intelligendum.

690. ὄσων] ὄσον Suidas a. v. βραβῆς. Et sic aliquot apogr.

690 et 709. βραβῆς] Apographa βραβῆς.

691. δρόμων] δρόμων deteriores libri Suidae. Variam lectionem ὄσον—δρόμων memorat Triclinius. δρόμων διαύλων ἄθλα esse possunt quae Xenophon Hist. Gr. 7, 4, 29. τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου dicit, opposita τῇ ἰπποδρομίῳ, de qua infra v. 698.

ἄθλ' ἄπερ Porsonus. Legebatur, τέταθλ' ἄ, ex quo in paucis apogr. πεντάθλ' ἄ factum. Apud Suidam libri optimi vel τέταθλ' ἄ, vel τέταθλας ἄ, quod est in Paris. A. Codex Bruxellensis πεντάθλ' ἄ: codex Oxoniensis τέταθλ' ἄ. Scholiasta quid legerit nescimus. Nam quod inter scholia legitur ἕμα, δίσκον, ἄκουτα, δρόμον, πάλην· ταῦτα ἐν μὴ τις ἠγωνίζετο ἡμέρα, recentissimi grammatici additamentum est duobus comprehensum trimetris memorialibus, sic redintegrandis, τέταθλ' ἄ, ἕμα, δίσκον, ἄκουτα, δρόμον, πάλην· | ταῦτ' ἐν μὴ τις ἠγωνίζετο ἡμέρα, syllabis tantum numeratis, nulla mensurae ratione habita, ut solent infimae aetatis poetae.

ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγέραντός ποτε.

695

καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάβη, δύναται ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἰππικῶν
ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγῶν,

εἰσῆλθε πολλῶν ἄρματηλατῶν μέτα.

700

εἰς ἦν Ἀχαιοὶ, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο

Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·

κάκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων

Ἴππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας

ξανθαῖσι πάλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνὴρ·

705

ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·

697. δύναται] Post ai duae vel tres literae erasae
a ex o factum

703. Θεσσαλὰς]

706. Αἰνιὰν] αἰνειᾶν

693. ἀνακαλούμενος] Scribendum
ἐγκαλούμενος.

696. ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη] Sic Aj. 455. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτει.

698. ἰππικῶν] Generis neutrius. Sic τὰ δρομικά in loco Xenophontis supra memorato. ἰππικῶν ὠκύπους ἀγῶν est certamen curule, ut proxima verba docent, epitheto ὠκύπους ab equis ad certaminis nomen translato.

701. εἰς ἦν Ἀχαιοὶ —] Scholiasta, φιλοτίμως διὰ πιθανότητα ταῦτα ἐπεξεργάζεται. Nominat autem praecipuas quasdam gentes et Graecas et externas, ex quibus certantes ad ludos illos convenire solebant, his potissimum electis quae vel robore et fortitudine vel curruum equorumque praestantia, ut Thessali et Libyae, excelleret, non omissis, ut expectari a poeta Attico poterat, Atheniensibus. Nam quod Schneidewinus annotavit pleraeque

harum gentium Amphictyoniae Pylaeae socias fuisse, quum nihil ad rem praesentem faciat, casui potius quam consilio poetae deberi videtur.

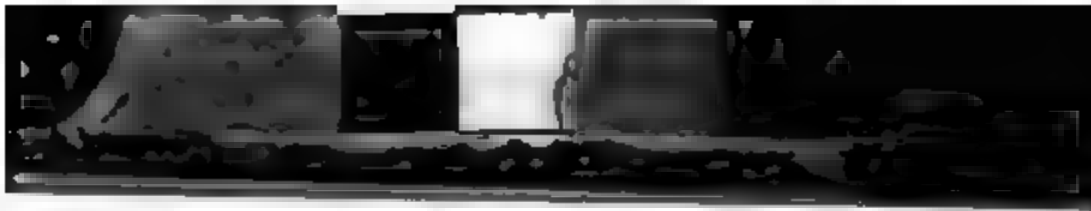
702. Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται] De his Herodotus 4, 170. τὸ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. τεθριπποβάται δὲ οὐκ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσί, et 189. τέσσερας Ἴππους συζευγύναι παρὰ Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασι. Eorundem sunt Βαρκαῖοι ἔχοι, de quibus v. ad v. 727.

703. κάκεῖνος] Orestes.

Θεσσαλὰς ἔχων Ἴππους] Equi Thessali propter velocitatem et alacritatem omnium nobilissimi apud veteres habebantur. Cfr. Varro de R. R. 2, 7. Lucan. 6, 396. WUND.

704. Αἰτωλίας] Strabo 8. p. 388. ἡ τῶν Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἐρημία πρὸς ἰπποτροφίαν εὐφυῆς γέγονεν, οὐχ ἦττον τῆς Θετταλίας.

706. Αἰνιὰν et 724. Αἰνιᾶνος] Per-

ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκκληρῶν ἔχον.
 στάντες δ' ὄθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦσαν οἱ δ' ἅμα
 ἱπποῖς ὁμοκλήσαντες ἠρίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστῶθη δρόμος

710

709. βραβῆς] βραβησ, ei ab alia m. ant.
 pro κλήροις. 711. ἀρμάτων] ἀρμάτων

710. κλήρους Wunderus

peram Aldus et plerique codices habent Αἰνεῖαν [vel Αἰνεῖαν, ut codex et Aldus] et Αἰνεῖανος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emendate Αἰνῶν, Αἰνῶνος, quod asserit Eustathius p. 336, 19. Vide Stephanum Byz. in Αἰνία. BRUNCK. Est hoc prope constans in hoc nomine codicum vitium, librariis Αἰνεῖον nominis similitudine deceptis.

707. ἔνατος] Apographa plura ἔνατος. Nonnulla ἔνατος δ' vel ἔνατος δ'.

τῶν θεοδμήτων] Euripides ad Schneidew. citatus Hipp. 974. καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μάλρι. Iph. T. 1449. ὄταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μάλρι.

708. δέκατον ἐκκληρῶν ἔχον] Numerum decem currum suo curru implens, i. e. ordine decimus, ut explicat Heru.

709. ὄθ' αὐτοὺς — δίφρους] Verba ὄθ' αὐτοὺς e verbo κατέστησαν apta sunt, ita ut κλήρους ἔπηλαν καὶ idem sit atque κλήρους πῆλαντες. Similiter dixit Eurip. Hec. 102. τὰς δεσποσύνας σκηρὰς προλιποῦσ', ἢ ἐκκληρῶν καὶ προσετάχθην δοῦλη, i. e. ἵνα κληρωθεῖσα προσετάχθην. In conjunctis autem nominibus αὐτοῖς et δίφρους nemo haerebit qui vel Aj. 1063 meminere: ἄν οὐνεκ' αὐτὸν οὐ τις ἔστ' ἀπὸ σθένος τοσοῦτον, ὅστε

σῶμα τυμβεῖσθαι τάφῳ. Ceterum haec de certamine curuli narratio comparanda cum Il. 23, 356 sqq., unde plurima hausit Virg. Ge. 3, 103 sqq. WUND.

ἄθ' ὄθ' in melicis carminibus dixisse tragicos, non in diverbiis, observavit Elmaleius ad Eurip. Iph. T. 35. neque apparet cur Sophocles ἄθ' scripserit ubi ἴθ' poterat, quod ipsum restituit Nauckius.

710. κλήρους ἔπηλαν recte Wunderus pro κλήροις ἔπηλαν, quod eodem errore illatum erat quo v. 556. λόγοις ἐξήρχες pro λόγους ἐξήρχες. Est autem κλήρους ἔπηλαν unius instar verbi ἐκκληρῶσαν, unde cum accusativo constructur, ut supra λόγους ἐξήρχες cum accusativo με.

711. χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος] Arist. Ach. 1001. κίσειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Livius ad Schneidew. citatus 33, 33. ad spectaculum condescerant, et praeco cum tubicine, ut mos est, in mediam arenam, unde solenni carmine iudicium iudici solent, processit.

713. ἐν δ' ἐμεστῶθη δρόμος] In ἄ apographa nonnulla. ἐν δὲ dubitari potest utrum adverbialiter dictum sit, simul significans, an per tmesin pro ἐνεμεστῶθη δέ. Eadem ratio loci similis Antig. 420. τίμηλασι πεδίων ἔλας πεδιῶδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη μέγας αἰθήρ.

κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
 φείδονται κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
 χυόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά.
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων

715

720

715. φορεῖθ'—φείδονται] Sic, non 'φορεῖθ'—'φείδονται
 λον] εἰς ἔβαλλον pr. 720. αὐτὴν ἐσχάτην] Super ἦν et ἦν duae literae
 epasae.

714. κροτητῶν ἀρμάτων] κροτητὰ
 ἄρματα sunt crepitanτες currus : ubi
 ἡχητικὰ habet scholion interlineare
 in cod. MS. Parisino et Augustano,
 quos olim excussimus. SCHW. ad
 Athen. vol. 7. p. 499. Homericum
 Π. 15, 453. ὑπερέησαν δὲ οἱ Ἴπποι,
 κείν' ἔχεα κροτέοντες, comparat
 Wunderus.

715. φορεῖτο et φείδονται sine aug-
 mento dicta, quod saepius apud tra-
 gicos omittitur in nunciorum nar-
 rationibus.

ἀναμεμιγμένοι] Probabilius ἀμμε-
 μιγμένοι, ut ἀγκαλοῦμενος v. 693.

717. τις αὐτῶν] Genitivus αὐτῶν
 pendet a τις pronomine, sensusque
 hic est : ut aliquis eorum currus
 frementesque equos praeverteret.
 Recte autem hoc dictum esse, ne-
 que, quod quis exspectaverit, πᾶς
 τις vel ἕκαστος pro αὐτῶν τις poni
 apte potuisse, ex eo intelligitur,
 quod non omnes se poterant, sed
 tantum aliquis eorum ceteros su-
 perare. WUND.

719. ἤφριζον, εἰσέβαλλον] Asyn-
 deton ut Ajax. v. 60. ἄτρυνον, εἰσέ-
 βαλλον εἰς ἔρκη κακὰ. Aesch. Pers.
 426. ἔπαιον, ἐρράχιζον. 463. παίου-
 σι, κρεοκοποῦσι. Sept. 60. χωρεῖ, κο-
 νίει. 186. ἀβειν, λακάσειν. Eurip. El.
 893. ἤσπαιρον, ἐσφάδαζε. Dio Cass.
 43, 37. ἔσφαζον, ἔθνησκον. "Non
 male, quamvis paullo liberius, ver-
 tit Brunckius : namque conferti equi

alii aliorum aurigarum in terga
 rotarumque orbitas spumam ferri-
 dosque fundebant flatus. Similiter
 Virg. Ge. 3, 111. humescunt spumis
 flatuque sequentem." WUND.

720. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην
 ἔχων] Errant qui de postremo cir-
 ca metam flexu sermonem esse pu-
 tant. 'Ἐσχάτη στήλη de pluribus,
 quae in hippodromo sunt, columnis
 extrema est, eademque est etiam
 meta, circa quam flectunt equos.
 ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων di-
 citur qui pene pervenit illuc et ibi
 equos agit. ἔχειν enim satis usita-
 tum de cursu, quem auriga tenet.
 Ad eam columnam χρίμπτειν δὲ
 σύριγγα dicitur qui quoties illuc
 venit, tam brevi gyro flectit ut
 axis pene contingat columnam. Id
 enim praecipue curabant, ut jam
 Homerus, quem imitatus est So-
 phocles, docuit Iliad 23, 334 seqq.
 Nam quo brevior gyros, eo certior
 et tutior aurigatio : quo autem
 sinuosior, eo vehementius in trans-
 versum avertitur currus. Quo-
 niam autem sinistrorsum gyros il-
 los equestres fieri mos erat, dextris
 equis remittenda erant frena, iidem-
 que acrius instigabantur, quum si-
 nistri interea cohiberentur. Itaque
 his versibus nihil aliud nisi peritia
 describitur, qua equos rexit O-
 restes. Vide dissertationem no-
 stram de verbis, quibus Graeci in-

ἔχριμπτ' αἰὲ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνεῖς
σειραῖον ἵππου εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροιο
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοιο
πῶλοιο βλά φέρουσι, ἐκ δ' ὑποστροφῆς

725

721. ἔχριμπτ'] ἔχριπτ', μ a m. pr. δεξιὸν τ' ἀνεῖς] δεξιὸν ἀνεῖς, in-
serto a m. recentissima δ' (non τ') post δεξιὸν 723. ἕστασαν] ἕστα-
σαν pr. 724. Αἰνιᾶνος] αἰνειᾶνος

cessum equorum indicant, in Beckii Commentar. Societ. philol. vol. 1. part. 1. p. 49. (in Opusculis vol. 1. p. 68.) et Bulegerum de Circo Rom. c. 29. in Graevii Thes. ant. Rom. vol. 9. HERM. ὑπ' αὐτὴν στήλην est potius sub ipsam metam, ita ut semper proximus a meta fuisset et intimum gyrum obtinuisse Orestes dicatur. Ceterum κείνος de Oreste dictum, ut supra v. 698. 703. Schol. στήλην· τὸν λίθον τὸν καμπτήρα. WUND.

721. ἔχριμπτ'] ἔχριπτ' codex. ἔχριπτ' apogr. duo, ἔχριμπτ' cetera, nisi quod ἔγχριμπτ' Lb. ἔχριμπτ' Suidas s. h. v.: sed apud eundem s. v. σύριγγε codex Paris. A. ἔγχριπτ', B. autem ἔγχριμπτ', qui frequens in hoc verbo error est librorum. Sic apud Aeschylum Suppl. 790. codex Mediceus τῷδ' ἔχριμφθῆν χροῖν, unde corrigendum τῷδε χριμφθῆν χροῖ.

δεξιὸν τ'] τ', quod codex a manu recentissima habet, ex apogr. Triclinianis sumtum, quibuscum consentire Γ. ex silentio colligitur. In ceteris δ', nisi quod particulam omitunt Palat. et libri meliores Suidae s. v. σειραῖος.

δεξιὸν—σειραῖον ἵππου] Quattuor, qui in quadriga juncti sunt, equorum medii duo sunt ζύγιοι (jugales), tertius vero et quartus σειραῖοι (funales), quorum tertius hic discrete δεξιὸς dicitur, quartus (sinister) προσκείμενος, quod recte ex-

plicat scholiasta, σειραῖον ἵππου τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιὸν προσκείμενον δὲ, τῷ καμπτήρι, ἀριστερόν. Quod autem hic fecisse narratur Orestes, idem Antilocho praecipit Nestor apud Homerum loco ab Hermanno supra comparato Π. 23, 336. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὀμοκλήσας, εἰλαί τε οἱ ἦλια χερσῶν ἐν νόσση δέ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχριμφθήτω, ὡς ἔν τοι πλήμνη γε δοῖσεται ἄκρον ἰκέσθαι κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλῆσθαι ἐπαυρεῖν, μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἔφματα ἄξῃς.

724. Αἰνιᾶνος] V. ad v. 706. ἄστομοιο] Schol. σκληρόστομοιο. Significantur qui frenis non parent, quod faciunt qui aurigam auferunt. WUND.

725. φέρουσι] Βλά φέρειν vel uno verbo ἐκφέρειν dicitur equus, qui frenis non parens effuso cursu rectorem aufert. Eurip. Hipp. 1224. αἱ δ' ἐνδακούσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοιο βλά φέρουσι. HERM. φοροῦσι Plutarch. Moral. p. 521 c. φέρουσι Suidas s. v. ἄστομοιο.

ἐκ δ' ὑποστροφῆς—ὄχοιο] Sensum hunc esse iudico: et in contrariam partem aversi, dum sextum septimumve (sic jam Musgr.) cursum conficiunt, adversas frontes impingunt in Barcaeas quadrigas. Res haec videtur narrari: equi Aenianis postquam effreni aurigam abripuerunt, eo tempore, quo ceteri equos ad metam flectebant, septimum cursum conficientes, ipsi,

τελοῦντες ἕκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον
 μέτωπα συμπαίονσι Βαρκαίοις ὄχοις
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ
 ἔθρανε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαίων ἱππικῶν πέδον.
 γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠμοστρόφος
 ἔξω παραστῆ κἀνοκωχεύει παρεῖς

730

730. Κρισαίων Brunckius pro Κρισαίων
 pro κἀνοκωχεύει

731. κἀνοκωχεύει Cobetus

qui interiores erant, non sinistror-
 sum, ut fieri debebat, quum ad
 metam essent, gyrum faciunt, sed,
 quum proni et praecipites ferren-
 tur, et id, quo cursum effusum im-
 pediri videbant, evitare vellent, ce-
 teris, ut dixi, sinistrorsum ad me-
 tam equos flectentibus, in contra-
 riam, i. e. dextram partem decli-
 narunt et ex adverso in cursum
 hominis Barcaei, equos sinistror-
 sum flectentis, valuti caeci et praeci-
 pites incurserunt. Sponte autem
 intelligitur equos hominis Barcaei
 exteriores fuisse. WUND. Scholi-
 asta, ἐξ ὑπερθέσεως ἐκείνων ἐκεί-
 νων ὑποστρεφόντων.

726. τελοῦντες] Notandum mas-
 culinum ad πᾶσι relatum, quasi
 ἦσαν praecessisset. Sexto autem
 cursu dimidium curriculi absolu-
 tum erat. Nam cursus fuerunt

727. Βαρκαίοις ὄχοις] Hanc glos-
 sam in Lexicon suum rettulit He-
 sychius cum hac interpretatione,
 Λιβυκοῖς ὄχοι γὰρ ἐσποῦδαζον περὶ
 ἰπποτροφίας. φασὶν αὐτοὺς καὶ πρῶ-
 τους ἄρμα ζεύξαι διβαχθέντας ἐπὶ
 Ποσειδάωνι, τὸ δὲ ἠμιοχεῖν ἐπὶ Ἀθη-
 ναῖς, ἐξ Μινασίας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης.
 Ceterum hic quoque notandus ana-
 chronismus. Nam Barca Orestis
 aetate nondum condita erat: v.
 Herodot. 4, 160.

728. ἐξ ἑνὸς κακοῦ] Equorum Ae-
 nianis.

729. ἔθρανε κἀνέπιπτε] I. e. ἐμ-

πίπτων ἔθρανε.

730. ναυαγίων] Eadem metaphora
 infra v. 144. ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις.
 et Pseudo-Demosth. Orat. amator.
 p. 1410. ab Jacobsio comparatus,
 ὅτι ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσι ἠδίστην
 θίαν παρέχεται τὰ ναυαγίοντα. Con-
 tinnatur metaphora verbis ἀνοκω-
 χεύειν et κλύθων ἴφιππος in versi-
 bus proximis.

731. οὐξ Ἀθηνῶν δεινός] Scholi-
 asta, δεινός ἀπὸ τοῦ ἔμπειρος· πρὸς
 εἴδειαν δὲ τῶν ἀκρομήνων ἐπαίνει
 αὐτὸν ὡς Ἀθηναίων.

732. ἔξω παραστῆ] Ex medio cur-
 riculo sive ex orbita, in qua per-
 turbatos illos versari videt, deflectit
 equos ad foros versus. WUND.
 περιστῆ apogr. unum et Suidas s. v.
 περιστῆν: sed παραστῆ idem s. v.
 δεινός.

κἀνοκωχεύει] Formam Atticam,
 etiam in ἀνοκωχῆ, διοκωχῆ, πα-
 ροκωχῆ ceterisque hujus stirpis
 vocabulis ab librariis ubique fere
 illato a pro e oblitteratam, recte
 restituit Cobetus. Significationem
 verbi recte explicuit scholiasta,
 ἀνασειράζει, κατέχει. ἀνοκωχεύειν
 γὰρ κυρίως λέγεται, όταν χειμῶνος
 ἔντος ἐν τῷ πελάγει στείλασται τὰ
 ἔρμενα σαλεύσῃ αὐτοῖσι, μὴ διαμα-
 χόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς
 οὖν ἐπὶ τοῦ ἔρματος εἶρηκεν, οὐ διη-
 μιλλήσατο, ἀλλ' ἀφήκε τὸν τῶν ἱπ-
 πων κλύθωνα, καὶ ὑστεροῦς ἠρέμα
 ἔλαυσε.

παρεῖς] Praetervehi passus.

κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.

ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων

πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων

735

ὄπως δ' ὄρᾳ μόνον νιν ἐλλειμμένον,

ὄξυν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς

πώλοις διώκει, κάξισώσαντε ζυγὰ

ἤλαυνέτην, τὸτ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος

κάρα προβάλλων ἵππικῶν ὄχημάτων

740

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους

ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων

ἔπειτα λύων ἠνίαν ἀριστερὰν

κάμπτοντος ἵππου λαυθάνει στήλην ἄκραν

παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας,

745

κάξ ἀντύγων ὦλισθε, σὺν δ' ἐλίσσεται

τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ

733. ἔφιππον] ἐφίππων pr. 734. ὑστέρας] δ' additum a m. recen-
tissima. 736. ὄπως δ'] Sic pr.: ὄσ' ὡς δ' sec. ἐλλειμμένον] ἐν-
λελειμμένον pr., v a m. rec. in λ mutato 742. ὠρθοῦθ'] Alterum θ ex
τ factum 745. ἄξονος] οσ ex ασ factum 746. ὦλισθε] ὦλισθεν

734. ὑστέρας] δ' male additum
in apogr. plerisque.

735. τῷ τέλει πίστιν φέρων] Fecit
Orestes quod bonos agitadores fa-
cere solitos esse Cicero admonuit
Academ. pr. 2, 29, 94. ego enim,
ut agitator callidus, priusquam
ad finem veniam, equos sustinebo.
WUND.

736. ὄπως δ'] In apogr. excepto
Flor. G. interpolatum ὁ δ' ὡς, in
Lb. confusa utraque scriptura ὁ δ'
ὡς δ'.

ὄρᾳ νιν] Orestes Atheniensem, so-
lum post octo primorum ruinam
relictum in hippodromo, quocum
certaret.

738. κάξισώσαντε] Orestes et A-
theniensis. κάξισώσαντες apogr. ple-
raque.

741. τοὺς—ἄλλους—δρόμους] Un-
decim numero.

743. λύων] Hoc scholiasta expli-
cat χανῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι.
Qui τὸ συμπεπλέχθαι ipse finxit,
quod intelligi non poterat nisi di-
serte dictum. Manifestum est con-
trarium potius dici debuisse, Ore-
stem frenum sinistrum attraxisse.
Unde fuerunt qui ἔπειτ' ἀνέλκων,
ἔπειτ' ἐρύκων, ἔπειτα τείνων conjice-
rent.

745. χυόας] Scholiasta, τὸ λεπτὸν
μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ
τῆς χοινικίδος· εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ
παρ' Ἀπολλωνίῳ (Argon. 1, 757.) “ἄ-
ξονος ἐν πλήμνησι παρακλιδὸν ἀγνυ-
μένοιο.”

746. σὺν δ' ἐλίσσεται] V. ad v.
299.

747. τμητοῖς ἱμάσι] Neuius com-
paravit Hom. Il. 10, 567. 21, 30.
23, 684. Eurip. Hippol. 1234. χῶ-
μὲν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς τμητῶν ἱμάν-

πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.

στρατὸς δ' ὄπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα

δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,

750

οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,

φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ

σκέλη προφαίνων, ἐς τέ νιν διφρηλάται,

μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,

ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα

755

γνώναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.

καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ

χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ

φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,

ὄπως πατρώας τύμβου ἐκλάχοι χθονός.

760

τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ

754. κατασχεθόντες vsq̄ p̄o κατασχέθοντες 757. κέαντες Brunck-
ius p̄o κήαντες εὐθὺς] Prius u ex v factum videtur 761. λόγοις]
εις
λόγῳ, εις a m. pr.

των. ibid. 1226 vsq̄. αὐτὸς δ' ὁ τλή-
μων ἠνείαισιν ἐμπλακεῖς δεσμὸν δυσ-
εξήνυστον ἔλκεται δεθεῖς, σποδοῦ-
μενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
θραύων δὲ σάρκας.

πίπτοντος πέδῳ] I. e. εις πέδον,
ut πέσε γαίῃ apud Homerum. Nisi
Sophocles adverbium πέδοι esse vo-
luit, de quo dixi ad Aeschyli Prom.
749.

749. στρατὸς] Non exercitus, sed
populus congregatus, ut Trach. 795.
ὄφθαλμὸν ἕρας εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρα-
τῷ θακρυροῦντα.

752. φορούμενος] Intelligendum
ἄλλοτε ex altero membro senten-
tiae, ut Trach. 11. φοιτῶν ἐναργῆς
ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος δράκων.

754. κατασχεθόντες in duobus
apogr. corruptum in κατασχεθέν-
tes.

755. ἔλυσαν] Nam loris implica-
tum fuisse dictum erat v. 746.

756. γνώσῃ—ἂν] Similiter Ho-

mer. Π. 16, 638. οὐδ' ἂν ἔτι φράδ-
μων περ ἂν ἦρ Σαρπηδόνα διὸν ἔγνω,
ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονί-
ησιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς
πόδας ἄκρους. SCHNEIDEW.

757. καί νιν πυρᾷ κέαντες] Addit
hoc ut Clytaemnestrae nihil plane
dubitationis relinquat quin Orestes
perierit.

758. χαλκῷ] Vasculo ferreo. βρα-
χεῖ τεύχει v. 114.

μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ]
Eximiae staturae corpus in cine-
rem conversum.

759. φέρουσιν] Conf. v. 1113.

760. ἐκλάχοι] Optativus positus
propter praeteritum quod praecedit
τεταγμένοι. Frustra in aliquot
apogr. ἐκλάχη.

761. τοιαῦτα μὲν ταῦτ' ἐστίν] Ea-
dem fere perorandi formula supra
696. et Oed. C. 62.

ὡς μὲν ἐν λόγῳ ἀλγεινὰ] Vel nar-
ratione tristitia. λόγῳ, superscripto

ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, ὅπερ εἶδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ.φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. 765

ΚΛ.ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σῶζω κακοῖς.

ΠΑ.τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ.δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίγνεται. 770

ΠΑ.μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.

ΚΛ.οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσηλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, 775

769. νῦν] ναῦ (sic) προσγίγνεται] προσγίγνεται

770. οὐδὲ] δ in litura

771. τέκη] τέκει pr.

λόγοις, etiam in Flor. Γ. alioque Florentino. Redeunt autem haec verba eodem ac si dixisset τοῖς μὲν ἀκούουσιν ἀλγεινὰ, quod accurate responderet opposito τοῖς δ' ἰδοῦσιν. Monuit Wund.

762. ὅπερ εἶδομεν] His verbis indicat se ipsum fuisse inter eos qui viderint.

764. δεσπόταισι τοῖς πάλαι] Atridis.

766. λέγω, quod post τί ταῦτα poni debebat, metri causa post priorem interrogationis partem collocatum est. Similis verborum collocatio apud Aeschylum Pers. 350. τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἑλληνες, μάχης, ἢ παῖς ἐμός. Ceterum recte monet scholiasta, ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἤδεται· διὰ δὲ τὸν χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

768. τοῖς ἐμαυτῆς—κακοῖς] Filii morte.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν] Com-

parant interpretes sententias similes, Aeschyli Sept. 1031. δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὐ πεφύκαμεν. Eur. Phoen. v. 358. δεινὸν γυναιξὶν αἰ δι' ὠδίνων γοναί, | καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος. Iphig. Aul. 917. δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα | πᾶσιν τε κοινὸν, ὅσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.

771. πάσχοντι] Masculino utitur in sententia generali.

774. θανόντος—τεκμήρια] Contra v. 904. Ὁρέστου (παρόντος) τεκμήριον.

775. τῆς ἐμῆς ψυχῆς] Moschopolus Dict. Att. in v. ψυχῆ· ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, ἤγουν τῆς ἐμῆς φύσεως. Eadem fere schol. Eur. Hec. 175. (173. ed. Matth.) et schol. Aristoph. Plut. 524. Dicitur hoc, ut apud nos, tum, quum id, quod intimum et cum vita conjunctissimum habemus, significatur. Sic etiam v. 786. 1127. HERM.

μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενούτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρώους δειν' ἐπηπείλει τελείν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνου οὔτ' ἐξ ἡμέρας
ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.

780

νῦν δ'—ἡμέρα γὰρ τῆδ' ἀπηλλάγην φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'· ἦδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰὲν
ψυχῆς ἀκρατον αἶμα—νῦν δ' ἔκηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν σὺνεχ' ἡμερεύσομεν.

785

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὅρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὦδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἀρ' ἔχει καλῶς ;

790

ΚΛ. οὔτοι σὺ· κείνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

783. ἀπηλλάγην, ^{μαι}μαι a m. pr. 787. σὺνεχ'] χ ex κ factum. 790. ὑβρί-
[ει] ὑβρί(ζη) ἀρ'] ἀρ' pr.

779. τελείν] Futuri forma At-
tica pro τελείσειν.

780. ἐξ ἡμέρας] Interdium.

781. ὁ προστατῶν χρόνος] Schol.
ὁ ἐπιγενόμενος.

783. ἀπηλλάγην] ἀπήλλαγμα
apogr. pleraque. ἀπηλλάγην Lb.
et Γ. cum Suida s. v. προστατῶν.

785. τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰὲν ψυχῆς
ἀκρατον αἶμα] Idem Creon de
Ismena dixit Ant. 531. σὺ δ' ἦ
κατ' αἰκούς ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λή-
θουσά μ' ἐξέτινες. τοῦμόν αἶμα ψυχῆς
autem dictum ut τοῦμόν φρενῶν
ἴσκειρον v. 1390.

786. Repetit νῦν δὲ propter lon-
giorem parenthesisin.

790. ἀρ' ἔχει καλῶς ;] Nonne
egregie mecum actum est? Ironice
dictum hoc sensu, nonne miserissima
sum? Addito pronomine 816. ἀρὰ
μοι καλῶς ἔχει. WUND.

791. οὔτοι σὺ] Intelligendum
καλῶς ἔχεις ex praecedente ἀρ' ἔχει
καλῶς ;

793. ἄκουε, Νέμεσι] Schaeferus
comma post Νέμεσι posuit, ut ἄκουε
τοῦ θανόντος conjungerentur, con-
ferri iubens versum sequentem.
Contra quem recte monuit Neuius
ab Electra Orestis Νέμεσιω invo-
cari, ut contumeliose habiti, a Cly-
taemnestra autem Νέμεσιω omnino
cogitari. Accedit, quod inepte dea

ΗΛ. ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὐκ οὖν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

795

ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἂν ἤκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,

εἰ τήνδε παύσαις τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑ. οὐκ οὖν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τὰδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛ. ἤκιστ'· ἐπέιπερ οὐτ' ἐμοῦ κατάξι' ἂν

800

πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

ἀλλ' εἰσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοῶν

ἔα τὰ θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγούσα κώδυνωμένη

δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ

805

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὦδ' ὀλωλότα ;

ἀλλ' ἐγγελῶσα φρουῶδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·

Ὀρέστα φίλαθ', ὥς μ' ἀπόλεσας θανών.

ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς

794. εὐτυχούσα] εὖ τυχοῦσα pr.

796. ὅπως] ὅπω, σ a m. rec. ad-

dito.

797. τυχεῖν] φιλεῖν, a m. aliquanto recentiore in τυχεῖν mu-

tatum.

798. τήνδε παύσαις Wunderus pro τήνδ' ἐπαυσας

799.

εὖ] εὖ pr.

800. κατάξι' ἂν Bothius pro καταξίως

802. τήνδε δ']

Sio m. recentior pro τήν δέ τ'

803. τὰ θ'] Litera post a erasa, for-

tasse u

805. κάπικωκῦσαι] κάπικωκῦσαι

807. ὦ] ὦ

809.

οἴχει φρενὸς] φρενὸς οἴχει pr., οἴχει φρενὸς a m. rec. in litura.

ultrix hic eum, a quo nihil dictum proferatur, audire juberetur. Apertissime contra jubetur audire quae mater Clytaemnestra modo de filio Oreste dixit: ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει, eamque contumeliam ulcisci. De forma vocativi Νέμεσι vide Porson. ad Eur. Phoen. 187. WUND.

793. ἤκουσεν] Deam, quae injurias ulciscitur, quum dicit Clytaemnestra audisse quae conveniat audire et rata fecisse, significat suas preces audisse et poenas sumsisse ab Oreste, sibi necem inferre injuria meditato. WUND.

798. πολυγλώσσου βοῆς] Hesychius, περισπερχοῦς βοῆς· ὑπερεπει-

γούσης. Quam gl. ex hoc loco sumtam videri posse monet Meinekus in Leutschii Philologo vol. 13. p. 551.

801. πράξειας] πράξεις ἂν Schneidewinus, servato in versu praecedente καταξίως, ut est Oed. C. 911. δέδρακας οὔτε σοῦ καταξίως οὔθ' ἂν πέφυκας.

802. ἔκτοθεν] ἔκτοσθεν apogr. pleraque. ἔκτοσθεν ubique inferunt librarii, ne metri quidem ratione habita, ut apud Aeschylum Sept. 629. Pers. 871.

803. φίλων] Orestem dicit.

809. οἴχει φρενός] φρενὸς οἴχει etiam in apogr. nonnullis.

αἶ μοι μόλαι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 κάμου ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρῆ μολεῖν ;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιw ἐχθίστοισιw ἀνθρώπων ἐμοὶ, 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει ;
 ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ἔσομαι ξύνοικος, ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλη
 παρεῖσ' ἐμαντὴν ἀφίλος ἀνανῶ βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἔνδον ὄντων ὡς χάρις μὲν, ἦν κτάνη,
 λύπη δ', ἐὰν ζῶ τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

811. ἤξειν] ἤξει, v ab S addito.
 pro ξύνοικος ἔσομ' (ἔσσομ' codex a m. recenti).

818. ἔσομαι ξύνοικος Dawesius

812. νῦν δὲ ποῖ με χρῆ μολεῖν] *Quo me convertam?* i. e. unde auxilium sperem? Sic Aj. 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν ἐς πόλους βροτοῖς; WUND.

813. μόνη γάρ εἰμι] Nullam Chrysothemidis rationem habet post ea quae illa supra dixerat.

814. δουλεύειν] Conf. v. 264.

816. ἄρά μοι καλῶς ἔχει] Conf. v. 790.

818. ἔσομαι ξύνοικος] Quod codex a m. pr. habet ξύνοικος ἔσομ' est etiam in apographis melioribus; in deterioribus ξύνοικος ἔσσομ' correcto quidem metri vitio, sed elisione vitiosa. In paucis ξύνοικος ἔσομαι cum hiatu. Recepi ἔσομαι ξύνοικος, quod Dawesius proposuit, etsi probabilius est ἔσσομαι additamentum esse librarii lacunam ex-
 plentis. ξύνοικος αὐτοῖς vel ξύνοικος εἶσεμ' inter alia conjecit Hermannus.

819. παρεῖσ' ἐμαντὴν] Sensus

est, *me ipsam negligens*, i. e. nullam mei curam gerens. Sic recte Wunderus.

ἀφίλος] Amicorum praesidio destituta, quum Orestes, ut credit, perierit, Chrysothemis autem nullo loco sit habenda, ut significaverat v. 813. Poterat ἀφίλον ἀνανῶ βίον scribere, quod conjecit Monkus, sed praetulit ἀφίλος, ne ἀφίλον cum ἐμαντὴν conjungendum esse videretur.

ἀνανῶ βίον] Schol. rec. ξηρανῶ, ἦτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάζω. Verbis ἀνανῶ βίον idem hic Electra dicit atque uno verbo ἀνανούμαι Philoctetes in fabula cognomine v. 954. WUND.

820. πρὸς ταῦτα—ὄντων] *Quod si quis eorum, qui intus sunt, aegre feret, occidat licet.* BRUNCK.

822. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος] Eurip. Med. 227. ab Schneidew. comparatus, βίου χάριν μεθεῖσα καθαιρεῖν χρήζω, φίλαι.

ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ ποῦ φαέθων Ἄλιος, εἰ ταῦτ'
κρύπτουσιν ἔκηλοι; [ἐφορώντες 825

ΗΛ. ἔ ἐ, αἰαῖ.

ΧΟ. ὦ παῖ, τί θακρύνεις;

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. μηδὲν μέγ' αὔσης.

830

ΗΛ. ἀπολείς.

ΧΟ. πῶς;

824.-836. = 837.-848.

823.-825. Duo versus, ποῦ ποτε— ἀέλιος—
830. αὔσης] η in litura pro ει

825. Ἄλιος] ἀέλιος

823. Scholiasta, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παραμυθούμενος ὁ χορὸς τὴν Ἡλέκτραν ἔλεγεν (173.) "θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔτι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς" καὶ τὰ ἐξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας καὶ προστεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅπως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅπως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἰ γε περιορῶσι τοιαῦτα γινόμενα. καὶ τὸν μὲν Ἥλιον ὡς πάντα ἐφορῶντα παρέλαβε, τὸν δὲ Δία ὡς πάντων δεσπότην ὕντα. Chorus etsi de ore ab diis exspectanda post ea, quae de Orestis interitu narrata erant, minus confidenter quam v. 173. loquitur, tamen ipsa hac interrogatione ποῦ ποτε— ἔκηλοι subindicat parum verisimile esse deos non horum quoque criminum ultores esse exstituros.

824. κεραυνοὶ Διὸς] Nam fulminibus Juppiter perdit scelestos: v. ad v. 1063.

825. Ἄλιος] Apographa partim sic partim ἀέλιος cum codice. Formam quadrisyllabam passim intulerunt librarii Homericο ἥελιός assueti.

826. κρύπτουσιν ἔκηλοι] Scholiasta, οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Verborum illo-

rum, εἰ—ἔκηλοι, sensus hic est: si haec quieti aspiciunt et inulta esse volunt. Rectissime enim scelus κρύπτειν, occultare, dici eum apparet, qui puniri scelus nolit. Pro-nomen ταῦτα spectat ad ea omnia, quae Clytaemnestra impie ac scelereste fecit dixitque. Jacobsius, ἔκηλοι, inquit, significat *lenti, lento animo*, neque ira commoti neque poenas ab improbis sumentes. WUND.

827. ἔ ἐ, αἰαῖ] Codex hic ἔ ἐ αἰ αἰ, in antistropha v. 840. ἔ ἔ et separato versu 16. Quae vereor ut Sophocles sic respondere sibi in stropha et antistropha voluerit ut nunc leguntur. Probabilius est utrobique nihil eum scripsisse praeter αἰαῖ, αἰαῖ. Conf. ad v. 1404.

828. τί θακρύνεις;] Hoc chorus ita interrogat ut lacrimis abstinendum potius quam indulgendum iis esse significet, praesertim ab Electra, quae omne malorum genus forti adhuc animo pertulerat.

830. μηδὲν μέγ' αὔσης] Quomodo Electrae φεῦ exclamanti hoc responderi ab choro potuerit recte explicat scholiasta, δεῖ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ὃ δὴ κωλύει ὁ χορὸς "μηδὲν μέγ' αὔσης." Quae verba significant μηδὲν

ΗΛ. εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἄϊδαν ἐλπὶδ' ὑπό-
σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. 835

ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἔρκεσι κρυ-
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας [φθέντα γυναικῶν

ΗΛ. ἔ ἔ, ἰώ. 840

ΧΟ. πάμψυχος ἀνάσσει.

832.—835. Versus sic divisi, εἰ τῶν—| χομένων—| ἐλπιδ'—| τακομένας |
μᾶλλον— 835. ἐπεμβάσει] ἐπεμβάσει 836.—840. Versus sic
divisi, οἶδα—| χρυσοδέτοις—| ἔρκεσι—| γυναικῶν ἀπάταις | καὶ νῦν—| ἔ ἔ. | ἰώ.
838. γυναικῶν Brunckius pro γυναικῶν ἀπάταις

ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἶπης, ut ex-
plicat scholiasta recentior, eodem-
que fere redeunt quo usitatum
εἴφημι.

834. τῶν φανερώς οἰχομένων]
Nam de morte Orestis post accu-
ratam de ea narrationem nuncii
nihil dubitationis reliotum videtur
Electrae.

τῶν—οἰχομένων—ἐλπιδ' ὑποίσεις]
Mortuorum spem suggeres, i. e. spe-
rare aliquid ab iis jubebis.

835. κατ' ἐμοῦ—ἐπεμβάσει] Ea-
dem structura Ajax. v. 969. πῶς
ἄντα τοῦδ' ἐπεγγελέην ἂν κᾶτα;
Verbo ἐπεμβῆναι usus erat supra v.
456. Ὀρέστην ἐχθροῖσιν αὐτοῦ (ῶν)
ἐπεμβῆναι ποδί.

836. Omisso de quo Electra in
versibus praecedentibus dixerat
Oreste chorus sortem memorat
Amphiarai, qui postquam muliebri
dolo, similiter ut Agamemnon,
succubuerit, summis apud inferos
honoribus frustratur. Quod nonnihil
confert ad erigendum animum
Electrae spemque excitandam fore
ut manes Agamemnonis caedem
ejus sint ulturae, quemadmodum
Alcmaeon Amphiarai patris mor-
tem ultus erat occisa matre Eri-
phyla. In eandem sententiam
chorus v. 482. de Agamemnone
dixerat, οὐ γὰρ ποτ' ἀμναστει γ'
ὁ φύσας Ἑλλάνων ἀναξ. Fabulam
de Amphiarao et Eriphyla narra-

runt Apollodorus 3, 6, 1. Diodorus
4, 65., scholiasta Homeri Od. 11,
327. aliique. Tractaverat eam
Sophocles in Eriphyla tragoedia.

838. κρυφθέντα] Aptè dictum de
Amphiarao, qui una cum curru
quo vehebatur terrae hiatus abs-
conditus esse credebatur, quod
Pindarus Nem. 9, 24. his verbis
descripsit, ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσσεν
κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερ-
νον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ' ἱπποῖς.

γυναικῶν ἀπάταις] ἀπάταις, quod
etiam scholiasta legit, recte delevit
Brunckius. Est glossema vocabuli
ἔρκεσι. Triclinius κρυφθέντ' ἀπά-
ταισι, ejecto γυναικῶν. Dolum qui
Amphiarao exitialis fuit χρυσοδέτα
ἔρκη dicit, respiciens ad aureum
monile Eriphylae a Polynice
datum, ut Amphiarao moveret
ut bello Thebano interesset: quod
animadvertit scholiasta, qui inter-
pretatur τῷ δρμῷ, ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ
πεποιημένος. Euripides apud schol.
Pindari Nem. 4, 32. ὃς Οἰδίπουν
ἀπόλεσ', Οἰδίπουν δ' ἐμὲ, | χρυσοῦν
ἐνεγκῶν δρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

840. De scriptura hujus versiculi
dixi ad v. 827.

841. πάμψυχος ἀνάσσει] Non in-
tellexerunt interpretes veteres,
quorum commenta scholiasta ex-
posuit. Recte interpretatur
Brunckius ad Aeschyli Pers. 688.
“Veterum opinio erat, reges qui

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ

ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναί.

845

ΗΛ. οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ'
οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὅς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟ. δειλαὰ δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛ. κάγῳ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,

850

πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν

846.-848. Versus sic divisi, οἶδ' οἶδ'— μελέτωρ— πένθει— γὰρ ἔτ' ἦν | φροῦδος— 847. Post πένθει litera erasa videtur. 850. ἴστωρ] ἴστωρ 851. παμμήνῳ δεινῶν scripsi pro παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν.

virtute et factis excelluerant, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu animas, exercere. Apud Sophoclem Amphiaras ὑπὸ γαλας πάμψυχος ἀνάσσει. Ulysses in Nocyia Achilli ait v. 483. πρὶν μὲν γὰρ σε ζῶν ἐτίμεν Ἰσα θεοῖσιν | Ἀργεῖοι, νῦν δ' αὖτε μέγα κρατεῖς νεκέσσι | ἐνθάδ' ἔων." Aeschyli de Agamemnone verba Choeph. 354. confert Musgr. (ad Eurip. Hel. 351.) φίλος φίλοις τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι | κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων | σεμνότημος ἀνάκτωρ | πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράνων.

843. φεῦ—φεῦ δῆτ'] Sic Oed. Col. 537. ἰώ.—ἰὼ δῆτα. Totum locum recte explicat Jacobsius praeunte partim scholiasta. "Quum chorus fabulam Amphiarai propter similitudinem fati Agamemnonis et quod Eriphylae scelus vindicatum esset commemoret, mihi quidem Electrae exclamatione φεῦ dolor quidam ac stupor exprimi videtur. Id confirmans chorus φεῦ δῆτα inquit; misera enim mulier ista punita est exorto occisi Amphiarai ultore; itaque tibi quoque aliquid spei relinquitur. Haec, quae chorus in mente habet dicere, occupat Electra, sed ita

ut, quum fratrem suum obisse crederet, quicquam sibi spei relictum esse neget."

844. ὀλοὰ γὰρ] Eriphyle, quae ὀλοὰ, pernicioza, dicitur, quia caussa fuit ut Amphiaras periret.

845. ἐδάμη] Occisa ab Alcmæone patris mortem ulciscente.

846. μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει] I. e. ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόβῳ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρὸς, ut explicat scholiasta. μελέτωρ occisi dicitur qui curam ejus habet ultorque existit, quemadmodum qui contrarium faciunt ἀμελεῖν ἐπὶ τοῖς φθιμένοις dicti erant v. 237., loco apte ab Wund. comparato.

849. δειλαὰ δειλαίων κυρεῖς] *Misera miserias sustines*, ut recte vertit Johnsonus. Versus ex cretico et penthemimere trochaico compositus. Correpta igitur diphthongus, ut in Antig. 1310. δειλαῖος ἐγὼ, αἰαῖ. Quanquam hujusmodi in locis vix dubitari potest quin veteres δειλαος δειλαὰ δειλαον scripserint. Et δειλαος apud Aristophanem Equit. 139. servavit codex Ravennas. Δίκαιος pro δίκαιος dictum annotavit Hesychius, οὐ δίκαιον: οὐ δίκαιον. Plura hujusmodi ex Aeolum dialecto memorant grammatici.

851. πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν | στῦγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι] Legebatur,

στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι.

ΧΟ. εἶδομεν ἃ θρηνεῖς.

ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι

παραγάγης, ἴν' οὐ

855

ΧΟ. τί φῆς;

ΗΛ. πάρεισιν ἐλπιδῶν ἔτι κοινοτόκων

εὐπατριδῶν τ' ἀρωγαί.

852. ἀχέων] ἀχάων pr. αἰῶνι addidit Hermannus 853. ἃ θρηνεῖς Erfurdcius pro ἃ θροεῖς 854. μέ νυν Brunckius pro με νῦν μηκέτι] μηκέτι 856. αὐδᾶς δὲ ποῖον post τί φῆς lectum ejecit Triclinius. 859. εὐπατριδῶν (apud Suidam εὐπατριδῶν s. v. παραγάγης) Neuius pro εὐπατριδῶν ἀρωγαί] ἀρωγοί

consentiente scholiasta et Suida (s. v. Ἰστωρ), πασσύρτῃ παμμήνῃ πολλῶν | δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων. Quae et metri vitio affecta sunt, ut ex antistrophā perspicitur, et imperfecta sententia laborant. Nam quid tandem illud est quod πάνσυρτον dicit et πάμμηρον? Sensit hanc difficultatem Triclinius, qui interpretationi suae χάρις adjecit, accommodatissimum ad hanc rem vocabulum. Cujus vestigia secutus Hermannus in editione novissima ἀχέων in αἰῶνι convertit. Atque αἰῶνι mihi quoque pridem visum est restituendum esse, sed ut servaretur ἀχέων, quo vix recte careremus, expelleretur vero πολλῶν, quod post πασσύρτῃ et παμμήνῃ non ineptum quidem, sed leve tamen est et inutile. Quo facto summam consecuti videmur corrigendi hujus loci probabilitatem, repetitis tribus literis, ἀχέωνεωνι. Nam ita αἰῶν scribitur non raro in codicibus, velut in Ajace v. 645. ubi ad αἰῶν in Flor. Γ. annotatum γρ. εἶων, et in Philoct. 850. ubi εἶων pro εὐαίων in uno apogr.

πασσύρτῃ—παμμήνῃ] Scholiasta, πασσύρτῃ, πάντα σύροντι τὰ κακά (haec vera interpretatio est) ἢ τῷ μετὰ πέσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμημένῃ. παμμήνῃ δὲ τῷ πολυχρονίῃ

καὶ διηνεκεῖ. Comparanda cum his glossa Hesychii, πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην Αἰολεῖς. τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος. Quae Meinekius in Leutschii Philologo vol. 13. p. 552. sic redintegrandā esse conjicit, πάσσυρτον· ἀντὶ τοῦ πασσυδί. “διώλετο πάσσυρτον ἡμῶν ἄθλιον πάντων γένος”, vel ἄθλιώτατον γένος. In verbis Sophoclis idem παλλύμῃ posuit pro παμμήνῃ.

853. Recte θρηνεῖς pro θροεῖς Erfurdcius. Neque enim credibile est θροεῖς scripsisse poetam, quum aptissimum versusque antistrophici mensurae accommodatius in promptu esset verbum θρηνεῖς. Eandem corruptelam sustuli Philoct. v. 209. Producta syllaba brevis ἃ ante θρηνεῖς etsi excusari, tamen etiam corrigi facillime potest crasi restituenda cum imperfecto ἀθρήνεις.

854. μή με—παραγ.] Itaque noli me amplius illuc abducere, ubi etc., i. e. noli me amplius consolari, quum etc. WUND.

859. εὐπατριδῶν codex. εὐπατριδῶν duo optimi codices Suidae s. v. παραγάγης. Scripsi εὐπατριδῶν cum Neuiō. Nam εὐπατριδῆς nomini feminino junctum soloecum videtur, quanquam relinquendum fortasse Procopio Histor. arc. p. 47 a. ὡς εὐπατριδῆς τε ἢ γυνῆ καὶ βασιλῆς

- ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860
 ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
 τμητοῖς ὀλοκοῖς ἐγκῦρσαι ;
 ΧΟ. ἄσκοπος ἂ λάβα.
 ΗΛ. πῶς γὰρ οὐκ ; εἰ ξένος 865
 ἄτερ ἐμῶν χερῶν
 ΧΟ. παπαῖ.
 ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του τάφου ἀντιάσας
 οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. 870

860. πᾶσι] πᾶσι 861. ἀμίλλαις] ἀμίλλαις pr. 863. ἐγκῦρσαι]
 ἐγκῦρσαι, littera ρ ab S inserta 867. παπαῖ] παπαῖ pr. 868. του]
 τοῦ pr.

ἐστ. Spem autem Electra dicit fratrem Orestem, nobili ortum genere Agamemnonis. Electra Aeschylea Choeph. 236. Orestem compellat, ὃ φίλτατον μέλημα δάμασιν πατρὸς, | δακρυῶν ἐλαίς στέμματος σωτηρίου. Quem locum Hermannus comparavit.

ἀρωγαὶ ex Flor. Γ. pro ἀρωγαί, quod etiam apud Suidam est, qui τ' omittit. Veram scripturam qui posuit in Γ. ex scholiastae annotatione sumit, ὅπου γε οὐ πάρεστιν αἱ τῶν ἐπιπέδων ἀρωγαί, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. κρηνοτάκων δὲ τῶν ἐπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων—ἢ τῶν ἀδελφικῶν τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκουωνηκότων. Vera altera interpretatio, ἐπιπέδων κοινοτάκων ἐνταπίδων τ' ἀρωγὰς auxilium dici quod a fratre expectari poterat eodem quo Electra nobili patre nato.

861. Concedit Electra communem hominibus omnibus moriendi esse necessitatem, sed quaerit an necesse sit ut quis tam miserabili modo pereat quo Orestes perierit.

χαλαργοῖς] χηλαργοῖς Suidas s. h. v. Scholiasta explicat ταῖς λευκό-

ποσῶν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς· χηλαὶ δὲ ἀπὸ τῶν δακρυῶν παραέλαθεν. In alio scholio explicatur ἐν ταῖς ἀμίλλαις ταῖς ἰπικαῖς. Hesy chius Χαλαργούς explicat τὰ ἄκρα (τοὺς ἀργούς τὰ ἄκρα Ruhken.) τῶν ποδῶν ἢ τῶν ἀνύχων, οἷον ποδαργούς, ἢ ταχύποδας. Est vocabulum aliunde non cognitum. Ceterum rectum accentum videri χηλαργός, ut ποδαργός scribitur, non ποδαργός, dixi in Thesouro.

863. τμητοῖς ὀλοκοῖς] τμητοῖς ἰμῶσι v. 747. Ὀλοκοῖς autem lora dicit propterea quod Orestem curru excussam loris esse tractum audiverat.

864. ἄσκοπος ἂ λάβα] ἄσκοπος de loco qui non conspicitur dixit Oed. Col. 1680. (ubi ἄσκοποι πλάκες), de tempore infinito Trach. 246. Hic vero ἄσκοπος λάβα est calamitas improvisa et immensa, ut πρᾶγος ἄσκοπον Aj. 91. ἄσκοπα κρηνοτά τ' ἐστὶ Philoct. 1111.

865. ξένος] Peregrinus, i. e. in terra peregrina.

869. τάφου—γόων] Sic ἀλευτος ἄταφος conjuncta Antig. 29.

ΧΡ. ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν; 875

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; 880

ΧΡ. μὰ τὴν πατρίαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κούκ ἄλλης σαφῆ 885

871. τοι] Sic, non σοι διώκομαι] ο ex ω factum 876. ἴασιν] ἴ. ασιν,
erasa post ἴ litera σ, ut videtur, et σ super ν a m. ant. scripto ἰδεῖν]
ἔτι superscriptum ab S. 877. ἡμῖν] ἡμιν 881. ὕβρει] ὕβριν (non
ὕβρι, ut Elmsleius) pr., ὕβρει sec. 885. ἄλλης] In ἄλλου mutatum a
m. recenti

871. Scholiasta, ἡ Χρυσόθεμις πα-
ραγέγουσα τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγ-
κεῖμενα τῇ τάφῳ εὔρουσα.

διώκομαι] *Urgeor, impellor.* LIN-
WOOD.

872. τὸ κόσμιον μεθεῖσα] *Neglecto
decorē.* Nam etiam motus corporis
decori quidam sunt, neque celeres
neque lenti nimium; etsi in mu-
lieribus cunctabunda omnia magis
probantur. CAMER.

873. φέρω] *Nuncio.*

ὧν] Pronomen in fine versus po-
situm, ut οἱ Oed. Col. 14. quod fit
interdum in pronomine, articulo
(ut mox v. 879.) et praepositioni-
bus ad versum proximum referen-
dis. V. ad Antig. 409.

876. ἴασιν] *ἴασις* duo apogr. et
codices Paris. et Leidensis Suidae

s. v. *ἴασις.*

ἰδεῖν] ἔτι, quod superscriptum est
in codice, in textu habent duo quae
modo dicebam apographa, pone-
reque debuerunt qui antea ἴασις
scripserant. εἰσιδεῖν Suidae codex
Bruxellensis, nullius auctoritatis
liber.

878. ἐναργῶς cum πάρεστι jun-
gendum.

881. ὕβρει recte in apographis.

882. νῶν] *νόει* duo vel tria apo-
grapha ex glossemate librarii simi-
lium locorum recordati, velut Phil.
415. ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει
νόει.

885. ἄλλης] ἄλλου apographa,
nisi quod Flor. Γ. ἄλλης super-
scripto ου. Idem feminini usus
v. 100.

σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛ. τί ν', ὦ τάλαια', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ;

ΧΡ. πρὸς νυν θεῶν ἕκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονούσαν ἢ μώραν λέγῃς.

890

ΗΛ. σὺ δ' οὐδ' λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμεν.

ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαίων τάφου,

ὄρω κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους

πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῆ κύκλῳ

895

πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρὸς.

ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ

μὴ ποῦ τις ἡμῶν ἐγγυὲς ἐγχερίμπτη βροτῶν.

888. βλέψασα] κλέψασα θάλπει] θάλπη 889. πρὸς νυν] πρὸς νῦν

890. λοιπὸν] λοιπὸν μ', accentu acuto a m. recenti addito μώραν scripsi

προ μωρὰν λέγῃς] λέγεισθαι, a m. rec. 894. ὄρω] ὄρωι 896. ἐστὶν] εἰσὶν superscr. a m. pr. vel S. 898. ἐγχερίμπτη] ἐγχερίπτει

887. πίστιν] Rem vel argumen-
tum cui fidere quis possit.

888. βλέψασα (sic apogr. omnia
pro κλέψασα) θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ
πυρὶ] Scholiasta, ἀπὸ τοῦ παρα-
κρίπτει τὰς φρένας ὡς ἐν πυρὶ τῷ. ἀ-
νηκέστῳ δὲ πυρὶ, ὡς εἰ ἔλεγεν ἀνιάτῳ
ἑλεῖδι: ἀνέλεπτον γὰρ τὸ παραγι-
νίσθαι Ὀρέστην ἢ ἠ ἀπολωλότα. et
gl. θερμαίνει (corr. θερμαίνει vel
θερμαίνει) τῇ χαρῇ. ἀνηκέστου χαρῆς
dixit Aj. 52. Hic vero Electra in-
sanum reprehendit ardorem Chry-
sothemidis, quae mira confidentia
vivere Orestem pronunciaverat,
quem perisse Electrae post narra-
tionem nuncii tam certum videri
debat ut delirare crederet qui
dubitaret: unde v. 879. quaerit
ἀλλ' ἢ μέμνηται; Quo sensu ἀνηκέ-
στῳ πυρὶ dictum esse proxima verba
confirmant ὡς—φρονούσαν ἢ μώραν
λέγῃς.

893. ἀρχαίων τάφου] Recte expli-
cat scholiasta τὸν ἐκ παλαιῶν ὄντα
προγοιῶν ἡμῶν.

894. κολώνης ἐξ ἄκρας non cum
νεορρύτους, sed cum ὄρω conjungen-
dum. Sic Antig. 411. καθήμιθ' ἄ-
κρων ἐκ πάγων ὄψηται. LIN-
WOOD. Ἄκρον χάμα dixit Eurip.
Hec. 524.

895. νεορρύτους πηγὰς γάλακτος]
Hoc nihil amplius significat quam
νεόρρυτον γάλα falliturque scholi-
asta qui καλὸ γάλα intelligit. Eo-
dem modo πηγὰς mellis dixit in
descriptione sacrificii Oed. C. 479.
Λαιβὰς dixerat supra v. 52.

896. θήκην] Scholiasta, τῆν σφοδρὴν
λέγει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτίθη.

898. ἐγχερίμπτη Lb. Cetera a-
pogr. vel ἐγχερίπτει vel ἐγχερίπτει.
Praestat conjunctivus, quo signifi-
cat Chrysothemis circumspiciendo
cavisse se ne quis eam lateret.

ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἔδερκόμην τόπον,
 τύμβου προσεῖρπον ἄσσον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον
 κεύθους τάλαιν' ὡς εἶδον, ἔμπαλει τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὄραν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὐ, 905
 χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλαΐσμα πλήν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τότε ;
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; ἦ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστήναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ

901. νεώρη scripsi pro νεωρῇ 902. μοι] μου, οι a m. rec. 903.
 ψυχῆς a m. rec., ψυχῆσ pr. 905. βαστάσασα] Ultimū a ab S ad-
 ditum 912. ἀκλαύτῳ scripsi pro ἀκλαύστῳ

899. ἐν γαλήνῃ] I. e. ἐν γαλήνῃ
 ἕστα.

900. ἐσχάτης—πυρᾶς] Genitivus
 loci, ut apud Aeschyl. Prometh.
 714. λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτο-
 νες | οἰκοῦσι Χάλυβες. Theopomp.
 in schol. Pindari Olymp. 13, 32.
 εἰσὶόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς
 χειρὸς. Conf. ad v. 78.

901. νεώρη—τετμημένον] I. e.
 νεωστὶ τετμημένον. Quod in codice
 et hic et Oed. C. 730. scriptum re-
 peritur νεωρῇ constans est accentus
 vitium, quod correxi secundum ca-
 nonem Herodiani apud Arcad. p.
 117, 18. et Theognostum p. 45, 32.

902. ἔμπαλει—ψυχῇ] Obversatur
 animo.

903. σύνηθες ὄμμα] Schol. δράμα
 δ' αἰεὶ ἐφανταζόμεν κατὰ ψυχὴν. Re-
 liqua verba φιλτάτου—τεκμήριον

explicandi caussa addita, oratione
 ita conformata quasi simplex prae-
 cesserit verbum ἔδοξα.

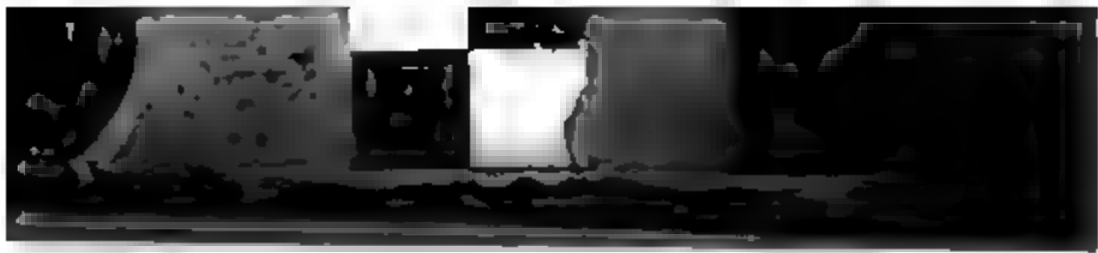
905. βαστάσασα] I. q. ψηλαφή-
 σασα, tangens.

δυσφημῶ μὲν οὐ] male ominatis
 verbis abstineo. Quod eodem redit
 quo εὐφημεῖν, quod saepe de tacen-
 tibus pietatis caussa dicitur.

909. τῷ γὰρ προσήκει] Scholiasta,
 τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου
 κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν γελοῖον·
 πιθανῶς οὖν ἐπάγει ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ
 ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος τὰ
 τοιαῦτα προσήκει. Comparandi cum
 his Aeschyl. Choeph. 168—204.
 Eurip. El. 509—527.

911. πρὸς θεοὺς] I. e. ad templa
 deorum. LINWOOD.

912. ἀκλαύτῳ] Non ploranti, i. e.
 impunae.

τοιαῦτα πρόσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν

ἄλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰπιτύμβια.

915

ἄλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι

οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.

νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως

πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ.φεῦ, τῆς ἀνοίας ὧς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.

920

ΧΡ.τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ.οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνῶμης φέρει.

914. ἐλάνθαν' ἄν Heathius pro ἐλάνθανεν, quod in codice ἐλάνθαν scriptum, compendio, quod super v positum est, εν significante, licet satis spatii esset syllabae plene scribendae, ut alibi scribere solet librarius.

915. τὰπιτύμβια scripsi pro τὰπιτίμια, cui γρ. τὰγλαίσματα adscriptum ab S. 917. οὐχ αὐτὸς ἀεὶ scripsi οὐκ αὐτὸς αἰεὶ 918. δ' om. πρόσθεν] πρόσθε ἢ] ἢ pr. 920. φ^{ον}, literis εν ab S adscriptis 922.

φέρει] φορη pr., ο (vel υ) in ε mutato a m. rec. γρ. ἔφουσ ab S.

914. ἐλάνθανεν est in apographia. V. ad v. 1022.

915. τὰπιτύμβια] τὰπιτίμια τὰ ἐπὶ τιμῇ τινὲς γινόμενα ex hoc loco interpretatur Suidas. Quod commentum est grammatici non usum linguae considerantis, sed quod sensus loci exigeret ponentis. Neque enim ἀσηροσεν, sed ποσεν significat ἐπιτίμια, qua significatione Sophocles quoque dixit in hac ipsa fabula v. 1382. τὰπιτίμια | τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. et numero singulari Aeschylus Sept. 1021. ἐπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμους τοῦπιτίμιον λαβεῖν. Ex quo sequitur corruptum esse τὰπιτίμια; quod sensit grammaticus, cuius lectio τὰγλαίσματα annotata in codice. Quae tamen parum subtilis conjectura est, ducta ex v. 908. nec τὰγλαίσματα in τὰπιτίμια corrumpi unquam potuit, facillime vero potuit τὰπιτύμβια, quod Sophocli restitui. Ceterum ad significationem vocabuli ἐπιτίμιον quod attinet, in eodem quo Suidas errore versatur Basilus in Gregor. Naz. apud Gais-

fordium in annotat. τὸ ἐπιτίμιον τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγόμενον.

916. θάρσυνε hic neutrum est et passive significat. V. Musgr. ad Eurip. Rhes. 639. Heracl. 16. et quae notavimus ad Or. 269. Baech. 1041. BRUNCK. Sic ταχύνειν et transitive et intransitive dicitur.

917. οὐχ αὐτὸς] Brunckius οὐχ αὐτὸς αἰεὶ scripserat. αἰεὶ est in Flor. Γ.

919. πολλῶν ὑπάρξει κύρος—καλῶν] I. e. κυρώσει πολλὰ καλά.

920. Interpunctionem post ἀνοίας sustulit Elmaleus ad Eurip. Med. 1202. Nihil refert utra ratio praeferatur.

922. ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνῶμης φέρει] Sic Ant. 42. ποῦ γνῶμης ποτ' εἶ; Sed ὅποι γῆς improprie dictum proverbii speciem habet. Dio Chrysa. Or. 3. p. 63. ab Schneidew. comparatus, ἔξεστι μὴδὲ δρῶν τὴν θάλατταν, ἀλλὰ μὴδὲ ὅποι γῆς εἶσι, τὸ τοῦ λόγου.

ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' & γ' εἶδον ἐμφανῶς ;

ΗΛ. τέθνηκεν, ᾧ τάλαινα· τάκεινον δέ σοι

σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κείνον γ' ἴδρα.

928

ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν ;

ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἤνικ' ᾧλλυτο.

ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος ; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.

ΗΛ. κατ' οἶκον ἤδ' οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς.

ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν

930

τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα ;

ΗΛ. οἴμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος

μημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡ. ᾧ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους

τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδὺν' ἄρα

935

ἴω' ἡμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, δθ' ἰκόμην,

τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.

ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθῃ,

τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ ;

940

ΗΛ. οὐκ ἔσθ' δ' γ' εἶπον· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ᾧν ἐγὼ φερέγγυος ;

ΗΛ. τλήναι σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραιπέσω.

929. δυσχερῆς] γρ. δυσμερῆς ab S. vel quinque litterarum

934. σὺν in littera quattuor

935. τοιούσδ' ex τοιούσθ' factum a m. pr.

938. π(θ)ρ] π(θ)ρ

940. ἦ] ἦ pr.

941. δ γ'] δδ', γ a m. ant.

943. ἂν] ἂν

924. τάκεινον—σωτήρια] Salus quae ab illo exspectari poterat. Non opus ut τὰς κείνον scribatur cum Cantero Var. Lect. 4, 29.

84] Recte fortasse Wunderus re.

929. ἤδ' οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς] μητρὶ, quod vel ante vel post ἤδ' poni debebat, metri causa post εἰδὲ positum est.

931. πρὸς τάφον] Ad sepulcrum allata.

938. π(θ)ρ] Apographa partim sic partim π(θ)ρ.

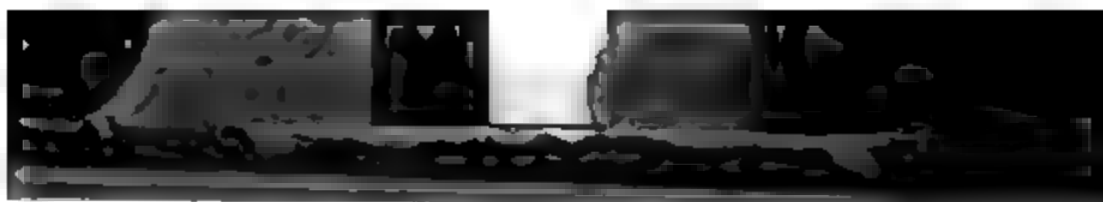
939. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς] Nuncium dicit de morte Orestis.

941. δ γ'] Sic apographa excoepo Lb. (in quo δδ') omnia.

942. ἂν ἐγὼ φερέγγυος] Scholiasta, ἂν ἐγὼ εἰς τὸ κρᾶντεν ἀσφαλῆς εἶμι.

943. τλήναι σε δρῶσαν] Notanda

ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπόσομαι.

ΗΛ. ὄρα, πόνον τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 944

ΧΡ. ὄρω. ξυνοίσω πᾶν ὄσον περ ἂν σθένω.

ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἢ βεβούλευμαι ποιεῖν.

παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σὺ που φίλων

ὡς οὐτίς ἡμῶν ἐστίν, ἀλλ' Ἄιδης λαβῶν

ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμεθον. 945

ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίω

θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας

φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἕζεσθαι πατρός

νῦν δ' ἠνίκ' οὐκέτ' ἐστίν, ἐς σὲ δὴ βλέπω,

ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῶου φόνου 946

944. εἴ in litura. De prima scriptura accentus * supersunt, sed litera græca non fuit η.

945. πόνον] πόνοσ, græco σ 947. δὴ νυν] δὴ νῦν ποιεῖν] ποεῖν, adscripto a m. rec. γρ. τελείν 948. καὶ σὺ που φίλων] καὶ ποσ (καὶ τοῦ ab alia m.) σοι φίλων, adscripto a m. recentiore (eadem quæ τ. 947. γρ. τελείν scripsit) γρ. καὶ σὺ που φίλων. 950. λελείμεθον] λελεῖ in litura trium literarum, quarum una τ fuisse videtur 952. θάλλοντ' ἔτ' Reiskius pro θάλλοντά τ' 954. ἐς scripsi pro εἰς

rarior cum participio structura pro infinitivo δράσαι, qui metro non conveniebat.

944. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ—] ἀλλ' εἴ τις ὠφέλει, ἐγὼ οὐκ—Bergkii probabiliter.

οὐκ ἀπόσομαι] Intellige δράσαι ἂν ἐν παραπίπτῃ.

945. οὐδὲν εὐτυχεῖ] Nihil bene succedat. "Pindarus Pyth. 12, 49. εἰ δὲ τις ἔλθοι ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτων οὐ φαίνεται." Epicharmus apud Xenoph. Mem. 2, 1. τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ θεοί. ubi vid. Ruhnken. BOISS.

946. ξυνοίσω] I. e. συμπροήσω, ut explicat scholiasta.

947. ποιεῖν] ποεῖν Flor. Γ. Cetera apogr. omnia τελείν, unde hoc in codice annotavit manus recens.

950. λελείμεθον] λελείμεθα in apogr. uno, ut Philoct. v. 1079. pariter in uno ὀρμήμεθα pro ὀρμήμεθον. Dualis personae primae passivæ vel mediæ portata sunt exempla, antiquissimum περιδάμεθον apud Hom. Il. 23, 485. ubi alii περιδάμεθα cum hiatu. Non satis tamen causæ est ut formæ hæc prorsus inauditæ veteribus fuisse credantur, quæ Elmaleii sententiæ erat.

951. βίω θάλλοντά τ'] I. e. ἐς βίω ἔντα, ut Triclinius explicat. Trachin. 235. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα. Non improbabilis tamen Reiskii conjectura θάλλοντ' ἔτ', quam nunc recepi.

953. πράκτορ'] I. e. ἐκδικον, vindicem, ut explicat schol.

ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
 Αἴγισθον οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος ἐς τίν' ἐλπιδῶν
 βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρός κτήσιω ἐστερημένη, 960
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἡλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης ὄπως
 τεύξει ποτ'· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμὸν γένος 965
 βλαστεῖν εἶσαι, πημονῆς αὐτῷ σαφῆ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμάσι,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαζίω

956. κατοκνήσεις] κατοκνήσις
 961. πάρεστι δ' a m. rec. ex πάρεστιν factum
 963. μηκέτ'] μηκέτι
 964. 972. τεύξει] τεύξει
 966. αὐτῷ] αὐτῷ pr.
 967. βουλευμάσι] βουλευμάτων
 969. οἴσει] οἴσει
 971. καλεῖ τὸ λοιπὸν] καλεῖ τὰ λοιπὰ

956. κατοκνήσεις] Sic apogr. nonnulla, κατοκνήσεως pleraque cum eodico.

957. Αἴγισθον] Observa Aegistho, non etiam matri necesse parere Electram; quam etsi mortuam esse cupiat, veretur tamen ipsa occidere. Praeterea minus illam metuendam videt, occiso quo freta est Aegistho. Chorus ambigue de ejus consilio loquitur v. 1080., quum dicit διδόμεν ἐλοῦσ' φωνῆν. HERM. Wundero hic verbum ab histrione additus esse videtur.

958. ποῖ—μενεῖς] I. e. ἐς τίνα χρέων, ut explicat scholiasta. Arist. Lyn. 526. comparat Schneidew. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι. Huic ποῖ explicandi causa adjectum ἐς

τίν' ἐλπιδῶν βλέψασα. Utitur hoc loco scholiasta Demosthenis, qui ad verba Demosth. p. 102, 11. ποῖ ἀναδυόμεθα, ἢ τί μέλλομεν; apponit, ὅμοιον τῷ "ποῖ μενεῖς ῥάθυμοι;" ἀπὸ τοῦ μέχρι τίνας;

962. Ab dativo ἐστερημένη in altera sententiae parte transit ad accusativum γηράσκουσαν, frequenti apud tragicos structura modo propter metri necessitatem, ut hoc loco, modo orationis variandae causa.

ἡλεκτρα—ἀνυμέναια] Eadem conjuncta Antig. 917.

963. τῶνδε] Intelligitur ex praecedentibus verbis λέκτρον καὶ ὀμοιῶν.

968. εὐσέβειαν] Laudem pietatis.

971. καλεῖ] Futuri forma Attica.

τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄραν.

λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὄρας δσην

σαυτῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖς' ἐμοί;

τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν

975

τοιοῖσδ' ἐπαίνοισ οὐχὶ δεξιῶσεται,

ἴδεσθε τῶδε τὸ κασιγνήτῳ, φίλοι,

ὦ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,

ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ

ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνου.

980

τούτῳ φιλεῖν χρῆ, τῶδε χρῆ πάντα σέβειν

τῶδ' ἐν θ' ἐορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει

τιμᾶν ἅπαντας οὐνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.

τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,

ζῶσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.

985

973. λόγων] Dobraeus pro λόγῳ
πεισθεῖσά μοι

978. τὸν πατρῶον] τῶν πατρώων pr.

974. πεισθεῖς' ἐμοί] Sic, non

981. τῶδε]

τῶδε pr.

χρῆ] χρῆν . . . , tribus fere literis erasis et ἢ a m. recentiore superscripto.

recenti positum.

984. πᾶς τις] πᾶσι.σ litera una erasa. πᾶσ τις a m.

985. μὴ κλιπεῖν] γρ. μοι λιπεῖν a m. recenti.

972. τὰ χρηστὰ] Homines probos. Similiter Phil. 450. τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστ' ἀποστέλλουσ' αἰεὶ (οἱ θεοί). SCHNEIDEW.

973. λόγων] Sic etiam Bothius correxerat pro λόγῳ collato Eurip. Iph. A. 608. λόγων εὐφημίαν. et Cycl. 316. λόγων εὐμορφίαι.

975. ἀστῶν ἢ ξένων] Haec saepissime opposita in poesi et prosa, ut apud Sophoclem ipsum Oed. T. 817.

977. τῶδε τὸ κασιγνήτῳ] Sic etiam apud Eustathium p. 723, 16. Gratiae habendae sunt librariis qui hic intactas reliquerunt masculinas numeri dualis formas, quas plerumque in femininas corruperunt, de quo dixi ad Oed. Col. 1113. Scholiasta, ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροισ κέχρηται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς τὸ χεῖρε γὰρ φασίν.

καὶ Ὅμηρος (Π. 5, 778.)· “τὸ δὲ βᾶτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.”

979. εὖ βεβηκόσιν] Hesychius, εὖ βεβηκότι· εὐσταθεῖ.

ἐχθροῖς—προὔστητην φόνου] I. e. caedem administrarunt ita ut eam inimicis inferrent.

982. ἐν θ' ἐορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει] Idem his verbis Sophocles dixit atque Lucianus Toxar. c. 1.: οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. WUND.

984. ἐξερεῖν cum duplici accusativo constructum ut ἐξείπειν apud Eurip. Belleroph. fragm. 13. ab Wund. comparatum, τί γὰρ λέγων μείζον σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

985. ζῶσαιν θανούσαιν] Post masculinam terminationem ἀφειδή-

ἀλλ', ὦ φῶλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
σύνκαμν' ἀδελφῶ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμῆ,
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσω.

ΧΘ. ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶν ἡ προμηθία 990

καὶ τῷ λέγουσι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν

ἐτύγχαν' αὐτῆ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἄν

τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.

τοῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 991

αὐτῆ θ' ὀπλίζει κάμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;

οὐκ εἰσορῆς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς,

σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερσί.

δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,

986. πείσθητι] πείσθητι (sic) 988. γινώσκουσ'] γινώσκουσ' 991.
ελέουσι] τῶν κλύοντι, delete a m. pr. τῶν 993. Verbum ad ὅ il-
latus. ἐσώζετ'] ἐσώζετε 994. σώζεται] σώζεται 995.
Post ἐμβλέψασα crassa littera τ 996. ὀπλίζει] ὀπλίζει 998.
ἔλασσον Brunckius pro ἔλαττον 999. εὐτυχῆς] εὐτυχεῖ, ἦσ a m. pr.

esse, quam metrum postulabat v. 980., hic feminina usus est (έ-
σαν θεοῦσαι, ut νῶν ἔτι ζώσαν
dixit Antig. 3.

986. συμπόνει πατρί] Recte mo-
net Musgravius injusto occisos ex-
istimatos esse assidue de ulciscenda
injuria cogitare. WUND.

990. ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶν] Scholiasta, ὁ χορὸς ὑπερθεαυμακῆς
τὸ τελεπρόν τῆς Ἡλέκτρας φησὶν
ἔτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας
τὰ τοιαῦτα δεῖ καὶ λέγειν καὶ ἀκού-
ειν.

προμηθία] προθυμία Γ. (ut v. 1036.)
Sic etiam aliud progr. recentius
cum hac annotatione, αἱ δὲ γρά-
φοντες προμηθία ληροῦσιν. Eadem
phrasί utitur ad v. 425. Saepe
haec permutata: v. ad Oed. T. 48.

993. μὴ metri causa hic posi-

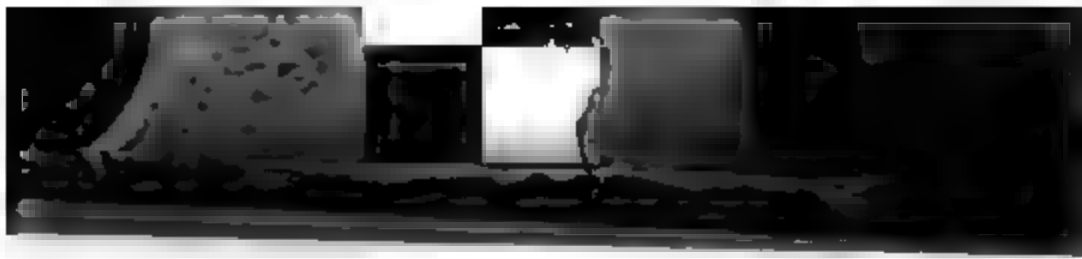
tum. Coharet enim cum αἱ.
ἐσώζετ' ἄν—σώζεται] Eustathius
p. 479, 26, ἐσώζετε τὴν εὐλάβειαν,
ὥσπερ οὐχὶ σώζεται, ἀπὸ τοῦ ἔσωζε
καὶ ἀπὸ τοῦ σώζει.

995. τοιοῦτον θράσος αὐτῆ θ' ὀπλί-
ζει] Schol. λίαν ἐμφατικῶς τῷ θράσει
φησὶν αὐτὴν ὀπλίζεσθαι, ὡς μηδὲν
ἀμνηστῆριον αὐτὴν ἔχουσαν ἢ μόνον
θράσος. Verbum ὀπλίζεσθαι cum
accusativo constructum est, quod
idem significat atque ἐνδύεσθαι.
WUND.

997. γυνὴ μὲν] Recte scholiasta,
ταῦτα πάντα ὁμοῖά ἐστι τοῖς ἐν
Ἀργείοις. εἰ τις παραβάλοι, εἴσεται
τοῖς αἰτοῖς διανοήμασι χρησόμενον
Σοφοκλέα. V. Antig. 61 seqq.

998. σθένεις θ' ἔλασσον] Scholi-
asta, τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον.

999. δαίμων δὲ] Scholiasta, τοῦτο

ἡμῶν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. 1000
 τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευῶν ἐλεῖν
 δλυκος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται ;
 ὄρα κακῶς πράσσετε μὴ μείζω κακὰ
 κτησώμεθ', εἴ τις τοῦσδ' ἀκούσεται λόγους.
 λυεῖ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
 βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
 οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀφερημῶσαι γένος, 1010
 κατάσχεσθαι ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 ἄρρητ' ἐγὼ σοι κἀτελῆ φυλάζομαι,
 αὐτῇ δὲ νοῦν σχέσθαι ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

1005. Post γὰρ littera erasa. 1007. Versus ab S illatus. 1008.

χρήζων] χρήζ... *ων* a pr. litteris duabus elutis, haud dubie *η*: nam in
 Lib. χρήζη *ἔχη*] *ἔχει*, sed in *ἔχη* mutatum a m. pr. 1013. αὐτῇ]
 αὐτῇ 1014. εἰκαθεῖν Elmsleius pro εἰκάθειν

τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀνεγκαιότερον,
 εἰς οὐδὲ ἐκ παραδόξου καταρθῶσαι
 ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκός, τῆς τό-
 χης μὴ συλλαμβανομένης.

1005. λυεῖ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ'
 ἐπωφελεῖ] ἡμῶν Elmsleius ad Eurip.
 Med. 553. Sed ἡμᾶς propter ἐπω-
 φελεῖ positum. Quod probabilius
 est quam ἡμᾶς cum infinitivo θα-
 νεῖν construendum esse. Similiter
 in Oed. Col. 1330. ὅς μ' ἐξέωσε
 ἀπεσῶλησεν πάτρας, non πάτραν
 dixit, quae usitata est verbi ἀποσῶ-
 λῶν constructio, sed genitivo usus
 est ad ἐξέωσε referendo. Et in
 Antig. 537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ
 φέρω τῆς αἰτίας. Porro Euripides
 Iph. T. 987. δευῆ τις ὀργὴ δαιμό-
 νων ἐπέσειεν | τὸ Ταντάλειον σπέρμα
 διὰ πάρον τ' ἔγει, accusativum pro-
 pter ἔγει posuit, non dativum ap-

tum verbo ἐπέσειεν, ut in Hecuba
 v. 583. δευῆν τι πῆμα Πριαμίδαι
 ἐπέσειεν | πάλαι τε τῆμῃ.

1003. πράσσετε] πράσσετε apud
 schol. Oed. Col. 1676.

1006. βάξιν καλὴν] Quam λόγων
 εὐκλειαν dixerat Electra v. 973.

1007. 1008. οὐ γὰρ—λαβεῖν]
 Plana horum versuum sententia
 est, sed inepta huic loco. Neque
 enim mortem sibi denegatam ex-
 petit Chrysothemis, sed veretur
 ne sibi moriendum sit turpi poena
 affectae. Recte igitur hos versus
 aliunde illatos judicare videtur
 Nauckius.

1013. ἀλλὰ] *Certe*. Sic in ea-
 dem formula Trach. 201. ἔθεκας
 ἡμῶν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ χαράν.

1014. Infinitivus εἰκαθεῖν regi-
 tur ab νοῦν σχέσθαι, ut v. 1465. ubi

ΧΟ.πιθοῦ. προνομίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφν
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ. 1015

ΗΛ.ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἶρηκας· καλῶς δ'
ἦδη σ' ἀπορρίψουσιν ἀπηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον
τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020

ΧΡ.φεῦ·
εἶθ' ὄφελος τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
θνήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛ.ἀλλ' ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἤσσω τότε.

ΧΡ.ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

1015. πιθοῦ] πείθου
γελλόμην] ἀπηγγελλόμην
ἤσσω μοι ab S.
pro πάντα
ἤσσω pr.

1018. ἦδη Brunckius pro ἦδειν
ἀπηγ-
1019. ἀλλ' αὐτόχειρί μοι] γρ. ἀλλ' οὐδὲν
πᾶν Dawesius
ἤσσω]

1022. θνήσκοντος] θνήσκοντος
1023. ἡ Elmsleius pro ἦν
ἤσσω]

1024. νοῦν] γ' οὐν pr.

δοτε additum est, τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχω, δοτε συμφέρειν τοῖς
κρείσσοσιν.

1015. πιθοῦ ex duobus apogr.
praetuli codicis scripturae πείθου,
quod saepissime pro illo intulerunt
librarii, ut λειπεῖν adeo et λειπών
pro λιπεῖν et λιπών scripserunt.

ἀνθρώποις ἔφν] ἔφν βροτοῖς Sui-
das s. v. πρόγνωσις. Vulgatam
habet Stobaeus Floril. 3, 2.

1015. 1016. Idem fere dixerat
chorus v. 990. 991.

1018. ἀπηγγελλόμην] ἀπηγγει-
λόμην Thomas M. s. v. ἐπαγγέλλω.

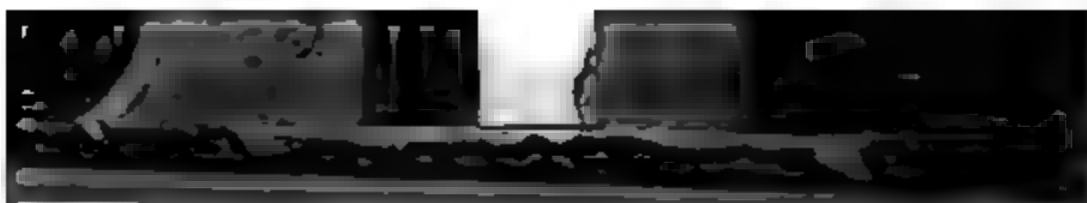
1019. αὐτόχειρί μοι] αὐτοχειρί
μοι in apographis. Scholiasta,
παράτηρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν,
ὡς ἐν Ἀντιγόνη. In qua fabula
Antigona Ismenae timidiori eadem
fere dicit. Vid. v. 45. 69.

1020. κενόν] I. e. ἀπρακτον, ut
explicat schol. recentior. Quocum
Schneidew. comparavit Homer. Π.
2, 298. αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν
κενόν τε νέεσθαι.

1022. Quod post γὰρ in codice
erasum est ἂν intactum quum in
aliis apographis pluribus relictum
est tum in Lb., ex quo colligi po-
test ἂν in codice ab recenti de-
mum erasum esse metri correc-
tore, qui non animadvertenter πάντα
potius in πᾶν mutandum fuisse,
quod verissime restituit Dawesius.
Nam ἂν particula hic non magis
omitti poterat quam v. 914. ubi in
codice ἐλάνθαν scriptum est semel
scriptis quae bis scribendae fuerant
literis αν.

1023. ἀλλ' ἡ—τότε] Bene Her-
mannus, at eram indole quidem,
sed consilio minus valebam. Ja-
cobsius, Similis, inquit, antithesis
ap. Heliodor. 2, 18. p. 75. Cor.
σὺ δὲ, ἔφη, τὴν μὲν γνώμην ἐρρωμέ-
νος τις ἄρ' ἦσθα, τὸ λῆμα δὲ ἀσθε-
νέστερος, ubi τὸ λῆμα respondet
τῇ φύσει, γνώμη autem τῷ νῷ.
WUND.

1024. δι' αἰῶνος] Per omne tem-
pus s. per totam vitam.

- ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025
 ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
 ΗΛ. ζηλώ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
 ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς.
 ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
 ΧΡ. μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος. 1030
 ΗΛ. ἀπελθε' σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἐνι.
 ΧΡ. ἐνεστιν' ἀλλὰ σοὶ μάθῃσις οὐ πάρα.
 ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπε σῆ.
 ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαίρω σ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἔγεις. 1035
 ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δὲ σοῦ.
 ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

1028. χῶταν] χ a m. pr. ex γ factum. 1029. πάθῃς] μάθῃσις, π a
 m. rec. τόδε] δ ex τ factum a m. ant.

1026. ἐγχειροῦντα] Intelligendum κακὰ ex πράσσειν κακῶς. Plene Sophocles fragm. 11. εἰ δὲ δὲ δειλίας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

1028. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς] Scholiasta, ἴσται κλυρὸς, ἕνε με εὐφημῆσις. Cf. v. 1057. Acerbe autem Chrysothemis ἀνέξομαι dicit, quasi molestum ei esse possit laudari aliquando ab Electra.

1029. μάθῃσις] Non verendum esse dicit Electra ne unquam sententiam mutet. Quod codex a manu pr. habet μάθῃς in apographis pluribus servatum.

1030. μακρὸς τὸ κρίναι] Infinitivus ex μακρὸς pendet articulumque additum habet ut v. 1079. τὸ γε μὴ βλέπειν ἐτοίμα.

χῶ λοιπὸς χρόνος] Etiam futurum tempus antis longum esse dicit, ut non opus sit statim hanc quaestionem judicari.

1032. ἐνεστιν—πάρα] Inest animo meo parata te juvandi voluntas; non sic vero, ut tu jubes, vi

manque, sed mente et consilio. Sed hoc ut admittas, docilitas tibi deest. JACOBS.

1033. σῆ] Acerbe addit σῆ ut Clytaemnestram dignam Chrysothemide, non se, matrem esse significet.

1034. τοσοῦτον] Tantum ut rem ad matrem deferam.

1035. οἱ μ' ἀτιμίας ἔγεις] I. e. quanta me infamia afficiat, quum ea me facere prohibeas quae sine ignominia praetermittere non possum. Sic recte Wund.

1036. ἀτιμίας—σου] I. e. οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προνοῶμαι σου, ut explicat scholiasta.

προμηθείας] προμηθείας apogr. nonnulla, qua forma nemo tragicorum usus esse videtur. Nam in omnibus quae supersunt exemplis metrum syllabam penultimam brevem vel fert vel postulat.

1037. τῷ σῷ δικαίῳ] Eī quod tibi justum videtur.

ΧΡ. δταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἠγήσει σὺ νῶν.

ΗΛ. ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἔξαμαρτάνειν.

ΧΡ. εἰρηκας ὀρθῶς ᾗ σὺ πρόσκεισαι κακῶ. 1040

ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκη λέγειν;

ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χῆ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις σὺ βούλομαι.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαιπέσεις ἐμέ.

ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045

ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛ. βουλήs γὰρ οὐδὲν ἔστω ἔχθιον κακῆs.

ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὦν ἐγὼ λέγω.

ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστὶ μοι.

ΧΡ. ἀπειμι τοῖνυν' οὔτε γὰρ σὺ τὰμ' ἔπη 1050

τολμᾶς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

1036. δὲ σοῦ] Sic, non δέ σου
σε] ἠγήσει σὺ νῶν] συνδὸν pr.

1038. τόθ'] θ ex τ factum. ἠγή-
σει] ἠγήσει 1046. βουλεύσει] βουλεύσει

1038. δταν—νῶν] I. e. si sapere didiceris, tum tibi obtemperandum erit, nunc, quum non sapias, mihi.

1039. εὖ λέγουσαν ἔξαμαρτάνειν] εὖ λέγουσα non Chrysothemis est cogitanda, sed Electra, quae idem mox repetit verbis οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκη λέγειν; Recte igitur haec verba interpretatus est Doederlinus, miserum est bene suadere eo non persuadere, quomodo ἔξαμαρτάνειν in sententia simili dictum est Phil. 95. βούλομαι καλῶς θρῶν ἔξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. Quibus verbis quum hoc continetur, Chrysothemis bene suadenti non obtemperare, recte Chrysothemis respondet, hoc ipsum in Electra esse reprehendendum. Quod negat Electra quum quaerit an non justa sint quae facienda esse ipse dicat. Cui Chrysothemis rursus ita respondet ut justa illa

esse posse concedat, sed facienda esse negat, quia cum detrimento sint conjuncta.

1041. ταῦτα] Consilium de Aegistho occidendo.

1043. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι] Quod justum sit faciendum esse significat, quidquid eveniat.

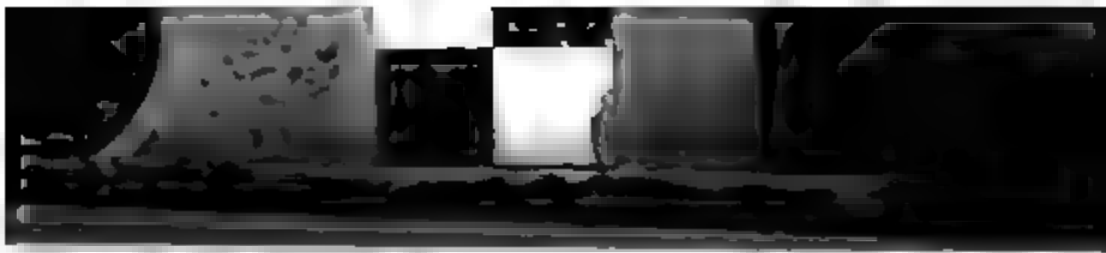
1044. ἐπαιπέσεις ἐμέ] Scholiasta, οἷον τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα ἐπαιπέσεις με, σίμφερὲ σοι βουλεύσασαν.

1046. πάλιν] Scholiasta, εἰς τοῦπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1047. βουλήs γὰρ—] His verbis rationem reddit sententiae ex praecedentibus verbis colligendae οὐ βουλεύσομαι πάλιν, non mutabo sententiam.

1048. φρονεῖν—λέγω] Nihil eorum quae ego dico cogitare sive intelligere videris. Ad quae Electra ita respondet ut sententiam pridem bene perpensam esse dicat.

ΗΛ. ἄλλ' εἰσιθ'. σὺ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἰμείρουσα τυγχάνης' ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἄλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1055
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΘ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
ἔσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστω- 1060
σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;

1058.—1069. = 1070.—1081.

1052. σὺ σοι] σὺ σοὶ 1053. ἦν] ἦν pr. τυγχάνης] τυγχάνησ,
εἰ a m. pr. 1057. ἔπη] ἔπη 1058.—1061. Versus sic divisi,
τί—οἰωνοῦσ—| τροφᾶσ—| τε βλαστῶσιν—| σι τὰδ' οὐκ — ● 1061. βλάστω-
σιν Schaeferus pro βλαστῶσιν ὄνασιν Brunckius pro ὄνησιν 1062.
ἐπ' ἴσας] ἐπ' ἴσας, ὅρατο a ut videtur.

1052. σὺ] Sic apographa. Codex σὺ quod σὺ dicendum fuisset ut in Antig. 228. τάλας, τί χωρεῖς σὺ μελὸν δάσκεις δίκη; Quod hic quoque fortasse restituendum, nisi σὺ μὴ cum indicativo futuri, qui est vetantis cum interrogatione, pro conjunctivo aoristi construere placuit poetae, quod peccato factum est, velut Oed. C. 177. ubi σὺ μὴ ἔξει pro σὺ μὴ ἀγέγη dictum est.

1054. καὶ, quod post ἐπεὶ collocari debebat, metri causa post duo vocabula interposita illatum est.

1058. τοὺς ἄνωθεν οἰωνοὺς] Pro τοὺς ἄνω οἰωνοὺς, ut σὶ κάτωθεν θεοὶ Antig. 1070. qui plerumque σὶ κάτω θεοὶ dicuntur. ἔξωθεν εἶην ἄν pro ἔξω infra v. 1449. De metro Ionico horum versuum v. ad Oed. T. 483. οἰωνοὺς correpta diphthongo dictum, quod in hoc nomine alibi factum non vidimus. Avium erga parentes quasi pietatem curamque in alendis iis multi veterum celebrant, imprimis ciconiarum exemplo usi, de quibus Sophocles quoque cogitavit. De his praeter alios

historiae naturalis scriptores Aristoteles H. An. 9, 13. περὶ τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀπτεκρίφονται θηλεῖται πολλοῖς, unde Aristophanis inventum comicum Av. 1553. ἄλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄνησιν νόμος | παλαῖδι ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεισιν | ἐπὴν ὁ πατήρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους | πάντας κοίτησιν τοῖς πελαργιδῆς τρέφω, [δεῖ τοὺς νεοττοῦς τὸν πατέρα πάλω τρέφειν. Aegyptios hanc ob causam divinos iis honores tribuisse narrat Aelianus N. A. 10, 16.

1060. ἀφ' ὧν] I. e. ἐκείνων ἀφ' ὧν—

ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρωσιν] I. e. a quibus nati et educati sunt.

1061. ὄνασιν] Formam Doricam recte restituit Brunckius non solum hoc loco, sed etiam Antig. 616. et Aj. 400. In ὄνησιν consentit Suidas a. v. ἄνωθεν.

1062. τελοῦμεν] Male haec ad Clytaemnestram refert scholiasta, quam apertum sit de liberis Agamemnonis esse intelligenda.

ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὴν

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν

δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.

1065

ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν

ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρεΐδαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνειδῆ·

ὅτι σφίν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ—,

1070

1063. οὐ τὰν Turnebus pro οὐ μὰ τὰν
in litura, pro σ ut videtur
κατὰ—ὄπα—ἀχόρευτα—ὅτι—νοσεῖ—
1069. ὄνειδῆ] ei ex η factum

1064. οὐρανίαν] Alterum
1066.—1074. Versus sic divisi, &—
διπλῆ—σοῦται—πρόδοτος—σαλεύει
1070. σφίν Schaeferus pro σφίσιν

1063. οὐ τὰν Turnebus recte pro
οὐ (vel οὐ) μὰ τὰν, quod ex glosse-
mate illatum erat. Conf. ad v.
1238. et Oedip. T. 660. 1088. De
fulmine Jovis contra scelestos in-
vocato conf. v. 823.

1065. οὐκ ἀπόνητοι] Recte scho-
liasta, ἀπὸ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσσονται
ἀθροῖοι οἱ περὶ Αἰγισθον καὶ Κλυται-
μνήστραν, ut Phil. 1273. ἀλλ' οὐ τι
μὴ εἶναι dictum est intellecto ἀτηρὸς
ἔσομαι ex praecedentibus alterius
personae verbis τοιοῦτος ἦσθα—πι-
στὸς, ἀτηρὸς λάθρα. Male alii ad
Chrysothemem rettulerunt, quam
Juppiter puniturus sit quod pa-
trem ulcisci cum Electra noluerit.
Quae quum in superioribus sermo-
nibus non impiam se praebuerit,
sed timidam tantum, inepto πάθει
usus esset poeta, si Jovis fulmen
contra eam invocasset, quod solis
convenit Agamemnonis occisori-
bus, quos chorus confidit poenam
non esse effugituros, etiamsi liberi
Agamemnonis nunc cunctentur,
quod significaverat verbis τί—τάδ'
οὐκ ἐπ' ἴσας τελούμεν;

1066. χθονία βροτοῖσι φάμα] Fa-
mam dicit quae ab hominibus ad
inferos pervenit. Recte scholiasta,
οὐ τὴν ἐπίγειον φησιν, ἀλλὰ τὴν
κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην.

1067. κατὰ μοι βόασον] Per tme-
sin pro καταβάσόν μοι.

1068. Ἀτρεΐδαις] Agamemnoni.

1069. ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνειδῆ]
Scholiasta, ἐφ' οἷς οὐκ ἂν τις χορεύ-
σειεν, τὰ πένθιμα ὄνειδῆ. Frequen-
tius ἄχορος de rebus tristibus dici-
tur, ut in Oed. C. 1222. Ἄϊδος Μοῖρα
ἄλορος ἄχορος.

1070. σφίν ἤδη pro σφίσιν ἤδη
Schaeferus probabilius quam Er-
furdus, qui σφίσιν δὴ scripserat.

τὰ—ἐκ δόμων—τὰ δὲ πρὸς τέκνων]
Usitatae periphraasi τὰ δόμων et τὰ
τέκνων praepositiones ἐκ et πρὸς
addidit ratione non carentes. Nam
τὰ ἐκ δόμων sunt quae e domo pro-
veniunt, τὰ πρὸς τέκνων quae ab
liberis aguntur.

νοσεῖ alius est vocabuli, quod tri-
syllabum fuit, interpretatio. Libra-
rii conjectura νοσεῖται est in apo-
grapho Parisino 2794., quod quo-
dammodo cum ἀνόσητος comparari
potest, quod Sophocles (fragm. 838.)
tanquam ab verbo transitivo νοσεῖω
formatum dixit pro ἀνοσος, anno-
tatum a Polluce 3, 107. Triclinius
νοσεῖ δὴ. In duobus apogr. su-
perscr. νοσοῦσι. Facillima correc-
tio foret νοσεύει, (ut ζητεύω pro
ζητέω a poetis interdum dictum
est et quae sunt similia) si de usu
hujus formae satis constaret. Nam
verbum ipsum, modo apta metro
forma inveniatur, optime convenit
sententiae, ut exempla docent ab

τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται
φιλοτασίῳ διαίτῃ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει

Ἥλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον

1075

δειλαία στενάχουσ' ὅπως

ἅ πάνδυρτος ἀηδῶν,

οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,

1071. Post *νοσεῖ* indicavi syllabae unius defectum. 1075. ἐὼν
πότμον scripsi pro αἰεὶ πατρὸς 1077. πάνδυρτος Porsonus pro πανό-
δυρτος 1078.-1080. Versus divisi ut in strophis. 1079. μὴ]

interpretibus comparata, velut Eurip. Andr. 549. καὶ τίνος λόγου νοσεῖ δόμος. et Iph. T. 860. ἐπὶ νοσοῦσι δάμασιν. 930. ἡ που νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους.

1071. τέκνων διπλῇ φύλοπις] I. e. φύλοπις δισσῶν τέκνων, Electrae et Chrysothemidis.

οὐκέτ' ἐξισοῦται] Scholiasta οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν, ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμενοι, ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας.

1074. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει] Scholiasta, κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν· μόνη δὲ, αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075. Codex τὸν αἰεὶ πατρὸς δειλαία στενάχουσ'. Ad τὸν αἰεὶ scholiasta supplet χρόνον, quam rationem interpretes exemplo valde suspecto Trach. v. 80. defendunt, genitivum autem πατρὸς cum στενάχουσα construi vult loco usus Homeri Il. 22, 424. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ, | ὡς ἐνός. Potuisset similiori uti Euripidis Iphig. Aul. 370. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς τάλαιπώρου στένω. Sed praeter quam quod huiusmodi locorum ratio paullo alia est, apud Sophoclem constructio haec facit ut oratio inepte composita videatur, quum πατρὸς ita sit collocatum ut multo facilius ab substantivo ad τὸν αἰεὶ supplendo quam ab verbo στενάχουσα pendere credas. Qua difficultate ma-

gis etiam premitur glossatoris in libro quodam Parisino explicatio, τὸν αἰεὶ, χρόνον δηλονότι, δειλαία ἐνεκεν πατρὸς. Mihi, spretis interpretum illis artificiis, plana et apta restituenda videtur sententia, Ἥλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον | δειλαία στενάχουσ' ὅπως | ἅ πάνδυρτος ἀηδῶν, ut Homerus Iliad. 22, 363. ψυχῇ—δὲν πότμον γούωσα. et Nonnus Dion. 5. 336. πότμον ἐὼν στενάχων. Quae, si sensum spectas, eodem redeunt quo interpretatio in scholiis veteribus primo loco posita, αἰεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα: quam qui excogitavit, bene sensit quod de constructione verborum τὸν αἰεὶ πατρὸς supra dicebam. Πατρὸς vel librarii errore scriptum vel ab interprete adjectum genuinam vocem expulisse videtur. Haec in editione priore scripsi. Ἥλέκτρας πότμον dixit etiam Euripides Iph. T. 913. οὐδὲν μ' ἐπισχῆσει οὐδ' ἀποστήσει λόγου | πρῶτον πυθέσθαι τίνα ποτ' Ἥλέκτρα πότμον | εἴληχε βίτου.

1077. πάνδυρτος Porsonus recte pro πανόδυρτος, ut librarii ὄδυρομαι ubique in ὀδύρομαι mutare solent. Aeschylus Sept. 968. ἰὼ ἰὼ πάνδυρτε σύ.

1078. τοῦ θανεῖν] τοῦ μὴ θανεῖν apogr. Paris. 2794. et Eustathius p. 645, 16. Sic explicat scholiasta, πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν.

1079. τό τε μὴ βλέπειν] I. e. τὸ

διδύμαν ἔλουσ' Ἐρινύν. τίς ἂν εὐπατρὶς ὧδε βλάστοι; 1080
 οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
 ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχῦναι θέλει
 νώνυμος, ὦ παῖ παῖ, 1084
 ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἴλου,
 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,
 σοφὰ τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλήσθαι.

1082.—1089. = 1090.—1097.

1081. ἂν Triclinius pro ἂν οὖν βλάστοι Schaeferus pro βλαστοὶ
 1082.—1088. Versus sic divisi, οὐδεὶς—| εὐκλειαν—| νώνυμος—| ὦσ—| αἰ—|
 ὦσα—| τὸ μὴ—| δύο—| λόγῳ, pariterque in antistropha. 1082. γὰρ addi-
 dit Hermannus. 1083. αἰσχῦναι] αἰσχύναι pr. 1084. νώνυμος]
 νώνυμος pr. et scholiasta 1088. ἐν addidit Brunckius.

θερεῖν. De articulo dictum ad v.
 1030.

1080. Ἐρινύν] Ἐρινύν apogr.
 pleraque, ut solent. διδύμαν Ἐρινύν
 Clytaemnestram cum Aegistho di-
 cit. Sic Helena νυμφόκλαυτος Ἐρι-
 νὺς dicitur ab Aeschylō Ag. 749.
 ἔλουσα est ubi ceperit, i. e. ubi in-
 terfecerit.

1081. εὐπατρὶς] Optimo patre
 nata, nobili patre digna.

1082. τῶν ἀγαθῶν γὰρ] γὰρ omis-
 sum etiam apud Stobaeum Floril.
 37, 4., ubi tamen Grotii editio (p.
 145.) τῶν γὰρ ἀγαθῶν. Particula
 vel casu excidit vel librarium of-
 fendit quarto loco posita. Sexto
 posuit Sophocles Phil. 1451. καιρὸς
 καὶ πλοῦς δδ' ἐπέγει γὰρ κατὰ
 πρύμναν. ἀγαθοὺς dicit nobiles, ge-
 nerosa stirpe natos. Sententia
 verborum eadem quae Aj. 479.
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέ-
 ναι τὸν εὐγενῆ χρῆ. et quae sunt
 similia in hac ipsa fabula v. 989.
 1320.

1083. θέλει] θέλοι apud Orionem
 Anthol. 7. 11. errore librarii.

1085. ὡς καὶ σὺ—] Quemadmo-
 dum tu quoque—. Scholiasta οὕτω
 καὶ σὺ. qui ὡς videtur pro ὡς ac-
 cepisse, ut solent in hujusmodi lo-

cis grammatici. Sic v. 65. ὡς καμ'
 ἐπαυχῶ—ubi Brunckius ὡς posuit,
 ut in Oed. Col. 1242.

πάγκλαυτον] Sic etiam libri Tri-
 cliniani. Cetera apographa πάγ-
 κλαυστον. πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν
 mortem dici monuit Erfurdtius,
 ut μύρσιμον αἰῶνα dixit Pindarus
 Isthm. 6, 41., et Eurip. Phoen.
 1492. κοινῷ θανάτῳ σκοτίαν αἰῶνα
 λαχόντων.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα]
 καθοπλίζειν, quod armare signifi-
 cat, oppugnandi significatione dixit
 Sophocles, si sana lectio, de quo
 ego dubito, non dubitabat Valck-
 enarius. Scholiasta, καταπολεμή-
 σασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα. οἶον
 τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη. Qui
 ipse quoque nihil aliud legit quam
 καθοπλίσασα.

1088. φέρειν] Usitatio hoc sen-
 su forma media. Activa est Oed.
 C. 6. τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μείον φέ-
 ροντα. Quod Brunckius addidit ἐν
 reperitur in glossemate duorum
 apogr. ἀποφέρεσθαι ἐν ἐνὶ λόγῳ.

1089. σοφὰ τ' ἀρίστα] Eadem
 conjuncta Phil. 119. σοφὸς τ' ἂν
 αὐτὸς κάγαθὸς κεκλή' ἄμα. “σοφὰ,
 quod occidendi dolum excogitas-
 set; ἀρίστα, quod pietatis causa

ζῶης μοι καθύπερθεν

1090

χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὄσον

νῦν ὑπόχειρ ναίεις·

ἐπεὶ σ' ἐφηύρηκα μόρῳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῇ

βεβῶσαν, ἀ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε φερομέναν

ἄριστα τῇ Ζηνὸς εὐσεβείῃ.

1097

OP. ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν

ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;

XO. τί δ' ἐξερευνᾶς καὶ τί βουλευθεὶς πάρει;

1100

OP. Αἴγισθον ἔνθ' ᾗκηκεν ἱστορῶ πάλαι.

1090. καθύπερθεν] καθύπερθε
mannus pro τῶν
ἐφηύρηκα scripsi pro ἐφεύρηκα
γρ. ἀρίστα ταζηνός (sic) ab S.
μαστεύω ab S inter scholia

χειρὶ] χειρὶ
Musgravius pro ὑπὸ χεῖρα
ἐν om.
1099. θ' δ'

1091. τεῶν Her-
1093.
1097. Ζηνὸς] διδοσ, cum
1101. ἱστορῶ] γρ.

id facinus in se suscepisset." LIN-
WOOD.

1090. καθύπερθεν pars apogra-
phorum et Eustathius p. 1083, 17.
pro καθύπερθε. καθύπερθε τῶν ἐχ-
θρῶν γενέσθαι apud Herodot. 8, 60.
aliosque.

1091. χειρὶ] χειρὶ codex. Correc-
tum ex Eustathio l. c. qui ἐχθρῶν
χειρὶ καὶ πλούτῳ ὄσον νῦν ὑπὸ χεῖρα
ναίεις scriptum affert. Ex quo tamen
non sequitur χειρὶ in codice quo
usus est scriptum fuisse.

1092. ὑπόχειρ] Adjectivum for-
matum fortasse ab Sophocle ad
analogiam aliorum compositorum,
velut ἐπίχειρ.

1094. ἐν ἐσθλῇ apographa ple-
raque; in aliis ἐπ' ἐσθλῇ. In
paucis praepositio, ut in codice,
omissa. Verum esse ἐν ἐσθλῇ mo-
net Brunckius, collato v. 1056.
ὄσαν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκης. "Sen-
sus hic est: quum videam te,
quamvis misera vitae sorte utare,
tamen in colendis quae summæ
sunt legibus primas ferre propter
tuam adversus Jovem pietatem."

WUND.

1097. Ζηνὸς libri Tricliniani, ce-
teri Διός. Quae saepe permutantur.
Conf. var. lect. ad Antig. 1149.
Trach. 956.

1098. Scholiasta, θαυμαστὴ ἢ οἰ-
κονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ
ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσει τὰ
λείψανα, ἵνα εὐλογος πρόφασις τῆς
παρόδου γένηται τῷ Ὀρέστῃ, καὶ
παρατὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς ἀβή-
σιν τοῦ πάθους. [Εἰς τὸ αὐτό.] Ὀρέ-
στης πάρεστιν σὺν τῷ Πυλάδῃ κομί-
ζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων
ὄστῶν ἑαυτοῦ.

1099. θ' ex paucis apogr. inter
quae Lb. pro δ', quod est in cete-
ris et in codice. De quo errore
dixi ad Oed. T. 347.

1101. Notandum perfectum ᾗκη-
κεν pro usitato in tali interroga-
tione praesenti οἰκεῖ, quasi quae-
rere velit ubi Aegisthus sedem
fixerit, ut ᾗκισται dici solet.

ἱστορῶ] Quod διορθωτῆς adscrip-
sit γρ. μαστεύω sumtum ex v. 1007.,
ubi codex et apogr. pleraque μα-
στεύουσ', alia recte ματεύουσ'.

ΧΟ. ἄλλ' εὖ θ' ἰκάνεις χῶ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;

ΧΟ. ἦδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν.

1105

ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δῆλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι

Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛ. οἴμοι τάλαιν', οὐ δὴ ποθ' ἦς ἠκούσαμεν

φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων

1110

ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ

τεύχει θανόντος, ὡς ὄρῃς, κομίζομεν.

ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν', ἦδη σαφῆς

1115

1107. ματεύουσ'] μα. στεύουσ', erasa post μα litera ν
δόν'] Sic, non κληιδόν' 1111. Στρόφιος] στροφίος
κρὰ] Sic, non μικρὰ 1115. οἱ γὰρ] οἱ ἐγὼ

1110. κλη-
1113. σμι-

1102. ἀζήμιος] Scholiasta, ἀληθῆς
καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.
[Εἰς τὸ αὐτό.] ἄμεμπτος. Dicitur ὁ
φράσας is, qui ei indicarat habitare
ibi. ubi jam versatur, Aegisthum.
WUND.

1104. κοινόπουν παρουσίαν] Simi-
liter κοινόπλουν ὀμιλίαν Aj. 872.
ποθεινὴν ita dictum est ut ab choro,
qui Orestem mortuum esse credit,
ad Aegisthum et Clytaemnestram
referri debeat. Spectatores vero
memores eorum, quae in initio fa-
bulae acta sunt, ad Electram et
Chrysothemem referunt.

1105. ἦδ'] Electra, genere pro-
xima.

1111. Στρόφιος] Hoc accentu
apographa. In codice Στροφίος
paroxytonum hic et in Argumento
fabulae et apud Aesch. Choeph.
679. Accentum proparoxytonum
testatur Eustathius p. 1030, 11.

ubi de paroxytonis Δολίος et Σχε-
δίος agit, hoc accentu distinctis ab
adjectivis δόλιος et σχέδιος. Ab
Strophio cur missus esse dicatur in
annotatione ad v. 45. explicuimus.

1113. φέροντες—κομίζομεν] Dif-
ferunt haec verba sic ut φέρειν di-
catur qui manu tenet urnam, κο-
μίζειν autem qui affert traditurus
ei ad quem missus est. Monuit
Wund. Simpliciter φέρειν usus erat
v. 759.

σμικρὰ] Apogr. pleraque omnia
μικρὰ.

βραχεῖ τεύχει] Parvo vasculo, ut
praedictum erat v. 757. κείαντες ἐν
βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δει-
λαίας σποδοῦ φέρουσιν ἄνδρες Φωκῆων
τεταγμένοι.

1115. Comma post τοῦτ' ἐκεῖν'
addidit Neuius, ut apud Eurip. Or.
804. τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἐταίρους,
μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Arist. Av.

πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἕοικε, δέρκομαι.

ΟΡ. εἴπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.

ΗΛ. ᾧ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῆδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῶ.

1120

ΟΡ. δόθ' ἦτις ἐστὶ προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενεῖα γ' οὔσ' ἐπαιτεῖται τόδε,
ἀλλ' ἢ φιλῶν τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

1125

ΗΛ. ᾧ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων

1117. κλάεις scripsi pro κλαίεις
ἐς] eis

rec.

1119. δός νυν] δός νῦν 1120.
1124. ἐπαιτεῖται τόδε] ἐπαιτεῖ τόδε pr., ἐπαιτεῖται τάδε a m.
1127. σ' addidit Brunckius

354. τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστη-
νος. 507. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦτος
ἀληθῶς. Significat autem his ver-
bis Electra evenisse nunc quod
nunciatum erat v. 757. σαφές cum
δέρκομαι conjungendum. ἄχθος est
urna cineres Orestis continens,
quae πρόχειρος dicitur quia in ma-
nus traditur.

1117. Genitivum τῶν Ὀρεστείων
κακῶν recte monitum est non ab
τι, sed ab verbo κλάεις regi, ut
δακρῦειν, ὀλοφύρεσθαι, ἠδεσθαι et
similia verba cum genitivo con-
struuntur, velut apud Eurip. Herc.
f. 528. Soph. Phil. 715.

1122. κλαύσω κάποδύρωμαι] Ea-
dem verba conjuncta apud Ae-
schylum Prom. 637. τάποκλαῦσαι
κάποδύρασθαι τύχας.

1123. δόθ'] Alloquitur famulos
quosdam, qui ipsum comitantur.

ἦτις] I. e. ἦτισούν.

1124. τόδε] Vasculum ei in ma-
nus dari. In apogr. multis τάδε.

1125. πρὸς αἵματος] I. e. συγγε-

νῆς. Sic τοὺς πρὸς αἵματος Aj. 1305.
De adjecto accusativo φύσιν. Conf.
v. 325.

1127. ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν]
Scholiasta, λαβοῦσα τοῦ τεύχους φη-
σίν. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει
λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ
ὀδύρεσθαι. Idem comparat Homeri
Π. 19, 288. ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ
κλισίηθεν ἰούσα· νῦν δὲ σε τεθνηῶτα
κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν. De voc.
ψυχῆς v. ad v. 775.

ἀπ'] ὑπ' Schaeferus pro ἀπ' (in
apogr. nonnullis ἀπ' scripto), ut
apud Eurip. Tr. 505. τί δῆτά μ'
ὄρθουτ'; ἐλπίδων ποίων ὕπο; Ion.
1333. ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν. quae
comparavit Schneidew. Nihilomi-
nus verum videtur ὡς σ' ἀπ' ἐλπί-
δων—εἰσεδεξάμην, secus atque spe-
raveram, addito οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμ-
πον, quod breviter dictum pro καὶ
οὐχ ὑφ' ὧν σε ἐξέπεμπον. Quod non
perspexit corrector qui in apogr.
uno οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον scripsit.

οὐχ ὄνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
 νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
 ὡς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου,
 ὅπως θανὼν ἐκείσο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
 τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
 κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος, 1140

1128. ἐξέπεμπον] εἰσέπεμπον, in ἐξέπεμπον mutatum a m. ant. (εἰσέπεμπον etiam Lb.) 1131. ὄφελον] ὄφελος correxit m. ant. 1132.

ἐκπέμψαι] ἐκπέμψαι, ω a m. rec. 1133. κλέψασα] κλεψασα', ν a. m.

rec. inter versus κἀνασώσασθαι] κἀνασώσασθαι, σα a m. rec., quae sen (i. e. κἀνασώσασσαν) scribere voluit 1136. κἀπὶ] κἀπὸ pr. Correxerit m. ant. 1137. κακῶς] κακῶ, σ ab S addito. 1139. σ'

om. πυρὸς] πρ.σ pr., una duabusve literis super ρ erasis. πυρὸς in litura a m. ant.

1128. Recta scriptura ἐξέπεμπον ruptum. est in apographis.

1129. 1130. Hos versus, qui nihil continent quod non ex antecedentibus et sequentibus verbis satis intelligatur, ab interpolatore insertos esse conjecit Nauckius.

1130. λαμπρὸν] Florentem, vigentem, qualis descriptus erat v. 685. εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας.

1131. ὄφελον] ὄφελος apographa nonnulla. Quam lectionem qui probabant, v. 1133. κλέψασαν scribebant, violato metro, quod est in quibusdam, et κἀνασώσασθαι in κἀνασώσασσαν mutabant, quod tria apogr. praebent in κἀνασώσασα cor-

1132. ἐκπέμψαι—κλέψασα] Hoc Electrae exprobrat Clytaemnestra supra v. 296. ἤτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου.

1137. σῆς κασιγνήτης δίχα] Scholiasta, οἶον τῆς μόνης σου κηδομένης.

1138. Similiter queritur Orestes apud Aeschylum Choeph. 6. quod Agamemnoni non potuerit debitos mortuo honores persolvere, οὐ γὰρ παρῶν ἕμμεξα σὸν, πάτερ, μόρον | οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.

1139. λουτροῖς σ'] σ' additum ex Lb. et Palat.

παμφλέκτου πυρὸς] βωμοῖσι παμφλέκτοισι dixit Antig. 1006.

ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γὰρ ποτε
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφῆ σὴ προσηυδώμην ἀεί.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας
 θέλλ' ὄπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ
 τέθνηκ' ἐγὼ· σὺ φρουῶδος αὐτὸς εἶ θανών·

1145

1150

1141. ξέναισι] ξένησι 1148. σὴ] σοί, ἢ a m. pr. προσηυδώμην]
 προσηυδόμην pr., correctum a m. ant. 1152. ἐγὼ· σὺ Erfurdcius pro
 ἐγὼ σοί

1141. ξέναισι ex pluribus apogr. (inter quae est Par. 2712, quod fugit Brunckium) pro ξένησι, ut Ἐρησσησιν Antig. 588. θυέλλῃσιν 984. πληγῆσι Phil. 1457. est in codice, qui alibi saepissime terminationem in αἰσι praebet, ut paullo ante v. 1138. φίλαισι.

1142. σμικρὸς] μικρὸς Suidas s. v. ὄγκος.

σμικρῷ] μικρῷ pen. in apogr. et Suidas.

1143. Similes nutricis Orestis querelas apud Aeschylum Choeph. 748. seqq. comparat Schneidew.

1145. οὔτε γὰρ ποτε—προσηυδώμην ἀεί] Paucis si comprehendere sensum volueris, hoc dicit Electra: ego et mater, et nutrix, et soror tibi fui. Cfr. Hom. Il. 6, 429. Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ, ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. WUND. Addit Schneidew. Eurip. apud Alexandr. in Walzii Rhet. vol. 8. p. 440. ἀλλ' ἦδε μ' ἐξέσωσεν, ἦδε μοι τροφὸς, | μή-

τηρ, ἀδελφῆ, δμωῖς, ἔγκυρα, στέγη.

1148. Apographa partim σοὶ partim σὴ.

1149. νῦν δ' ἐκλέλοιπε—βέβηκας] Omnem laborem et operam, quam in educando Oreste posuerit, eo mortuo jam perisse dicit, ejusque sententiae hanc causam adfert. quod illo perempto tota sit extincta domus (πάντα γὰρ—βέβηκας), cujus ipsius gloriam splendoremque pristinum ut aliquando ulciscenda caede Agamemnonis restitueret, tanta cum cura Orestem foverat. WUND.

1150. θανόντι] Apographa nonnulla θανόντα, quod ipsum quoque dici poterat, ut in locis a Brunckio comparatis Euripidis Herc. f. 69. καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀπέπτατο. et in fragm. apud Stob. Floril. 1, 4. κακοῖσι δὲ ἀπαντα φρουῶδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός. Recte autem poeta sensit aptiorem hanc esse collocationem verborum θανόντι σὺν σοί quam σὺν σοὶ θανόντι,

γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἠδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμὸς ἐξαφείλετο,
 ὃς σ' ὦδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
 οἴμοι μοι. 1155
 ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπόλεσας
 ἀπόλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κἀρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, 1160
 τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἤνικ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ 1165

1155. λάθρα] λάθραι 1157. δαίμων] Sic, eraso quod additum erat
 puncto, non δαίμων μ', quod videbatur Elmsleio ἐξαφείλετο] ἐξαφεί-
 λαστο pr. 1158. φιλτάτης] φιλτάτου, ησ a m. pr. 1159. σποδόν]
 σποδόν pr. 1160. 1162. οἴμοι μοι] οἴ μοι μοί 1163. κελεύθους] κε-
 λέυθου pr., correctum a m. ant. 1166. ἐς scripsi pro εἰς 1167. ἦσθ']
 ἦισθ' 1168. μετεῖχον] Ex κατεῖχον factum a m. ant.

ut in fragm. 690. (apud Stobaeum
 Floril. 122, 11.) dixit θανόντι κείνῳ
 συνθανεῖν ἔρωσ μ' ἔχει, non κείνῳ
 θανόντι.

1154. μήτηρ ἀμήτωρ] Indigna ma-
 tris nomine mater.

ἧς non cum τιμωρὸς constru-
 dum, quae Triclinii opinio fuit, sed
 cum λάθρα.

1156. αὐτός addit oppositum φή-
 μας, quas antea miserat, se ipsum
 venturum esse significans, non alios
 missurum.

1161. Similiter anapaesti trime-
 tris iambicis interpositi Trach. 1085.

1163. κελεύθους] Quod codex a

manu pr. habuit κελεύθου servatum
 est in apographis antiquioribus, Lb.
 Par. 2712. (de quo tacet Brunckius),
 Flor. Γ. idemque in suis reperit
 Triclinius, reprehendens τινὰς οὐ
 δυναμένους συντάξαι τὴν γενικὴν, qui
 κελεύθους scripserint. Ipse geniti-
 vum sic explicat, πεμφθεὶς δεινοτά-
 της κελεύθου, τουτέστι τὸ πεμφθῆναι
 σὲ κατὰ κέλευθος ἦν. λύπας καὶ ὄδυρ-
 μούς ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα
 θάνατον.

1166. τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν] Sic
 Aj. 1231. ὁ μηδὲν et Eurip. Phoen.
 601. ὁ οὐδὲν dictum comparat
 Wund.

τοῦ σοῦ θανούσα μάπολείκεσθαι τάφου.

τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὀρώ λυπουμενους.

1170

ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει·

θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.

ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν

ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.

1175

ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἡλέκτρας τόδε;

ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκείνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

Post 1172. sequebatur πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

1169. μάπολείκεσθαι] μὴ ἀπολείκεσθαι 1174. ἀμηχανῶν] ἀμηχάνων
1175. γλώσσης] λ in ν mutavit literisque σσ literam μ superscripsit m.
pr. Hinc γνώμησ est in Lb. 1177. Ἡλέκτρας] ἠλέκτρα, σ a m. re-
centiore addito

1169. Restitui crasin μάπολείκεσθαι prope constanter oblitteratam in codicibus, sed servatam interdum in μάλλά ex μὴ ἀλλά contracto. ἀπολείκεσθαι τάφου autem est privati communione sepulcri: v. Elmsl. ad Eurip. Med. 35.

1171. Scholiasta, πιθανῶς προσκεῖται τὸ ὄνομα τῆς Ἡλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης· οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1172. Versus in codice additus πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν valde inutilis est nec probabile tribus chori trimetris uti maluisse Sophoclem quam duobus. Recte igitur versum delevit Bergkiius ut illatum fortasse ex Euripide, qui similiter dixit Alc. 419. ὥς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται. et 782. βροτοῖς ἅπασιν κατθανεῖν ὀφείλεται. Apud Euripidem autem si lectus fuit, haud dubie praecessit aliquid ad quod τοῦτο aptius referri posset quam ad praecedentia apud Sophoclem verba, ex quibus interpretes intelligi voluerunt τὸ θνήσκειν. Recte vero τοῦτο apud Sophoclem ipsum in loco simili Phil. 1421. καὶ

σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

1174. ἀμηχανῶν ex uno apogr. restitutum pro ἀμηχάνων, quod librarius codicis scripserat propter λόγων, qui genitivus a ποῖ pendet, ut ποῖ γῆς ἔλθω dicitur. Obstupescit autem Orestes audito Electrae nomine.

1175. γλώσσης] Interpolata scriptura γνώμησ est in paucis apogr. Recte legitur γλώσσης, ut κρατεῖν στόματος dixit Eurip. Hel. 1404. Vix temperare sibi posse dicit quominus nomen suum prodat dolumque quem contra patris occisores meditatatur.

1176. Interrogandi signum post ἄλγος positum recte sustulit Hermannus. Nam πρὸς τί pro πρὸς δ τι dictum: de quo v. ad v. 316.

1177. Ἡλέκτρας] Ἡλέκτρα etiam in aliquot apogr.

1178. Fallitur scholiasta qui hunc versum choro rectius quam Electrae tribui censet, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἶδους λέγῃ, non sentiens parum apte Orestis hoc et Electrae colloquium uno interposito trimetro chori interrumpi.

ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛ. οὐ δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180

ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως καθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.

ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛ. τί μοι ποτ', ὦ ξέν', ὦδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185

ΗΛ. ἐν τῷ διέγνωσ τούτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡ. ὄρων σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.

ΗΛ. καὶ μὴν ὄρῃς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;

ΗΛ. ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190

ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμενας κακόν;

ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίῃ.

ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν;

1180. οὐ] ^{ου} τί, ου et duo puncta a m. pr. 1184. μοι] ^{δη} μοι, δη a m. pr.,
 εγρασο μοι 1185. ἤδη Brunckius pro ἦδειν οὐδὲν] ἐγὼ, superscripto
 ab alia m. ant. οὐδὲν 1189. τῶνδ' ἔτ'] τῶνδέτ' 1191. ἐξεσήμενας]
 ἐξεσήμενας pr., correctum ab alia m. ant. 1193. γάρ σ'] γάρ pr., sine
 σ', quod alia m. ant. addidit. ἀνάγκη] ἀνάγκη τῆδε] Gl. εἰς τούτο
 literis majusculis superscriptum

1180. οὐ] Sic recte apogr. omnia, non τί, quod librarius primo scripserat ad v. 1184., ut videtur, aberrans. οὐ δὴ ποτε dictum ut v. 1108. et alibi saepissime.

1181. ἀτίμως καθέως ἐφθαρμένον] Eadem fere conjuncta Oed. T. 254. γῆς ὦδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.

1182. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς] I. e. τὰ δύσφημα ταῦτα ἀλέγεις ἐμοὶ καὶ οὐκ ἕλλη τινὶ ἀρμόσει, ut explicat scholiasta.

1183. ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς] Sic Oed. Col. 331. ὦ δὲ ἀθλίω τροφᾷ—δυσμόρου τ' ἐμοῦ τριτῆς. δουλία τροφή in Aj. 499.

1184. μοι] In apogr. tantum non omnibus δη. Sed μοι apud Suidam s. v. ἐπισκοπῶν.

1185. τῶν ἐμῶν] Sororis mala inter sua ipsius mala numerat Orestes.

1187. ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν] Non virginali, ut par erat, ornatu, sed plurimis malis cinctam et instructam, ut explicat Jacobsius. Aesch. ab Wund. comparatus Choeph. 10. δμήγυρις—φάρεσι μελαγχίμοις πρέπουσα. et de Electra ib. 15. πένθει λυγρῷ πρέπουσαν.

1191. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμενας κακόν] Unde ortum hoc malum esse significasti? Quaerit a quibus perpetrata caedes sit, quos ignorare se simulat, quia nondum agnosci ab sorore vult.

1193. ἀνάγκη τῆδε] I. e. τῷ δουλεύειν, quod ἀναγκαίαν τύχην dixit Aj. 453. Nominativus ἀνάγκη in

ΗΛ. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμη βίου;

1195

ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛ. οὐ δῆθ'· ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.

ΟΡ. ᾧ δύσποτμ', ὡς δρῶν σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.

ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτεῖρας ποτέ.

1200

ΟΡ. μόνος γὰρ ἤκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛ. οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενῆς ἦκεις ποθέν;

ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.

ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης.

1205

ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάση, ξένε.

ΟΡ. πιθοῦ λέγουσι κούχ ἀμαρτήσσει ποτέ.

ΗΛ. μὴ πρὸς γενείου μὴ 'ξέλη τὰ φίλτατα.

1196. πᾶσιν] πᾶσι pr., ν a m. rec. 1197. οὐδ' ὁ] οὐθ' ὁ 1198. δῆθ']
 δῆτ' pr., θ ab alia m. προὔθηκας] προὔθηκα, σ ab S addito 1200.
 νυν] νῦν 1201. τοῖς ἴσοις pr., τοῖσι σοῖς corr. 1207. πιθοῦ] κείθου
 ἀμαρτήσσει] ἀμαρτήση

codice est et paucis apogr., eumque legit scholiasta, qui τῆδε interpretatur εἰς τοῦτο. ἀνάγκη προτρέπειν autem, in servitutem conjicere, dictum ut ἄχει προτραπέσθαι apud Homer. II. 6, 336. quod comparavit Wund.

1194. μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ] I. e. οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, ut explicat scholiasta. Quo sensu μήτηρ ἀμήτωρ dicta erat v. 1154.

1196. πᾶσιν κακοῖς] Qualia descripsit v. 185—192.

1197. οὐδ' ὁ recte in Lb. aliisque apogr. pluribus, non οὐθ' ὁ. Iisdem verbis Ant. 261. οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.

1198. σὺ προὔθηκας] I. e. τοῦτον σὺ προὔθηκας.

1200. ποτέ] με σύ in apogr. uno, ἐμὲ in alio, quod aptius est quam ποτέ.

1201. τοῖς ἴσοις] τοῖσι σοῖς, ut correctum in codice, apogr. omnia: quod si dixisset Orestes, nihil aliud dixisset quam quod Electra modo dixerat. Sed γὰρ particula ostendit rationem potius reddi cur solus Orestes mala doleat Electrae.

1203. τὸ τῶνδ'] I. e. αἶδε. Chorum dicit.

1207. πιθοῦ ex Lb. aliisque nonnullis pro κείθου.

κούχ ἀμαρτήσσει ποτέ] Scopo non aberrabis, i. e. consequeris quod voveris.

1208. μὴ 'ξέλη] μ' ἐξέλη Elmsleius ad Oed. T. 1522. et ad Eurip. Heracl. 977.

- ΟΡ. οὐ φημ' ἔάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὅρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
- ΟΡ. εὐφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω ;
 ΟΡ. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος ;
 ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἶπερ γ' Ὅρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὅρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ τάλαιπύρου τάφος ;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω. 1220
 ΗΛ. ἦ ζῆ γὰρ ἀνὴρ ; ΟΡ. εἶπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος ; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.

1209. ὦ] Sic, non ὦ Inter 1215. et 1216. ἀλλ' ἐμὸν adscri-
 ptum. Est glossema verborum τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1217. οὐκ] κ ex
 γ' factum ab alia m. ant. 1219. ἔστιν] ἔστι 1221. ἀνὴρ] ἀνὴρ
 1222. προσβλέψασα] προσβλέψουσα

1209. τάλαιν' ἐγὼ σέθεν] *Misera propter te, quod explicat verbis proximis τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.*

1211. εὐφημα φώνει] Nam Electra male ominato τῆς ταφῆς vocabulo usa erat.

πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις] Sic Oed. T. 1014. πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων.

1213. προσφωνεῖν] Intelligit ἐμέ.

1214. ἄτιμος] I. e. Indigna.

1215. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν] Vasculum cum cineribus nihil ad te pertinet.

1217. ἡσκημένον] I. e. κατεσκευασμένον, ut explicat scholiasta.

1220. Crescente animi motu dimidiatis trimetris loquuntur, quod nusquam factum in antiquiore tra-

goedia Aeschyli, saepius apud Sophoclem et Euripidem. Sophoclis exempla collegit Schneidew. (Oed. T. 626. 1173. Oed. C. 327. 652. 845. 1107. 1169. Aj. 591. 981. Trach. 876. Phil. 589.) Hesychii-que glossam memoravit, ex qua cognoscimus technicos veteres has trimetrorum particulas ἀντιλαβὰς vocasse, ἀντιλαβαί· διαλογικαὶ ῥήσεις ἐξ ἡμιστιχίων λεγόμεναι κατὰ μικρὸν παρὰ τραγικοῖς.

1223. σφραγίδα πατρὸς] Annulum patris Orestis puero datum, quum Strophio ab Electra traderetur, ut haberet quo Agamemnonis filium se esse probaret. Similis annuli usus in Trach. 615.

1224. ὦ φίλτατον φῶς] Lucem praesentis diei dicit, quo Orestem

ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη. 1225

ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις ἀεὶ.

ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
 ὄρατ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟ. ὀρώμεν, ὦ παῖ, καπὶ συμφοραῖσί μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἀπο.

ΗΛ. ἰὼ γοναί,
 γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων ἐμόλετ' ἀρτίως,
 ἐφηύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὖς ἐχρήζετε. 1235

ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σίγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛ. τί δ' ἔστιν;

ΟΡ. σιγᾶν ἀμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύη.

1232.-1252. = 1253.-1272.

1225. πύθη] π in litura litterae φ vel ψ 1226. χερσίν] χεροῖν,
 cum γρ. χερσί a m. ant. ὡς] ω ex o factum. ἔχοις] Ἰν ἔχεισ
 μητάτων ab alia m. ant. 1228. ὄρατ'] ὄραϊτ' 1232.-1234.
 Versus sic divisi, ἰὼ-| ἐμόλετ'—, secus atque in antistropha. 1234.
 Alterum γοναί om. pr. Addidit m. recentior. 1235. ἐφηύρετ'
 scripsi pro ἐφεύρετ' 1237. ἔστιν] ἔστι, ν a m. rec. addito.

vivum conspexit. Similiter Phil.
 530. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἡδιστος
 δ' ἀνὴρ. Orestem ipsum sic appel-
 lat infra 1354. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ
 μόνος σωτὴρ δόμων, ut Homerus
 Od. 16, 23. et 17, 41. dixit, ἤλθες,
 Τηλέμαχε, γλυκερὸν φῶς.

1225. φθέγμ'] Continuat quod
 dixerat ὦ φίλτατον φῶς, epitheto
 φίλτατον etiam ad φθέγμα intel-
 lecto.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη] Non am-
 plius nuncios sciscitandos esse di-
 cit, quum ipse adsit.

1226. χερσίν ex apogr. pluribus
 pro χεροῖν.

ἔχοις] ἔχεις vel ἔχης pars apo-
 graphorum.

1228. μηχαναῖσι μὲν—σεσωσμέ-
 νον] Dicitur Orestes μηχαναῖς θα-

νάων, quod perisse simulatus erat,
 μηχαναῖς σεσωσμένος, quod illa ipsa
 fraude factum est ut salvus et in-
 columis in domum paternam re-
 dire posset. WUND.

1230. ὀρώμεν] ὀρῶ μὲν apogr.
 unum. συμφοραῖσιν de rebus laetis,
 ut fit interdum, dictum ex hoc
 loco annotavit Eustathius p. 647,
 38.

1233. γοναὶ σωμάτων] Scholiasta,
 ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ
 φιλτάτου, Ἀγαμέμνονος. Alterum
 γοναί apogr. alia habent, alia omit-
 tunt.

1235. οὖς ἐχρήζετε] I. e. ἐμέ.

1236. σίγ' ἔχουσα πρόσμενε] Scholiasta,
 ἀντὶ τοῦ σίγα ἕως ἀν
 κατὰ νοῦν ἀποβῆ τὸ πᾶν.

ΗΛ. ἄλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν

τὰν αἰὲν ἀδμήταν

τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι

1240

περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν ἀεὶ.

ΟΡ. ὄρα γε μὲν δὴ κὰν γυναιξὶν ὡς Ἄρης

ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά παυ.

ΗΛ. ὄτοτοτοτοῖ τοτοῖ,

1245

ἀνέφελον ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον,

οὐδέ ποτε λησόμενον ἀμέτερον

οἶον ἔφνυ κακόν.

1250

ΟΡ. ἔξοίδα, παῖ, ταῦτ'· ἄλλ' ὅταν παρουσία

1238. ἄλλ'—ἀδμήταν uno versu, pariterque in antistropha. 1242. αἰ] Sic, non αἰεὶ 1245. ὄτοτοτοτοῖ τοτοῖ Hermannus pro ὄτοτοτοῖ 1246.—1250. Versus sic divisi, ἀνέφελον—| οὐ ποτε—| οὐδέ—| ἀμέτερον | οἶον—, pariterque in antistropha. 1246. ἐπέβαλες] Secundum e ex i factum. 1251. παῖ Meinekius pro καί

1239. ἄλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν] Metrum hujus proximique versus est

— — — — —

In apographis aliquot ἄλλ' οὐ μὰ τὰν, consueto librariis glossemate illato, de quo dixi ad v. 1063. Ἄρτεμιν ἀδμήταν similiter invocat chorus virginum apud Aeschylum Suppl. 145. ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα — παντὶ δὲ σθένει διωγμοὺς εἰσιδοῦσ' ἀδμητος ἀδμήτας ῥύσιος γενέσθω.

1241. περισσὸν ἄχθος—γυναικῶν] Recte scholiasta, ἢ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμῆστραν. ὄρα δὲ εἰ οἰκεία ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ παρόντος Ὀρέστου, ὅποτε καὶ μόνῃ οὕσα τοσοῦτον ἔθρασύνετο. περισσὸν ἄχθος, inutile onus, de muliere hic dictum ut fragm. 682. de universo genere humano βάρος περισσὸν γῆς ἀναστροφόμενοι.

1243. μὲν δὴ] μέντοι Blomfieldus, quod aptius huic loco videtur.

κὰν γυναιξὶν] Recte scholiasta, ἐπὶ τὴν Κλυταιμῆστραν τείνων φη-

σιν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλεν. Hoc intelligens Electra vehementiorem dolorem versibus proximis significat.

1246. ἀνέφελον] I. e. καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακόν, ut explicat scholiasta.

ἐπέβαλες] Scholiasta in interpretatione ἐνέβαλες posuit, sive ita legit sive explicandi causa.

1249. λησόμενον passive dictum pro ἐπιλησθησόμενον, i. e. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, ut explicat scholiasta.

1251. καὶ codex. Suspecta est particula inutilis, quam Hermannus in ναί mutabat, cui παῖ praetuli, quod proposuit Meinekius Com. vol. 4. p. 324. Sic Electra v. 1220. πῶς εἶπας, ὦ παῖ.

ὅταν παρουσία φράζῃ] Similem locutionem καιρὸς εἰσάγει (El. 39.) comparat Wund. Sensum verborum consiliumque poetae bene explicuit scholiasta, ὅταν ἐπιτρέπη ὁ καιρὸς καὶ καλῆ· ἢ ὅποτε ἢ παρουσία

φράζη, τότε ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.

ΗΛ.ὁ πᾶς ἐμοὶ

ὁ πᾶς ἂν πρόποι παρῶν ἐννέπειν τάδε δίκῃ χρόνος. 1255

μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡ.ξύμφημι καγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛ.τί δρῶσα;

ΟΡ.οὔ μὴ ᾽στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛ.τίς οὖν ἂν ἀξίαν

1260

γε σοῦ πεφηνότος

μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;

ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡ.τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν

υ'υ'—υ'υ'—υ'υ'—

1255. τάδε—χρόνος separato versu. τάδε δίκῃ] τάδε δικαία (sine accentu), adscripto ab S γρ. τάδε δίκῃ 1256. ἔσχον] ἔχων (literis ex uno ductu expressis ita ut ex σχ factae videantur) pr. ἔσχον ab alia m ant. 1257. σώζου] σώϊζου 1260. 1261. uno versu. 1260. ἂν ab alia m. ant. additum. 1263. Duo versus, ἐπεὶ—ἀέλπτως—, secus atque in stropha. ἐπώτρυναν Brunckius pro ὠτρυναν 1264. Post hunc versum unius versus defectum indicavit Brunckius.

τούτων ἢ καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα δι' ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γενόμενα. "Sensus est, ubi res praesens admonebit, tum haec recordari oportebit. Quod videtur sic dictum esse ut ipsius Clytaemnestrae significetur praesentia." HERM.

1255. δίκῃ est in apogr. Triclinianis: in ceteris δίκαια ut in codice.

1257. σώζου τόδε] Scholiasta, ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροστομίας. Monet igitur ne libertatem dicendi vix concessam perdat longiore oratione, qua fieri possit ut consilia quae Orestes agitat irrita fiant.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν | γε σοῦ

πεφηνότος] Codex et editiones veteres haec, ut in stropha, conjungunt in unum versum. Alterius versus γε σοῦ πεφηνότος lectio suspecta: videtur enim ab correctore metrico esse interpolata trimetrum iambicum restituente. ἂν post οὖν recte additum in codice videtur, etsi ab alia manu, habentque apographa plura: nisi quis ἀνταξίαν praeferat, quod conjecit Arndtius. Inepte vero γε positum, quod si addere voluisset poeta, saltem post σοῦ ponendum fuisset, quod tamen per metrum fieri nequit, nisi strophici versus scriptura interpolata sit, quod non probabile. Verba ipsa recte explicat scholiasta, τίς ἂν σοῦ φανέντος δικαίως ἔλοιτο ἀντιλόγων σιωπῆν;

1264. τότε εἶδες—μολεῖν] Orestes

ΗΛ. ἔφρασας ὑπερτέραν

1265

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα· δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

1270

ΟΡ. τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν

ὄδδον ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδῶν

1275

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης
τῶν σῶν προσώπων ἄδονάν μεθέσθαι.

1267. ἐπόρισεν scripsi pro ἐπόρσεν pr., ἐπῶρσεν corr. ab eadem aliave manu. 1268. ἀμέτερα] ἀμετρα vel ἀμτερα pr. 1271. εἰργαθεῖν Elmsleius pro εἰργάθειν 1274. ὄδδον versui praecedenti addit.

1275. πολύπονον ὧδ' ἰδῶν] πολυστονῶ·δ' ἰδῶν cum γρ. ὠδιδῶν (litera i ex ei facta) a m. recenti. 1277. ἄδονάν scripsi pro ἡδονάν

respiciens ad ea, quae modo dixit Electra, ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσειδον, hoc dicit, se accessisse, simulatque a dis jussus in patriam redire sit et caedem patris ulcisci. WUND.

θεοί] Conf. v. 35.

1266. τᾶς πάρος—χάριτος] I. e. τῆς σῆς παρουσίας, ut explicat scholiasta.

1267. ἐπόρισεν] ἐπῶρσεν apographa. ἐπόρσεν codex a m. pr. unde quod metri indicio restitui ἐπόρισεν, ei non dissimile est quod in Oed. Col. dixit poeta v. 1458. πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοπος, | τὸν πάντ' ἕριστον δεῦρο Θησεία πόροι; In Hesychii glossa, ἐπόρησεν: διεπέρασεν, haud scio an ἐπόρισεν potius sit corrigendum quam quod aliis placuit ἐπέρησεν vel ἐπόρευσεν.

1274. ὄδδον cum versu praecedente conjungebatur. Versus est dochmiacus cum iambico dimetro catalectico. Idem metrum v. 1281.

1275. με omittunt aliquot apo-

grapha.

πολύπονον ex uno apogr. Jenensi restitutum pro πολύστονον, quod metro non convenire intellexit corrector qui πολύπονον restituit.

1276. τί μὴ ποιήσω;] μὴ refertur ad Electrae verba μή τί με etc. quae statim excipit Orestes. LINWOOD.

1277. ἡδονάν] Mutavi in ἄδονάν: quanquam ἡδονᾶ in Oed. T. 1339. et in locis quibusdam Euripidis. Scholiasta haec ita interpretatur ut ἡδονᾶ legisse videri possit, μὴ ἀποστερήσης με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπιπλέον μετεχούσῃ σου καὶ ἀπολαυούσῃ· οὕτω γὰρ ἀπαλλαγῆσομαι μετὰ ἡδονῆς· εἰ δὲ ἤδη ἀποστερήσης σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγῆσομαι. Accusativum ἡδονάν ab ἀποστερήσης pendere, infinitivo μεθέσθαι explicandi causa addito, monet Hermannus. De quo usu infinitivi dictum ad v. 543.

ΟΡ. ἡ κάρτα κὰν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς ;

ΟΡ. τί μὴν οὖ ;

1280

ΗΛ. ὦ φίλοι, ἐκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.

ἔσχον ὄργαν

ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοῶ κλύουσα

τάλαινα. νῦν δ' ἔχω σε προῦφάνης δὲ

1285

φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,

ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαβοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,

καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με

μήθ' ὡς πατρώαν κτήσιν Αἴγισθος δόμων

1290

ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην·

χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1280. μὴν Seidlerus de vers. dochm. p. 136. pro μὴ 1281. ὦ φίλοι
ἐκλυον ἂν separato versu ἂν] ἂν, sed ἂν in lemmate scholii. 1284.
ἄναυδον versui praecedenti addit. 1284. τάλαινα versui 1283. addit.
1287. Post ἐγὼ duarum literarum spatium οὐδ' sine spiritu.

1278. ἄλλοισι] Scholiasta, τοῖς
μὴ χαίρουσι τῇ ἐμῇ παρουσίᾳ. Hoc
dicit: immo etiam aliis irascerer,
si viderem eos velle te meo aspectu
privare. WUND.

1280. τί μὴν οὖ ;] Sic Eurip.
Rhesi v. 706. δοκεῖς γὰρ ;—τί μὴν
οὖ ; SEIDLER.

1281. ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐ-
δάν] Reducis praeter spem fratris
vocem.

1282. Ante ἔσχον ὄργαν, quae
verba cum praecedentibus non co-
haerent, lacunam recte indicat
Hermannus. Versus videtur fu-
isse senarius catalecticus. Verba
autem ἔσχον ὄργαν et quae se-
quuntur an incorrupta sint non li-
quet, quum nesciamus quid prae-
cesserit. Syllabas εσχον ultimas
esse posse verbi συνέσχον monet
Bergkiius, collata glossa Hesychii,
οὐ συνέσχεν ὄργην· οὐ κατεκράτησεν

ὄργην. Scholiastae quomodo haec
explicare conati sint hae eorum
annotationes ostendunt, ὦ φίλοι
οἶαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ
ἀπροσδόκητον, ἐφ' ἧ οὔτε σιωπῆσαι
ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι.
καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν
βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴ-
γισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι.
ὁμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα
πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἐκλυον αὐδὴν, ἣν
οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον
ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν,
οὐδὲ βοῶντός τινος ἀκούειν δυναμένη.
οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ
περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτι
ἤκουσεν.

1291. ἀντλεῖ] Exhaustit.

1292. χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν
ἐξείργοι λόγος] Sententiam recte
explicat scholiasta, ἀφαιρεῖται τὴν
εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι
τῶν λόγων ἢ ἀδολεσχία. Quem ξργου

ἃ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
 σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
 γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295

οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ ἴπιγνώσεται
 φαιδρῷ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντοιιν δόμους·
 ἄλλ' ὡς ἐπ' ἄτη τῇ μάτην λελεγμένη
 στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300

ΗΛ. ἄλλ', ὦ κασίγνηθ', ὦδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
 καὶ τοῦμόν ἔσται τῇδ'. ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
 πρὸς σοῦ λαβοῦσα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
 κούδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ
 αὐτῇ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς 1305
 ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.

1296. οὕτω] οὕτως 1297. ἐπελθόντοιιν] ἐπελθόντων, ^{οι} fortasse ab S.

1298. λελεγμένη] δεδειγμένη, λ λ ab alia m. ant. 1304. λυπήσασα]
 Ἐκ λυπήσασι factum a m. pr. δεξαίμην] λεξαίμην, adscripto a m. re-
 centi γρ. βουλοίμην βραχὺ. 1306. ὑπηρετοίην Elmsleius pro ὑπηρετοίμην

pro χρόνου legisse Brunckius con-
 jecit, quod etiam Reiskius propo-
 suerat et huic loco aptissimum
 est, licet χρόνου καιρὸν etiam Plu-
 tarchus dixerit in vita Sertorii c. 16.
 ἑμαχον τὸ ἐνδελεχὲς, ᾧ πᾶσαν ἐπιὼν
 ὁ χρόνος αἰρεῖ καὶ κατεργάζεται δύ-
 ναμιν, εὐμενῆς ὢν σύμμαχος τοῖς δε-
 χομένοις λογισμῷ τὸν καιρὸν αὐτοῦ,
 τοῖς δὲ ἀκαίρως ἐπειγομένοις πολε-
 μάττος. Quo exemplo minus effi-
 ci mihi videtur quam ipsius poetae
 verbis v. 75. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀν-
 δράσι | μέγιστος ἔργου παντός ἐστ'
 ἐπιστάτης, ex quibus colligi potest
 hic quoque ἔργου γὰρ ἂν σοι καιρὸν
 αὐτὸν πόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν scriptum
 fuisse.

1295. γελῶντας ἐχθροὺς] γελῶσι
 ὃ ἐχθροὶ dixerat Electra v. 1153.

1296. μὴ ἴπιγνώσεται φαιδρῷ προσ-
 ἄτη] I. e. ne ex laeto vultu tuo

cognoscat quid meditemur.

νῶν] Se dicit et Electram. Nam
 Electram cum Oreste domum in-
 gredi apparet ex v. 1398 seqq.

ἐπελθόντοιιν] ἐπελθόντων, quod a
 m. pr. habet codex, est etiam in Γ.
 ἐσελθόντοιιν Nauckius.

1304. δεξαίμην] Sic in apogr. Pa-
 latino recte correctata est scriptura
 codicis λεξαίμην. Cetera apographa
 βουλοίμην, quod a m. recenti anno-
 tatum in codice. δεξαίμην cum in-
 finitivo constructi exempla vide in
 Thesaurο, velut Herodoti 3, 38. ἐπὶ
 τέφ χρῆματι δεξαίματ' ἂν τελευτήοντας
 τοὺς πατέρας κατακαίειν πυρί.

1306. ὑπηρετοίην] Legebatur ὑπη-
 ρετοίμην, de quo scholiasta recen-
 tior apud Johnsonum, ὑπηρετῶ καὶ
 ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὢν τὸ
 μὲν λέγεται κοινῶς, τὸ δὲ ὑπηρετοῦ-
 μαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Sic fortasse

ἀλλ' οἶσθα μὲν τὰνθένδε, πῶς γὰρ οὖ; κλύων
 ὀθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ' ὡς
 γέλωτι τοῦμόν φαιδρὸν ὄψεται κἀρα.

1310

μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
 κἀπεὶ σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶ
 δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
 ἦτις μῖα σε τῆδ' ὀδῶ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα,
 ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἴκοιτο, μηκέτ' ἂν
 τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὄραυ.

1315

ὄτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεισ ὀδὸν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὡς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἦμαρτον· ἦ γὰρ ἂν καλῶς
 ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἦ καλῶς ἀπωλόμην.

1320

ΟΡ. σιγᾶν ἐπήνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω

1311. τε om. pr.
 Schaeferus pro χαρᾶς
 εἴργασαι] αι ex ω factum.

1312. ἐκλήξω] Ante λ litera π erasa.
 1313. λήξαιμ' ἐγὼ] λήξαιμέγ' ὄει pr.
 1318. ἡμῖν] ἡμιν pr.

χαρᾶ
 1315.

Galenus vol. 10. p. 206. λεγόντων δὲ
 καὶ τῶν ὑπηρετουμένων αὐτῷ βαθὺν
 οὕτως εἶναι τὸν ὕπνον, nisi hoc ex
 ὑπηρετούντων corruptum. Sopho-
 cli ὑπηρετολήν emendatione certis-
 sima restituit Elmsleius ad Eurip.
 Heracl. 1017. et Oedip. Col. 491.
 Forma media διυπηρετεῖσθαι saepe
 utuntur scriptores Byzantini, velut
 Theophylactus Simocatta p. 43 a.
 Joannes Cinnamus p. 138 d. 174 a.
 τῷ παρόντι δαίμονι] Deo nunc
 nobis faventi.

1307. ἀλλ' οἶσθα—] Scholiasta,
 εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι
 τὸν Ὀρέστην.

τὰνθένδε] Sic Phil. 895. τί δῆτα
 δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε; Oed. Col.
 476. τὸ δ' ἐνθεν ποι τελευτήσαι με
 χρῆ;

1308. Αἴγισθος—οὐ κατὰ στέγας]
 Hoc choro dixerat Electra v. 313.

κατὰ στέγας—ἐν οἴκοις] Eadem
 conjuncta Oed. T. 637. οὐκ εἰ σύ τ'
 οἴκουσ σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας;

1310. τοῦμόν φαιδρὸν] Sic codex
 et apographa meliora. In recen-
 tioribus φαιδρὸν τοῦμόν.

1311. μῖσος—ἐντέτηκε] Sic Plato
 Menex. p. 245 D. καθαρὸν τὸ μῖσος
 ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτρίας
 φύσεως. SCHNEIDEW.

1315. ἄσκοπα] V. ad v. 864.

1320. δυοῖν] Id est δυοῖν θατέρου.
 Locos similes Thucydidis 1, 33. et
 Andocidis p. 4, 11. comparavit Her-
 mannus.

1322. Haec Oresti recte tribuun-
 tur in codice. Scholiasta, τινὲς τὸν
 χορὸν φασὶ λέγειν ταῦτα. Chori si

τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἳ' ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. 1325

ΠΑ. ὦ πλείστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἢ νοῦς ἐνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενῆς,
 ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιννώσκετε ; 1330
 ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ' κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθέμην ἐγώ.

1325. ἀπώσαιτ'] ἀπώσετ', ai ab alia m. ant. ἡσθείη] ἡισθείη pr. 1328.
 ἐγγενῆς] ἐκγενῆς 1330. γιννώσκετε] γινώσκετε 1331. σταθμοῖσι]
 σταθμοῖσιν

haec verba essent, duos plenos trimetros potius exspectari monet Schneidew.

σεγῶν ἐπήνεσ'] Hoc commendaverat jam v. 1236.

1323. τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος] Intelligendum τινος.

εἴσιτ', ὦ ξένοι] Simulat Electra se ignorare adesse Orestem et tanquam hospites externos jubet ingredi. CAMEL.

1324, 1325. Notanda usitata tragicis ambiguitas. Nam domesticos haec de cinere mortui Orestis intelligere necesse est: ipsa de viro intelligit, qui acceptus amicis, metuendus hostibus redierit. HERM.

1327. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ'] I. e. nihili aestimatis. Similiter Aeschylus Agam. 229. παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειον ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς. Soph. Ant. 35. τὸ πρᾶγμ' ἔγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν. Oed. T. 983. ταῦθ' ὅτφ παρ' οὐδὲν ἐστι.

1328. ἐγγενῆς] Scholiasta, ἐγγεγεννημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους. Vera prior interpretatio. ἐγγενῆς apogr.

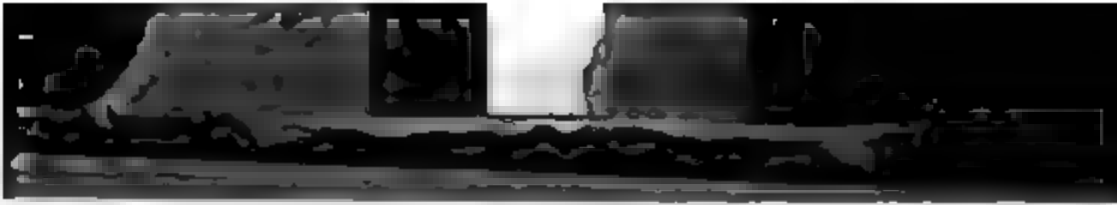
tantum non omnia. ἐκγενῆς codex, contrario errore atque Oed. T. 1506. ubi ἐκγενεῖς in ἐγγενεῖς corruptum legitur. In Lb. primo scriptum fuit ἐκ γενετῆς, calami lapsu potius, ut accentus ostendit, quam ex glossemate ἐκ γενετῆς.

1329. ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς] Schol. recentior, ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1332. φυλάσσω] Nam paedagogus custodis partes agit ad januam.

ὑμῖν] ἡμῖν Lb. vel casu vel ex conjectura librarii fortasse vera. Nam ὑμῖν supervacuum est, quum ὁμῶν sequatur.

1333. τὰ δρώμενα cum genitivo ὁμῶν conjunctum, quia instar substantivi ἔργα est, ut Oed. C. 1144. οὐ γὰρ λόγοισι—μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις. Iph. T. 1295. εἰδέναι τὰ δρώμενα. Recte scholiasta, οἶον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὁμῶν, οἳ ἐχθροὶ ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλευματα τῆς ψυχῆς.

καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1335
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
εἶσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὐδ' ἔχει τὰν τεύθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑ. καλῶς ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γνῶναί τινα. 1340

ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεβνηκότα.

ΠΑ. εἰς τῶν ἐν Ἄιδου μάθαν' ἐνθάδ' ὄν ἀνήρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τοῦτοις; ἢ τίνας λόγους;

ΠΑ. τελουμένων εἶπομ' ἄν' ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1345

ΗΛ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

1336. ἀπλήστου] ἀπλείστον σὺν χαρᾷ] συγχαρᾷ, v ab S. 1337.
μέλλειν] μέλειν 1340. γνῶναί] γνῶναι, sod i oraso. 1343. οὐδ'] ἐν
1345. τὰ κείνων] τὰ κείνων ab alia m. ant., ut Oed. Col. 392.

1336. ἀπλήστου] Codicis vitium ἀπλείστον, ut mox μέλειν pro μέλλειν, correctum in apogr. omnibus.

1338. ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή] Curgandum esse dicit ut quod agunt quamprimum transactum sit. ἔργων ἀκμήν paedagogus jam v. 12. dixerat.

1339. τὰν τεύθεν] Dictum ut τὰν θένδε v. 1307.

1341. ὡς—ὡς] Sic saepe duo ὡς parvo intervallo ponuntur, ut in locis ab Wund. comparatis Ant. 735. ὄρῳ τὸδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέας, et Trach. 1241. οἶμοι τὰχ', ὡς ἔοικας, ὡς ποσειδ φράσεις. ἔοικεν in ἔοικέ μ' mutat Wunderus, recte fortasse.

1342. ἐνθάδ'] I. e. opinione eorum qui in domo sunt.

ἀνήρ] Quum genitivum ἀνδρῶν ad τῶν referendum metrum non ferret, nominativum posuit ad eis relatum.

1343. Codicis scriptura ἐν, servata in Γ. et Palat., recte in οὐδ' mutata in apogr. coteris.

1344. τελουμένων] Intelligendum ἔργων, transacto opere, ut apud Eurip. ab Schneidew. comparatum, Andr. 998. πάροι μὲν οὐκ ἐρῶ, τελουμένων δὲ Δελφίς εἴσεται πέτρα.

1345. καλῶς τὰ κείνων πάντα] Intelligendum ἔχει ex praecedente ὡς δὲ νῦν ἔχει, ut v. 1340. ubi paedagogus idem fere quod hic dixerat καλῶς (ἔχει τὰν τεύθεν)· ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γνῶναί τινα. Dubitatur vero quare τὰ μὴ καλῶς (ἔχοντα) dicat. Scholiasta explicat, καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐταῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδένα τιμωρίας τυγχάνουσιν. Probabilior Hermannii sententia scelestum Clytaemnestrae de morte Orestis gaudium intelligentis, quo fiat ut majore securitate domum intrare permit Orestes.

1346. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ] Scholiasta, οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἢ Ἡλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητῆς εἰς ἔταρον ἀναγνωρισμὸν.

OP. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

OP. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χέρας ποτέ;

ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; OP. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῆ προμηθία χεροῖν. 1350

ΗΛ. ἦ κείνος οὗτος δὺν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ.

μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φύῳ;

OP. ὅδ' ἐστὶ. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ δόμων

Ἄγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κείνος εἶ, 1355

ὅς τόνδε καμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;

ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἠδιστον δ' ἔχων

ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι

ξυνών μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλά με

λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἠδιστ' ἐμοί; 1360

χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·

χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ

ἤχθηρα κάφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους

1347. ξυνίης] ξυνίεισ 1348. εἰς] ἐσ 1350. προμηθία] προμηθίαι, εἰ
ab alia m. ant. 1352. προσηῦρον scripsi pro προσεῦρον 1355. ἦ]
ἢ pr. Post κείνος litera (α vel δ) erasa. 1361. δοκῶ] δοκῶι 1362.
ἴσθι δ'] Literae ι δ ab S illatae. μάλιστά σ' ἀνθρώπων ex μάλιστα ταν-
θρώπων factum.

1347. ξυνίης ex paucis apogr. pro ξυνίεισ.

οὐδέ γ'—φέρω] Proprie: ne in mente quidem veni, i. e. ne divinare quidem possum. Cfr. Oed. T. 975. μή γιν' ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης. WUND.

1350. προμηθία] Quod superscriptum est in codice προμηθεία non esse probandum ad v. 1036. ostendimus. χεροῖν non cum προμηθία, sed cum οὐ conjungendum esse monet scholiasta.

1357. χεῖρες] Quibus Orestem puerum tulit.

ἔχων] Pergit quasi in praese-

dentibus non manus paedagogi, sed paedagogum ipsum sit allocuta, ut in verbis proximis facit πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες;

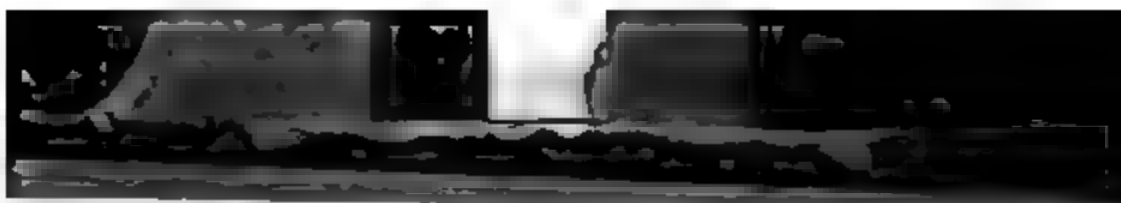
1358. ποδῶν ὑπηρέτημα] Nam pedibus ivit Thebis ad Strophium Phocensem, cui tradidit Orestem.

1359. ἔφαινες] Intellige ξυνόντα σε.

1360. λόγοις ἀπώλλυς] Quum Orestem perisse nunciasset.

1364. τοὺς—ἐν μέσῳ λόγους] I. e. quae dici possint de iis, quae acciderunt inter discessum et reditum meum. WUND.

- πολλὰ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
 αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἡλέκτρα, σαφῆ.
 σφῶν δ' ἐννέπω ἄν τοῖν παρεστώτων ὅτι
 νῦν καιρὸς ἔρδειν νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη
 νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχοῦμενοι.
 ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρίᾳ προσκύσανθ' ἔδη
 θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
 ΗΛ. ἀναξ' Ἀπολλόν, ἴλωσ αὐτοῖν κλύε,
 ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἧ σε πολλὰ δὴ
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προῖστην χερσὶ.

1365. κυκλοῦνται] κυκλον . . . oratio litteris est, superscriptoque ab alia
 m., sed rursus oratio est. Hinc Lb. κυκλουσι 1367. σφῶν] σφῶν ἄν
 Hermannus pro γε 1372. ἡμῖν] ἡμῖν 1378. προῖστην] προῖστην, u
 a m. pr.

1365. κυκλοῦνται servatum in
 apogr. melioribus et Triclinianis;
 deteriora κυκλουσιν. Activum a
 grammatico, ni fallor, illatum, qui
 verba ταῦτα ἐν μέσῳ λόγους cum κυ-
 κλουσι conjungeret. Pendent vero
 ex verbis αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν
 σαφῆ, in quibus ταῦτα ex abun-
 danti additum, genere mutato. Si-
 militer τάδε et τάσδ' ἀράς in Oed.
 T. 819. 820. ἐκ παραλλήλου posuit
 poeta.

νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι] Similiter
 Oed. C. 617. μυρίας δ' μυρίας χρόνοι
 τεκνοῦνται νύκτας ἡμέρας τ' ἴσιν.

1368. νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη]
 Nam peregre abest Aegisthus, ut
 dictum v. 313. Recte igitur scho-
 liasta monet, ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ
 χρήσιμον τῆς ἀποθημίας Ἀγίαςθου.

1370. σοφωτέροις] Intelligendum
 ταλαιωταῖς vel simile aliquod sub-

stantivum. Illud ipsum post τοῦ-
 των inserendum esse, deleto ἄλ-
 λοισι, conjecit Nauckius.

1372. Valde inutiliter additum
 οὐδὲν ἂν, quo omisso oratio optime
 procedit, nunc mire impedita. Ex
 ἐνδόν corruptum esse conjecit
 Nauckius, ex quo facile dei intel-
 ligi potest ad infinitivum χωρεῖν in
 altera parte sententiae.

1374. πατρίᾳ προσκύσανθ' ἔδη
 θεῶν] I. e. simulacra θεῶν πατρίων.
 inprimis Apollinis, ante sedes col-
 locata, quod verbis πρόπυλα ναίου-
 σιν significatur.

1376. ἀναξ' Ἀπολλόν] Eundem
 invocaverat Clytaemnestra v. 637.
 Φοίβου προσκατηρίου nomine usa.

1377. σε] Accusativus regitur ab
 λιπαρεῖ προῖστην χερσὶ, quibus verbi
 ἱκετεύειν notio inest.

1378. ἀφ' ὧν ἔχοιμι] Iis τοῦτοις

ἔμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν φύση φρένας.

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἔμοῦ τῷ γὰρ χρόνῳ

νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

1465

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἀνευ φθόνου μὲν οὐ

πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.

χαλάτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως

τὸ συγγενές τοι κάπ' ἔμοῦ θρήνων τύχη.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἔμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,

1470

1465. κρείσσοσιν] Sic, non κρείττοσιν, quod est in apographis.
 1466. φθόνου] φόνου, θ ab S inserto
 1467. εἰ δ' ἔπεστι] εἰ δ' ἔστι
 pr., correctum ab m. pr. aut ab S. Post ἔπεστι litera ν erasa
 1469. τοι] τε

ditis cum equo comparatis metaphora, velut apud Aeschylum Ag. 1639. τὸν δὲ μὴ πειθάνορα ξεύξω βαρείαις οὐ τι μὴ σειραφόρον κριθῶντα πῶλον.

1463. ἔμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν] Rarior compositi προστυχεῖν cum genitivo constructi usus. Sic Plato ab H. Stephano citatus Epist. 7. p. 327 B. οὕτως ὀξέως ὑπήκουσεν ὡς οὐδὲις πάποτε ὦν ἐγὼ προσέτυχον νέων. et Sophocles ipse Phil. 552. προστυχόντι τῶν ἴσων.

φύση φρένας] Eadem locutio de eo qui sapere discit Oed. Col. 804. ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ;

1464. τὰπ' ἔμοῦ] I. e. τὰ ἀπὸ ἔμοῦ, quae ab me proficiscuntur s. ab me agenda sunt. Quocum Doederlinus aliique similia compararunt, velut Oed. C. 1628. πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. Eur. Troad. 74. ἔτοιμ' ἂ βούλει τὰπ' ἔμοῦ.

τῷ γὰρ χρόνῳ—κρείσσοσιν] Hoc est quod Chrysothemis Electrae suaserat v. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχέεσ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ, | σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

1465. συμφέρειν] I. e. ὁμοφρονεῖν. V. exempla ab Elmsleio collecta ad Eurip. Med. 13.

τοῖς κρείσσοσιν] Orestem dicit

Electra, Aegisthus vero de se dictum accipit.

1466. ὦ Ζεῦ—] Similiter Clytaemnestra v. 766. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν κέρδη δέ;

φθόνου] φθόνος intelligitur deorum, ut apud Aeschyl. Agam. 903. φθόνος δ' ἀπέστω. Sensus est: video corpus non sine deorum invidia prostratum: sed si nefas est, indictum volo, i. e. aliis verbis: cecidit ille ira et invidia deorum, si fas est hoc dicere. HERM. Eurip. Or. 974. ubi de interitu generis Pelopidarum agitur, φθόνος νιν εἶλε θεόθεν.

1467. εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις] Brevius Oed. Col. 1753. πενθεῖν οὐ χρὴ νέμεσις γάρ.

1469. τοι incerta apographorum quorundam auctoritate positum est pro τε, quod est in aliis et in codice, ab Triclinio in γε mutatum. De particulis ὅπως τοι conf. ad Trach. 194.

τύχη] τύχοι Flor. Γ.

1470. βάσταζ'] I. e. ψηλάφα. Manibus tangere velamentum Aegisthus jubetur, ut tollat: unde per αἶρε τὸ κάλυμμα explicat scholiasta recentior.

τὸ ταῦθ' ὄραν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπέλομαι· σὺ δὲ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίς ἀγνοεῖς; 1475

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀνταυδῆς ἴσα;

ΑΙ. οἴμοι, ξυνῆκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὄπως
ὄδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. ὄλωλα δὴ δειλαιοσ. ἀλλά μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

[τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485

1471. φίλως] In φίλος radendo mutatum ab alia m. 1475.
φοβεῖ] φοβῆι 1477. αἰσθάνει] αἰσθάνη 1478. ζῶντας Tyr-
whittus pro ζῶν τοῖς 1481. ἐσφάλλου] ἐσφάλου gr., altero λ a m.
recentiore addito. 1483. κἂν σμικρὸν] κἂν ἐπιμικρὸν cum gl. κἂν
σμικρὸν 1485. 1486. Hi duo versus in margine scripti sunt ab alia
manu paullo recentiore in litura duorum versuum, qui haud dubie iidem
versus fuerunt sive a manu prima sive ab S scripti, sed fortasse literis
exilioribus, ut alii versus plures in margine suppleti: nisi forte perverso
ordine scripti fuerunt, quod ipsum quoque movere potuit librarium ut
eos denuo scriberet. Conf. ad 1498. 1485. τί] τίς, σ ab alia
m. deleto.

1471. φίλως] φίλος apogr. multa.

1473. μοι addit quia eam sua
caussa evocari vult, nihil de nece
ejus suspicans.

1474. Haec dum dicit Orestes,
velamentum tollit, Aegisthusque
interfectae corpus Clytaemnestrae
conspicit non sine horrore.

1478. οὐ γὰρ—[ἴσα] Non ergo
dudum sensisti te vivos aequae ut si
mortui essent alloqui? i. e. quae
quasi mortuo Oresti dixisti, dixisse
vivo. HERM.

1479. ξυνῆκα τοῦπος] Sic Aesch.
Choeph. 886. ΟΡ. τὸν ζῶντα καίνειν

τοὺς τεθνηκότας λέγω. | ΚΑ. οἱ ἴω.
ξυνῆκα τοῦπος ἐξ αἰνιγμάτων.

1481. καὶ μάντις—πάλαι] Et
quum vates optimus sis. tam diu
fallebare? Quod cum ironia dic-
tum hoc sensu: quod nunc demum
acute vides, dudum debebas prae-
videre, te sceleris tui poenas mihi
soluturum esse; i. e. sero tu vates
factus es. WUND.

1483. κἂν σμικρὸν apographa
pleraque. Codicis scriptura κἂν
ἐπὶ μικρὸν servata in Lb., Flor. Γ.
et Palat.

1485. 1486. Seclusi versus duo

θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι ;]

ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανῶν πρόθεσ

ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,

ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν

μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

1490

ΟΡ. χωροῖς ἂν εἶσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ

νῦν ἐστιν ἀγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με ; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν

τοῦργον, σκότου δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἶ κτανεῖν ;

ΟΡ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες

1495

πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.

ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν

τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά ;

1487. πρόθεσ] πρόσθεσ, sed eraso σ 1488. ὧν] ὦ, ν ab S addito
 1490. γένοιτο ab S illatum 1492. ἀγῶν] ἀγῶν 1496. ἂν om.
 1498. 1499. Hi quoque duo versus, ut 1485. et 1486. ab alia manu anti-
 qua in ipso textu scripti sunt erasis duobus quos prima manus scrip-
 serat versibus, quos eosdem fuisse ex syllaba οσ (vocabuli ἄκρος), quae
 de primae manus scriptura superest, intelligitur.

futiles et inutiles, a manu recen-
 tiore in margine codicis scriptos,
 quorum sensum et structuram quo-
 modo expedire conati sint inter-
 pretes ex Wunderi annotatione
 cognosci potest "τί γὰρ βροτῶν—
 φέροι] Genitivi sunt absoluti, βρο-
 τῶν—μεμιγμένων, quum homines
 malis afflicti jacent, dictumque σὺν
 κακοῖς μεμιγμένων pro eo quod vul-
 go dicitur κακοῖς συμεμιγμένων.
 Deinde notanda locutio est τοῦ
 χρόνου κέρδος τι φέρειν, significans
 proprie : aliquid lucri facere, quod
 tempus adferat, i. e. hoc loco : dif-
 ferenda morte aliquid lucrari." Ni-
 hil ad hos versus annotatum in
 scholiis.

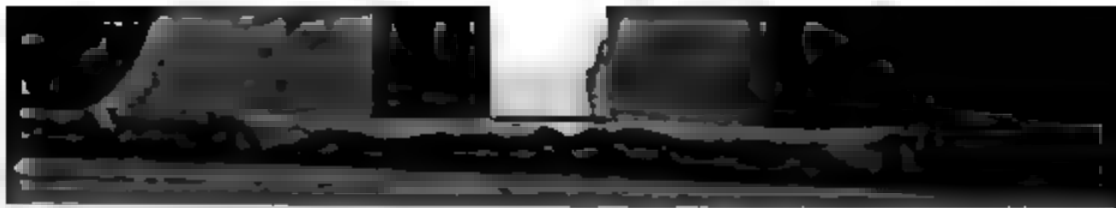
1487. πρόθεσ—τυγχάνειν] Scho-
 liaστα, οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθεσ αὐτόν.
 Cf Eur. El. 894 seqq. ubi Orestes
 Electrae dicit : ἤκω γὰρ οὐ λόγοι-

σιν, ἀλλ' ἔργοις κτανῶν Αἰγισθον·
 ὡς δέ τῳ σάφ' εἰδέναι τάδε προθῶμεν,
 αὐτόν τὸν θανόντα σοι φέρω, ἔν, εἴτε
 χρήσεις, θηρσιν ἀρπαγὴν πρόθεσ, ἢ
 σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
 πήξας ἔρεισον σκόλοπι. et Hom. Od.
 3, 256. seqq. WUND. Homeri
 verba de Aegistho sunt, εἰ ζῶντ'
 Αἰγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρείδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Με-
 νέλαος· τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν
 ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, ἀλλ' ἄρα τὸν γε
 κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, κεί-
 μενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς Ἄργεος. Hoc est
 quod Sophocles dixit ἄποπτον ἡμῶν.

1495. τάσσε] I. e. ἐπίτασσε.

χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες] Recte
 monet scholiasta, πρόφασιν ἰκανὴν
 εὔρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι
 αὐτόν.

1496. ἂν ex paucis apographis,
 inter quae Palat., additum.

ΟΡ. τὰ γούν σ' ἐγώ σοι μάντις εἰμι τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρίαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500

ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἢ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

ἀλλ' ἔρφ'. ΑΙ. ὑψηγοῦ. ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙ. ἢ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν

θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι κικρόν.

[χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσι δίκην, 1505

δοτις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλοι,

κτείνειν τὸ γὰρ πανούργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.]

ΧΟ. ᾧ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες

τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. 1510

1499. τὰ γούν] τὰ γ' οὖν σ' a m. rec. in litura duarum literarum
1502. ἔρφ'] φ a m. recentiore habet in litura literarum τε 1505.—1507.
Seclusi versus spurios. 1505. τήνδε ab S illatum 1506. πέρα]
πέρα θέλει] In θέλει mutatum a m. recentiore 1510. τῇ νῦν ὁρμῇ
separato versu.

1499. μάντις εἰμι τῶνδ' ἄκρος] Magnopere tamen vereor ne tres
Nam Aegisthum ita in potestate sua
habet ut necem effugere non possit.

1500. ἀλλ' οὐ πατρίαν τὴν τέχνην
ἐκόμπασας] Agamemnonem dicit,
qui nihil mali suspicatus Clytaem-
nestrae Aegisthique dolo succubu-
erit.

1505. δίκην] Poenam.

1506. γε] τι substituit vel ab
alio substitutum accepit Niospho-
rus Basil. in Walkii Rhetor. vol. 1.
p. 461, 16.

θέλοι] Sic apographa Lb., Γ et
Palat. : cetera θέλει.

1507. κτείνειν] Gl. ἀφω τὸ κτεί-
νειν. Apponitur enim ad praecedens
τήνδε δίκην. BRUNCK.

τὸ γὰρ πανούργον οὐκ ἂν ἦν πολύ]
Non numerosos fore homines sce-
lestos vel non numerosa scelera fore
dicit. Similiter τὰ πανούργα καὶ
παινοτριβῆ Phil. 448. His dictis
Orestes, praeeunte cui caedem illa-
turus est Aegistho, domum regiam
intrat cum Pylade et Electra.

hi versus 1505—1507. ab interpo-
latore—fortasse eodem cui versus
1485. 1486. debemus—additi sint.
Neque enim verisimile est Sopho-
clem sententiam quae his versibus
continetur verbis expressisse tirone
quam poeta exercitissimo dignio-
ribus, oportebat autem statim esse
hanc universis poenam, quisquis ul-
tra leges agere velit, occidere. Neque
enim scelesti multi forent. Sublatis
autem his versibus Orestis oratio
aptissime paucis comprehenditur
verbis, sed acerbitate plena.

1510. τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν] Ii-
dem, qui liberi dicti sunt evasisse,
Orestes et Electra, quum dicuntur
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν, hoc nunc im-
petu consummati, non dubium vi-
detur quin libertas potissimum eo-
rum illo in Aegisthum facto impetu
consummata aive penitus restituta
esse significetur. Non recte Brunck-
ius τῇ νῦν ὁρμῇ hoc itinere interpre-
tatus est. WUND.

SOPHOCLES

TRACHINIAE

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCLXXII

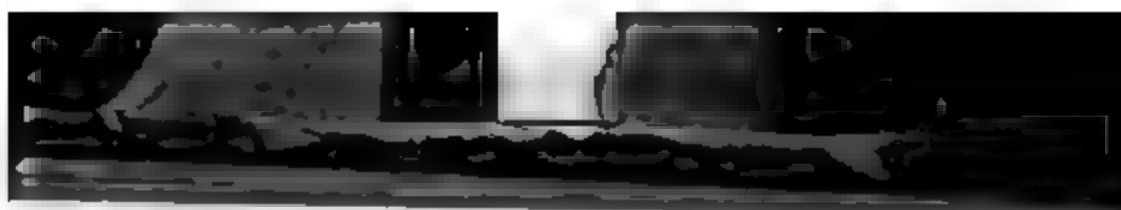

VI.

TPAXINIAI.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ*

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΙΧΑΣ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

* Septem hujus tragoediae personae inter tres histriones ita distributas fuisse patet ut πρωταγωνιστής Dejaniram et Herculem, δευτεραγωνιστής Hyllum et Licham, τριταγωνιστής Nutricem, Nuncium et Senem ageret. Muta persona Iolae, quam cum aliis captivis mulieribus adducit Lichas (v. 242.), ab histrione non magis agitur quam alia hujusmodi in aliis fabulis κωφὰ πρόσωπα, et hic ne poterat quidem agi, quum tres simul in scena versentur histriones, qui Dejanirae, Lichas et nuncii personarum dedi qualis in codice legitur. Δούλη τροφός, quae in initio fabulae cum Dejanira prodit verusque recitat 49-60., nihil impedit quominus eadem esse credatur quae necem quam sibi conscivit Dejanira nunciat et pluribus post colloquium cum choro versibus describit (v. 871.-946.) In apographis, quorum scripturas enotare neglexerunt editores, nonnulla in

personarum nominibus mutata esse ex editione Aldina colligi potest, in quo sic scripta leguntur, Δηιδνεира, Παιδαγωγός. Ὑλλος. Χορός γυναικῶν Τραχινίων. Ἀγγελος. Λίχας. Δούλη τροφός. Πρέσβυς. Ἡρακλῆς. Apud Brunckium, partim praesentibus aliis post Aldum editionibus, Δηιδνεира, Θεράπεινα. Ὑλλος. Χορός παρθένων Τραχινίων. Ἀγγελος. Λίχας. Τροφός. Πρέσβυς. Ἡρακλῆς. nomine Θεράπεινα praescripto v. 49.-60. (ubi πει, i. e. παιδαγωγός) editio Aldina, Τροφός vero v. 871.-946. Chorum non ex mulieribus nuptis, quae γυναικῶν nomine significari videri possint, sed ex virginibus compositum esse clarissime patet ex Dejanirae verbis v. 143.-152. neque obstat quod Dejanira v. 225. chorum verbis compellat φίλαι γυναῖκες. Ceterum personarum index in codice non hoc loco legitur, sed Argumento ex Apollodori Bibliotheca excerpto postpositus est.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. (Π. 7, 5.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^α.

Ἡρακλῆς παραγεγόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνείας θυγατέρα Δηιά-
νειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς
Ἀχελῶνα ἀπεικασθέντα ταύρου, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ
τὴν μὲν Δηιάνειραν γαμεί, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντι-
ταύτου τὸ τῆς Ἀμιλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἡ κέρας
εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε
ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν εὗξαιτό τις, παρέχειν ἀφθονον. στρατεύει δὲ
Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοῦς, καὶ πόλιν ἔλθων Ἐφύραν,
ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχη τῇ τοῦτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ
Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐνοχούμενος παρὰ Οἰνεί,
κοιδύλῳ παισας ἀπέκτεινεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα κατὰ χειρῶν
διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνείας. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκου-
σίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν
νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήρυκα εἰς Τραχίνα
ἀπιεῖναι. ἄγων δὲ Δηιάνειραν εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζό-
μιμος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμενε μισθοῦ, λέγων
παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς
μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη, Δηιάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς
ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιά-
ζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγαύσης αἰσθόμενος ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν

^α ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Quum periissent
quae grammatici veteres de argu-
mento Trachiniarum scripserant,
ἐπιθέσειν loco Apollodori narratio
praefixa est. Legitur hoc excerptum
in codice Laurentiano: ex suo
apographo primus edidit Aldus.
De utriusque exemplaris lectioni-

bus, quae locis non paucis ab Apol-
lodori codicum lectionibus discre-
pant, videnda quae in Annotatio-
nibus ad Scholia exposui vol. 2.
p. 21-24. quae hic non repetam.
Post Aldum plura aliter scripta
exhibuit Turnebus, Triclinianum
secutus exemplar.

εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φιλίαν ἔχειν, τὸν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου καὶ τὸ ρυέν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύμων λύσας καὶ σφάξας εὐωχεῖτο. ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κῆῦκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὐθις ἐκεῖθεν Αἰγυμῖφ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προῦκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶασε μεθ' ὄπλων παριέναι, κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχοῦντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον, αἰρεῖ τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἴππασον τὸν Κῆῦκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγῆσας τὴν πόλιν, ἤγεεν Ἴόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἰδρύσατο. μέλλων δὲ ἱεουργεῖν κήρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἴόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δεῖσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ρυέν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἦσθίετο, τὸν μὲν Λίχαν κατέβαλεν, εἰς Τραχίνα δὲ ἐπὶ νεῶς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὑλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἴόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν ὄρος Τραχίνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβάς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος Ποίας παριῶν ἐπὶ ζήτησιν

ποιμῶν ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς φλογὸς λέγεται νέφος ὑποστῶν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας γήμας Ἥβην τὴν Ἥρας θυγατέρα ποιεῖ παῖδας Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον.

ΛΟΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ^b.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμίᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
 δεῦτερον ἐν Λέρνῃ πολυαύχενος ὤλεσεν ὕδραν.
 τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
 χρυσόπερον ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
 πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδιώξεν.
 ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισσε ζωστήρα φαιωῶν.
 ἕβδομον, Αἰγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.

^b ΛΟΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Versus de laboribus Herculis in fine fabulae habet codex. Quinto Smyrnaeo hoc versus tribuit Tzetzes Histor. 2, 490: qui poeta Herculis labores coecinit Posthom. 6, 200 seqq. Sine poetae nomine leguntur in Anthologia Planudea 4, 92. De scripturae diversitate dixi in Annotationibus ad Scholia vol. 2. p. 24. Labores ab Hercule exactos Sophocles sex tantum memoravit, bellum cum Gigantibus (v. 1058.), leonem Nemeaeum interfectum (v. 1091.), hydræ Lernaee occisionem (v. 1094.), pugnam cum Centauris et capro Erymanthio (v. 1095.), Cerberum superatum (v. 1097.) et draconem malorum aureorum custodem (v. 1099.) Reliquos satis habuit in universum significasse verbis (1101.) Herculis, ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγνωσμένην. Copiosas de his certaminibus, quae utrum sponte an Eurysthei jussu subierit Hercules in medio reliquit Sophocles, aliorum scriptorum narrationes expo-

suit Wunderus in Prolegomenis editionis suae p. 7-25. Duodecim laborum numerum primi, sed haud dubie antiquiorum scriptorum auctoritate memorant Theocritus 24, 80. et Apollonius Argon. 1, 1317. et hic quidem memorato etiam Eurystheo, Ἀργεῖοι μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλαφ' Εὐρυσθεῖ ἐκπλήσαι μογέοντα δώδεκα πάντας ἀθλοῦσι. Eundem numerum cognitum habuit Diogenes Laertius, philosophus Pindaro et Simonidi aequalis, si vera narravit Clemens Alex. Protr. p. 21 Pott. ὁ δὲ Διαγόρας Ἡρακλέα ἐκ ξόλου λαβὼν κατεσκευασμένον (ἐτυχε δὲ ἔψων τε οἴκοι, οἷα εἰκόσι), εἰς δὲ, ὃ Ἡρακλεις, εἶπεν· νῦν σοὶ ἤδη καιρὸς, διαπερ Εὐρυσθεῖ, ἀτὰρ δὴ καὶ ἡμῖν ὑπουργῆσαι τὸν τρισκαίδεκατον τοῦτον ἀθλον καὶ Διαγόρα τοῦτον παρασκευασαί, κἄτ' αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ἐτίθηκεν ὡς ξόλον· ubi τοῦτον vel τὸ ἔψων pro τοῦτον restitui ex Epiphanii Ancorato p. 106 C. idem Diogenes dictum narrantis.

[6]

ὄχθρον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπυρον ἤλασε ταῦρον.
ἐκ Θρήκης, ἕνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρύονος, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἐρυθείης.
ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κίνα Κέρβερον ἐξ Ἄϊδαο.
δωδέκατον δ', ἤνεγκεν εἰς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
Θεοτίω θυγατρῶν τρισκαδέκατος πέλεν ἄθλος.

•

SUMMARIUM FABULAE.

Hercules, Jovis ex Alcmena (quae Amphitryoni nupta erat) filius, Thebis partu editus, quum Junonem infensam sibi reddidisset, Eurystheo, Mycenarum regi, ab Jove in servitutem datus erat ad gravissimos quos ille injuncturus ei esset usque ad vitae finem labores exantlandos, fabula jam Homeri (Il. 8, 363. 15, 639. 19, 132. Od. 11, 620.) aliorumque poetarum epicorum narrationibus pervulgata. Quum igitur Herculi aliae alio tempore adeundae terrae essent, etiam Pleuronem pervenerat, quae Aetoliae urbs est, ibique Dejaniram, Oenei regis filiam, in matrimonium expetiverat votique compos factus erat, superato in certamine Acheloo fluvio, qui variis assumtis corporis formis ipse quoque procus Dejanirae extiterat. De rebus post initum cum Dejanira connubium ab Hercule gestis, quae a poetis veteribusque fabularum enarratoribus diversis modis exornatae sunt, tantum Sophocles prodidit quantum argumenti, quod tractandum in hac fabula sibi sumserat, ratio requiret, multaque vel indicta vel incerta reliquit quae accurate distincteque exponi inutile judicaverat. Duo tamen ex verbis ejus ratione satis certa colligi possunt: primum, Herculem Tiryntem concessisse cum Dejanira recens nupta, quod apparet ex v. 39. collato cum v. 270. 562. ubi vid. annot. et 1152; deinde nuptias cum Dejanira in prima incidisse tempora laborum Herculi ab Eurystheo impostorum. Nam quum labores illi annorum duodecim tempore comprehensi fuerint (de quo v. annot. ad v. 825.) finisque eorum in eum annum incidat quo tragoedia haec agi fingitur quique fatalis Herculi fuit, et Dejanira in prologo v. 27-42. ita loquatur ut matrimonium statim ab initio curarum et sollicitudinis plenum fuisse significet, non licet fingere pluribus ante laborum initia annis matrimonium illud initum fuisse, licet haec ratio non solum aliorum

scriptorum* narrationibus, sed etiam computatis Hylli ætatis annis commendari videatur. Qui quum filiorum ab Hercule ex Dejanira susceptorum natu maximus et nubili ætate juvenis esse in hac fabula dicatur, sexto minimum ante laborum Herculis initia anno natus esse debuit: quod parum curavit poeta, cui non metuendum erat ne quis spectatorum istiusmodi annorum computationem institueret.

Hercules igitur Dejanira potitus quum Tirynthem cum ea conferre se vellet, Euenus fluvius transgrediendus erat, quem ipse quidem permeavit, Dejaniram autem Nesso Centauro pacta mercede transvehendam tradidit. Qui quum medio in fluvio Dejaniram contractare coepisset, Hercules clamore ejus revocatus ad oram fluvii Centaurum venenata sagitta transfixit. Is vero, ut vindictam ab Hercule sumendam præpararet, cruorem ex vulnere letali sibi illato profluentem cum veneno, quo infecta sagitta erat, mixtum et in vasculo conditum moriens tradit Dejaniræ, ut delinimentum, si quando opus foret, habeat quo Herculem ab aliarum mulierum amoribus avertat. Quod illa, nihil mali suspicata, ab eo accipit et diligenter per annos multos in vasculo illo conditum servat. Hercules vero, etsi sæpe ei peregrinas in terras abeundum est ad labores Eurytheo præstandos, tamen quotannis fere breve per tempus domum redit nihilque committit quod alienorum amorum suspicionem movere possit Dejaniræ, ex qua liberi plures ei nascuntur, quorum natu maximum Hyllum esse supra dicebamus. Extremo demum laborum illorum tempore ab Euryto, Oechaliae rege, vetere ipsius hospite, contumeliis affectus Iphitum, Euryti filium, qui Tirynthem venerat ut equas patri abreptas investigaret, improvisum de colle altissimo præcipitat. Cujus facinoris luendi causa Hercules Jovis jussu Omphalæ Lydæ in servitutem per annum integrum subeundam venditur, Dejanira vero liberis partim Tirynthe apud Alcmenam relictis partim secum abductis (ut ex Hylli verbis colligitur v. 1151-1154.) ad Ceycem, Trachinis, quæ Thessalæ urbs est, regem, Herculis hospitem, profugit, ut tuta ab inimicorum insidiis vivat. Exacto autem anno illo Hercules Oechaliam adit et ab Euryto rege Iolen filiam petit ut pellicis loco habeat. Quo denegato Hercules levi nus prætextu Oechaliam ingente strage edita

* V. Pindarum apud schol. Hom. Il. 21, 194. Apollodor. 2, 7, 5. Diodor. 4, 34.

SUMMARIUM FABULAE.

9

evertit, regem occidit, mulieresque captivas, inter quas Iole est, illarum omnium formosissima, Lichas praefecti Trachinensium, ubi Dejanira cum liberis commoratur, abducendas tradit. Quod mandatum is ita exsequitur ut mulieres illas coram Dejanira producat Herculemque ipsum mox rediturum esse narret, postquam ob reportatam de Euryto victoriam Jovi in promontorio Euboeae Censeo sacra fecerit. Quo nuncio laetata Dejanira mulieres captivas domum abduci jubet, Iolae, regis occisi filiae, quam forma vultuque inter ceteras eminere animadvertit, sortem deplorans. Haec dum aguntur, alius accedit nuncius qui, quod Lichas studiose celaverat, Herculem ut Oechaliam everteret regemque occideret non aliam habuisse causam prodit quam ut Iolen in potestatem suam redigeret. Quo teste Lichas mendacii convictus, non ab Hercule jussum, sed sua sponte quae prius narraverat commentum se esse confitetur, ne Dejanirae animum affligeret, sermonibusque suis ab Dejanira impetrat ut Iolen benevole in domum recipiat. Quod etsi illa facit, ne quam de Herculis fide dubitationem coram Licha prodatur, tamen tempus nunc advenisse sentit quo philtro olim ab Nesso moriente ipsi traditi delinimento utendum sit, ut imminens sibi ab Iolae amore periculum avertat. Quo consilio splendidam vestem Nessi illo unguento tingit Lichasque ad Herculem perferendam tradit, qui ea indutus Jovi in promontorio Censeo sacra faciat, quae ab Hercule praeparari Lichas antea narraverat. Quod mandatum sine mora exsequitur Lichas, Dejanira vero mox vellus, cui venenum tabificae vis ignara instillaveret ut vestem perungeret, solis calori forte expositum sua vi concremari videns statim intelligit quanto periculo Herculem, si veste illa usus sit, exposuerit, dolumque Nessi sero perspicit. Nam priusquam alterum mittere nuncium potest qui vestem Herculi transmissam repetat, Hyllus, qui patris investigandi causa exierat, redit Herculisque veste illa induti corpus veneni ardore ita esse concrematum narrat ut totius corporis carnes usque ad ossa depastae sint, Lichamque, qui mali esse auctor visus sit, pede prehensum ab Hercule ad prominentem e mari scopulum esse allisum, Herculem vero ipsum navi impositum mox Trachinensium alla-tum iri. Quibus auditis Dejanira necem sua sibi manu consciscit. Tum Hercules in scenam affertur cognitaque ex Hylli sermonibus immensa calamitatis origine oraculorumque olim sibi editorum recordatus in extremis se versari vitae momentis intelligit. Quamobrem rogum in Oeta monte extrui ibique se concremari jubet,

Iolen vero post obitum suum in matrimonium ducendam Hyllomandat, qui obediturum se esse patri promittit.

Hoc igitur tragoediae hujus argumentum est, quod Sophocles, ut in Oedipodea aliisque fabulis et ipse fecit et alii poetae scenici fecerunt, consilio suo ita accommodavit ut, licet in universum antiquiorum poetarum epicorum et mythographorum narrationes sequeretur, tamen in singulis fabulae partibus multa aliter quam tradita acceperat conformaret: quod diligenter collectis de omni hac fabula narrationibus veterum ostendit Wunderus in commentatione quam editioni suae praemisit p. 3-54. quorum ea quae ad intelligendam Sophoclis tragoediam necessaria esse viderentur nos in annotationibus attulimus. Reliquum est igitur ut singularum tragoediae hujus partium conformationem exponamus.

1.-93. (*Πρόλογος.*) Prodit primo mane ex Ceycis, Trachiniorum regis, aedibus Dejanira cum famula, cui infelicem qua et ante initum cum Hercule matrimonium et postea usa sit exponit, auctam nunc sollicitudine quam ex diuturna concipit Herculis ab domo absentia, quae tempus ab ipso praescriptum (duobus mensibus ut infra dicitur v. 165.) excesserit, et in pejorem partem interpretatur, accedente praesertim ambiguo quodam de morte vel reditu Herculis oraculo, (v. 79.-81.) quod Hercules, quum abiret, in tabula perscriptum reliquerat. Ad quae famula respondet optimum sibi videri ut Hyllus, filiorum natu maximus, patris investigandi causa emittatur. Quocum Hyllus ipse, qui advenit antequam famula orationem finivit, consentit, prius jam exiturum se fuisse addens, si oraculum illud prius cognitum habuisset. Quo exposito et ipse abit et famula scenam relinquit, remanet vero Dejanira.

94.-140. (*πάροδος.*) Intrat orchestram chorus virginum Trachiniarum, Dejanirae amicarum, quae etsi ipsae quoque de Herculis reditu sollicitae sunt, tamen Dejaniram erigere student rationemque melioris quam alunt spei reddunt carmine ex duabus strophis et antistrophis cum epodo composito.

141.-202. (*ἐπεισόδιον α΄.*) Quo audito Dejanira quam exiguam ipsa spem alat pluribus verbis exponit, ad quae priusquam respondere chorus potest, nuncium coronatum eoque boni quid portendentem accedere videt, qui primis statim verbis omnem de vita Herculis dubitationem Dejanirae eximit moxque Licham, Herculis praecone, adventurum esse ait, qui victoriam ab Hercule de Euryto, Oechaliae rege, reportatam pluribus verbis enarraturus sit. Ita

tristitia in subitam conversa laetitiam, Dejanira Jovem victoriae largitorem invocat, chorus vero carmine ὀρχηστικῆ (205.-224.) Apollinis aliorumque numinum laudes verbis laetitia plenis celebrat.

225.-496. (ἐπεισόδιον β.) Quo carmine finito Lichas praeco advenit mulieres secum ducens captivas, longaque oratione quomodo rem gesserit victorque ex bello discesserit Hercules exponit, Dejanirae quaestionibus omnibus prompte respondens, nisi quod de una quadam quae inter mulieres captivas eminet puella, cujus de parentibus et nomine quaerit Dejanira, quidquam se compertum habere negat. Quam fraudem prior ille, qui ante Licham advenerat, nuncius detegit nomenque et originem puellae, quae Iole sit, Euryti regis filia, prodit praesente adhuc Licha. Qui in angustias compulsus fraudem quidem ab ipso excogitatum, non ab Hercule ei praescriptam consistetur, sed benevolo erga Dejaniram animo excusat, cujus noluerit de Herculis in Iolen amore suspicionem excitare. Quibus dictis fidem quidem habet Dejanira, sed ab Licha petit ut munera quaedam ab ipsa praeparata ad Herculem perferat. Quamobrem domum cum eo et priore nuncio ingreditur.

497.-530. (στίσιμον α.) Quae dum in domo aguntur chorus insuperabilem vim amoris carmine melico celebrat, memorata procorum (Herculis et Acheloi) de Dejanira, quum adhuc innupta esset, contentione.

531.-632. (ἐπεισόδιον γ.) Post hoc carmen in scenam redit Dejanira et choro explicatius narrat quale ab Nesso Centauro moriente medicamentum, quo Herculis amorem integrum sibi conservaret, olim acceperit, quo nunc se usam esse ad illinendam splendidam vestem quam Herculi missura sit, ut ea indutus sacra Jovi propter victoriam reportatam faciat. Neque enim tolerabile sibi videri ut sub eodem post Herculis reditum tecto cum Iole vivat, nisi immensum a pellice periculum arte ab Nesso olim sibi monstrata antea averterit. Quod consilium non improbat chorus, si delinimenti illius vim exploratam habeat Dejanira, quam quum non habere se Dejanira respondeat, non satis caute ab ea agi chorus significat. Quam admonitionem parum curans Dejanira vestem in arca conditam Lichae in scenam redeunti tradit. Qui prompte mandata ejus curaturum se esse affirmans abit, Dejanira vero domum ingreditur.

633.-662. (στίσιμον β.) Post haec chorus, abjecta quam paullo ante significaverat de vi delinimenti dubitatione, optima quaeque

sperat Herculemque victorem mox salvum et incolumem domum esse rediturum auguratur.

663.—820. (*ἐπεισόδιον δ'.*) Finito chori carmine Dejanira ex domo rursus egressa ex reliquiis velleris, quo ad vestem illinendam usa erat, non igni admotis, sed solo calore solis concrematis pessima quaeque auguratur. Quas cogitationes dum chorus felicius eventus spe amovere conatur, Hyllus advenit dolique quo Nessus Dejaniram decepit ignarus gravissimis verbis in matrem invehitur, quae Herculi crudelissimae mortis causa exstitura sit, missa veste illa, quam incensam Herculis corpori ita adhaesisse ut exui non potuerit. Quae omnia Hyllus copiose horrendis auditu verbis describit, post quae Dejanira mali quod inscia perpetravit magnitudine oppressa et ne verbo quidem edito abit, filio diris execrationibus eam prosequente.

821.—862. (*στάσιμον γ'.*) Hyllo domum ingresso ut lectum, in quo Hercules morti proximus apportari possit, praeparari jubeat, chorus veteris oraculi memoriam repetit, quo Herculem post annos duodecim ad laborum finem esse perventurum praedictum fuerat: quem non laborum solum, sed etiam vitae finem intelligendum esse nunc pateat, doloso Nessi invento adductum.

863.—946. (*ἐπεισόδιον ε', insertis κομμοίς 879.—895.*) Finito hoc carmine graves in domo audiuntur ejulationes, quarum causa statim cognoscitur prodeunte in scenam famula, quae mortem nunciat quam Dejanira sua sibi manu consciverit, Hyllumque, qui sero advenerit, juxta exanimatae corpus matris procidisse narrat, gravissimis agitatae doloribus, quod acerbis quae in matrem conjecerit opprobriis, quo tempore nihil dum de doloso Nessi invento compertum habuerit, nonnihil contulerit ut mater manum sibi ipsa inferret.

947.—970. (*στάσιμον δ'.*) Chorus vero Herculis pariter atque Dejanirae sortem deplorat Herculisque semimortui, qui finito hoc carmine ab satellitibus ejus apportatur, aspectum perhorrescit.

971.—1263. (*ἔξοδος.*) Post paucos Hylli et senis, qui Herculem in lecto recubantem comitatur, anapaestos Hercules ipse viribus collectis ampliore oratione infandum quod Dejanira in eum commiserit crimen describit. Quam quum Hyllus exposito qui Herculi ignotus manserat Nessi dolo insontem peccasse ostendat, Hercules veteris recordatur oraculi, quo praedictum ei erat non vivum hominem ullum, sed unum ex iis qui in Orco versarentur mortem

olim ei esse allaturum: quo Nessum Centaurum significari nunc intelligit. Ita quum fati necessitate evenisse videantur quae mala perpetitur, Dejanirae nullam amplius mentionem facit, sed in Oetam montem, Jovi patri antiquitus consecratum, se transportari jubet, ut in rogo ibi exstruendo concremetur, ab Hyllo vero postulat ut Iolam in matrimonium ducat: quod ille licet ab initio deneget, quia Iola et Dejanirae et Herculi interitus causa, etsi insons, fuerit, tamen ad extremum patri morienti concedit. Quo facto Hercules comitante Hyllo effertur fabulaque finitur.

Apparet ex his argumentum fabulae ut tragica plenum est gravitate, ita a poeta per partes singulas peritissime esse tractatum nihilque in eo esse quod reprehensioni obnoxium esse possit praeter Hylly Iolaeque conjugium ab Hercule praescriptum in exitu fabulae, quae sola Herculis morte aptius finiri videatur quam nuptiarum prospectu cum puella, quae licet cara Herculi, tamen in hac fabula, in qua mutae personae partes egit, nihil prodidit quo spectatorum animi moveri deque futura ejus sorte solliciti reddi potuerint. Habere tamen hoc inventum aliquid excusationis quibusdam visum est eo quod Hylly Iolaeque progenies antiquiorum scriptorum narrationibus de reditu Heraclidarum in Peloponnesum celebrata fuerit: quamobrem Sophoclem non videri incertum relinquere voluisse quid de Iola, quam, licet tacentem, in scenam produxerat, futurum esset.

Nomen fabulae Sophocles *Τραχινίαις* esse voluit, licet pari et majore jure Dejanirae nomine inscribi potuerit, quae primaria totius tragoediae persona est, ut Ajacem, Oedipum utrumque, Antigonom et Philoctetam inscripsit. Sed praetulit *Τραχινίαις*, nomine a choro ducto, ut in plurimis poetarum scenicarum fabulis factum est: quod ipsum quoque ratione non caret, quum chori, quibus exorandis sumtum praebebant choregi, splendidissima essent pars tragoediarum.

De tempore quo edita haec fabula est nihil compertum habemus. Quum cantica chori pauciora et breviora sint quam in antiquioribus Sophoclis fabulis rariorque in iis sit metri dactylico-trochaici usus, non improbabile est tragoediam hanc ad mediam referendam esse aetatem poetae.

De tragicorum veterum fabulis, qui idem argumentum tractaverint, nihil traditum invenimus, ut incertum maneat utrum Sophocles aliorum poetarum vestigia sit secutus, ut in aliis fabulis non

paucis Aeschylum praeuntem habuit, an primus omnium in hoc inciderit argumentum. Nec de poetis qui post Sophoclem in hoc argumento versati sint quidquam proditum est, nisi quod Dio Chrys. vol. 2. p. 431. ignoti cujusdam poetae verba metro soluta apposuit ex hujusmodi fabula excerpta, cujus pars extrema ita fuerat conformata ut rogos, in quo Hercules concremandus esset, in scena conspiceretur, non Hyllo solo, sed pluribus Herculis filiis (de quibus v. annot. ad v. 54.) adstantibus, qui manum rogo incendendo admoveere nollent, acriter propter hanc ignaviam a patre reprehensi. Non magis veteres Tragici Latini, qui tot alias Aeschyli et Sophoclis fabulas in usum suum converterunt, operam in hoc argumento tractando posuisse videntur: superest vero Senecae tragoedia tumida et inani verborum strepitu plena, Herculis Oetaei nomine inscripta, in qua plura sunt ex Sophocle vel adumbrata vel ineptum in modum detorta et ultra modum exaggerata.

Orationis Herculis partem quae est inde a versu hujus fabulae 1046. usque ad 1101., eleganter, etsi liberius, in sermonem Latinum transtulit Cicero Tuscul. 2, 8. " Sed videamus Herculem ipsum, qui tum dolore frangebatur, quum immortalitatem ipsa morte quaerebat. Quas hic voces apud Sophoclem in Trachiniis edit! cui quum Dejanira sanguine Centauri tinctam tunicam induisset, inhaesissetque ea visceribus, ait ille :

O multa dictu gravia, perpessu aspera,
 quae corpore exanclata atque animo pertuli!
 nec mihi Junonis terror implacabilis,
 nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
 quantum una vecors Oenei partu edita.
 Haec me irretivit veste furiali inscium,
 quae lateri inhaerens morsu lacerat viscera,
 urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
 jam decolorem sanguinem omnem exsorbuisset.
 sic corpus clade horribili absumtum extabuit;
 ipse illigatus peste interimor textili.
 Hos non hostilis dextra, non terra edita
 moles Gigantum, non biformato impetu
 Centaurus ictus corpori infixit meo:
 non Graia vis, non barbara ulla immanitas,
 non saeva terris gens relegata ultimis,
 quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli:

SUMMARIUM FABULAE.

15

sed feminea vir, feminea interimor manu.
O nate, vere hoc nomen usurpa patri,
ne me occidentem matris superet caritas.
Iuc arripe ad me manibus abstractam piis.
Jam cernam mene an illam potiore putes.
Perge, aude, nate; illacrima patris pestibus:
miserere. Gentes nostras flebunt miserias.
Heu, virginalem me ore ploratum edere,
quem vidit nemo ulli ingemiscens malo!
Sic feminata virtus afflicta occidit.
Accode, nate, assiste, miserandum adspice
eviscerati corpus laceratum patrie.
Videte cuncti, tuque coelestem sator,
iace, obsecro, in me vim coruscantem fulminis.
Nunc nunc dolorum anxiferi torquent vertices:
nunc serpit ardor. O ante victrices manus,
o pectora, o terga, o lacertorum tori!
Vestrono pressu quondam Nemeaeus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum.
Haec dextra Lernam, tetra mactata excetra,
pacavit: haec bicorpoream affixit manum:
Erymanthiam haec vastificam abiecit beluam:
haec e Tartarea tenebrica abstractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
haec interemit tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu observantem arborem.
Multa alia victrix nostra lustravit manus,
nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.”

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεῖς
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνη τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς οὐτ' εἰ τῶ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἔμδν, καὶ πρὶν εἰς Ἄιδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχή τε καὶ βαρὺν,

5

1. Λόγος ἐστὶ—φανεῖς dictum ut Antig. 621. σοφία γὰρ ἐκ τοῦ κλεινῶν ἔπος πέφανται, de sententia a multis saepe prolata: qualis παλαιφάτος ἐν βροτοῖς γέρον Λόγος dicitur ab Aeschyle Agam. 750.

ἀνθρώπων] ἀνθρώποις in Excerptis grammaticis Cramerii Anecd. Oxon. vol. 4. p. 328, 21. errore librarii.

2. ὡς οὐκ—κακός] Recte monet scholiasta obversatam videri poetae sententiam Solonis, omnium Graecorum ore celebratam, de qua videnda Herodoti narratio I, 29-33. quae excerpta est in scholio aliquanto recentiore, quod nunc ad junctum legitur antiquioris grammatici annotationi, ὁ τρόπος ἀναχρονισμός· μεταγενέστερος γὰρ ὁ Σόλων, nimia diligentia, ut Eustathius quoque facit p. 361, 29., anachronismum notantis, qui notandus foret si Dejanira Solonem nominasset, nullus vero est in sententia quae aliis hominibus quibusvis et ante et post Solonem in mentem venire potuit, qua tragici

quoque saepe usi sunt, ut diximus ad Oed. T. 1528.

ἐκμάθοις] ἐκμάθοι in apogr. Lb. aliisque, quemadmodum in sententia similiter conformata Aj. 155. ἀμάρτοι interpolatum pro ἀμάρτοις notavimus. Apud Sto-

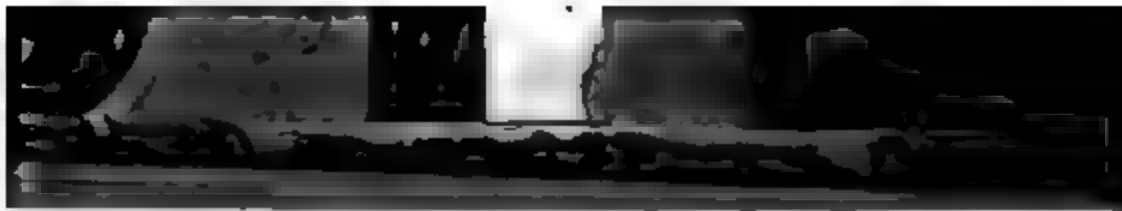
baeum Floril. 105, 38. ἐκμάθοι, superscripto s, est in libro optimo. ἐκμάθοις etiam apud Suidam s. v. αἰῶνα, quae vera est scriptura. Nam ἐκμάθοι si scripsisset, ita locutus fuisset quasi mortui ipsi de vita ab se transacta iudicium facerent.

3. θάνη] In θάνη corruptum in apogr. pluribus et libris nonnullis Suidae l. c. Recte θάνη apud Stobaeum.

οὐτ' εἰ τῶ κακός] Pronomen in altera parte sententiae positum etiam ad priorem pertinet, quod saepe fit et plerumque metri causa, ut Antig. 257. οὐτε θηρὸς οὐτε τὸν κυνῶν.

5. ἔχουσα] Praecedenti τὸν ἔμδν

ἦτις πατὴρ μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρώνι νυμφείων ὄτλον
ἀλγιστοῦ ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶν λέγω,

LECTIONES CODICIS LAURENTIANI XXXII, 9.

6. δόμοισιν] δόμοισι, in a. m. pr. addito. 7. ἔτ' addidit Erfurd-
tius. νυμφείων] νυμφίων ὄτλον] ὄκνον cum γρ. ὄτλον schol.
8. ἔσχον] ἔσχ in litura.

magis conveniret ὄκνον, quod quum metrum non ferret, ἔχουσα praetulit, quasi non praecesserit τὸν ἑμὸν.

6. ἦτις πατὴρ μὲν] Oppositio quam secuturam esse μὲν particula ostendit, continetur iis quae inde ab v. 27. narrantur. Similis ratio Phil. 1. Monuit Wund.

7. ἔτ', quod addidit Erfurdinus, quum excidisset in codice, in apographis interpolatum ναίουσ' ἐπὶ, vel ναίουσα δ' ἐν, vel ναίουσά γ' ἐπ.

Πλευρώνι] Urbī Aetoliae. Calydonem pro ea nominarunt alii: v. Apollod. 2, 7, 5. Diodor. 4, 34. Nomen urbis tacet scholiasta Homeri Il. 21, 194. qui haec ex Pindaro retulit, Ἡρακλῆς εἰς Ἄϊδον κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέωι, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν ἐκατελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, et quae sequuntur de pugna inter Herculem et Acheloum.

νυμφείων pro νυμφίων est in apogr. plerisque. Per νυμφευμάτων explicat scholiasta, i. e. nuptiarum s. conjugii. Ad ὄκνον, quod est in codice, annotavit scholiasta, ὄκνον δὲ τὸν φόβον Ὅμηρος (Il. 5, 255.) "ὄκνειν δ' ἴππων ἐπιβαιέμεν." εἰ δὲ γράφεται ὄτλον, τὴν ταλαίπωρίαν, ἢ, ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμνημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλιμαχοῖ "κενέον πόνον ὄτλήσαντες." Quam scripturam praetuli. Nam

ὄκνον si scripserat Sophocles, ὄκνον vel φόβον δεινότερον potius dixisset quam ἀλγιστον, quod adjectivum aptissime de aerumnis dicitur. Nec verisimile est vulgare vocabulum ὄκνον ab correctore aliquo in rarum illud ὄτλον esse mutatum, cuius unum praeter hoc apud tragicos exemplum est Aeschyli, qui παιδείας ὄτλον dixit Sept. 18., cui alterum addendum ejusdem Pers. 682. τίνα κόλις κενεῖ κόνον; | στένει κέκονται καὶ χαράσσεται πέδον, si recte conjeci κονεῖν ὄτλον στένει, ut apte nexa procedat oratio.

9. ποταμὸς, Ἀχελῶν λέγω] De hac loquendi forma dixi ad Aj. 569. μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω, ubi Sophocles Ἐριβοίᾳ, quod est in codice, non magis scripserat quam hoc loco Ἀχελῶς. De variis formis ab Acheloo assumptis insignis est locus Strabonis 10. p. 458. ἡ χεῖρ τὰς μὲν ἐξηπείρακεν αὐτῶν (τῶν Ἐχινάδων) ἤδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη ἤπερ καὶ τὴν Παραχελώϊτιν καλουμένην χώραν, ἣν δὲ ποταμὸς ἐπικλύζει, περιμάχτητον ἐποίησε τὸ παλαιὸν, τοὺς ὄρους συγκόουσα δει, τοὺς ἀποδεικνυμένους τοῖς Ἀκαρῶσι καὶ τοῖς Αἰτωλοῖσι ἐκρίνοντο γὰρ τοῖς ὄπλοις, οὐκ ἔχοντες διατητὰς ἐνίκων δ' οἱ κλέον δυνάμενοι ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ μῦθοι ἐπλάσθη τις, ὡς Ἡρακλέους κατατολιμήσαντος τὸν Ἀχελῶν, καὶ ἐνεγκάμενον τῆς νίκης ἄθλον τὸν Δηϊάνειρας γάμον τῆς Οἰνέως θυγατρὸς, ἣν κενεοῖκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα λέ-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

10

ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός,
φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἐλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη

10

15

12. κύτει βούπρῳρος ex Strabone 10. p. 458. pro τύτῃ βούκρανος.

γούσαν “μνηστῆρ γὰρ — ἀνδρείῳ
κύτει βούπρῳρος.” προστιθήσιν ὅ
ἔστι καὶ τὸ τῆς Ἀμαλθείας τοῦτ'
εἶναι λέγοντες κέρα, ὃ ἀπέκλασεν
Ἡρακλῆς τοῦ Ἀχελφῶν, καὶ ἔδωκεν
Οἰνεὶ τῶν γάμων ἔδρον. οἱ δ' εἰκά-
ζοντες ἐξ αὐτῶν τάλπητι, ταύρῳ μὲν
δοκίμα λέγεσθαι τὸν Ἀχελφῶν φασί,
καθέτερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς,
ἐπὶ τε τῶν ἤχων καὶ τῶν κατὰ τὰ
ρεῖθρα παμπῶν, ἃς καλοῦσι κέρατα·
δράκοντι δὲ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν
σκαλιότητα· βούπρῳρον δὲ διὰ τὴν
ἐπὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ταυρωκόν·
τὸν Ἡρακλῆα δὲ καὶ ἄλλους ἐβουρ-
γετικὰς ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεὶ κηδεύσαντα,
παραχόμεσι τε καὶ διοχυταῖσι βιά-
σασθαι τὸν ποταμὸν πλημμυρῶς βέ-
βαια, καὶ πολλὴν τῆς παραχλωπι-
δος φθείροντα ἀνάψυξιν χαριζόμενον
τῷ Οἰνεὶ· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς
Ἀμαλθείας κέρα. Ἡ πρὸς Ἀχελφῶν
Ἡρακλέους πάλῃ οἱ Ἡρακλῆς ἐπ'
Ἐδῆν τῷ ποταμῷ Νέσσαν τιμωρού-
μενος (de quo Sophocles infra v.
558.) inter artis opera memorantur
a Pausania 3, 18, 12. 16.

11. ἐναργῆς dicit propter se-
quentia: nunc aperte taurus, i. e.
integra tauri specie, nunc capite
taurino homo. HERM. In priorē
sententiae parte ἄλλοτ'ε intelligen-
dum ex altera, ut Electr. 752.
φορούμενοι πρὸς ὕδασι, ἄλλοτ' αἰρά-
τῃ σκέλη προφαίνων.

αἰόλος δράκων] Sic αἰόλος ὕψις
apud Hom. II. 12, 208. ποιήλας
δράκων Pind. Pyth. 8, 46.
SCHNEIDEW.

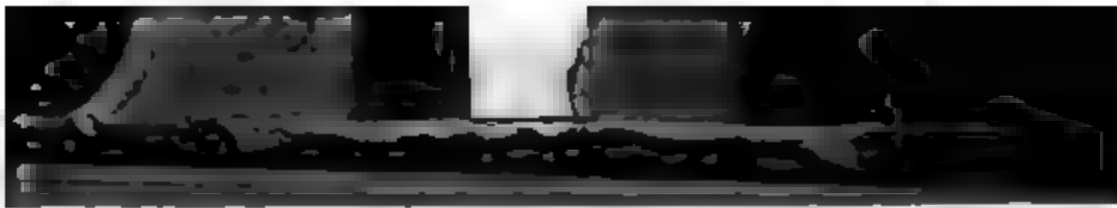
12. κύτει βούπρῳρος ex Strabone
10. p. 458. repositum, cujus verba
supra attulimus. Codex et scholi-
asta τύτῃ βούκρανος, quod etiam
apud Strabonem libri quidam prae-
bent contra mentem scriptoris, qui
paullo post explicat cur flavius di-
catur βούπρῳρος. Βούπρῳρος vulgo
sine iota subscripto. V. ad Phi-
loct. 482. Acheloum similiter de-
scripsit Philostratus jun. imag.
c. 4. p. 868. βούπρῳρα αὐτῷ πρό-
σωπα καὶ γενειᾶς ἀμφιλαφῆς πηγῶν
τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γε-
νείου. ubi videnda quae de artis
operibus quae supersunt dixit
Welckerus apud Jacobaeum p.
600.

κύτει] Sic de hippopotamo Dio-
dorus 1, 35. τὸ δ' ἔλον κύτος τοῦ
σώματος οὐκ ἀνόμοιον ἐλέφαντι. Κύ-
τος, quod proprie est canum ras,
saepe de corpore hominis vel ani-
malium dicitur. Per εἶμα explicat
Hesychius.

13. βούπρῳρος] Per βουπρῳρῶνας
explicat Hesychius, fortasse ex
hoc loco. βούπρῳρον ἐκατόμβην
dixit poeta apud Plutarchum Mo-
ral. p. 668 C. Cum altera scri-
ptura βούκρανος comparatur Em-
pedoclis v. 258. βουγενεὶ ἀνθρώ-
πρῳρα, τὰ δ' ἔμπαλις ἐξανέτελλον
ἀνθρώφῳ βούκρανα.

14. διερραίνοντο] Dispergebantur,
diffuebant.

15. προσδεδεγμένη] Nacta, i. e.
in domo paterna habens.

δύστηνος ἀεὶ καθαρεῖν ἐπηρχόμεν,
 πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὃ κλειῶδες ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς
 ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείπομι· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὃδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
 μὴ μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξέροι ποτέ.

■

25

16. ἀεὶ] αἰεὶ ἐπηρχόμεν] scripsi pro ἐπερχόμεν. 19. Ἀλκμή-
 νης] ἀλκμήνης pr. 23. θακῶν] θάκων, circumflexo a m. antiquiore
 posito. 24. ἤμην] ἤμην, spiritus asper a m. rec.

17. Notanda constructio verbi
 ἐμπελασθῆναι cum genitivo, cuius
 hoc unum exemplum est (ut προσ-
 πελασθεῖσα cum genitivo Πανός
 constructum est ab interpolatore
 Oed. T. 1101.), quamobrem
 Schneidewino ταιῶδε ποίταις corri-
 gendum videbatur. Versum ab
 interpolatore, ut alios plures in
 hac fabula, additum esse probabilis
 Bergkii conjectura est. Videtur
 autem additus esse ad ἀεὶ particu-
 lam accuratius definiendam, ut
 Ajacis versui 570. ὅς σφιν γένηται
 γηρογβοσκὸς εἰσαεὶ adscriptum est
 μέχρις οὗ μυχὸς κίχασσι τοῦ κέτω
 θεοῦ.

19. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς]
 Hercules.

20. ἀγῶνα — μάχης] Sic μάχης
 ἐγὼν apud Eurip. Andr. 725. et
 ἀμιλλα ἀγῶνων Hero. f. 812.

22. οὐκ ἂν διείπομι] Non possum
 distincte enarrare. Nam metus
 impediebat quominus spectaculo
 interesset. Oed. T. 394. τὸ γ' αἰ-
 νηγμ' οὐχὶ ταύτιώστας ἦν ἀνδρὸς
 διεπεῖν.

23. ἀταρβῆς τῆς θέας] Non im-

pletus formidine spectaculi. Ea-
 dem structura Δίκας ἀφόβητος Oed.
 T. 885. et quae sunt similia non
 pauca.

24. ἤμην] Duplex quae in codice
 est scriptura ἤμην et ἤμην etiam in
 apographis reperitur, cognitaque
 fuit scholiastae, qui annotavit, θα-
 σίας, ἵνα συνείδῃ τῷ "ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας." οἱ δὲ
 ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἐπῆρχον. Pro im-
 perfecto verbi εἶναι qui habuerunt,
 (ut ἤμην Euripidi (Hec. 931.) Chae-
 roboscus in Theodos. p. 882. vitiosa
 scriptura deceptus tribuit et colu-
 mnas cuidam ab Dione Chrys.
 vol. 2. p. 329. memoratae inscri-
 ptum fuit σοφῆ μὲν ἤμην, ἀλλὰ
 πάντ' οὐκ εὐτυχῆς) ignorarunt ἤμην
 pro ἦν ab nemine veterum dictum
 esse. Versus 24. 25. etiam omitti a
 poeta potuisse fatendum est, tamen
 non satis causae est ut ab inter-
 polatore conficti habeantur, quae
 Dobraei sententia erat.

25. μὴ μοι — ποτέ] I. e. μὴ διὰ τὸ
 κάλλος ἀλγηδόνι περιπέσω τῷ Ἀχε-
 λῶφ γαμηθεῖσα, ut explicat scho-
 liasta.

τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἑρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσάγει
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
 κάφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβῶν,
 σπεύρων μόνον προσεΐδε κάφαμῶν ἀπαξ.

30

28. ξυστᾶσ' αἰεί] ξυστᾶσ' αἰεί
 φέσαμεν] Sic, non κάφουσα μὲν

30. διαδεδεγμένη] διαδεγμένη 31. κά-
 32. γήτης] γήιτης, non γήτης

26. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος] Scholiasta, ὁ πρότασις τοῦ ἀγῶνος. τὸ δὲ ὄλον οὕτως ἔχει· ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχῆς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχῶς· εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀτήλαξέ με τοῦ Ἀχελφῶν· οὐκ εὐτυχῶς δὲ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἦν-
 τον ἀγωνιῶ διὰ τὴν Ἑρακλέουσι ἀπουσίαν. Pausan. 6, 19, 12. Μεγαρεῖς δὲ αἰὲ πρὸς τῇ Ἀττικῇ θησαυρὸν τε φεκοδαμήσαντο καὶ ἀναθήματα ἀνέθεσαν ἐς τὸν θησαυρὸν, κέδρον (ἄδια χρυσῷ διαρθισμένα, τὴν πρὸς Ἀχελφῶν Ἑρακλέουσι μάχην. Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Διήνοειρα καὶ Ἀχελῶος καὶ Ἑρακλῆς ἐστίν, Ἄρης τε τῷ Ἀχελφῷ βοηθῶν.

27. εἰ δὴ καλῶς] Sic El. 1425. καλῶς Ἀπόλλων, εἰ καλῶς ἐθέτωσιν.

28. ξυστᾶσα] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα. Cf. Aj. 490. ἐπεὶ τὸ πᾶν λέχος ξυστήλθον. Eurip. Phoen. 824. ἡ δὲ σύναιμνον λέχος ἦλθεν. WUND. Congressu jungitur conubium, quo fit ut συστᾶσα, ut quod notionem verbi συνείψασα in se contineat, eodem modo ut illud verbum construat. Similiter Homerus, ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν. Κριτὸν δicit, quod Hercules ipsam prae aliis sibi uxorem legit.

ΠΙΠΙΧ

29. προκηραίνουσα] Scholiasta, ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κίερα,

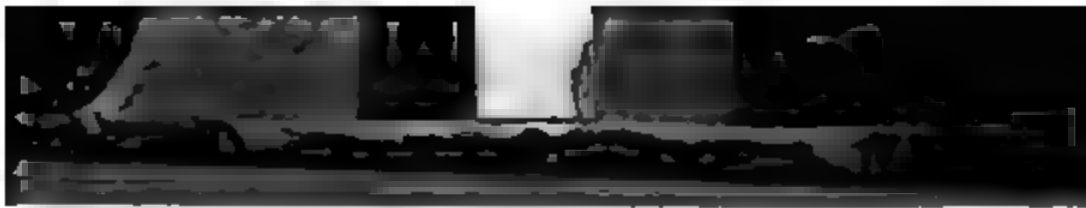
ὁ ἐστίν, ἐν βάθει βουλευομένη. καὶ Εὐραπίδης (Hippol. 225.) "τί ποτ', ὁ τέκνον, τάδε κηραίνεις;"

νύξ γὰρ εἰσάγει—] Parum apte scholiasta explicat, ἀντὶ τοῦ νυκτὸς ἔρχεται (Hercules) καὶ νυκτὸς ἐξορμάται, ὅς μὴ διαδοχῆν μοι τῶν πόνων γενέσθαι. Recte Brunckius, non adfert et non dispellit angorem, alium mutans alio. Quocum apte comparatum est fragm. 400. πόνον πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

31. κάφύσαμεν] κάφουσα μὲν in apogr. nonnullis.

οὓς—ποτε] Hercules liberos suos semel quotannis vidisse dicitur. Sensus ergo hic est: quos Hercules non saepius vidit quam agricola sata agri longo disanti videt, in quem tantum sementis et mensis tempore venit. WUND.

32. γήτης, i. e. γήτης, codex, quae recta vocabuli scriptura est, non γήτης, ut est in apographis. Schol. explicat γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. Forma trisyllaba, alio sensu dicta, est apud Steph. Byz. s. v. Γῆ, ἀφ' οὗ καὶ γήτης ὁ ἀντόχων καὶ γῆν εἰκῶν, etai hoc quoque vel γήτης vel γήτης dici potuit a poetis pro metri necessitate. Dorica forma γαῖται· γεωργαί est apud Hesychium.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

τοιοῦτος αἰὼν ἐς δόμους τε καὶ δόμων
 ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τφ. 35
 νῦν δ' ἠνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἐφν,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἴφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίῳ τῆδ' ἀνάστατοι
 ξένφ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὄπου 40
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
 ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα

34. ἐς scripsi pro εἰς. 35. ἀεὶ] αἰεὶ τφ] τ in litura literae
 π ut videtur. 38. Poet ἰφίτου litora orasa. βίαν] β ex μ vel ρ
 factum. 42. αὐτοῦ Hermannus pro αὐτοῦ

34. τφ] Eurystheo, quem Hercules nominat v. 1048. Herculis apud Eurystheum servitutem memorat Homerus Il. 8, 303. 15, 639. 19, 132. Od. 11, 622. et pluribus narrat Apollodor. 2, 6, 1. Diodorus 4, 19. 31. 4, 10. Misenus autem in servitutem illam ab Jove erat propter Junonem, quam infestam sibi reddiderat Hercules: v. ad v. 1048.

36. ὑπερτελής ἐφν] Scholiasta, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν· οἷον τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείττων ἐφθῆ, κατορθώσας αὐτούς. ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἐστίν, ἐγκαταῆς καὶ ὑπεράνω.

37. ἔκτα] Aoristi forma epica, cujus etiam prima et secunda persona, ἔκταν ἔκτας, et participio κατακτάς, interdum usi sunt tragici.

Ἴφίτου βίαν] Periphrasis pro Ἴφίτου, quomodo vocabule βίη saepissime usi sunt poetae epici, rarius tragici, velut Ὀδυσσεὺς β.α apud Soph. Phil. 314. 321. 592. Fabulam de Iphito pluribus verbis narrat Lichas v. 269-273. ubi vid. annot.

39. ἀνάστατοι] Extorres, ut Oed. C. 429. ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθη καὶ ἐκκηρύχθη φυγὰς.

40. ξένφ παρ' ἀνδρὶ] Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. 4, 36. 57. MUSGR.

ὄπου] ὄροι Brunckius. Sed ὄπου non minus recte dictum quam ἐν φ Oed. C. 52. τίς δ' ἔσθ' ὁ χώρος δῆτ' ἐν φ βεβήκαμεν; quae usitatissima est verbi βεβήκαμεν, quod verandi significationem habet, structura cum praepositione ἐν.

41. πικρὰς ὠδῖνας — προσβαλὼν] Sic Aj. 973. ἀλλ' ἐμοὶ λιπὼν ἀγίας καὶ γόους διολίχεται. Acerbos autem dolores quos dicat Dejanira ex ampliore narratione perspicitur v. 155.-165.

42. αὐτοῦ] I. e. ὑπὲρ αὐτοῦ.

44. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ'] Nam per tredecim tantum menses domo se abfuturum esse dixerat Hercules: v. 164. Quod tempus quum duobus mensibus transgressus sit Hercules, grave aliquod malum ei accidisse non sine ratione colligit Dejanira. Quod etiam jam ex verbis σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν perspici poterat, tamen poet

TRAXINIAI.

23

μήνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει.
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

45

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποια Δράνεια, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
κατείδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύσματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γωμμένην
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κάμῃ χρῆ φράσαι τόσον·

IV

49. Δράνεια] δηάνεια, et sic constantor.
pro τὸ σόν.

53. τόσον ex schol.

numerum mensium repeti potuit
versibus 46-48. qui nihil causae
est cur ab interpolatore conficti
habeantur, quae quorundam sen-
tentia fuit. Sed fortasse delendus
est v. 43.

46. τοιαύτην] Sc. unde mihi mali
quid illi accidisse conjicere liceat.
LINWOOD.

47. δέλτον] Tabellam dicit in
qua Hercules testamentum per-
scripserat, cujus argumentum ex-
ponit Dejanira v. 157.

ἔστειχε, τὴν] Probabiliorē
scripturam esse ἔστειχεν h̄ ostendi
in annot. ad Oed. C. 35.

48. ἀρῶμαι—λαβεῖν] Precor me
acceperisse. LINWOOD.

49. Δράνεια] Hoc nomen in
versibus generis dactylici quinque
syllabis pronuntiatur, ut in hac
fabula v. 104. Sed in iambicis (49.
180. 405. 665. 874.) non dubitan-
dum quin Sophocles formam qua-
drisyllabam Δράνεια, quam ubique
restituit Brunckius, alteri praetu-
lerit, ne anapaestum poneret ubi
iambō uti in promptu erat, analo-
giam secutus adjectivi δῆος.

51. Verbum γωμμένην cum du-
plici conjunctum est accusativo,

altero πολλὰ ὀδύσματα, altero τὴν
ἔξοδον, structura usitatissima, cujus
exempla similia collegerunt Por-
sonus ad Eurip. Phoen. 300. et
Seidlerus ad Iphig. T. 1061.

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον] Incertum
est utrum sic scripserit Sophocles
an Ἡρακλείαν praetulerit, quod
conjecit Hermannus, frustra tamen
comparans v. 576. φρενὸς τῆς Ἡ-
ρακλείας, ἔστε—, ubi metrum non
ferebat Ἡρακλείον.

52. τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνό-
μαισι δούλαις] Similes de servio
sententias comparavit Nauckius,
Euripidis apud Stobaeum Floril.
62, 39. πολλοῖσι δούλοις τὸννομ'
αἰσχρόν, ἢ δὲ φρὴν | τῶν οὐχὶ δούλων
ἔστ' ἐλευθερωτέρα. Ion. 854. ἐν
γὰρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνῃ φέρεται,
| τὸννομα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν
ἐλευθέρων | οὐδὲν κακίον δούλοις
δοτεῖς ἐσθλὸς ᾗ. Similius etiam
servi ad herum dictum est apud
Plautum Epidici 2, 2, 74. si accu-
siet | me plus sapere quam vos, de-
derim vobis consilium catum.

53. τόσον] Apographa partim
sic, partim τὸ σόν cum codice.
Utramque scripturam memorat
scholiasta, τὸ σόν· τὸ σοὶ συμφέρον.

πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἄνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινα,
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἕλληνας, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν ;
 ἔγγυς δ' ὄδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους,
 ὥστ' εἰ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,

55

58. θρώσκει] θρώσκει

§ τόσον, ἀπὸ τοῦ ἄλλου. quod confirmatur versibus proximis, quibus serva omissis aliis omnibus quas Dejanirae consolandae causa dici potuissent hoc unum quaerit cur non emittat Hyllum patris investigandi causa. Recte igitur Hermannus "Non hic aptum τὸ ὄν, quia sponte intelligitur non convenire de aliorum rebus dici. Aptum vero τόσον, quod modestiae est et verocundiae. Locutio non rara: vide v. 570. et Lobeckium ad Aj. 747."

54. παισὶ] Quattuor enumerantur Dejanirae filii ab scholiasta ex Apollodoro 2, 7, 8. ubi vid. Heyn. Diodorus Sic. 4, 37. tres tantum nominat, Ἕλληνας, Γληνέα, Ὀδίτην. quod postremum tamen nomen codd. non uno modo scriptum exhibent. HERM. De Gleno sive Gleno et Onite (nam Ὀνείτης vera nominis forma videtur) dixi in Stephani Thes. s. v. Γλήνος.

56. εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν] Duplicis genitivi exemplum simile est Alexidis apud Athen. 10. p. 431 e. τῶν δ' ἠνομήτων προσοβήμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὕγιαι ἔχειν. Et apud Demosth. p. 19, 4. τούτων οὐχὶ οὐδ' ὄρα τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν. et p. 62, 23. τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρῖναι εἰληφέναι.

57. νέμοι] νέμοι duo apogr. Verba recte interpretatus est Wunderus, si patris aliquam curam gerat, an ille rebus secundis

uti videntur. Aperte dictum τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, quum non sit in Hylli potestate positum ut Hercules rebus secundis utatur, sed hoc tantum ei sit agendum ut bonum, si fieri possit, nuncium de eo afferat, quo fit ut Hercules καλῶς πράσσειν δοκῆ. Scholiasta, δ δὲ τοῦτ', ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρὸς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι.

ὄραν] Per φροντίζει explicat scholiasta, allato Hesiodi exemplo Op. 80. Male ὄραν Ald.

δοκεῖν] δοκεῖ duo apographa.

58. ἀρτίπους] Recte scholiasta, δ ἔστιν ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται. Nam usitata significatio ὑγιᾶντος vel ὑγιεῖς τοῦ πόδας ἔχειν, quomodo explicat Hesychius, Suidas aliique grammatici, partim ex Homeri Il. 9, 501. Od. 8, 310, non convenit huic loco. θρώσκει autem dicit quia celeri gressu Hyllum advenire videt. Quod verbum cum accusativo constructum est ut ἔρχεσθαι δόμους dicitur. δόμοις conjecit Wakefieldus.

Ceterum similiter Aeschylus de Eteocle opportuno tempore et celeri gressu adveniente Sept. 372. καὶ μὴν ἄναξ ὄδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος | εἰς ἀρτίκαλλον ἀγγέλου λόγον πάρα· | σπουδῆ δὲ καὶ τοῦ συγκοταρτίζει πόδα.

59. πρὸς καιρὸν] Sic Phil. 1279. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κερῶ, πένταυμαι.

πάρεστι χρῆσθαι τάνδρι τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. ■

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσι· ἦδε γὰρ γυνή
δοῦλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποιόν; διδάξον, μήτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ. σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου 65
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ὅστιν αἰσχύνῃν φέρειν.

ΥΛ. ἀλλ' οἶδα, μῦθοις εἰ τι πιστεύειω χρεῶν.

ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;

ΥΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου

61. ἦδε] ἦδε, ut saepe. 66. ποῦ ὅστιν] πῶστιν φέρει Valckenarij pro φέρει 68. ἰδρῦσθαι] ἰδρῦσθαι 69. ἄροτον] ἄροτρον

60. τάνδρι] Hyllo.

τ' male omissum in duobus apogr. Nam hoc dicit famula, Dejaniram consilio modo audito uti posse Hyl-iumque mittere.

61. ὦ τέκνον, ὦ παῖ] Haec saepe conjuncta reperiuntur, ut in exemplis ab Nauckio indicatis, Phil. 260. ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλεύου. Eurip. Hec. 171. ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας μητρός (quod παραφθῆ Aristophanes Nub. 1165.) Tro. 790. ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς μογεροῦ.

ἀγεννήτων] Per δυσγενῶν explicant scholiasta et Hesychius. Homines dicit humili loco natos, quales sunt servi.

62. καλῶς πίπτουσι] Metaphora ab talis deprompta. V. Blomf. Gloss. ad Aeschyli Agam. 71. WUND.

63. εἴρηκεν, quod post ἐλεύθερον λόγον poni debebat, praepositum est non propter reconditam aliquam rationem, sed propter solam metri necessitatem. δοῦλη μὲν autem intellecto ἔστι dictum, ut apud Eurip. Cycl. 501. πλέως μὲν οἴκου, γάνυμαι δέ. Et infra v. 122. ἄδεια

μὲν, ἀντὶα δ' οἴσω, si recte legitur ἄδεια, quod incertum.

64. εἰ διδακτά μοι] I. e. εἰ προσήκει μοι μαθεῖν, ut explicat schol. Sic v. 671. διδάξον, εἰ διδακτὸν ἐξ ἔτου φοβεῖ.

65. σὲ] Non opus Valckenarij (ad Eurip. Phoen. 394.) conjectura σοί Recte vero idem v. 66. φέρει in φέρειν mutavit. Nam Hyllos quaesiverat quid serva dixerit, cujus sententiam reddit Dejanira, etsi graviore usa vocabulo αἰσχύνῃν, quo non usura esset serva, si suam ipsa sententiam exponeret.

ἐξενωμένου] Scholiasta, ἐν ξένη διατρίβουτος.

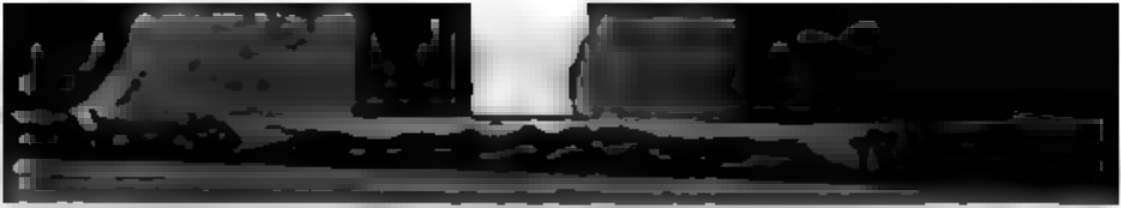
67. μῦθοις] γ' addunt duo apogr., pariterque post θανάμ v. 73.

68. νιν, τέκνον] τέκνον νιν duo apogr. Sic νιν collocatum a poeta recenti cujus versus inter Euripideos leguntur Iphig. Aul. 617. ὁμοῖς δέ, νεάνιδες, νιν ἀγκάλαις ἔπι | δέξασθε.

ἰδρῦσθαι] I. e. διδάγειν, ut schol. explicat.

69. ἄροτρον] Ἀκροασι, ut δωδέκατος ἄροτρος v. 825. Cujus usus rationem reddit schol. ἄρα γὰρ τοῦ ἔτους

Λυδῆ γυναίκε φασί νυν λάτριον ποιεῖν.

70

ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΤΛ. ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;

ΤΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασί, Εὐρύτου πόλιν,

ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗ. ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι

μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΤΛ. τὰ ποῖα, μήτηρ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗ. ὡς ἡ τελευταῖον τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,

ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον — υ' — υ' —

74. Εὐβοῖδα] *δα* in litura unius literae. 79 *ὡς ἢ*] *ὡς οἱ* 80. *ἄθλον*] *ἄθλον* Post *ἄθλον* delevi eis τὸν ὑστερον, indicata lacuna.

ἀποτριᾶται ἡ γῆ. Codicis vitium *ἀποτριᾶται*, ut *ἀποτριᾶται* v. 825., correctum in *ἀπογραφῆς*.

ἐν μήκει χρόνου] Comparant interpretes Aesch. Agam. 610. σηματοῦρησιν οὐδὲν διαφείρασαν ἐν μήκει χρόνου. Platon. Leg. 3. p. 683 A. ἐν χρόνῳ τινὸς μήκεσιν ἀπλότου. Addit autem hoc ut hunc Herculis laborem novissimum esse significet post alios quos pergressus sit labores.

70. Λυδῆ γυναίκε] Omphalae. Fabulam pluribus verbis narrat Lichas infra v. 148 seqq. ubi v. annot. De tempore servitutis dissentiunt inter se scriptores: v. ad v. 253.

71. πᾶν τοίνυν — ἄν] Hoc dicit, non potuisse Herculem majore affici dedecore quam servitute hac apud mulierem.

72. ἐξαφείται τοῦδε] I. e. ἀπηλάγη τοῦ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ, ut explicat schol.

74. Εὐβοῖδα χώραν] Oechaliam dicit, civitatem Euboicam: v. 354. Εὐβοῖδα metri causa pro Εὐβοῖδα dictum, quod licuit in casibus trisyllabis, etsi nominativi forma dissyllaba nulla est, sed constanter

Εὐβοῖς dicitur, ut in hac ipsa fabula v. 237. 401. Ceterum Oechaliam ab Homero Thessaliae, a recentioribus Euboeae adscribi observant grammatici: de quo v. Heynii annotatio ad Il. 2, 596. vol. 4. p. 335.

77. μαντεῖα πιστὰ] Vid. v. 157.

78. τὰ — ἀγνοῶ] Iisdem fere verbis Eurip. Phoen. 707. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

79. ὡς ἢ recte in apogr. omnibus pro *ὡς οἱ*, quod codex non solum in textu, sed etiam in lemmate scholii habet.

τελευταῖον τοῦ βίου — τελεῖν] Verbi *τελεῖν* sic dicti exempla nulla alata sunt. Similia tamen comparavit Schneidew. Oed. C. 1720. ἔλυσε τὸ τέλος βίου. Oed. T. 1530. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ. Κόμπειν βίου τέλος Oed. C. 91.

80. *eis τὸν ὑστερον* | τὸν (τὸ apogr. Vaticanum apud Elmaleium ad Eurip. Med. 1096.) *λοιπὸν ἤδη βίον ἐβαλὼν ἔχειν*] Inutilis Reiskii conjectura *eis τὸ γ' ὑστερον*. Delenda verba *eis τὸν ὑστερον*, quae, etiamsi supplere liceat quod interpretes sumunt *χρόνον*, tam inutilia et mo-

τὸν λοιπὸν ἤδη βίωτον εὐαίμων' ἔχειν.
 ἐν οὖν ῥοπή τοιᾶδε κειμένῳ, τέκνον,
 οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἠνίκ' ἢ σεσώσμεθα
 κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα ;

85

ΤΛ. ἄλλ' εἶμι, μήτερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 βάξιν κατήδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆ.
 νῦν δ' ὡς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ σὺ

86

Post 83. sequebatur ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος.

Post 87. sequebantur νῦν δ' ὁ ξυνήθης πόντος οὐκ ἐφ' πατρὸς | ἡμᾶς προ-
 ταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἔγαν.

86. εἶμι] εἶμι pr. 87. κατήδη Brunckius pro κατήδην παρῆ scripsit
 pro παρῆν 90. οὐ addidit Brunckius.

lecta sunt ut dubitari vix possit quin lacunae explendae causa illata sint, Sophocles autem aliud quid scripserit, quod cum praecedentibus verbis ἢ τοῦτον ἔρας ἄθλον conjunctum fuit. Haec scripsit in editione priorē. Nunc deleui verba εἰς τὸν ὑστερον, pro quibus Sophocles haud dubie aliquid scripserat in laudem Herculis dictum, velut εὐτόλμῳ φρενί, ut Aeschylus Agam. 1302. ἀπ' εὐτόλμου φρενός dixit, et quae similia plura cogitari possunt. Ceterum notandum ἔρας ἄθλον forma activa dictum. Nam usitatum in hujusmodi locutionibus est medium εἰρεσθαι.

87. ἐν οὖν ῥοπή—] Scholiasta, ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἰσταμένῳ οὐ πορεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ καὶ συναγωνιούμενος ;

84. Versum spurium, ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, quem vetus aliquis interpolator versui 85. substitui voluit, delendum esse vidit Bentleius. Aperte Dejauna diserte enunciat quod optabat κείνου βίον σώσαντος, tacet vero male ominatum illud σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος, quod interpolator intulit.

85. ἢ οἰχόμεσθ'] Notanda synizeis ἢ particulae cum diphthongo ei,

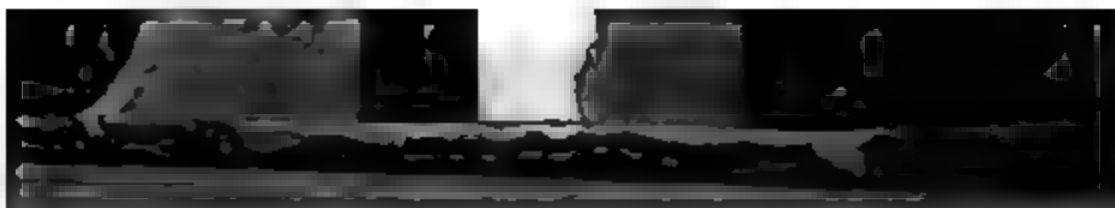
ut in ἢ εἰδέσθαι et aliis nonnullis rarioribus.

87. κατήδη] Forma Attica, κατήδην scripta in codice, in vulgarem κατήδειν est mutata in apographis. Prima persona apud Atticos veteres est ἦδη, secunda ἦδησθα (v. ad v. 988.), tertia ἦδειν, non ἦδη, quod Sophocli illatum Oed. T. 1526. ubi

codex ἦδη pro ἦδειν, sed τῇ νέῃ Ἀτθίδι tribuit Choeroboscus in Theodos. p. 563, 5. : de quibus formis dictum in Thesouro vol. 3. p. 202. Non minus contra Atticismum peccat παρῆν pro παρῆ scriptum, quod veteribus ubique restituendum esse monuit Elmsleius. Nam ἦν apud Atticos veteres est tertiae personae, non primae, quae constanter ἦ est, etsi saepissime ab librariis in ἦν mutata.

κἂν πάλαι] Sic καὶ πάλαι Ant. 289.

Versus 88. 89. νῦν δ' ὁ ξυνήθης— ἔγαν, haud dubie ab eodem scriptos interpolatore cui versum 84. debemus, notavit Hermannus in editione prima, ego eieci. Sophocles si quid hujusmodi addere vellet, saltem ἄλλ' ὁ ξυνήθης πόντος οὐκ εἰς πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἔγαν scribere debebat, quod

πάσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ.χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ κύθοιο, κέρδος ἐμπολῆ.

ΧΟΡΟΣ.

δν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζό-
"Αλιον, "Αλιον αἰτῶ [μενον 94

94.-102. = 103.-111.

92. νυν] νῦν, ut ubique. 93. πύθοιο ex πύθοιο factum. 94.-102. Versus sic divisi, δν-| τίκτει-| ἄλιον ἄλιον-| τούτοις-| νῦν πρόθε-| νάει-| ἢ ποικίλῃς-| διασαῖσω-| εἴπ'-. pariterque in antistropha, nisi quod ibi v. 106. 107. sic sunt divisi, εἴπ'οι-| ἀδακρότων | βλεφάρων-, ubi ultima vocabuli ἀδακρότων syllaba proximo versui adjici debebat.

fuerunt qui scriptum ab eo esse conjicerent. Sed recte fecit poeta quod nullam istiusmodi excusationem addidit. Neque enim Hercules is erat qui filii auxilio opus haberet. Recte igitur facit Hylus quod nunc demum iter ingreditur postquam oraculum cognovit ita comparatum ut sollicitudinem et ipsi et Dejaniræ movere possit.

91. πάσαν—ἀλήθειαν] Totam veritatem, i. e. quem eventum habuerit oraculum.

92. Hoc dicit, etiam serius venientis prosperæ quidem res, ubi de eis audierit, lucrum afferunt. Τὸ εὖ πράσσειν non ejus intelligitur, qui comperiat, sed illius, de quo comperiat. HERM. καλῶς πράσσειν dixerat v. 57. Κέρδος ἐμπολῆν dictam ut Phil. 303. εὐδ' ἔποι πλείων ἐξεμπελήσει κέρδος.

94. αἰόλα νύξ] Plures interpretationes affert scholiasta, (μέλαινα, ἢ οἱ νεότεροι· ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἔσπρα· ἢ ταχεῖα διὰ τὸ "τυκτὶ θεῶν" ποῦ Ὀμήρω) quarum una vera hæc est, ποικίλη διὰ τὰ ἔσπρα. Hesychius, αἰόλη νύξ· ἦτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἔσπρα. Σ. Τραχυίαις. Quæ haud dubie ex Didymi commentario excerpit. Παικτεῖμνον νύξ ex Aeschyli Prometh. 24. comparavit Eustathius p. 814, 23. Ab

Sophocle ipso μέλαινα ἔσπρων εὐφρόνη dicta est El. 16. et ab Euripide apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 717. ὄφρατα νύξ αἰολόχρους.

ἐναριζομένα] Schol. recentior, φθειρομένη. Est idem quod τοξευομένη, i. e. diei spiculis, ἡλίου τόξοις (Eur. Herc. f. 1090.) percussas et confecta. Lucret. 1, 148. "non radii solis neque lucida tela diei discutiant." ERF.

95. τίκτει κατευνάζει] I. e. oriri et occidere facit. Theodectæ Phaselitæ ænigma comparat Valckenarina, de quo Athenæus 10. p. 451 F. καὶ τῷ Οἰδίποδι τῇ τραγῳδίᾳ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν εἶπεν αἰνιττόμενος, εἰσι κασίγνηται διτταί, τῶν ἢ μ'α τίκτει | τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκοῦται. Aeschyli verba comparavit Eustath. p. 22, 30. ex Agam. 265. εὐάγγελος εἴπ' ἔγνοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. Ib. 279. τῆς οὖν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης. Φλογιζόμενον recte schol. explicat ἀέμνοντα.

96. "Αλιον] Non dissimiliter nunciū partes suscipere Sol jūbetur ab Ajace v. 844 seqq. Idem in Homericō hymno Cereris interrogatur (v. 69.) quis Proserpinam rapuerit. Adde Senecam Herc. Oet. 1516. et Nonnum Dion. 27, 269. WUND.

τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει
 ποτ', ὦ λαμπρῆ στεροπῆ φλεγέθων, 99
 ἢ ποτῖους ἀλλῶνας, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς, εἶπ', ὦ
 κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102

97. τοῦτο καρῦξαι] τοῦτοι καρῦξαι 98. πόθι παῖς] πόθι μοι παῖς 99.
 λαμπρῆ στεροπῆ] λαμπρῆ στεροπῆ pr. Utrumque à in ā mutatum, sed
 non additum. 100. ποτῖους] ποτῖας, sv a m. pr. superscripto. ποτ-
 τῖους etiam in lemmate scholii. 101. ἀπείροις] ἀπείροισιν

97. τοῦτο ex duobus apogr. pro
 τοῦτον. Pronomen additum ut in
 locis ab Seidlero comparatis Eurip.
 Alc. 37. ἢ τόδ' ἐπέστη, πέσω ἐκλύ-
 σασ' αὐτῆ προθαυεῖν. Hipp. 1112.
 εἶθε μοι εὐξαμένη θεῶθεν τάδε μήρι
 παρῖσχοι, τέχων μετ' ἄλβον.

98. τὸν Ἀλκμήνας] Debebat dicere
 αὐτὸν καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας παῖδα πόθι
 μοι πόθι ναίει, αὐτὸν καρῦξαι δ' Ἀλκμήνας
 πόθι μοι πόθι παῖς ναίει. Quorum neu-
 trum quum metro conveniret, ora-
 tionem liberius conformavit ita ut
 τὸν Ἀλκμήνας priori verbo, καρῦξαι,
 accommodaret, παῖς autem, quod
 omitti poterat, verbo ναίει adderet.
 Similis structurae exempla com-
 paravit Schneidew. ex Eurip. Herc.
 f. 840. ἄς ἄν—γνῆ μὲν τὸν Ἥρας
 αἰὲς ἐστ' αὐτῆ χάλας et in fragm.
 apud Stobaeum Floril. 51, 14. ὄρῃς
 τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Porro
 notanda triplex verbi ναίει structu-
 ra, primo cum adverbio πόθι, de-
 inde cum accusativo ἀλλῶνας, de-
 nique cum nominativo participii.
 πόθι ναίει autem est ubi versatur, ut
 Oed. C. 117. τίς ἄρ' ἦν; τοῦ ναίει;
 et 137. ὅν ἐγὼ—ὄπῃ δύναιμι—γνώ-
 ναι τοῦ μοι ποτε ναίει.

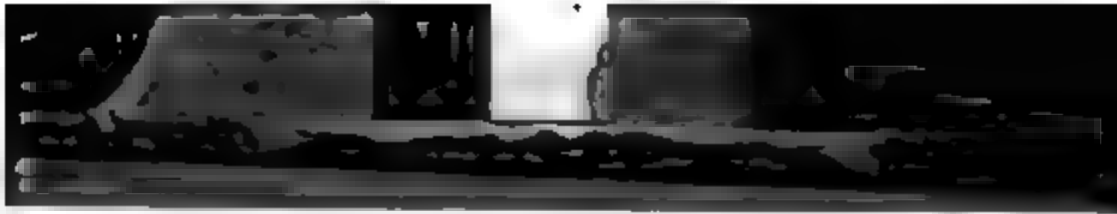
πόθι μοι πόθι ex aliquot apogr.
 pro πόθι μοι πόθι μοι, quod pro-
 bari posse deleto παῖς observavit
 Porsonus. Et sic fortasse legitime
 scholiastam, qui ad τὸν Ἀλκμήνας
 annotavit λείπει παῖδα. Sophocles
 quin praetulerit πόθι μοι πόθι παῖς
 mihi non videtur dubitari posse.
 Nam aptissimum quidem est du-

plex πόθι, molestum vero duplex
 μοι. Scholiasta autem nihil aliud
 dicere voluit quam grammaticam
 rationem postulare ut ad τὸν Ἀλκ-
 μήνας accusativus suppleatur παῖδα.

100. Verba uno versu ab me
 comprehensa ἢ—ὄμμα. sunt sex di-
 podiae trochaicae praemissa ana-
 crusi. Similiter in Oedipo Col.
 1686. ἢ ποτῖον κλίθων' ἀλάμενας
 βίου δισσαῖσιν ἐζόμεν τροφῶν;

ποτῖους] ποτῖας codex, ut ποτ-
 τῖους in lemmate scholii. ποτῖας
 vera esse scriptura potest, si vera
 tradidit Athenaeus 5. p. 189 d. κα-
 λούσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς ἀλλῶνας,
 ὅσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (c.
 103.) καὶ πάντες οἱ καταλογόδη
 συγγραφεῖς οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς.
 Κρατῖνος ἐν Ἀχιλλεῖ "βαθείας εἰς ἀλ-
 λῶνα περ' ὄραμον στρατοῦ." καὶ Σο-
 φηκλῆς Ἰκύθαις "κρημονεῖς τε καὶ σφ-
 ραγγας ἢ δ' ἐνακτίας | ἀλλῶνας." Phi-
 lostratus a Nevio citatus p. 817.
 extr. ἐν ἀκτῇ ἀλλῶνι καὶ εἰσεχούσῃ
 τοσαύτων. Recte tamen, ut vide-
 tur, Hermannus "verior ne non
 magis in Scythia quam in Trachiniis
 homocoteleuta praetulerit Sopho-
 cles." Ποτῖους ἀλλῶνας autem di-
 cit ratione habita insularum qua-
 rum in vallibus latere possit Her-
 cules. Scholiasta, ἀπὸ τοῦ θήσεως
 ἀλλῶν γὰρ τὸ στενέμακρον πέλαγος
 ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους τὸ περιεχόμενον
 ὄπ' αὐτοῦ θηλοῖ, ἢ ἔστι τὰς θήσεως.
 ἀλλῶνα Μαιωνικόν dixit Aeschylus
 Prom. 731.

δισσαῖσιν ἀπείροις] I. e. in alter-

ποθουμένη γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνει-
οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, [ραυ δεῖ,
οἴποι' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ' εὐμνα-
στον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσιν ὄδοῦ

104. τὰν] τᾶν

108. τρέφουσιν Casaubonus pro φέρουσιν.

utra continens. Duae autem continentes Asiam et Europam dicit, in quas multi veterum omnem terrarum orbem dividerunt: ut τὰ δὲ ἡπειρῶ dixit Sophocles apud schol. Aeschylī Pers. 181. et disertius praeter alios Isocrates Paneg. p. 78 C. τῆς γῆς ἀπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης δίχα τετραμένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δὲ Εὐρώπης καλουμένης. Dissolvitur ἡπειρῶς autem Wunderus recte interpretatur in alterutra continente.

καλιθεῖς] Sic Homer. Iliad. 5, 709. λίμνη κεκλιμένης Κηφισίδι. 15, 740. πόσι τε κεκλιμένοι. Confer et Eurip. Troad. 798. τᾶν ἐπικεκλιμένας ἄχθοις ἱεροῖς. MUSGR.

102. εἴπ', ἃ κρατιστέων κατ' ὄμμα] εἰπὲ propter verba multa interposita repetit ex verbo καρῦξαι, quo illud continetur. Reliqua schol. explicat, ἃ νικῶν πάντα τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν. "Est, o qui oculorum lumine emines. Sol enim, ut qui cuncta videat, optime dicere potest ubi sit Hercules." HERM.

103. ποθουμένη] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ποθοῦσθαι. Eustath. p. 806, 56. ποθουμένη φρενὶ, τῇ κοινότερον ποθοῦσθαι. Formae mediae exempla nulla afferunt interpretes: ego unum, sed suspectum animadverti Procopii de bello Persico 2, 4. p. 96 b. ἀξυνέτων δὲ καὶ τὰ τοῦ θεοῦ σφίσιον ἀντοῖς βῆστα ποθουμένων πολέμια μάχης τε καὶ παραχῆς ἀφορμὰς εὐδαμῆ ὄσας ἐπιτεχνῶσθαι. Apud Sophoclem Musgravio scribendum videbatur ποθουμένη. Si recte legitur ποθουμένη, fortasse non forma media accipiendum, sed, quae Schneidewini sententia est, auda-

ciore passivi usu, ut mentem significet desiderio agitatam. Nam desiderii significatio aptissima huic loco ubi Dejanira cum Procne comparatur.

104. ἀμφινεικῆ] Hesychius, ἀμφινεικῆς· περιμάχητος (codex ἀμφινεικῆς· περιμάχηται), ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφοκλῆς Τραχυνίαις. Per περιμάχητος explicat etiam scholiasta, cujus in annotatione quod additur ἐπισηματικῶς ad εἶνα referendum est. ἀμφινεικῆτος dicit procorum certamine expetitam, quod Dejanira ipsa descripsit v. 28 seqq. ἀμφινεικῆτος ὄμμα νυμφῶν chorus dicit v. 537.

δεῖ] Hoc neque cum πυνθάνομαι neque cum ἀμφινεικῆ conjungendum, sed ad verba οἴποι' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον referendum, quae notionem verbi κλέειν continent. Non erat tamen Sophocles sic locuturus, nisi verba εἰδέ τιν' ἄθλιον ὄρνιν interposita essent.

104. εἶδέ τιν' ἄθλιον ὄρνιν] Respicit ad Procnen in Iusciniā mutātam, cujus comparatione saepe usi sunt tragici, ut infra v. 963. προβόλον, δέξομαι ἄς ἀηδῶν. Hinc Electra in fabula cognomine 148. ἀλλ' εἰμὲ γ' ἃ στονόεσσ' ἔραρον φρένας, | ἃ ἴτυν ἀλῆν ἴτυν ὀλοφύρεται, | ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἔγγελοι. et chorus ibid. 1075. Ἥλεκτρα τὸν εἶδον πάντων βελαία στονόχουσ' ὄρνις ἃ πάνδυντος ἀηδῶν.

106. οἴποι'—πόθον] Schol. τὸν πόθον τῶν δακρύων κοιμίζειν, ἀλλ' ἤττωσθαι καὶ δεῖ δακρύνειν. ἀδακρύτων per πολυδακρύτων explicat, frequentem apud grammaticos opinionem de ἃ ἐπιτετικῶ secutus. Sensus

ἐνθυμίαις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρίχεσθαι, κακὰν δύστανον
ἐλπίζουσαν αἴσαν. 111

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις
κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, 115

112.—121. = 122.—131.

110. κακὰν cum lineola, qua Doricae formae saepe notantur. 112.—
121. Vergius sic divisi, πολλὰ—ἢ νότου—κύματ'—βάντ'—οὕτω—τρέφει—
καλύπτονται—κρήσιον—αἴτη—σφε δόμων—. pariterque in antistropha.
114. ἐν addidit Erfurdcius. 115. ἴδῃ Erfurdcius pro ἴδοι.

verborum recte declaravit Her-
mannus, εὐνάειν τὸν πόρον τῶν
βλαφάρων, ὥστε γίγνισθαι αὐτὰ ἀδά-
κρυτα, usu adjectivi προληπτικῶ, cu-
jus exempla multa sunt apud tra-
gicos, simillimum in Antig. 881.
τὸν δ' ἐμὸν πόρμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς
φίλων στενάξει. Oed. C. 1200. τῶν
σῶν ἀδάκρυτων ἰσχυρῶν τητόμενοι.

108. εὐναστον—δδοῦ] εὐναστον
δειμα dictum ut μέμνηται μῆνις apud
Aeschylum Ag. 155. Scholiasta, τὸ
δειμα τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός ἀεί μνημο-
νεύουσαν. Verborum structura haec
est, εὐναστον δειμα δδοῦ ἀνδρός
τρέφουσαν. Τρέφουσαν pro φέρουσαν
recte restituit Casaubonus in Ani-
madv. ad Athenaeum p. 549. (vol.
4. p. 355. ed. Schweigh.) Non me-
trum ferre vel afferre dicenda erat
Dejanira, sed in pectore alere, ut
v. 18. dixerat ἀεί τιν' ἐκ φόβου φό-
βον τρίφει.

109. ἐνθυμίαις εὐναῖς ἀνανδρώτοις]
Scholiasta, ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς
πολυφροντισταῖς. ἀνανδρώτοις δὲ
ταῖς ἐρήμοις τοῦ ἀνδρός. ἀνανδρωτος
ex hoc uno loco cognitum. Fre-
quenter vero ἀναδρος de innuptis
pariter ac viduis tragici dixerunt.
Verba ἐνθυμίαις εὐναῖς ἀνανδρώτοις
non multum refert utrum dativus
loci an, quod probabilius, dativus
causae esse putentur. Similem
Ovidii sententiam comparavit Lin-
woodius Heroid. 1, 1, 7. non ego de-
serto jacuissem frigida lecto, nec
quereret tardus ire relicta dies.

110. κακὰν δύστανον ἐλπίζουσαν
αἴσαν] Sic Aj. 605. κακὰν ἐλπιδ'
ἔχων, et ἐλπίζειν κακὰ in versibus
poetae ignoti qui afferentur ad v.
296. δύστανον artius ad Dejaniram
refertur quam cum αἴσαν conjungi-
tur.

112. πολλὰ cum κύματα conjun-
gendum. Proxima recte explicat
schol. ὥσπερ γὰρ ἂν τις θεωροῖη κυ-
ματομένην τὴν θάλατταν ἢ νότου
πνέοντος, ἢ βορέου, τῶν δὲ κυμάτων
τὰ μὲν ἐπιόντα, τὰ δὲ ἐπερχόμενα,
οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλέα, καθάπερ τι
πέλαγος κακῶν, τὸ μὲν τι παρὸν λυ-
πεῖ, τὸ δ' ἀξέμενον ἀπόκειται. Quod
autem βάντα ἐπιόντα τε dicit, ubi
ἐπιόντα βάντα τε potius expectes,
id etsi metri causa factum est,
tamen ratione non caret. Nam κύ-
ματα βάντ' ἐπιόντα τε nihil aliud
est quam κύματα ἐπιόντα καὶ βάντα
καὶ αὐτὸς ἐπιόντα.

ὥστ'—τις—ἴδῃ] Conjunctivus
ab Erfurdio pro ἴδοι restitutus
cum ὥστε constructus est in com-
paratione, quod usitatum est in
poesi epica, velut apud Homerum
Il. 2, 474. ὥστ' αἰπόλιαι πλατέ' αἰ-
γῶν αἰπόλοι ἀνδρες βεῖα διακρίνωσιν.
Sed Euripidi, cui haec structura
illata erat Hec. 1026. ἀλλόμενον τις
ὡς εἰς ἄντην πεσὼν λέχριος ἐκπέσῃ
φίλας καρδίας, vera scriptura ἐκπε-
σεῖ ex duobus codicibus restituta,
in quibus ἐκπεσῃ scriptum.

113. νότου ἢ βορέα—κύματα] Hoc
dictum ut apud Homerum in locis

οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
 πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλὰ τις θεῶν
 αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἄϊδα σφε δόμων ἐρύκει. 120
 ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀδεία μὲν, ἀντία δ' οἴσω. 122

117. αὔξει] *av* in litura unius literae. Fuit ἄξει. 118. ὥσπερ]
 ὥστε 120. ἀναμπλάκητον ex schol. pro ἀμπλάκητον Ἄϊδα] αἶδα
 122. ἐπιμεμφομένα σ'] ἐπιμεμφομένασ

ab interpretibus collatis Il. 2, 396.
 κύματα παντοίων ἀνέμων. Il, 305.
 νέφρα νότιοι. Od. 13, 99. ἀνέμων
 δυσάτων μέγα κῦμα, i. e. fluctus ab
 ventis excitati, quibuscum Hercu-
 lis comparatur conditio, cui labo-
 res alii post alios sunt exantlandi,
 quemadmodum fluctus fluctibus
 succedunt.

116. οὕτω δὲ] δὲ in apodosis, ut
 El. 27. ὥσπερ ἵππος εὐγενῆς—ὡσαύ-
 τως δὲ σὺ etc. et οὕτω δὲ post ὡς
 ἔταν Ant. 426. Καδμογενῆς autem,
 nomine ab Cadmo ducto, Thebarum
 conditore, idem est quod Θεβαγενῆ
 in loco Hesiodi quem scholiasta
 comparavit, Theog. 530. ὄφρ' Ἡρα-
 κλῆος Θεβαγενέος κλέος εἴη, quibus
 alios addere licet locos poetarum
 non paucos. Antiquissimus testis
 Homerus est Il. 19, 99. ὄτ' ἔμελλε
 βίην Ἡρακλεΐην | Ἄλκμήνη τέξασθαι
 εὖστυφάνῃ ἐνὶ Θήβῃ, et Il, 323.

117. στρέφει] I. e. τὸ μὲν στρέφει.
 Τὸ μὲν intelligendum τὸ βιότου πο-
 λύπονον, quod in altera parte sen-
 tentiae positum est. Sensus au-
 tem verborum est, quemadmodum
 undae maris alternis vicibus attol-
 lantur et subsideant, ita Herculem
 laboribus modo deprimi modo ex
 iis emergere. Quod in codice le-
 gitur τρέφει non aptum huic loco
 verbum est. Nam τρέφειν et αὔξειν
 saepe quidem conjuncta reperiun-
 tur, ut apud Platonem Rep. 8. p.
 565. οὐκοῦν ἕνα τινὰ ἀεὶ ὁ δῆμος
 εἴωθε διαφερόντως προϊστασθαι ἐαυ-
 τοῦ καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν
 μέγαν, verum non possunt ut con-

traria sibi opponi, ut hoc loco fit.
 Grammaticorum veterum interpre-
 tandi conamina exposuit scholiasta.
 ἀντὶ τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὔξη-
 σεώς εἰσιν αὐτῷ οἱ πόνοι. τρέφει: ἀν-
 τὶ τοῦ ἔχει. τὸ δὲ αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔ-
 ζεται. οὕτω, φησὶ, τὸ μὲν τῶν κακῶν
 ἔχει αὐτὸν, τὸ δὲ αὔζεται κατ' αὐτοῦ.
 Ἄλλως. τρέφει: ἀντὶ τοῦ τρίβει,
 κατ' ἀντίφρασιν. ἔστι γὰρ οὕτω τὸ
 μὲν αὐτὸν καταπονεῖ παρὸν, τὸ δ' αὔ-
 ζει καὶ κορυφούται. ἢ ὅτι οἰκείον τοῦ
 ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὔξει, ὥστε τρέ-
 φεσθαι καὶ αὔξεσθαι αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν
 διὰ τῶν πόνων.—βίου δὲ πέλαγος τὸν
 χειμαζόμενον βίον.

118. ὥσπερ (sic apographa pro
 ὥστε) πέλαγος Κρήσιον] Recte schol.
 ὡς πάνυ χειμαζομένης τῆς περὶ Κρή-
 την θαλάσσης. Sic Horatius ab
 Wakef. comparatus Od. 1, 26, 1.
*Tristitiam et metus tradam proter-
 vis in mare Creticum portare ventis.*

120. ἀναμπλάκητον Camerarius.
 Codex ἀμπλάκητον, a quo non dif-
 fert Hesychii lectio, ἀπλάκητον,
 ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.
 Verae tamen lectionis vestigia sunt
 in annotatione scholiastae, θάρρει,
 φησὶν, ὃ Διῖάνειρα· θεῶν γὰρ τις αὐ-
 τὸν, ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα,

κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἄϊδου. ἢ ἀναμπλάκη-
 τον (μ a m. sec.), ἐπιτυχῆ (codex
 ἐπιτύχη), παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν.
 οἶον, κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ
 Ἄϊδου. ἀναμπλάκητοι in Oed. T. 472.
 ubi apogr. multa ἀναμπλάκητοι.

122. ἐπιμεμφομένα σ' ut in codice
 ita etiam in apogr. nonnullis in ἐπι-
 μεμφομένασ coaluit. Quae scriptura

φαμί γὰρ οὐκ ἀποτρέψω ἐκπίδα τὰν ἀγαθὰν . . . 125
 χρῆναι σ' ἀνάληπτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας ἀλλ' ἐπὶ κῆμα καὶ χαρὰ

128. ἐπέβαλε] ἐπέβαλλε θνατοῖς] θνατοῖς cum lineola. ἐκπέσει pr.
 129. πῆμα καὶ χαρὰ] πῆματι καὶ χαρᾷ pr. Sic etiam in lemmate scholii.

frandi fuit scholiastae, qui interpretatur, *περὶ δὲ μεμφομένης, ὅτι οὐ προσκείμεται ἄλλῳ*: θεοὶ γὰρ οὐ τὸν εὐφραίνουσι, nisi ἐπιμεμφομένην se scripsit.

ἄδειαν μὲν, ἀντί τ' εἶσω] ἄδειαν pro ἄδειε dictum accepit Brunckius, quod non defenditur Hesiodo (So. 348.) ἄδειε χρέμισαν pro ἄδειε dicto, ut Aratus v. 1068. θήλειαν pro θήλειαν dixit. Femininum sic olim interpretabatur Hermannus, quorum *οὐκ ἔστιν ἐπιμεμφομένην τῷ θεῷ, ἰδὲναι γὰρ οὐδὲν, sed contraria afferam, i. e. propter illam acrimoniam, sed deorum praesidio tutam Herculis sortem ego, improbens querelas tuas, laeta quidem et lubens, sed tamen contradicam. Digna tamen memoratu Munagravi conjectura est αἰδοῖς, quo adjectivo usus est Aeschylus Suppl. 194. αἰδοῖς καὶ γοῶν καὶ (αχρεῖ' ἔση. 455. πολλῶν ἔκαστον τέρματ' αἰδοῖς λέγων, etsi his exemplis nihil efficitur. Nam apud Aeschylum modestis et verecundis opus erat verbis, apud Sophoclem vero, ubi consolanda est sollicita de marito Dejanira, grata et jucunda verba potius dicenda erant quam verecunda. Neque arguendum in eo est quod ἄδειαν μὲν (i. e. ἄδειαν μὲν εἶμι vel ἔσομαι) ἀντί τ' εἶσω dicere maluit, id quod jucundum est primo loco ponens, quam ἀντί μὲν εἶσω, ἄδειαν δὲ εἶμι. Similiter v. 143. μήτ' ἐκμάθοις παθεῖσα, εἴω δ' ἔπειρος εἶ, ubi vulgaris loquendi ratio postulabat οὐτε παθεῖσα μήτ' ἐκμάθοις παθεῖσα. Ceterum quod syllabas longas, a qua ἄδειαν incipit, brevis in stropha respondet, nullius est momenti,*

quum Sophocles in hoc genere minus diligens quam Aeschylus fuerit.

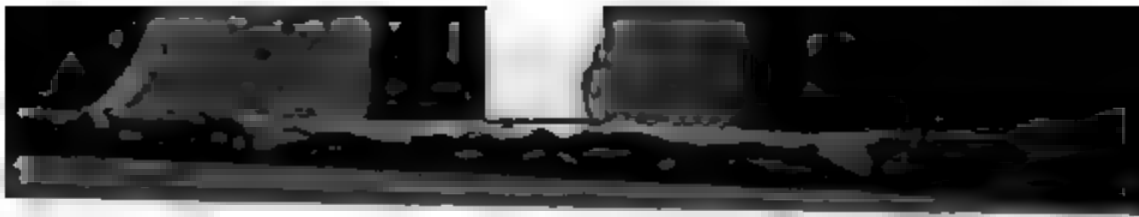
124. οὐκ ἀποτρέψω] Verbis οὐκ ἀποτρέψω, οὐκ ἐκπέσει, οὐκ ἀποβάλλω, οὐκ ἀποδοκιμάζω explicat scholiasta. Sententia eadem apud Pindarum Isthm. 8, 32. χρῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνθρὶ μέλει, et apud alios *ἰσοπέσοι*.

126. ἀνάληπτα —] Monet Dejaniram bonorum et malorum, quas in vita hominum eveniant, vicissitudinem aequo animo esse ferendam, quum hic sit rerum humanarum ordo, quem ne Jupiter quidem mutare possit. Dicit Homericus Il. 24, 527. admonet scholiasta, θεοὶ γὰρ τε εἶθε κτακτεταται δὲ Διὸς εἶθε, | δέρον, εἴα δίδωσι, κακῶν, ἴτερος δὲ εἶδον.

128. θνατοῖς Κρονίδας] θνατοῖς Ζεὺς Suidas s. v. ἀποτρέψω.

129. πῆμα καὶ χαρὰ] πῆματι καὶ χαρᾷ, quod codex a m. pr. habet, legit et interpretatus est scholiasta, homo metrorum imperitus, qui fraudem fecit tmesis verbi ἐπιπελοῦσαι, quod, quum passivum ἐπιπελοῦναι metro non conveniret, intransitive dixit Sophocles, quod jam unus ex scholiasticis animadvertit, qui annotavit, ἀντί τοῦ πελοῦναι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. ἢ τὸ πελοῦσαι ἐπὶ τῶν θεῶν. Non animadvertit alius, qui has excogitavit ineptias, ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πῆματι πᾶσι πελοῦσαι αἱ θεοί. πῆμα δὲ ἀντί τοῦ πῆματι κατ' ἀποκοπήν. Qui πῆμα καὶ χαρὰ legerat. Rursum alius, qui πῆματι καὶ χαρᾷ legerat, περὶ μὲν ἐπὶ πῆματι, περὶ δὲ ἐπὶ χαρᾷ.

πᾶσι κυκλοῦσιν, οἶον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 131
 μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα 132
 νύξ βροτοῦσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῖτος,
 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρε-
 ᾶ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπῖσιν λέγω [σθαι.
 τὰδ' αἰὲν ἰσχεῖν ἐπεὶ τίς ὦδε

132.—140. Verus sic divini, μένει—] βροτοῦσιν—] τε πλοῖτος—] βέβακε—] χαίρειν—] ἅ καὶ—] τὰδ'—] τίς ὦδε—] εἶδεν. 135. βέβακε] βέβακε

130. ἄρκτου] Ursam hic schollastae utramque intelligunt. Id si voluisset poeta, ἄρκτων scripsisset. Habuit ille in mente Homeri versus Iliad. 18, 487. et Od. 5, 273. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλησιν καλέουσιν, | ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖν | οἷη δ' ἔμμορός ἐστι λοστρῶν Ὀκεανοῦ. Eo fine enim ursae similitudine utitur, ut, quemadmodum haec nunquam nec supra nos in caelo vertitur, ita super capitibus nostris etiam bona ac mala perpetuo gyro verti dicat. HERM. Herodot. 1, 207. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ κρημάτων, περιφερόμενος δὲ οὐκ ἐφ' αἰεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχέειν. SCHNEIDEW.

132. μένει γὰρ—στέρεσθαι] Recte haec Hermannus interpretatus est ita: nec nox manet mortalibus, neque res adversae, neque opes, sed cito relinquunt, et ad alium accedit gaudere privarique. Poterat idem adjicere pronomem illud, cui oppositum sit τῷ δέ, contineri jam nomine βροτοῦσιν, ita ut ad verba ἀλλ' ἄφαρ βέβακε addi non necesse esset; quae verba accuratius jam sic interpretare: sed cito ab alio procul sunt. WUND.

αἰόλα νύξ] Vid. ad v. 94.

133. Κῆρες] I. e. συμφοραί, ut interpretatur Hesychius.

135. βέβακε] Dorica forma pro βέβακε est in epigraphis. Ad verba ἀλλ' ἄφαρ βέβακε intelligitur τῷ μὲν ex opposito τῷ δέ. Similiter

v. 117.

136. στέρεσθαι] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ λυτεῖσθαι καὶ στέρεσθαι χαρᾶς. τίτος δὲ στέρεσθαι; δηλοῦσι τοῦ χαίρειν. Variavit orationem, verbis χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι, idem significans atque iis quae v. 129. posuit, χαρὰ καὶ πῆμα. Similiter dictum El. 265. καὶ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. WUND. Oed. C. 614. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ἰστέρω χρόνῳ | τὰ τερωτὰ μικρὰ γίγνεται καθὼς φίλα.

137. ἅ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν] Scholiasta, ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆται φρονεῖν καὶ χρησταῖς ἐλπῖσι βόσκεσθαι. ἢ οὕτως ἅ καὶ σὲ βούλομαι φροντίσειν, ὅτι τρίπονται καὶ ἐκ κακῶν ἐπιἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. Certum est ἅ cum τὰδε pronomine jungendum esse, ut recte monuit Bernhardt Synt. p. 278., significareque, quod antecedentibus, ad quae spectant pronomina, expositum est, perpetuam malorum et bonorum vicissitudinem esse, i. e. hoc loco, facile fieri posse ut, si malo oppressus Hercules sit, mox tamen incolumis revertatur. WUND. Comparantur exempla Euripidis Androm. 1115. ὃν Κλυταιμνήστρας τέκος | εἰς ἦν ἀπάντων τῶνδε μηχανορράφος. et Iph. A. 155. σφραγίδα φύλασσε', ἣν ἐπὶ δέλτῳ τήνδε κομίζεις.

ἐλπῖσιν — ἰσχεῖν] Comparavit Neuius Oed. C. 1678. πόθῳ λάβοις. et Thucyd. 2, 8. οὕτως ἀργῇ εἶχον οἱ πλείους τοὺς Ἀθηναίους.

τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

140

ΔΗ. πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει

πάθημα τοῦμόν' ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ

μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἀπειρος εἶ

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται

χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νῦν οὐ θάλλπος θεοῦ,

145

οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,

145. αὐτοῦ] αὐτοῦ cum duplici spiritu.
λίτερασ εγρασο. κλονεῖ] κλονεῖν, εγρασο ν.

146. Ante οὐδὲν tres

140. Ζῆν' ἄβουλον] Scholiasta, βύσ-
βουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευ-
όμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον·
δὲ μὴδὲν φαῦλον περὶ Ἡρακλέους
ἐπιφέρει· οὐ γὰρ περιεργὰ τοῦ ἑαυτοῦ
παιδὸς ὁ Ζεὺς. Ἰδε est adeo, tanto-
perere; quantum tu scilicet in animo
fingis. Sic recte Musgr. λέγω ju-
bendi significatione, quae satis fre-
quens est, dictum esse monuit
scholiasta, qui χρῆται explicandi
causa addidit.

141. ὡς ἀπεικάσαι] Eadem locutio
Oed. C. 16. (ubi codex ὡς ἀπεικά-
σαι, quod correxit διορθωτής) et apud
Eurip. Or. 1298. Ἐλένης τὸ κέκρυμ-
μένον, ὡς ἀπεικάσαι. Nisi his locis
omnibus ὡς σάφ' εἰκάσαι, quod in
versu Oed. C. in pluribus apogr. re-
peritur, praefendum est.

143. De ordine sententiarum di-
ctum ad v. 122.

8] τ' in apogr. uno. De respon-
sione particularum μήτε et δέ dico-
tur ad v. 334.

144. τοιοῖσδε dixit quasi seque-
retur ἰν' οὐ θάλλπος—, pro quo mu-
tata propter metri necessitatem
orationis forma καὶ νῦν οὐ θάλλπος—
posuit.

βόσκεται] Ajax. 558. τέως δὲ κό-
φοι—πνεύμασιν βόσκου, νέαν | ψυ-
χὴν ἀτάλλων, μητρί τῆδε χαρμονῆν.

145. χώροισιν αὐτοῦ] αὐτοῦ varia
lectio apud scholiastam, qui sic
scribit: ἡ γὰρ νέα ἡλικία ἐν τοῖς

τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκεται. τὸ
δ' αὐτοῦ τινὲς ψιλοῦσι καὶ νοοῦσιν
αὐτόθι· ἐνιοὶ δὲ δασύνουσιν, ἀγὶ τοῦ
ἑαυτοῦ, τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις
ἀμεριμνως βόσκεται τὸ νεάζον καὶ
οὔτε καύματι φθείρεται οὔτε ἀετῶ
οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. Imitatur
hunc locum Ioannes Diac. Allegor.
in Hesiodi Theogon. p. 448. Gaisf.
φιλόμυθον γὰρ αἰεὶ τὸ τῶν νέων γένος
καὶ τοῖς τοιοῦτοις βοσκομένον χέ-
ροισ. nam sic vitiosa scriptura χέ-
ροισ. Sententiam poetae bene de-
claravit Camerarius: "Nam ado-
lescentia intra suam aetatem tuta
munitaque pascitur, hoc est educi-
tur et adolescit, neque tangitur
ullo externo malo. Hoc enim sig-
nificat vitare illam aetatem, imbres,
ventos." Adjectivum τοιοῖσδε ex-
plicatur verbis καὶ νῦν οὐ θάλλπος
θεοῦ—, eodem sensu quo θεοῦ νῦν
—dici potuisset, si per metrum
licuisset. Recte Linwoodius vertit
in such places of its own.

146. ὄμβρος] Antiphon in Ap-
pend. ad Stobaei Floril. vol. 4.
p. 38. ἐν νέῳ σώματι ὅταν τις τὴν
παιδευσιν γενναίαν ἐπαρῶσθι. (ἢ τοῦτο
καὶ θάλλει διὰ παντὸς τοῦ βίου, καὶ
αὐτὸ οὔτε ὄμβρος οὔτε ἀνομβρία
ἀφαιρεῖται. Comparatio a plantis
ducta, de quibus Homerus Od. 5.
478. τοῦς (θάμνους) μὲν ἐρ' οὐτ'

ἄλλ' ἠδοναῖς ἕμοχθον ἐφαίρει βίον -
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῆ
 κληθῆ, λάβη τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος. 149
 τότε ἂν τις εἰσβῶιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πράξι, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην
 ἐν δ', οἶον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
 ὀδὸν γὰρ ἤμος τὴν τελευταίαν ἀναξ
 ἑρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἑρακλῆς, τότε ἐν δόμοις

Post 149. sequebatur ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.

151. αὐτοῦ] αὐτοῦ

ἀνέμων διὰ μενοειδῶν ἀνέμων, |
 ὅτε ποτ' ἥλιος φαίθων ἀκτίσιν
 ἔβαλλεν, | ὅτ' ἄμβροσ περιάσκει
 διαμπερές.

147. ἠδοναῖς ἕμοχθον ἐφαίρει βίον] ἐφαίρει βίον apte dictum, ut Wunderus monet, huic loco, in quo quum puellas cum plantis comparantur feliciter accrescentibus, recte eas dici possunt se tollere, i. e. adolescere, sive procreascere. Nam βίον ἕμοχθον ἐφαίρει idem fere est atque ἐν βίῳ ἀμύχθῳ ἐφαίρει ἑαυτόν. Contrarium est ἀβάλλειν βίον El. 819. Ceterum similis sententia Aj. 554. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἠδιστος βίος, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι πάρα.

149. ἐν νυκτὶ] Nocte nuptiarum. Sophocles fragm. Teresi apud Stobaeum Floril. 68, 19. de dura sorte mulierum, καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη (εὐφρ. μία, | χρῆσθαι ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν. Quod in versu Trach. ἐν νυκτὶ omisso μῆ vel πρώτῃ dixit, excusationem habet ab verbis praecedentibus ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῆ κληθῆ, quae nihil dubitationis relinquunt quae nox intelligenda sit. Ceterum de prima nocte similiter Homerus Od. 18, 271. οὐδ' ἔστιαι ὅτε δὴ στυγε-

ρὸς γάμος ἀντιβλήσει | εὐλομένης
 ἐμέθεν.

150. Ejeci versum ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη ab interpolatore additum, qui non videtur sensisse quam ridicula virgo vix mulier facta liberos dicatur metuere qui nondum sunt nati et qui incertum est an unquam sint existuri. Nec de metu hic agitur, sed de curis quarum participes mulier fit inde a prima connubii die.

151. αὐτοῦ] Quum de solis mulieribus hic agatur, expectes ἀδότης. Sed potuit etiam masculino uti in sententia generali, ut Clytemnestra El. 771. θεῶν τὸ τίπτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς | πᾶσχοι· μῖσος δὲ τέκῃ προσγίγνεται, etsi hi loci eo differunt quod metrum illic excludit πασχούσῃ, fert vero ἀδότης in versu Trachiniarum.

152. πράξι] Status s. conditio, ut v. 294. et Aj. 791.

κακοῖσιν οἷς] Per attractionem dictum pro κακὰ οἷς. Quae uti maluit poeta quam κακοῖς οἷς scribere versu in tres partes aequales diviso.

155. ὀδὸν—ἑρμᾶτ'] Eadem structura dictum qua ἀγῶνας ἐξίέναι v. 159.

λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνοθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὔπω φράσαι,
 ἀλλ' ὡς τι δράσων εἶπε κοῦ θανούμενος.
 νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ἔδωκε εἶπε μὲν λέχουσι δ' τι
 χρεῖη μ' ἐλέσθαι κτῆσι, εἶπε δ' ἦν τέκνοισι
 μοῖραν πατρῶας γῆς διαμετῆν νέμοι,
 χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἦνίκα
 χώρας ἀπειὴ κἀνιαύσιον βεβῶς.
 [τότ' ἢ θανεῖν χρεῖη σφε τῶδε τῷ χρόνῳ,

159

165

158. ἅμοι] ἅμοι 159. οὔπω] οὔπω 161. δ' τι Musgravius
 pro δε. 162. χρεῖη Brunckius] χρεῖ' ἢ, ei in litura ex η facta.
 163. διαμετῆν] διαμετῶν 164. ἦνίκα Dawesius pro ἦνίκα δὲ 165.
 ἀπειῆ] ἀπέη, ση a m. pr. κἀνιαύσιον Brunckius pro κἀνιαύσιος,
 post quod voc. quattuor literas orassa. 166.-168. Versus spurios
 notavit Dobraeus. 166. χρεῖη σφε Brunckius] χρεῖ' ἦσφε

157. παλαιὰν δέλτον] De veteri oraculo dictum accipit scholiasta. Sed quod sequitur ξυνοθήματα indicio est de testamento hic agi, etiam in eo oraculi quoque illius (v. 171.) mentio fieri potuit, quod Herculem moverat ut testamentum perscriberet, cuius argumentum narrat Dejanira versibus proximis.

ἐγγεγραμμένην ξυνοθήμαθ'] Hujus constructionis exemplum Brunckius attulit ex Platon. Leg. 9. p. 854 d. ἐὰν μὲν ᾖ δοῦλος ἢ ξένος, ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφείη τῆς συμφορᾶν καὶ μαστιγωθείη—. Et Virgil. Ecl. 3, 100. ἰνσκριπτε πομῖνα τογῶναι flores.

159. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών] Thucyd. 1, 15. comparat Linwood. ἐκδήμους στρατείας πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐαυτῶν οὐκ ἐξῆσαν οἱ Ἕλληνες.

οὔπω illatum post οὐκ—τὸν propter verba plura interposita.

161. ἔτ' οὐκ metri causa pro οὐκ—εἶπε dictum, ut εἶ' οὐκ Oed. T. 24.

δ] Recte Musgravius δ' τι, quia

me ut connubio partum accipere oporteret. Si δε legitur, sola dicitur dos Dejanirae. Scholiasta, ελεγεν προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τῆν προῖκα καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχουσι ἐκτησάμην.

163. διαμετῆν ex duobus apogr. pro διαμετῶν.

164. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἦνίκα χώρας ἀπειὴ κἀνιαύσιον βεβῶς] Logebatur κἀνιαύσιος, quod defendi aliquo modo posset, nisi multo probabilius esset ab librario positum esse propter nominativum βεβῶς. Quamobrem κἀνιαύσιον praetulit cum Brunckio. ὡς, quod saepe cum numeralibus conjungitur, pro particula finali accepit interpolator qui versus 166-168. scripsit.

προτάξας] Similiter verbo προτείνεω utitur Josephus in Vita c. 67. ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προτείνα τοῖς βουλευέσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἐαυτοῖς συμφερόντων.

165. ἀπειῆ—βεβῶς] Post discessum suum abesset. WUND.

166.-168. Oraculum in utram-

ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.]

τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα

[τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων],

170

ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε

Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεῶν.

ὥσθ' ἠδέως εὐδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ

175

φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρῆ μένειν

170. Versum spurium seclusi.

173. ναμέρτεια] ναμερτεῖα

171. αὐδῆσαι ποτε] αὐδῆσαι ποτέ

que partem interpretatur, et recte quidem, Dejanira 76-81. Sed hic, ubi omnia pessima ominatur, inepta sunt ista 166-8. neque audivisse videtur chorus 823-42. Deinde tres versus adeo frigidi, ut eo solo nomine suspectos haberem. Satis sunt τοιαῦτ' etc. ut 46. DOBRAEUS. Recte hos versus eicit Dobraeus. Versus 168. confictus ad similitudinem v. 82. τὸν λοιπὸν ἤδη βίον εὐαίων' ἔχειν.

169. ἔφραζε] Hercules. τοιαῦτα autem dicit qualia ex iis quae supra dixerat colligi possunt.

170. τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων] Versum inepta verborum structura praecedenti adjunctum interpolatoris esse vidit Wunderus. Explicare conati sunt scholiastae, quorum unus annotavit, ἡ δέλτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥστε τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων. Alius, τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτο εἶδος παρὰ ποιηταῖς. Confictus autem hic versus videtur ex verbis poetae 1170. 1171. ubi plura de hoc oraculo narrantur.

171. φηγὸν] Quercum nominat v. 1168. ubi vid. annot.

πελειάδων] Hesychius, Πέλειαι· αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντις. De columbis Dodonaeis, quod sacerdotum quarundam nomen esse conjicit Herodotus 2, 57, copiosius quam ad verba poetae intelligenda opus erat dixit scholiasta. Τὰς θεσπιφδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας dixit Sophocles fragm. 401.

172. Δωδῶνι] De forma poetica Δωδῶν, ὠνος, ὠνι, ὠνα, dixit Steph. Byz. s. v. Δωδῶνῃ p. 248. ed. Mein.

173. ναμέρτεια] Hesychius interpretatur per ἀλήθεια, et ναμερτεῖα, ἀληθῆ. Aeschulo Pers. 246. ναμερτῆ pro νημερτῆ restituit Porsonus, recte, ut videtur, animadvertens tragicos non alia quam Dorica hujus vocabuli forma esse usos, ut fecerunt in Ἀθάνα et κυναγός. Sensus autem verborum est tempus advenisse quo comprobari oraculi veritas debeat.

χρόνου τοῦ νῦν παρόντος] Hoc tempore. Frequens hic usus genitivi, ut νυκτὸς τῆσδε Aj. 21.

175. φόβῳ ταρβοῦσαν] Metu trepidantem, ut in locis ab Seidlerio collatis Eur. Herc. f. 971. οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ ἔρουον. Oed. C.

πάντων ἀρίστου φωτὸς ἔσπερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσῃ· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὀρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκου
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κάκ μάχης
ἄγουντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. τίς εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιω
ἤξειω, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ. 185

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λευμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ

177. Est hic ultimus paginae versus primo omissus ab librario, sed postmodum ab eo suppletus. 186. Interpunctio non post ἤξειω, sed

post φανέντα posita. σὺν κράτει] συγκράτει 187. τοῦ τόδ']
τοῦτο δ' pr. τοῦτοδ' (sic) sec. 188. πρὸς πολλοὺς Hermannus pro
πρόσωλος.

1625. ἄσπερ πάντας ἀρβίας στήσαι
φάβω δεισαντας ἐξαίφνης τρίχας.

εἰ με χρὴ μένειω] El cum ταρ-
βοῦντες constructum ut ἀθυμῶ εἰ—
dixit v. 666. et quae sunt similia
collata ab Elmsleio ad Eurip. Med.
181. μένειω per ζῆν explicat scho-
liasta.

178. εὐφημίαν νῦν ἴσῃ] Bene
ominata loquere. Quasi castigatio
est Dejanirae, cujus orationem
male ominata verba terminaverant.
MUSGR.

καταστεφῆ] Coronatum, ut so-
lent qui laetos nuncios afferunt.
De quo diximus ad Oed. T. 82.

179. χαρὰν] χάριον Lib. quod ex
conjectura posuerat Brunckius.
Idem ex scholiastae annotatione
peti poterat, πρὸς χαρὰν λόγων·
πρὸς χάριον ἀπαγγελοῦντα, λόγων
ἡδονὴν ἰδόντα. ἐκ τοῦ στεφάνου

ἢ στοχάζεται ἐτι μέλλει χρηστὰ
ἀπαγγέλλειν. Ante quae verba gl.
legitur πρὸς ἡδονήν.

180. πρῶτος ἀγγελος] Repetit v.
190. Alter nuncius est Lichas v.
229 seqq.

186. σὺν κράτει νικηφόρῳ] De-
core victoriae insignem, ut expli-
cat Brunckius. Adsignificatur, ut
Wund. monet, potestas sive po-
tentia quam consequitur qui vic-
toriam reportavit. Distincte in
El. 85. ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ'
ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

188. βουθερεῖ] Schol. ὁπὸ βοῶν
θεριζομένων τοῖς ὁδοῦσι, τουτέστι
βοῦς τρέφοντι, rectius quam He-
sychius, βουθερεῖ ἐν ᾧ βόες θέρουσ
ἔρα (ἔρα om. Etym. M. p. 207, 20.)
νέμονται. καὶ βουθέρῳ τὸ αὐτὸ.

188. πρὸς πολλοὺς] Conf. 193.
352. 371. 423.

Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῆμην χάριν.

190

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἀπεστιν, εἶπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓ. οὐκ εὐμαρεία χρώμενος πολλῇ, γύναι.

κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
κρίνει παραστὰς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.

195

τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.

οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἐκῶν, ἐκοῦσι δὲ

ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

189. κήρυξ] κήρυξ
191. κτῆμην] κτῆμην
post a et η̄ serius addito.

τοῦ δ' Hermannus] τὸν δ' pr. τοῦδ' corr.
193. εὐμαρεία—πολλῇ] εὐμαρείαι—πολλῆι, ι

190. τοι] σοι Brunckius, frustra. Sophocli. Electr. 1469. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμά π' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως | τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη.
191. κερδάναιμι καὶ κτῆμην χάριν] Nuncii verba Oed. T. 1005. comparat Musgr. ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εἰ πράξαιμί τι. Κέρδος et χάρις conjuncta ib. 232. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ ἄν χη χάρις προσκείσεται.

192. αὐτὸς] Lichas.

εὐτυχεῖ] Impersonaliter accipi solet collatis exemplis parum aptis huic loco ubi ita positum est ut Lichas ipse bonum nuncium allaturus εὐτυχεῖν dici videri debeat, aut Hercules, de quo intellexit scholiasta: quod tamen addito ἐκεῖνος significandum fuisset. Quamobrem εὐτυχῆ scribendum videtur cum Hermanno.

193. οὐκ εὐμαρεία χρώμενος] I. e. οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέσθαι, ut explicat scholiasta.

194. Μηλιεὺς ἅπας λεῶς] Schol. Μηλιεῖς ἔθνος Θετταλικὸν πλησίον Τραχίνος. Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖται. Urbem Μηλίαν finxit scholi-

asta. De nomine populi Μηλιεῖς vel Μαλιεῖς v. L. Dindorfium in Thesaurο vol. 5. p. 992.

195. κρίνει] I. e. ἀνακρίνει, explorat, ut 314. 388.

παραστὰς] Similiter El. 295. ἐμμανῆς βοᾷ παραστᾶσα.

ἔχει] Intelligendum Λίχας ex praecedente αὐτόν.

196. τὸ γὰρ ποθοῦν] Pro τὸ ποθοῦμενον dictum accepit scholiasta, ut τὸ θέλον Oed. Col. 1219., quod Wund. comparavit, pro τὸ θέλημα dictum. Habuit igitur pro accusativo, qui regatur ab verbo μεθεῖτο. Pro nominativo habuit Hermannus, ut τὸ ποθοῦν οὐκ ἂν μεθεῖτο dictum sit pro οἱ γὰρ ποθοῦντες οὐκ ἂν μεθεῖντο, verbis ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων explicandi causa adjunctis, pro ἐκάστου ἐκμαθεῖν θέλοντος.

198. οὐχ ἐκῶν, ἐκοῦσι δὲ] Frequens oppositio, ut Ant. 276. πάριμι δ' ἄκων οὐχ ἐκοῦσιν. Scholiasta, τοῖς Μηλιεῦσιν αὐτὸς ὁ Λίχας σύνεστιν οὐχ ἐκῶν. βούλεται γὰρ αὐτὸς αὐτῶν ἀποστὰς ἐλθεῖν πρὸς σέ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

41

ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον δὲ λειμῶν' ἔχεις, 200
 ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
 φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' εἴσω στέγης
 αἱ τ' ἔκτος αὐλῆς, ὡς ἀελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
 φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.
 ΧΟ. ἀνολοιυζάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς 205
 ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
 ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφάρετραν

200. δὲ] ὡς pr.

202. Lineola praefixa mutatae personae index

204. ἀνασχὸν] ἀνασχάν, e a m. pr. superscripto. καρπούμεθα] Post
 ρ littera orasa. 205.-208. Versus sic divisi, ἀνολοιυζάτω-| ἀλαλαῖσ-|
 τὸς ἀρσένων-| κλαγγὰ-|. 205. ἀνολοιυζάτω δόμος scripsi pro ἀνο-
 λοιυζέτε δόμοι. ἀλαλαγαῖς] ἀλαλαῖσ

200. τὸν Οἴτης ἄτομον δὲ λειμῶν'] Scholiasta, τὸν ἀπόρθητον. συμβα-
 λόντες γὰρ οἱ δυσμενεῖς θροῦσι τὰ
 χαρία. ἔμεινον δὲ, τὸν ἀφικουμένον
 θεοῖς καὶ ἀγεύρητον, ὃν οὐδὲ βοτὰ
 καταβόσκειται· τὰ δὲ τοιαῦτα χαρία
 ἀργείας ἐκάλουν. Vera posterior
 explicatio est. Cf. Eur. Hipp. 73.:
 σοὶ τόδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκη-
 ρέτου | λειμῶνος, ὃ δίστοινα, κοσμή-
 σαι φέρω, | ἐνθ' οὕτε ποιμὴν ἀξιοῖ
 φέρβειν βοτὰ, | οὐτ' ἤλθε πω σίδη-
 ρος, ἀλλ' ἀκήρατον | μέλισσα λει-
 μῶν' ἠριὸν διέρχεται, | αἰδῶς δὲ πο-
 ταμιαῖσι κηπέοι θρόσοις. ad quem
 locum conferri Valcken. potest.
 WUND.

202. εἴσω] εἴσω Ammon. p. 50.

203. αὐλῆς] Idem quod praecedens στέγης.

204. ἀνασχὸν] Scholiasta, ἀνα-
 φανὸν, ἀνατεῖλαν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ
 ἡλίου. Huic metaphoraε aptum
 est ἄμμα φήμης.

205. ἀνολοιυζάτω δόμος ἐφεστίοις
 ἀλαλαγαῖς Elmsleius ad Eurip. He-
 raclid. 782. cui assentior, nisi quod
 ἀνολοιυζάτω scribendum esse puto.
 Imperativum hand dubie legit
 scholiasta, qui interpretatur ὁ πᾶς

οἶκος Ἡρακλείους θυσίας καὶ εὐχὰς
 ποιείτω. Versus ex duobus doch-
 miis et praesone compositus. δόμοις
 in δόμοι mutabat Brunckius, recte,
 ut opinor, sentiens parum apte δό-
 μοις ἐφεστίοις juxta se collocari,
 quum ἐφεστίοις non ad δόμοις, sed
 ad ἀλαλαγαῖς referendum sit. Scho-
 liastam tamen δόμοι legisse non
 potest demonstrari ex verbis ejus
 totius loci sensum reddentibus,
 quae modo appropinquamus.

ἀλαλαγαῖς ex duobus apogr. pro
 ἀλαλαῖς.

207. ὁ μελλόνυμφος] Scholiasta,
 εἴ τις μελλόνυμφός ἐστιν, εἴτε γυγα-
 μηκῶς, ἢ κέτω· κοινὴ γὰρ πάντων
 ἐστὶν εὐχή· ἢ κέτω δὲ πᾶσα κλαγγὴ
 ἀρσένων τε καὶ θηλειῶν, κοινὴν εὐ-
 χὴν ποιησάτω. Non animadvertit
 scholiasta μελλόνυμφος cum δόμος
 esse conjungendum, quum cor-
 rupta uteretur lectione δόμοις.
 Verbis autem δόμος ὁ μελλόνυμφος
 significantur nubiles puellae quae
 in domo versantur, non juvenes,
 qui in proximis demum verbis ἀρ-
 σένων κλαγγὰ memorantur. Κοινὸς
 metri causa pro κοινῆ dixit.

Ἄπολλω προστάταν

ὄμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν'

210

ἀνάγεται, ὦ παρθένοι,

βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,

θεὰν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,

γείτονας τε Νύμφας.

215

ἀείρομ' οὐδ' ἀπόσομαι

209. Ἄπολλω scripsi pro Ἄπόλλωνα.

210. παιᾶν'] παιᾶνα

212. Duo versus, βοᾶτε—Ἄρτεμιν—.

214. Addidi θεάν.

208. ἴτω] Sic fragm. 435. ἴτω δὲ Πυθιάς βοὰ θεῶ. Eurip. fragm. Phaeth. in cod. Claromontano v. 52. ἴτω τελεία γάμων αἰοιδά. NAUCK.

209. Ἄπολλω] Metrum

υ' — — | — υ' —

De constructione horum verborum dixi ad Antig. 110. De Apolline προστάτη v. ad Electr. 637.

210. παιᾶν' ἀνάγεται, ὦ παρθένοι] Chorus semet ipsum tantum appellat, ut v. 821. ἴδ', οἶον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν etc. ubi vid. schol. WUND. Cum usu verbi ἀνάγειν comparatus est Lasus apud Athen. 14. p. 624 e. ὕμνων ἀνάγω βαρύβρομον ἀρμονίαν. Eurip. Phoen. 1350. ἀνάγετε κωκυτόν. Paeana non minus Dianae quam Apollinis proprium esse Proclus observat Chrestom. p. 381. ed. Gaisf., ut monet Hermannus.

214. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν, | θεὰν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον] Addidi θεάν, quod non solum metro commendatur, sed etiam propterea necessarium est, ne nimium cumulentur unius nominis epitheta.

Ὀρτυγίαν] Ortygia dea, tanquam in insula Ortygia culta, appellatur etiam ab Ovidio Metam. 1, 694. Cf. Dissen. Expl. Pind. Nem. 1, 1. et O. Mueller. Dor. vol. 1. p. 116.

et 376. De altero epitheto ἐλαφηβόλον conferatur. Oed. C. v. 1092. πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων. WUND. Homer. Hymn. in Dian. 2. Ἄρτεμιν—παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον. MUSGR.

ἐλαφαβόλον] In apogr. ἐλαφηβόλον vel ἐλαφοβόλον. Simili Dorismo θαναταφόρα in Oedipo T. 181. ubi apogr. θανατηφόρα. Apud Euripid. Electr. 862. edd. vett. στεφανοφορίαν, quod Musgravius metri indicio in στεφαναφορίαν mutavit. Sed vere codices Florentini duo στεφαναφορίαν. Eadem librorum discrepantia in Herc. fur. 781. ubi scribendum, Ἰσμήν' ὦ στεφαναφόρει.

ἀμφίπυρον] Scholiasta, παρ' ὄσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ ἢ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἐκάτῃ. πυρφόρους Ἄρτέμιδος αἴγλας dixit Oed. T. 207. ubi v. quae annotata sunt.

215. γείτονας] Vicinas Trachini nymphas dicit Ὀρεστιάδας, παρ' ὄσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἢ Ἄρτεμις, ut monet scholiasta.

216. ἀείρομ'] Notanda elisio dipthongi: neque enim ἀείρομαι plene scribi potest, ex quo valde improbabilis metri forma proditura esset. Hesychius, ἀείρομαι: ἄνω αἴρομαι. Σ. Τραχινίαις. Hos versus ab alia quam quae praecedentia cecinerat parte chori cani conjicit Hermannus.

τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός.

Ἰδοὺ Ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει,

εἰοῖ εἰοῖ,

ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφω ἀμυλλαν.

220

ἰὼ ἰὼ Παιάν Παιάν

Ἰδ', ὦ φίλα γυναικῶν,

τάδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι

βλέπεω πάρεστ' ἐναργῆ.

217. Addidi alterum Ἰδοὺ. 219.-224. Versus sic divisi, εἰοῖ-| ὑπο-
στρέφω-| ἰὼ ἰὼ-| Ἰδοὺ-| γύναι-| πάρεστ'— 219. εἰοῖ εἰοῖ scripsi pro
εἰοῖ μ' βακχίαν Brunckius pro βακχίαν. 221. Addidi alterum
Παιάν. 222. Ἰδ', ὦ φίλα γυναικῶν scripsi pro Ἰδοὺ Ἰδ' ὦ φίλα γύναι.
223. ἀντίπρωρα] Sic cum iota adscripto ἀντίπρωρα

217. τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός] Recte interpretatur scholiasta, ὁ αὐλὸς, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τύραννε· ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν· ἀπὸ τοῦ, ὁ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός. Aristoteles Polit. 8, 6. ab Hermanno citatus, ἐστὶ δ' οὐκ ἔστιν ὁ αὐλὸς ἠθικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Et ib. c. 7. Vocativus autem post accusativum τὸν αὐλόν infertur ut v. 96-101. quem locum Wund. comparavit.

218. Ἰδοὺ Ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει, | εἰοῖ εἰοῖ, | ὁ κισσὸς—] Legebatur Ἰδοὺ μ', ἀναταράσσει | εἰοῖ μ' ὁ κισσὸς—. Correxī haec ut corrigenda esse dixeram in libro de metris Tragicorum p. 118. Restituto altero Ἰδοὺ metrum ex dipodia iambica et trochaica compositum est, ut v. 210. ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν'. Pronomen με non propter Ἰδοὺ positum, quod addito eo non opus habebat, sed propter ἀναταράσσει.

220. ὁ κισσὸς] Videntur sibi virgines prae gaudio exsultantes hederā coronatae esse aemularique Bacchae: unde etiam exclamant εἰοῖ. HERM. Nam Bacchae hederā coronatae esse solebant, ut apud Euripidem in Bacchabus.

βακχίαν ἀμυλλαν] Certamen quod in honorem Bacchi initur, i. e. saltationem Bacchicam. WUND. ὑποστρέφω est circumagens, cui verbo pronomen με addi debebat, pro quo magis poetice accusativos βακχίαν ἀμυλλαν posuit. Quod non intellexit scholiasta, qui eis supplevit, eis βακχικήν ἀμυλλαν, τουτέστι χορείαν, παρορμῆ με ὁ κισσός. τὸ δὲ ὑποστρέφω ἀπὸ τοῦ ἀπὸ λύπης εἰς ἠδονὴν μετὰγων ἢ ὑποβάλλον.

221. ἰὼ ἰὼ Παιάν Παιάν' | Ἰδ', ὦ φίλα γυναικῶν] Haec quoque, vulgo sic scripta, ἰὼ ἰὼ Παιάν' Ἰδοὺ, Ἰδ', ὦ φίλα γύναι, correxi ut metrum postulabat. ἰὼ ἰὼ Παιάν usitatum pae-anum ephymnium est. Nam παιᾶνα οὐ ἀνάγειν chorus dixerat v. 210. Nomen similiter duplicatum in Aj. 694. ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν.

223. ἀντίπρωρα] In apographis ἀντίπρωρα. V. ad Philoct. 481. Hesychius, ἀντίπρωρα: ἀντιπρόσωπα πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον· καὶ ἀνδρόπρωρον, ἀνδροπρόσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Scholiasta, ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἐγαθὰ ἢ ἀντιπρόσωπα, ὅτ' ἐβῆν δρόμους. ὑποδεικνύουσι δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον. Non Licham solum, sed etiam captivas quas secum ducit mulieres.

ΔΙΙ. ὄρῳ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος

225

φρουρὰν παρήλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προῦννέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσουντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

230

ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἑρακλῆ προσδέξομαι.

ΛΙ. ἐγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε

καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσῳ βαρύν.

235

ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοίς, ἐνθ' ὀρίζεται

βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.

226. φρουρὰν Musgravius pro φρουρά. λεύσσειν] λεύσειν pr. στό-
λον] λ in litura. 233. Ἑρακλῆ scripsi pro Ἑρακλέα. 235. νόσῳ] ο
ex ω factum. 237. Εὐβοίς] εὐβοῖσ

226. ὄμματος φρουρὰν] I. e. oculorum attentionem. Cum duplici accusativo με et φρουρὰν Wunderus comparavit locutiones ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων et μέθεσ με χεῖρα.

228. χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις] Sic El. 1457. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

φέρεις] Sic recte codex et Suidas s. v. χαρτὸν. In apographis φέρει, ab correctore positum qui non intellexerat recte secundam inferri personam post τὸν κήρυκα, quod eodem redit quo σὲ, ὦ κήρυξ.

230. κατ' ἔργου κτήσιν] Recte scholiasta, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πράξιν· τουτέστιν ἀξίους τῆς Ἑρακλέους ἀρετῆς. Intelligit expugnationem Oechaliae.

233. Ἑρακλῆ] Scribatur Ἑρακλέα. Ἑρακλῆ infra 476. Conf. ad

Aristoph. Thesmoph. 26.

234. ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα] ζῶντα ordine minus logico post ἰσχύοντα positum, quod saepe fit in hoc verbo cum similibus conjuncto.

237. Recta scriptura Εὐβοίς est in apogr. plerisque.

238. τέλη] Sic etiam scholiasta et Eustathius p. 789, 17. τελεί apogr. Par. 2712. et Ald. τέλη ἔγκαρπα lucum dicit, ut apparet ex v. 753. ἐνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα. Nam ut Harpocratio (s. v. ἀπὸ μισθωμάτων) ab Herm. citatus refert, Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἐκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθουον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι.

Κηναίῳ] Scholiasta, Κήναιον, Εὐ-

ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;

ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἦρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει

240

χώραν γυναικῶν ἄν ὄρῃς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗ. αὐται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;

οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΛΙ. ταύτας ἐκείνος Εὐρύτου πέρσας πόλιιν

ἐξελεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.

245

ΔΗ. ἢ κάπῃ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον

χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον

240. δόρει: scripta pro doré. λέθ' ἐξήλεθ', ἢ in ἡ mutato. in : mutato.

243. ξυμφοραῖ] ξυμφοραῖ αὐτῷ]

245. ἐξελεθ' αὐτῷ] ἀριθμειον, et in :

βοίας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ Ἐλεφόρον.

239. φαίνων] *Rata faciens*. Oed. Col. 721. εὐν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα θεῖ φαίνων ἔφη. HERM.

240. εὐχαῖς] εὐκταῖ' apogr. nonnulla. Vera lectio interpolata propter antecedens εὐκταῖα φαίνων. Scholiasta, εὐχαῖς ὅθ' ἦρει: κατευχαῖς (ed. Romana κατ' ἐβχήν) φησὶν αὐτοῦ τελειῶσαι τὰς θυσίας: ὅτι γὰρ ἐκράτησεν Οἰχαλλας, εὐχαριστήριον τὰς θυσίας προσήγαγεν.

243. οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με] *Dignae enim sunt miseratione, si de calamitatibus eorum recte iudico*. SCHAEFER. Male scholiasta δυσγενεῖς interpretatur. Conf. v. 298-302. Quod in eod. est ξυμφορῆ, recte ξυμφοραὶ scriptum in apogr. plerisque.

245. θεοῖς κριτόν] I. e. ut ἱερῶν-λοι fuerit.

247. ἀνήριθμον ex paucis apogr. Ἄλλια ἀριθμειον. Scholiasta, ἀρ' ὅν τὸν πολλὸν τοῦτον καὶ ἀνριθμειον χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλλίᾳ διέτριψεν; et infra, ἀπὸ τοῦ ἀναριθμητοῦ. ἄσκοπον δὲ πολλόν, ὅτι οὐκ ἔστι ἐπιλογισαίτε καὶ καταμάθει διὰ τὸν χρόνον. Erfurdinus ἀνήριθμος. V. ad Ajax. βοί.

248. Haec nunc deinceps argumentum fabulae in difficultates et facinus deducunt. In comoediis epitasin vocant. Fit enim res jam varia, periculosa et progressionis sua difficilior atque perturbatior. In hac omnis est fabularum laus propter casuum et fortunae explicationes. Sed Lichas ad haec viam sternit mendaciis suis, quibus conatur celare amores Herculis. Quibus proditiis, quo maxime ille profuturum se hero suo speraverat, eo gravissime nocet. Augetur enim suspicio Dejanirae et animus sollicitatur, adque illud consilium capessendum deducitur, quod ipsi et marito funestum esset futurum. CAMER. Narratio de Hercule Omphalae in servitutem venditae eadem ex Pherocyde memoratur ab schol. Homeri Od. 21, 23. λέγεται δὲ ἐν ἀγανακτήσει ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξενοκτονίᾳ προσέταξεν Ἑρμῆ (hunc etiam Apollodorus nominat 2, 6, 2.) λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ τῶν τέπων βασιλευσῶν Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. Triginta talentorum pretium ab Euryte ejusque filia postulatū esse ex Lysimachi Θεβαίων

κατείχεθ', ὡς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250
 γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς δ' τοῦ πράκτωρ φανῆ.
 κείνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλη τῇ βαρβάρῳ
 ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει,
 χούτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνείδος λαβὼν
 ὡσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
 ἢ μὴν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους
 ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
 κούχ ἠλίωσε τοῦπος, ἀλλ' ὄθ' ἀγνὸς ἦν,

249. ὡς φησ'] ὡς φησ' 253. ἐξέπλησεν] ἐξέπλησεν 254. ἐδήχθη]
 εἰδείχθη pr. τοῦνείδος] τ' ὄνειδος 255. αὐτῷ] αὐτῷ 258. κούχ]
 χ
 κουκ, χ a m pr.

παραδόξοις narrat schol. Euripidis Hipp. 545. Alludit ad hanc fabulam Aeschylus Agam. 1040. καὶ παῖδα γὰρ τοὶ φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ πραθέντα τλῆναι δουλίαν μάζης τυχεῖν.

249. ὡς φησ' αὐτὸς] Hoc addit ut fidem faciat narrationi per se minus probabili.

250. τοῦ λόγου—φθόνον] Scholiasta, μέμψιν. οὐ χρὴ, φησὶ, μέμφεσθαι οἷς ἂν πράξῃ ὁ Ζεὺς. ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὡς θέλει. ἢ οὕτως· οὐ χρὴ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ὃ ἔστιν ἐξευτελίζειν καὶ ψέγειν. ἢ οὐ χρὴ παρατεῖσθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γινόμενα, καθ' ἣν χαλεπά. Quarum interpretationum prima vera est habenda.

252. κείνος δὲ—] Redit ad narrationem verbis τοῦ λόγου—φανῆ interruptam. Similiter v. 281. et ἐγὼ δέ Ant. 685. 1196. Aj. 487. quos locos comparavit Schneidew.

253. ἐνιαυτὸν] Sic supra v. 69. Tres annos dixerunt Herodorus ab scholiasta memoratus et Apollodorus 2, 6, 2.

ὡς αὐτὸς λέγει] Repetit quod v. 249. dixerat ὡς φησ' αὐτὸς: quod

saepe fit in verbis dicendi.

255. διώμοσεν] Notandus activae formae usus, cujus exempla aliquot attuli ad Stephani Thesaurum. Usitatio enim media est, qua utitur Aj. 1233. κούτε στρατηγὸς οὔτε ναύαρχος μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω.

256. ἀγχιστήρα] Affinem, proximum culpaе interpretantur P. Burmannus ad Phaedrum 1, 10, 5. et Valckenarius Animadv. ad Ammon. p. 4. Recte videtur Seidlerus active dictum velle qui admonet hoc malum. HERM.

257. παιδὶ] παισὶ interpolavit Turnebus propter pluralem τῶν ὄν τέκνων v. 266. Sed in formula σὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ non quaeritur de numero liberorum. Homerus Od. 9, 199. ab Schneidew. collatus, οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί. Anglice with wife and child, pariterque in aliis linguis.

ἔτι] I. e. aliquando, sive posthac. Hoc minantis est, ut El. 66. ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι. SCHNEIDEW.

258. κούχ ἠλίωσε τοῦπος] Per ἐματαίωσε, μάταιον εἶπε τὸ ἔπος explicat scholiasta. Homericum Il. 16,

στρατὸν λαβὼν ἑπακτὸν ἔρχεται πόλιιν
 τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
 μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
 ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
 ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρῆ φρενί,
 λέγων χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
 φανείς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου
 βάλαιτο· δαίπνοις δ' ἠνίκ' ἦν φνωμένος,

260. μεταίτιον] μέτ' αἰτίων (sic) pr. 261. βροτῶν] βροτῶν pr. 265. βέλη serius additum literis tenuioribus, sed ab eadem manu ut videtur. 266. λείποιτο] λίποιτο 267. φανείς Hermannus pro φάνει (ut 347.), quod est in codice. ἀντ' Wunderus pro ὅς. 268. φνωμένος scripsi pro οἰνωμένος.

737. οὐδ' ἄλλως βέλεσ comparat Hermannus.

ἄγνος] Scholiasta, ὅτε ἠγγίσθη ἀπὸ τοῦ φόβου, ὃ ἐστὶν ὅτε ἐπλήρωσε τὴν ἐπὶ τοῦ φόβου δουλείαν.

259. στρατὸν ἑπακτὸν, quem dicit Sophocles, Arcades fuisse et Malienus et Locros Epicnemidius perhibet Apollodorus 2, 7, 7. Solos Arcades nominat Diodorus 4, 37.

HERM.

260. τόνδε] Eurytum dicit. De re ipsa v. Apollodor. 2, 6, 1, 2. ibique Heynium. Alii haec aliter narrarunt pro diversitate vel auctorum vel consilii. HERM.

262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ'—] Homerus Od. 21, 27. ὃς μιν (Hercules Iphitum) ξένον ὄντα κατέκτανε φ' ἐπὶ αἴκῃ.

263, 264. Sensus est, πολλὰ ἐφ' ἔβρισε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Post φρενί scilicet supprimitur verbum ex opposito ἐπερρόθησε supplendum. λόγῳ 263-8. ἔργῳ 268-9. DOBBAEUS.

265. ἄφυκτα—βέλη] ἰοδὲ ἀφύκτους καὶ προπέμκτους φόβου dixit Philoct. 105.

266. τῶν ὧν τέκνων] Schol. Homeri Il. 5, 392. Εὐρυτος δ' Οἰχαλίας τῆς ἐν Εὐβοίᾳ βασιλεὺς προσέθηκε τὸν τῆς θυγατρὸς Ἰόλης γάμον τῷ κατὰ τὴν τοξικὴν αὐτὸν νικῆσαι δυναμένῳ, ἢ, ὡς τινες, ταῖς παῖδας· παρὰ γὰρ Ἀπόλλωνος εἰλήφει τὴν τοξικὴν. Ἡρακλέους δὲ διαγωνισαμένου ἀγαπηκτῆσας δ' Εὐρυτος εὐκ' ἀπεδίδου τὴν κόρην. Similia tradunt Apollodorus 2, 5, 12. Diodorus 4, 31. aliique. Iolae amorem hic consulto tacet Lichas, sed infra v. 354. prodit nuncius, ubi vid. scholiastae annotatio. De numero filiorum Euryti dissensisse veteres annotavit scholiasta, aliis, ut Hesiodo, quattuor, aliis duo vel tres perhibentibus.

λείποιτο] λίποιτο etiam in apogr. plerisque.

267. ἀντ'] Sic Aj. 1020. δοῦλας λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. Xenoph. Mem. 1, 3, 21. δοῦλος εἶναι ἀντ' ἐλευθέρου. Vitiosa scriptura ὅς pro ἀντ' deceptus scholiasta ἐλευθέρου ab ὅς ὀμίσσῃ pendere voluit.

268. οἰνωμένος] Hercules. Scripsi autem φνωμένος. Veram κωμικὰ.

ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὦν ἔχων χόλον,
 ὡς ἵκετ' αὐθις Ἴφιτος Τυρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρῳ δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακῆς.
 ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἀναξ,
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατήρ Ὀλύμπιος, 275
 πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθούνεκ' αὐτὸν μῦνον ἀνθρώπων δόλφ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
 Ζεὺς τὰν συνέγνω ξὺν δίκη χειρουμένῳ.
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κείνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἶσ' οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾶς
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον

272. θατέρῳ] θητέραι 277. μῦνον] μόνον 279. τὰν] τ' ἂν 281.
 ὑπερχλίοντες pr. et lemma scholii. In ὑπερχλιδῶντες mutavit manus
 antiqua.

ram passim servarunt libri antiqui.
 V. Elmslei. ad Eurip. Bacch. 686.
 Διφνωμένος Platoni Leg. 6. p. 775 c.
 ex libris optimis restitutum pro δι-
 οινωμένος.

269. ἐκτὸς αὐτόν] αὐτὸν ἐκτὸς in
 uno apogr.

270. Ἴφιτος] Fons hujus fabulae
 est in Odyss. 21, 22. seqq. HERM.
 Pluribus eam enarravit Diodorus
 4, 31.

Τυρυνθίαν κλιτύν] De situ Tyrin-
 this conf. v. 1151.

271. ἵππους] Sic etiam Pherecydes
 apud schol. Hom. Od. 21, 23. et
 Diodorus 4, 31. Alii boves ab-
 reptas esse tradiderunt: v. Apollo-
 dorum 2, 6, 2.

272. θατέρῳ] Sic duo apogr. Alia
 θητέρῳ contra morem Atticorum.

Conf. ad Aristoph. Av. 1365. ἠτέρα
 pro ἀτέρα codex male in Oed. Col.
 497. Cum locutione θατέρῳ νοῦν
 ἔχοντα Schneidew. comparat poetae
 versum apud Stob. Floril. 99, 25.
 ὅπου τις ἀλγεῖ, κείσε καὶ τὸν νοῦν
 ἔχει.

277. μῦνον ἀνθρώπων] I. e. solum
 eorum omnium quos occiderat Her-
 cules.

280. οὐδὲ δαίμονες] Particula οὐδέ
 significatur non magis quam ho-
 mines.

281. ὑπερχλίοντες] Forma magis
 poetica quam ὑπερχλιδῶντες, quod
 substituit antiquus codicis cor-
 rector.

283. τάσδε] Pro αἷδε dictum per
 attractionem.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

49

χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285

ἔφειτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὧν κείνω, τελῶ.

αὐτὸν δ' ἐκείνου, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θύματα

ῥέξη πατρός Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,

φρόνει νιν ὡς ἤξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου

πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἡδιστον κλύειν. 290

ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,

τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίρομι' ἂν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ

κλύουσα πρᾶξι τῆνδε, πανδίκῳ φρενί;

[πολλή' στ' ἀνάγκη τῆδε τοῦτο συντρέχειν.] 295

ὁμοῦ δ' ἔνεστι τοῖσι εὖ σκοπομένοις

289. φρόνει] φρόνειν, accentu super e a m. rec.

292. τὰ δὲ

Scaliger apud Musgr. Exercit. Eurip. p. 1. pro τῶν δὲ
'στ' ἀνάγκη] πολλήστ' ἀνάγκη

295. πολλή

285. τε—δὲ] De harum particu-
larum responsione dictum ad v.
334.

287. ἀγνὰ θύματα] Non cogitan-
dum cum scholasta de hostiis ka-
tharosis. Etenim ante expeditio-
nem susceptam Hercules a caede
Iphiti purus erat; vide v. 258.
Intelligenda igitur sacrificia per-
fecta, quibus nihil ad puritatem
deerat, sive in victimis, sive in igne,
sive in ritibus. Aesch. Pers. 613.
βόετ' ἄφ' ἀγνῆς λευκὸν εἶσοτον
γάλα. Alia sunt Platonis ἀγνὰ θύ-
ματα Log. 6. p. 782 C. Idem ib. 10.
p. 909 E. ἱερεῦσι τε καὶ ἱεραῖαι
ἐγχειρίζετω τὰ θύματα, οἷς ἀγνεία
ταύτων ἐπιμελής. MUSGR.

288. πατρός] Jovem dicit non
quatenus pater est Herculis, sed
ut deum γενέθλιον.

289. νιν post αὐτὸν ἐκείνον illa-
tum propter verba plura interpo-
sita. V. ad Oed. T. 248.

292. τῶν μὲν παρόντων] Praeco-
nam intelligit et quas adduxerat

captivas. WUND. Constructio-
nem disparē verborum τῶν μὲν
παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ
Schneidew. comparavit cum Phil.
170. μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ
σύντροφον ἡμῖ' ἔχων.

294. χαίρομι' ἂν—πανδίκῳ φρενί]
His verbis nihil amplius significat
Dejanira quam justissimam se ha-
bere causam gaudendi.

295. πολλή' στ'] πολλή τ' duo
apogr. usitato in hac formula
vitio. Totus autem versus tam
inutilis est ut recte judicasse vi-
deatur Wunderus, qui delendum
esse censuit. Est haud dubie ab
interpolatore adjectus, qui verbis
non satis aptis affirmative expres-
sit quod interrogative dixerat De-
janira.

296. ὁμοῦ δ'] καὶ μὴν Suidas a. v.
ταρβεί.

τοῖσι εὖ σκοπομένοις] Recte con-
siderantibus. Idem formae mediae
usus Oed. T. 964. Similem postae
non nominati sententiam compar-

ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῆ ποτε.

ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,

ταύτας ὀρώσῃ δυσπότητους ἐπὶ ξένης

χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,

300

αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως

ἀνδρῶν, ταυῦν δὲ δοῦλον ἰσχοῦσιν βίον.

ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μὴ ποτ' εἰσίδοιμί σε

πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,

μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.

305

οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.

ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;

ἀνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν

πάντων ἀπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.

Λίχα, τίνοσ ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;

310

305. ζώσης] ζώσις

306. τάσδ'] τᾶσδ'

308. τεκνοῦσσα]

τεκούσα, ν a m. pr.

309. Post τῶνδε litera ν erasa.

ravit scholiasta, καὶ τοῦτο τοῦπὸς ἐστὶν ἀνδρὸς ἐμφρονος, | ὅταν καλῶς πράσῃ τις, ἐλπίζειν κακά. Nititur haec sententia vulgari veterum opinione de invidia deorum.

297. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῆ ποτέ] I. e. μὴ σφαλῆ ποτε ὁ εὖ πράσσων, usitata attractione. Quod autem metuere se dicit Dejanira in altera parte fabulae suo ipsius exemplo docetur.

298. ἐμοὶ—εἰσέβη] Eadem verbi εἰσελθεῖν structura in locis ab Schneidew. collatis Oed. C. 372. εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἔρις κακή, et Herodoti 3, 14. αὐτῷ τε Καμβύσῃ ἐσελθεῖν οἶκτόν τινα. οἶκτον δεινὸν autem dicit misericordiam cum metu conjunctam.

300. ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας] Similiter Oed. T. 1506. πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας.

303. Ζεῦ τροπαῖε] Scholiasta,

ἀποτρεπτικὴ, ἀλεξίκακε. ἰκετεύει δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια ταῖς αἰχμαλωτίσι τὰ τέκνα αὐτῆς.

304. ποι] Adverbio exprimit quod pronomine τινα exprimere poterat, πρὸς τοῦμοῦ σπέρματος τινα, ut monet Hermannus. Optat enim Dejanira ut Juppiter nulli non suorum parcat.

305. τῆσδε] I. e. ἐμοῦ. Nolle se superstitem esse dicit malorum quae liberis fortasse accidant. Eodem modo νῶν ἔτι ζώσαι dictum Antig. 2. Ad μηδὲ autem intelligendum δράσης ex interposito εἴ τι δράσεις.

308. τεκνοῦσσα] Per τέκνα ἔχουσα explicat scholiasta, qui Callimacheum παιδοῦσσα comparat. Aporographa partim τεκνοῦσα partim τεκούσα. Recte τεκνοῦσσα Brunckius.

φύσιν] Externum corporis habitum.

τίς ἢ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιλύσας πατήρ ;
 ἔξειπ'· ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ᾤκτισα
 βλέπουσ', ὄσπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΑΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις ; ἴσως
 γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

315

ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων ; Εὐρύτου σπορά τις ἦν ;

ΑΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνωτόρουν μακράν.

ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις ;

ΑΙ. ἤκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἦνυτον.

ΔΗ. εἶπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαντῆς· ἐπεὶ
 καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἶ.

320

312. πλείστον] πλείστων

313. φρονεῖν] ρ serius illatum a m. pr.

314. καὶ κρίνοις] κερκίνοις

316. Non post τυράννων, sed post εὐρύ-

του interpunctum.

σπορά τις] σπορά τίς

319. ἦνυτον primo

ἔγραψεν, sed postea literis exillioribus suppletum.

320. ἡμῖν] ἡμῶν

321. μὴ εἰδέναι] μὴδέναι

313. ὄσπερ] Intelligendum πλείστον ex praecedentibus. Sic ὄσπερ post μάλιστα infertur Oed. C. 743.

φρονεῖν] Majore cum dignitate sortem suam ferri ab ea dicit.

314. τί δ' οἶδ' ἐγώ ;] I. e. εἰκ οἶδα.

316. τῶν τυράννων] Ex genere regio. Plurali τύραννοι et βασιλεῖς Tragici saepe utuntur de uno rege, ut in exemplis ab Wund. collectis Antig. 60. 1172. Eurip. El. 93. Herc. f. 567.

Εὐρύτου σπορά τις ἦν ;] Eurytus cognomen filiam habuit !

317. οὐδ' ἀνωτόρουν μακράν] Scholiasta, ἐπολυπραγμόνου, περιεργαζόμενον. μακράν δὲ, ἐπὶ πολὺ. καλῶς δὲ ὁ Αἴχας διὰ τὸ ἠσπικτον οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ἐμολόγησεν εἰδέναι. μακράν dictum ut Oed. T. 220. οὐ γὰρ ἄν μακράν ἔχουον αὐτό.

318. τῶν ξυνεμπόρων] I. e. τῶν ξυναυμαλωτῶν, ut explicat scholiasta. ἔχεις idem explicat per ἔργου.

320. εἶπ'—ἐκ σαντῆς] I. e. dic ipsa, quum Lichae nomen tuum nesciat.

ἐπεὶ καὶ—τοί] I. e. ἐπεὶ τοί καί. Verba propter metrum aliter collocata. Nisi ξυμφορά ὅτι scribendum.

ξυμφορά] Scholiasta, ξυμφορὰ γὰρ ἐστὶ τὸ μὴ γινώσκασθαι σε ἦτις τυγχάνει. τοῦτο δὲ φησὶ ὡς μάλλιστα αὐτῇ δεξιῶς χρῆσασθαι, εἰ γνοίη τὰ κατ' αὐτήν. "Indicat Dejanira se illi bene facere velle, si quatenam sit primum resciverit : quare eleganter dolendum esse ait, quod nondum quae sit cognitum habet. Cf. v. 328." LINWOOD. Satis erat dici, ut monet Nauckius, εἶπ' ὃ τάλαιν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαντῆς τίς εἶ. Non est tamen verisimile ex uno hoc versu duos qui nunc leguntur ab interpolatore factos esse. γ' in μ' mutavit Hermannus, qui καξύμφορ' ἐστὶ μὴ εἰδέναι σέ μ' ἦτις εἶ scripsit. Quod μὴ εἰδέναι μέ σ' ἦτις εἶ potius dicendum erat.

ΛΙ. οὐ τᾶρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
 προὔφηεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὄτου πάτραν
 διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη

325

322. οὐ τᾶρα] οὐ τ' ἄρα 323. διήσει Wakefieldus pro διοίσει. οὐ-
 δαμὰ] οὐδαμᾶι. Correxerit Hermannus. 326. δακρυρροεῖ, eraso cir-
 cumflexo.

322. οὐδὲν ἐξ ἴσου] Id est, ἀνί-
 σως, secus atque adhuc fecit. Ne-
 que enim οὐδὲν cum διοίσει con-
 jungi potest, quae Hermanni sen-
 tentia est, sic haec verba interpre-
 tantis, nihil ergo differet ab se ipsa
 loquendo (i. e. semper eadem erit,
 constanter servando silentio) aequè
 ut antea fecit. Quod si voluisset
 poeta, verba sic potius collocari
 debuissent, τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν. Διοί-
 σει γλῶσσαν scholiasta recte intel-
 ligit de voce emittenda. Similem
 futuri mediū usum annotavit He-
 sychius, qui διοίσειται inter alia
 interpretatur διαλελέξεται, quod
 διαλέξεται scribendum videtur.
 Haec in editione prima scripsi.
 Nunc διήσει posui ex conjectura
 Wakefieldi, quo verbo Sophocles
 utitur Oed. C. 963. ὅστις φόνους
 μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς | τοῦ
 σοῦ διήκας στόματος. Usitatus est
 γλῶσσαν ἵναί et ἀφιέναι.

οὐδαμὰ] In codice οὐδαμᾶ, in
 apographis οὐδαμῆ vel οὐδαμοῦ.
 Recta scriptura οὐδαμὰ est, de qua
 dixi ad Aristoph. Thesm. 1162.

324. οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα]
 Fortior negandi formula, de qua
 dixit Schaeferus ad Dionys. decomp.
 verb. p. 71. ab Hermanno citatus.

325. ὠδίνουσα] Per καταπονου-
 μένη explicant scholiasta.

326. δακρυρροεῖ] Scripturam
 codici ex correctione illatam δα-
 κρυρροεῖ, quae etiam in apographis

excepto Lb. omnibus est, sequitur
 glossator, qui ἐδάκρυνεν adscripsit,
 nisi hoc dicere voluit, praesens pro
 imperfecto positum esse. Eodem
 modo φωνεῖ v. 347. in φώνει muta-
 vit manus recentior, scholiasta au-
 tem in interpretatione sua ἐφώνει
 posuit.

327. διήνεμον] Scholiasta, ἐρημον
 (i. e. eversam et dissipatam, quasi
 disjectam ventis, ut intelligit
 Camerarius), ὑψηλόν. Ὀμηρος ἠνε-
 μόεσσάν φησιν. Recte cum ἠνεμό-
 εσσα comparat, quod aliarum apud
 Homerum urbium epitheton est,
 etsi non Oechaliae: nisi quis cum
 Brunckio conjicere velit scholi-
 astam in versu Homeri Il. 2, 730.
 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου
 Οἰχαλιῆος, legisse Εὐρύτου ἠνεμό-
 εσσαν. Sed Οἰχαλιῆος quum con-
 stans apud Homerum epitheton
 sit Εὐρύτου, probabilius est scholi-
 astam memoriae errore ad Oecha-
 lium transtulisse quod de aliis
 urbibus dictum legerat. ὑψίπυργος
 Οἰχαλία dicitur infra v. 354.

ἡδε τοι τύχη] Scholiasta, αὐτὴ δὲ
 ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπᾶ, ἐπιβλαβῆς
 μὲν αὐτῇ ἐστι, καθ' ἣ οὐ τυγχάνει
 τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος· δμῶς συ-
 γνώμην ἔχει. Vocabulo τύχη non
 tam silentium significatur quam
 potius perpetuus puellae fletus
 summusque dolor, quo impediēba-
 tur quominus ullam proferret vo-
 cem. WUND.

329. ἡ δ' οὖν] De particulis δὲ οὖν

κακῆ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

ΔΗ. ἢ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἤδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι
ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

330

ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνας', ὅπως
μάθης, ἄνευ τῶνδ', οὔστινός τ' ἄγεις ἔσω

335

329. ἢ δ' οὖν κριπαὶ pro ἢ δ' οὖν
πην λάβοι 333. θέλεις] θέλησ

331. νέαν λάβη scripsi pro λέ-
336. τ' addidit Erfurdcius.

v. ad Aj. 961. Scholiasta ἢ δ' οὖν
ἐάσθω· μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν,
ἀλλὰ πραντέτω ὡς περ αὐτῇ φίλον,
ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

330. οὕτως ὅπως ἤδιστα] Discas
ex hoc exemplo plenae locutionis
quomodo intelligi oporteat ὅπως
similesque particulas junctas su-
perlativis. SCHAEF.

πρὸς κακοῖς] Philoct. 1265. μῶν
τί μοι μέγα | πάριστε πρὸς κακοῖσι
πέμποντες κακόν; Eurip. Heracl.
17. comparavit Schneidew. πρὸς
τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσεύς
κακοῖς | ὕβρισμ' ἐξ ἡμῶν ἠξίωσαν
ὄβρισμα

331. λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην
λάβοι codex. In apographis λοιπὴν
πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην (quam lectionem
Turnebus in margine notavit) λά-
βοι, vel λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης
λάβοι, vel ταῖς οὔσι ἔλλην πρὸς γ'
ἐμοῦ λύπην λάβοι, quae haud dubie
grammatici alicujus, duplici λύπην
offensi, conjectura est, sed ea mi-
nime contemnenda, quamvis pro-
babilius etiam corrigi poterat, τοῖς
οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι,
quod restitui. Simili errore in
Ajace 330. libri omnes et scholi-
asta φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται
φίλοι, ubi ex Stobaeo correximus
νικῶνται λόγοις. Haec in editione
prima scripseram, nec muto sen-

tentiam, nisi quod nunc etiam
πρὸς γ' ἐμοῦ suspectum habeo, pro
quo Wunderus probabiliter con-
jecit ἐξ ἐμοῦ. Nam et γε particula
supervacua est nec verisimile So-
phoclem, quum πρὸς κακοῖς modo
praecesserit, eadem hic praepositi-
one usum esse, quum altera ἐξ in
promptu esset.

333. οἱ] Ad Herculem.

θέλεις] Sic apogr. omnia pro
θέλησ.

334. ἐγὼ δὲ] ἐγὼ τε Turnebus
ignarus responsionis particularum
τε et δέ. Supra 285. ταῦτα γὰρ
πρὸς τε οὖς | ἐφείτ'· ἐγὼ δὲ πιστὸς
ὢν κείνῳ τελῶ. et 143. μήτ' ἐκμά-
θοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
Conf. ad Oed. T. 696. Antig. 1096.
Philoct. 1312.

335. αὐτοῦ γε πρῶτον—] Scho-
liasta, ἢ προαναγγελισμένος κατέχει
αὐτὴν, ἵνα εἴη περὶ ὧν ἤκουσε παρὰ
αὐτοῦ ἐν τῷ προαστεῖον λέγοντος.

ἀμμείνας'] Post pluralem χωρῶ-
μεν, quo Dejanira usa erat, illa-
tum, ut ἐνδοθεν λαβῶν in ejusdem
personae sermone post χωρῶμεν
positum est Philoct. 645. In ἐμ-
μείνας' corruptum in apogr. Paris.
2712. et ed. Ald.

336. οὔστινός τ'] τ' recte addidit
Erfurdcius. In apogr. nonnullis
οὔστινός γ'. Masculino utitur quia

ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἀ δεῖ.

τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗ. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν ;

ΑΓ. σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος

340

μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν

καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις ;

ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.

ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαινέτω.

345

ΑΓ. ἀνὴρ ὃδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως

φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,

337. ἐκμάθης Turnebus pro ἐκμάθης ὅ factum.

343. ἢ 'μοὶ Groddeckius pro ἢ μοι.

347. φωνεῖ] φώνει, prior accentus a m. rec.

339. ἐφίστασαι] φ ex π

346. ἀνὴρ] ἀνὴρ

δίκης] δίκησι

generatim loquitur, esti de solis hic agitur mulieribus. Quod non perspexit scholiasta, qui annotavit, ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. Qui pariter erravit v. 344.

337. Verbum ἐκμάθης etiam post praecedens μάθης necessario hoc loco poni debebat, quia omissio eo oratio parum commode conformata foret.

338. πάντ' ἐπιστήμην] Antig. 721. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων.

339. ἐστὶ τοῦ] ἐστὶ; τοῦ editiones veteres. ἐστὶ, τοῦ Brunckius. Delenda interpunctio et τοῦ pro relativo pronomine οὗ vel ὅτου accipiendum. V. ad El. 316.

ἐφίστασαι βάσιν] Progredi me prohibes. Atque hunc horum verborum sensum esse vidit etiam scholiasta, qui haec adnotavit: τίρος ἔνεκα τὴν πορείαν καὶ τὴν εἰσοδὸν ἰστᾶς καὶ κωλύεις; Putandus enim homo iste ita obviam obstittisse Dejanirae, quam remanere in scena vellet, ut progredi non posset. Apparet hoc quum ex horum

ipsorum verborum significatione, tum e v. 335. αὐτοῦ γε etc. et v. 340. σταθεῖσ' ἄκουσον, accommodatumque hoc omnino ingenio nuntii est, non nimis verecundo ac modesto. Ita ne interrogatus quidem interpellat Dejanirae cum Licha colloquium v. 402. sqq. et v. 431. WUND.

340. τὸν—μῦθον] τῶν—μύθων in uno apogr.

341. μάτην] I. e. ψευδῶς, ut explicat schol.

342. ἐκείνους] Licham et mulieres captivas, ut τούτους v. 344. Vid. ad v. 326.

343. ταῖσδε] Virginibus chori.

344. οὐδὲν εἴργεται] Nihil vetitum est, i. e. omnia fas est, dicere, ut explicat Linwood.

345. χῶ λόγος σημαινέτω] Frequens apud Platonem formula, cujus exempla collegit Astius in Lexico.

347. φωνεῖ] Quod corrector codicis posuit φώνει est in Lb. Recte in ceteris apographis φωνεῖ. V. ad v. 326.

δίκης ἐς ὀρθόν] δικαίως καὶ μετὰ

ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗ. τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς

ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει. 350

ΑΓ. τοῦτου λέγοντος τᾶνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ,

πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης

ταύτης ἕκατι κείνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι

τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἔρωσ δέ νιν

μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε, 355

οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλη πόνων

λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἴφίτου μόρος

ὅν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιω λέγει.

350. ἀγνοία Hermannus pro ἀγνοια.

351. λέγοντος τᾶνδρὸς] λέ-

γοντός τ' ἀνδρὸς

353. Εὐρυτόν] εὐρυτόν

356. οὐδ'] οὐτ' ἐπ']

ε ex v factum.

ἀληθείας explicat scholiasta. Oed. T. 853. τὸν φόρον φανεῖ δίκαιος ἄγγελος.

350. ἀγνοία] Intelligendum τοῦτων, ut Aj. 1056. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅτι κραίνει στρατοῦ, ἰ. ο. ἐκείνων δε— Quamquam ἀγνοία μ' ἔχει, quod verbi ἀγνοῶ significationem habet, etiam cum accusativo & construi potest, ut monet Naucius, collato Oed. C. 223. δέος ἴσχετε μηδὲν δε' αἰδῶ. et 583. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λήσιν ἴσχεις ἢ δε' εὐδεῖς ποιεῖ. ἀγνοία mutato accentu pro ἀγνοια metri causa dictum, quod in nominibus proparoxytonis in *αι* vel *ει* interdum sibi permiserunt poetae.

353. θ' ἔλοι] Scholiasta, ἔλαιν εἴη· εἰ δὲ ὅφ' ἐν, θέλοι ἄν. Alterum inerte.

ἔλοι] Notandus hic locus est, quod ἔλαιω semel positum ita ut ad duo diversa nomina diverso sensu referendum sit. Cf. Hom. Π. 11, 328. ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμου ἀρίστου. WUND.

Ἔρωσ] Amorem dicit Iolae: v.

ad v. 266.

355. αἰχμάσαι τάδε] Scholiasta, καταπράξασθαι τῆ αἰχμῇ, ὅ ἐστι, διὰ πολέμου κατορθῶσαι. Non probo hanc interpretationem. Rectius Hesychius: αἰχμάζει· πολεμεῖ. αἰχμάσαι· πολεμήσαι. Ita Eur. Rhes. 444. σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος. Tum τάδε αἰχμάζειν eodem modo accipiendum quo τάδε μάρασθαι et similia. WUND. Est igitur hoc bellum suscipere. αἰχμάσαι χεῖρα dixit Aj. 97.

356, 357. οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλη πόνων | λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἴφίτου μόρος] His verbis nuncius comprehendit quae Lichas supra mentitus erat de Lydia, de Omphale et de Iphito v. 248. 252. 270. Ῥιπτὸς μόρος similiter dictum ut λιθόλευστος Ἄρης Aj. 254. quod comparavit Schneidewinus.

358. ὅν] Refertur ad ἔρωσ. Glossa, ὅν, τὸν ἔρωτα. παρώσας, ἀνωσόμενος. Sic etiam accepit scholiasta. Hesychius apposite ad hunc locum, παρώσας: ἐάσας. BRUNCK. Mirum si ὅν ad nomen remotius ἔρωσ

ἀλλ' ἤνικ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος, 360
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
 ἐπιστρατεύει πατρίδα [τὴν ταύτης, ἐν ἧ
 τὸν Εὐρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
 κτείνει τ' ἀνακτα πατέρα] τῆσδε καὶ πόλιω
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὡς ὀρᾶς, ἦκει δόμους 365
 ὡς τοῦσδε πέμπων οὐκ ἀφρουτίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
 οὐδ' εἰκὸς, εἶπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.

360. ἔχοι] ἔχη, sed η ex ei facto

364. πατέρα] Post τα litera erasa.

πάλιν] πάλιν
centus est.

366. τοῦσδε] τοῦσδε, qui in hoc pronomine frequens ac-
centus est.
367. τόδε] τῶδε vel τόνδε pr., non τάδε.

referendum scribere maluit Sophocles quam, quod multo aptius erat &, ad totam quae praecedit sententiam referendum, quod conjecit Schneidewinus, praeeunte Erfurdio, qui ἡ posuerat.

ἐμπαλιν] Frustra Valckenarius (ad Eurip. Hipp. 388.) ad hunc vel perditum aliquem Sophoclis versum rettulit Phrynichi glossam in Bekk. Anecd. p. 4, 16. αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις: ὅλον αὐτὸ τοῦναντίον λέγεις. εἴποις δ' ἂν καὶ αὐτὸ τοῦναντίον. τὸ μέντοι αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς.

360. κρύφιον λέχος] I. e. clam Dejanira, ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβοι, ut annotavit scholiasta.

362. 363. Hos versus deleri voluit Dobraeus. Ego probabiliorem secutus sum sententiam Hartungii, qui verba τὴν ταύτης—πατέρα ejicienda esse vidit. Inepte dictum τῶνδε θρόνων ubi vel τῶν θρόνων vel simpliciter θρόνων dicendum erat, totaque sententia supervacua, quum de Euryto ejusque regno nihil falsi dixerit Lichas.

363. τῶνδ'] τόνδ' in uno apogr.

364. καὶ πόλιω] Poterat καὶ αὐτὴν

dicere, quum πατρίδα idem fere sit quod πόλιω, sed quum metrum non ferret καὶ αὐτὴν, praetulit nomen repetitum καὶ πόλιω.

365. ἔπερσε] Aoristus cum praesenti ἐπιστρατεύει conjunctus, ut in Aj. 31. φράζει τε κἀδήλωσεν, quem locum comparavit Schneidew. Comparanda cum his ipsius Lichae narratio v. 476.-478.

366. δόμους ὡς τοῦσδε] ὡς, quod cum accusativo rei conjungi solet, cum accusativo loci construxit quia δόμους τοῦσδε significat τοὺς ἐν τοῖσδε τοῖς δόμοις: quod fit interdum, ut Oed. T. 1481. ἔλθετε | ὡς τὰς ἀδελφὰς τῶσδε τὰς ἐμὰς χέρας, i. e. ὡς ἐμέ. Quam quaestionem tractavit Doederlinus in Symbolis philologicis Helveticis vol. 1. p. 309 seqq. Plura tamen hujusmodi exempla librariis debentur: de quo dixi in Thesouro s. v. ὡς.

367. μηδὲ προσδόκα τόδε] I. e. τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτὴν, ut explicat scholiasta. τόδε recte in apographis uno excepto, quod τάδε.

368. ἐντεθέρμανται πόθῳ] Adjectivo ἐνθερμος Hippocrates, Plutarchus aliique usi sunt, verbi vero

ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλώσαι τὸ πᾶν,
 δέσποινα, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
 ἀγορᾷ συνεζήκουον ὡσαύτως ἔμοι,
 ὥστ' ἐξελέγχειν εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἦδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὄμωσ.

ΔΗ. οἴμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος; 375
 τίς ἐσδέδεγμαι πημοιῆν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;

ΑΓ. ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,
 πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380
 Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ
 βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

ΧΟ. δλοῦντο μὴ τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ

372. ὡσαύτως] ὡς αὐτῶσ 376. ἐσδέδεγμαι scripsi pro ἐσδέδεγμαι.

379. κάρτα Canterus pro καὶ τὰ 380. οὔσα γένεσιν] οὔσα γενεῶσ, literis
 γ et σ a m. recentissima. 381. καλεῖτο Brunckius pro καλεῖτο οὐ-
 δαμὰ Hermannus pro οὐδαμῶσ 383. ΧΟ. om.

ἐπιθερμαίνει nulla sunt exempla praeter hoc Sophoclis, nisi ἐπιθερμαίνωσται scripsit, ut Nicander Alex. 461. dixit, τρεῖς καὶ ἐπιθερμαίνε πόθος ἐφωγμένα γυῖα.

371. πρὸς μέσῃ—ἀγορᾷ] Latino-rum apud forum (ut apud Livium 41, 9.) comparat Erfurdcius. ἐν μέσῃ—ἀγορᾷ dicit v. 423.

373. ὥστ' ἐξελέγχειν] Ab multis qui verba facienti adstiterint argui posse dicit. Male me intelligit scholiasta.

375. ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος:] Sic Aj. 314. κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγμα-
 τος κνροί ποτε.

376. πημοιῆν] Πεπνικίασ.
 ὑπόστεγον] Electr 1386. βεβῶσιν
 ἔρτι δωμάτων ὑπόστεγοι.

377. ἀνώνυμος] Ignota.
 378. οὐπάγων] Lichas v. 314.

379. Hunc versum Deianirae con-
 tinuant, sequentes nuncio tribuunt
 duo apographa: quam rationem,
 etai manifesto falsam, fortasse se-
 cutus est scholiasta, qui annotavit
 τῶσ τὰ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπὸν
 φασι.

κάρτα] Vitiosum καὶ τὰ etiam
 Eustathius legit qui p. 792, 22. ex
 Sophocle afferat τὰ λαμπρὰ καὶ κατ'
 ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν. ἦ κάρτα est
 Aj. 1359. El. 312. 1278.

381. ἐκαλεῖτο] Imperfecto signi-
 ficat, dum inter suos versaretur.
 Monuit Schneidew.

οὐδαμὰ] V. ad v. 323.
 382. βλάστας] I. e. τοὺς γονεῖσ,
 ἀφ' ὧσ ἐβλάστησεν. Sic scholiasta.

δῆθεν] Scilicet. Ironice dictum.
 Respicit ad Lichas verba v. 314.

383. μὴ τι πάντες οἱ κακοί] Eximie

- λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
 ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις 385
 τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
 ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
 λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
 ΔΗ. ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.
 ΑΓΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν; 390
 ΔΗ. μίμν', ὡς ὄδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
 ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
 ΛΙ. τί χρὴ, γυναί, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγεις;
 δίδαξον, ὡς ἔρποντος, εἰσορᾶς, ἐμοῦ.
 ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν 395

385. 390. ποιεῖν] ποεῖν 388. νιν Brunckius pro μιν. 389. ἀπο]
 Sic, non ἀπὸ 390. ΑΓΓ. addidit Hermannus. 391. ΔΗ. Turnebus
 pro ΧΟ. ἀνὴρ] ἀνὴρ 393. ΛΙ.] —, lineola personae index. Ἡρα-
 κλεῖ] εἰ in litura pro ηἰ ut videtur. 395. σὺν χρόνῳ] συγχρόνῳ

malos eos, qui facilius ferri possint
 quam qui λαθραῖα ἀσκοῦσιν κακά.

384. πρέποντ' αὐτῷ] πρέπονθ' αὐτῷ
 Stephani editio. Quod scholiastam
 legisse non potest colligi ex ejus
 annotatione, ὅσοι μηχανῶνται λάθρα
 καὶ κακούργους λόγους ἑαυτοῖς συντι-
 θέασιν.

385. 390. ποιεῖν ex apographis
 pro ποεῖν, quae frequens etiam in
 inscriptionibus scriptura est. V. ad
 Aj. 1356.

388. νιν Brunckius recte scripsit
 pro μιν, quod alienum ab usu tra-
 gicorum. V. ad Electr. 528.

πρὸς βίαν] Nam subditus Dejan-
 iae nuncius est, ut vi contra eum
 uti possit.

389. ἀπο γνώμης] Idem quod ἄνευ
 γνώμης Oed. C. 594. Scholiasta,
 οὐκ ἄνευ συνέσεως, ἀλλ' ἀρεστά· ἡ-
 γουν κάμοι ἀρέσκει τοῦτο.

390. Nuncii, non chori, cui Tur-
 nebus tribuit, haec verba esse,
 proximum μίμνε et res ipsa docet.
 Nam nuncius diserte jubendus erat

remanere, ne mirum videretur quod
 expositis rebus suis in scena rema-
 net.

392. αὐτόκλητος] Per αὐτόματος
 explicat scholiasta.

394. δίδαξον, ὡς—ἐμοῦ] ὡς parti-
 culae genitivis absolutis praepositae
 ea est vis, ut idem fere significet
 atque νομίσας vel εἰδώς vel οὕτω
 γινώσκων, ut Oed. T. II. φράζε—
 ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν.
 145. ὑμεῖς μὲν βάρων ἴστασθε—ὡς
 πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. WUND.

εἰσορᾶς] Hoc etsi sic interponi
 potuit, tamen non improbabilis est
 Wunderi conjectura ὡς ὄρᾶς, nisi So-
 phocles compositum εἰσορᾶς usitato
 in parenthesi ὄρᾶς praetulit, ne bis
 deinceps ὡς particulam poneret.

395. ἐκ ταχείας] I. e. ταχέως, ut
 ἐξ ἐκουσίας v. 727. et δι' ὀρθῆς Ant.
 994.

σὺν χρόνῳ βραδεῖ] I. e. βραδέως,
 ut ταχεῖ ξὺν χρόνῳ Oed. C. 1602.
 est ταχέως.

ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.

ΛΙ. ἄλλ' εἴ τι χρήσεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.

ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ.

ΔΗ. τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἤκεις ἄγων;

400

ΛΙ. Εὐβοίης· ὦν δ' ἐβλασταν οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὦδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙ. σὺ δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ.

ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως

405

κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ

λεύσσω μάταια, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

396. κἀννεώσασθαι Hermannus pro καὶ νεώσασθαι 397. 399. ΛΙ.]
 ἐγγ 400. 401. 404. 405. 410. 412. 415. 416. 419. 421. 427. Nullae
 personarum notae, sed solae lineolae. 402.-431. In his versibus nun-
 cio tribuit Brunckius quae in codice vel Deianirae tribuuntur vel sola
 lineola, ut modo indicavi, notata sunt. 402. ΑΓ.] ΔΗΙ 403. ΛΙ]
 ἐγγ ἐς scripsi pro ἐς. ἐρωτήσας Tyrwhittus pro ἐρωτήσασ' 404.
 δ σ'] δσ 407. λεύσσω] λεύσων, altero σ superscripto.

396. κἀννεώσασθαι] Scholiasta sine
 lemma: ἀνακινῆσαι καὶ αὐθις
 ἀμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέας. ἢ οὕτω
 πρὶν ἡμῶν καινοτέρους ἀνακοινώσασθαι
 λόγους. Qui compositum cum ἀνά
 legerat. Veram lectionem in libro
 suo fortasse habuit Eustathius, qui
 p. 811, 20. de verbo νεᾶν agens ita
 scribit, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀνα-
 νεώσασθαι λόγους τὸ ἀνακινῆσαι, εἰ-
 πεῖν δὲ περιώτερον ἀναπολῆσαι. Quo
 auctore Canterus ἀνανεώσασθαι pro
 καὶ νεώσασθαι reposuerat. πρὶν καὶ
 dictum ut Antig. 280. παῦσαι πρὶν
 ὀργῆς καὶ με μεστῶσαι λέγων, et
 apud alios non raro.

398. νέμεις] Colis, observas. LIN-
 WOOD. Incertum est utrum νέ-
 μεις an νεμεῖς dixerit Sophocles.
 Futurum διηγῆσομαι ad proxima
 Lichae verba supplevit scholiasta.

402.-431. Nuncii verba etiam
 ab scholiasta Dejanirae tribuuntur.

Errorem animadvertit Tyrwhittus
 correxitque feminina ἐρωτήσασ' et
 ποικίλασ', quae in codice et apo-
 graphis leguntur v. 402 et 412.

402. βλέφ' ὦδε] Sic loqui solent
 qui cavere volunt ne alterius men-
 daciis decipiantur. Similiter Oed.
 T. 1121. οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι
 δσ' ἂν σ' ἐρωτῶ.

404. τόλμησον εἰπεῖν] Jubet quasi
 non ausuro responderi. Sic Cicero
 Phil. 2, 20, 49. ab Wund. compa-
 ratus, unde dicere te prius ad pa-
 rentem tuum venisse quam ad me.

405. πρὸς τὴν κρατοῦσαν—] Re-
 spondet ad verba πρὸς τίν' ἐννέπειν
 δοκεῖς; v. 402.

406. δάμαρτά θ'] δάμαρθ' in apogr.
 uno.

407. εἰ μὴ κυρῶ λεύσσω μάταια]
 Nisi falsa species oculis meis obji-
 citur.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηξον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν;
ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
ΛΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἢ πάλαι κλύων σέθεν.
ΑΓ. οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. 415
ΛΙ. λέγ' εἴ τι χρήσεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δῆτ'; ΛΙ. οὐ φημι· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
ΑΓ. οὐκ οὖν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρῃς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420
ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολῶν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.

408. ΑΓ.] ΔΗΙ αὐτ' αὐτ' 409. ΛΙ.] ἀγγ 411. Post ἦν duae
literae erasae. 412. ποικίλας Tyrwhittus pro ποικίλας. 413. ΑΓ.]
ΔΗΙ 414. ΛΙ.] ἀγγ ἢ scripsi pro ἦν 417. ΑΓ.] ΔΗΙ 418. δῆτ';
ΛΙ. οὐ φημι Brunckius pro κάτοισθα δήπου. ΛΙ. φημί. ΛΙ.] ἀγγ 419.
Post ἀγνοίας litera erasa. 423. ΑΓ.] ΔΗΙ 424. ταῦτά γ' ταῦτ'

408. τοῦτ' αὐτὸ—τοῦτο] Eadem
anaphora Oed. T. 1013. τοῦτ' αὐτὸ,
πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰς ἀεὶ φοβεῖ.

409. δίκαια γάρ] I. e. convenit me
hoc dicere. Sic 495. κενὸν γὰρ οὐ
δίκαιά σε χωρεῖν. WUND.

412. μὴ δίκαιος dicit, non οὐ δί-
καιος, quia nuncii verba repetit.

415. οὐ] I. e. οὐκ ἄπει.

416. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ] Ea-
dem verba Eurip. Suppl. 566.

418. Corruptam codicis scriptu-
ram recte correxit Brunckius, qui
addit "Prorsus negare debet Li-
chas sibi cognitam esse puellam
captivam. Alioquin nuncius non

objiceret ei continuo, ἦν ὑπ' ἀγνοίας
ὄρῃς."

419. ἦν ὑπ' ἀγνοίας ὄρῃς] I. e. scire
te dissimulas. Miram locutionem
scholiasta explicat ἦν ἀγνοεῖς, vel
ἦν προσποιῆ ἀγνοεῖν.

421. τίς πόθεν μολῶν] Sic Home-
rus Od. 19, 105. τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν;
Conf. Phil. 56. τίς τε καὶ πόθεν πά-
ρει; ubi additur copula, quae in
hac loquendi formula frequentius
omittitur. LINWOOD.

422. παρών] πάρα Bothius.

425. ναί, quod in codice ante
κλύειν legitur, in hujusmodi locis
tragicorum saepe incertum est u-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

61

- ΑΙ. κλέειν γ' ἔφασκον. ταῦτό δ' οὐχὶ γίγνεται 425
 δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον.
 ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
 δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
 ΑΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φῖλη
 δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
 ΑΓ. ὅς σου παρῶν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
 πόλις δαμείη πᾶσα, κοῦχ ἢ Λυδία
 κέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρωσ φανείς.
 ΑΙ. ἄνθρωπος, ὦ δέσποινα, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
 νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος. 435
 ΔΗ. μὴ, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νάπος
 Διὸς καταστράπτουτος, ἐκκλέψης λόγον.

425. ΑΙ] ἀγγ κλέειν scripsi pro val κλέειν γίγνεται] γίγνεται 428.
 Ἡρακλεῖ] ei in litura. 430. τόνδε] = ex = factum. 431. ΑΓΓ] ΔΗΙ
 δε σου] Sic, non δε σου ἤκουσεν] ἤκουσεν 432. κοῦχ ἢ] κοῦχι 434.
 ἄνθρωπος] ἄνθρωπος 436. πρὸς σε Hermannus] πρὸς σε

trum a poetis scriptum an ab scho-
 liastis additum sit. Lichæ condi-
 tioni simplex κλέειν γ' ἔφασκον me-
 lius convenire videtur, praesertim
 quam γε particula addita sit.

426. δόκησιν—λόγον] Aptè com-
 paratur Aeschyli dictum Agam.
 1369. τὸ γὰρ τοπάξειν τοῦ σῶφ' εἰ-
 δέναι δίχα.

427. ποίαν δόκησιν;] Ironica in-
 terrogatio. Frequentissimus hic
 usus adjectivi ποῖος in comoedia et
 vita communi, rarissimus in poesi
 sublimiore, sed aptus nuncii per-
 sonae.

430. τόνδε per attractionem pro
 δε dictum, quod metrum non fe-
 rebat.

431. ἤκουσεν] Recte tertia per-
 sona utitur, quum pro Dejanira re-
 spondeat.

432. κοῦχι Λυδία codex. Proba-
 bilius apographa κοῦχ ἢ Λυδία. Nam
 Λυδία sine articulo terram potius

quam mulierem Lydiam significa-
 ret. Dicit autem Omphalen, quae
 Λυδὴ γυνή vocatur v. 70. Et sic
 hic quoque κοῦ Λυδὴ γυνή scribere
 potuisset.

434. ἀποστήτω] Scholiasta, πε-
 ρισσὴ ἢ ἀπὸ ἢ γρ. παραστήτω, εἶεν ὁ
 ἄνθρωπος στήτω παρελθὼν εἰς μέσον
 ὁ διελέγχων με. Conjectura inepta,
 propter perversam personarum dis-
 tinctionem excogitata, de qua dic-
 tum ad 401. Triclinius ἐπιστήτω.

435. νοσοῦντι] Male sano.

436. Οἰταίου νάπος] Οἴτης Ζητὸς
 ἐπίστον πάγον dicit v. 1191. Idem
 τὸν Οἴτης ἐτομον λειμῶν ἔχειν dici-
 tur v. 200. Jovem autem fulmi-
 nantem invocat ut scelerum ulto-
 rem. V. ad Electr. 1063. Πρὸς σε
 τοῦ Διὸς dictum pro λίσσομαι σε
 πρὸς τοῦ Διός, ut in similibus locis
 tragicorum, velut Philoct. 468.

437. ἐκκλέψης λόγον] I. e. celes-
 tationem. Decipiendū significat.

οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῆ,
οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιδε τὰνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ. 440

Ἐρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κάμου γε· πῶς δ' οὐ χιτέρας οἷας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῶμῳ τ' ἀνδρὶ τῆδε τῆ νόσφ 445
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῆδε τῆ γυναικί, τῆ μεταίτια
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθῶν

440. τοῖς] τοι pr. 441. μὲν νυν] μεν νῦν corr. μεν . . ὕν pr. duabus
post μεν literis erasis, quarum prior τ, non γ, fuisse potest, altera ο.
444. Post οὐ punctum. 445. Versum in textu omissum in margine
addidit S. τ' ἀνδρὶ Seidlerus pro τὰνδρὶ 446. μεμπτός εἰμι] μεμπτός
εἰμι 447. μεταίτια] μετ' αἰτιαί, ω a m. recentissima 449. οὐκ ἔστι]
οὐκέυτι, confusis siglis literarum ευ et εσ

tione Aj. 189. κλέπτουσι μύθους.
De callido silentio, quo quid trans-
itur, Plato Rep. 5. p. 449 C. δοκεῖς
εἶδος δλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν
τοῦ λόγου.

438. τοὺς λόγους] Verba quae fa-
cis. Sic cum articulo Oed. T. 526.
ὅτι ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέ-
γοι. SCHNEIDEW.

440. πέφυκεν] Cum dativo per-
sonae, ut El. 860. πᾶσι θνατοῖς ἔφν
μόρος. Sententia eadem supra v.
129. et El. 916. τοῖς αὐτοῖσί τοι | οὐχ
αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.

441. μὲν νυν] Sic Oed. T. 31. θε-
οῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενον—. Oed.
C. 96. ἔγνωκα μὲν νυν. Apographa
μὲν νῦν vel μὲν οὖν. μὲν γοῦν Sto-
baeus Floril. 63, 24. vulgo: sed
MSS. μὲν οὖν. Eustathius ubi de
νυν enclitico agit, quod significatio-
nem δῆ particulae habeat, p. 792,
19. μὲν νυν exhibet. Idque Sophocli

recte restituit Stephanus.

442. πύκτης ὅπως] Sic πρὸς Ἐρωτα
πυκταλίζω dixit Anacreon apud A-
then. 11. p. 782 a. SCHNEIDEW.

ἐς χεῖρας cum ἀντανίσταται con-
jungendum esse monet Schaeferus,
ut ἐς χεῖρας ἐλθεῖν et alia hujus-
modi dicuntur.

444. οἷας γ' ἐμοῦ] Per attractio-
nem dictum pro οἷα γ' ἐγὼ εἰμι.

445. τ'—ἦ] Respondent sibi τε—
ἦ particulae, ut ἦ—τε apud Home-
rum II. 2, 289. ὥστε γὰρ ἦ παῖδες
νεαρὸι χῆραί τε γυναῖκες, et alios
nonnullos.

446. μεμπτός εἰμι] I. e. μέμφομαι.
Adjectivum significatione activa
positum: de quo v. Porson. ad
Eurip. Hec. 1125.

448. ἐμοὶ, quod in priore parte
sententiae poni debebat, in altera
positum est propter metri necessi-
tatem.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις· 450
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ᾧδε παιδεύεις, ὅταν
 θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.
 ἀλλ' εἶπέ πᾶν τᾶληθές· ὡς ἐλευθέρῳ
 ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσσεστιν οὐ καλή.
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται· 455
 πολλοὶ γὰρ οἷς εἶρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
 κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀγύνειεν ἂν
 τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χιτῆρας
 πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἐγημε δῆ; 460
 κοῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἐντακεῖη τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι

450. ψεύδει] ψεύδῃ 451. αὐτὸν] αὐτὸν 452. ὀφθήσει] ὀφθήσει
 453. πᾶν τᾶληθές] πᾶντ' ἀληθές 455. λήσεις] λήσεις (non λήσεις)
 γίγνεται] γίνεται 463. Post ἐντακεῖη literas duas elutas, τὸ ut vi-
 detur. 464. ᾤκτειρα] ᾤκτειρα

451. 452. Si te met ipse ad men-
 tiendum instituis, malis reperire
 ubi volueris bonus esse, i. e. quum
 benevolo animo, ne cui dolorem
 crees, falsa dixeris, eo ipso non eris
 benevolus, et facies potius ut ille
 doleat. HERM. Conf. v. 481. seqq.

452. ὀφθήσει κακός] Sic Ant. 709.
 οὗτοι διαπυρρῶντες ὀφθησαν κακοί.

453. ἐλευθέρῳ] Nam praeco est
 Libanus eoque homo liber, non ser-
 vus.

454. κῆρ οὐ καλή] Sic ὄνειδος οὐ
 καλόν Phil. 477.

460. πλείστας ἀνὴρ εἰς] Antithesis
 veritatis, ut apud Eurip. Heracl.
 8. πάντων πλείστων μετέσχον εἰς ἀνὴρ
 εἰς Ἡρακλεῖ. Scripturam antiquam
 ΑΝΗΡΕΙC grammaticus aliquis pro
 ἀνὴρ εἰς accepit, idque ἀνάνδρους
 τερθέτους interpretatus est, ut ex

scholiastae annotatione cognosci-
 tur, commento perabsurdo, de quo
 dixi in annotatione ad scholia vol. 2.
 p. 71. Nonnullas ex plurimis, qui-
 buscum Hercules rem habuerit,
 memorat scholiasta.

462. ἦδε τ'] I. e. ἦδε τ' οὐκ ἂν
 ἐνέγκατο ὄνειδος.

463. ἐντακεῖη] Non de Hercule
 intelligendum, ut vult scholiasta,
 sed de Iola. Lucian. Peregr. c. 22.
 τοσοῦτος ἔρωσ τῆς βόξης ἐντέτηκεν
 αὐτῷ, et Alciphron. 1, 13. ἔρωσ ἐν-
 τέτηκε καὶ ἐντακεῖς ἀνέησιν compa-
 rat Schneidew., θρήνοιω ἐντακεῖσα
 ex Lycophr. 498. Wakefieldus. ἐν-
 τακεῖται autem dicitur comparatione
 facta cum rebus quae colliquefactae
 inhaerent.

464. ᾤκτειρα] Hoc jam dixerat
 v. 312.

τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν, 465
καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἔκουσα δύσμορος
ἔπερσε κάδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ρεῖτω κατ' οὖρον, σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἰεί.

ΧΟ. πιθοῦ λεγούση χρηστὰ, κοῦ μέμψει χρόνῳ 470
γυναικὶ τῆδε, κάπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.

ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιον', ἐπεὶ σε μαυθάνω
θνητὴν φρονούσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοὶ φράσω τάληθές οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475

ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερὸς πόθ' Ἑρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὐνεχ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῶος Οἰχαλία δόρει.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὗτ' εἶπε κρύπτειν οὗτ' ἀπηρνήθη ποτέ, 480

470. πιθοῦ scripsi pro πείθου λεγούση] λέγουσι, sed correctum a
m. gr. 471. τῆδε] ε in litura, pro αι ut videtur. κτήσει] κτήση
475. οὕτως] οὗτος gr. 476. Ἑρακλῆ] ἡρακλεῖ 478. δόρει scripsi
pro δορί.

468. ρεῖτω κατ' οὖρον] Scholiasta, ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω, φησὶν, εἰς τὸν ἀέρα. Sententia similiter formata Oed. T. 1458. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅποιπερ εἶσ' ἴτω. "Conf. Aesch. Sept. 690. ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν | Φοῖβη στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαίου γένος. Pers. 481. κατ' οὖρον οὐκ εὐκοσμον αἴρονται φυγῆν. Metaphora notissima a vento secundo desumpta." LINWOOD.

κακὸν] Mendacem intelligit, ut ex opposito ἀψευδεῖν apparet.

473. θνητὴν φρονούσαν θνητὰ] Locutio frequens, ut apud Euripidem Alc. 799. ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεῶν.

κοῦκ ἀγνώμονα femininum potius est cum φρονούσαν conjungendum quam neutrum cum θνητὰ. Signi-

ficat autem non immitem, sive, ut Linwoodius expressit, indulgentiae plenam. Similiter Oed. C. 86. Φοῖβη τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

475. οὗτος] Nuncius.

476. Ἑρακλῆ] Sic apographa excepto uno, in quo ἡρακλεῖ ut in codice.

479. δεῖ γὰρ—λέγειν] Respicit ad ea quae Deianira dixerat v. 449.

τὸ πρὸς κείνου] Quod illi favet, s. quod ei laudi esse possit. Sic Oed. T. 1434. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

479. Scholiasta, τὸ ἐξῆς· καὶ ταῦτα οὗτ' εἶπε κρύπτειν, τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος, φησὶ, τῆς Ἰόλης οὐτε κρύπτειν μοι ὁ Ἑρακλῆς εἶπεν, οὐτε μὴν ὁμολογεῖν.

ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.

ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοιτὴν χάριν

485

καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
ὄς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.

ὡς τᾶλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἤσσων ἔφω.

ΔΗ. ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν,

490

κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης

χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
ἃ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρῆ προσαρμόσαι,

καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

495

ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.

497.—506. = 507.—516.

485. χάριν] χάριν pr. 491. γ' om. ἐξαρούμεθα] ἐξαιρούμεθα
495. κενὸν] κενῶν, s super εἰ scripto a m. recentissima. 497.—500.
Versus sic divisi, μέγα—| κύπρις—| καὶ τὰ—| παρέθαν—| κρονίδαν—| λόγῳ, παρι-
terque in antistrophe. 497. μέγα τι σθένος] γρ. μέγα τι σθένουσα
margo a m. antiqua.

483. τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις] Hoc pro peccato habes.

487. ἐμπέδως] ἐμπέδους Nauckius.

488. 489. Versus inutiles et jejuni, qui merito suspecti fuerunt Bergkio. His sublatis aptissime Dejanira ad praecedentes Lichae versus respondet, ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν. Parum apte vero dictum est τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἤσσων ἔφω, ubi μόνης ἤσσων (vel οὐ κρείσσων) ἔφω potius dicendum erat quam εἰς ἅπαντα, quod alienum ab Lichae consilio est, qui Iolen Dejanirae benevolentiae commendat.

491. γ' deest etiam in Lb., sed

habent cetera apogr. νόσην' ἐπακτὸν conjecit Nauckius. ἐξαρούμεθα ex duobus apogr. restitutum pro ἐξαιρούμεθα.

νόσον ἐπακτὸν] Scholiasta, τὴν θεομαχίαν. ἐπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀθάλακτον· τὸ γὰρ πρὸς ἔρωτα φιλοσεικεῖν θεομαχεῖν ἐστὶν ἑντικρυς.

494. ἀντὶ δώρων] Mulieres captivas dicit.

προσαρμόσαι] Verbum aptum pallio quod Herculi missura est Dejanira.

496. σὺν πολλῷ στόλῳ] Captivorum gregem dicit.

497. ἐκφέρεται forma media dic-

καὶ τὰ μὲν θεῶν
 παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαυ ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500
 οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἄϊδαν,
 ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἀκοιτιν
 τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων,
 τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἀεθλ' ἀγώνων. 506
 ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραδρόου 507

501. Ἄϊδαν] ἄϊδαν 502. Ποσειδάωνα] ποσειδῶνα 503.—506.
 Versus sic divisi, ἀλλ'—| ἀμφίγυοι—| πάμπληκτα—| ἦλθον—. 504. τίνες
 ἀμφίγυοι Hermannus. Aberat τίνες. γάμων, τίνες Hermannus pro
 γάμων τινές

tum, magnam in vincendo vim suam
 exserit Venus. ἐξενέγκωμαι κλέος est
 El. 60.

499. παρέβαν] Missa facio, prae-
 tereo.

501. ἔννυχον] Schol. τὸν ἐν σκό-
 τῳ διατρίβοντα. ἔννυχίων ἀναξ dicitur
 Oed. C. 1559.

502. Ποσειδάωνα] Sic apogr. ex-
 cepto Lb. in quo ποσειδῶνα, ut in
 codice.

τινάκτορα γαίας] Quem uno voca-
 bulo ἐννοσίγαιον vel ἐνοσίχθονα di-
 cunt poetae.

503. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἀκοιτιν] Ut
 hanc scilicet sibi pro conjuge adipi-
 scerentur. LINWOOD.

504. ἀμφίγυοι] Scholiasta, ἀντί-
 παλοὶ ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μα-
 χεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφό-
 τεροὶ τεθεωρημένοι (τεθωρακισμένοι
 Lascaris) ἢ ἀμφω παρωξυμμένοι.
 Ἀμφίγυοι dicitur ex Homericis ἐγχε-
 σιν ἀμφιγύοισιν. Id ad pugnantem
 ipsos translatum non puto simpli-
 cius explicari posse quam ut sit
 ancipitibus armis. HERM.

κατέβαν] Descenderunt in certa-
 men.

πρὸ γάμων] Ante nuptias, non
 pro nuptiis vel de nuptiis, ut accep-
 sit schol. τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν
 γάμων Δηϊανείρας.

506. τίνες πάμπληκτα—ἀγώνων]
 Metrum hoc est,

υ' — | — υ' — υ' — υ' — | — υ' υ' — υ' —

505. πάμπληκτα] I. e. πληγῶν
 μεστὰ, schol.

παγκόνιτα] Pulvere plena dicun-
 tur propter excitatum campi pul-
 verem. HERM. Sic contrario sen-
 su saepe ἀκονίτιν vincere dicitur.

506. ἐξῆλθον ἀεθλ' ἀγώνων] Infra
 v. 514. ἴσαν ἐς μέσον. Euripides
 ab Schneidew. citatus apud Sto-
 baeum Floril. 106, 2. λόγων μα-
 ταίων εἰς ἀμιλλαν ἐξιών. Idem
 ἀγώνων ἀμιλλαν dixit Herc. f. 812.
 ἀεθλ' ἀγώνων sunt labores certami-
 num, ἀεθλα pro ἀθλοι dicto, ut Phil.
 509. δυσόιστων πόνων ἀθλα.

507. ποταμοῦ σθένος eadem peri-
 phrasi dictum qua βία cum geniti-
 vis nominum conjungitur, ut Ἰφί-
 του βίαν v. 38. Homericum ποτα-
 μοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο II. 18, 607.
 comparavit Wakefieldus.

508. τετραδρόου] Per τετρασκε-
 λούς explicat scholiasta. τετραδρόον
 uno in loco (p. 573, 27.) Eusta-
 thius; sed duobus aliis (p. 1313, 6.
 1734, 10.) τετραδρόου. Acheloi for-
 mam descripsit Dejanira in prologo
 v. 9-14.

φάσμα ταύρου,
 Ἄχελῶος ἀπ' Οἰνιαδᾶν, ὁ δὲ Βακχίας ἄπο 510
 ἦλθε καλίντονα Θήβας
 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 παῖς Διός· οἱ τὸτ' ἄλλεῖς
 ἴσαν ἐς μέσον ἴεμενοι λεχέων·
 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις βαβδονόμει ξυνοῦσα. 515
 τὸτ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, 517
 ταυρείων τ' ἀνάμυδα κεράτων

509. Ἄχελῶος] ἄχελῶος
 χείας ἄπο] Sic, non ἀπὸ
 εως—δ' εὐλεκτρος—βαβδονόμει—
 σφ] μέσῳ, sine iota.
 εἰω τ'—κεράτων.

510. Βακχίας Brunckius pro Βακ-
 513. Versus sic divisi, παῖς—ἐστὶ μέ-
 514. ἴεμενοι] ἴεμενοι 515. μέ-
 517.—519. Versus sic divisi, τὸτ' ἦν—τόξων—
 518. ταυρείων] ταυ-είων, littera post υ crassa.

509. ἀπ' Οἰνιαδᾶν] Scholiasta, ἀπὸ Αἰτωλίας. ἢ εἴτιος· Οἰνία, πόλις Ἀκαρνανίας, δι' ἣν βεῖ δ' Ἀχελῶος πληθυντικῶς δὲ λέγεται. Cf. Thucyd. 2, 102. WUND.

510. ὁ δὲ] Hercules.
 Βακχίας] Scholiasta, τῆς τὸν Βάκχον ἐχοῦσης· καλῶς δὲ τὸ Βακχίας, πρὸς ἀντιδιαστολήν. Cf. Ant. 1135 sqq. Hercules autem Thebis natus fuisse jam supra v. 116. dictus est. Insolentius inter ἦλθε et Θήβας interpositum adjectivum καλίντονα. WUND. Conf. quae ad Oed. T. 210. dicta sunt.

511. καλίντονα τόξα—τινάσσων] Homerus Il. 8, 266. Τεῦκρος δ' εἰσπτος ἦλθε καλίντονα τόξα τειταίνων. Hesychius, καλίντονα· ὀπισθότονα, ἢ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα. I. e. non circularis arcus, sed retro vertens sub extremitatibus in curvas contrariae flexurae: qualis erat Scythicus, quo utebatur Hercules teste Theocrito 13, 56. De eodem arcu Herculeo similiter Lycophro 917. et Apollon. Rhod. 1, 793. WAKEF.

512. λόγχας] Scholiasta, ἀφ' ἱστορίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλέα. Hastam Herculi tribuit He-

siodus Scut. v. 417. 462. Clavam gestasse Hercules primum a Pisandro Camiraco dictus videtur esse. WUND.

513. ἄλλεῖς] Scholiasta, καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τοῖς ἄλλεῖς. Similiter Moschus 2, 48. τοιοῖ δ' ἴστανσαν ὄψου ἐπ' ὄφρυος αἰγυιαῖα φῶτες ἀολλήθην. Omnino Sophocles non alios Dejanirae procos quam Acheloum et Herculem memorat. Multos commentus est Ovidius Metam. 9, 10-13. HERM.

514. ἴεμενοι] Scholiasta, ἐπιθυμοῦντες.—μόνη δὲ ἡ Κύπρις παρούσα ἐβρόβευε καὶ διέταπτεν. Sensus hic est: sola fausti tori larynx dea regerat certamen. Ut in Antig. 796. σύμφη εὐλεκτρος sponsam significat, cujus torus expetendus est, ita quid mirum Venerem ipsam, per quam torus expetitur, εὐλεκτρον dici? Scilicet numen Veneris hic dictum, quum cupiditas amantium intelligatur. HERM.

518. ἀνάμυδα] Forma adverbii non cognita nisi ex hoc loco et Nicandri Al. 560. Non minus rarum ἀνάμυγα, quod Aeschylō Sept. 240. restitutum pro ἀμίγυα, quae usitatior tragicis forma est.

ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι

520

κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων δλόεντα

· πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.

ἀ δ' εὐώπις ἀβρὰ

τηλαυγεί παρ' ὄχθῳ

ἦστο, τὸν δὲν προσμένουσ' ἀκόιταν.

525

ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·

520. δ'] δὲ

520. ἦν] I. e. ἦσαν. V. exempla ad Stephani Thesaurum allata. Antiquissimum est Hesiodi exemplum Theog. 321. ab scholiasta memoratum, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Grammatici hoc σχῆμα Πινδαρικὸν appellant, cujus constans lex est ut verbum praecedat, nomen sequatur.

κλίμακες] Scholiasta, κλίμακες δὲ αἱ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαισματος ἢ κλίμαξ. Hesychius κλίμακες: πάλης εἶδος. Idem est κλιμακισμὸς et verbum κλιμακίζειν, διακλιμακίζειν. Meminit etiam Pollux 3, 155. Nemo tamen quale hoc luctae genus esset exposuit. Positum erat, nisi fallor, in eo, ut quis averteret adversarium atque a tergo complexus, quasi per scalam, dorsum ejus conscenderet. Apud Ovidium Achelous in descriptione hujus ipsius cum Hercule certaminis Metam. 9, 51. *quarto exiit amplexus, adductaque brachia solvit: impulsamque manu (certum mihi vera fateri) protinus avertit, tergoque onerosus inhaesit. Si qua fides, (neque enim ficta mihi gloria voce quaeritur) imposito pressus mihi monte videbar.* Alia in hanc rem vide apud P. Fabrum Agonist. I. c. 10. et 20. Diversum est ἐκ κλίμακος, de quo Etym. M. p. 322, 31. quod non ad luctam, sed ad pugilatum

pertinet. HERM.

521. μετώπων] Acheloi.

522. στόνος] Cicero Tuscul. 2, 23. *Pugiles etiam, quum feriunt adversarium, in jactandis cestibus ingemiscunt, non quod doleant animove succumbant, sed quia profundenda voce omne corpus intenditur venitque plaga vehementior.* BILLERBECK.

523. 524. De metro horum versuum

— ' — | ∪ ' —

dixi ad Eurip. Alcest. 595.

523. ἀ δ'] Dejanira. Nonnus Dionys. 43, 13. ab Schneidew. citatus, de Dejanira, *νυμφιδίῳ περιβρομέοντος ἀγῶνος ἤθελεν Ἑρακλῆα, καὶ ἀσταθείος ποταμοῖο ἴστατο δειμαίνουσα βοοκράτους ὑμεναίου.*

524. τηλαυγεί παρ' ὄχθῳ] Colli unde longe prospici potest.

526. μάτηρ—οἶα] Eadem comparatio Electr. 234. *ἀλλ' οὐδὲν εὐνοίῃ γ' αὐδῶ, μάτηρ ὡσεὶ τις πιστὰ, μὴ τίκτειν σ' ἔταν ἄταις.* ubi manifesta est comparationis ratio, quae nulla satis apta in versu Trachiniarum reddi potest. Ex quo sequitur, quae jam Bentleyi sententia fuit, aliquid hic turbatum vel corruptum esse. Scholiastae haec utcumque interpretati sint, ἐγὼ, φησὶν, ἐνδιαθέτως ὡσεὶ μήτηρ λέγω. ἐγὼ παρεῖσα τὰ πολλὰ τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων.

τὸ δ' ἀμφιπέικητον ὄμμα νύμφας
 ἐλειῶν ἀμμένει,
 κατὰ ματρὸς ἕφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

ΔΗ. ἦμος, φάται, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιονμένη. 535

κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην,
 παρεσδέδεγμαί, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὴ οὔσαι μίμνομεν μῆς ὑπὸ
 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς, 540

527. τὸ δ' ἀμφιπέικητον] τὸ δ' ἀμφιπέικητον 528. ἐλειῶν Porsonus
 pro ἐλειῶν. 529. βέβακεν versu 530. addit. 530. ὥστε]
 ὥστε ἐρήμα] ἐρήμα pr. 531. θροεῖ] θροεῖ pr. 534. φρά-
 σουσα] φράσουσα 536. Versum in textu omissum in margine ad-
 didit S. 537. παρεσδέδεγμαί scripti pro παρεσδεδεγμαί 539. ὑπὸ]
 ὑπο

527. ἀμφιπέικητον ὄμμα νύμφας] Scholiastra, ἀπὸ τοῦ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς. ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστείνουτος ἀπὸ τῆς εἰπεν μέρου. Pro adjectivo ἐλειῶν substantivum potius expectatur quod sit objectum verbi ἀμμένει, velut τελευτῶν ἀμμένει. Animadvertit vitium H. Lotzius (ab Schneidew. memoratus) qui ἐλεγχον non satis apte conjecit.
 530. ὥστε ex Paris. 2712. et Ald. pro ὥστε. Recte sensit corrector quam improbable sit Sophoclem hic ὥστε quam ὥστε scribere maluisse. Contrario errore ὥστε pro ὥστε scriptum in codice v. 118.
 531. θροεῖ] θροεῖ, ut codex primo, etiam in Lb. usitato in hujusmodi praesentibus errore, quem notavimus ad v. 326. Imperfec-

tum infra est v. 601. ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις.
 532. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ] I. e. ὡς μέλλων ἀδελφῶν ἐξίεναι πρὸς Ἡρακλέα, ut explicat schol.
 535. οἷα πάσχω metri causa ante συγκατοικτιονμένη collocatum, cui postponi debebat.
 538. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός] Contumeliosam mercedem mei animi, i. e. indignum mei in Herculem animi fructum. WUND. Comparanda quae Dejanira dixerat v. 461 seqq
 539. μῆς ὑπὸ χλαίνης] I. e. μῆς κοίτης, ut explicat schol. Comparant Euripidem apud Stobaeum Flor. 74, 26. ὅταν δ' ἐπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃ. et Theocr. 18, 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ἔκετο χλαῖναν (τῷ Μενελάῳ).

ὁ πιστὸς ἡμῶν κάγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῆδε τῇ νόσῳ,
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῆδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνῆ
545 δύναιτο, κοινωνούσα τῶν αὐτῶν γάμων ;
ὄρῳ γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἑρακλῆς
550 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἢ δ' ἔχω, φίλαι,

541. Post πιστὸς quinque literas orasso
πεμψεν
551. καλῆται] καλεῖται
ὀργαίνειν, quod ei tribuit Elmsleius.

542. ἀντέπεμψε] ἀντέ-
552. ὀργαίνειν] Sic codex, non

541. ὁ πιστὸς—καλούμενος] Eadem ironia Oed. T. 385. Κρέων δὲ πιστὸς, οὐκ ἀρχῆς φίλος λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται.

542. οἰκούρι'—μακροῦ χρόνου] Scholiasta, εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

544. νοσοῦντι—τῆδε τῇ νόσῳ] Frequentius, praesertim in prosa, νοσεῖν νόσον. Cum dativo Aeschylus Prom. 384. ἔα με τῆδε τῇ νόσῳ νοσεῖν.

547. τὴν μὲν] Iolao. ἤβην ἔρπουσαν dictum ut fragm. 239. βότρυς ἐπ' ἡμῶν ἔρπει.

548. τὴν δὲ φθίνουσαν] Suam dicit. Nam provecta aetate est Dejanira.

δὲ] Negligentius loquitur. Nam τῶν μὲν dici debebat: quo ἤβη ἔρπουσα πρόσω significatur.

549. ὀφθαλμὸς] Facile intellectu est oculum viri dici.

ὑπεκτρέπει] In ὑπεκτρέπειν corruptum in arographia.

551. καλῆται recte in arographis excoerto Lb., in quo καλεῖται ut in codice. Nihil plane causae erat cur futurum καλεῖται poneretur ubi praesens καλῆται exspectabatur. πόσις autem et ἀνὴρ si opposita sibi esse voluit Sophocles, πόσις maritum significabit nulla habita consuetudinis cum uxore ratione, ἀνὴρ vero maritum cum uxore consuescentem: et sic fere scholiasta. Est tamen hoc subabsurdum nec credibile Sophoclem non sensisse verba καλεῖσθαι et εἶναι potius opponi sibi debuisse quam πόσις et ἀνὴρ. Recte, ut opinor, Mehlerus in annot. ad Heraclitum p. 38. τῆς νεωτέρας δ' ἀρ' ἢ. Quo confirmatur simul conjunctivus καλῆται.

552. ὀργαίνειν] Notandum ὀργαίνειν significatione intransitiva dictum pro ὀργίζεσθαι, ut apud Eurip. Alc. 1106. σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί. Transitivum est in Oed. T. 335.

λυτήριον λύπημα, τῆδ' ὑμῖν φράσω.
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ 555
 θηρὸς, λέβητι χαλκῆφ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοῦς
 μισθοῦ ἴππευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις 560
 κώπαις ἐρέσσω οὔτε λαίφεσιν νεώς.
 ὃς κάμει, τὸν πατρώον ἠνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὔνις ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἠνίκα ἢ μέσφ πόρφ,

557. ἔτ'] ἔτι, i oratio. παρὰ] παρά 558. Νέσσου] νέσου φονῶν
 Bergkiius pro φόνων. 559. Εὔηνον] εὔηδον, accentus super or a m.
 rec. 560. ἴππευε sine coronide. 561. λαίφεσιν] λαίφαισιν
 564. ἦ scripsi pro ἦν

554. ἦ—τῆδ'] Poterat ὅ—τόδε
 dicere, sed metrum fecit ut illud
 scriberet. ἦ autem et τῆδε dictum
 ut ἔσπερ—ἔδε Oed. T. 276. ἔσπερ
 μ' ἀρτίων ἔλαβες, ἔδ', ἔναξ, ἐρῶ, et
 quae sunt similia non pauca.

λύπημα] Per genitivum τῆς λύ-
 πης explicat scholiasta, pro accu-
 sativo habens ab λυτήριον pen-
 dente. Quod non magis probari
 potest quam quae recentioribus
 interpretibus in mentem venerunt.
 Recte, ut videtur, Hermannus κή-
 λημα correxit. Κηλητήριον dixit v.
 575., φιλτρα 584.

555. παλαιὸν—ἀρχαίου] Non mi-
 randum παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου θη-
 ρός dici, quum adjectiva παλαιός et
 ἀρχαίος, ut antiquus et vetus, saepe
 conjuncta reperiantur: v. exempla
 in Thesouro collecta.

556. θηρὸς] Nessi, quem nominat
 v. 558. et qui infra quoque θῆρ locis
 pluribus dicitur.

558. ἐκ φονῶν] Ex caede, i. e. ex
 sanguine ejus. Numero plurali
 φονῶν, ut Antig. 696. τὸν ἀντάδελ-
 φον ἐν φοναῖς | πεπτιῶτ' ἔθλαπτον.

559. τὸν βαθύρρουν ποταμὸν] Ac-
 cusativus loci ex verbo ἴππευε
 aptus: quocum comparant Eurip.
 Alc. 442. γυναῖκ' ἀρίστην λίμναν
 Ἀχεροντίαν πορεύσασαι. De Nesso
 idem narratur ab Apollodoro 2,
 7, 6. Strabone 10. p. 451. Ovidio
 Metam. 9, 101 seqq.

562. 563. Apparet ex his Deja-
 niram statim postquam nupta Her-
 culi esset Pleuronem domumque
 paternam reliquisse fingi, quod
 tribus demum annis post factum
 esse ab Diodoro 4, 36. traditur,
 quam famam Apollodorus quoque
 2, 7, 6. et scholiasta Apollonii 1,
 1213. secuti esse videntur, etsi an-
 norum numerum tacuerunt.

562. τὸν πατρώον—ἐσπόμην] I. e.
 quam patris missu Herculem pri-
 mum uxor sequeretur, ut explicat
 Schaeferus.

564. ἦ pro ἦν scribendum esse,
 ut aliis in locis non paucis scriben-
 dum fuit, probabilius est quam
 ἦν, quod Cobeto placuit Novar.
 Lect. p. 188., ἐν necessarium judi-
 canti, quod non est: v. ad Electr.

ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϊσ' ἐγὼ,
 χῶ Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, εἴαν πίθη,
 πορθμῶν, ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
 εἴαν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἢ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,

565

570

567. πλεύμονας] πλεύμονασ, v a m. pr.
 σκων 570. ὀνήσει] ὀνήση

568. ἐκθνήσκων] ἐκθνή-
 εἴαν πίθη] εἴαν πυθηῖ, et in marg. γρ.
 εἴαν πι, literis reliquis (θη) macula obscuratis.
 571. σ' om.

174. Neque ἦν pro tertia persona haberi potest. Nam de se potius loqui debebat quam de Nesso.

565. ματαίαις χερσίν] *Lascivis manibus.*

ἐκ δ' ἤϊσ' ἐγὼ] Longiore oratione usa erat Dejanira in carmine Archilochi, quod reprehensum a quibusdam esse Dio Chrysa. vol. 2. p. 308. memorat, ἔχεις μοι λῦσαι ταύτην τὴν ἀπορίαν, πότερον δικαίως ἐγκαλοῦσιν οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ τῷ Σοφοκλεῖ περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσον καὶ τὴν Δηάνειραν ἢ οὐ; φασὶ γὰρ οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον ληρεῖν, ποιοῦντα τὴν Δηάνειραν ἐν τῷ βιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ Κενταύρου πρὸς τὸν Ἡρακλέα βραψφδοῦσαν, ἀναμνησκουσαν τῆς τοῦ Ἀχιλλέου μνηστείας καὶ τῶν τότε γενομένων, ὥστε πολλὴν σχολὴν εἶναι τῷ Νέσσῳ ὅτι ἐβούλετο πράξαι· οἱ δὲ τὸν Σοφοκλέα πρὸ τοῦ καιροῦ πεποιηκέναι τὴν τοξείαν, διαβαινόντων αὐτῶν ἔτι τὸν ποταμόν· οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὴν Δηάνειραν ἀπολέσθαι ἀφέντος τοῦ Κενταύρου, etc.

566. ἐπιστρέψας] I. e. ἐπιστρέψας ἑαυτόν, sive ut scholiasta explicat,

eis αὐτὸν στραφεῖς καὶ βλέψας.

567. κομήτην ἰόν] Homericum πτερβέντες δίστοί comparat Wakef.

πλεύμονας] Apographa partim sic partim πνεύμονας. Atticos veteres πλεύμονας dixisse grammaticorum testimoniis constat, ut non dubitandum videatur quin haec forma tragicis constanter sit restituenda: de quo dixi in Thesouro vol. 6. p. 1261.

568. στέρνων διερροίζησεν] Sic διῆξε πλευρῶν v. 1083.

571. σ' ex paucis apogr. additum.

572. εἴαν γὰρ ἀμφίθρεπτον —] Cohaerent haec cum τοσόνδ' ὀνήσει, post quod γὰρ omitti potuisset, nisi propter verba interposita plura necessario addendum fuisset.

ἀμφίθρεπτον] Scholiasta, τὸ πεπηγός.

573. ἦ] Qua parte enim sagitta venenata erat, ea parte etiam vulneris cruor veneno infectus est. HERM.

574. θρέμμα Λερναίας ὕδρας] Scholiasta, περιφραστικῶς ἢ ὕδρα.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

78

ἔσται φρενός σοι τοῦτο κλητήριον
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδῶν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὄσα
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπεύρανται τάδε. 580
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' ἴαν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλατροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ 585

579. ἐγκεκλημένον scripti pro ἐγκεκλειμένον.

577. στέρξει] στέρξει aliquot a-
 rogr.

ἀντὶ] Sic ἀντὶ post comparativum
 μέγιστον Antig. 182.

579. ἐγκεκλημένον] In apographis
 ἐγκεκλεισμένον, excepto Lb. quod
 ἐγκεκλειμένον cum codice. V. ad
 Aj. 1274.

580. χιτῶνα τόνδ'] τόνδε dicit, ut
 Lichas τὸδ' ἄγγος v. 622., quia sa-
 mulia adstat quae vestem manibus
 tenet.

ὄσα (ζῶν κείνος εἶπε] Apollodorus
 2, 7, 6. τὴν τε γόνον ἢν ἀφήκε (Nes-
 πης) κατὰ τῆς γῆς καὶ τὸ βυθὸν ἐκ τοῦ
 τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμῖξαι
 ἢ δὲ (Deianira) τοῦτο ἐφύλαττε παρ'
 ἑαυτῆς.

581. πεπεύρανται pro Attico πε-
 πέρανται loci Homericī Odyss. 12,
 37. exemplo dictum est, quem
 Wakef. comparavit, ταῦτα μὲν οὖ-
 να πάντα πεπεύρανται. Scholiasta,
 κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυ-
 σται. In duobus arogr. πεπεύρα-
 νται.

582. κακὰς δὲ τόλμας] Scholiasta,
 μὴ εἰδείην, φησί, κακοῖς πράγμασι
 ἐπιχειρεῖν, ὅλον βολοφανῆσαι αὐτὸν,
 ἢ τι τοιοῦτον.

584. ἴαν πως] ἴαν που legit Eusta-
 thius p. 799, 3. Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἴ-
 που εἰς τὸ ἴαν που μεταλαβὼν καθ'
 ὁμοίαν ἐννοίαν φράζει τὸ, φίλτροις
 ἴαν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμη-
 χάνηται τοῦργον, ἦγουν ἐμηχανησά-
 μεθα τόδε, ὅπως τόδε τι ἀπόσωμεν.

585. Hunc versum ab interpola-
 tore additum esse iudicavit Wun-
 derus. Mihi non hic solum ver-
 sus, sed quattuor 584-587. valde
 suspecti sunt, nec dubito quin So-
 phocles Dejanirae orationem versi-
 bus 582. 583. finiverit, qui aptissi-
 mi sunt perorationi. Scholiasta
 annotavit, τοῦτο, φησί, τὸ ἔργον
 μεμηχάνηται οὐκ ἐπ' ἀλέθρη, ἀλλ'
 ἵνα ταύτην φίλοις ὑπερβαλώμεθα.
 Qui verba, similiter ut Eustathius,
 sic videtur construxisse ut plena
 oratio sit, μεμηχάνηται τοῦργον, ἵνα
 πειρώμαι ἴαν πως—ὑπερβαλώμεθα.
 Quod non minus perversum eo in
 quis Sophoclem, qui in Oed. C.
 1770. dixit Θήβας δ' ἡμᾶς πέμψον,
 ἴαν πως διακωλύσωμεν ἴοντα φόνον,
 quod est πειρασόμενας ἴαν—, eodem
 sensu etiam sic loqui potuisse ex-
 istimet, ἴαν δὲ πως διακωλύσωμεν
 ἴοντα φόνον, Θήβας ἡμᾶς πέμψον.

πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.

ΧΟ. ἄλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,

δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν

590

ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟ. ἄλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἄλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω

θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.

595

μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγολίμεθ'· ὡς σκότῳ

κἂν αἰσχρὰ πράσσης, οὐποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.

ΛΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,

ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἄλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,

600

588. εἴ τις] ἦτις 592. οὐδ' εἰ δοκεῖς] οὐδοκεῖσ, literis omissis a m. recentissima seculi 15 vel 16. suppletis. 593. ἂν γνῶμα] γρ. ἀγνωμα in margine, addito a m. recentissima τὸ γνῶμα. 597. πράσσης] ηῖσ in litura ut videtur. αἰσχύνῃ πεσεῖ] αἰσχύνῃ πεσεῖ 598. ποιεῖν] ποεῖν

587. εἰ δὲ μὴ] I. e. si non recte facere videor quae modo exposui.

πεπαύσομαι] Anographa partim sic partim πεπαύσεται. Antig. 91. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Philoct. 1280. εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων | κυρῶ, πέπαυμαι. πεπαύσομαι legit etiam scholiasta, εἰ δὲ μὴ ἐπιτυγχάνω, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

589. δοκεῖς παρ' ἡμῖν] Nostra sententia. "Sic Hyperides p. 7, 12. Λυκούργον παρὰ τούτοις μέτριον καὶ ἐπιεικῆ δοκοῦντα εἶναι." SCHNEID.

591. πείρα προσωμίλησα] I. e. πεπείραμαι, schol.

592. ἄλλ' εἰδέναι — πειρωμένη] Hoc dicit: at oportet te usu scientiam tibi parare: nam etiamsi tibi videris habere scientiam, tamen non habebis, nisi periculum facias. De vocabulo γνῶμα cf. Blomfield. Gloss.

ad Aesch. Agam. 1325. WUND. γνῶμα metri causa usitato γνῶσιν praetulit.

594. τόνδε] Licham.

596. Mire dictum μόνον παρ' ὑμῖν εὖ στεγολίμεθα, quod scholiasta explicat κρυπτολίμεθα, οἷον σιωπῆ γένηται (γένοιτο Lascaris). Idem σκότῳ per λάθρα explicat, nihil vero annotavit ad verba proxima, quorum absurdior est sententia quam quae Sophocli imputari possit. Quamobrem non dubito quin hos quoque versus duo μόνον—πεσεῖ interpolatori debeamus, eidem fortasse qui v. 584.—587. scripsit. αἰσχύνῃ πεσεῖ interpretes pro αἰσχύνῃ περιπεσεῖ dictum acceperunt.

599. τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς] Recte scholiasta, διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρῖψαι.

ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξένοις,
 ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφῆ πέπλον,
 δῶρμ' ἐκείνῳ τάνδρ' ἰτὴς ἐμῆς χερός.
 διδοὺς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
 κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, 605
 μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
 μήθ' ἔρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
 πρὶν κείνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανῆς σταθεὶς
 δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
 οὔτω γὰρ ἠῦγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
 ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
 θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐθέως
 σφραγιῶδες ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται. 615

601. ταῖς] ἴσ in litura. 602. τόνδε ταναῦφῆ] τόνδε γ' εὐφῆ, ἀ ab S
 scripto. Emendavit Wunderus. 607. ἱρὸν scripsi pro ἱερὸν.
 608. φανερὸν ἐμφανῆς Triclinius pro φανερός (φανερός pr.) ἐμφανῶν. 613.
 θ] ἐμ 614. εὐθέως scripsi pro εὐμαθές. 615. σφραγιῶδες] σφραγι-
 ῶδες ἐπὸν μαθήσεται: Billerboeckius pro ἐπ' ὄμμα θήσεται.

602. τόνδε ταναῦφῆ] In apogra-
 phis τόνδε γ' εὐφῆ. Eustathius p.
 600, 1. εὐφῆ πέπλον ex hoc loco me-
 moravit, nisi hic typhetae error
 est pro εὐφῆ. Certam Wunderi
 emendationem ταναῦφῆ confirmant
 scholiasta, Hesychius, Photius ac
 Suidas ταναῦφῆ (ταναῦφῆ apud He-
 sychium) per λεπτοῦφῆ interpre-
 tati. Rectius per ποθήρη s. μακρὸν
 explicari monet Schneidew. Ab
 Homero τανύπελοι γυναῖκες di-
 cuntur.

607. ἐφέστιον σέλας] τὸ κατ' οἴ-
 κον εἶναι recte interpretatur scho-
 liasta.

608. πρὶν κείνος] Scholiasta, πρὶν
 αὐτὸς ἐνδυσάμενος ἐπὶ τῆς οἰκίας φα-
 νερός καὶ ὅν' ὄψει πάντων προσελθόν,
 καὶ καθ' ἣν ἡμέραν μέλλει ταύρους

θέειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.

ἐμφανῆς σταθεὶς] Infra 1192. οἷδ',
 ὡς θυτήρ γε παλλὰ δὴ σταθεὶς ἔνω.

611. πανδίκως] Per ἀπειροδοστοῦ
 explicat scholiasta.

612. στελεῖν χιτῶνι τῷδε] Scho-
 liasta, σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβα-
 λείν αὐτὸν ταύτῳ τῷ χιτῶνι.

613. θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πε-
 πλώματι] Mos erat veteribus ut
 sacris operaturi vestes aut novae
 aut recens lotas induerent. Pollux
 1, 25. ὑπὸ νεουργῷ στολῆ, ὑπὸ νεο-
 πλυεῖ ἑσθῆτι προσίναμι θεοῖς.
 BRUNCK. καινῷ καινὸν conjun-
 cta ut apud Herodotum 2, 173. ab
 Schaefero citatum, ἐν θρόνῳ σεμνῷ
 σεμνὸν θωκίοντα, et quae reperiun-
 tur plurima hujusmodi

614. 615. καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ',

ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ' πιθυμῆν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν
ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμοῦ φυνηθούσ' ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ.

ΑΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε κομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἦδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΑΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρων
προσδέγματ', αὐτήν θ' ὡς ἐδεξάμην φίλως.

621. τι] τοι

622. μὴ οὐ ποτ. μὴν σοι.

δ κείνος εὐμαθὲς | σφραγίδος ἔρπει
τῆδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.] Quid dici hic
debuerit optime perspexit Brunck-
ius, sed conjectura sua σφραγίδι
θέμενος τῆδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται νο-
rum non est assecutus. Et tamen
ne una quidem litera opus est mu-
tata, sed vocabulis solum recte di-
visis, δ κείνος εὐμαθὲς | σφραγίδος
ἔρπει τῆδ' ἐπὶ (i. e. ἐπὶ) μαθήσεται.
Quod jam Billerbeckius animadver-
tit. Similis locus est Electr. 1222.
τήνδε προσβλέψασά μιν | σφραγίδα
πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω. Haec
scripsi in editione prima nec nunc
muto, nisi quod εὐθέως restitui pro
εὐμαθὲς, quod ex primis verbi ma-
θήσεται literis finxit librarius ocu-
lorum error. Inutile est εὐμαθὲς,
artissimum vero εὐθείως. Scriptu-
ram corruptam scholiasta sic inter-
pretatur, εὐγνωστον σημεῖον κομ-
ποιεῖ, ὅτι κείνος ἐπιγνώσεται, ἐπι-
ποιεῖ τὸ ὄμμα τῆ σφραγίδι, γινώσκει ὅτι
παρ' ἐμοῦ ἐστὶν ἡ σφραγίς. σφραγί-
δος ἔρπει περιφραστικῶς τῆ σφραγίδι.
βολὰς σφραγισμάτων dixit Eu-
cles H. ppol. 864.

616. ἀλλ' ἔρπε καὶ φύλασσε] liasta, οὗτος ἐστὶν ὁ προσήκων τοῖς διακονοῦσιν, ἵνα μὴδὲν τέρω δρᾶν τῶν προσταττομένων φαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγίσαι περιεργάζεσθαι τί ἐγκρίται.

620. κομπεύω τέχνην] I. e. datus perferendis exerceo: Mercurii, ut interpretatur mannus.

621. οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἢ ποτε] Non potest fieri ut in te som, i. e. te decipiam. Apog partim οὐ τι partim οὐ τοι.

622. ἄγγος] Per κισθότιον cat scholiasta.

623. ἔχεις] λέγει Wunderu habiliter.

628. προσδέγματ'] προσδέγγ uno apogr. Scholiasta, ὅτι λέγει δὲ ὅτι οἶσθα πῶς φίλος αὐτὴν προσηκάμην. καὶ τοῦτο δ γινώσκω πρὸς Ἡρακλέα, εἰ γο τῆ κομπεύω φιλοφρόνως προσεδέξαι αὐτήν θ'] θ' in apogr. non ommissum. αὐτῆς, quod post μιν poni debebat, metri c praepositum est.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

77

ΛΙ. ὦστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμόν ἡδονῆ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ

630

μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα

θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

Οἴσας παραναιετάοντες, οἱ τε μέσσαν

635

Μηλίδα πὰρ λίμαν

χρυσυλακάτον τ' ἄκταν κόρας,

633.-639. = 640.-646.

631. πρῶ] πρῶι, littera ω duobus punctis subnotata et superscripto ιν, quo manus recentissima (seculi 15 vel 16.) πρὶν significavit. 632. τὰκεῖθεν] τὰ κεῖθεν 637. πὰρ (sic Triclinius) λίμαν] παραλίμαν

630. τί δῆτ'] Hoc dicit Dejanira: praeter illa vero nihil est, quod de me Herculi referas. Vereor enim ne, si quid de meo in illum desiderio dicere valis, id ante dicas quam sciam num ille mei desiderio teneatur. WUND.

631. μὴ πρῶ λέγοις ἂν] Adverbio πρῶ in apogr. aliquot πρὶν substitutum ab correctore rarioris usus ignaro, cujus exemplum est apud Platon. Parm. p. 135 C. πρῶ—πρὶν γυμνασθῆναι—ὀρίεσθαι ἐπιχειρεῖς. Est autem πρῶ idem quod πρὸ καιροῦ, ut explicat Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 18. πρῶ· δύο σημαίνει, τὸ πρὸ καιροῦ καὶ ἔωθεν. λέγεται καὶ διουλλάθως. Fortasse haec sic distincta fuerunt ut πρῶ ex πρὸ productum idem quod πρὸ καιροῦ, πρῶ autem, sive sic sive una syllaba πρῶ pronunciatum, ἔωθεν significaret. Apud Aeschylum Prom. 696. codex πρῶ γε στενάζεις, superscripto a manu recentissima s. De optativo cum ἂν post δέδοικα comparatus est Xenophon Anab. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ μὴ λίαν ἂν ταχὺ σφραγισθῆεν. ubi v. L. Dindorf.

632. τὰκεῖθεν] Ab Hercule.

634. θερμὰ λουτρὰ] Harum ther-

marum meminere veterum scriptorum non pauci: vid. Herodot. 7, 176. Pisandrum apud schol. Aristoph. Nub. 1047. Catull. 65, 54. MUSGII. Scholiasta, ναύλοχα· παραθαλάττια. φησὶ δὲ τὰ Ἡρακλεία, ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἢ Ἡρακεῖνα. πετραῖα δὲ διὰ τὸ ἐν ὕρει τῇ Οἴτρῃ κεῖσθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρὰ. Et in alio scholio, δοκεῖ τοῦτο παρ' ἱστορίων εἶναι. φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχίνοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδοθῆναι· ὧταῦθα δὲ ἐν προδικαρχόντων αἰτῶν φησὶν. Alia collegit Wesseling. ad Diodor. 4, 13.

πάγους Οἴσας] Intelligo juga illa montium, quae ab Herodoto Τρηχίνιαι πέτραι appellantur 7, 198., ubi haec sunt scripta: περὶ δὲ τὸν κόλπον ταῦτόν (sinum Maliacum dicit) ἐστὶ χώρος πεδινός, τῇ μὲν ἐβρῆς, τῇ δὲ καὶ κάρτα στενωπός. περὶ δὲ τὸν χώρον τοῦτον οὖρα βίηλά καὶ ἄβατα περικληθεῖσάντων τὴν Μηλίδα γῆν, Τρηχίνιαι πέτραι καλεόμεναι. WUND.

635. μέσσαν] Inter θερμὰ λουτρὰ et πάγους.

636. Μηλίδα πὰρ λίμαν] Sinum Maliacum dicit.

638. χρυσυλακάτον] Scholiasta,

σεῦται πάσας ἀρετᾶς 645
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἶκους·
δν ἀπόπολιιν εἶχομεν
παντᾶ, δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, Ἴβριες οὐδέν· ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.

647.-654. = 655.-662.

648. Ante ἐπ' erasa littera e. 649. παντᾶ] πάντα 650.-654. Versus sic divisi, χρόνον· ἀ δέ·| τάλαινα·| πάγκλαυτος·| νῦν δ'·| ἐξέλυσ'—pariterque in antistropha. 650. ἀ] ἀ Post δάμαρ tres litterae erasae. 651. τάλαιναν correxi pro τάλαινα 652. πάγκλαυτος] γ ο κ ν factum 653. εἰς στρωθεὶς Musgravius pro εἰστρηθεὶς. 654. ἐπιπόνων ἀμερᾶν Erfurdcius pro ἐπίπονον ἀμέραν.

adjectivum exprimitur, ut Κρόνιε καὶ Ῥέας Pindarus dixit Ol. 2, 22. et Λατογενὲς κέρα Διός Aeschylus Sept. 147. Nam sic poetae verba illa redintegrandis esse alio loco docui.

κόρος] κοῦρος Paris. 1712. et Ald.

645. σεῦται] For ὀρμάται, ἤξει explicat scholiasta. Frustra in σοῦται mutat Blomfieldus in Glossario ad Aeschyli Sept. v. 31.

648. παντᾶ pro πάντα, quod violato metro legebatur, correxi praesente Bothio, qui falso accentu νᾶντη. Metrum idem quod v. 635. Est autem παντᾶ cum ἀπόπολιιν conjungendum. Scholiasta, δν ἐκτὸς εἶχομεν τῆς πόλεως, εἰς δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι. τὸ δὲ ἐξῆς· δν ἀπόπολιιν πελάγιον, ἐπὶ τοῦ ἑταίρου τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει.

δυοκαιδεκάμηνον χρόνον] Duodecim qui annum explent mensium numerum ponit ut rotundum. Nam Hercules quindecim menses domo ἔβησε, ut v. 164 dictum est.

650. ἀ δέ οἱ] De hiatu dixi ad Electr. 195.

τάλαιναν] Legebatur τάλαινα, quod vitium recentiores editores prava verbum descriptione occultarunt nam in veteribus editionibus versus recte sunt divisi. Scribendum erat τάλαιναν, quod in τάλαινα corruptum est propter vicinum δυστάλαινα. Eodem plane modo in Philocteta peccatum v. 191. εἰτὸς ἂν τάλας εἰλυμένην δύστηνος ἐξέλεκεν πόδα, ubi librarii δύστηνος exarant propter ἐξέλεκεν, Sophocles vero δύστηνον πόδα dixit, ut δυστήνην ποδί in eadem fabula v. 1377. Contra apud Eurip. Phoen. 1533. γεραιὸν πόδα δύστηνος δεινλοῖς λαῶσιν, libri multi male δύστηνον.

653. εἰς στρωθεὶς] εἰστρηθεὶς cum codice apographa, nisi quod in uno est εἰστρωθεὶς, memoratum jam ab H. Stephano. Ἄρης στρωθεὶς dicitur Mars compositus s. sedatus, bello finito. Metrum hujus versus est Molossicum.

654. ἐξέλυσ'] Quum in antistropha molossus positus sit συγκραθεὶς, suspectum sit ἐξέλυσ', quod ab interprete positum videri potest pro

ἀφίκουτ' ἀφίκουτο· μὴ
 σταίη πολέκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,
 πρὸς ταῦδε πρὸς πάλιν ἀνίσσει, γασιῶτιν ἔστλαν
 ἀμείψας, εἶσα κλύχεται θυτήρ·
 δρεν μόλοι παρήμερος,
 τὰς πειθοῦς [παγχρίστῳ] συγκραθεῖς

655

660

658. ἀνίσσει' ἀνίσσει, e a m. recentissima. 659. Ante θυτήρ tres quattuorve literae erasae. 660. παρήμερος Mudgius pro παρήμερος. 661. παγχρίστῳ γ ex r factum. Neclusi hoc vocabulum indicato trium syllabarum defectu in initio versus proximi.

alio verbo, quale est ἐξήριξ', quo utitur Sophocles Phil. 423. αἶτες γὰρ τὰ γε κεν αὖ κας' ἐξήριξε. Sed quum molossus συγκραθεῖς accurate respondeat verbis ἀδ στραθεῖς aptissimumque sit verbum ἐξελω' (ut in Oed. T. 35. dixit δς γ' ἐξελωσας—σκληρῆς ἀοιδῶν δασμόν), multo probabilius est vitium in versu antistrophico esse quaerendum, de quo dicitur ad v. 661.

ἐπιπύων ἀερῶν] Genitivum fortasse legit scholiasta, qui annotavit, μαρεῖς δ' περὶ τὴν Οἰχάλιαν πόλιν ἐξέλυσε τῆς ἡμέρας, ἣν ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας εἶχομεν. Et in alio scholio, εὖν δ' Ἄρης δ' πρὸς τὸν Εἵρυτον· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὖθὺς ἐπανῆλθεν.

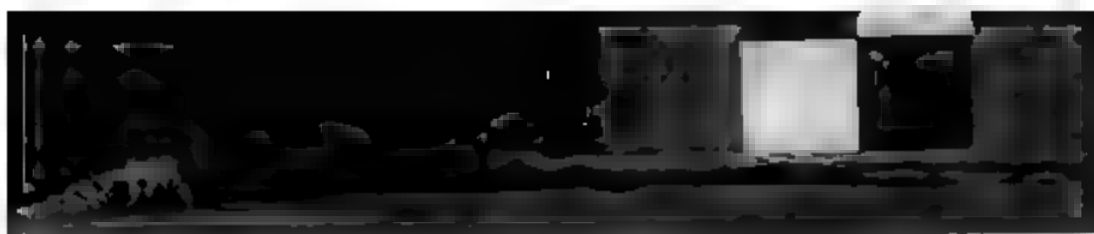
655. μὴ σταίη πολέκωπον] Scholiasta, μηδαμῶ ἢ ναὺς ἀλλαχοῦ δρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφίκουτο, τὴν Εἰβοιαν νῆσον ὑπερβάς καὶ καταλιπών· καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχάλιαν ἐκεῖ ἔμεινε θῦσαι τῷ πατρί. πολέκωπον ὄχημα ναὸς· ἀντὶ τοῦ ἢ ναῦς. αὐτῷ· τῷ Ἡρακλεῖ.

657. πρὸς] ποτὶ Wakefieldus, ut tribrachus tribracho in strophā posito respondeat. De quo non dubitandum foret in carmine chorico Aeschylī: sed apud Sophoclem res incerta est.

γασιῶτιν—θυτήρ] I. e. insu-
 pta ara, ubi sacris operari
 ἔλεο recte Brunckius.
 παρήμερος] Scripturam cor-

ruptam παρήμερος utcumque interpretati sunt scholiastae, quorum annotationes ad verba proxima apponentur. Recte Mudgius παρήμερος, i. e. desiderio ardens: cujusmodi adjectivum hoc loco scriptum fuisse a poeta et res ipsa docet et verba proxima confirmant. Hoc quum in παρήμερος corruptum esset, in παρήμερος est mutatum, ut formae Doricae passim ab correctoribus veteribus illatae sunt, de quo ad Antig. 110. et alibi diximus.

661. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ | συγκραθεῖς] Scholiasta, παρήμερος: ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεῖς, ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένη. πειθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τῷ μεταπίθειν καὶ μετατιθέσθαι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Διῶνειραν.—παγχρίστῳ: λείπει τὸ πέπλῳ, συγκεκραμένος καὶ ἀρμοσθεῖς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός. Falluntur quidem qui παγχρίστῳ omisso πέπλῳ dici potuisse existimarunt grammatici: sed hoc tamen recte animadvertunt substantivo aliquo opus esse, quod in παγχρίστῳ latere potest, quocum olim comparabam miram glossam Hesychii παγχυρισμός· πολυσύγκριτος, quod παγχυρισμός esse videatur, ab grammatico per πολυσύγκριτος, intellecto χρισμός, expositum. Non est tamen verisimile istiusmodi substantivum existitisse,

— ἐπὶ προφάνσει θηρός.

ΔΗ. γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὄσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δράνεια, τέκνον Οἰνέως ; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ' ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἑρακλεῖ δωρημάτων ;

ΔΗ. μάλιστα γ' ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν

662. προφάνσει scripsi pro προφάνσει.

nee Meinekii conjectura (in Leutschii Philologo vol. 13. p. 548.) παραχρήματος satis probabilis. In versu Sophoclis quum verba τῆς κειθούσ συγκραθεῖς accurate respondeant verbis in stropba v. 653. poetis νῦν δ' Ἄρης εἰ στραθεῖς, videndum ne παραχρήστω explendae lacunae causa fictum vel ex glossemate ortum sit παράχρηστος adscripto verbis poetae, quae fortasse fuerunt τῆς κειθούσ συγκραθεῖς ἐμμοτοῖς, cuius vocabuli frequens apud medicos usus est proprie dicti de medicamento liquido, quod linteolis conserptis excoerptum intra ulcera reconditur. Id si ad medicamentum quo tunica Herculi tradenda tincta erat translit Sophocles, minor ejus audacia fuit quam Aeschyli, qui Choeph. 471. δόμοισιν ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος dixit. Hujusmodi autem nomine Sophoclem hic usum esse probabilis est quam quod quis conjiciat παραχρήστω vel ἐνδουτοῖς.

663. ἐπὶ προφάνσει] Quod in codice legitur ἐπὶ προφάνσει, nihil aliud significare potest quam sub praesentia sive sub specie, ut exempla in Thesouro collecta ostendunt. Quamobrem correxi προφάνσει. Adjectivo πρόσφατος bis utitur in hac fabula v. 1159. 1163. Ceterum etiam alia hujusmodi derivata verbi φαίνω in derivata verbi φημί passim ab li-

brariis corrupta sunt, ut ἐκφάνσιος pro ἐκφάνσιος scriptum est apud Herodotum 6, 129. In aliis nonnullis scriptores ipsi has formas permutarunt, cujusmodi est quod ἐμφασίς pro ἐμφανσίς dixerunt, non constiterunt vero sibi in adjectivo quod modo ἐμφαντικός modo ἐμφαστικός scriptum, libris non raro utramque formam uno eodemque in loco praebentibus.

θηρός] Nessi Centauri.

663. περαιτέρω] I. e. ἐπὲρ τὴν συμφέρουσαν χρεῖαν καὶ πλείω (πλέον Brunckius) τοῦ δέοντος, ut explicat scholiasta.

666. ἀθυμῶ δ' εἰ—] Sic ταρβοῦσαν εἰ— v. 176.

667. ἀπ' ἐλπίδος καλῆς] Ἄ βίβλα ερε profecta. Electr. 1127. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ἔνπερ ἐξέπεμπος εἰσεθεξάμην.

668. Ἑρακλεῖ δωρημάτων] Idem dativi usus qui apud Eurip. Iph. T. 387. τὰ Ταυτάλου θεοῖσιν ἐστιάματα, aliosque non raro. Genitivus autem δωρημάτων pendet ab ἐλπίδος.

669. μάλιστα γ'] Scholiasta, καὶ φησι, περὶ τούτου φοβοῦμαι ὅπως ὥστε μηδέποτε παραπέσαι τινὶ ἀδελφου πράγματι προθυμίαν λαβεῖν, δ' ἔστιν, ἀδελφῶν πράγματι ἐπιχειρεῖν. προθυμίαν ἀδελφῶν dicit ejus obscurus s. incertus successus est.

ἄδηλοι ἔργου τῷ παραιέσαι λαβεῖν.

670

ΧΟ. διδάξον, εἰ διδακτοί, ἐξ ὅτου φοβεῖ

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκει, οἷον, ἢ φράσω,

γυναῖκες, ἐμῖν θαῖμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.

ψ̄ γὰρ τὸν ἐνδιτῆρα πέπλοι ἀπτίως

ἐχριοι, ἀργῆτ' οἷος εὐέρου πόκφ,

675

τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς

τῷν εἰδῶν, ἀλλ' ἐδεστοῖν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,

καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν,

ἢ τοῦτ' ἐπράχθη. μείζον' ἐκτερω λόγον.

ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, ποιῶν

680

πλειρὰν πικρῆ γλωχίει. προῦδιδάξατο

670. τῷ | τῶ

671. φοβεῖ] φοβῆι

672. ἦν Erfurdcius pro ἄν.

673. μαθεῖν] μαθεῖν, με et θ a m. pr.

675. εὐέρου] εὐείρω (non εὐείρω).

Correxit Valckenarius, nisi quod εὐείρου scripsit.

677. αὐτοῦ] αὐτοῦ

non spiritu.

671. διδάξον, εἰ διδακτοί] Sic v. 671 διδάξον, εἰ διδακτοί.

671. ἦν recte Erfurdcius pro ἄν. Aristoteli Plut. v. 349. Βλ. ποῖος τῶ (καθυστά), Χρ. οἷον, ἦν μὲν καιροῦσιν, εὐ πρώττω ἄν.

673. μαθεῖν] μαθεῖν ηρωστ. non nulli, quod legit scholiasta, γυναῖκες ἡμῖν θαῖμα θαυμαστὸν καὶ οἷον οὐκ ἄν τις ἐλατῆρι μαθεῖν. γρ. δὲ καὶ μαθεῖν. Λαθεῖν, quod primo scripsit Valckenarius in codico, ex v. 670. illatum.

674. ψ̄] (honore neutro dictum, ουλ κομημιδὸς τοῦτο v. 676.

675. ἀργῆτ'] I. o. ἀργητι, rariore ellisione, de qua dixi ad Oed. Col. 1435. ἀργῆτα μαλλὸν dixit Aeschylus Sum. 45.

675. εὐείρω] Male εὐείρω in codico. Correxit Valckenar. ad Eurip. Phoen. 1061. Recte, nisi quod εὐέρου scripsit, quod erat forma Attica, quam

675. εὐείρω] Male εὐείρω in codico. Correxit Valckenar. ad Eurip. Phoen. 1061. Recte, nisi quod εὐέρου scripsit, quod erat forma Attica, quam praecepit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 39, 18. (εβερὸς δὲ εβερὸν ἰμάτιον: οὐκ εὐέριον.) et

in Ecloga p. 146. εὐέριον μὴ λέγε, ἀλλ' εβερὸν ἰμάτιον τρισυλλάβως καὶ χωρὶς τοῦ ι ad quem locum vide quae Lobeckius attulit.

677. φθίνει mutata orationis structura pro φθίνον intulit, quia minus placebat ἐδεστοῖν φθίνον.

678. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος] Scholiasta, σπιλάς, ἢ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτὸ, τοῦτό φησι κατατίκεται οὖν καὶ ρεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ τοῦ λίθου διαρρέων. Recte ψῆ intransitive dictum accepit de villo laneo propter vim veneni diffuente et fatiscente. κατέψηκται χθονί dixit v. 698. ψῆ sine iota subscripto apud Eustathium p. 751, 52. 1071, 9. tanquam ab forma quadam ψῆμι, ut grammatici κῆμι finxerunt ex Homero imperfecto κῆ pro praesente accepto. Est vero praesens ψῆ contractum ex ψάει, ut ζῆ contractum est ex ζάει.

681. πικρῆ γλωχίει] Sic πικρὸν δίστον dixit Homerus.

παρήκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμεν,
 χαλκῆς δπως δύσνεπτον ἐκ δέλτου γραφήν, 683
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἀπυρον ἀκτῖνός τ' αἶε 685
 θερμῆς ἀθικτον ἐν μυχοῖς σῴζειν ἐμέ,
 ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι πον.
 κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῆ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίλου βοτοῦ λάχνην, 690
 κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπῆς ἡλίου

Post 683. sequebatur καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔβρων.

681. ἐσωζόμεν] ἐσωζόμεν 685. τ' om. 686. θερμῆς] θέρμησ' σῴ-
 [ζει] σῴζειν 689. κρυφῆ] κρυφῆ: 691. κἄθηκα] καθῆκα

681. ἐσωζόμεν] *Memoria condita* *veneni*. BRUNCK.

683. χαλκῆς—δέλτου] Pollux 8, 128. ab Schneidew. comparatus, δέλτοις χαλκαῖς ἦσαν πάλαι ἐντοτυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρῶν. ἐκ δέλτου dicit scripturam ex tabula petitam. Miserum qui in codice sequitur versum καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔβρων recte ejecit Wunderus. Additus enim est ab interpolatore non intelligente infinitivum σῴζειν ab verbo προῦδιδῆται pendere. Legit hunc versum scholiasta, qui ad πρόρρητα annotavit, πρὸς ἐμέ ὅτ' ἐν Νέσσου προειρημένα, προεμελετημένα μοι ἢ ἀπόρρητα.

685. τ' additum in apographis.

687. ἕως ἂν] Recte Elmsleius ad Marklandi Suppl. 916. ἕως νῦν correxit. ἂν post ἕως. ἦν/κα (ut v. 164.) aliasque huiusmodi particulas saepe cum ἂν et conjunctivo conjunctas, non raro etiam optativo addiderunt librarii. Cujusmodi errores non pauci e libris melioribus nunc correcti sunt. Adjectivum ἀρτίχριστον, recens illitum, (παρὰ τὰ χριόμενον schol.) hoc uno loco legitur.

688. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργαστέον] Faci-

endum fuisse dicit quod verbis ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι significaverat. Recte scholiasta, νῦν δ' ὅτε ἐνέστη δ' καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχρισα μαλλὸν ἐρίου.

689. Verba κατ' οἶκον ἐν δόμοις etai non minus recte conjuncta sunt quam apud Theocritum 17, 17. καὶ οἱ χρύσειοι δόμοι ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται, tamen aliud quid scriptum a poeta esse verba ἔχρισα et συμπτύξασα arguunt, quae accusativum aliquem postulant, quem δῶρον esse, quod sequitur v. 691., credunt interpretes, cujusmodi nomen non in fine demum sententiae, sed in priore potius parte poni debebat. Quamobrem vereor ne ἐν δόμοις vel diversa scriptura sit ad ἐν μυχοῖς v. 686. olim adscripta, vel suppletum postquam ἐνδονόν vel simile nomen post κατ' οἶκον excidisset. Aliam viam iniiit scholiasta, cujus verba modo apposui, qui μαλλὸν vel legit vel ipse substituit pro μαλλῶ: de quo non cogitandum. Necessarius enim est dativus, quum hoc dicatur, lana illita usam esse Dejaniram ad vestem illinendam.

690. κτησίλου βοτοῦ] Domestici pecudis.

691. ἀλαμπῆς ἡλίου] Id est ἕως.

κούλῳ ζυγίστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἶσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
 ἀφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
 [τῆς οἴδου, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
 ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπεται,
 ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.

695

700

692. εἶδετε] εἶδεται, e a m. pr.
 sum spurium notavit Dobraeus.
 ψηκται] κατέψικται

693. εἶσω] Sic, non ἔσω.
 προὔχριον] προὔχρειον

696. Ver-
 698. κατέ-

700. ἂν βλέψειας] ἐκβλέψειασ

θεν τῆς λαμπηδόνου τοῦ ἡλίου. For-
 ma loquendi haud absimilis illius
 in Oed. T. 191. ἀχαλκος ἀσπίδων.
 BRUNCK.

692. [ζυγίστρῳ] ξυλίγη σορῶ vel
 κιβωτῶ, ut interpretantur gram-
 matici. V. scholiastam, Etym. M.
 p. 412, 28. Eustath. p. 956, 6. Da-
 tivus omisso ἐν dictus, ut ἡνίκ' ἦ
 μέσῳ πόρῳ v. 564.

δῶρον] Ut donum Herculi offe-
 rendum.

693. ἀποστείχουσα] Domum in-
 troiens, vobis relictis. Similiter
 ἀπάξας Aj. 305.

φάτιν] Non φάντασμα vel φαντα-
 σίαν, ut explicat scholiasta, sed
 rem de qua dicitur. Quo sensu
 frequentius λόγος dicitur vel ἔπος,
 ut monet Wunderus.

694. ἀξύμβλητον] Quod intelli-
 gi vel mente comprehendi nequit,
 quemadmodum contrario sensu εὐ-
 ξύμβλητος et εὐξύμβολος dicitur.
 μαθεῖν additum ut ἀνέλπιστον μα-
 θεῖν v. 673.

695. τὸ γὰρ κάταγμα] Scholiasta,
 τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου μετὰ τὸ
 χρεῖσαι τὸν πέπλον ἔρριψα ὑπὸ τόπον
 καταλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν
 γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπεν.
 κάταγμα: τὸ αἵγειον μήρυμα.

πως] I. e. nescio quomodo.

696. Hunc versum, qui notae non
 melioris est quam v. 684., delen-
 dum esse vidit Dobraeus. Inepte
 ἐς μέσην φλόγα addidit interpola-
 tor, quum satis sit dici ἀκτῖν' ἐς
 ἡλιῶτιν.

698. χθονί] *Humi*. κατέψηκται
 (nam sic codicis scriptura κατέ-
 ψικται correcta est in apographis)
 scholiasta explicat ὑπέρρευσεν, ἀφα-
 νῶς λέλυται. Nicandri Ther. 52.
 comparavit Wakef. ἡ πρίονοσι
 τομαίη κέδρος, πουλυόδοισι καταψη-
 χθεισα γενεῖοις. ubi scholiasta, τὸ
 καταψηχθεισα ἀντὶ τοῦ διαιρεθεισά
 ἐστι. ψάχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ
 διαιρεῖν. ἢ κατακνηθεισα, οἶον κατα-
 πρισθεισα.

699. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν]
 Scholiasta, εἰκοὺς πρίσματι ξύλου.
 θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε
 τὸ πρίσμα· τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων
 τὸ ξύλον ὁ πρίων ἐκείνου τὸ λεπτὸν
 ἀποβάλλει.

700. ἂν βλέψειας] Sic recte ali-
 quot apogr. In aliis nonnullis co-
 dicis scriptura ἐκβλέψειας in ἐμβλέ-
 ψειας corrupta. Antiqua scriptura
 ἄμ βλέψειας fuit, ut ἄμ ποτ' primum
 in codice scriptum fuit v. 707.

τοιόνδε κείται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὄθεν
 προῦκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίνος ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὁμῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
 ἐμοὶ παρέσχ' εὐνοίαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χρήζων ἔθειλέ μ'· ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὄτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ·

704. ἐς scripai pro eis. Βακχίας] βακχίας 707. ἔν] ἢ εκ μ factum. 708. ἧς] ἧς] ἧς 710. ἔθειλέ μ'] Sic, non ἔθειλεν μεθύστερον] μεθ' ἕστερον

701. τοιόνδε κείται προπετές] I. e. tale erat quod humi deieceram. WUND.

ὄθεν per attractionem (pro αὐ) positum propter ἐκ γῆς. HÉR.M.

702. θρομβώδεις ἀφροί] Spumae granae similes.

703. γλαυκῆς ὀπώρας] Scholiasta, τοῦ γλαυκοῦ τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ὄν, εἰ πέσοι χαμαί, ἀφρίζει γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε διὰ τὴν λαμπρότητα. Hesychius, ὀπώρα· τὸ θέρος καὶ τὸ μετόπωρον. κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποδορίων. Itaque hoc dicit: haud secus ac si pinguis liquor uvae maturae (proprie caeruleae, i. e. niten- tis) statim a vite Bacchica in terram effusus erit; id est, cujusmodi spumas agit pinguis liquor uvae matura, quae modo calcata erit, in terram effusus. Illud facile quisque sua sponte intelliget, non de

una uva intelligendum nomen ὀπώρα esse. Liqueor uvae dicitur πίνος eodem modo, quo πικρα dicitur eodem modo, quo πικρα dicitur a Latinis scriptoribus. WUND.

704. Βακχίας ex aliquot apogr. pro βακχίας.

705. ποῖ γνώμης πέσω] Sic Oed. C. 170. ποῖ τις φροντίδας ἔλαθ;

707. ἀντὶ τοῦ] His verbis accuratius definit quod dixerat πόθεν.

708. ἧς ἔθνησχ' ὕπερ] Cujus servandae causae, i. e. ne stuprum mihi ab eo inferretur. WUND.

710. ἔθειλε] I. e. ἠπάτα, ut explicat Hesychius et apud Homerum Il. 21, 604. scholiasta. WAKEF. In apogr. aliquot ἔθειλεν, omisso pronomine.

711. ἀρκεῖ] Prodest. Schol. ἠφέλει.

712. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι] I. e. εἰ μὴ διαμάρτομαι τῆς γνώμης, ἢ ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω, ut explicat scholiasta.

ἐνθ' Ἑλλάων ἀγοραὶ
 Πυλάτιδες κλέονται,
 ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν
 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας
 ἀντίλυρον μούσας.
 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

640

639. κλέονται Musgravius pro καλέονται. 642. ἀχῶν Elmsleius pro
 ἰάχων 644. κόρος] τε κόρος. τε delevit Triclinius.

ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἄρτε-
 μισ. Idem Herodotus 7, 176. et
 Plutarch. Themist. c. 8. Dianae
 templum fuisse in litore Artemisio
 Euboeae exstructum narrant. Ni-
 hilominus vel ex verbis sequenti-
 bus, ἐνθα — κλέονται, luce clarius
 apparet non Euboeae litus, sed
 Thessaliae sive Malidis oram mari-
 timam poetam nomine ἀκτάν intel-
 ligi voluisse. Atque eam oram sa-
 cram fuisse Dianae et ex hujus
 fab. v. 213. intelligitur, et ex Apol-
 lonio Rhodio, a Musgravio allato,
 apud quem 1, 571 sq. narratur Or-
 pheus, quum Pagasa solvissent Ar-
 gonautae, cecinisse Ἄρτεμιν, ἣ κεί-
 νας σκοπιὰς ἀλδς ἀμφιέπεσκε ῥυο-
 μένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα. Ceterum
 vix potest dubitari quin orae illius
 maritimae eum potissimum locum
 poeta hic intelligi voluerit, quem
 his verbis descripsit Herodotus 7,
 200: ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοίνικος ποτα-
 μοῦ καὶ Θερμοπυλέων κώμη τέ ἐστι,
 τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κεῖται, παρ' ἣν
 δὴ παραρρέων ὁ Ἀσωπὸς ἐς θάλασ-
 σαν ἐκδιδοῖ, καὶ χῶρος περὶ αὐτὴν
 εὐρὺς, ἐν τῷ Δήμητρος τε ἱδρὸν Ἀμ-
 φικτυονίδος ἴδρυνται, καὶ ἔδραι εἰσὶ
 Ἀμφικτύοσι καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφικτύ-
 ονος ἱδρὸν. WUND.

639. ἀγοραὶ Πυλάτιδες] Concilium
 Amphictyonum. V. Herodot. 7, 200.
 MUSGR. Πυλάτιδες quia ad Πύ-
 λας (i. e. Θερμοπύλας) convocabatur.
 κλέονται] Celebrantur. De hoc

verbo dixi ad Eurip. Alcest. 447.
 Frequentius κλήζεσθαι sic dicitur,
 ut mox v. 659. et Oed. T. 1451.
 ἐνθα κλήζεται οὐμὸς Κιθαιρῶν.

641. οὐκ ἀναρσίαν] Scholiasta, οὐκ
 ἐχθρὰν, οὐδὲ θρήνων βοήν. θείας μού-
 σας· φωνῆς γλυκείας. ἀντίλυρον ἰσθ-
 λυρον. De extremo vocabulo cf.
 Valcken. ad Eur. Phoen. 1034.
 Musgravius "Ait tibi iam iis rever-
 suram esse non funebres sonos,
 velut Hercule mortuo, edentem,
 sed laetos et hymnis deorum pae-
 nibusque concinentes. Est enim
 θεία μουσα carmen sacrum, deorum
 laudibus plenum, qualia ob victo-
 riam cantari solent; ἄβροτα ἔρεα
 vocat acclamationes sacras Antig.
 1134." Idem de diversis tibiae offi-
 ciis adscripsit Ovid. Fast. 6, 659. :
 cantabat fanis, cantabat tibia ludis,
 cantabat moestis tibia funeribus.
 WUND.

642. ἀχῶν] De Dorica verbi ἡχεῖν
 forma ἀχεῖν, saepe in ἰάχειν cor-
 rupta ad librariis, pluribus dixit
 Elmsleius ad Eurip. Heracl. 752.

644. Διὸς Ἀλκμήνας κόρος] Jovis
 ex Alcmena filius. Duo genitivi sic
 juxta se positi offenderunt veterem
 librarium, qui τε post Ἀλκμήνας
 addidit, violato metro, recte dele-
 tum ab Triclinio: nisi quis Ἀλκμή-
 νας τε παῖς cum Hartungio scribere
 malit, quod non est verisimile in
 κόρος mutatum ab librario esse.
 Frequentius nomen alterutrum per

σεύται πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·
ὄν ἀπόπολιιν εἶχομεν
παντᾶ, δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, Ἰθριες οὐδέεν' ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαυτος αἰὲν ᾤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθεῖς
ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.

647.-654. = 655.-662.

648. Ante ἔν' erasa littera e. 649. παντᾶ] πάντα 650.-654. Ver-
sus sic divisi, χρόνον-| ἀ δέ-| τάλαινα-| πάγκλαυτος-| νῦν δ'-| ἐξέλυσ'-
pariterque in antistropha. 650. ἀ] ἀ Post δάμαρ tres litterae era-
sae. 651. τάλαιναν correxi pro τάλαινα 652. πάγκλαυτος] γ εκ ν
factum 653. αὖ στρωθεῖς Musgravius pro οἰστρηθεῖς. 654. ἐπι-
πόνων ἀμερᾶν Erfurdcius pro ἐπίκουρον ἀμέραν.

adjectivum exprimitur, ut Κρόνιε
καὶ Πέας Pindarus dixit Ol. 2, 22.
εὐ Λατογενὲς κόρα Διὸς Aeschylus
Sept. 147. Nam sic poetae verba
illa redintegrandae esse alio loco
docui.

κόρος] κοῦρος Paris. 2712. et Ald.

645. σεύται] Per ὄρμαται, ἤξει ex-
plicat scholiasta. Frustra in σοῦται
mutat Blomfieldus in Glossario ad
Aeschylī Sept. v. 31.

648. παντᾶ pro πάντα, quod vio-
lato metro legebatur, correxi prae-
eunte Bothio, qui falso accentu
πάντα. Metrum idem quod v. 635.
Est autem παντᾶ cum ἀπόπολιιν
conjungendum. Scholiasta, ὄν ἐκτὸς
εἶχομεν τῆς πάλειος, εἰς δυοκαιδεκᾶ-
μηνον ἀμμένουσαι. τὸ δὲ ἐξῆς· ὄν ἀπόπο-
λιιν πελάγιον, ἀπὸ τοῦ ἔκωθεν τῆς
πάλειος ἐν τῷ πελάγει.

δυοκαιδεκάμηνον χρόνον] Duode-
cim qui annum explent mensium
numerum ponit ut rotundum. Nam
Hercules quindecim menses domo
ᾤβουερατ, ut v. 164 dictum est.

650. ἀ δέ οἱ] De hiatus dixi ad
Electr. 195.

τάλαιναν] Legebatur τάλαινα, quod
vitium recentiores editores prava
versuum descriptione occultarunt.
nam in veteribus editionibus ver-
sus recte sunt divisi. Scribendum
erat τάλαιναν, quod in τάλαινα cor-
ruptum est propter vicinum δυστά-
λαινα. Eodem plane modo in Phi-
locteta peccatum v. 291. αἰτὸς ἄν
τάλας εἰλυόμεν δόστηνος ἐξέλειον
πόδα, ubi librarii δόστηνος exara-
runt propter ἐξέλειον, Sophocles
vero δόστηνος πόδα dixit, ut δόστηνος
πόδι in eadem fabula v. 1377. Con-
tra apud Eurip. Phoen. 1533. γε-
ραῖδον πόδα δόστανος δεινίσις λαύων,
libri multi male δόστανον.

653. αὖ στρωθεῖς] οἰστρηθεῖς cum
codice apographa, nisi quod in uno
est οἰστρωθεῖς, memoratum jam ab
H. Stephano. Ἄρης στρωθεῖς dici-
tur Mars compositus a. sedatus,
bello finito. Metrum hujus versus
est Molossicum.

654. ἐξέλυσ'] Quum in antistro-
pha molossus positus sit συγγραθεῖς,
suspectum fit ἐξέλυσ', quod ab in-
terprete positum videri potest pro

ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ

655

σταλή πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,

πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, νασιῶτιν ἔστλαν

ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·

ᾄθεν μόλοι πανίμερος,

660

τᾶς πειθοῦς [παγχρίστῳ] συγκραθεὶς

658. ἀνύσειε] ἀνύσεισ, ε a m. recentissima. 659. Ante θυτήρ tres quattuorve literae erasae. 660. πανίμερος Mudgius pro πανάμερος. 661. παγχρίστῳ] γ ex ν factum. Seclusi hoc vocabulum indicato trium syllabarum defectu in initio versus proximi.

alio verbo, quale est ἐξήρνε, quo utitur Sophocles Phil. 423. οὗτος γὰρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρνε. Sed quum molossus συγκραθεὶς accurate respondeat verbis ἀβ στρωθεὶς aptissimumque sit verbum ἐξέλυσ' (ut in Oed. T. 35. dixit ὁ γ' ἐξέλυσας—σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν), multo probabilius est vitium in versu antistrophico esse quaerendum, de quo dicetur ad v. 661.

ἐπιπόνων ἀμερᾶν] Genitivum fortasse legit scholiasta, qui annotavit, μανεὶς δὲ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας εἶχομεν. Et in alio scholio, νῦν δ' Ἄρης δὲ πρὸς τὸν Εὐρυτον· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανῆλθεν.

655. μὴ σταλή πολύκωπον] Scholiasta, μηδαμοῦ ἢ ναὺς ἀλλαχοῦ ὀρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφίκοιτο, τὴν Εὐβοίαν νῆσον ὑπερβὰς καὶ καταλιπὼν· καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν ἐκεῖ ἔμεινε θῦσαι τῷ πατρί. πολύκωπον ὄχημα ναὸς· ἀντὶ τοῦ ἢ ναὺς. αὐτῷ· τῷ Ἡρακλεῖ.

657. πρὸς] ποτὶ Wakefieldus, ut tribrachus tribracho in stropha posito respondeat. De quo non dubitandum foret in carmine chorico Aeschyli: sed apud Sophoclem res minus certa est.

658. νασιῶτιν—θυτήρ] I. e. insulari relicta ara, ubi sacris operari dicitur. Sic recte Brunckius.

660. πανίμερος] Scripturam cor-

ruptam πανάμερος utcumque interpretati sunt scholiastae, quorum annotationes ad verba proxima apponentur. Recte Mudgius πανίμερος, i. e. desiderio ardens: cujusmodi adjectivum hoc loco scriptum fuisse a poeta et res ipsa docet et verba proxima confirmant. Hoc quum in πανήμερος corruptum esset, in πανάμερος est mutatum, ut formae Doricae passim ab correctoribus veteribus illatae sunt, de quo ad Antig. 110. et alibi diximus.

661. τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ | συγκραθεὶς] Scholiasta, πανάμερος: ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεὶς, ἐκ προφάσεως τοῦ Νέσσου κατεσκευασμένῳ. πειθοῦς δὲ πέπλῳ εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τῷ μεταπίθειν καὶ μετατιθέσθαι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Διανείραν.—παγχρίστῳ: λείπει τὸ πέπλῳ, συγκεκραμένος καὶ ἀρμοσθεὶς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός. Falluntur quidem qui παγχρίστῳ omissio πέπλῳ dici potuisse existimarunt grammatici: sed hoc tamen recte animadvertunt substantivo aliquo opus esse, quod in παγχρίστῳ latere potest, quocum olim comparabam miram glossam Hesychii παγχυρισμός· πολυσύγκριτος, quod παγχυρισμός esse videatur, ab grammatico per πολυσύγκριτος, intellecto χυρισμός, expositum. Non est tamen verisimile istiusmodi substantivum exstitisse,

— ἐπὶ προφάνσει θηρός.

ΔΗ. γυναικες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὄσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως ; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ' ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δῆ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων ;

ΔΗ. μάλιστα γ' ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν

662. προφάνσει scripserunt pro προφάσει.

nec Meinekii conjectura (in Leutschii Philologo vol. 13. p. 548.) παραχέμιστος satis probabilis. In versu Sophoclis quum verba τὰς χειρῶν συγκραθεῖς accurate respondeant verbis in stropha v. 653. positis νῦν δ' Ἄρης ἐδ' στραθεῖς, videndum ne πεγχεμιστος explendae lacunae causa fictum vel ex glossemate ortum sit πέγχεμιστος adscripto verbis poetae, quae fortasse fuerunt τὰς χειρῶν συγκραθεῖς ἰμμότοις, cujus vocabuli frequens apud medicos usus est proprie dicti de medicamento liquido, quod lintecolis conserptis exceptum intra ulcera reconditur. Id si ad medicamentum quo tunica Herculi tradenda tincta erat translatis Sophocles, minor ejus audacia fait quam Aeschyli, qui Choeph. 471. δώμασιν ἰμμοτον τῶνδ' ἄκος dixit. Hujusmodi autem nomine Sophoclem hic usum esse probabilis est quam quod quis conjiciat φαρμάκους vel ἰνδυτοῖς.

662. ἐπὶ προφάνσει.] Quod in codice legitur ἐπὶ προφάσει, nihil aliud significare potest quam sub praesertim sive sub specie, ut exempla in Thesouro collecta ostendunt. Quamobrem correxi προφάνσει. Adjectivo προφάντες bis utitur in hac fabula v. 1159. 1163. Ceterum etiam alia hujusmodi derivata verbi φαίνω in derivata verbi φημί passim ab li-

brariis corrupta sunt, ut ἐκφάσεις pro ἐκφάνσεις scriptum est apud Herodotum 6, 129. In aliis nonnullis scriptores ipsi has formas permutarunt, cujusmodi est quod ἐμφάσεις pro ἐμφανσεις dixerunt, non constitorunt vero sibi in adjectivo quod modo ἐμφαντικός modo ἐμφατικός scriptum, libris non raro utramque formam uno eodemque in loco praesentibus.

θηρός] Nessi Centauri.

663. περαιτέρω] I. e. ἐπὶ τὴν συμφέρουσαν χρεῖαν καὶ πλείω (πλέον Brunckius) τοῦ θέοτος, ut explicat scholiasta.

666. ἀθυμῶ δ' εἰ—] Sic τερβοῦσαν εἰ— v. 176.

667. ἀπ' ἐλπίδος καλῆς] Ἀ δὲ μακρὰ προφασία. Electr. 1127. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥσπερ ἐξέπεσαν εἰσεδεξάμεν.

668. Ἡρακλεῖ δωρημάτων] Idem dativi usus qui apud Eurip. Iph. T. 387. τὰ Ταρτάλου θεοῖσιν ἐστιάματα, aliosque non raro. Genitivus autem δωρημάτων pendet ab ἐλπίδος.

669. μάλιστα γ'] Scholiasta, καὶ φησὶ, περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως ὥστε μηδέποτε παραινεῖσαι τινὶ ἀδελόν πράγματι προθυμίαν λαβεῖν, δ' ἔστιν, ἀδελφὸν πράγματι ἐπιχειρεῖν. προθυμίαν ἀδελόν dicit cujus obscuro s. incertus successus est.

ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

670

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὄτου φοβεῖ.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἦν φράσω,

γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.

ῥ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως

ἔχριον, ἀργῆτ' οἶος εὐέρου πόκψ,

675

τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἔδεστον ἐξ αὐτοῦ φθίνει,

καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν,

ἦ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.

ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν

680

πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι, προὔδιδάξατο

670. τῷ] τῷι 671. φοβεῖ] φοβῆι 672. ἦν Erfurdcius pro ἄν.

673. μαθεῖν] λαβεῖν, μ et θ a m. pr. 675. εὐέρου] εὐείρω (non εὐείρωι).
Correxit Valckenarius, nisi quod εὐέρου scripsit. 677. αὐτοῦ] αὐτοῦ
sine spiritu.

671. δίδαξον, εἰ διδακτὸν] Sic v.
64. δίδαξον, — εἰ διδακτά μοι.

672. ἦν recte Erfurdcius pro ἄν.
Aristoph. Pluti v. 349. Βλ. ποιός
τις (κίνδυνος); Χρ. οἶος —, ἦν μὲν
κατορθώσωμεν, εἰ πράττειν ἀεί.

673. μαθεῖν] παθεῖν arogr. non-
nulla, quod legit scholiasta, γυναῖκες
ὑμῖν θαῦμα: θαυμαστὸν καὶ οἶον οὐκ
ἄν τις ἐλπίζει παθεῖν. γρ. δὲ καὶ μα-
θεῖν. Λαβεῖν, quod primo scripserat
librarius in codice, ex v. 670. il-
latum.

674. ῥ] Genere neutro dictum,
cui respondet τοῦτο v. 676.

675. ἀργῆτ'] I. e. ἀργῆτι, rariore
elisione, de qua dixi ad Oed. Col.
1435. ἀργῆτα μαλλὸν dixit Aeschylus
Eum. 45.

εὐέρου] Male εὐείρω in codice.
εὐείρου Valckenar. ad Eurip. Phoen.
994. p. 361. Recte, nisi quod εὐέρου
scribendum erat forma Attica, quam
diserte praecipit Phrynich. in Bek-
keri Anecd. p. 39, 18. (εὐερος ὅτις
καὶ εὐερον ἰμάτιον: οὐκ εὐέριον.) et

in Ecloga p. 146. εὐέριον μὴ λέγε,
ἀλλ' εὐερον ἰμάτιον τρισυλλάβως καὶ
χωρὶς τοῦ i. ad quem locum vide
quae Lobeckius attulit.

677. φθίνει mutata orationis struc-
tura pro φθίνον intulit, quia minus
placebat ἔδεστον φθίνον.

678. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος] Scho-
liasta, σπιλάς, ἡ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ
λίθου θεμένη αὐτὸ, τοῦτό φησι. κατα-
τήκεται οὖν καὶ ρεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ
τοῦ λίθου διαρρέον. Recte ψῆ in-
transitive dictum accepit de villo
laneo propter vim veneni diffuente
et fatiscente. κατέψηκεται χθονί dixit
v. 698. ψῆ sine iota subscripto apud
Eustathium p. 751, 52. 1071, 9. tan-
quam ab forma quadam ψῆμι, ut
grammatici κνήμι finxerunt ex Ho-
merico imperfecto κνή pro praesente
accepto. Est vero praesens ψῆ con-
tractum ex ψάει, ut ζῆ contractum
est ex ζάει.

681. πικρᾷ γλωχίνι] Sic πικρὸν δῆ-
στόν dixit Homerus.

παῖκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμεν,
 χαλκῆς ὄπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, 683
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' αἶε 685
 θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σάζειν ἐμέ,
 ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι πον.
 κάρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίλου βοτοῦ λάχνην, 690
 κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου

Post 683. sequebatur καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων.

682. ἐσωζόμεν] ἐσωζόμεν 685. τ' οἶκ. 686. θερμῆς] θερμῆσ σά-
 [ζειν] σάζειν 689. κρυφῇ] κρυφῆ 691. κάθηκα] καθῆκα

682. ἐσωζόμεν] Memoria condita
 veteris. BRUNCK.

683. χαλκῆς—δέλτου] Pollux 8,
 128. ab Schneidew. comparatus,
 δέλτοις χαλκαῖς ἦσαν πάλαι ἐντετυ-
 πωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν
 καὶ τῶν πατρῶν. ἐκ δέλτου dicit
 scripturam ex tabula petitam. Mi-
 serum qui in codice sequitur ver-
 sum καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ
 τοιαῦτ' ἔδρων recte eiecit Wunderus.
 Additus enim est ab interpolatore
 non intelligente infinitivum σάζειν
 ab verbo προῖδιδάξασθαι pendero.
 Legit hunc versum scholiasta, qui
 ad πρόρρητα annotavit, πρὸς ἐμέ τῶν
 Νέσσου προσημῆνα, προμεμελετη-
 μένα μοι ἢ ἀπόρρητα.

685. τ' additum in apographis.

687. ἕως ἂν] Recte Elmsleius ad
 Marklandi Suppl. 916. ἕως νῦν cor-
 rexerit. ἂν post ἕως. ἤνικα (ut v. 164.)
 aliasque huiusmodi particulas saepe
 cum ἂν et conjunctivo conjunctas,
 non raro etiam optativo addide-
 runt librarii. Cujusmodi errores
 non pauci e libris melioribus nunc
 correcti sunt. Adjectivum ἀρτί-
 χριστον, recepta illitum, (παρωτὰ
 χρεόμενον schol.) hoc uno loco lo-
 gitur.

688. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργαστέον] Faci-

endum fuisse dicit quod verbis ἀρ-
 τίχριστον ἀρμόσαιμι significaverat.
 Recte scholiasta, νῦν δ' ὅτ' ἐπέστη
 δ' καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχρισα μαλλὸν
 ἐρίου.

689. Verba κατ' οἶκον ἐν δόμοις etsi
 non minus recte conjuncta sunt
 quam apud Theocritum 17, 17. καὶ
 οἱ χρίσεις δόμοι ἐν Διδίαι οἴκῳ δέδμη-
 ται, tamen aliud quid scriptum a
 poeta esse verba ἔχρισα et συμπτύ-
 ξασα arguunt, quae accusativum
 aliquem postulant, quem δῆρον esse,
 quod sequitur v 692., credunt in-
 terpretes, cujusmodi nomen non in
 fine demum sententiae, sed in priore
 potius parte poni debebat. Quam-
 obrem vereor ne ἐν δόμοις vel di-
 versa scriptura sit ad ἐν μυχοῖς v.
 686. olim adscripta, vel suppletum
 postquam ἐνδονόν vel simile nomen
 post κατ' οἶκον excidisset. Aliam
 viam inuit scholiasta, cujus verba
 modo apponui, qui μαλλὸν vel legit
 vel ipse substituit pro μαλλῶ: de
 quo non cogitandum. Necessarius
 enim est dativus, quum hoc dica-
 tur, lana illita usam esse Dejaniram
 ad vestem illinendam.

690. κτησίλου βοτοῦ] Domestici
 pecudis.

691. ἀλαμπὲς ἡλίου] Id est ἔκτα-

κοίλῳ ζυγαστρῷ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.

τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως

695

[τῆς οἴδος, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,]

ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπεται,

ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,

μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος

ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.

700

692. εἶδετε] εἶδεται, ε a m. pr.
sum spurium notavit Dobraeus.
ψηκται] κατέψικται

693. εἴσω] Sic, non ἔσω.
προὔχριον] προὔχρειον

696. Ver-
698. κατέ-

700. ἂν βλέψειας] ἐκβλέψειας

θεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud absimilis illius in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. BRUNCK.

692. [ζυγαστρῷ] ξυλίγη σορῶ vel κιβωτῶ, ut interpretantur grammatici. V. scholiastam, Etym. M. p. 412, 28. Eustath. p. 956, 6. Dativus omissio ἐν dictus, ut ἡνίκ' ἡ μέσῳ πόρῳ v. 564.

δῶρον] Ut donum Herculi offerendum.

693. ἀποστείχουσα] Domum introiens, vobis relictis. Similiter ἀπέξας Aj. 305.

φάτιν] Non φάντασμα vel φαντασίαν, ut explicat scholiasta, sed rem de qua dicitur. Quo sensu frequentius λόγος dicitur vel ἔπος, ut monet Wunderus.

694. ἀξύμβλητον] Quod intelligi vel mente comprehendi nequit, quemadmodum contrario sensu εὐξύμβλητος et εὐξύβολος dicitur. μαθεῖν additum ut ἀνέλπιστον μαθεῖν v. 673.

695. τὸ γὰρ κάταγμα] Scholiasta, τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου μετὰ τὸ χρῖσαι τὸν πέπλον ἔρριψα ὑπὸ τόπον καταλαμπόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπεν. κάταγμα: τὸ αἰγείον μῆρυμα.

πως] I. e. nescio quomodo.

696. Hunc versum, qui notae non melioris est quam v. 684., delendum esse vidit Dobraeus. Inepte ἐς μέσην φλόγα addidit interpolator, quum satis sit dici ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν.

698. χθονί] *Humi*. κατέψηκται (nam sic codicis scriptura κατέψικται correctata est in apographis) scholiasta explicat ὑπέρρευσεν, ἀφανῶς λένυται. Nicandri Ther. 52. comparavit Wakef. ἡ πρίονοσσι τομαίη κέδρος, πουλυδόουσι καταψηχθεῖσα γενελοῖς. ubi scholiasta, τὸ καταψηχθεῖσα ἀντὶ τοῦ διαιρευθεῖσά ἐστι. ψώχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ διαιρεῖν. ἡ κατακνηθεῖσα, οἷον καταπρισθεῖσα.

699. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν] Scholiasta, εἰκοδὸς πρίσματι ξύλου. θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὸ πρίσμα· τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων ἐκείνου τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

700. ἂν βλέψειας] Sic recte aliquot apogr. In aliis nonnullis codicis scriptura ἐκβλέψειας in ἐμβλέψειας corrupta. Antiqua scriptura ἄμ βλέψειας fuit, ut ἄμ ποτ' primum in codice scriptum fuit v. 707.

τοιόνδε κείται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προῦκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίνος ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὀμῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
 ἔμοι παρέσχ' εὐνοίαν, ἧς ἔθνησχ' ὑπερ;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει
 χρήζων ἔθειλέ μ'· ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὄτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνημαι.
 μώνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ·

704. ἐς scripsi pro eis. Βακχίας] βακχείας 707. ἂν] v ex μ factum. 708. ἦς] ἦισ 710. ἔθειλέ μ'] Sic, non ἔθειλεν μεθύστερον] μεθ' ὕστερον

701. τοιόνδε κείται προπετές] I. e. tale erat quod humi deieceram. WUND.

ἴδεν per attractionem (pro οὐ) positum propter ἐκ γῆς. HERM.

702. θρομβώδεις ἀφροί] Spumae graminis similes.

703. γλαυκῆς ὀπώρας] Scholiasta, τοῦ γλαυκοῦ τοῦ ἀρτίως ἐπιισθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ἔσθ', εἰ πέσει χαμαί, ἀφρίσκει γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον ἔπειθ' διὰ τὴν λαμπρότητα. Hesychius, ὀπώρα· τὸ θέρος καὶ τὸ μετέωρον. πυρίων δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροθρόων. Itaque hoc dicit: haud secus ac si pinguis liquor uvae maturae (proprie caeruleae, i. e. nitan-tis) statim a vite Bacchica in terram effusus erit; id est, cujusmodi spumas agit pinguis liquor uvae maturae, quae modo calcata erit, in terram effusus. Illud facile quisque sua sponte intelliget, non de

una uva intelligendum nomen ὀπώρα esse. Liqueor uvae dicitur πίνος eodem modo, quo musta dicuntur pinguis a Latinis scriptoribus. WUND.

704. Βακχίας ex aliquot apogr. pro βακχείας.

705. ποῖ γνώμης πέσω] Sic Oed. C. 170. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;

707. ἀντὶ τοῦ] His verbis accuratius definit quod dixerat πόθεν.

708. ἦς ἔθνησχ' ὑπερ] Cujus servandae causae, i. e. ne stuprum mihi ab eo inferretur. WUND.

710. ἔθειλε] I. e. ἠπάτα, ut explicat Hesychius et apud Homerum Π. 21, 604. scholiasta. WAKEF. In apogr. aliquot ἔθειλεν, omisso pronomine.

711. ἀρκεῖ] Prodest. Schol. ὠφέλει.

712. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι] I. e. εἰ μὴ διαμάρτομαι τῆς γνώμης, ἢ ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω, ut explicat scholiasta.

τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναιτα, χῶνπερ ἂν θίγη, 715
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὄδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε ; δόξη γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσεται,
 ταύτη σὺν ὀρμῇ κάμῃ συνθανεῖν ἄμα. 720
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
 ἧτις προτιμᾷ μὴ κακῇ πεφυκέναι.

715. χῶνπερ Wakefieldus pro χ' ὥσπερ 718. δόξη γοῦν] δοξη-
 γοῦν (sic) 720. ὀρμῇ] ὀρμῆι, γ a m. pr.

714. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον] Objectum verbi βαλόντα est τὸν Νέσσον. Nam sagittam dicit qua Nessus ictus est.

715. Χείρωνα] Apollodorus 2, 5, 4. in narratione de Centauris ab Hercule in fugam versis, πρὸς Χείρωνα συνέφυγον, ὃς ἐξελαθεῖς ὑπὸ Λαπιθῶν ὕρου Πηλίου παρὰ Μαλέαν κατέφκησε. τούτῳ περιπεπωκότας τοὺς Κενταύρους τοξεύων ('Ηρακλῆς) ἴησι βέλος, τὸ δὲ ἐνεχθὲν 'Ελάτου διὰ τοῦ βραχίονος εἰς τὸ γόνυ τὸ Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνιθεῖς δὲ 'Ηρακλῆς προσδραμὼν τό τε βέλος ἐξείλκυσε καὶ δόντος Χείρωνος φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνίατον δὲ ἔχων τὸ ἔλκος εἰς τὸ σπῆλαιον ἀπαλλάσσεται. et quae sequuntur: ubi aliorum de eadem re narrationes nonnihil inter se discrepantes comparavit Heynius, velut Ovidii Metam. 5, 387 seqq.

χῶνπερ ἂν θίγη] Scripturam codicis χ' ὥσπερ (duo apogr. χ' ὥσπερ) ἂν θίγη suo quoque in libro habuisse videtur scholiasta, ex χῶσπερ corruptam esse iudicans, ut ex annotatione ejus colligi potest, καὶ ὄσα ἂν θίγη τοῦ 'Ηρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε θηρίον, ἀπόλλυται

716. ἐκ δὲ τοῦδ'] Male scholi-

asta, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ Νέσσου. τοῦδε est τοῦ ἄτρακτου, ὄδε vero cum ἰὸς αἵματος μέλας cohaeret, i. e. ex illa sagitta atrum sanguinis virus per vulnus transfusum quomodo non Herculem quoque perdet? Sic recte Hermannus. Genitivus σφαγῶν ab verbo διελθὼν regitur, quod cum hoc casu pariter atque accusativo construitur.

718. δόξη γοῦν ἐμῇ] In apogr. nonnullis δόξει γοῦν ἐμοί.

719. κείνος εἰ σφαλῆσεται, ταύτη (ταύτῃ Brunckius, quo non opus) σὺν ὀρμῇ—] Similiter Aj. 496. ἧ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς, ταύτη νόμιζε κάμῃ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ— δουλίαν ἔξειν τροφήν. ὀρμῆν impetum dicit vel plagam Herculi inflictam, ut μιᾷ ὀρμῇ, ἀπὸ μιᾶς ὀρμῆς et similia dicuntur. Scholiasta, τούτῳ τῷ τρόπῳ, τουτέστι διὰ τοῦ πέπλου. Quod in codice est ὀρμῇ superscripto γ fecit ut in apographis aliis, inter quae Lb., ὀρμῇ servaretur, in aliis ὀργῇ poneretur. Sententia eadem aliter expressa v. 84. ἦνίκ' ἦ σεσώσμεθα | κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα.

721. ζῆν — πεφυκέναι] Sententia frequens, velut Aj. 479. ἀλλ' ἦ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι | τὸν εὐγενῆ χρῆ.

ΧΟ.ταρβείν μὲν ἔργα δειν' ἀναγκαίως ἔχει,
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗ.οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμάσιν 725
οὐδ' ἐλπίς, ἣτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟ.ἄλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἔκουσίας
ὄργῃ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗ.τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ 730
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἔστ' οἴκοι βαρύ.

ΧΟ.σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγου,
εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστῆρ πατρὸς δε πρὶν ὦχετο.

ΥΛ.ὦ μήτηρ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην, 735
ἦ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην

723. δειν'] δεῖν' 730. ἔστ'] ἐστιν οἴκοι Wakefieldus pro
οἴκοι. 731. λόγον] χρόνον, superscripto literis exilioribus a m.
ant. γρ. λόγον. 733. μαστῆρ supra versum a m. pr. 735. σε-
σωσμένην] Sic, non σεσωσμένην.

723. ταρβείν—] Scholiasta, ἀνδρ-
αὶ μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα·
τὴν δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως καὶ τῶν
συμβησομένων αἰρεῖσθαι τὰ δεινὰ.
Quae non omnino vera interpre-
tatio est. Rectius Brunckius :
necesse quidem est atrociam facta
formidare, sed ante exitum spes
abjicienda non est. Significat au-
tem κρίνειν τὴν ἐλπίδα judicare de
spe, sive discernere, falsano an
vera sit spes, id est hoc loco abji-
cere spem. WUND. ἔργον δεινὸν
ἔχειργασμένην Dejanira se dixerat
v. 706.

726. προξενεῖ] I e. παρέχει, ut
schol.

729. ἄλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι] Scholiasta, τοῖς ἔκουσίαις σφαλεῖσιν
ἢ ἐπαγομένη ὄργῃ πεπεμμένη ἐστὶ
καὶ πρᾶξι καὶ συγγνωστῇ, ἣς σε
δικαίον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέ-
ους ἄκουσα γὰρ ἡμαρτες. Hoc est
quod Thucydides 3, 40. dixit ξύγ-
γνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον, aliique

non pauci aliis verbis dixerunt.
ἐξ ἔκουσίας dictum ut ἐκ ταχείας
v. 395. Male in lemmate scholii
ἐξ ἔκουσίου.

729. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός] Par-
ticeps mali.

730. οἴκοι] Frequens hic meta-
phoricus adverbii usus de eo quod
quis sibi proprium habet, pro quo
cur οἴκοις poneret posta, quod est
in codice, nulla ratio erat.

731. ἁρμόζοι] I. e. πρόκει, ut ex-
plicat schol.

λόγον] χρόνον etiam in apogra-
phis.

733. μαστῆρ] I e. ματέρων.

734. σ'] Pronomen quum ad
tres quas sequuntur sententiae
partes pertineat, recte praeposi-
tum est, etsi hoc metri causa
factum est. Non perspexit cor-
rector, qui v. 736. μητέρα σ' scrip-
sit, ubi apogr. pleraque recte
μητέρ'.

ἄλλου κεκληῆσθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.

ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον ;

ΥΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω

πατέρα, κατακτείνασα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.

740

ΔΗ. οἴμοι, τί ν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον ;

ΥΛ. ὄν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ

φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγέννητον ποιεῖν ;

ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ ; τοῦ πάρ' ἀνθρώπων μαθῶν

ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς ;

745

ΥΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν

πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλώσσαν κλύων.

736. μητέρ'] μητέρα σ
οἴμοι. ποιεῖν] ποεῖν
tissima seculi 15. vel 16.

743. Alterum ἂν additum ex Suida s. v.

747. κοῦ] καί, κοῦ in marg. a m. recen-

737. ποθεν] Licet intelligere ἐκ
θεοῦ τινος, ut schol.

738. τί—στυγούμενον] I. e. quid
est factum ab me quod odio di-
gnum vel abominandum sit? Sic
hoc explicandum erit, si incorrupta
sit versus scriptura, de quo dubi-
tari potest.

743. τὸ γὰρ φανθὲν] Schol. τὸ ἀπαξ
πραχθὲν καὶ ἐπὶ πέρας ἔλθον πῶς ἂν
τις μὴ γενέσθαι ποιήσειεν ; Πίνδαρος
(Ol. 2, 29.) “ τῶν δὲ πεπραγμένων
ἀπολήτων οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων
πατήρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.”
τὸ φανθὲν dicit quod in lucem edi-
tum est : quod eodem redit quo τὸ
πραχθὲν, quod scholiasta posuit.

743. Alterum ἂν ex Suida ac-
cessit s. v. οἴμοι. Eo omissio in Lb.
aliisque apographis ἀγέννητον in
ἀγέννητον mutatum est. Agatho a
Porsono citatus apud Aristot. Eth.
Nicom. 6, 2. μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ
θεὸς στερίσκεται, | ἀγέννητα ποιεῖν
ἄσσοι ἂν ἢ πεπραγμένα.

ποιεῖν] ποιεῖν etiam Lb. et Sui-
dae codex Paris. Vid. ad Ajac.

1356. Vulgo apud Suidam ποιῆ-
σαι.

744. τοῦ πάρ'] Sic τοῦ πρὸς pro
πρὸς τοῦ Oed. T. 525. ubi vide
annot.

747. πατρὸς non cum ὄμμασιν,
sed cum βαρεῖαν ξυμφορὰν conjun-
gendum esse sensus verborum do-
cet, nisi quis πατρὸς βαρεῖαν—αὐτὸς
δεδορκῶς transponere malit, quod
Nauckius proposuit. Sed videtur
poeta αὐτὸς consulto in initio sen-
tentiae posuisse, quia oppositum
est praecedentibus τοῦ πάρ' ἀνθρώ-
πων μαθῶν. Ad collocationem ver-
borum quod attinet, ambiguitas
non major est quam v. 1087.
ἐγκατάσκηψον βέλος, πάτερ, κεραυ-
νοῦ, ubi non πάτερ κεραυνοῦ, sed
βέλος κεραυνοῦ cohaerent.

κοῦ] Sic Lb. Cetera apographa,
uno excepto, καί. Eodem vitio
apud Euripidem Iphig. T. 901.
libri omnes τὰδ' εἶδον αὐτὴ καὶ κλύ-
ουσ' ἀπαγγελῶ. ubi L. Dindorfius
κοῦ restituit.

κατὰ γλώσσαν] I. e. ex ore ali-

ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τὰνδρὶ καὶ παρίστασαι;

ΤΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.

δθ' εἶπε κλειωτὴν Εὐρύτου Πέρσας πόλιν, 750

νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθλίνα,

ἄκτῃ τις ἀμφίκλυστος Εὐβόλας ἄκρον

Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρώφ Διὶ

βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·

οὐ νῦν τὰ πρῶτ' ἐσειδὼν ἄσμενος πόθφ. 755

μέλλουσι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς

κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἴκετ' οἰκειὸς Λίχας,

τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·

748. ἐμπελάζεις] εἰ οὐκ ἦ factum a m. pr. 751. τροπαῖα] τρώπαια
753. Κήναιόν] κηναῖόν 757. κῆρυξ] Sic hoc loco, non κῆρυξ ἴκετ'
ἴκετ' οἰκειὸς] οἰκοῖος pr.

orum. Similes locos comparant interpretes, velut Aesch. Pers. 266. καὶ μὴν παρών γε καὶ λόγους ἔλλων κλέων, | Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν οἱ ἔπορσένθη κακί. Eurip. Heracl. 848. τὰπὸ τοῦδ' ἤδη κλέων | λέγοιμ' ἔσ ἔλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδῶν.

748. ἐμπελάζεις] Quod in codice librarius primo scripserat, sed ipse in ἐμπελάζεις mutavit, ἐμπελάζεις, servatum in Lb, ad secundam formae mediae personam ducere videatur ἐμπελάζω, quam posuit Bergkiius. Verum quum satis usitatum sit ἐμπελάζειν intransitive dictum et ἐμπελάζειν calami lapsu scriptum esse possit pro ἐμπελάζεις, ut θέλειν v. 333. pro θέλεις, hoc servavi.

749. εἰ χρὴ μαθεῖν σε] Dignane sit Dejanira cui rem exponat, iratus Hyllus dubitat. WUND.

750. δθ' εἶπε—ἄκτῃ τις—ἐστιν] Frequens haec orationis forma in narrationibus, quae cum Schneidew. comparavit Eur. Hippol. 1198. ἐπεὶ δ' ἔρημον χώρον εἰσεβάλλομεν, ἄκτῃ τις ἐστι, . . . ἔνθεν τις ἔχῳ ἔρημον μεθήκεν. Iph. Taur. 261. ἐπεὶ βούε πάνταν εἰσεβάλλομεν, ἦν

τις διαρρῶξ . . ἀγμός· ἐνταῦθα δισοσοὺς εἶδῃ τις νεανίας. 1449. ἔταν Ἀθήνας μόλρη, χώρος τις ἐστιν . . . ἐνταῦθα Ἴδρσαι βρέτας.

752. Εὐβόλας ἄκρον Κήναιον] Conf. v. 238.

754. βωμοὺς ὀρίζει] Hic activo utitur, ut βωμοὺς ὀρίζειν Philostratus p. 257. aliique dixerunt, sed ὀρίζεται βωμοὺς dixit v. 237., non alio discrimine quam quod illic media, hic activa forma metro commoda erat.

τεμενίαν τε φυλλάδα] τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν στέφανον, ἢ τέμενος πολύφυλλον explicat scholiasta.

755. ἄσμενος πόθφ] Laetus ob desiderium tandem aliquando expletum. SCHNEIDEW.

756. πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς] I. e. multas mactare pecudes sacrificandas. Euripideum πολύθυτον τιμῆ Heracl. 777. comparat Wund.

757. ἀπ' οἴκων] Ab Trachine.

οἰκειὸς] Scholiasta, ἐλεγχο δ' Λίχας σύντροφος εἶναι Ἰλλου. Παιδαγωγὸς Hylli dicitur ab schol. Apoll. Rh. 1, 1212.

ὄν κείνος ἐνδύς, ὡς σὺ προὔξεφλῆσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
 ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῇ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δέλαιος Ἰλεψ φρενὶ
 κόσμῳ τε χάλρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἑδαίετο 765
 φλόξ αἱματηρὰ κάπδ' πιείρας δρυός,
 ἰδρῶς ἀνήει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
 χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων

759. προὔξεφλῆσο] προὔξεφείεσο
 erasa, θ ut videtur.

767. ἰδρῶς ἀνήει] ἰδρῶς ἀν ἦει
 πτύσσεται Musgravius pro προσπτύσσετο

761. ἀπαρχὴν] Post χ littera

προσ-

760–762. Splendidi sacrificii descriptio, ut apud Homerum ab Wakef. comparatum Il. 1, 315. τεληέσσας ἑκατόμβας ταύρων ἡδ' αἰγῶν, et Senecam Herc. Oet. 874. Stetit ad aras omne votivum pecus, | totumque tauris gemit auratis nemus.

761. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν] ὁμοῦ vel ὁμοῦ τι saepe cum numeralibus conjunctum: de quo dictum in Thesaurο vol. 5. p. 1993.

762. προσῆγε] Ad aram.

763. πρῶτα μὲν —] Respondet ὅπως δὲ — v. 765.

764. κόσμῳ τε—καὶ στολῇ] Eodem redit quo κόσμῳ στολῆς.

κατηύχετο] I. e. preces fundebat ad deos.

765. ὀργίων—φλόξ] Non opus ut ἀπό ex altera parte sententiae suppleatur. αἱματηρὰ dicitur, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερῶν συνίσταται, ut annotavit schol.

766. κάπδ' πιείρας δρυός] Scholiasta, ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον. Nam proprie πεύκη intelligenda. HERM.

767. Recte Musgravius et Porsonus ad Eurip. Med. 1138. προσπτύσσεται restituerunt pro προσπτύσσετο. Nihil enim causae erat cur augmentum omittere mallet quam praesenti uti, etsi illud interdum fit in nunciorum narrationibus, plerumque metri causa. Idem dicendum de v. 796.

767 seqq. Imaginem Herculis τοῦ καταπονουμένου τῷ τῆς Δραπέρας χιτῶνι Corinthi olim exstitisse ex Polybii historiis narrat Strabo 8. p. 381.

768. ὥστε τέκτονος] Ut statuarii, i. e. ut vestis quam statuarius exprimit cum corpore ipso cohaerentem. Ita τέκτονας dicit etiam Euripides in Alcest. 349. HERM. Scholiasta, ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος. τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέρος, ὡς ἀν ξύλῳ νεαρὰ κόλλη (κόλλα Brunckius) ὑπὸ τέκτονος προσείη χρισθεῖσα. Quod dicit νεαρὰ κόλλα sumsit ex adjectivo ἀρτίκολλος.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΩΙ

ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος εἶτα φοινίαις 770
 ἔχθρῶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο.
 ἐνταῦθα δὴ ἴβησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
 δάρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 κάκεῖνος ὡς ἤκουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἦ λυγίζεται,
 βίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780

770. ἀδαγμὸς ex Photio pro δαγμὸς. 771. ὡς Wakefieldus pro ἴβη.
 772. βήσε sine coronide, quam addidit Brunckius. 777. ἤκουσε] ἤκου-
 σεν, ex a facto ut videtur. 778. πνευμόνων] πνευμόνων

770. ἀδαγμὸς] Photii glossa est p. 7, 21. ἀδαγμὸς : ἀδαγμὸς : ὅπερ ἐστὶ ἀδαγμὸς οὕτως Σοφοκλῆς. Eadem leguntur in Bekkeri Anecd. p. 342, 22.

ἀντίσπαστος] Schol. ἴσος σπασμῶ, ἢ μετὰ σπασμοῦ.

φοινίαις] φοινίαις Brunckius.

771. ὡς] Scribebatur ὡς et post δαίνυτο commate interpungebatur. Correxerit Wakefieldus. Recte : nam Hylum nescire hydræ Lernææ veneno tinctam fuisse vestem illam apparet ex v. 934. ἐδαίνυτο per κατήσθιον αὐτὸν explicat scholiasta.

774. ἐνέγκοι] Apographorum vitæ sunt ἐνέγκαι, ἐνέγκαις, ἐνέγκας, ἐνέγκοι.

ποίαις—μηχαναῖς] Qua fraude a dolo usus.

776. ἔλεξεν] Intelligendum ἐνεγείνω, ut interpretatione sua significavit scholiasta.

778. πνευμόνων apogr. nonnulla recte pro πνευμόνων. Vid. ad 567. Imitatur hunc locum Aristophanes a Coraë indicatus (ad Xenocr. p. 185.) Ran. 473. Ἐχιδνά θ' ἐκαταγυγίφαλος, ἢ τὰ σπλέγχνα σου |

διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθήψεται. Hic quoque libri nonnulli recte πνευμόνων.

779. μάρψας ποδὸς νιν] Scholiasta, βραχάμενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' αὐτοῦ τὸ μέρος ἐνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος, οὗ εἰδόμενον δεσμεῖται τὸ ὑπόδημα, ἢ τι τοιοῦτον. λυγίζεται ἀρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται. ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν νευρῶν, ἐνθα ὑποδεσμοῦμεθα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λόγων. εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτὸν, νέον δὲ. Ὅμηρος (Π. 11, 105.) "δίδη μύσχοισι λύγοισιν."

780. βίπτει] βίπτει Elmaleius. V. ad Aj. 239. Participio βίπτοῦντα utitur Athenæus 2. p. 65 F. ubi hanc rem ex Sophocle narrat.

πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν] Ovidius Met. 9, 226. Nunc quoque in Euboico scopulis brevis emicat alte gurgite et humanæ servat vestigia formæ, quæ quasi sensurum nauitæ calcare verentur appellatque Lichan. Tumulum Lichæ memorat Aeschylus apud Strabon. 10. 447. Εὐβοῖδα κάμπτων ἀμφὶ Κηφαίου Διὸς ἀκτῆν, κατ' αὐτὸν τὸ μῦθος ἀθλίου Λί-

κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος αἱματός θ' ὄμοῦ.
 ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου
 κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίου μολεῖν. 785
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.

783. ἀνευφήμησεν (quod ἀνηυφήμησεν scripsi) ex schol. Eurip. Troad. 573. et Hesychio s. v. ἀνευφημήσει restitutum pro ἀνευφώνησεν, quod ἀνευφώνησεν ἐν scriptum in codice.

χα. Poeta in Etym. M. p. 417, 12. hanc oram significat verbis ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα. Tres parvae insulae αἱ καλούμεναι Λιχάδες memorantur ab Strabone 1. p. 60. et. 9. p. 426. SCHNEIDEW.

781. 782. κόμης—ὄμοῦ] Dicere volebat, elisum esse cerebrum ex vertice crinito, rupto disjectoque medio capite, qua capitis dissectione etiam sanguinem dispersum esse. Haec in pauca contrahens dicit, *ex vertice comato elisit cerebrum, medio capite disjecto, simulque sanguine.* HERM. Versibus 781. 782. utitur Athenaeus 2. p. 65 F. memorata Apollodori observatione Sophoclem μυελὸν dixisse, quia ἐγκέφαλον dici ab usu veterum alienum nit. Quem ejus errorem refutavit Casaubonus in annotatione. Ceterum similis crudelitatis exemplum ex Euripidis Troad. 1173. de Astyanacte cum Sophoclea descriptione comparavit Athenaeus.

781. κόμης] κόρσης Bothius.

μυελὸν ἐκράνει] Sic Euripides in fragmento Thesei apud schol. Aristoph. Ran. 476. ῥάνας πέδοσ' ἐγκέφαλον.

782. κρατὸς διασπαρέντος] Aptius foret διαρραγέντος: sed praetulit διασπαρέντος propter αἱματος, quod sequitur.

783. ἀνηυφήμησεν] ἀνευ φωνῆς ἐν,

quod legitur in codice, est ἀνευφώνησεν, ut scriptum in apogr. plerisque. Alia ἀνεφώνησεν. Rectam scripturam fortasse legit scholiasta, qui annotavit, κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναςεν. Schol. Eurip. Troad. 573. παιᾶνα δέ φησι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς τὸ "ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεῶς." Hesychius, ἀνευφημήσει: ἀνοιμῶξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Scribendum ἀνευφήμησεν: ἀνφῶμωξεν. Lex. in Bekk. Anecd. p. 399, 14. ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. Eurip. Or. 1335. ἀνευφημῆϊ δόμος.

784. τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου] Scholiasta, τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχα ἤδη ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφονευμένου.

787. βοῶν] δάκνων Diogenes L. 10, 137. memoriae errore: ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ (sic Wakefieldus: libri βοῆ), δάκνων, ἰύζων. ἀμφὶ δ' ἐστενον (hoc quoque memoriae errore pro ἐκτύπουν) πέτραι, | Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκρα (ἄκραι Sambucus.)

βοῶν, ἰύζων] Sic Philoct. 11. βοῶν, στενάζων. ubi librarius in apogr. Flor. Γ. βοῶν ἰύζων scripsit hujus loci recordatus.

788. Λοκρῶν] Λοκρῶν τ' Diogenes. Homericum II. 2, 535. Λοκρῶν, εἰ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

185

ἔπει δ' ἀπέειπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥέπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν, 799
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον
 οἶον κατακτήσαιο λυμαντὴν βίου,
 τότε ἔκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
 δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας καλεῖ,
 ὦ παῖ, πρόσσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
 μηδ' εἴ σε χρῆ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
 ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν με θές
 ἐνταῦθ' ὅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν 800
 εἰ δ' οἴκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
 πρόθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει

795. ἄρας] ἄρας 796. καλεῖ H. Stephanus pro καλεῖ. 799. ἄρον]
 ἄρον μὲν με θές Wakefieldus pro μὲν μέθες. Similiter erratum ab li-
 brario v. 1254.

κίονσι πέτρῃς ἱερῆς Εὐβοίης compa-
 ravit scholiasta.

789. ἔπει δ' ἀπέειπε] Scholiasta,
 ἀπέειπε, ἀπηγόρευσε ἑαυτὸν, ὑπερ-
 αἰμαρκεν, ἀπέειπε πρὸς τὰς ὀδύνας,
 ἐπὶ γῆς κυλιόμενος.

791. ἐνδατούμενος] Scholiasta,
 τῶν σφάδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν,
 συνεχῶς μωφόμενος, ἐπαρόμενος.
 Vide de hoc verbo Blomf. Gloss. ad
 Aesch. Sept. 575. (Eurip. Herc. f.
 218. λέγουσι ὀνειδιστῆρας ἐνδατού-
 μενος.) Substantivo λέκτρον con-
 jugium significari patet. Dicitur
 id δυσπάρεινον eodem modo quo
 νεαὶ δόσπροι et similia dicuntur.
 WUND. Addit schol. ἐνιοὶ δὲ γρ.
 ἠμματούμενος ἀπὸ τοῦ μασόμενος.
 Absurde.

τὸν Οἰνέως γάμον] I. e. κῆδος, af-
 finitatem. V. Elmaleius ad Eur.
 Med. 581.

794. προσέδρου λιγνύος] I. e. τῆς
 παρακειμένης ἀναθυμιάσεως καὶ καπ-
 νοῦ, ut explicat scholiasta.

800. μὴ τις ὄψεται] μὴ cum futuro
 in sententia relativa, ut Oed. T.
 1412. ἐνθα μήποτ' εἰσὸψεσθ' ἔτι. Dif-
 ferunt haec sic ut ὅπου με μὴ τις
 ὄψεται sit udi nemo me videat, ὅπου
 με οὐτις ὄψεται, udi nemo me vide-
 bit.

802. μηδ' αὐτοῦ θάνω] Ne hic mo-
 riar, i. e. ne tinas me hic mori. Sic
 Oed. Colon. 174. μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ.
 Eurip. Heracl. 559. μὴ τρίστρε μι-
 δάματος | τοῦμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ'
 ἐλευθέρως θάνω. SCHNEIDEW.

803. τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος—θέν-
 τες σφε] Quum metrum non fer-
 ret ἐπισκήψαντα, alteram praetulit
 structuram, quae ipsa quoque non
 infrequens est, praesertim apud
 scriptores inferiorum temporum.

θέυτες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις

βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα

805

ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.

τοιαῦτα, μήτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῶ

καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σε ποίνυμος Δίκη

τίσαιτ' Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι

θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προῦβαλες,

810

πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ

κτείνας', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟ. τί σίγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοιισθ' ὀθούνεκα

ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΥΛ. ἔατ' ἀφέρπειν. οὔρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν

815

αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.

808. Δίκη] δίκη
schol. pro καλῶς.

810. προῦβαλες] προῦλαβεσ

816. καλός ex

807. βουλεύσασ'—δρῶσα] Conf. Antig. 267. μήτε τῷ ξυνειδέναι | τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ. SCHNEIDEW.

809. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι] Molestia est δέ particula, omissa in uno apographo, neque apparet cur ἐπεύχομαι dicere quam graviore uti verbo maluerit κατεύχομαι post diram quae praecedit execrationem. Quamobrem scribendum videtur, εἰ θέμις, κατεύχομαι, ut Oed. T. 246. κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα—κακὸν κακῶς νιν ἔμπορον ἐκτριψαί βλον.

εἰ θέμις—θέμις δ'] Similiter in locis ab Hermanno et Nauckio comparatis, Sophoclis (vel Euripidis) apud Stobaeum Floril. 63, 6, 14. εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθῆ λέγειν. Persii 1, 8. si fas dicere, sed fas. Eurip. Herc. f. 141. εἰ χρὴ μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπεὶ γε δεσπότης | ὑμῶν καθέστηκα.

810. προῦβαλες] Vitiose codex προῦλαβεσ. Rectam scripturam habent apographa, suppeditata ab

scholiasta, θέμις δὲ ἐστὶν ἡμᾶς καταρᾶσθαί σοι, ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέτριψας καὶ παρεῖδες· ἐὰν δὲ προῦλαβεσ, ἀντὶ τοῦ, φθάσασα τὴν θέμιν καὶ οὐκ ἐξεδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξης.

811. πάντων ἄριστον—ποτέ] Similiter de Ajace in fabula cognomine 1415. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ κούδενί πω λφόνι θνητῶν.

813. τί σίγ' ἀφέρπεις;] Similiter Iocastae subitus discessus diri facinoris metum injicit choro in Oed. T. 1013. ubi vide annot. Ab Dejanira quid exspectandum esset chorus ex ipsius verbis cognoverat v. 719.

814. ξυνηγορεῖς σιγῶσα] Sic Eurip. Or. 1592. φησὶν σιωπῶν. Iph. A. 1142. αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογούντός ἐστὶ σου. NAUCK.

816. καλός] Scholiasta, εἴθε οὔρος καλός ἐπιπνεύσαι αὐτῇ ἀπιούση, ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. Homericum κάλλιμος οὔρος Od. 11, 640. comparavit Wund.

ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρῶ ;
ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
τῶμῳ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

820

ΧΟ. Ἰδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ

τοῦκος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν

τὰς παλαιφάτου προνοίας,

ὃ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι

δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων

825

821.—830. = 831.—840.

825. ἄροτος] ἄροτρον (non ἄροτρον). Idem vitium v. 69. ἀναδοχὰν] in litura.

817. ὄγκον γὰρ ἄλλως] Scholiasta, τί γὰρ μέτρη ἐπαιρόμεθα τῷ τῆι μητρὸς ὀνόματι, οὐδὲν ἕξιον αὐτῆς διαπραξαμένης ἢ ἡ φύσις καὶ ὁ θεσμός ἀπῆται. ὄγκον ὀνόματος μητρῶον pro ὄγκον ὀνόματος μητρῶου, ut πατρῶον ἰστίαις βάρων Aj. 860. pro πατρῶας ἰστίαις B. et alia multa hujusmodi a poetis saepe propter solam metri necessitatem dicta.

819. χαίρουσα] Frequens hic verbi usus de hominibus quos procul ab nobis abesse volumus. Idem verbum quum laetitiae significationem habeat, Hyllus acerba cum ironia pergit τὴν δὲ τέρψιν ἦν etc.

821. Ἰδ'] Chorus se ipsum compellat, ut saepe fit; velut supra v. 210. Recte scholiasta, ὁ χορὸς πρὸς ἀλλήλας διαλέγεται περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τῷ Δωδώνῃ, ὅτι νῦν ἀπέβη. τὸ δὲ οἶον ἀντὶ τοῦ οἶου. οἶον, Ὁρᾶτε, ὃ φίλοι, οἶου ἡμῖν ἀθρόωι συνέπεσε καὶ εἰς οἶον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν. προσέμιξε δὲ ἀντὶ τοῦ προσερράγη ὀξέως.

προσέμιξεν] Advenit. Sic Hesychius, προσμίξας: προσελθόν. Eurip. Orest. 1290. τάχα τις Ἀργείων — ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει. WAKEF. Idem comparat Ho-

mer. Odyss. 9, 507. ὃ πόκοι, ἢ μάλα δὴ με παλαιφάτα θέσφαθ' ἰκάνει. Conf. ad Electr. 498.

823. παλαιφάτου] Scholiasta, γρ. παλαιφοῖβου, ἰδ' β. τῆς πάλαι μαντευσαμένης. φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεῖσθαι. Hoc qui scripserunt, πάλαι φοίβου potius voluisse videri monuit Hermannus. Est haec grammatici conjectura propterea, ut videtur, excogitata, ut ἔλακεν haberet ad quod referretur. Neque enim animadverterat ex adjectivo θεοπρόπον nomen dei esse repetendum: nisi quis ὃ τε pro nominativo habere malit ad ἔπος referendo, ut Wunderus fecit, collato Eurip. Bacch. 1331. χρησμὸς ὡς λέγει Διός, et Herodoteo ὁ χρησμὸς λέγει τάδε. Eodem redit quod Hermannus conjecit ἔτ' (i. e. ἦτε) ἔλακεν. Quae conjectura aliquid commendationis habet ab syllaba longa in initio versus antistrophici posita: quanquam Sophocles in hoc genere minor est quam Aeschylus diligentia.

824. ἐκφέροι] Intransitive dictum pro ἐξέλθοι. Per παρέλθοι explicat scholiasta.

825. δωδέκατος—ἀπότρωδι.] Sensus, in quo haeserunt interpretes, cogitantes de praedictione, cuius v.

τῷ Διὶ αὐτόπαιδι·
καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει.

817. Verba καὶ τὰδ' ὀρθῶς versus praecedenti addit eodemque modo verba antistrophica dividit.

164. seqq. et alibi mentio fit, recte explicuit Groddeckius, illud nomen oraculum intelligendum esse, de quo Apollodorus 3, 4, 12. κατοικεῖν αὐτὸν ἐν Τίρυνθι Ἐβρουθεὶ λατρεύοντα ἐτη δέδεκα καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἔθλων δέδεκα ἐπιτελεῖς, καὶ οὕτω τῶν ἔθλων συντελεσθέντων ἑθνήτων αὐτὸν ἱεῖσθαι. Nihil tamen impedit quin quas Apollodorus Delphico oraculo tribuit, ea Sophoclem v. 171. ad Dodonaeum oraculum rettulisse statuamus. Diversum est enim oraculum a praedictione Herculis. Oraculum exacto duodecimi anni labore liberationem ab aerumnis vaticinatum erat: Hercules, quum Trachinem relinqueret, annum et tres menses, usque dum spatium illud duodecim annorum impleretur reliquum esse sciens, hunc Dejanirae laborum suorum terminum fore praedixerat. Vocabulum ἀναδοχῆν male scholiastes ἀνάκασιν, ἀνακωχῆν, interpretatur. Recte viderunt alii, susceptionem intelligendam esse, i. e. finem impositum iri necessitati laborum suscipiendi. HERM. De numero duodecim laborum Herculis diximus supra ad versus Ἄθλων Ἡρακλέους in scriptis p. 5. Verba δεδέκατες ἔροντες nihil aliud significare possunt quam annum duodecimum. Verbi autem τελεῖς subjectum est ὁ ἔροντες, objectum ἀναδοχῆν, quod pro ἀπέλευσιν illatum videtur, cui explicando ἀναχῆν adscriptum fuerat, ex quo ἀναδοχῆν factum. Nam quod recentiores interpretes excogitarunt duodecimum annum finire dici susceptionem laborum, inepte expressum foret verbis ἀναδοχῆν τελεῖς (i. e. τελείσειν), quas contrarium potius significare

viderentur, effectum iri ut Hercules labores suscipiat. Quid dici debuerit locus simillimus docet v. 1169. ubi Hercules de quercu satyrica, ἦ μοι, inquit, χρόνον τῷ ζῶσι καὶ παρότι εἶμι | ἔφασκε μέχθας τῶν ἐφεστῶτων ἐμοὶ | λύσειν τελείσθαι, et bene perspexit scholiasta, qui ἀπέκασιν, ἀνακωχῆν, ἀναχῆν (nam sic corrigendum pro ἀναδοχῆν) interpretatus est, etiam haec non conveniunt si quod nunc legitur ἀναδοχῆν. ἀπέλευσιν κακῶν dixit Sophocles Electr. 143.

825. ἔροντες] ἀρότους, ἐναυτοὺς ex Sophoclis Trachiniis Hesychius, ex Sophocle grammatico in Bekk. Aneod. p. 446. 6.

826. αὐτόπαιδι.] Hesychius, αὐτόπαιδα· αὐτὸν τρόπον τινὶ παιδα ἔστιν. Eadem gl. in Bekkeri Aneod. p. 467, 15. addito οὕτω Σοφοκλῆς. Quae significatione nec Sophocles dixit neque, ut opinor, alius quisquam. Recte scholiasta γηγησίη παιδί.

τῷ Διὶ αὐτόπαιδι· καὶ τὰδ' ὀρθῶς] Dipodiam trochaicam καὶ τὰδ' ὀρθῶς ab hoc versu esse separandam antistrophici versus mensura ostendit, ἑκαστῶν μὲν ὄρθως προσηγορεύεται. Itaque vel singularem versum constituit vel cum proximo versu est conjungenda καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει. Sic creticus eidem metri generi praemisissus v. 654. ἐξέλευσ' ἐπιπόνων ἀμερῶν.

827. καὶ τὰδ' ὀρθῶς] Scholiasta, ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς εἶμι ἡμῖν ἀποβαίνει. τρεσικαὶ δὲ κατουρίζει, ἕσπερ αἰρίαν πνεύματι προσομιζει ἡμῖν κατ' ὀρθῶν ἀνόματα. κατουρίζει· προσομιεῖ. Subjectum verbi est ὁ ἔροντες. Eodem fere sensu El. 503. εἰ μὴ | τὰδε φάσμα νεκτὸς εἰδ' ἀποκωχῆσει.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

97

πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 ποτ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν; 830
 εἰ γὰρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλα
 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 πῶς ὀδ' ἂν ἄελιον ἕτερον ἢ τανῶν Ἴοι, 835
 δειωτάτῃ μὲν ὕδρας
 προστετακὼς φάσματι; μελαγχαίτα τ'
 ἄμμιγὰ νιν αἰκίζει
 θηρὸς ὀλόβεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840

829. λεύσσω] Alterum *e* supra versum. 830. ποτ' ἔτ' ἀπίπονον cor-
 recti pro ἐτ' ποτὲ ἔτ' ἀπίπονον, quod est in codice, relicto post ποτὲ septem
 litterarum spatium. θανὼν λατρείαν separato versu, ut in antistropha
 v. 840. ἐπιζέσαντα. 831. φονίᾳ νεφέλα] φονίᾳ νεφέλας 832. ἀνάγκα]
 ἀνάγκη, quattuor inter *e* et *ν* literis orasis. 833. πλευρὰ] πλευρᾷ. Cor-
 rexit Erfurdinus. 834. ἔτρεφε Lobeckius pro ἔτεκε. 835. ἄελιον]
 ἄλιον τανῶν] τὰ εἴδη 836. δειωτάτῃ] *e* ex *ω* factum. 840. θηρὸς

829. ὁ μὴ λεύσσω] I. e. ὁ μηκέτι
 ἔργον τὸ φῶς, ut explicat scholiasta.

830. ποτ' ἔτ' ἀπίπονον] Codex ἐτ'
 ποτὲ ἔτ' errore librarii, quem ποτε
 in initio versus positum offendisse
 videtur, quod in carmine melico
 minus mirum quam θῆτα in initio
 senarii positum Aj. 986. Sed ποτε
 in initio versus positum Oed. T.
 1086. correctoris veteris errori de-
 betur, ut in annot. ad locum illum
 ostendimus.

θανὼν] Recte hoc additum post
 ὁ μὴ λεύσσω. Nam significat, post
 mortem, quod etsi jam illis verbis
 ὁ μὴ λεύσσω continetur, tamen
 non inutile erat disertius enun-
 ciari.

831. σφε] Herculem. Cui accu-
 sative alter additus est πλευρὰ, ut
 pars corporis significetur.

φονίᾳ νεφέλα] Sic scribendum in
 tertio casu. Gl. in Par. 2712. τῷ
 αἵματι. Perperam impressi has
 voces exhibent in recto casu.

BRUNCK. Edd. veteres non φο-
 νία, sed φονία νεφέλα, et sic duo
 apographa. In duobus aliis κεν-
 ταύρου φονίᾳ νεφέλας. Nominati-
 vum legit scholiasta, qui τὸ αἶμα τὸ
 θανάσιμον interpretatur. Dativus
 τῷ αἵματι est in scholio proximo
 ad verba χρίει δολοποιὸς adscripto,
 χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἢ
 ἀνάγκη τῆς Διαμείρας, ἢ μετὰ δόλου
 τεχνησαμένη. Homeri Il. 17, 350.
 Od. 4, 180. θανάτου μέλαν νέφος ἀμ-
 φεκάλυψεν comparavit Hermannus.

833. πλευρὰ] Sic supra v. 768.
 προσκτίσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλ-
 λος—χιτῶν ἕκασ κατ' ἄρθρον.

προστακέντος] Intelligendum αὐ-
 τῷ.

835. ἂν ἄελιον] Sic recte apogra-
 pha. ἄελιον correpto *e* dixit: qua
 mensura interdum utuntur tragici.
 ἄελιον ἕτερον idem quod ἡμέραν ἐτί-
 ραν.

840. Codicis verba Νέσσω θ' ὕπο
 φονίᾳ δολόβεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα ex

ἦ που ἀδινῶν χλωρῶν

τέγγει δακρύων ἄχραν.

ἂ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλην ἔταν.

ἔρωγεν παγὰ δακρύων,

[851

κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἶον ἀναρσίων

οὐπω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτῶν

ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι.

855

ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,

851. Tres versus, ἂ δ'—| μοῖρα—| καὶ μεγάλην—. 852.—862. Versus
sio divisi, ἔρωγεν—| νόσος—| οὐπω—| Ἡρακλέους ἐπέμολεν—| ἰὼ—| ἂ τότε—|
ἔγωγεν—| τῶνδ'—| ἂ δ'—| κέρριον—| τῶνδ'—. 854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ',
delecto Ἡρακλέους, quod post ἀγακλειτῶν legebatur. 855. ἐπέμολεν]
ἐπέμολε (ἐπέμολε Triclinius).

qui per ὄντως δὴ interpretatur. Sic
Aj. 382. ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ'
ἤδωθ' ἔγαι. et alibi caepo.

849. ἀδινῶν — ἄχραν] Verbum
τέγγει proprie humectare, minus
proprie effundere significare recte
monuit allatis exemplis similibus
Lobeckius ad Aj. 376. p. 242 sq.
Ita Pindar. Nem. 6, 141. τέγγει δά-
κρυον dixit. Simile est τέκειν οἰμω-
γῆν El. 121. De nomine χλωρός
Eustathius p. 217, 1. haec scripsit:
ἰστέον ὅτι, ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα
καὶ ἀκαλὰ εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρον
δάκρυον που λέγεται τὸ ἀκαλόν. ἐπεὶ
δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ
ἄγρότητα ἔχει πλείον, διὰ τοῦτο καὶ
ἄγρον δάκρυον καὶ χλωρὸν δ' Εὐριπί-
δης (v. Elmsl. ad Med. 876.) φησὶ.
Σφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρῶν
ἄχραν δακρύων ἔφη.

850. ἂ δ' ἐρχομένα μοῖρα] Hoc
dicit: sed evenit quod in fatis erat,
facta quoque est fraus perniciose
Mossii. HERM.

852. ἔρωγεν παγὰ δακρύων] Scho-
lasta, ἀπὸ τοῦ, παρέστω ἡμῖν δα-
κρύων, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουηδόν.
ἀπένταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ παντα-
χρῆ διαθήσεται ἢ κατὰ τὸν Ἡρακλέα
συμφερά. Sic Eurip. Alc. 1070.

ἂ δ' ἀμύτων πηγαὶ κατερρέγουσι.
Infra v. 919. δακρύων βήξασα θερμὰ
νάματα.

853. κέχυται νόσος] Diffusio est
morbus, sc. per Herculis membra.
LINWOOD.

854. οἶον ἀναρσίων | οὐπω Ζηνὸς
κέλωρ' ἀγακλειτῶν | ἐπέμολεν πάθος
οἰκτίσαι] Legebatur οὐπω ἀγακλει-
τῶν Ἡρακλέους ἐπέμολε—. Ἡρακλέ-
ους ab interprete adjectum esse,
post οὐπω autem quattuor excidisse
syllabas (---) in Annot. edit.
primae ostendi. Haec supplevi in-
serto Ζηνὸς κέλωρ', ut in libro de
metris Tragicorum p. 122. facien-
dum esse dixeram. Genitivo Ἡ-
ρακλέους scholiasta in interpreta-
tione sua dativum substituit Ἡρα-
κλεῖ. Verba sic construenda esse
monet Nauckius, οἶον ἀναρσίων
πάθος οἰκτίσαι οὐπω ἀγακλειτῶν Ἡ-
ρακλέους ἐπέμολε, i. e. οἶον πάθος
ὑπ' ἐχθρῶν καθεῖν οὐ πάποτε τῷ Ἡ-
ρακλεῖ συνέβη.

856. ἰὼ κελαινὰ λόγχα] Scholi-
asta, κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην διὰ
τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον
μέλας δὲ δ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ
τῇ αἰχμάλωτον εἰληφθαι τῆς Ἰόλης
διὰ γὰρ ταύτην ἢ συμφερά. λόγχα

ἂ τότε θεὸν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ· [πράκτωρ.
 ἂ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως δρμημένου ;
 τί φημι ; 865

ΗΜ. ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
 κωκυτὸν εἶσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

ΗΜ. ξύνες δὲ
 τήνδ' ὡς ἀηδῆς καὶ συνωφρυωμένη

863. ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ] X Wunderus pro ἀήθης 866, 868. ΗΜ. om. 869. ἀηδῆς

δὲ δορὸς περιφραστικῶς ἢ λέγῃ. Κελαυὰ ξίφη dixit Aj. 231.

προμάχου] Primoris, i. e. qualem primores gestant. Scholiasta, τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους λεπτέον, εἶον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ νύμφαν δὲ συναπτέον τῷ τάνδε. θεὸν ἀπὸ τοῦ θεῶν. "Sic Homerus Od. 2, 257. λῖσεν δ' ἀγορὴν ἀψήρην. Aj. 1266. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάριτι διαρρεῖ." NAUCK. θεῶν, cum αἰχμᾶ conjungendum, conjecit Linwoodius.

859. αἰχμᾶ] I. e. νόμφη πολέμου, ut explicat schol.

860. ἀμφίπολος] I. e. ἢ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. Sic scholiasta.

861. ἄναυδος] Clandestinum Heculis amorem respicit. LINWOOD.

862. πρᾶκτωρ] Cum nomine feminino conjunctum ut τόχη σωτήρ et alia hujusmodi dicuntur.

863-870. In codice choro tribuntur. Recte inter hemichoris distribuit Brunckius. Schol. ad 868.

ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ.

863. πότερον ἐγὼ μάταιος] Scholiasta, ὁ χορὸς τῆς τροφῆς ἀκούων θρηνοῦσης ἐπὶ τῇ ἀκαιρίσει τῆς Διαναείρας φησὶ τοῦτο. Cf. Ant. 1217. εἰ τὸν Αἰμόνα φθόγγον ξυτήμ', ἢ θεοῖσι κλέπτουμαι. Eurip. El. 747. φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκὸς κενὴ ὑπῆλθέ μ' ; Nota sunt Horat. Od. 3, 4, 5. auditis an me ludit amabilis insania! et Ovid. Fast. 5, 549. fallor, an arma sonant! WUND.

865. τί φημι] Extra versum positum ut Oed. T. 1471. et λέγω τι ; ibidem v. 1475.

866. οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ] Scholiasta, οὐ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξάκουστον· τοῦτο δὲ λέγει ὡς ἡσθημένη μείζονος βοῆς.

867. καὶ τι καινίζει στέγη] Schol. τοιαῦτα νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. καινοποιηθὲν dicitur v. 873.

869. ἀηδῆς — χαρεῖ] Pollux. 2, 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι ἐπὶ τῶν λυγυμένων.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανούσα τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ μικρῶν κακῶν

ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιηθὲν λέγεις ;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην

ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα ; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα ; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς ;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξω. ΧΟ. εἰπέ τῷ μόρφ,

γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡ. αὐτὴν διήλωσσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἢ τίνας

870. σημανούσα Brunckius pro σημαίνουσα 871. ἡμῖν] ἡμῶν
879. εἰπέ τῷ μόρφ proximo versui addit. 881. διήλωσσε] διήλωσ-
σεν Versus sic divisi, αὐτὴν-| τίς-| τάνδ'-| ξυνείλε-| πρὸς-| ἀνίστασα-|
στεινώντος—

Ita Eur. Alc. 777. οὐ δ' ἄνδρ' ἐταί-
ρων διασπύτου παρόνθ' ὄρων στυγρῆ
προσώπῃ καὶ συνωφρυνμένῃ δέχει.
Adjectivum ἀσθῆς dictum de hor-
rido vel tetrico habitu, qualis tri-
stium vel lugentium esse solet.
Hesychius : ἀσθῆς στυγρὸν, λυπη-
ρὸν. WUND. ἀσθῆς legit scholi-
asta, qui explicat παρὰ τὸ εἶδος
κατεστυγνακυῖα πρόσεισιν.

870. σημανούσα] De codicis vito
σημαίνουσα vid. ad Antig. 242.

872. Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον] I. ο.
τὸ πεμφθὲν Ἡρακλεῖ.

875. βέβηκε—ἐξ ἀκινήτου ποδός]
Scholiasta, βέβηκε, φησὶν, ἢ Δηά-
νειρα εἰς Ἄιδου, οὐ τοῖς ποσὶ βεβη-
κία· τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἔκτεισιν εἰς
Ἄιδου.

876. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα ;]
Attentus sic quaerit chorus et hic
et v. 877. Nam ex vita excessisse
Dejaniram satis clare verbis praee-
cedentibus dictum erat.

πάντ' ἀκήκοας] Sic Ant. 402.
πάντ' ἐπίστασαι.

878. τάλαιν' ὀλεθρία] Ad Deja-
niram referendum monet Lin-
woodius. Similiter Oed. T. 1236.
ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας
(τέθνηκεν Ἰοκάστη) ;

879. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξω]
Versus interpolatus, ut metri vi-
tium docet. Quod non animadver-
tit scholiasta, qui explicuit, σχε-
λιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν
τουτέστιν ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας
σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

τῷ μόρφ—ξυντρέχει] Scholiasta,
τίσι θανάτῳ συνέπεισεν ; ἀπὶ τοῦ,
τίσι τρόπῳ ἐτελεύτησεν ; Inusitate
dictum ξυντρέχει. Oed. T. 113.
τῷδε συμπίπτει φόβῳ comparat Lin-
woodius : ubi pariter praesens pro
praeterito positum est.

881.—886. In his versibus plura
interpolata, ut partim verba ipsa
et metrorum formae parum pro-

νόσοι τάνδ' αἰχμᾶν

βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε ; πῶς ἐμήσατο

πρὸς θανάτῳ θάνατον

885

ἀνύσασα μόνα ; ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

ΧΟ. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν ;

ΤΡ. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.

ΧΟ. τίς ἦν ; πῶς ; φέρ' εἶπέ.

890

ΤΡ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟ. τί φωνεῖς ; ΤΡ. σαφηνῆ.

ΧΟ. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλαν

ἀ νέορτος ἄδε νύμφα

δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν.

895

ΤΡ. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παρούσα πλησία

886. τομᾷ] στομᾷ, τ a m. seculi 15. vel 16. superscripto. σιδάρου Erfurdcius pro σιδήρου. 888. ματαία] ματαῖα 891. αὐτῆ] αὐτῇ 893. μεγάλαν] μεγάλαν, syllaba λᾶν proximo versui adjecta. 894. ἀ νέορτος scholiasta] ἀν ἔορτος (sic) ἄδε] ἄδε, ut solet. 895. Ἐρινύν] ἐρινῦν 896. δ' a m. pr. insertum. εἰ in litura pro η

babiles docent. Suspectum τίς θυμὸς, ubi simpliciter potius θυμὸς dicendum fuisset : unde τίς delevit Hermannus. Legit scholiasta, qui explicat, τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ; ἢ τίς θυμὸς, φησὶν, ἀνεῖλε τὴν Δηιάνειραν ; Et alius, ἀντὶ τοῦ τίνα θυμὸν εἶχε τότε ; τίνες νόσοι, quae dementia, ut explicat Linwoodius.

883. αἰχμᾶν] αἰχμὰ libri Tricliniani, in quibus verba τάνδ'—ξυνεῖλε nutrici tribuuntur. αἰχμᾶν βέλεος κακοῦ mire dictum scholiasta explicat, περιφραστικῶς τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηιάνειραν, ὅτε τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ἢ ἦτις ὡς βέλος ἰοβόλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

885. πρὸς θανάτῳ θάνατον—μόνα] I. e. διπλοῦν θάνατον (Herculis et Dejanirae) μία. SCHNEIDEW.

888. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν ;] Verba ex trimetro corrupta, ut versus proximus docet. Fortasse igitur scribendum cum Wundero, ἐπεῖδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν ; ματαία legit scholiasta, τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν ; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὀμότητα ; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν ὕβριν. καὶ νῦν δὲ τὸ ματαία κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα.

890. τίς ἦν ;] Intelligitur ἡ ὕβρις.

893. Suspecta metri forma.

894. ἀ νέορτος primum editum in Juntina prima. In Ald. ut in codice et apographis ἀνέορτος. Scholiasta, ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὀρμήσασα Ἴόλη. ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπῆς.

895. δόμοισι τοῖσδ' ἐρινύν] Sic v. 842. μεγάλαν δόμοισι βλάβαν.

Ἐλευσες οἷ ἔδρασε, κάρτ' ἀν ᾤκτισας.

[ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεῖα κτίσαι ;

ΤΡ. δεινῶς γε πένθει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἔμοί.]

ἔπει γὰρ ἦλθε δωμάτων εἰσω μόνη, 900
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντήν πατρὶ,
 κρήψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μὴ τις εἰσίδοι,
 βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένοιντ' ἔρημοι, κλᾶε δ' ὀργάνων ὄτου 905
 ψαύσειεν οἷς ἔχρητο δειλαία πάρος'

897. Ἐλευσες] Ἐλευσεσ ἔδρασε] ἔδρασεν, εγρασo v 898. Post
 ετίσαι litera egrasa. 898. 899. Versus spurios notavit Hermannus.
 899. πένθει] πένθει 900. γὰρ ἦλθε Schaeferus pro παρῆλθε. 902.
 ἀντήν Triclinius] ἀντοῖη 905. γένοιντ' ἔρημοι Nauckius pro γένοιντ'
 ἔρημοι. κλᾶε scripsi pro κλαῖε. Nam hoc est in codicis, non κλαίε
 906. δειλαία] δειλαία

898. 899. Hos versus, qui etiam Hermannō offensionī fuerunt, non puto ab Sophocle scriptos esse. His seclusis, v. 900. ἐπει γὰρ ἦλθε scripsi cum Schaefero, qui locum similem comparat Oedip. T. 1241. Interpretatur hos versus scholiasta. In priore pronomen τις, quod omisit Triclinius, metri explendi causa additum. Alterius sententiam sic explicat scholiasta, ὅπως ἀκριβῶς διηγήσομαι σοι τὸ πρῶγμα ὡς πεισθῆναι σε ὅτι ἀληθῆ λέγω. Cum narratione quae sequitur similis comparanda de extremis vitae Alcestidis momentis narratio apud Euripidem v. 157

901. ἐν αὐλαῖς] In domo. εἰσω στήθης et ἐκτὸς αὐλῆς opposita v. 203.
 κοῖλα δέμνια] Scholiasta, γρ. πῶς ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς αἰ τοῦ Ἡρακλέους. Utrumque uno non videt ineptum esse. Κοῖλα δέμνια lectos esse canos, culta funibus laxioribus imposita,

quo mollius recubet aegrotus, quam Pollux 10, 41. στρωμνὴν βαθεῖαν dicit, eamque sterni ab Hyllo statim redituro ad excoipiendum patrem, qua re monita Dejanira festinat necem suam, quivis cui recta mens stat intelliget. HERM.
 902. ὅπως ἄψορρον ἀντήν] Ut obviam iret patri, quem statim adventurum esse Hyllus dixerat v. 805., eumque in lecto commode praeparato collocandum curaret. ἀντήν recte Triclinius pro ἀντοῖη. Contrario vitio librarii non raro γνῆν, ἀλφῆν, βιψῆν (ut ἀναβιψῆν apud Aristoph. Ran. 177.) scripserunt pro—οῖην.
 903. ἔνθα μὴ τις εἰσίδοι] I. e. in interiorem domus partem.
 904. βωμοῖσι] Aris deorum ἐφεστῖων, ut apud Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βωμοῖσι, αἱ κατ' Ἀδμήτου δόμοισι.
 905. ὀργάνων] Scholiasta, ἤπειρό τινος ἐργαλείου, ὅν εἶθε μεταχειρίζεσθαι, συνέτος αὐτῆ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς ἰστού, ἢ τινος τοιαύτου,

ἄλλη δὲ κάλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
 κάγῳ λαθραῖον ὄμμα' ἐπεσκιασμένη

910

909. ἔκλαεν scripsi pro ἔκλαιεν
 pro ἀνακαλουμένη.

910. ἀγκαλουμένη Hermannus

ὠδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα
 αὐτὰ ἴστου δὲ ἴσως ἐφήπτετο διὰ
 τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπι-
 συμφοραῖς.

907. δωμάτων] Genitivus regitur
 ab ἄλλη κάλλη, quod scholiasta
 per τῆδε κάκεισε explicat.

908. φίλων — οἰκετῶν δέμας] Si-
 militer de Alcestide Euripides v.
 192. πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ
 στέγας | δέσποιναν οἰκτεῖραντες· ἢ
 δὲ δεξιὰν | προὔτειν' ἐκάστω, κοῦτις
 ἦν οὕτω κακὸς | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ
 προσερρήθη πάλιν. Apud Sopho-
 clem οἰκετῶν de iis qui ad familiam
 pertinent, i. e. de liberis, intelli-
 gere maluit Wunderus, ut Hero-
 dotus 8, 106. οἰκετῶν nomine τὰ
 τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα compre-
 hendit. De liberis solis si sermo
 esset, nihil caussae erat cur am-
 biguo οἰκετῶν nomine, quod nemo
 non de famulis erat intellecturus,
 uteretur, quum ἐγγόνων dicere
 posset. Praeterea verba ipsa εἴ
 του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας
 ita sunt comparata ut plures quam
 liberi fuerunt personae intelligen-
 dae sint.

911. καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν
 οὐσίας] Mira est interpretatio scho-
 liastae ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται
 συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παι-
 δοποιίαν. Neque enim οὐσία, quod

pro συνουσία dictum ex duobus
 Syntipae locis memoravit Ducan-
 gius, hoc sensu ab Sophocle dici
 potuit, ne quid de sententiae ipsius
 absurditate dicam. Non magis de
 re familiari aut hereditate paterna
 hic agi potest, quod valde alienum
 ab hujus loci πάθει foret, offendit-
 que etiam pluralis numerus οὐσίας,
 merito notatus ab Wundero. Non
 potuerunt igitur haec sic scribi ab
 Sophocle, qui si quid hujusmodi
 addere praecedentibus Dejanirae
 lamentis vellet, liberorum potius
 in posterum patre orbatorum
 sortem memorare debebat, ut recte
 ab Wundero observatum est. Non
 dubitandum igitur quin versus hic
 ab interpolatore, ut alii non pauci
 in hac fabula, confictus sit, haud
 dubie lacunae explendae causa.
 Nam Sophocles, nisi fallor, verum
 scripserat quo verba τὸν αὐτῆς δαι-
 μονα accuratius definirentur.

914. κάγῳ — φρούρου] Accusa-
 tivus λαθραῖον ὄμμα aptus est ex
 participio ἐπεσκιασμένη. Occulta-
 batur autem oculus nutricis custo-
 dientis janua, cujus per rimam
 aliquam speculabatur quid in tha-
 lamo Herculis Dejanira faceret.
 Adjectivo λαθραῖον idem fere at-
 que adverbio λάθρα significatur.
 WUND.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

105

φρούρουν ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπευθοροῦσ' ἔνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ, 920
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἐμ' οὐποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
 προῦκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 κἀγὼ δρομαία βῆσ', ὄσονπερ ἔσθενον,
 τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν φ' τὸ κέῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὄρωμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.

918. εὐνατηρίοις scripta pro εὐναστηρίοις. 922. εὐνήτριαν] Sic,
 non εὐνήτριαν, ut Elmal. 924. αὐτῆς] αὐτῆσ ὃ Wakefieldus
 pro φ.

915. δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις] Scholiasta, ἔθα συνεκάλθειεν· ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἰστέρεσεν ὁ ἴαλλος. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν dictum, ut apud Eurip. Med. 1283. χέρα βαλαῖν νέκειν, alioquo.

918. εὐναστηρίοις] Probabilius ut εὐναστηρίοις, de quo dixi in annot. ad Aeschyli Pers. 160. Hoc igitur restitui.

919. ῥήξασα] Sic v. 852. ἔρρωγεν περὶ δακρύων.

920. νυμφεῖα] Thalamus conjugalis.

925. προῦκειτο μαστῶν περονίς] Scholiasta, πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπεκρούοντο αἱ γυναῖκες.

ἐκ δ' ἐλώπισεν] Scholiasta, ἐγύκνωσεν, ἐξέβυσεν· λῆτος γὰρ τὸ

μάστιον. Hesychius, ἐξελώπισεν ἐξεσκόλευσεν, ἐξέβυσεν.

926. εὐώνυμον] Sinistram, ut cur feriret.

927. τῷ παιδί] Scholiasta, τῷ ἴαλλῳ, τῷ παιδί τῆς τσαῖντα τολμῶσης.

927. κὰν φ—] Scholiasta, καὶ ἐν ὄσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν ἴαλλον, εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηϊάνειραν, ἐφθασεν ἑαυτὴν ἐνελοῦσα.

931. πλευρὰν] πλευρὰς apud scholiastam Homeri Π. 1, 103. εἰσὶ δὲ τῶν ἐντοσθιδίων αἱ φρένες. “πλευρὰς ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας.”

ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας] Scholiasta, περὶ τὸ ἧπαρ γὰρ φρένας εἰσὶ παχεῖαι. Ὅμηρος (Od. 9, 301.) “ὄθι τε φρένας ἧπαρ ἔχουσιν.”

ὦν δδ' ἃ τλάμων δοκνος
 μεγάλην προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων
 αἰσούντων γάμων τὰ μὲν οὔτι
 προσέβαλεν, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 γνώμας μολόντ' οὐλίαισι συναλλαγαῖς
 ἧ που ὄλοα στένει,

845

841.-851. = 858.-862.

ὄλδοντα κέντρ' correxi pro νέσσω θ' ὅτω φοίνια βολόμυθα κέντρ', quod est in codice, verbis νέσσω θ' ὅτω separatim versu positus. 841. δοκνος Musgravius pro δοκνον. 842. δόμοισι Turnebus pro δόμοις. Versus in cod. sic divisi, μεγάλην-| νέων-| τὰ μὲν-| γνώμας-| 844. προσέβαλεν]

προσέβαλε corr. προσέβαλλε pr.
 ἀλλόθρου Erfurdcius pro ἀλλοθρόον.
 derus pro ὄλεθραῖς ξυναλλαγαῖς.

ἀπ'] ἐπ', cum gl. ἀπὸ τοῦ νέσσω
 845. οὐλίαισι συναλλαγαῖς Wunderus

senario catalectico depravata esse ad versum strophicum diximus. Νέσσω nomen interpretamenti speciem habere pridem ab aliis est animadvertensum. Eo tamen ejecto alio quopiam opus est nomine Centauri, qui simplici μελαγχάιτε appellatione vix potuit designari. Id igitur in literis ὅτω latere putandum est, quas ex θηρὸς corruptas esse arbitror: quo nomine in septem aliis hujus fabulae locis Centaurus appellatur, v. 556. ἦν μοι καλαὴν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ | θηρὸς. 568. ἐκθνήσκων δ' ὁ θηρ | τασαῦταν εἶπε. 662. ἐπὶ προφάνσει θηρὸς. 707. 935. et ὁ θηρ Κένταυρος 680. 1162. Proxima verba φοίνια βολόμυθα ab interpolatore illata sunt pro uno adjectivo, quod haud dubie ὄλδοντα fuit, quo nullam aptius inveniri posse puto. Hoc igitur restitui. Scripturam interpolatam explicat scholiasta.

841. ὦν] Pendet ab τὰ μὲν v. 844. Quam dolosam Nessi orationem miseram illa, non cunctanter magnam aedibus imminere perniciem videns, novo instanti connubio, partim non intellexit, partim aliunde cognitam funesta conciliatione aut multum, opinor, gemit, aut uberes lacrimas

effundit. Nesso enim fidem habens non intellexit dolum ejus: ab Hyllo autem quum accipit, quomodo quod amori Herculis retinendo fore putaverat in perniciem ejus verterit, gemere sam conjicit chorus et flere, quod perdidit Herculem, quem se sibi reconciliaturam speraverat. HERM. Sic haec interpretanda erunt si codicis scriptura δοκνον retineatur. Sed recte haud dubie Musgravius ὦν δδ' ἃ τλάμων δοκνος, quorum—accusa. Accusativum interpretatur scholiasta, τὴν ὄξειαν καὶ ἀμείλλητον, addito alio commento, ἧ πολύδοκνον, ἧ ἐστι πολύφοβον κατ' ἐπίτασιν δὲ τὸ ἄ. Quo sensu nemo unquam δοκνον dixit.

843. γάμων] κακῶν in interpretatione sua posuit scholiasta.

844. προσέβαλεν] προσέβαλε etiam apographa. Scripsi προσέβαλεν, pariterque v. 855. ἐπέμολεν pro ἐπέμολε, ut apta prodiret metri forma. Per συνείδεν explicat scholiasta.

ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας] I. e. ἀπὸ τοῦ Νέσσω.

846. 847. ἧ που utrobique recto accentu scriptum legit scholiasta,

ἦ που ἀδινῶν χλωρᾶν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλην ἔταν.
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων, [851
 κέχεται νόσος, ὧ πόποι, οἶον ἀναρσίω
 οὕτω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν
 ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. 855
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,

851. Tres versus, ἃ δ'—μοῖρα—καὶ μεγάλην—. 851.—852. Versus
 sic divisi, ἔρρωγεν—νόσος—οὕτω—Ἡρακλέους ἐπέμολεν—ἰὼ—ἃ τότε—
 ἔγωγος—τῶνδ'—ἃ δ'—κόπρις—τῶνδ'—. 854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ',
 deloto 'Ἡρακλέους, quod post ἀγακλειτὸν legebatur. 855. ἐπέμολεν]
 ἐπέμολε (ἐπέμολε Triclinius).

qui per ὅτως δὴ interpretatur. Sic
 Aj. 382. ἦ που πολὺν γέλωθ' ὄφ'
 φθοῆς ἔγει. et alibi saepe.

849. ἀδινῶν — ἄχραν] Verbum
 τέγγω proprie limate, minus
 proprie effundere significare recte
 monuit allatis exemplis similibus
 Lobeckius ad Aj. 376. p. 242 sq.
 Ita Pindar. Nem. 2, 141. τέγγει δά-
 κρυα dixit. Simile est τέκειν αἰμα-
 γάν El. 121. De nomine χλωρός
 Eustathius p. 217, 1. haec scripsit:
 ἰστίον ἐτι, ἐπει τὰ κυρίως θάλλοντα
 καὶ ἀπαλὰ εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν
 δάκρυόν που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπει
 δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ
 ἔγγρητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ
 ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν δ' Εὐριπί-
 δης (v. Elmal. ad Med. 876.) φησί.
 Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν
 ἄχρην δακρύων ἔφη.

850. ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα] Hoc
 dicit: sed evenit quod in fati erat,
 patefactaque est fraus perniciose
 Nessi. HERM.

852. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων] Scholi-
 astas, ἀπὸ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δα-
 κρύω, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν.
 ἐκτέταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ παντα-
 χού διαθήσεται ἢ κατὰ τὸν 'Ἡρακλέα
 συμφορὰ. Sic Eurip. Alc. 1070.

ἃ δ' ἀμύτων πηγαὶ κατερρέουσι.
 Infra v. 919. δακρύων βήξασα θερμὰ
 νύματα.

853. κέχεται νόσος] Diffusus est
 morbus, sc. per Herculis membra.
 LINWOOD.

854. οἶον ἀναρσίω | οὕτω Ζηνὸς
 κέλωρ' ἀγακλειτὸν | ἐπέμολεν πάθος
 οἰκτίσαι] Legebatur οὕτω ἀγακλει-
 τὸν 'Ἡρακλέους ἐπέμολε—. 'Ἡρακλέ-
 ούς ab interprete adjectum esse,
 post οὕτω autem quattuor excidisse
 syllabas (—υ—) in Annot. edit.
 primae ostendi. Has supplevi in-
 certo Ζηνὸς κέλωρ', ut in libro de
 metris Tragicorum p. 122. facien-
 dum esse dixeram. Genitivo 'Ἡ-
 ρακλέους scholiasta in interpreta-
 tione sua dativum substituit 'Ἡρα-
 κλεῖ. Verba sic construenda esse
 monet Nauckius, οἶον ἀναρσίω
 πάθος οἰκτίσαι οὕτω ἀγακλειτὸν 'Ἡ-
 ρακλέους ἐπέμολε, i. e. οἶον πάθος
 ἔκ' ἐχθρῶν παθεῖν οὐ πρόποτε τῷ 'Ἡ-
 ρακλεῖ συνέβη.

856. ἰὼ κελαινὰ λόγχα] Scholi-
 astas, κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην διὰ
 τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον
 μέλας δὲ δ' θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ
 τῇ αἰχμάλωτον εἰληφθαι τὴν 'Ἰόλην'
 διὰ γὰρ ταύτην ἢ συμφορὰ. λόγχα

ἄ τότε θοᾶν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπειῶς
 τάνδ' Οἰχαλλίας αἰχμᾶ· [πράκτωρ.
 ἄ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἀναυδος φανερά τῶνδ' ἐφάνη

HΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένου ;
 τί φημι ; 865

HΜ. ἤχει τις οὐκ ὄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
 κωκυτὸν εἶσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

HΜ. ξύνες δὲ
 τήνδ' ὡς ἀηδῆς καὶ συνωφρυνμένη

863. HΜΙΧΟΡΙΟΝ] X Wunderus pro ἀηδῆς 866. 868. HΜ. om. 869. ἀηδῆς

ἄ τότε θοᾶς περιφραστικῶς ἢ λόγῃ.
 Κελαυὰ ξίφη dixit Aj. 231.

προμάχου] Primores, i. e. qualem primores gestant. Scholiasta, τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους λεπτέου, οἷον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ νύμφαν δὲ συναπτέον τῷ τάνδε. θοᾶν ἀντὶ τοῦ θοᾶς. "Sic Homerus Od. 2, 257. λύσεν Ἔ ἀγορὴν αἰψηρῆν. Aj. 1266. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ." NAUCK. θοᾶ, cum αἰχμᾶ conjungendum, conjecit Linwoodius.

859. αἰχμᾶ] I. e. νόμφα καλέμου, ut explicat schol.

860. ἀμφίπολος] I. e. ἢ ὑπηρέτησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. Sic scholiasta.

861. ἀναυδος] Clandestinum Herculis amorem respicit. LINWOOD.

862. πρᾶκτωρ] Cum nomine feminino conjunctum ut τήχη σωτήρ et alia hujusmodi dicuntur.

863-870. In codice choro tribuntur. Recte inter hemichoria distribuit Brunckius. Schol. ad 868.

ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ.

863. πότερον ἐγὼ μάταιος] Scholiasta, ὁ χερὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηνηύσης ἐπὶ τῇ ἀπειρέσει τῆς Διᾶ-αείρας φησὶ τοῦτο. Cf. Ant. 1217. εἰ τὸν Αἴμονος φθόγγον ξυτήμ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Eurip. El. 747. φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ κενὴ ὑπῆλθέ μ' ; Nota sunt Horat. Od. 3, 4, 5. auditis an me ludis amadibus insanis? et Ovid. Fast. 5, 549. fallor, an anima sonans? WUND.

865. τί φημι] Extra versum positum ut Oed. T. 1471. et λέγω τι ; ibidem v. 1475.

866. οὐκ ὄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ] Scholiasta, οὐ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξάκουσταν τοῦτο δὲ λέγει ὡς βλοθημένη μελίζονος βοῆς.

867. καὶ τι καινίζει στέγη] Schol. τοικεῖ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. καινοποιηθὲν dicitur v. 873.

869. ἀηδῆς — χερεῖ] Pollux. 2, 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγηδοῖς τὸ συνωφρυνῆσθαι ἐπὶ τῶν λιπομένων.

χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σηματοῦσά τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν

ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καιροποιηθὲν λέγεις ;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην

ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα ; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέβηκεν ἡ τάλαινα ; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς ;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν. ΧΟ. εἰπέ τῷ μόρῳ,

γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡ. αὐτὴν διηλώτωσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἦ τίνας

870. σηματοῦσα Brunckius pro σημαίνουσα 871. ἡμῖν] ἡμῖν
879. εἰπέ τῷ μόρῳ proximo versui addit. 881. διηλώτωσε] διηλώτω-
σε Versus sic divisi, αὐτὴν-| τίς-| τάνδ'-| ξυνείλε-| πρὸς-| ἀνίστασα-|
συνόβητος—

Ita Eur. Alc. 777. οὐ δ' ἄνδρ' ἐταῖ-
ρον δεσπότην παρόνθ' ὄρων στυγρῶ
προσώτῳ καὶ συνωφρυνμένῳ δέχει.
Adjectivum ἀηδῆς dictum de hor-
rido vel tetrico habitu, qualis tri-
stium vel lugentium esse solet.
Hesychius: ἀηδῆς στυγρὸν, λυπη-
ρὸν. WUND. ἀηδῆς legit scholi-
asta, qui explicat παρὰ τὸ φόος
κατεστυγρὰ κῆρα πρόσσειον.

870. σηματοῦσα] De codicis vitio
σημαίνουσα vid. ad Antig. 242.

872. Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον] I. e.
τὸ πεμφθὲν Ἡρακλεῖ.

873. βέβηκε—ἐξ ἀκινήτου ποδός]
Scholiasta, βέβηκε, φησὶν, ἡ Δηιά-
ειρα εἰς Ἄιδου, οὐ τοῖς ποσὶ βεβη-
κῶς τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἔκεισε εἰς
Ἄιδου.

876. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα ;]
Attonitus sic quaerit chorus et hic
et γ. 877. Nam ex vita excessivae
Dejaniram satis clare verbis prae-
cedentibus dictum erat.

πάντ' ἀκήκοας] Sic Ant. 402.
πάντ' ἐπίστασαι.

878. τάλαιν' ὀλεθρία] Ad Deja-
niram referendum monet Lin-
woodius. Similiter Oed. T. 1236.
ἡ δυστάλαινα, πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας
(τέβηκεν Ἰοκάστη) ;

879. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν]
Versus interpolatus, ut metri vi-
tium docet. Quod non animadver-
tit scholiasta, qui explicuit, σχε-
λιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν·
τουτέστιν ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας
σχετλιάσει τὴν πρᾶξιν.

τῷ μόρῳ—ξυντρέχει] Scholiasta,
τίνι θανάτῳ συνέκεισε ; ἀπὲρ τοῦ,
τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν ; Inusitate
dictum ξυντρέχει. Oed. T. 113
τῷδε συγκρίσται φόνῳ comparat Lin-
woodius : ubi pariter praesens pro
praeterito positum est.

881.—886. In his versibus plura
interpolata, ut partim verba ipsa
et metrorum formae partim pro-

νόσοι τάνδ' αἰχμᾶν

βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε ; πῶς ἐμήσατο

πρὸς θανάτῳ θάνατον

886

ἀνύσασα μόνα ; TP. στονόεντος ἐν τομῇ σιδάρου.

XO. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ἔβριω ;

TP. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.

XO. τίς ἦν ; πῶς ; φέρ' εἰπέ.

890

TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

XO. τί φωνεῖς ; TP. σαφηνῆ.

XO. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλην

ἃ νέορτος ἄδε νύμφα

δόμοισι τοῖσδ' Ἐριών.

895

TP. ἄγαν γε μᾶλλον δ' εἰ παρούσα πλησία

886. τομῇ] στομαῖ, τ a. m. seculi 15. vel 16. superscripto. σιδάρου Erfurdiius pro σιδάρου. 888. ματαία] ματαία 891. αὐτῆ] αὐτῆ 893. μεγάλην] μεγάλην, syllaba λᾶν proximo versui adjecta. 894. ἃ νέορτος scholiasta] ἃν ἰορτος (sic) ἄδε] ἄδε, ut solet. 895. Ἐριών] ἐριών 896. δ' a. m. pr. insertum. εἰ in litura pro η

babiles docent. Suspectum τίς θυμῶς, ubi simpliciter potius θυμῶς dicendum fuisset : unde τίς delovit Hermannus. Legit scholiasta, qui explicat, τίς θυμῶ χρησαμένη ἐαυτὴν ἀνεῖλεν ; ἢ τίς θυμῶς, φησὶν, ἀνεῖλε τὴν Δηϊάνειραν ; Et alius, ἀντὶ τοῦ τίνα θυμῶς εἶχε τότε ; τίνας νόσοι, quas dementia, ut explicat Linwoodius.

883. αἰχμᾶν] αἰχμᾶ libri Trioliniani, in quibus verba τάνδ'—ξυνεῖλε nutrici tribuuntur. αἰχμᾶν βέλεος κακοῦ mire dictum scholiasta explicat, περιφραστικῶς τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ἕτε τρόπον βέλου ἀνεῖλεν ἐαυτὴν ἢ ἦτις ἔσ βέλος λοβέλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

885. πρὸς θανάτῳ θάνατον—μόνα] I. a. διπλοῦν θάνατον (Herculis et Dejanirae) μία. SCHNEIDEW.

888. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ἔβριω ;] Verba ex trimetro corrupta, ut versus proximus docet. Fortasse igitur scribendum cum Wundero, ἐπεῖδες, ὦ ματαίε, τάνδ' τὴν ἔβριω ; ματαία legit scholiasta, τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν ; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ἀμόνητα ; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν ἔβριω. καὶ οὖν δὲ τὸ ματαία κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὃ μελέα.

890. τίς ἦν ;] Intelligitur ἡ ἔβριω.

893. Suspecta metri forma.

894. ἃ νέορτος primum editum in Juntina prima. In Ald. ut in codice et apographis ἀνέορτος. Scholiasta, ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ἐρμήσασα Ἰόλη. ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀπρεπῆς.

895. δόμοισι τοῖσδ' ἐριών] Sic v. 842. μεγάλην δόμοισι βλάβαν.

Ἐλευσες οἷ ἔδρασε, κάρτ' ἄν ῥκτισας.

[ΧΟ.καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι ;

ΤΡ. δεινῶς γε κεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.]

ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμαίων εἴσω μόνη, 900

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια

στορνύμβ', ὅπως ἄψορρον ἀντῆν πατρὶ,

κρέψασ' ἑαυτὴν ἔσθα μὴ τις εἰσίδοι,

βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι

γένονται ἔρημοι, κλᾶε δ' ὀργάνων ὄτου 905

ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος

897. [Ἐλευσες] Ἐλευσεσ ἔδρασε] ἔδρασεν, εδρασο ν 898. Post
 κτίσαι litera erasa. 898. 899. Versus spurios notavit Hermannus.
 899. κεύσει] κεύσει 900. γὰρ ἦλθε Schaeferus pro παρῆλθε. 902.
 ἀντῆν Triclinius] ἀντῆν 905. γένονται ἔρημοι Nauckius pro γένονται
 φήμη. κλᾶε scripsi pro κλαῖε. Nam hoc est in codice, non κλαίε
 906. δειλαία] δειλαία

898. 899. Hos versus, qui etiam Hermannus offensioni fuerunt, non puto ab Sophocle scriptos esse. In scolis, v. 900. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε scripsi cum Schaefero, qui locum similem comparat Oedip. T. 1241. Interpretatur hos versus scholiasta. In priore pronomen τις, quod omisit Triclinius, metri explendi causa additum. Alterius sententiam sic explicat scholiasta, ὅπως ἀκριβῶς διηγήσομαι σοι τὸ πρῶτον ὅτι πεισθῆναι σε ὅτι ἀληθῆ λέγω. Cum narratione quae sequitur similis comparanda de extremis vitae Alcestidis momentis narratio apud Euripidem v. 157

114

901. ἐν αὐλαῖς] In domo. εἴσω στέγης et ἐκτὸς αὐλῆς opposita v. 903.

κοῖλα δέμνια] Scholiasta, γρ. κενά· ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Utrumque nemo non videt ineptum esse. Κοῖλα δέμνια lectos esse cavae, culcita funibus laxioribus imposita,

quo mollius recubet aegrotus, quam Pollux 10, 41. στρωμνὴν βαθείαν dicit, eamque sterni ab Hyllō statim redituro ad excipiendum patrem, qua re monita Dejanira festinat necem suam, quibus cui recta mens stat intelliget. HERM.

902. ὅπως ἄψορρον ἀντῆν] Ut obviam iret patri, quem statim adventurum esse Hyllus dixerat v. 805., eumque in lecto commode praeparato collocandum curaret. ἀντῆν recte Triclinius pro ἀντῆν. Contrario vitio librarii non raro γνῆν, ἀλῆν, βιῆν (ut ἀναβιῆν apud Aristoph. Ran. 177.) scripserunt pro—οῖν.

903. ἔσθα μὴ τις εἰσίδοι] I. e. in interiorē domus partem.

904. βωμοῖσι] Aris deorum ἐφῆστιον, ut apud Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βωμούς, οἱ κατ' Ἀδμήτην δόμους.

905. ὀργάνων] Scholiasta, ἤπειρό τινος ἐργαλείου, ἃν εἴθε μεταχειρίζεσθαι, συνότος αὐτῆ τοῦ Ἡρακλέους, εἴαν ἴσθαι, ἢ τινος τοιαύτου,

ἄλλη δὲ κάλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
 κάγῳ λαθραῖον ὄμμα' ἐπεσκιασμένη

910

909. ἔκλαεν scripsi pro ἔκλαιεν
 pro ἀνακαλουμένη.

910. ἀγκαλουμένη Hermannus

ὠδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα
 αὐτά. ἰστοῦ δὲ ἴσως ἐφήπτετο διὰ
 τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ
 συμφοραῖς.

907. δωμάτων] Genitivus regitur
 ab ἄλλη κάλλη, quod scholiasta
 per τῆδε κάκεισε explicat.

908. φίλων — οἰκετῶν δέμας] Si-
 militer de Alcestide Euripides v.
 192. πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ
 στέγας | δέσποιναν οἰκτεῖραντες· ἢ
 δὲ δεξιὰν | προὔτειν' ἐκάστῳ, κοῦτις
 ἦν οὕτω κακὸς | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ
 προσερρήθη πάλιν. Apud Sopho-
 clem οἰκετῶν de iis qui ad familiam
 pertinent, i. e. de liberis, intelli-
 gere maluit Wunderus, ut Hero-
 dotus 8, 106. οἰκετῶν nomine τὰ
 τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα compre-
 hendit. De liberis solis si sermo
 esset, nihil caussae erat cur am-
 biguo οἰκετῶν nomine, quod nemo
 non de famulis erat intellecturus,
 uteretur, quum ἐγγόνων dicere
 posset. Praeterea verba ipsa εἴ
 του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας
 ita sunt comparata ut plures quam
 liberi fuerunt personae intelligen-
 dae sint.

911. καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν
 οὐσίας] Mira est interpretatio scho-
 liastae ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται
 συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παι-
 δοποιίαν. Neque enim οὐσία, quod

pro συνουσία dictum ex duobus
 Syntipae locis memoravit Ducan-
 gius, hoc sensu ab Sophocle dici
 potuit, ne quid de sententiae ipsius
 absurditate dicam. Non magis de
 re familiari aut hereditate paterna,
 hic agi potest, quod valde alienum
 ab hujus loci πάθει foret, offendit-
 que etiam pluralis numerus οὐσίας,
 merito notatus ab Wundero. Non
 potuerunt igitur haec sic scribi ab
 Sophocle, qui si quid hujusmodi
 addere praecedentibus Dejanirae
 lamentis vellet, liberorum potius
 in posterum patre orbatorum
 sortem memorare debebat, ut recte
 ab Wundero observatum est. Non
 dubitandum igitur quin versus hic
 ab interpolatore, ut alii non pauci
 in hac fabula, confictus sit, haud
 dubie lacunae explendae causa.
 Nam Sophocles, nisi fallor, verum
 scripserat quo verba τὸν αὐτῆς δαι-
 μονα accuratius definirentur.

914. κάγῳ — φρούρουν] Accusa-
 tivus λαθραῖον ὄμμα aptus est ex
 participio ἐπεσκιασμένη. Occulta-
 batur autem oculus nutricis custo-
 dientis janua, cujus per rimam
 aliquam speculabatur quid in tha-
 lamo Herculis Dejanira faceret.
 Adjectivo λαθραῖον idem fere at-
 que adverbio λάθρα significatur.
 WUND.

φρούρου· ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὕπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν, ὧ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ, 920
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὧς ἐμ' οὐποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
 λύνει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
 προῦκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 καγὰ δρομαία βᾶσ', ὄσονπερ ἔσθενον,
 τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν ᾗ τὸ κεῖσε δευρό τ' ἐφορμώμεθα,
 ὄρωμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγῃ φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.

918. εὐνατηρίοις scripta pro εὐναστηρίοις. 922. εὐνήτριαν] Sic,
 non εὐνητρίαν, ut Elmsl. 924. αὐτῆς] αὐτῆσ ᾧ Wakefieldus
 pro ᾧ.

915. δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις] Scholiasta, ἐνθα συνεκάθευδεν· ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἐστόρεσεν ὁ ἴλλος. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν dictum, ut apud Eurip. Med. 1283. χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, aliosque.

918. εὐναστηρίοις] Probabilius est εὐνατηρίοις, de quo dixi in annot. ad Aeschyli Pers. 160. Hoc igitur restitui.

919. ῥήξασα] Sic v. 852. ἔρρωγεν τεγὰ δακρύων.

920. νυμφεῖα] Thalamus conjugalis.

925. προῦκειτο μαστῶν περονίς] Scholiasta, πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες.

ἐκ δ' ἐλώπισεν] Scholiasta, ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν· λῶπος γὰρ τὸ

ἱμάτιον. Hesychius, ἐξελώπισεν ἐξεσκόλευσεν, ἐξέδυσεν.

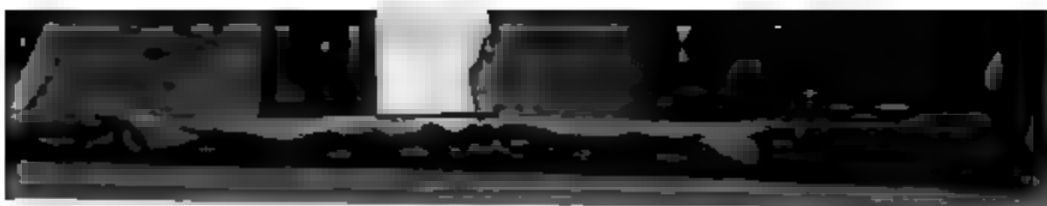
926. εὐώνυμον] Sinietram, ut cor feriret.

927. τῷ παιδί] Scholiasta, τῷ ἴλλῳ, τῷ παιδί τῆς τοιαῦτα ταλμάσης.

927. κὰν ᾗ—] Scholiasta, καὶ ἐν ὄσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν ἴλλον, εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηιάνειραν, ἐφθασεν αὐτὴν ἀνελοῦσα.

931. πλευρὰν] πλευρὰς apud scholiastam Homerī Il. 1, 103. εἰσι δὲ τῶν ἐντοσθιδίων αἱ φρένες. "πλευρὰς ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας."

ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας] Scholiasta, περὶ τὸ ἥπαρ γὰρ φρένες εἰσι παχεῖαι. Ὀμηρος (Od. 9, 301.) "ὄθι τε φρένας ἥπαρ ἔχουσιν."

ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὄργην ὡς ἐφάψειεν τόδε,
 δψ' ἐκδίδαχθεις τῶν κατ' οἶκον οὐνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε. III
 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὐτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδὲν, ἀμφὶ νιν γοῶμενος,
 οὐτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὡς νιν ματαίως αἰτία βάλαι κακῆ, 940
 κλάων ὀθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἕμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὄρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τάνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο
 ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

932. ὁ παῖς om.
 scripsi pro κλαίων
 Wakefieldus pro βίον
 IIII TI

Post ἔγνω duas litteras eraso.

941. κλάων

942. ὄρφανισμένος] ex o factum.

βίον

944. ἢ καὶ τι πλείους scripsi pro ἢ καὶ πλεί-

932. ἔγνω — ὡς ἐφάψειεν τόδε] Vidit iracundia sua se hoc facinus accendisse. I. e. vidit Hyllus opprobriis et maledictis, quibus in Dejaniram invectus esset (v. 734.—820.) perfecisse se ut illa caedem sibi inferret. WUND.

933. ἐφάψειεν] Euripides Bacch. 777. ab Nevio comparatus, ἦδη τόδ' ἔγγυς, ἔσπε πῦρ, ἐφάπτεται ὕβρισμα Βακχῶν.

934. ἐκδίδαχθεις τῶν—] I. e. ὀπὸ τῶν—. Quas frequens est participiorum structura, velut φωτὸς ἠπατημένη Aj. 807.

935. πρὸς τοῦ θηρὸς] Breviter dictum pro πρὸς τοῦ θηρὸς ἠπατημένη.

937. ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν] Nihil sibi reliqui faciebat lamentans, i. e. non desinebat lamentari, ut explicat Schneidew. Verbum ἐλείπετε dupliciter constructum, cum genitivo ὀδυρμάτων et cum participio ἀμφιπίπτων.

938. ἀμφιπίπτων στόμασιν] Eurip. Alc. 404. ἄκουσαν, ὃ μᾶτερ, ἀντιέζε σ' ἐγὼ—ὃ σὸς περὶ σοῖσι πιπτων στόμασιν νεοσσός. WUND.

πλευρόθεν πλευρὰν παρὲς] I. e. πλευρῆ πλευρὰν. Eurip. Alc. 373. πλευρὰ τ' ἐκτεῖναι πέλας κλειροῖσι τοῖς σοῖς.

940. αἰτία βάλαι κακῆ] ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν dixit Oed. T. 656. Omnia praepositione βάλλειν ψόγῃ apud Eurip. El. 901. Aristoph. Thesm. 895. et quae sunt similia allata in Thesauro vol. 2. p. 85.

943. τοιαῦτα τάνθάδ' ἐστίν] Sic perorare nuncii solent, velut E. lectr. 696. 761. Conf. ad Oed. T. 1280.

944. ὥστ' εἴ τις δύο | ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται] Codex et Eustathius p. 801, 1. ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λ., unde in apographis plerisque interpolatum κλάων, licet haec ipsa forma ostendero potuisset vitii sedem non in πλείους,

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

107

μάταιός ἐστιν· οὐ γάρ ἐσθ' ἢ γ' αἴριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

945

ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
πότερα μέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνφ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὄραν δόμοις,
τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἶθ' ἀνεμόεσσαί τις
γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αἶρα,

950

947.-949. = 950.-951.

953.-961. = 962.-970.

945. γάρ ἐσθ'] γάρ ἐσθ' ἂν πρότερα Erfurditius pro μέλλομεν. 947. πότερα πρότερον scripta pro πότερ' ἂν πρότερα. 948. μέλεα Musgravius pro τέλεα. 951. μένομεν Erfurditius pro μέλλομεν. 954. αἶρα] αἶρα

sed in altero τις quaerendam verbaque nio esse corrigenda quemadmodum ego correxi. Similiter Plato Log. 5. p. 740 B. ταύτας (τὰς ἐστίας) θεῶν ἀεὶ τσαύτας εἶναι καὶ μήτε τι πλείους γίνεσθαι μήτε τί ποτε ἐλάττους. Sophocles fragm. 185. (apud schol. Arist. Eq. 84.) καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας· ubi libri μή γε (unus μήτε) πλείω.

945. οὐ γάρ ἐσθ'] I. e. non potest in numero haberi. Scholiasta, τῶν ἀθροῦσιν ἀδήλων ὄρων, ἀνόπιοι εἶναι οἱ λογίζονται δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας καὶ οὐ προσδοκῶντες κατ' ἐκείστην ἔραν τὸν θάνατον· πολλὰ γὰρ λήθη τιμὴ ἢ δυστυχία περιπεσόντες ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα, καὶ οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ὥς καὶ Δημόκριτος.

947. πότερα πρότερον] Ut hic in codice scriptum πότερ' ἂν πρότερα, ita πότερα in πότερ' ἂν corruptum in codicibus Ravennate et Veneto Aristoph. Nub. 845. πότερα παραφάσμα αὐτὸν εἰσπαγῶν ἔλα. ubi alii πρότερον.

ἐπιπέτω] Est modi subjunctivi.

948. μέλεα] Per χαλεπότερα καὶ περαιτέρω δευδότητες explicat scholiasta.

950. τάδε μὲν ἔχομεν] Quae ad Dejaniram pertinent ante oculos posita esse dicit, quae ad Herulem, impendere. Nam ἐλπίσιν in malam partem accipiendum, ut κακὴ ἐλπίς dicitur Aj. 605.

951. μένομεν] Erfurditii haec emendationem confirmat scholiastae interpretatio ἐκδεχόμεθα.

952. κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν] Scholiasta, κοινὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἀμφοτέρων κακὰ, καὶ τὰ μὲν ἔχομεν, τὰ δὲ μέλλομεν (ἔχειν addit Lascaris). Ἰσον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν.

953. εἶθ' ἀνεμόεσσα—] Scholiasta, ὁ νοῦς· εἶθε, ὥς ἴσθηκα, πνεύσειεν ἄνεμος εὐρίας ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἐστίας καὶ ἀποχωρήσῃ, ὥστε μὴ παραχρῆμα ἀποθάσῃ, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διαπαίμενον. τοῦτο δὲ λέγει ὥς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφορὰς.

ἦτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως 955
 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
 ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύνοις
 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα. 961
 ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν
 προῦκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν.
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.

956. Ζηνὸς Triclinius pro Διός. 960. δυσπαλλάκτοις] αλλ in li-
 tura duarum literarum. Videtur αλ (simplici λ) fuisse. 961. ἄσπε-
 τόν τι θαῦμα separato versu. 963. προῦκλαον scripsi pro προ-
 κλαιον ξένου post ἀηδῶν lectum delevit Triclinius.

955. ἐκ τόπων] Hoc est quod ἐκ-
 τόπιον ἀπέγειν dixit Sophocles Oed.
 T. 1340. ἀπάγει' ἐκτόπιον ὅτι τά-
 χιστά με, cui versui quum in anti-
 strophā v. 1360. verba respondeant
 εἴν δ' ἄθεος μὲν εἶμ', ἀνοσίῳ δὲ
 παῖς, vix dubitari potest quin illic
 quoque ἐκ τόπων scripserit poeta.

956. Ζηνὸς recte ab Triclinio re-
 stitutum pro Διός: quae etiam aliis
 in locis tragicorum saepe sunt per-
 mutata ab librariis.

957. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι] I. e.
 ne prius mecum moriar, μὴ ἐνεγκοῦσα
 τὴν θείαν, ut scholiasta interpre-
 tandi causa addit. Sic φόβῳ
 ἀπόλλυσθαι, δεῖν τεθνήσκειν et similia
 dicuntur.

958. μοῦνον] Solum, i. e. Deja-
 niraes praesidio privatum, quae si
 adhuc in vivis et praesens esset,
 minor chori virginibus metuendi
 causa foret. Quod in scholiastae
 annotatione, quam ad v. 953. ap-
 posuimus, legitur τὸν Ἡρακλέα κα-
 κῶς διακειμένον, ab ipso est substi-
 tutum sive explicandi causa sive
 quod non intelligeret quo sensu
 μοῦνον dictum esset.

960. πρὸ δόμων] Scholiasta, λέ-
 γουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλεσίον

κον τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσίατους
 ὀδύνας ἡμῶν ἐφελατόμενον. Subiec-
 tum verbi χωρεῖν non est θαῦμα,
 sed αἰτῶν (i. e. Herculem), illa
 vero ἄσπετόν τι θαῦμα per apposi-
 tionem dicta sunt. Verba πρὸ δό-
 μων recte explicuit scholiasta. Si-
 militer δόμων πᾶρος ἐπιθεῖται ab Eu-
 ripide Bacch. 1217. dicuntur non
 qui ex domo prodeunt, sed qui do-
 mum redeunt. Quem locum com-
 paravit Nauckius.

961. ἀγχοῦ—ἀηδῶν] Breviter
 dicit ἀγχοῦ κοῦ μακρὰν pro ἀγχοῦ
 ὄντα. Atqui propinqua, nec re-
 mota stabam. Videns enim appro-
 pinquantem Herculem, quae modo
 quaesita esset, jam prope adesse di-
 cit. HERM.

963. προῦκλαον dicit quis lamen-
 tari coepit antequam Hercules ap-
 portatus esset. Sic Euripides Aeo.
 526. ἄ, μὴ πρόκλα' ἔκοιτιν, ἐς τὸ
 ἀμβαλοῦ.

ἀηδῶν] V. ad v. 104.

964. ξένων—βάσις] Scholiasta,
 ἐκ τῆς βαδίσσεως συνήκε τὸ φαινόμε-
 νον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι.
 οἶον, βαδίσσις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ
 ἄλλου πλήθους συνέστηκε.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

109

πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν ; ὡς φῖλου 965

προκηδομένα βαρείαν

ἔψοφον φέρει βάσιιν.

αἰαῖ, δδ' ἀναύδατος φέρεται.

τί χρῆ, θάνατόν νιν, ἧ καθ' ὕπνον οὔτα κρῖναι ; 970

ΤΛ.οἶμοι ἐγὼ σοῦ,

πάτερ, οἶμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.

τί πάθω ; τί δὲ μήσομαι ; οἶμοι.

ΠΡΕΣΒΤΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς

966. προκηδομένα] προκηδομένας
tius (nisi quod αἰ αἰ αἰ scripsit) pro αἰ αἰ αἰ αἰ, δδ' ἀναύδατος.
970. θά-
νατον Bothius pro θανάτα.
ἐγὼ | οἶμοι | τί πάθω—οἶμοι.
utrobique.

969. αἰαῖ, δδ' ἀναύδατος Erfurd-
970. θά-
971.-973. Versus sic divisi, οἶμοι
971. ἐγὼ σοῦ Brunckius pro ἐγὼ σου

965. πᾶ] I. e. πᾶς, ut explicat
scholiasta. Subjectum verbi φορεῖ
est ἡ τῶν ξένων βάσιιν, i. e. ὁ τῶν
ξένων δμῖλος.

966. προκηδομένα ex aliquot
apogr. restitutum pro προκηδομέ-
νων, quod legit scholiasta, ὡς γὰρ
ἐπὶ φῖλου κηδομένην ἔψοφον φέρει
τῆς βάσιιν. Idque fortasse prae-

967. ἔψοφον—βάσιιν] Ut docet
eos qui graviter aegrotantem por-
tant et cavent ne forte dormien-
tem expergesciant. Sic Electra
Orestis aegrotanti adstans apud
Eurip. Or. 140. chorum cohorta-
tur, σίγα σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύ-
λων | τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ ὄτω
πύκνος. βαρείαν βάσιιν dicit gravem,
i. e. tardum, incessum. Cui con-
traria sunt κοῦφον βῆμα, citus in-
cessus, κοῦφον ἄλμα, κοῦφος ποῖς,
et quae sunt similia.

968. ἀναύδατος] I. e. μηδὲ φω-
σὴν προέσθαι δυνάμενος, ut explicat
scholiasta.

969. θανάτα—ἧ] I. e. πότερον
θανάτα—ἧ etc. Plene Electr. 966.
ὁ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λί-

γω, | ἧ δευτὴ μὲν, κέρδη δέ ;

θανάτα] Correxī θάνατον cum
Bothio. Quo simul convellitur
Reiskii conjectura καθ' ὕπνον in
κάθυπνον mutantis ad Constant.
Porphyrog. vol. 2. p. 528. Locu-
tio κατὰ θάνατον εἶναι, quae alibi
non reperitur, alteri, in qua nihil
inuitati, καθ' ὕπνον εἶναι assimi-
lata est, idque tanto aptius quum
non de Hercule mortuo, sed de
moribundo agatur. Mortuum si
dicere voluisset, φθήμερον dicere po-
tuisset, quod ipsum conjecit Her-
mannus.

971. 972. οἶμοι—οἶμοι] Scholi-
asta, ἴλλες ἀπαντήσας τῷ πατρί.
Quum in codice οἶμοι sit, οἶμοι,
quod legitur v. 973., scribere ma-
lui quam οἶμοι. Ceterum haec in-
terpolata esse metri vitium docet.
Fortasse uno versu scribendum οἶ-
μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὁ μέλεος.

973. πάθω—μήσομαι] Similiter
aoristum et futurum conjunxit Aj.
404. ποῖ τις οὐδ' φύγη ; πᾶσι μολῶν
μενῶ ; WUND.

974. ΠΡΕΣΒΤΣ] Scholiasta, γέ-
ρων τις ἀκολουθῶν τῷ Ἑρακλεῖ ἐκ

ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.

975

ζῆ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακῶν

στόμα σόν. ὙΛ. πῶς φῆς, γέρον; ἢ ζῆ;

ΠΡ. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον

κἀκκινήσεις κἀναστήσεις

φοιτάδα δεινὴν

980

νόσον, ὦ τέκνον. ὙΛ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέφ

βάρος ἀπλετου ἐμμέμονεν φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,

ποῖ γὰς ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν

κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις

985

977. γέρον Brunckius pro γέρων

978. μὴ 'ξεγερεῖς Dawesius pro

μηξεγείρεισ (ηι a m. pr.)

980.-982. Versus sic divisi, φοιτάδα—

ἀλλ' ἴσχε—

982. ἐμμέμονεν Erfurdtius pro ἐμμέμονε

983.—

986. Versus sic divisi, ὦ ζεῦ—σι βροτῶν—λήκτοις—τλάμων

Εὐβοίας πρὸς τὸν ἄλλον φησὶ, μὴ ἀνεγείρης αὐτόν· τοῦτο γὰρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν. Compara locum Euripidis ad v. 967. allatum.

975. ὠμόφρονος] I. e. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου, ut explicat scholiasta.

976. (ζῆ γὰρ προπετής] Scholiasta, προπετής, εἰς τὸν θάνατον προνευκῶς, ἢ παρειμένος, εἰς τὴν γῆν πεσόν· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος. Quarum interpretationum prima probabilior ceteris est.

ἴσχε δακῶν στόμα σόν] *Cohibe mordens os tuum.*

981. ἐπὶ μοι μελέφ—] Scholiasta, ἀλλ' ἐνθουσιᾶ μοι (codex me) τῷ μελέφ ἢ φρήν διὰ τὸ ἀπλετον βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ, φησὶν, ἔχω τὸ βάρος, καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι. Non dubium mihi videtur quin, quemadmodum Sophocles Aj. 208. βάρος τι ἐναλ-

λάσσεσθαι dixit ita ut esset βαρεῖάν τινα ἐναλλαγὴν ἐναλλάσσεσθαι, ita idem hoc loco βάρος ἀπλετον ἐμμέμονεν ἢ φρήν hoc sensu posuerit: βαρὺ καὶ ἀπλετον μένος (ὄρμη) ἐμμέμονεν ἢ φρήν. Itaque hoc dicit Hyllus: at gravi et intolerando cum impetu adversus me miserum animus exaestuat. Quibus verbis hoc significat, tantum esse animi affectum, ut ipse eum continere et non effari, quae sentiat, non possit. Luctatur enim quasi animus cum lingua. WUND. Homerus Π. 16, 435. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι. Eur. Iph. T. 656. δίδυμα μέμονε φρήν. Verba ἐπὶ μοι μελέφ redeunt v. 994.

984. ποῖ γὰς—] Scholiasta, Ἡρακλῆς, ὡς ἐξαναστάς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται.

παρὰ τοῖσι βροτῶν] Notandum τοῖσι, quod metri caussa pro τίσιν dixit, ut Iones τέοισι dixerunt.

δδύνας; οἴμοι ἐγὼ τλάμων
ἢ δ' αὖ μισὰ βρύκει φεῦ.

ΠΡ. ἄρ' ἐξήδης δσον ἦν κέρδος

σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς

990

βλεφάρων θ' ὕπνον; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἀν
στερξαίμυ κακὸν τόδε λεύσσω.

ΗΡ. ἄ Κηναία κρηπίς βωμῶν,

ιερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι

μελέφ χάριυ ἠνύσω, ᾧ Ζεῦ.

996

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἶαν

987. ἢ δ' ἢδ' 990.—993. Versus sic divisi, τῷδ'—| οὐ—| στερξαίμυ
994.—996. Versus sic divisi, ᾧ—| ιερῶν—| θυμάτων ἐπὶ μοι—| ἠνύσω ᾧ (εὔ.
995. οἶαν οἶων ἐπὶ μοι Martinus pro οἶαν ἀνθ' οἶων (ω ex e factum) θυμάτων
ἐπὶ μοι 996. ἠνύσω, ᾧ Ζεῦ] ἠνύσω(εὔ, ᾧ a m. pr.

986. δδύνας; οἴμοι ἐγὼ τλάμων] Versus catalecticus parum probabiliter illatus. δδύνας ᾧδ' Bergkii.

987. ἢ δ' ἢδ'] Intelligitur ἢ νόσος. Quae quum oculis cerni possit in corpore Herculis, recte solo pronomine indicatur, ut ἤδε v. 1010.

βρύκει] Scholiasta, ἐσθίει με ἢ νόσος καὶ ἀναλίσκει.

988. ἄρ' ἐξήδης] Scholiasta, πρὸς τὸν "Τάλλον λέγει' ἄρα, φησὶν, δσον ἢ κέρδος τὸ σιωπῶν ἔγνωε καὶ μὴ βλασκείσαι τὸν ὕπνον; Secunda plusquamperfecti ἤδη persona quum non ἤδη apud Atticos veteres sit, recte ἐξήδησθ' restituere videtur Cobetus Nov. Lect. p. 215. Cui emendationi non repugnat qui repugnare videtur Antigouae versus 447. ἤδης τὰ κηρυχθέντα μὴ πρόσσειν τόδε; Nam hic quoque Cobetus recte corrigit ἤδησθα κηρυχθέντα, plurali κηρυχθέντα pro κηρυχθέν posito, ut δεδογμένα v. 576. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε καθαρεῖν.

992. οὐ γὰρ ἔχω—] I. e. frustra mihi silentium praecipis: neque

enim—. LINWOOD. Scholiasta, ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

993. ᾧ Κηναία κρηπίς βωμῶν] Scholiasta, κρηπίς, τὸ ἔδαφος. περιφραστικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τότῳ ἔτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αἰτέφ γέγονε τὰ ἐκεῖ θύματα. οἶαν οἶν, φησὶ, χάριυ ἀπὸ τῶν θυμάτων διεκράξω.

994. ιερῶν—οἶων] Est genitivus pretii, quem glossator addito ἀνθ' explicuit, quod textui illatum est in codice.

995. ᾧ Ζεῦ] Jovem invocat ut injariae sibi factae testem. Conf. exempla ad Philoct. v. 1138. ἀλλὰ.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν] Haec non ad ᾧ Ζεῦ, sed ad Κηναία κρηπίς βωμῶν referuntur. θέσθαι λώβαν quum idem sit quod λαβᾶσθαι, cum accusativo με constructum est.

996. ἠνύσω] Notandus formae mediae usus, ubi ἠνύσας potius expectari poterat, quod ipsum ex conjectura intulit Brunckius secun-

ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.

1000

τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης
λατορίας, ὅς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει;
θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

ἐέ,

ἔἄτέ μ', ἔἄτέ με δύσμορον εὐνάσαι,

1005 a

1005. a. b. = 1015. - 1017.

1004. ἰδοίμην] ἰδοίμ' ἂν, η a m. ant. 1005 a. δύσμορον εὐνάσαι (sic)
separato versu. δύσμορον] γρ. ὕστατον (nescio a qua manu).

dum ea quae ad Eurip. Bacch. 131. dixerat. Sed formam mediam explicuit Ellendtius in Lexico vol. 1. p. 176. quam in me misero gratiam consecuta es, i. e. quam nacta tibi es remunerationem mea calamitate.

998. ἦν—] Refertur ad Κηναία κρηπίς βωμῶν. Sic οὖν in Philoct. 1456. non ad nomen proxime praecedens πόντου refertur, sed ad remotius μέλαθρον. Quem locum comparavit Linwoodius.

999. μανίας ἄνθος] Sic τᾶς μανίας ἀθηρὸν μένος dixit Antig. 960.

1000. καταδερχθῆναι] Quum dixisset ἦν λάβαν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὤφελον, non satis habens aegrum suam tam lenibus verbis declarasse, et indignitatem rei augens, quasi explicandi caussa addit τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι. Ad quae nemo offendisset, si additum esset καὶ τόδ' etc. Sed post generalem rei expositionem ea, quibus res accuratius declaratur, sine copula subjiciunt Graeci. Vid. ad Eurip. Hec. 777. p. 88. MATTHIAE. Recte infinitivum defendere videtur Matthiae contra Erfurdtii conjecturam καταδερχθείς: sed quum paroemiaco versu opus sit, ne systema longius quam pro

hujus loci ratione evadat, fortasse scribendum καταδερχθῆν, qua infinitivi forma utitur Aeschyl. Suppl. 790. πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ἔδε χρομφθῆν χροί.

1001. τίς ὁ χειροτέχνης] Quum articulus nomini primo ἀοιδός addi per metrum non posset, alteri adjunxit, etsi etiam omissio eo recte habitura esset oratio. Sed addere maluit quia non simplex κατακλήσει sequitur, sed ὅς—κατακλήσει. χειροτέχνης est chirurgus, oppositus ἀοιδῷ (s. ἐπεδῷ), qui incantatione sola utitur.

1003. χωρὶς Ζηνὸς] Praeter Jovem.

1004. θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην] Intelligendum εἰ τοῦτο ἰδοίμην, ut monuit Neuius.

ἰδοίμην] ἰδοίμ' ἂν codex, quod est ἰδοίμαν, ut Triclinius scripsit. Formarum Doricarum in toto hoc carmine ratio haec est, ut Hyllus et senex iis abstineant, Hercules vero iis utatur in anapaestis spondiacis, ut ποῖ γὰς v. 984., λάβαν v. 997., πᾶ v. 1006. Unde fortasse v. 987. ἄ δ' αὖ scribendum pro ἦ δ' αὖ.

ἐέ codex hoc loco, et ἐέ v. 1014. In apographis ἐ ἐ. Recta scriptura ἐῆ ἐή, vel αἰαῖ αἰαῖ esse videtur.

1005 a. Ad δύσμορον in cod. ad-

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ἐἴθ' ὄστατον εὐνάσαι.

1005 b

πᾶ μου ψάβεις; ποῖ κλίβεις;

ἀπολείς μ', ἀπολείς.

ἀνατέτροφας δ τι καὶ μύσῃ.

ἦπται μου, τοτοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ 1009

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὗς δὴ

1006.—1014.—1017.—1040.

1005 b. ἐἴθ' ὄστατον εὐνάσαι Hermannus pro εἴτέ με δόστατον εὐνάσαι 1006. πᾶ] πᾶι 1007. Post altorum ἀπελείς duas litteras erasas vel una. 1008. ἀνατέτροφας Erfurdinus pro ἀντέτροφας. 1009.—1040. Versus sic divisi, ἦπται—ἦδ'—πάντων—ἀδικώτατοι—παλλά—κατὰ—ἐλακόμαν—καὶ εὐν—οὐ πῦρ—τις—ἔξ—οὐδ'—βίον—τοῦ—δ—τοδργον—ἢ κατ'—οὐ δέ—ἐμπεσον—σείζειν—λαθίπορον—εστ'—θόραξ—ἐν—ἔστι—βίον—δ—πᾶ—τῆδε—πρόσλαβε—ἔξ—ἰσ—θρέσκει—δειλαία—ἐποτίβατος—κόσος.—τόδε μ' εἴθ'—τὸν φύσαντ'—ἀνατίθορον—παῖσον—κλήτ'—δοσ.—σά—ἀν—αἴτωσ—ἔξ—δ—ἔιδω—δ—γλυκύσ—εἴνασόν μ'—ἰκνεῖτα μόρῃ—τὸν μέλιον φθίσωσ. 1009. τοτοτοῖ] τὸ τὸ τοῖ

scriptum γρ. ὄστατον: quam lectionem ad δόστατον probabiliter refert Hermannus, cujus recepi emendationem ex editione prima ἐἴθ' ὄστατον εὐνάσαι. Homeri Hymn. in Merc. 289. comparavit Schneidew. μὴ πύματόν τε καὶ ὄστατον ἕνεος ἰάσγυς. εὐνάσαι intransitive dictum pro εὐνάσθαι.

εἴτέ μ' εἴτέ με δόσμορον εὐνάσαι] Primum εἴτε disyllabum est εἴτε. εὐνάσαι non dactyli, sed cretici mensuram habet. Eodem metro est v. 1015. οὐδ' ἀπαρῆσαι κρᾶτα βίου θέλει. 1025. τῆδέ με τῆδέ με πρόσλαβε κουφίσας. 1041. εἴνασον εἴνασον ἰκνεῖτα μόρῃ. Philoct. 827. ἴππ' ὀδύνας ἀδάης, ἴππε δ' ἀλγέων. —843. ἀλλὰ τέκνον τῆδε μὲν θεὸς ἔφεται.

1006. πᾶ μου ψάβεις] Scholiasta, ἐν ἑρακταμένου αὐτοῦ τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῷ γυνῶναι πῶς ἔχει τῷ σώματι. ποῖ ψάβεις, ἀπὸ τοῦ, πᾶτε ψηλαφῶν καὶ μεταφῶν τῆδε κάκεισε τὸ σῶμά μου. [Εἰς τὸ αὐτό.] ποῦ προσάγει τὰς χεῖρας;

πᾶ μου ψάβεις; ποῖ κλίβεις;] Quam in eodem versuum complexu infra

1017. integrum dimetrum posuerit, θρέσκει δ' αἴ, θρέσκει δειλαία, non improbabilis Wakefieldi conjectura est unam ex superiore versu syllabam excidisse. πᾶ duplicavit Seidlerius.

1008. ἀνατέτροφας δ τι καὶ μύσῃ] Scholiasta, δ τι ἀν ἠσυχῶσ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀντέτροφας. οἶον, εἰ τι ἀν τῶν ὀδυμῶν καίωσ, τούτου διήγειρας. μύσαι Linwoodius.

1010. ἦδ'] Intelligitur κόσος. V. ad v. 987. Sic Ph. 758. ἦκει γὰρ αἴτη. et ib. 807.

πόθεν ἔστ'—] Unde estis, i. e. ex qua terra huc venistis? Appellat autem Hercules eos, a quibus delatus Trachinem erat: v. 964. WUND. Male pro ποῦ dictum accepit scholiasta, quum verba haec ad universum genus humanum referret.

1011. Ἑλλάνων] ἀνθρώπων Wanderus, quod ἄνων scriptum facile in Ἑλλάνων abire potuit.

οὗς—καθαίρων] Conf. v. 106a. δσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἰκόμην. A quo loco non differt hic locus, quamvis καθαίρων ἀνθρώπους hic dictum εἴτ,

πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε δρῖα πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλαι, καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις δυνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἔξ,

οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει 1015
μολῶν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει 1018
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοὶ τε γὰρ ὄμμα
ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε, 1020

1012. ἐν πόντῳ] ἐνιπόντῳ 1013. ἐπιτρέψει] ἀποτρέψει 1014. ἐξ] ἐξ
1018. ἀνήκει] ἀνεῖκει, η a m. seculi 15. 1020. σώζειν] σωίζειν

siquidem in nomine hominis significatio loci continetur. WUND. Nisi ois scribendum cum Wakefieldo. Totius loci sententiam sic explanavit scholiasta, ὃ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι, τουτέστιν ἀχαριστότατοι, οὓς ἐγὼ πῆ μὲν κατὰ θάλατταν, πῆ δὲ ἐν γῆ ἔσωζον, πάντα τόπον καθαίρων, ὑπὲρ σωτηρίας ἐκείνων ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. Quae interpretatio verbi ὠλεκόμαν in alio scholio repetitur, praemisso ἕκαμνον.

1012. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ] Tiresias apud Pind. Nem. 1, 62. ὄσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν, ὄσσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας. Eur. Herc. Fur. 399. ποντίας θ' ἄλδς μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς. 225. ποντίων καθαρμάτων χέρσου τ' ἀμοιβάς. Haec et alia de laboribus Herculis attulit Wakef.

κατὰ τε δρῖα πάντα mutata orationis forma illatum pro πάντα δὲ κατὰ δρῖα. Cujus ratio quum non appareat, κατὰ δὲ δρῖα scribendum videtur cum Wakefieldo.

1013. ἐπὶ τῷδε] I. e. ἐπ' ἐμοί.

ἐπιτρέψει ex uno apogr. restitutum pro ἀποτρέψει. Tertium οὐκ repetitum post duo praecedentia, ut οὐπω pro simplici πω post praecedens οὐκ v. 159.

1015. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει] ἀπαράξαι praesunte Homero dixit Il. 14, 497. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πῆληκι κάρη. ἀπαράξαι βίου autem dictum ut ἀπαλλάξαι βίου non raro dictum est, velut apud Eurip. Hel. 302. σμικρὸς ὃ ὁ καιρὸς κάρτ' (sic recte correctum pro ἄρτ') ἀπαλλάξαι βίου. Nicandri Ther. 705. comparat Musgr. κεφαλῆς ἀπο θυμὸν ἀράξαις et Synesii p. 81. τὴν κοπίδα σπασάμενος ὡς ἀπαράξων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλῆν. Totum locum recte interpretatus est scholiasta, οὐδεὶς ἐκείνων, φησί, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλῆν μου ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαί με τοῦ μοχθηροῦ βίου.

1018. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς] Scholiasta, εἰς τῶν γερόντων, ἀκολουθῶν ἐξ Εὐβόλας τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν Ἰλλων φησί. τὸ βοηθῆσαι ἢ βαστάξαι τὸν Ἡρακλέα μεῖζόν ἐστιν ἢ κατ' ἐμέ.

1019. σοὶ τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν] Verba defecta et interpolata utcunque explicat scholiasta, σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν (sic ἔμπλεον etiam in gl. explicatur) σοὶ τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ. σοὶ τε γὰρ etsi in hexametro epicorum more pro καὶ γὰρ σοὶ dici potuit, ut ἀθά-

λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

HP. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;

τῆδέ με τῆδέ με πρόσλαβε κουφίσσας. 1024

αἰαῖ, ἰὼ δαίμων.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία

διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,

1023.—1026. = 1041.—1043.

1021. ὀδυνᾶν ex scholiastae annotatione pro ὀδύνας. θύραθεν] θύ-

ραζ' ἰν, θ a m. pr. 1022. ἔστι] ἐστὶ βίον Musgravius pro βίον.
1023. παῖ Seidlerus pro παῖ παῖ 1025. αἰαῖ, ἰὼ δαίμων] ἐπὶ ἰὼ ἰὼ δαίμων
1026. θρώσκει] θρώσκει utrobique, 1031. ὦ Seidlerus pro ἰὼ. Ego
alterum Παλλὰς addidi.

παῖ τε γὰρ εἰσι pro παῖ γὰρ ἄδύνα-
τοί εἰσι dictum est ab Homero II.
23, 277., de quo v. L. Dindorfius
in Thesaurο vol. 7. p. 1912., tamen
reliqua sensu et structura ita labo-
rant ut non dubitandum videatur
quin post verba σοί τε γὰρ ἔμμα in-
teger hexameter et ante ἢ δὲ' ἐμοῦ
σέξεν dactylus exciderint, litterae
autem ΕΜΠΛΕΟΝ reliquiae sint
vocabulorum quae exciderunt, in
quibus et πλέον esse potuit et for-
tasse genitivus πατρός fuit ad ἔμμα
referendus. Nam ἔμμα, nisi cor-
ruptum sit, probabilius est patris
quam filii dici: ἐμπλεον in duobus
apogr. ἐμπλεων, adscripto in altero
ab Triclinio συνίζησις.

1021. ὀδυνᾶν Musgravius ex an-
notatione scholiastae, qui genitivo
utitur ὀδυνᾶν, εἰ τὸ κατασχέιν αὐτὸν
ἔπει, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. Ἰσθὶ δὲ,
φησὶν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν
ἔνδον οὔτε διὰ στόματος (δὲ' ἐμαντοῦ
corrigit Hermannus) οὔτε ἔξωθεν
προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γὰρ.
τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς.
Legebatur ὀδύνας. Et sic in alio

scholio, τὴν ὀδύνην τοῦ βίον αὐτοῦ
τὴν λαθίπονον ἐξανύσαι οὐ δύναμαι.

οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν] Similiter
Eurip. Or. 604. τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε
θύραθεν δυστυχεῖς. WAKEF.

1023. ὦ παῖ] Scholiasta, αἰσθάνε-
ται τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς.
Hermannus, servato altero παῖ, ὦ
delevit.

1025. Codicis scriptura ἐπὶ ἰὼ ἰὼ
δαίμων aut in αἰαῖ, ἰὼ δαίμων, ut feci,
aut in ἐπὶ ἰὼ δαίμων mutanda erat.
Alterum ἰὼ omissum in apogr. uno,
δαίμων ab Seidlero restitutum est.

1026. θρώσκει] Per ἀναξωσυρεῖται
ἢ νόσος explicat scholiasta. Eurip.
Hipp. 1351. comparat Schneidew.
διὰ μου κεφαλῆς φέσσουσ' ὀδύνας, κατὰ
δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφάκελος.

1030. ἀποτίβατος] I. e. ἀπροσπέ-
λαστος, ut explicat schol.

1031. ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ'
αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ | τὸν φύρατ' οἰ-
κτεῖρας—] Codex et apographa, ἰὼ
παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ |
τὸν φύρατ' οἰκτεῖρας—, consenti-
ente in τὸν φύρατ' scholiasta.
Correxī haec ut metrum postula-

τὸν φύτορ' οἰκτεῖρας ἀνεπίφθονον εἴρουσον ἔγχος,
 παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος· ἀκού δ' ἄχος, φ' μ' ἐχόλωσεν 1035
 σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ᾧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
 αὐτως, ᾧδ' αὐτως, ᾧς μ' ᾠλεσεν. ᾧ γλυκὺς Ἄιδας, 1040
 ᾧ Διὸς ἀνθαίμων,

1034. φύτορ' scripsi, pro φύσαντ'. 1035. ἐμᾶς] ἡμᾶς κληῖδος] κλη-
 ῖδος sine accentu ἀκού—φ] ἀκού—δ, erasa post δ litera, ε ut videtur.
 ἐχόλωσεν] γρ. ἐχόλησεν ab S. 1038. σὰ] σαῖ τὰν Erfurdcius pro
 δν. 1041. Verba δ δίδω ἀνθαίμων in marg. a m. pr. ante δ γλυκὺς
 Αἶδας inserenda. Post haec verba posuit Seidlerus.

bat, duplicato Παλλὰς restitutoque
 substantivo φύτορα, quod ab Hesy-
 chio annotatum est φύτορες per
 γεννήτορες interpretato. Cui emen-
 dationi quod Meinekius in Delectu
 poetarum Anthol. Graecae p. 202.
 objecit, φύτορα ὡς longo dici debere,
 ut ἀμπελοφύτορα Leonidas Tarent.
 in Anthol. Palat. 6, 44. et πτερο-
 φύτορα Plato in Phaedro p. 252 B.
 in hexametris dixerint, frustra ob-
 jecit. Nam φύτωρ quod a praesenti
 φύειν derivatum est, ὡς natura breve
 habet, produci vero debuit in com-
 positis ἀμπελοφύτορα et πτεροφύ-
 τορα, quae metro dactylico adaptari
 aliter plane nequeunt: quae simi-
 lium productionum plurimarum
 caussa epicis fuit in vocabulis poly-
 syllabis. Ceterum quum Nicander
 alique recentiores poetae φύειν
 etiam producto ὡς dixerint, non ne-
 gem ab his φύτωρ quoque producta
 syllaba prima dici potuisse, quod
 Archias in Anthol. Palat. 7, 140.
 restituendum esse conjecit Meine-
 kius, φύτωρ μὲν Πρίαμος, γὰρ δ' Ἰλίου,
 ὄνομα δ' Ἐκτωρ, ubi codex πατήρ:
 ex quo tamen non sequitur So-
 phoclem eadem mensura uti potu-
 isse aut debuisse adeo. Neque
 certa illa emendatio est, quum
 Archias φῆτις scripsisse possit, quo
 vocabulo Lycophro alique usi sunt,
 de quo dixi in Thesouro vol. 8.
 p. 920.

1032. ἀνεπίφθονον] Recte inter-
 pretatur scholiasta, ἀνεμέσητον, ἐφ'

δ οὐδὲς σε μέμψεται ὡς πατροκτό-
 τον.

ἔγχος] Gladium, ut Aj. 658. et
 alibi.

1035. ἐμᾶς recte in apographis
 pro ἡμᾶς.

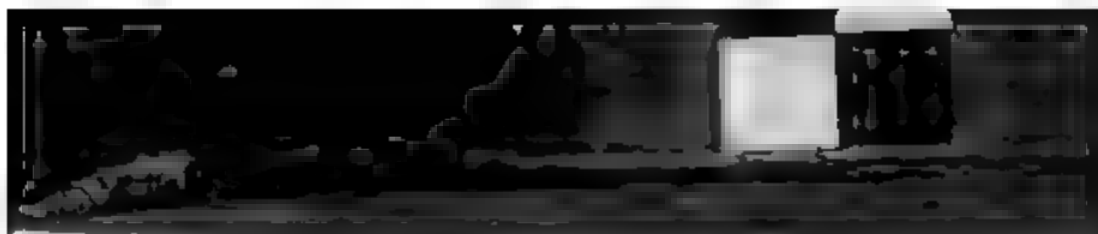
κληῖδος] Sic Homerus Il. 5, 579.
 ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχθήσας.
 Quum in codice κληῖδος sine ac-
 centu scriptum sit, incertum est
 utrum properispomenon esse volu-
 erit librarius κληῖδος, an oxytonum
 κληδός, ut κλειδός. In apographis
 est κληῖδος, qui accentus convenit
 formae trisyllabae.

φ' μ' ἐχόλωσεν] Χολοῦν cum accu-
 sativo personae constructum apud
 Homerum aliosque significat bilem
 alicui movere vel iram accendere.
 Id Sophocles addito dativo instru-
 menti dixit de veste veneno infecta
 qua Herculem induit Dejanira.
 Scholiasta per ἐπίσωσεν explicuit,
 addita conjectura indocta, γρ. ἐχό-
 λησεν, οἶον χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα.

1038. σὰ] Sic apographa. Line-
 ola in codice superscripta (σαῖ) syl-
 labam longam indicat, ut saepe in
 formis Doricis. Proximum δν recte
 in τὰν mutavit Erfurdcius. Nihil
 enim caussae erat cur ἄθεος pro-
 ducta sub ictu syllaba ultima dicere
 quam τὰν scribere poeta mallet.

τὰν ᾧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν] Idem
 fere matri imprecatus erat Hyllus
 v. 819.

1041. δ Διὸς ἀνθαίμων] Scholi-
 asta, δ τοῦ Διὸς ἀδελφεῖ Ἀἰδανεύ.

εὐνασον εὐνασον ὠκυπέτα μόρφ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄνακτος, οἷαις οἷος ὧν ἐλαύνεται.

1045

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κόβρω τοιούτου οὐτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προὔθηκεν οὐδ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί

1042. εὐνασον εὐνασον Turnebus pro εὐνασόν μ' εὐνασον. 1044. τάσδε συμφορὰς] τάσδε συμφορὰς 1045. οἷαις] οἷος 1046. λόγων πέρα Wunderus pro λόγων κακά.

1044. τάσδε συμφορὰς recte in apographis. Quod in codice est τάσδε συμφορὰς errori librarii debetur, qui συμφορὰς pro συμφορὰς posuit, quum non intelligeret τάσδε antiquam esse orthographiam accusativi τάσδε, de qua dixi ad Antig. 578.

1045. οἷαις ex duobus apogr. restitutum pro οἷας. Nam et si accusativus quoque defendi potest, tamen probabilior est dativus, usitata verbi structura, ut Aj. 275. λήρη πᾶς ἐλάλαται. Eur. Andr. 31. κακῆς ἐλαίνομαι. Ion. 1620. ἐλαίνετῃ συμφορᾶς οἷκος, et quae sunt alia hujusmodi in Thesaurο allata. οἷαις οἷος autem dictum ut ἱερῶν οἷον οἷον v. 994.

1046. Herculis hanc orationem in sermonem Latinum transtulit Cicero Tusc. 2, 8., multis liberius ad eum sensum conformatis. Ciceronis verba apponimus in fine Summarii fabulae.

καὶ λόγων πέρα] Post πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ gravius quid inferri debet quam quod in codice legitur καὶ λόγων κακά, vel, quod Bothius conjecit, καὶ λόγων κακά. Quamobrem remoto glossemate κακά scripsi καὶ λόγων πέρα cum Wundero, qui haec annotavit "Et libere neo satis commode hos versus Cicero ita transtulit: o multa dictu gravia,

perpressu aspera, quae corpore exantlavi atque animo pertuli. Alienum enim ab hoc loco est Hercules de animi sollicitudine aut dolore conqueri, qui malis, quae superaverit, excitatus sit.—Hoc enim dicit Hercules: o qui multa et audacia et incredibilia et manibus et humeris exantlavi mala. De locutione τὰ λόγων πέρα cf. Eurip. Iphig. T. 900. ἐν ταῖσι θαυμασταῖσι καὶ μύθων πέρα τὰδ' εἶδον αὐτῆ καὶ κλύουσ' ἀπαγγεῖλῃ. ibid. 839 θαυμάτων πέρα καὶ λόγου πρόσω τὰδ' ἀπίθα. Hec. 714. ἄρητ', ἀνωδμοστα, θαυμάτων πέρα, εὐχ' οὐδ' ἄνεκτά. Hesychius, πέρα λόγου ὑπὲρ λόγον. Humeris autem quum se mala pertulisset Hercules ait et hic et v. 1090., illuc respicere videri potest, quod aliquando Atlantis onus subisse ferebatur. v. Apollodor. 2, 5, 11."

1047. χερσὶ] In χερσὶ mutatum in aliquot apogr.

1048. ἄκοιτις ἢ Διὸς] Juno, de qua Euripides ab Nauckio citatus Hero. f. 1303. χορευέτω δὴ Ζητὸς ἢ κλυτὴ δέμαρ' | ἔπραξε γὰρ βοῦλησιν ἦν ἐβόλετο, | ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσι βάρους | ἦν κατὰ στρέψασα.

1049. στυγνὸς] Scholiasta, ὁ στυγνοποιὸς, διὰ τὰς τῶν ἄλλων προστάξεις.

αἶον τὸ ἢ ὀφθαλμοῖς ὀπείως κίρῃ

1050

καθήψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων

ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας

βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας

ροφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

1055

πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας

τὸ πᾶν, ἀφράστῃ τῆδε χειρωθεὶς πέδη.

κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενῆς

στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,

1051. ἐμοῖς] ἐμοῖ, σ a m. sec. 15. addito.

1052. διόλλυμαι] διόλλυ-

μαι pr.

1054. πλεύμονος] πλεύμονος, ν a m. pr., ut v. 567.

1059.

θήρειος βία] θήριος βία

1051. Ἐρινύων] ἐρινύων apographa, ut solent. Ἐφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων ex Aeschyli Agam. 1580. εἰ Ἐρινύων πικρὰν πάγην ex Lycophr. 405. comparavit Wakefieldus.

1053. προσμαχθὲν] I. e. προσκολληθὲν, ut schol.

ἐσχάτας] Intimas.

1054. πλεύμονος] Apographa nonnulla πλεύμονας (sic), alia πνεύμονος. Vid. ad v. 567. Notandum autem πλεύμονος numero singulari dictum. Nam multo usitatior est pluralis πλεύμονες.

ἀρτηρίας] Intelligit arteriam asperam, quam etiam ab Hippocrate numero plurali aliquando vocatam esse observatum est. HERM. Ovid. Metam. 9, 201. *pulmonibus errat ignis edax imis perque omnis nascitur artus*. SCHNEIDEW.

1055. ξυνοικοῦν] Frequens hic usus verbi de malis quibusvis, velut Oed. C. 1238. *ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ*.

χλωρὸν αἷμα] Decolorem vertit Cicero. Malim intelligere viridem, vegetum, vitalem. WAKEF. Scholiasta, νέον, ἢ νεκρόν. Vera prior

interpretatio. Eurip. Hec. 127. *τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ*.

1056. διέφθαρμαι δέμας] Huc videtur respexisse Lucianus Dial. Deor. 13. ubi Aesculapius irridet Herculem: *ὅτε πρῶην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός*. WAKEF.

1057. ἀφράστῃ] Scholiasta, ἀπροδοκῆτῃ, ἀενοσήτῃ, ἢ ἀλέκτῃ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν.

1058. λόγῃ πεδιάς] *Hasta campestris*: recte capit scholiastes de hastis ab exercitu in acie campestris praelii instructo vibratis, et comprehendit phrasin omnes Herculis cum communibus hominibus concertationes. WAKEF. *Hostilem dextram* vertit Cicero. Scholiasta, ἢ ἐν πεζομαχίᾳ. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὔτε παραταττόμενος, οἷον πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Λύγεια, ἢ Κενταύρους. Alius, ἢ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους.

1059. θήρειος βία] Sic recte apographa pro θήριος βία. Scholiasta, λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

119

οὐθ' Ἑλλάς, οὐτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὄσσην ἐγὼ
 γαίαν καθαίρων ἰκόμην, ἔδρασέ πω
 γυνή δέ, θῆλυς οὔσα κούκ ἀνδρὸς φύσιν,
 μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγῶς,
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
 ὅς μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβῶν
 ἐς χεῖρα τὴν τεκούσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
 εἰ τοῦμόν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὄρων
 λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
 ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον οἴκτειρόν τέ με 1070
 πολλοῖσιν οἴκτρον, ὅστις ὄσπε παρθένος

1067. ἐς] Sic, non eis. εἰδῶ] εἶδω pr. 1068. κείνης] Sic, non
 κείνης. 1071. ὄσπε] ὄστις in textu et in lemmate scholii.

λασῶν. Rectius de Centauro intellexit Cicero, qui vertit *biformato impetu Centaurus*.

1060. Ἑλλάς] I. e. Ἑλλάς ἀνὴρ, metri causa pro Ἑλλην dictum, quod ex alia quoque poetae fabula (fragm. 17.) annotavit Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 97, 4. Ἑλλάς δ' ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Δοκρῶ. Sic τὴν Ἑλλάς ἢ βάρβαρος apud Euripidem Phoen. 1509.

ἄγλωσσος] Scholiasta, κακόγλωσσοι, βάρβαροι, ἢ ἀλλόγλωσσοι. Pol lux 1, 109. ἄγλωσσον Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπεν. Recte per βάρβαρος explicat, quod ipsum Euripides posuit loco modo allato.

1062. θῆλυς οὔσα] Probabilis Steinharti conjectura est θῆλυ φύσα.

κούκ ἀνδρὸς φύσιν] Scholiasta, λείπει ἔχουσα. Intelligendum ex participio praecedente aliud participium, quale est Aj. 472. φύσιν γ' ἄσπλαγχνος γεγῶς, et ib. 760. ὄστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστάν.

1063. μόνη—φασγάνου δίχα] Comparant Homeri Il. 31, 50. γυμνὸν ἕτερον κέρυθός τε καὶ ἔγχεος.

1064. ὦ παῖ—] Scholiasta, ὦ ἄλλε, δείξον τοῖς ἔργοις ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μὴ μου προκρίνῃς τὴν Δηϊανείραν, ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἔλαγε καὶ παράδες μοι. ταῦτα δὲ λέγει ἀγνοῶν ὅτι τέθηκεν.

1068. τοῦμόν—ἢ κείνης] I. e. ἢ τὸ κείνης, articulo ex priore sententiae parte repetendo.

ἀλγεῖς—ἐν δίκῃ κακούμενον] I. e. ὡς ἐν δίκῃ κακούμενον. Scholiasta, ἴσα μάθη πρότερον ὅπερ ἐμοῦ νοσοῦντος λυγῆ, ὅταν ἴθης τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον καὶ δικαίως καταπονούμενον. Verbum 1069. ab interpolatore adjectum esse probabiliter conjicit Nauckius.

1070. οἴκτειρον—πολλοῖσιν οἴκτρον] Conf. Eurip. Electr. 672. οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς οἴκτρα γὰρ πεπένθαμεν. πολλοῖσιν genere masculino dictum, ut πᾶσι est in locis similibus Aj. 559. Oed. C. 1446. ab Nauckio comparatis.

1071. ὄσπε παρθένος] Eadem comparatione Homerus Il. 16, 7.

βέβρυχα κλάων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμην κακοῖς.

νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἤρρημαι τάλας. 1075

καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπουθα· δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων.

ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,

δρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω. 1080

αἰαῖ τάλας,

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως, ὁ δ' αὖ

διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν

ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.

ῶναξ Ἄττη, δέξαι μ', 1085

ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

1072. κλάων scripsi pro κλαίων.
pro εἰπόμην.

1074. εἰπόμην ex schol. Aj. 317.

1075. ἤρρημαι scripsi pro εὔρημαι.

1080. δύ-

στηνον] δύστανον, η a m. ant.
(utrumque ε a m. rec.)
ῶναξ μ'] με

1081. αἰαῖ τάλας] αἰ αἰ δ τάλας αἰ αἰ
1082. ὁ δ' Turnebus pro δδ'.
1085. ῶναξ]

ab scholiasta memoratus, ἦντε κούρη νηπίη, ἥθ' ἄμα μητρὶ θεοῦσ' ἀελλέσθαι ἀνώγει. Similia de Ajace dicentem Tecmessam in Aj. 317-322. comparat Wunderus.

1074. εἰπόμην] Imperfectum fortasse legit scholiasta, qui explicat, ὑπέφερον πᾶν κακόν.

1075. ἐκ τοιούτου—] Scholiasta, ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα ἀσθενής.

1077. σκέψαι δ'] Probabilius σκέψαι θ', quod conjecit Nauckius.

1078. ἐκ καλυμμάτων] I. e. ex utris tegumentis.

1079. ἰδοῦ, θεᾶσθε] Scholiasta, ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιεστῶτας.

1081. αἰαῖ τάλας] Restitui dipodiam iambicam, multo probabilior quam dochmius foret αἰαῖ δ

τάλας. Interjectiones post τάλας in codice additae in apographis ε ε scriptae sunt.

1082. ἔθαλψεν] Scholiasta, πάλιν ἐξεπύρωσέν με ὁ τῆς νόσου σπασμὸς. Qui aut ἔθαλψέ μ' legit aut proponen de suo addidit. Idem fere verbi θάλπειν usus apud Aeschylum Prom. 879. ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι.

1084. διάβορος] Active dictam ut Phil. 7. νόσῳ καταστάζοντα διάβορον πόδα.

1085, 1086. Anapaestici dimetri bachycatalecti. Conf. El. 1161. Triclinius in unum versum hexametrum conjunxit.

1086. παῖσον] Intelligitur με ex praecedente δέξαι με. Scholiasta,

ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνονται γὰρ αὖ πάλιν,
 ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες χέρες,
 ὦ νῦτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, 1090
 ἡμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἱ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λέοντ', ἀπλατον θρέμμα κάπροσήγορον,
 βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
 διφυῆ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν 1095
 θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,

1087. ὦναξ] ὦναξ
 σταθ'] κατεστάθ'

1091. ἡμεῖς ἐκεῖνοι] ἡμεῖς δὲ κείνοι καθέ-
 σταθ'. 1096. ὑπέροχον Bentleyius pro ὑπείροχον

δ̄ κεραυνῶ, εἶπε μο λάβοις. et (ad ἐγκατάσκηψον), τάξουσεν κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνοῦ.

1088. δαίνονται] Similiter hoc verbo usus est v. 771.

1089. ἤνθηκεν] Aptè comparatur Phil. 259. ἡ δ' ἐμὴ νόσος | ἀεὶ τέθνηκε καὶ μείζον ἔρχεται.

1090. ὦ νῦτα καὶ στέρν'] Verbis δ̄ στέρν'—ἡμεῖς utitur Apolline art. rhet. p. 104. post verba ad Oed. T. 1391. apposita, ubi miserationis provendae rationes exponit. Scholiasta, ἀφορῶν εἰς τὴν ἕκαστον μέλος διαφέρει, ὅτι ἀφ' οἴου οἴον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα.

1091. ἐκεῖνοι] Sic apographa recte pro δὲ κείνοι. ἡμεῖς ἐκεῖνοι etiam codex in lemmate scholii.

1092. Νεμέας ἔνοικον—] Narrationes de laboribus Hercula, quorum aliquot tanquam exempli causa hic memorantur, poetae et mythographi inde ab Homero usque ad inferiorum temporum fabulatores alii aliter exornarunt et novis usque inventis auxerunt. Occisum ab Hercule leonem Nemeaeum plerique primum illorum laborum fecerunt, ut Pindarus

Isthm. 6, 70. (5, 48. Boeckh.) δέμα με νῦν περιπλανᾶται θηρῶν, ἐν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ.

1093. ἀπλατον] Usitata tragicis adjectivi forma pro ἀπέλαστον, ab librariis alibi plerumque in ἀπλαστον corrupta vel ἀπληστον, ad quod hic alludit unius apogr. scriptura ἀπλειστον.

κάπροσήγορον] Grammat. in Bekk. Anecd. p. 440, 17. ἀπροσήγορον ἐν οὐχ οἶόν τε προσαγορεύσαι διὰ τρόπου τραχύτητα. Πατρὸς ἀπροσήγορον στόμα est Oed. C. 1277.

1094. Λερναίαν θ' ὕδραν] Occisio hydrae Lernaese ipsa quoque inter primos Herculis labores etiam ab aliis numeratur, velut ab Hesiodo Theog. 313.

1096. θηρῶν] Centauros dicit ab Hercule pugna superatos: quam fabulam praeter alios non paucos enarravit Diodorus 4, 69 sq. Hi διφυεῖς dicuntur quia corpus haberunt ex humano et equino compositum: unde ἵπποκένταυροι appellati sunt.

βίαν] βίᾳ vel βία aliquot apographa.

Ἐρυμάνθιον τε θήρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
 Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
 δειυῆς Ἐχιδνῆς θρέμμα, τόν τε χρυσέων
 δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἑσχάτοις τόποις. 1100
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
 κοῦδεις τροπαί' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
 νῦν δ' ᾧδ' ἀναρθρος καὶ κατερρακωμένος
 τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
 ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμένος, 1105

1097. Ἐρυμάνθιον τε θήρα] Hic labor in eo positus erat ut arum Erymanthium vivum ad Eurystheum adduceret. Quem laborem Diodorus 4, 12. tertio, Apollodorus 2, 5, 4. quarto loco ponit.

τόν θ'] Sic codex, non τόν δ', quod est in apographis, uno fortasse excepto, omnibus.

1098. Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ'] Cerberum tricripitem dicit, quem ut ex inferis adduceret ab Eurystheo jussus erat. Quam fabulam primus narravit Homerus Od. 11, 623., post Homerum alii multi.

ἀπρόσμαχον τέρας] Gravius hic exspectes epitheton, quod sensit Nauckius, qui σκύλακα, μαιμακον τέρας conjecit collata glossa Photii p. 241, 14. μαιμακον· τὸ χάλειον καὶ δόσμαχον· τραγικὴ ἢ λέξις. Μαιμακος inter adjectiva in apocis est apud Arcadium p. 51, 12.

1099. δειυῆς Ἐχιδνῆς θρέμμα] Hesiodum hic sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit. BRUNCK.

1100. δράκοντα μήλων φύλακ'] Undecimus hic secundum Apollodorum 2, 5, 11., duodecimus secundum Diodorum 4, 26. labor fuit Herculis, cui imperatum erat

ut mala aurea Hesperidum, ab dracone custodita, ad Eurystheum perferret.

ἐπ' ἑσχάτοις τόποις] In Libya. Recte fortasse Nauckius ἐπ' ἑσχάτοις χθονός, ut saepe ἑσχάτα cum genitivis γῆς, χθονός aliaque dicuntur.

1101. ἐγευσάμην] Per ἐπειράδην explicat scholiasta. Sic Hercules apud Eurip. Hero. f. 1353. ἀτὰρ πόρον δὴ μυρίων ἐγευσάμην.

1102. τροπαί'] τροπαί' in apographis.

1103. ἀναρθρος] Scholiasta, εὐκ ἔχων τὰ ἔρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σεσῆφθαι αὐτὰ. κατερρακωμένος δὲ, τὰς σάρκας σακεῖς, καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμέναις ὡς βάρη. κατερρακωμένος conjecit Bergkiius, verbum ex scriptoribus recentioribus cognitum, sed ab veterum quoque usu non alienum, ut ex grammaticorum glossis colligi potest, Hesychii, qui κατερρακωσει per κατέρρηξεν explicat, et Suidae, κατερρακωμένον· συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον.

1104. τυφλῆς ὑπ' ἄτης] Scholiasta, ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

ἐκπεπόρθημαι] Sic διαπεπόρθημαι est in Aj. 896.

ὁ τοῦ κατ' ἄσπρα Ζηνὸς αἰδηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴσται, κὰν τὸ μηδὲν ὦ
 κὰν μηδὲν ἔρω, τὴν γε δράσασαν τάδε
 χειρώσομαι κὰκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
 ἴ' ἐκδιδαχθῆ πᾶσι ἀγγέλλειν ὅτι
 καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανῶν ἐτισάμην.

1110

ΧΟ. ὦ τλήμων Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλῆσεται.

ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεσ ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
 σιγὴν παρασχῶν κλυθί μου νοσῶν δμῶε.
 αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.
 ὅς μοι σεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει
 θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνώης ἐν οἷς
 χαίρειν προθυμεῖ κὰν ὄτοις ἀλγεῖς μάτην.

1115

ΗΡ. εἰπὼν δ' χρήσεις λῆξον ὡς ἐγὼ νοσῶν
 οὐδὲν ξυνίημ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

1120

ΤΛ. τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς φράσεων ἐν οἷς

1106. αἰδηθεὶς] Post ab duas literas oratio. 1109. μόνον] Sic, non μένον. 1117. δάκνει] δάκνη 1119. προθυμεῖ] προθυμῆι
 1121. ξυνίημ'] ξυνείημ', f a m. rec.

1106. κὰν μηδὲν ἔρω] I. e. κὰν μηδὲν ἂν ἔρω.

1109. κὰκ τῶνδε] I. e. καὶ οὕτως ἔχωσ καὶ οὕτω διακείμενος, ut explicat scholiasta.

1111. κακοὺς γε] κακούργους conjecit Cobetus Nov. Lect. p. 211.

1113. τοῦδέ γ' εἰ σφαλῆσεται] I. e. εἰ ἀποτεύξεσται τούτου, ut explicat scholiasta.

1117. Constructio verborum est μὴ τοσοῦτον δύσοργος ὡς δάκνει θυμῷ, i. e. da te mihi mitiorem quam pro ira qua exaestuas, ut interpretatur Schneidewinus, collato Eurip. Hel. 481. εἴθους γάρ εἰμ' Ἑλλᾶσιν οὐχ ἕσον μικροῦσ | λόγουσ

ἴδωκα. τοσοῦτον Brunckius in τοιοῦτον mutabat.

1118. οὐ γὰρ ἂν γνώης] Recte scholiasta, τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ πάσῃ, πρότερον οὐ δύνησιν γνώησιν ὑπὸ τῆς ὀργῆσ σκοταίνεσιν ὅτι ἀδίκωσ αὐτὴν ἀρελεῖσ βοᾶσιν, ὅπερ σοὶ ἐστί μεγαλῆσ χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγεῖσ τὴν ψυχὴν, τεμπεσῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασιν. μάτην ἰgitur non solum ad ἀλγεῖσ, sed etiam ad προθυμῆι pertinet.

1120. εἰπὼν δ' χρήσει λῆξον] Praecide. Indignatur Hercules verbosam Hylli excusare matrem volentis προπαρασκευῆσ. SCHAEFF.

1122. τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆσ

νῦν ἔστιν οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἔκουσία.

ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐ

τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ; 1125

ΥΛ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΥΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΥΛ. λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς. 1130

ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡ. οἴμοι· πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;

ΥΛ. κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἶπε δ' ἦ νοεῖς. 1135

ΥΛ. ἄπαν τὸ χρῆμ', ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη.

1122. αὐτῆς] αὐτῆσ
μένη Heathius pro μωμένη.

1135. κατῆρξας] κατήρξασ

1136. μω-

φράσων] I. e. περὶ τῆς μητρός: de quo usu genitivi dictum ad Oed. Col. 355.

1123. οἷς] ἐν οἷς in uno apogr. ex glossemate. Probabiliter Nauckius ὡς θ' ἤμαρτεν.

1125. τῆς πατροφόντου] Quae patrem tuum occidit. Masculinum πατροφόντου cum μητρός conjunctum nihil offensionis habet in terminatione quae utrique generi communis est: ex quo non sequitur etiam πατροφόντης μήτηρ dici posse. Πατροφόντου μητρός Eustathius p. 1428, 21. ex Euripide memorat, qui non hoc, sed πατροφόντου μητρός dixit Or. 190.

ὡς κλύειν ἐμέ] Similiter ὡς ἰδεῖν ἐμέ Oed. T. 1045. SCHNEIDEW.

1126. ἔχει γὰρ οὕτως—] Scholiasta, τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν, φησὶ, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1127. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις] Sensus est, immo

maxime tacendum de ea, propter illa quae ante in me peccavit. HERM. Ad οὐ δῆτα igitur intelligendum σιγᾶν πρέπει.

1128. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν] Propter ea quae hodie fecit.

1129. μὴ φανῆς κακὸς γεγώς] Repetit quod v. 1064. 1065. dixerat.

1130. Eadem fere verba Aj. 878. Αἴας δδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς κείται.

1131. πρὸς τοῦ; τέρας τοι—] Scholiasta, πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημιῶν ὥσπερ ἐμαντεύσω. τουτίστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι ἐαυτὴν ἀνεῖλεν, εἰ μὴ ἔρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνωσ, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται οἱ θεοί. Eurip. Hel. 316. comparat Erfurdcius, πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

1132. πρὸς ἐκτόπου] I. e. ὑπ' ἄλλου, ξένου, schol.

1136. μωμένη] Gl. (ἤτοῦσα, unde

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

125

- ΗΡ.χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρῶ ;
 Τλ.στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
 ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
 ΗΡ.καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων ; 1140
 Τλ.Νέσσοσ πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
 τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
 ΗΡ.λοῦ λοῦ δύστηνος, οἴχομαι τάλασ.
 ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.
 οἴμοι, φρονῶ δὴ συμφορᾶσ ἴν' ἴσταμεν. 1145
 Ἰθ', ὦ τέκνον' πατήρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι
 κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν δμαιομόνων,
 κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διδὸς
 μάτην ἀκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
 φήμην πύθησθε θεσφάτων ὄσ' οἶδ' ἐγώ. 1150
 Τλ.ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίῳ
 Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,

1137. χρήστ'] χρήστ' 1139. ἀπήμπλαχ', χ a m. p. 1141.
 Νέσσοσ] νέσσοσ 1147. ἴσταμεν] ἴστάμεν p. 1150. ὄσ'] ὄσο'

orta suspicio scripisse poetam με-
 μήνη. Hesych. μέμεθα, ζητούμεν.
 Aeschylī schol. ad Choeph. 43.
 μεμένα exponit ζητούσα. Vide Oed.
 Col. 836. BRUNCK.

1138. στέργημα—σέθεν] Amorem
 suum benevolentiam conciliare sibi cogi-
 tans, ut interpretatur Brunckius.
 Supra v. 575. dixit, ἴσται φρονός
 σοι τοῦτο κλητήριον τῆς Ἡρακλεί-
 ας. Ad προσβαλεῖν probabilius est
 σοι intelligendum esse quam ἐαντῆ.
 σέθεν in ἴθεν mutandum videbatur
 Hermannō.

1139. τοὺς ἔνδον γάμους] Iolao.
 σένοι γάμοι dixerat chorus v. 843.

1142. τὸν σὸν—πόθον] Τυκπ in
 eo desiderium.

1143. Scholiasta, ἀνημνησκέ-
 μανος τῆς ἀπὸ Διδώνης μαρτείας

ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον.
 ἔστι ἔγνωσεν ὅτι εἰς ἴσχατον ἦλθον
 συμφορᾶσ.

1147. σπέρμα σῶν δμαιομόνων]
 Fratres tuos.

1149. Διδὸς μάτην ἀκοιτιν] Scho-
 liaστα, τὴν Ἀλκμήνην. τοῦτο δὲ
 φησὶ ὡς ἀνάξια πάσχων. Eurip.
 Herc. f. 339. ὦ Ζεῦ, μάτην ἔρ' ἐμ-
 γαμόν σ' ἐκτησάμην. Ovid. Amor.
 3, 9, 21. quid pater Ismarico, quid
 mater profuit Orpheo? WAKÉF.

τελευταίαν ἐμοῦ φήμην] I. e. τὴν
 περὶ τῆς τελευταίας μου φήμην, ut ex-
 plicat scholiasta.

1152. Τίρυνθι συμβέβηκεν ὄσ'
 ἔχειν ἔδραν] I. e. ἐν Τίρυνθι τυγχά-
 ρει κατοικοῦσα, ut interpretatur
 Schaeferus. Rem narrat Diodorus
 4, 33, 34.

παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
 τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
 ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρῆ, πάτερ,
 πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

1155

HP. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον ἐξήκεισ δ' ἴσα

φανεῖς ὁποῖος ὦν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.

ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,

ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,

1160

ἄλλ' ὅστις Ἄιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.

ὄδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν

πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.

φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντά σοι

1156. πράσσειν Brunckius pro πράττειν 1158. φανεῖς] φα-
 νῆισ καλεῖ] καλῆι 1159. πρόφαντον] πρόσφατον 1160. ἀν-
 δρῶν scripsi pro πρὸς τῶν 1161. Ἄιδου inter versus habet a
 m. gr. πέλοι] πέλει, οἱ a m. gr. 1164. συμβαίνοντά σοι
 Wunderus pro συμβαίνοντ' ἴσα.

1158. φανεῖς ex uno apographo pro φανῆς. Idem vitium in scholio, eis ἡλικίαν ἦκεισ ἴσα φανῆς ἀξια πράττων παῖς ἐμὸς εἶναι. Sed hic quoque haud dubie φανεῖς scripserat.

1159. πρόφαντον] πρόσφατον codex in textu, sed πρόσφατον in lemmate scholii, ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόσφατον: προσμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διὸς. οὕτω δὲ διὰ τὸ (τοῦ) σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. Postrema verba Brunckius recte videtur ad v. 1167. referre, ubi de Selloꝝ sive Helloꝝ nomine agitur.

1160. ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, | ἄλλ' ὅστις Ἄιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι] Legebatur πρὸς τῶν πνεόντων—, inepte duplicata praepositione. Removi priorem restituto ἀνδρῶν. Philoct. 334. τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο, | τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου

δαμείσ. Πνεόντων de viventibus dictum ut apud Homerum. Tragici saepe ἐμπνέοντας dixerunt. Unde hoc loco τῶν ἐμπνεόντων scripsit Erfurdtius.

1163. ζῶντά μ' ἔκτεινεν (ἐκτασεν Triclinius) θανών] Similiter Aj. 1027. ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσειν. Eur. Hel. 94. Αἴας μ' ἀδελφὸς ὤλεσ' ἐν Τροίᾳ θανών.

1164. συμβαίνοντά σοι ab Wundero restitutum pro συμβαίνοντ' ἴσα legit fortasse scholiasta, qui annotavit ἐρῶ σοι ἄλλην μαρτίαν νεωτέραν συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. Inutile est ἴσα quum sequatur ξυνήγορα, σοι vero cum φανῶ conjungendum, ut in locis ab Wundero comparatis Oed. T. 710. φανῶ δὲ σοι σημεῖα τῶνδε, et Ant. 325. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας. συμβαίνειν de oraculo quod eventu comprobatur dictum ut v. 173. et mox 1174. ταῦτ' οὖν

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

127

μαρτεῖα καιρᾶ, τοῖς πάλαι βυνήγορα, 1165
 ἃ τῶν ὀρέων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 πρὸς τῆς πατρίδας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς,
 ἧ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστῶτων ἐμοὶ 1170
 λύσω τελείσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
 τὸ δ' ἦν ἔρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.

1167. ἐσελθὼν] εἰσελθὼν

1172. τὸ δ' Wyttenbachius pro τὸδ'

ἐπιτὴ λαμπρὰ συμβαίνει, εἰ apud Aristoph. Eq. 220. χρησμοὶ τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν. Antiquis oraculum illud dicit quod ab Iove sibi datum significaverat v. 1159.-1163. de quo nihil ab alijs scriptoribus traditum reperitur, ut fictum ab Sophocle videri possit. Alterum oraculum est Dodonaeum, quo praedictum erat quo tempore finem laborum consecuturus esset, ex quo olim laeta spes conceperat, nunc laborum sine nihil aliud quam mortem significatum esse intelligit, mortui Centauri veneno sibi allatam, quo prioris oraculi praedictio confirmatur, ἀδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἔω. Dodonaei autem illius oraculi praedictio jam ab Dejanira exposita erat supra v. 76.-81. 157.-172. et memorata ab choro v. 823 seqq.

1167. Σελλῶν] Scholiasta, ἔριος ἢ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἑλλοδὸς ἀποδοχόμενοι καὶ Ἑλλοκίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. Quod allato supple Hesiodi Ἠοιῶν fragmento confirmat. Conf. ad v. 1159. Antiquissima Sellorum mentio apud Homerum II. 16, 233. Ζεῦ ἦνα Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, | Δωδώνης μεδίον δυσχειμέρον· ἄμφι δὲ Χελλοὶ | σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόροδες χαμαιεῦναι.

ἐσελθὼν ex aliquot apogr. pro εἰσελθὼν. Duo alia προσελθὼν.

εἰσεγραψάμην] ἐξεγραψάμην Elmleius in Museo Cantabrig. 6. p. 290. conjectura valde probabili. Arist. Av. 982. οὐδὲν ἔρ' ἑμοῖς ἐστ' ὁ χρησμός τουτῶ, | ὅν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλωνος ἐξεγραψάμην. εἰσεγραψάμην ex praecedente ἐσελθὼν ortum videtur. Scriptura vulgata non defenditur v. 157. λέγει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην [ὑπόθεματα, ubi ἐκγεγραμμένην ne dici quidem poterat.

1168. πολυγλώσσου δρυὸς] Eadem arbor significatur v. 171. ἔς τὴν παλαιὰν φηγὸν εἰδήσαι ποτε | Δωδῶνι διασῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. ubi videnda docta annotatio scholiastae. Nomine δρυὸς, ut monet Wunderus, universum genus arborum, quae Latini quercus dixerunt, vocabulo autem φηγῶν species, quercus esculenta, significatur: v. Theophr. Hist. Plant. 3, 9, 16.

1169. χρόνῳ τῷ ζῶντι] Scholiasta, τῷ ἐφεστῶτι (ἐφεστῶτι Triclinia, ἐνεστῶτι Brunckius). ὁ γὰρ παρελθὼν οἶονε διέφθαρται καὶ τέθνηκεν· ὁ δὲ μέλλον ἀδηλος. Similia verbi ζῆν de rebus praesentibus figurate dicti exempla collegit Ellendtius in Lexico p. 740.

1171. τελείσθαι] Infinitivum futuri.

τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβάλει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῳ σύμμαχον,
 καὶ μὴ ἴπιμειναι τοῦμόν δξύναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

1175

ΥΛ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιω
 τοιάνδ' ἐπελθῶν, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ.

1180

ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρῶτιστά μοι.

ΥΛ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

1173. προσγίγνεται Brunckius pro προσγίνεται

1175. τῷδε τάν-

δρῷ] τῷδε τ' ἀνδρῷ

1176. μὴ ἴπιμειναι] μὴ παμῆναι pr., quod, de-

leto an, in μὴ ἴπιμειναι mutatum est.

δξύναι] δξύναι

1177. εἰ-

καθόντα scripsi pro εἰκαθόντα.

1179. ἐς scripsi pro εἰς.

1181.

ἔμβαλλε] ἔμβαλε

1173. τοῖς γὰρ θανοῦσι] Cf. El.

1170. τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὀρώ
 λυπούμενους. Oed. Col. 955. θανόν-
 των δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται.
 WUND.

1174. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ]
 Scholiasta, φανερά, σαφῆ, πρόδηλα.
 ἐπεὶ οὖν, φησὶν, ὁ χρησμὸς ἀπέβη,
 δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.

1175. σ' αὖ] σου schol. Townl.
 Iliad. 18, 100. apud Heyn. vol. 7.
 p. 798.

τῷδε τάνδρῳ apographa. τῷδε τ'
 ἀνδρῷ codex. τῷ δέ γ' ἀνδρῷ scholi-
 asta Homeri.

σύμμαχον] Sic codex et apogr.
 nonnulla et scholiasta Homeri. In
 aliis ξύμμαχον.

1176. καὶ μὴ—στόμα] De verbo
 ἐπιμένειν cum infinitivo conjuncto
 cf. Aj. 641. οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν. Aesch. Eum.
 677. μενῶ δ' ἀκούσαι, πῶς ἄγων
 κριθήσεται. WUND.

τοῦμόν δξύναι στόμα] Ut θηλύνειν
 στόμα Aj. 651. significat os mollire,
 i. e. asperitatem linguae lenire, ita
 δξύνειν τοῦμόν στόμα est acuerе os

meum, i. e. facere ut aspera sit ora-
 tio mea. WUND.

1178. ἐξευρόντα] Simillimus usus
 est verbi εὐρίσκειν, quando cum
 participio jungitur, nihil signifi-
 cans nisi intelligere, ut apud Hero-
 dot. 7, 194. ἀνακρεμασθέντος ὦν
 αὐτοῦ, λογιζόμενος ὁ Δαρεῖος εὐρέ οἱ
 πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πε-
 ποιημένα ἐς οἶκον τὸν βασιλῆϊον.
 WUND. Aptius videtur inter-
 pretari legem pulcherrimam inven-
 entem, i. e. exemplo tuo aliis prae-
 euntem: quo sensu saepe κατα-
 δεῖξαι dicitur.

1179. ταρβῶ μὲν ἐς λόγου] Scho-
 liasta, εὐλαβοῦμαι μὲν εἰς τοιαύτην
 ὀμίλιαν ἐλθῶν μὴ οὐχ αἰρετά μο-
 προείνης, πράξω δὲ ὁμῶς, κἂν δευρὰ
 ἦ. εἰς λόγου στάσιω· περιφραστικῶς
 εἰς λόγους. Cf. Oed. T. 634. τί
 τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιω
 | γλώσσης ἐπήρασθε;

1181. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν] Sic
 Phil. 813. ἔμβαλλε χεῖρὸς πίστιν.

1182. ἐπιστρέφεις] Scholiasta,
 ζητεῖς, ἐπάγει μοι ἀκριβῆ πίστιν.

- ΗΡ.οὐ θᾶσσον οἴσεις μῆδ' ἀπισθήσεις ἔμοι ;
 ΥΛ.ἰδοῦ προτείνω, κοῦδέν ἀντειρήσεται.
 ΗΡ.ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κᾶρα. 1185
 ΥΛ.ἦ μὴν τί δράσειω ; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται ;
 ΗΡ.ἦ μὴν ἔμοι τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
 ΥΛ.ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
 ΗΡ.εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις, πημονὰς εὐχου λαβεῖν.
 ΥΛ.οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὐχομαι δ' ὁμως. 1190
 ΗΡ.οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον ;
 ΥΛ.οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
 ΗΡ.ἐνταῦθά νυν χρὴ τοῦμόν ἐξάραντά σε
 σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρήσεις φίλων,
 πολλήν μὲν ἕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς 1195

1183. ἀπισθήσεις] ἀπιστήσῃς, εἰ μ. π. γρ. προσθήσῃς ἔμοι ab S.
 1193. ἐνταῦθά νυν Brunckius pro ἐνταῦθα νῦν. ἐξάραντά σε] ἐξαι-
 ρήντά σε

1183. οὐ—μῆδ'] Sic Aj. 75. οὐ σὶγ' ἀνέξει μῆδ' ἀπειλίαν ἀρεῖς ;
 μῆδ' ἀπισθήσεις] Inepte scholi-
 astia γρ. προσθήσῃς (προστήσεις ed.
 Rosanna) ἔμοι, ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν
 προσισταμένων.
 1186. ἦ μὴν τί δράσειω, καὶ τόδ'
 ἐξειρήσεται ;] Sic Hermannus inter-
 pretationem mutavit vulgatam, ἦ
 μὴν τί δράσειω ; καὶ τόδ' (τότ' margo
 Turnebi) ἐξειρήσεται. Cui assen-
 tior, nisi quod post δράσειω signum
 interrogandi servavi. Recte enim
 Hyllus quaerit καὶ τόδ' ἐξειρήσεται,
 quum Hercules in versibus prae-
 cedentibus 1181. 1183. ita esset
 locutus ut non videretur clare
 enunciaturus esse quid vellet :
 qualibus ambagibus etiam in ver-
 sibus proximis utitur.
 1187. ἐκτελεῖν] Infinitivus futuri.
 1188. ἐπώμοτον] Per ἕρκιον ex-
 plicat scholiasta.
 1189. εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις] I. e. εἰ

παραβαίης τοὺς ὅρκους (schol.), si
 iurjurandum violaveris.
 1191. τὸν Οἴτης—πάγον] Οἴτης
 λειμῶνα et Οἰταῖον ἄγος memoran-
 tur v. 200. 436. Cum duplici ge-
 nitivo Οἴτης et Ζηνὸς apte com-
 paratur Phil. 489. τὰ Χαλκιδόντος
 Εὐβόλαι σταθμὰ. Itaque non opus
 Musgravi conjectura Οἴτη, etai hoc
 quoque scribi potuit.
 1192. σταθεὶς] Comparanda De-
 janirae narratio v. 608.
 1193. ἐξάραντα] Sic recte in apo-
 graphis.
 1194. αὐτόχειρα—φίλων] Scholi-
 astia, ταῖς σπαντοῦ χειρὶ μεθ' ἐν θε-
 λαις φίλων· οὐ γὰρ μόνος εἶδυτο
 φέρειν αὐτόν.
 1195. Jovis filium, heroum oni-
 nium principem, non decobat pro-
 ximo quovis ligno comburi. Quare
 accurate de ea re praecipitur, ut
 in Philocteta de arcu v. 1416 seqq.
 Credibile est dixisse de his cyclicis.
 HERM.

κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
 ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
 καὶ πευκλῆης λαβόντα λαμπάδος σέλας
 πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
 ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
 τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ
 καὶ νέρθεν ὧν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

1200

ΥΛ. οἴμοι, πάτερ, τί εἶπας; οἶά μ' εἰργασαι.

ΗΡ. ὁποῖα δραστὲ' ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, πατρὸς

ἄλλου γενοῦ τοῦ μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι.

1205

ΥΛ. οἴμοι μάλ' αὔθις, οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,

φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. οὐ δῆτ' ἐγώγ', ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον

καὶ μῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰψήμην τὸ σόν;

1210

1197. ἔλαιον] ἐλαῖον 1200. εἴπερ] εἴπερ 1205. τοῦ] τοῦ 1206. ἐκκαλεῖ]
 ἐκκαλῆι 1210. ὑπαίθων] ὑπαίθων, circumflexo et o a m. antiqua addito.

1196. πολλὸν δ' ἄρσεν'—ἄγριον
 ἔλαιον] πολλὴν δ' ἄρσεν'—ἀγρίαν
 ἐλαίαν Elmsleius ad Eurip. Bacch.
 527. Quo non opus. Grammaticus
 in Bekkeri Anecd. p. 339, 28.
 ἄγριος ἔλαιος: ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέ-
 λαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ
 ἐν ὕμνοις. Eustath. p. 1944, 7. ἔοικε
 δὲ καὶ ἡμερὸς εἶναι ἢ τοιαύτη ἐλαία
 ἐντὸς οὔσα οἴκου· καὶ ἦν καὶ αὐτὸ
 σύμβολον τῆς κατὰ τὸν βίον εὐνοίας.
 ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἢ μὲν τοι-
 αύτη θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγετο, ἢ μὲν-
 τοι ἀγρία ἔλαιος κατὰ Αἴλιον Διονύ-
 σιον καὶ οὐκ ἀγριέλαιος. Scholiasta,
 ἄκαρπον ἀγριέλαιον.

1199. γόου—δάκρυ] Recte addi-
 tum γόου, quum lacrimae etiam
 laetantium sint.

1200. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρὸς] Conf.
 1064. 1205.

1201. μενῶ σ' ἐγὼ] Expectabo te.

1202. ἀραῖος] Scholiasta, ἐπάρα-

τος, τιμωρὸς δαίμων.

1203. τί] Apographorum inter-
 polationes sunt τίν', τί μ', τοῖ. Hi-
 atus τί εἶπας, ut Phil. 917., ne apud
 tragicos quidem quicquam offensi-
 nis habet in hac formula.

1204. εἰ δὲ μὴ] Intelligitur δρᾶ-
 σεῖς ἂ εἶπον.

1206. ἐκκαλεῖ] Prolocas. Per
 ἀναγκάσεις explicat scholiasta.

1207. παλαμναῖον] Scholiasta, ἀλά-
 στορα, μαιφόνον, αὐτόχειρα.

1208. ἀλλ' ὧν ἔχω—κακῶν] In-
 audita foret abundantia, si hoc or-
 dine verba collocata essent: τῶν
 ἐμῶν κακῶν, ὧν ἔχω. Atqui quum
 praecedant verba ὧν ἔχω, minus
 molesta sunt quae sequuntur, aliis
 interjectis verbis, τῶν ἐμῶν κακῶν.
 Nunc enim repetita tantum, quae
 maxime urgenda est, notio intelli-
 gitur. WUND.

ΗΡ. ἄλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τ' ἄλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης ;

ΥΛ. ὄσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν

τὰ δ' ἄλλα πράξω κού καμεί τοῦμόν μέρος.

121

ΗΡ. ἄλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειαί με δέ μοι
χάριν βραχείαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

ΗΡ. τὴν Εὐρυτελαν οἶσθα δῆτα παρθένου ;

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ.

122

ΗΡ. ἔγνωσ. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον

ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἶπερ εὐσεβεῖν

βούλει, πατρώων ὀρκίων μεμνημένος,

προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί

μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ

122

κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτὲ,

1211. φοβεῖ] φοβῆι γ'] μ'

1215. καμεί] καμῆι

1216. πρόσ

νείμαι] πρόνειμαι, accentu supra o et litera σ a m. ant. additis.

1218

κάρτ' ex κρατ' factum.

1219. παρθένον] παρνον

1220. ὥς γ' Schae

ferus pro ὅστ'

1224. προσθοῦ scripsi pro πρόσθου.

1225. ἐμοῖ

πλευροῖς] ἐμοῖ πλευροῖς, σ post οἱ a m. seculi 15. addito.

Saepe sic

omissum, quod uno ductu cum proximo π expressum erat.

1226

λάβῃ Elmsleius pro λάβοι.

1211. φοβεῖ πρὸς] Simili structura Oed. T. 980. εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. Oed. Col. 1119. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές. SCHNEIDEW.

1214. ὄσον μὴ, nisi quod non, vel ὄσα μὴ, cum participio construitur, ut Oed. T. 347. et apud alios plurimos, quorum exempla videre licet in Thesaurο.

μὴ ποτιψαύων] In apogr. aliquot μήποτε ψαύων. Notandum ποτί, qua forma praepositionis in carminibus melicis saepius, in diverbiis rarissime, ut videtur, usi sunt tragici.

1215. τοῦμόν μέρος] Sic τὸ σὸν μέρος Antig. 1062.

1220. ἐπεικάζειν] ἀπεικάζειν in unapogr.

1221. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω Eadem hujus verbi structura cum duplici accusativo apud Eurip. Iph. T. 701. πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκῆπτω τάδε.

1223. πατρώων ὀρκίων] Jurisjurandi quo patri obstrictus es.

1225. ἄλλος—ἀντὶ σοῦ] Sic Oed. Col. 488. αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ.

1226. λάβῃ] Coniunctivum rec

ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.

πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.

ΥΛ. οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακὸν,

1230

τὸ δ' ὧδ' ὄραν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡ. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.

ΥΛ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη

μετάτιος, σοὶ δ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,

τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,

1235

ἔλοιτο; κρεῖσσον κάμ' ἐγώ, ὦ πάτερ, θανεῖν

ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναλεῖν ὁμοῦ.

ΗΡ. ἀνὴρ ὄδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ

φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ

1228. πιθοῦ Brunckius pro πείθου.
bis scriptum.

1230. τὸ] τῷ

1232. οὐδὲν

1234. σοὶ δ' Schaeferus pro σοί τ'.

1237. ἐχθίστοισι]

ἐχθίστοισιν

1238. ἀνὴρ] ἀνὴρ

νεμεῖν Brunckius pro νέμειν.

restituit Elmsleius ad Oed. T. 903.
pro λάβοι. Neque enim optat Her-
cules, sed graviter vetat.

1227. κήδευσον] Per οἰκείωσαι ex-
plicat scholiasta.

1229. σμικροῖς] In rebus minoris
momenti.

συγχεῖ] Evertit, tollit.

1230. τὸ ex apographis pro τῷ,
in quo consentit cum codice Suidas
s. v. οἴμοι. Verba sic interpretatur
scholiasta, τὸ θυμοῦσθαι, εἰ μὴ πει-
σθείην αὐτῷ καὶ τὸ πείθεσθαι ὧδε
φρονοῦντι δυσχερές. Malum qui-
dem esse dicit Hyllus patri irasci
aegrotanti, sed tamen fatendum
sibi esse intolerabile esse talia ex
viro mentis compote audire qualia
modo ab patre jussus sit.

1233. ἥ μοι μητρὶ] In pronomine
μοι aliqua est amoris erga matrem
significatio, ut in locis ab Nauckio
comparatis Homeri Od. 2, 50. μη-
τέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθε-
λούση. et supra v. 650. ἀ δέ οἱ φίλα
δάμαρ.

1235. τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ
ἀλαστόρων] Scholiasta, τίς ἂν ταῦτα
πράττειν ἔλοιτο, ἐκτὸς ἂν μανίας καὶ
θηλασίας; ἀπὸ τοῦ, οὐκ ἂν ἐλοίμην,
εἰ μὴ μαινοίμην.

ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ] Nisi
qui scelorum poenis agitur, nisi
quem scelera suscitant. ἀλάστορες
sunt Erinyes sive qui alii daemo-
nes scelerum vindices. Euripidis
schol. ad Phoen. 1597. ἀλάστορ, ἔφο-
ρος δαίμων τῶν τὰ ἕλαστα πεποιηκό-
των καὶ τιμωρός. BRUNCK.

1237. τοῖσιν ἐχθίστοισι] Universe
loquitur etsi de sola Iole cogitans.

1238. ἀνὴρ ὄδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν]
Structura verborum ex duabus, ut
vulgo creditur, mixta, altera ἀνὴρ
ὄδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ, altera ἀνὴρ
ὄδ' οὐκ ἔοικε νεμεῖν. Quae ratio ex-
emplis quibusdam defenditur par-
tim corruptis, partim huic non sa-
tis similibus. Quamobrem vereor
ne scriptura interpolata sit.

1239. θεῶν ἀρὰ quum dicit, exse-
crationem deorum invocatione fa-

μενεί σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἔμοις λόγοις.

1240

ΤΛ.οἶμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡ.σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς ἄκακοῦ.

ΤΛ.δέλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω.

ΗΡ.σὺ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.

ΤΛ.ἀλλ' ἐκδίδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

1245

ΗΡ.σὺ δυσσέβεια, τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΤΛ.πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

ΗΡ.ἔγωγε τοῦτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

ΤΛ.ποιγὰρ ποιήσω, κοῦκ ἀπόσομαι, τὸ σὸν

θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἂν ποτε

1250

κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡ.καλῶς τελευτᾶς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν

ταχεῖαν, ὧ παῖ, πρόσθεσ' ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν

σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον ἐς πυρὰν με θῆς.

1240. ἀπιστήσαντα] ἀπιστήσαντα, a m. pr. 1241. οἶμοι] ἔμοι 1242. ἀπ' εὐνασθέντος] Sic, non ἀπεινασθέντος. 1246. δυσσέβεια] Prius σ in-
ter versus. 1250. δεικνὺς] ut in litura trium literarum, quarum haec
supersunt vestigia δ.σ 1254. με θῆς] μεθεῖς (hoc accentu), sed in με-
θη mutatum a m. pr. Eodem errore v. 800. μέθεσ scriptum pro με θές.

etiam ac deinde, quae hanc conse-
quitur, iram deorum vindictam-
que intelligit. HERM. Conf. Oed.
Col. 1776. δ πάντ' ἔγωγε Διὸς ἕρκος.
SCHNEIDEW.

1241. οἶμοι] Sic apogr. omnia.

ὡς νοσεῖς φράσεις] Sic λέγεις δο-
κούς juxta se collocata sunt Antig.
682. Scholiasta, ὡς φανερός εἰ νο-
σῶν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς
διαλεγόμενος. Sensus verborum est,
mox, ut videtur, dices mentis te
non esse compotem, i. e. tuis ipse
verbis prodes. Hoc tamen aptius
verbo φανεῖς exprimi poterat, quod
Axtius in Schneidewini Philologo
vol. 4. p. 547. pro φράσεις restituit.

1242. ἀπ' εὐνασθέντος] ἀπεινα-
σθέντος in apographis. Scholiasta,

σὺ, φησὶν, ἀναπαρέττεις ἀπὸ τοῦ κα-
ταπραδθέντος κακοῦ, μὴ πειθόμενος.

1243. ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω]
Scholiasta, ἄτοπον γὰρ ἐναντιοῦσθαι
καὶ πείθεσθαι, δι' ἃ ἀπορῶ.

1247. πανδίκως] Ομπνίκο, serio.

1250. θεοῖσι δεικνὺς ἔργον] Scho-
liasta, διαμαρτυρούμενος τοῖς θεοῖς
γαμήσω τὴν ἰδέην. I. e. deos ob-
testans me hoc a te facere coactum
esse, ut explicat Linwoodius.

1252. καλῶς τελευτᾶς] Scholiasta,
ἀπὸ τοῦ καλῶς τὸν λόγον ἐπεραι-
ώσει.

1254. τιν'] Pronomen quod etiam
ad σπαραγμὸν pertinet metri causa
post ἢ collocatum.

με θῆς recte in annotatione scho-
liastae et in apographis.

ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν

1255

αὔτη, τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.

ΥΛ. ἄλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,

ἐπεὶ κελεύεις κάξαναγκάζεις, πάτερ.

ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι

νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος

1260

λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',

ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον

τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον.

1256. τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς] τελευτῇ τοῦδέ τ' ἀνδρὸς
νῦν 1261. Syllabam χουσ' proximo versui addit.
Billerbeckius pro τελέως.

1259. νυν]

1263. τελέουσ'

1255. παῦλα—ὑστάτη] Scholiasta, μόνη γὰρ ἀνάπαυσις τὸ παραθεῖναι μετὰ πυρὶ καὶ τοιαύτη τελευτῇ χρήσασθαι.

τελευτῇ (sic recte agrapha pro τελευτῇ)—ὑστάτη] Sic Latine *supremus finis, extrema mors et similia dicuntur*. SCHNEIDEW.

1259. ἄγε νυν] Scholiasta, ἑαυτὸν παραθαρρύνει ὥστε μὴ βοᾶν κομιζόμενον εἰς τὴν πυρᾶν.

πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον] ἀνακινῆσαι intransitive dictum accipit Schneidewinus. Recte fortasse.

1260. ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'] χάλυβος male cum ψυχὴ σκληρὰ conjunxit nec reliqua recte interpretatus est scholiasta, ἄγε, ᾧ σκληρὰ ψυχῇ, ὡς ἀπὸ χαλυβικοῦ σιδήρου πεποιημένη, πρὶν τήνδε ἀνακινῆσαι νόσον, ἐνδοῦσα τὸ σεαυτῆς (σεαυτοῦ codex) στόμα ἐμπραγῆναι, ὡσανεὶ στόμα φρέατος λίθῳ κεκαλλημένου, πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι, ἀνάπαυε τὴν βοήν. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἢ ἢ, ὡς ἀπὸ χάλυβος γενομένη. Rectius in alio scholio, λίθινον καὶ σκληρὸν χαλυβὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα. Qua sola ratione λιθοκόλλητον explicari potest, si recte scriptum est: de quo dubitat Welckerus, qui in Museo Rheno vol. 2. (a. 1834.)

p. 206. λιθοκόλλητον conjecit, collata glossa Hesychii, qui λύκον inter alia interpretatur τὸν ἐν τοῖς χαλυβοῖς σίδηρον, et loco Plutarchi Mor. p. 641 F. Ἴππους λυκοσπάδας ἀπὸ τῶν χαλυβῶν τῶν λύκων ἔφασαν ὀνομάσθαι διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ δυσκάθεκτον οὕτω σωφρονιζομένους.

1262. Scholiasta, ἀνάπαυσον τὴν βοήν, ὡς εἰς (eis addidit Lascaris) ἐπίχαρτον ἄμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυρᾶν. πῶς δὲ ἐπίχαρτον καὶ ἀκούσιον; ἐπίχαρτον μὲν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου· ἀκούσιον δὲ, ὅτι λυκεῖ πάντοτε ἢ ἀποστέρησις τοῦ βίου. παρὰ τὸ, (Il. 4, 43.) “ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.”

1263. τελέουσ'] Est participium futuri. Aut sic scribendum aut, quod L. Dindorfius in Thesouro vol. 7. p. 1962. maluit, τελεοῦσ', qua forma pro τελειοῦν in anapaestis usus est Electr. 1510. τῇ νῦν ὄρμῃ τελεωθέν. Participium etiam scholiasta legit, ut ex verbis ejus modo appositis colligi potest.

ἀέκοντων] Forma soluta usus est pedem trisyllabum spondeo praefrens. Eadem de causa Aeschylus Suppl. 40. τήνδ' ἀέκοντων ἐπιβῆναι scribere maluit quam τήνδ' ἀέκοντων ἐπιβῆναι.

Versu 1263. haec tragoedia fini-

ΤΛ. αἶρετ', ὄπαδοι, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
 τούτῳ θέμενοι συγγνωμοσύνην, 1265
 μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
 εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων,
 οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλουτ' οὐδεὶς ἐφορᾷ, 1270
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,

1265. συγγνωμοσύνην] συγγνωμοσύνην, v a m. pr. τε θεῶν

1266. δὲ θεοῖς]

ta fuit ab Sophocle, ut videtur, addito, ut in sex reliquis hujus poetae et plerisque duorum ceterorum tragicorum fabulis, brevi systemate anapaestico coryphaei, cui vetus interpolator verbosam substituit Hylki orationem v. 1264.-1278. ita compositam ut originem suam indicis prodat satis manifestis. Eadem forte Bergkii sententia esse videtur, qui ad v. 1264. annotavit *extremam partem fabulae non ab ipsius Sophoclis manu profectam neque ad artis consummatae leges revocandam esse.*

1264. αἶρετ', ὄπαδοι] Scholiasta, οὐκ εἰσέταιν, ἀλλὰ τοῖς ἀκαλουθοῦσιν αὐτῷ (i. e. Herculi) ἐξ Εὐβοίας φησί. Hylki nomen his versibus praefixum in editione Turnebi, quae Triclinianum exemplum sequitur, omissum in ed. Aldina, apographis et, ut opinor, in codice. Scholiastae quid placuerit ex verbis modo appositis non perspicitur: sed Hyllo hoc versus ab eo tributos esse clarissime patet ex annotatione ad v. 1265. et ad v. 1268. afferenda, in qua non αὐτῶν, sed ἐμῶν dicendum fuisset, si Herculis hi versus essent.

μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην] Mira haec locutio, etsi minus stulta quam quae sequitur μεγάλην δὲ θεοῖς (nam δὲ pro

te recte in omnibus, θεοῖς pro θεῶν in Triclinianis apographis correctum) ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων, notata ab L. Dindorfio in Thesouro vol. 5. p. 654. qui malum nonnihil minuire volebat delendis verbis εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων. Ad priorem sententiae partem (v. 1265.) scholiasta annotavit, συγγνωμοσύνην· ἀπὸ τοῦ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρός τοῦτο ποιῶ.

1268. οἱ φύσαντες] Scholiasta, εἰς τὸν Δία ἢ ἀπότασις τοῦ λόγου. ἐκείνου, φησὶν, ἀγνώμονας ἠγεῖσθε, οἵ τινες γενήσαντες αὐτὸν περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα. Recte hic usus est verbo περιορῶσι, pro quo interpolator posuit ἐφορῶσι, cui verbo hic locus non erat nisi addito participio aliquo aut adjectivo, quali Sophocles usus est in Electra v. 824. τοῦ ποτε κεραυνοὶ Δίδε, ἢ τοῦ φαέθων Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἱεῖλοι; Ceterum interpolator versu pleno usus est ubi Sophocles catalectico potius usus erat.

1270. ἐφορᾷ] Iterum inepte hoc verbo utitur interpolator ubi εἶδεν, quod Nauckius ex conjectura posuit, vel simile quid dicendum fuisset. Sensit perversitatem scholiasta, qui annotavit περιττὴ ἢ πρόθεσις, qui ἀλογος potius dicere debebat.

αἰσχρὰ δ' ἐκείνοισι,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
λείπου μῆδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ,
κούδεν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

1273. πάντων] ἀπάντων 1275. ἐπ' ex scholiasta pro ἀπ'.
ἰδοῦσα] i ex ei factum. νέους θανάτους proximo versui addit.
καὶ addidit Bentleius.

1272. ἐκείνοισι] I. e. τοῖς γεννήσα-
σιν, ut monet scholiasta.

1273. πάντων ex paucis apogra-
phis pro ἀπάντων.

1275. Persona in Pag. 2712.
praefixa χορὸς ἢ ὕλλος, ut in Al-
dina editione: in aliis solummodo
χορὸς. BRUNCK. In codice χο-
ρὸς, τινὲς ὕλλος. Scholiasta, ἔοι-
κεν Ἴλλος ἀποστραφεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ
χοροῦ λέγειν τοῦ μὴ ἀπολιμπάνεσθαι
τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ
τῆς πυρᾶς.

ἀπ' οἴκων] Scholiasta, τινὲς δὲ
γράφουσιν ἐπ' οἴκων, τουτέστι μῆδὲ
ὑμεῖς περιλείπεσθε ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀκο-
λουθήσατε. Recepi ἐπ', quod recte
interpretatur scholiasta. Verba
λείπου μῆδὲ σὺ, παρθένε et quae
sequuntur non dubitandum quoniam
scriptor horum versuum Hylli esse

voluerit, non chori. Nam
diversum est ὃ παρθένοι et ὃ
in carminibus chori v. 210. 8

1277. καινοπαθῆ] Varia le-
codd. apposita καινοπαγῆ, cui
sa νεοκατασκευάστα. BRU
Glossema hoc, sed sine len
est in codice. καινοπαγῆ in
habet apographum Harleiani
tera καινοπαθῆ, ut est in codi

1276. θανάτους] Mortem
Dejanirae.

1278. κούδεν τούτων] Schol
λείπει τὸ ἐποίησεν. Δία δὲ
μαρμένην, ἥτις κακῶν (κακῶν ε
Brunckius) καὶ ἀγαθῶν ἐστίν
Et in alio scholio, οὐδὲν
οὐδεὶς ἔπραξεν, εἰ μὴ μόνος ε
Lucani verba 9, 150. com
Wakefieldus, Jupiter est qui
que vides, quodcumque mover

ADDENDUM.

Pag. 104. v. 1027. ἀποφθίσειν] De forma contracta ἀποφθίσειν primus cogitavit Hermannus in editione secunda. Futurum φθίσειν (a φθίω)—producta ut epici solent syllaba priore—est apud Homerum; Atticorum exempla futuri rarissima esse videntur, quum nullum praeter Sophocleum ἀποφθίσειν allatum sit, quod utrum Sophocles sic an ἀποφθίειν scripserit disceptari potest. Quum in universum haec regula observetur ut verborum tantum plus quam dissyllaborum (velut γνωρίζω κομίζω νοσφίζω φροντίζω μακαρίζω πεπεριρίζω al.) futura in ίσει exeat in ω contrahantur, Atticos φθίσειν dixisse verisimilius est quam φθίω (quod simile foret futuro κτίω pro κτίσειν apud Oenomaum Eusebii Praep. Ev. 6. p. 256 A.): sed compositorum alia esse ratio potuit, si quid tribuendum futuro καθίσειν, quod ex καθίσειν contractum legitur apud Xenophontem Anab. 2, 1, 4. εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείων καθίσειν αὐτὸν, et Demosthenem p. 998, 23. δικαστήριον ἡμῖν ἢ πόλις καθίσει, et apud hunc quidem libris consentientibus, sed apud Xenophontem in deterioribus tantum libris: nam optimi καθίσειν (in uno in καθήσειν corruptum), quod si Xenophonti restituendum sit, etiam apud Demosthenem καθίσει scribendum erit. καθίσειν pro καθιδοῦμαι dictum ex Apollodoro comico attulit Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 101, 1. qui non formam verbi, sed significationem notare voluit. Certius est et poetarum exemplis extra dubitationem positum ἀμφίσειν, quod Homerus dixit, Atticos, etsi simplici εσει contractio adhiberi nequit, tamen in ἀμφίω contraxisse, analogiam secutos verborum καλέσειν et τελέσειν, quae in καλώ et τελώ contrahi solent, sed quorum ratio longe alia est. Illud vero non videtur fieri posse ut COO, quod in inscriptione aetatis Pericleae legitur, pro futuro contracto σωω habeatur cum Boeckhio Inscr. vol. 1. p. 107. Id enim haud dubie lapidariae errore pro COCO, i. e. σώσω, scriptum est, ut librarius codicis Laur. ap. Soph. Phil. 1391. σώσουσ' scripsit pro σώσουσ': ubi literam σ inseruit διορθωτής.

47

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VII.

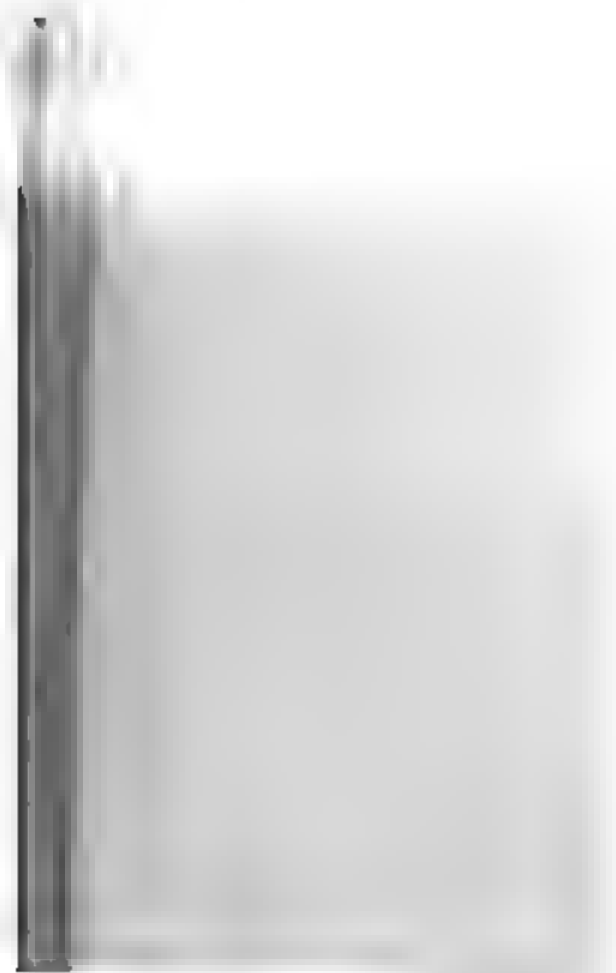
PHILOCTETES.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCCLX.

S O P H O C L I S

PHILOCTETES

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

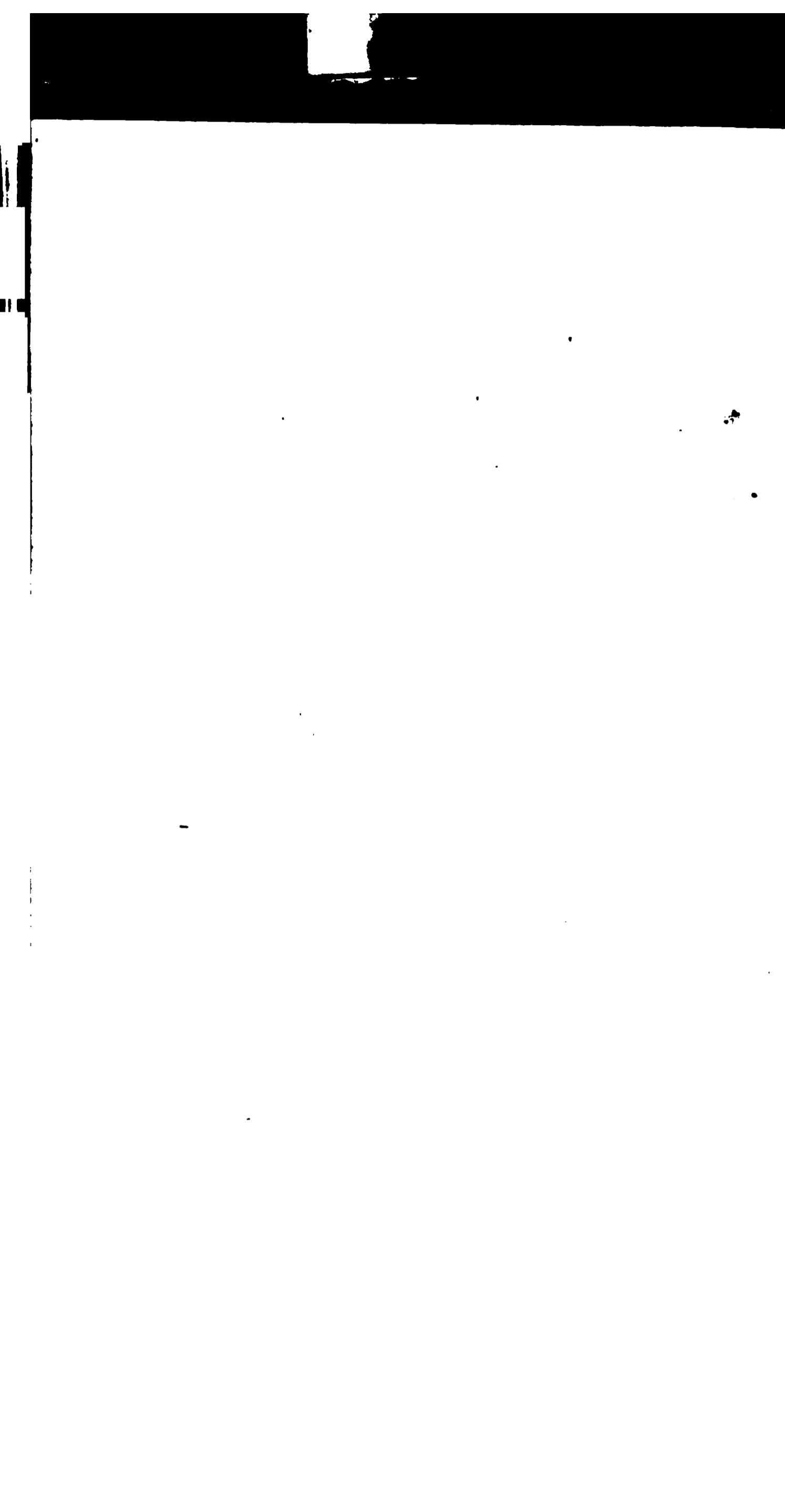
EDITIO TERTIA.

OXONII:

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCC LX.

VII.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

В

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑ'

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς Ε

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

a Quinque dramatis personas ma- στη
nifestum est inter tres histriones Nec
sic fuisse distributas ut πρωταγωνι- qua

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^b.

Ἀπαγωγή Φιλοκτῆτου ἐκ Δήμου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύος καθ' Ἑλένου ματείαν, δε κατὰ ματείαν Εὐλάχουτος, ὡς εἶδως χρησιμοῦτε συντελοῦντας πρὸς τὴν Τροίαν ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος εὐκτωρ ἐνεδρευθεῖς, δέσμος ἤχθη τοῖς Ἕλλησι. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Δήμῳ. ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῶ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κείται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ^c ἢ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου^d. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ^e.

Χρύσης Ἀθηναῖς^f βοῶν ἐπιεχωσμένον,
 εἰς ὅπερ Ἀχαιοῖς χρησθέν ἦν θύσαι, μόνος
 Ποιάντος ἦδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών.
 ζητῶν δὲ τοῦτον καυβάτη δείξαι στάφ,
 πληγὴς ὑπ' ἔχου, εἰπέτ' ἐν Δήμῳ νοσῶν.
 Ἐλεος δ' Ἀχαιοῖς εἰς ἄλωσιν ἴδιον
 τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
 τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτῆτη μόνῳ
 πεμφθεῖς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

^b ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Perierunt quae antiquiores grammatici de argumento hujus fabulae scripserant, ex quibus pauca tantum verba illa de Aeschylō et de tempore fabulae Sophocleae sunt servata.

^c Αἰσχύλῳ] Addere poterat καὶ Εὐρακίππῳ, quae verba fortasse exciderunt. Neque enim hoc fugere poterat veterem grammaticum.

^d ἐπὶ Γλαυκίππου] Qui archon eponymus fuit olymp. 92, 3.

^e Legitur haec ὑπόθεσις in codice Laurentiano legitque Triclinius. Est grammatici non Alexandrini,

sed multo inferioris. Non melioris poetae versus sunt quos in fine fabulae exhibet Flor. Γ.: Βουλαῖς ἔπεισεν Ἡρακλῆς Φιλοκτῆτην | εἰς Τροίαν εἰσεῖν, καὶ τὰ τόξα δὴ μόνῳ | πορθεῖν τὸ Τροίας πύργαμον, καὶ τὴν νόσον | Ἀσκληπιοῦ φανέντος, ἴασθαι τότε. | ἢ πρὶν δὲ βουλή τῆς Ὀδυσσεύος βίας | ἔμεινεν ἂν πράξασα μηδὲν ἂν πάρος | ἐμυθοπλάσσει κλεπτικῶς ἄγειν λόγοις, | εἰ μὴ φανεῖς ἤγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

^f Χρύσης Ἀθηναῖς] ἐν χρυσῆι ἀθηναῖα codex. Correxerit Triclinius.

■

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VII.

PHILOCTETES.

OXONII,

E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCC.LX.

S O P H O C L I S

PHILOCTETES

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

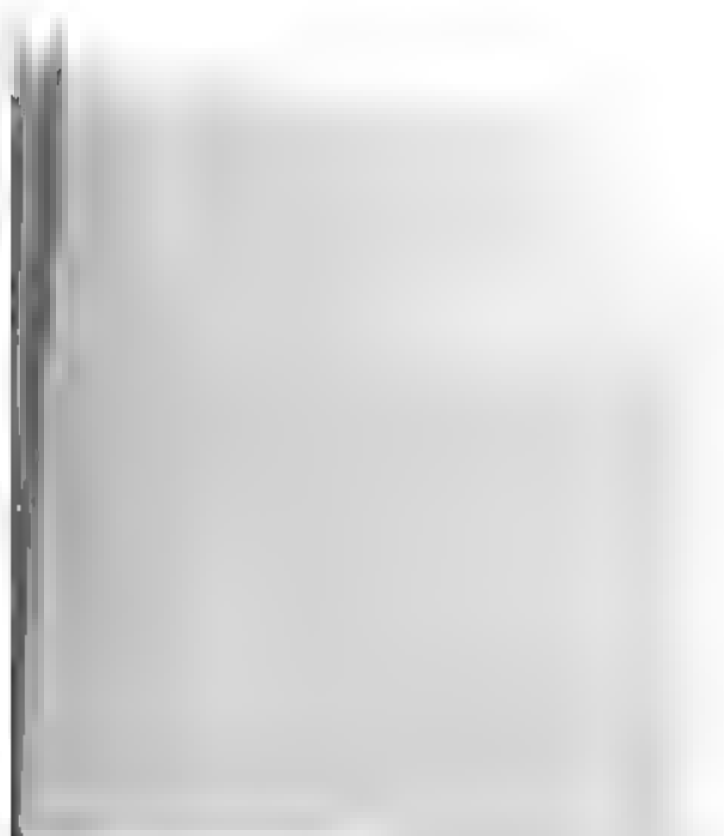
G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

1

VII.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ ^α

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

^α Quinque dramatis personas manifestum est inter tres histriones sic fuisse distributas ut πρωταγωνι-

στής Philoctetam, δευτεραγωνιστής Neoptolemum, τριταγωνιστής reli-
quas personas tres ageret.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ^b.

Ἀπαγωγή Φιλοκλήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύος καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὅς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς ἰδὼς χρησμούς συντελοῦντας πρὸς τὴν Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος ἕκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἑλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κείται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ^c ἢ μυθοποιῶν. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου^d. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ^e.

Χρύσης Ἀθηνᾶς^f βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
 ἐφ' οὐπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
 Ποίαντος ἦδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών.
 ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτη δείξαι στόλῳ,
 πληγείς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
 Ἑλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἀλώσεσθ' Ἴλιον
 τοῖς Ἡρακλείους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
 τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκλήτῃ μόνῳ·
 πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

^b ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Perierunt quae antiquiores grammatici de argumento hujus fabulae scripserant, ex quibus pauca tantum verba illa de Aeschylō et de tempore fabulae Sophocleae sunt servata.

^c Αἰσχύλῳ] Addere poterat καὶ Εὐρυπίδῃ, quae verba fortasse exciderunt. Neque enim hoc fugere poterat veterem grammaticum.

^d ἐπὶ Γλαυκίππου] Qui archon eponymus fuit olymp. 92, 3.

^e Legitur haec ὑπόθεσις in codice Laurentiano legitque Triclinius. Est grammatici non Alexandrini,

sed multo inferioris. Non melioris poetae versus sunt quos in fine fabulae exhibet Flor. Γ.: Βουλαῖς ἐπεισεν Ἡρακλῆς Φιλοκλήτην | εἰς Τροίαν ἐλθεῖν, καὶ τὰ τόξα δὴ μόνῳ | πορθεῖν τὸ Τροίας πέργαμον, καὶ τὴν νόσον | Ἀσκληπιοῦ φανέντος, ἰᾶσθαι τότε. | ἢ πρὶν δὲ βουλή τῆς Ὀδυσσεύος βίας | ἔμεινεν ἂν πράξασα μηδὲν ὦν πάρος | ἐμυθοπλάσσει κλεπτικοῖς ἄγειν λόγοις, | εἰ μὴ φανεὶς ἤγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

^f Χρύσης Ἀθηνᾶς] ἐν χρυσῇ ἀθηνᾶι codex. Correxerunt Triclinius.

DE FABULA PHILOCTETAE.

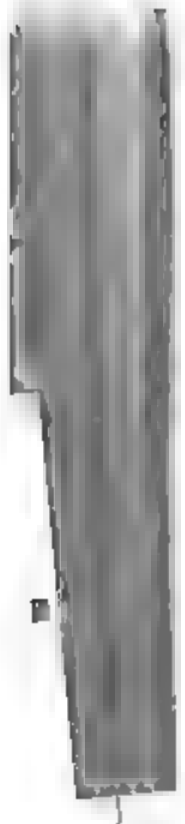
DE fabula Philoctetae etsi poetarum veterum et mythographorum narrationes nonnihil inter se discrepant, tamen minor eorum quam in aliis fabulis multis est dissensio. Antiquissima fabulae memoria apud Homerum est, qui paucis versibus eam descripsit II. 2, 716.

οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο
καὶ Μελίβοϊαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεΐαν
τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
Λήμνῳ ἐν ἠγαθήῃ, ὅθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν,
ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου
ἐνθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἄργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἀνακτος.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειν γε μὲν ἀρχόν
ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆι πτολιπόρθῳ.

Explicatius tractarunt poetae cyclici, ut ex Procli Excerptis colligi potest quae scholiorum in Iliadem codici Marciano praefixa sunt, repetita ab Gaisfordio in Appendice ad Hephaestionem vol. 1. P. 459. ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μυτιληναίου, περιέχοντα τάδε· ἢ τῶν ὄπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἐλενον λαμβάνει καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτῆτην ἀνάγει. λαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἑλένην γαμεῖ, καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ

πρὸς τὸν ἄλλο μὴ τὸν ἄλλο

Alon v. c. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

λοπρεπῆ ποιήσιν τραγικώτατα καὶ εὐπέστατα ἔχουσαν, ὥστε πλείστην ἡδονὴν μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνδείκνυσθαι, τῇ τε διασκευῇ τῶν πραγμάτων ἀρίστη καὶ πιθανωτάτῃ κέχρηται, ποιήσας τὸν Ὀδυσσεῖα μετὰ Νεοπτολέμου παραγιγνόμενον, ἐπειδὴ εἴμαρτο ἀλῶναι τὴν Τροίαν ὑπὸ τε τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τοῦ Φιλοκτήτου χρωμένου τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις, καὶ αὐτὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον, τὸν δὲ Νεοπτόλεμον πέμποντα πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, ὑποτιθέμενον αὐτῷ ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ τὸν χορὸν οὐχ ὥσπερ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν ἐπιχωρίων πεποίηκεν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ νηϊ συμπλεόντων τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Νεοπτολέμῳ. τὰ τε ἦθη θαυμαστῶς σεμνὰ καὶ ἐλευθέρια, τό τε τοῦ Ὀδυσσεῶς πολὺ πρα-
ότερον καὶ ἀπλούστερον ἢ πεποίηκεν ὁ Εὐριπίδης, τό τε τοῦ Νεοπτολέμου ὑπερβάλλον ἀπλότητι καὶ εὐγενείᾳ, πρῶτον μὲν μὴ βουλομένου δόλφ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι τοῦ Φιλοκτήτου, ἀλλὰ ἰσχυρῶς καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ. ἔπειτα πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ ἐξαπατήσας αὐτὸν καὶ τῶν τόξων ἐγκρατῆς γενόμενος, αἰσθομένου ἐκείνου καὶ ὡς ἐξηπατη-
μένου σχετλιάζοντος καὶ ἀπαιτοῦντος τὰ ὄπλα, οὐ κατέχει, ἀλλ' οἷός τε ἴστω ἀποδιδόναι αὐτὰ, καίτοι τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐπιφανέντος καὶ διακωλύ-
ωτος, καὶ τέλος δίδωσιν αὐτὰ· δούς δὲ τῷ λόγῳ πειράται πείθειν ἐκόντα ἀκολουθῆσαι εἰς τὴν Τροίαν. τοῦ δὲ Φιλοκτήτου μηδένα τρόπον εἰκόντος μηδὲ πειθομένου, ἀλλὰ δεομένου τοῦ Νεοπτολέμου, ὥσπερ ὑπέσχετο, ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπισχνεῖται καὶ ἐτοίμός ἐστι ποιεῖν τοῦτο, μέχρι ἐπιφανεῖς Ἡρακλῆς πείθει τὸν Φιλοκτήτην ἐκόντα εἰς τὴν Τροίαν πλεῦσαι. τὰ τε μέλη οὐκ ἔχει πολὺ τὸ γνωμικόν, οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Primordia fabulae Sophocles ab Hercule repetit, qui quum Dejanirae uxoris culpa in crudelissimos incidisset cruciatus mortique proximus esset—quod argumentum in Trachiniis tractavit Sophocles—in Oetam montem delatus, ut ibi combureretur, ab Philocteta hoc impetraverat ut rogam accenderet, eique officii hujus praemium sagittas suas reliquerat: quo ipsius in hac fabula verba Philoctetae spectant v. 670. εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην (τὰ τόξα). et 801. ἔμπρησον, ὦ γενναίε· καγὼ τοί ποτε | τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὄπλων, | ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν. Quocum consentiunt Diodorus 4, 38. aliique scriptores: ut nullius momenti sit quod Apollodorus 2, 7, 7. et Zenobius Proverb. 1, 33. rogam a Poeante, Philoctetae patre incensum eique sagittas ab Hercule traditas esse referunt, quem dissensum Tzetzes in annot. ad Lycophronis v. 50. sive ipse sive aliis praeceuntibus ita componere studuit ut

tuisse finxit.

Acceptis ab Hercule sag
Graecarum ducibus adversus
verso casu retentus et in Lem
narrationem supra approuimus
verbis memoravit Homerus, tri
phocles hoc factum tribus loi
θαυμαστόν ἐμοί· θεῖα γάρ, εἶπε
κείνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος
κηδεμόνων οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν ἰ
κείνος—Φιλοκτήτης, ὃν οἱ δισσα
ἔρριψαν αἰσχροῦς ἑδ' ἔρημον, ἀγρί
ρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίφ' χαράγι
ἐνθάδε φέχοντ' ἔρημον, ἤνικ' ἐκ τῆ
καυβάτη στύλαφ. στ 1326. σὺ γάρ
Χρύσης πελασθεῖς φύλακος, ὅς τὸν
οἰκουρῶν ὄφεις. ex quibus hoc soli
ad aram Chryssae accessisset vene
ictu laesum esse. Quo consilio
quit Sophocles, ut nesciamus uti
pide sententiam sit secutus, cuju
ab Dione Chrysostomo LIX. (vol
ripidis composita οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν ἰ

οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κείται, διαβόρῳ νόσῳ, φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάζων τὸν πόδα. Non minus obscurum est quale Chrysam illam numen fuisse Euripides et Sophocles cogitaverint: nam Aeschylus, si quid scriptorum silentio tribuendum est, nullam ejus mentionem fecit. Quod scholiasta Sophoclis v. 194. Eustathius ad Homer. p. 330. et Tzetzes ad Lycophr. 911. nympham eam fuisse opinantur, in sola conjectura positum est, quae ut incerta sit, tamen probabilior est quam aliorum quorundam scriptorum opinio^b, qui Χρύσην vel Χρυσὴν Minervam finxerunt.

Certior de Chrysa insula res est, ex qua Philoctetam post morsum serpentis Lemnum^c esse delatum claris verbis dixit Sophocles v. 270. ἦνικ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ, eandemque insulam in Lemniis fabula memoravit, ex qua Stephanus Byzantius s. h. v. versum attulit, ὃ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιέρμοιες πάγοι, quo Pausaniae de situ insulae testimonium confirmatur δ, 33. 4. Λήμνου πλοῦν ἀπέειχεν οὐ πολὺν Χρύση νῆσος, ἐν ἧ καὶ τῷ φιλοκτήτῃ γενέσθαι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδρου φασί· ταύτην κατέλαβεν ὁ κλύδων πᾶσαν, καὶ κατέδυ τε ἡ Χρύση καὶ ἠφάνισται κατὰ τοῦ βυθοῦ. Quo tempore mari absorpta sit non dixit Pausanias. Itaque nihil impedit quominus deserta quaedam insula, quam Appianus in narratione rerum duobus ante Pausaniam seculis gestarum memorat, eadem illa Chrysa esse putetur, etsi nomen tacuit Appianus, Mithrid. c. 77. vol. i. p. 755. Δούκουλλος Οὐάριον καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Διονύσιον περὶ Λῆμνον ἐν ἐρήμῃ νήσῳ καταλαβὼν—ἔνθα δέικνται βω-

^b Hujus opinionis auctor quis fuerit nec scholiasta Sophoclis ad v. 194, 1326. prodidit nec scholiasta Homeri ad Il. 2, 225. sic scribens: ἱστορήται ὅτι φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου καὶ ἀνιάτῳ τραύματι περιπεσὼν κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἦθεισαν γὰρ τοὺς Ἥφαιστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους. Quae repetivit Eustathius p. 330.

^c Lemnum cur delatus sit rationem quidam reddere studuerunt ab scholiasta Homeri Il. 2, 725. memoratam, ἦθεισαν γὰρ (οἱ Ἕλληνες) τοὺς Ἥφαιστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους, de qua ni-

hil compertum habuisse videtur Sophocles, alludit vero ad eam Philostratus Heroic. p. 703. καταλειφθῆναι ἐν Λήμνῳ τὸν φιλοκτήτην (Πρωτεσίλειώς φησιν), οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων, οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ· πολλοὺς τε γὰρ τῶν Μελίβοιαν οἰκούντων ξυγκαταμεῖναι (στρατηγὸς δὲ τούτων ἦν), τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐπελθεῖν, ὅτι ἀπέλιπε σφᾶς ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ πολλῶν ἀντάξιος· ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. ἡ δὲ ἐλαύνει μὲν τὰς μαγικὰς νόσους, ἐκτραγὲν δὲ αἷμα ἰσχει, ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνου ἑρπετῶν.

... τὸν ἀσκήσαντα αὐτὸν ἐν
ἀκτῶν ἰσχυρῶν ἐν πύλαις κείται τὸ
... πύλαις ἵπτα τὸ Πηλεΐδου ἀπὸ κτε
καλῶν τοῦτοις αἰθῶν, ἰαθῆναι δὲ ἵπ
lostratus alter Imag. p. 889. cujus
scholiasta Sophoclis ad v. 270., qui
memorat, λέγεται ὡς ἐν Δήμῳ βουί
παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη,
usus quam mythographi recentio.
traditam ab antiquis auctoribus fa
Servii narrationibus intelligi potest
bit, " Philoctetes, Poeantis et Dem.
Lemno esset, coluber ejus pedem p
miserat, irata ei ob id, quia solus pra
pyram construere, quum humanum
mortalitatem traditum. Ob id ben
divinas ei donavit. Sed quum Acl
ferre non possent, jussu Agamemnon
est cum sagittis divinis; quem expe
mine Phimachus, Dolophionis filiu
Virg. Aen. 3, 402. " Philoctetes aut
comes; quem Hercules, quum igne
ret, petiit, ne alicui sui cornu
:---

percusserat tumulum. Ergo quum putorem insanabilis vulneris Graeci ferre non possent, diu quidem eum pro oraculi necessitate ductum tandem apud Lemnum sublatis reliquerunt sagittis. Hic postea horrore sui vulneris ad patriam redire neglexit; sed sibi parvam Petiliam in Calabriae partibus fecit." Apparet ex his Sophoclem et scriptores plerosque in eo consentire ut Philoctetam Lemni esse relictum fingant, sagittis quidem instructum quas ab Hercule accepisset, sed quem illae usum olim essent habiturae non magis quam ceteri Graecorum duces scientem. Nam extremo demum belli Trojani tempore per Helenum, vatem Trojanum ab Ulixes captum, patefactum erat non expugnari posse urbem nisi adducto cum Herculis sagittis Philocteta: ex quo sequebatur—quod Homerus verbis τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἀνακτες subindicasse videtur—Lemnum mittendos esse qui Philoctetam sive volentem sive nolentem cum sagittis Trojam deducerent. Quo consilio in fabula Sophoclea Ulixes et Neoptolemus Lemnum se conferunt Philoctetamque, quem nec dolo capere nec precibus movere possunt, tandem insperato Herculis auxilio voti compotes facti Trojam deducunt, quam, postquam morbo liberatus fuerit, expugnaturum eum esse ab Hercule praedicitur. Quod argumentum quomodo per partes singulas tractaverit Sophocles ex Summario fabulae cognoscetur.

Scena fabulae est in ora t
antrum, ad quod duplex pat
Philoctetes. Prologum (1-134
lis filius, qui cum nautis, ex qu
appulerunt Philoctetae Trojar
Neoptolemus, rei adhuc ignari
qui Neoptolemmum videre jubet
Quod ita esse Neoptolemus ind
cognito Ulixes Neoptolemo exp
ab Hercule moriente acceperit
locteta. Neque enim Trojam ex
hoc consequantur ab Philocteta
exoso ut nunquam sponte illu
Quod Ulixes aegre persuadet N
ad vim Philoctetae, si opus sit,
modi fraudem propenso. Vin
Neoptolemo pollicetur speculat
esse missurum, fraudis, quae I
cujus ex sermonibus ab Ulixes ip
turum esse quid dicendum f
Trojan

SUMMARIUM FABULAE.

13

219.—675. (*ἔπειροδίων α'.*) Remanente igitur in scena Neoptolemo prodit Philoctetes et instituto cum Achillis, veteris amici, filio—nam hunc se esse Neoptolemus statim ab initio patefacit—colloquio injurias ab Atridis et Ulixæ, a quibus adversus Trojam navigantibus propter vulnus ab serpente ipsi inflictum ante decem fere annos in Lemno insula relictus omneque malorum genus perpeusus sit, ita exponit ut non solum commiserationem moveat Neoptolemi, sed etiam odium ejus augeat adversus Atridas, a quibus se quoque iniquissimo læsum esse iudicio Neoptolemus Philoctetæ, rerum ad Trojam gestarum adhuc ignaro, narrat, quum arma Achillis patris mortui non ipsi, cui debebantur, sed Ulixi tradiderint. In eandem sententiam concedit chorus interposito brevi carmine (391—402.), quo hoc efficitur ut Philoctetes magis etiam quam antea fidat Neoptolemo, qui continuatis cum Philoctetæ sermonibus alia plura profert odii sui erga Atridas et Ulixem documenta, sequæ ipsum, procul habitis Troja et Atridis, Scyrum, quæ ipsi patria est, rediturum esse significat, discessumque ex Lemno paratæ Philoctetæ valedicit. Quo Philoctetæ animus, ut prævideri ab Neoptolemo poterat, tantopere commovetur ut enixis ab eo precibus petat ne ipsum Lemni relinquat, sed in navem suam receptum domum ad patrem senem Pœantem reducat, exiguo temporis viaeque dispendio. Quibus precibus suas chorus adjungit, movetque Neoptolemum ut consentiat. Quo audito Philoctetes antro in quo adhuc vixerit nunc valedicturum se esse ait Neoptolemumque invitat ut se illuc comitetur. Quod priusquam faciunt, personatus ille, quem Ulixes ab se missum iri Neoptolemo prædixerat, nauclerus advenit callideque composita oratione, et nulla ab initio facta Philoctetæ mentione, non alio consilio se huc appulisse ait quam ut Neoptolemo, quem nunc hic versari casu compererit, proderet Phœnicem Theseique filios, Acamantem et Demophontem, mox esse adventuros ut Neoptolemum, qui in patriam redire decreverit, Trojam reducant. Quod Atridarum jussu illos facere statim perspicit Neoptolemus miratusque quod non Ulixem potius miserint, ab nauclero audit hunc quoque cum Diomede ab Atridis esse emissum, ut Philoctetam Trojam reducerent. Quem ubi eum ipsum esse audit apud quem nunc versantur, Neoptolemo nescienti quo consilio Philoctetam, quem olim ipsi ab expeditione adversus Trojam exclusierint, nunc tanto studio repetant Atridæ et Ulixes, Heleni, vatis Trojani ab Ulixæ capti, vaticinium enarrat, ex quo cognitum sit Trojam non posse ex-

676.-729. (στάσιμον χοροῦ α.)
optolemus et Philoctetes, chorus
est affectu, mala quae Philocteta
bit, nullaque fraudis, quae pra
fore sortem Philoctetae augurati
eandem ex qua Hercules olim ad

730.-826. (ἐπεισόδιον β.) Veri
prodeunte ex antro Neoptolemo
impetum ab initio quantum fieri
mos erumpit ejulatus commissoque
in Ulixis manus incidat, arcu, mox
in somnum profundum incidit.

827.-864. (στάσιμον χοροῦ β.) ¶
ab Ulixē dati recordatus auctor il
consopitus jacet, opportunitate uter
tet, relicto Philocteta. Quo nihil
ex Heleni vaticinio intellectum sit
opus esse Philocteta ad Trojam exi

865.-1080. (ἐπεισόδιον γ.) Ex
adstantemque sibi adhuc videns Ne
compellat, nihil dubitat quin is nui
loctetae in patriam reducendi spe
oratione Ne...

SUMMARIUM FABULAE.

15

non solum Neoptolemi nomini, sed etiam Achillis patris memoriae inflictum expiari posse videatur. Ad quae quum Neoptolemus ita respondeat ut metuendum sit ne dolum ab Ulixē magna arte excogitatum irritum sit redditurus, Ulixēs ipse, qui in vicinia occultatus sermones hos audiverat, prorumpit statimque ab Philocteta agnoscitur, qui etsi nunc omni ex parte circumventum se esse videt, tamen neque oraculi auctoritati, quam Ulixēs praetendit, nec ceteris quibus ille utitur argumentis ullo modo cedit. Quamobrem Ulixēs solum se arcum Herculis, quo Neoptolemum potitum esse novit, asportaturum, Philoctetam vero Lemni, omni destitutum ope, relicturum esse minatur. Ita Philoctetes nihil sibi reliquum esse videt quam ut ad Neoptolemum se convertat, qui ne novas moras afferat, ad navem abire ab Ulixē jubetur portum mox relicturam. Cui obtemperat Neoptolemus, non sine aliqua spe fore ut, dum ipse et Ulixēs ad navem regressi absint, Philoctetes in mitiorem sententiam convertatur.

1081.—1217. (*κομμοί.*) Solus igitur in scena relictus Philoctetes injuriarum sibi factarum memoriam repetit, sed etiam nova quae ei immineant in insula relicto et arcus ope destituto omnis generis mala describit, adhortationibus vero chori, qui, ut antea Neoptolemus et Ulixēs fecerunt, ipse quoque reditum ad Trojam commendat, tanta adversatur obstinatione ut facilius manum sibi ipsi se illaturum quam illuc abiturum esse declaret.

1218.—1471. (*ἔξοδος.*) Choro jam ad navem abituro Neoptolemus et Ulixēs redeunt, acriter inter se contententes. Nam Ulixēs in ea perorat sententia ut arcum Philoctetae dolose ereptum retinendum Trojamque perferendum esse censeat, Neoptolemus vero quo diutius dolum Ulixis jussu commissum considerat, tanto acrius improbi facti conscientia pungitur, qua non aliter liberari posse sibi videtur quam arcu Philoctetae reddendo. Hoc igitur facturum se esse dicit nihilque curat convicia Ulixis, qui totius exercitus vindictam adversus Neoptolemum invocaturus abit. Quo facto arcum Philoctetae reddit Neoptolemus eumque, restituta libere agendi potestate, denuo adhortatur ut Trojam se deduci sponte consentiat, ubi non solum peritorum medicorum curam sit experturus, sed etiam deorum satisfactorum voluntati, suaeque ipsius gloriae consulturus, sine laboribus belli per decem annos producti imponendo. Ad quae argumenta Philoctetes, cujus in pectore inexpugnabile adversus Atridas et Ulixem, a quibus nova mala metuit, odium residet, ita respondet

ut dignius utroque fore contendat, si in suam uterque patriam redeant, Philoctetes Oetam, Neoptolemus Scyrum. Ita Neoptolemus, omni adempta Philoctetae ab sententia sua dimovendi spe, tandem consentit ut Philoctetam domum reducat, quod is grato animo accipit, Neoptolemoque Achivorum metuenti vindictam telis ab Hercule acceptis, si quid illi contra Scyrum moliantur, adfuturum se esse pollicetur. Verum hoc ipso temporis momento Herculis persona in *θεολογείῳ*, quod est in superiore scenae parte, ostenditur, qui ab Jove jussus iisdem fere quae jam antea ab Ulixē et postremo ab Neoptolemo expositae erant rationibus Philoctetam movet ut relicta Lemno cum Neoptolemo adversus Trojam naviget, ubi et Aesculapii ope sanitatem sit recuperaturus et occiso sagittis Herculis Paride, belli auctore, Trojaque in Graecorum potestatem redacta immortalem gloriam adepturus.

Ita in fine fabulae deorum voluntate perficitur quod improbis quae in initio fabulae meditatae erat Ulixes artibus effici non potuerat.

Argumentum in hac fabula tractatum Sophocles alia continuavit tragoedia, quae *Φιλοκλήτης ἐν Τροίᾳ* inscripta fuit, ex paucis tantum quae supersunt fragmentis cognita. Cujus partes singulae quomodo conformatae fuerint ex Herculis praedictione, qua prior tragoedia finitur, conjici potest. Videtur igitur in initio fabulae Philoctetes, postquam Trojam pervenerat, eodem fere habitu quo in fabula superstitē iisdemque ex tetro vulnere doloribus cruciatus prodisse, sed mox Machaonis arte sanatus ratum fecisse quod Hercules praedixerat, occiso per Herculis sagittas Paride Trojaque ab Graecis expugnata.

Eandem fabulae Philoctetae partem Achaeum, Sophoclis exemplum secutum, tractasse probabilis Urlichsii conjectura est in Dissertatione de Achaeo Bonnae edita a. 1834. p. 37. Nam Agamemnonis ad Achivos orationis fragmentum, quod ex Achaei Philocteta servavit Suidas s. v. *ἐλελεῦ*, aptissimum est fabulae in qua Graecos Philocteta, ut oraculum jusserat, ad Trojam reducto urbem diu frustra obsessam certa melioris successus spe aggredientes produxisse videtur poeta.

Obscurior est Antiphontis, Philoclis et Theodectae tragicorum memoria, qui ipsi quoque Philoctetam tragoediarum argumentum

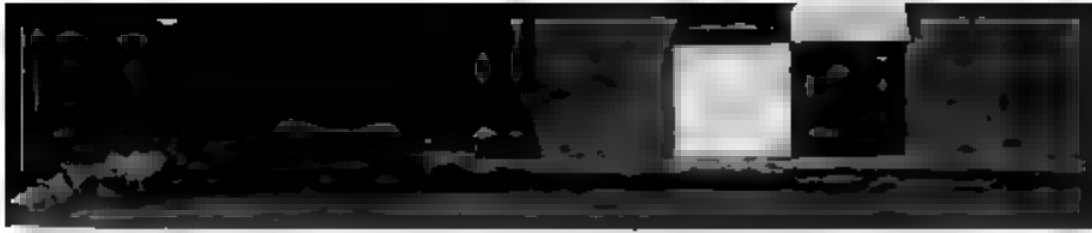
fecerunt, de quibus nihil praeter nomen compertum habemus, nisi quod Theodectes ab antiquioribus tragicis eo discessit quod non pedem, sed manum Philoctetae morsu serpentis laesam esse fluxit: quod ad verba Aristotelis Eth. Nic. 7, 8. ὡς περ ὁ Θεοδέκτου Φιλοκτήτης ὑπὸ τοῦ ἔχους πεπληγμένος, annotavit scholiasta ab Cramero editus in Anecd. Paris. vol. 1. p. 243, 15. Θεοδέκτου τραγικός ἦν καὶ παρέγει τὴν χεῖρα δεδηγμένον τὸν Φιλοκτῆτην ὑπὸ ὄφρατος. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀντέτεινε πρὸς τὰς λύπας καὶ τοὺς πόνους, ὕστερον δὲ ἤτην ἴθι καὶ ἰβόα "κόψατε τὴν ἐμὴν χεῖρα."

Epicharmus et Strattis comici, quorum fabulae Φιλοκτῆτης inscriptae ex paucis tantum cognitae sunt fragmentis, qualem produxerint Philoctetam nescimus.

Tragicorum Latinorum qui Philoctetae fabulam tractaverit unus memoratur C. Attius, cujus quae supersunt viginti circiter fragmenta, collecta ab O. Ribbeckio in Tragicorum Latinorum reliquiis p. 173.-179. ita sunt comparata ut prorsus incertum maneat quid ex quoque trium principum tragicorum Graecorum sumserit, quid ipse aliter instituerit, etsi una alteraque sententia quam ex Attii tragoedia excerpterunt grammatici, aliquam cum Sophoclis versibus similitudinem habet: de quo dixit Ribbeckius p. 310. 311. Prologum fabulae Attianae neque ab Ulixē et Neoptolemo, ut apud Sophoclem, neque ab solo Ulixē, ut apud Euripidem, actum esse versus ostendunt anapaestici, quos ex initio fabulae servavit Appulejus de deo Socratis c. 24: in quibus Ulixēs splendide laudatur, ab comitibus, ut Ribbeckius probabiliter conjecit, felicem in insula adventum gratulantibus.

De tempore quo Sophoclis fabula edita est didascaliarum, qua scriptor Argumenti utitur, auctoritate constat, qua olympiadi 92, 3. (anno aetatis poetae octogesimo quinto) adscripta fuit. Quam notationem non solum numeri versuum metrorumque dialectus confirmant, sed etiam carminum choricorum compositio, valde diversa ab sublimiore antiquiorum fabularum poesi similiorque Euripidi, cujus cum fabulis plurimis hoc quoque haec Sophoclis tragoedia commune habet, quod introducto ex machina deo ad finem perducitur: quo artificio Euripides alique posteriorum temporum tragici multo esse frequentius usi videntur quam Aeschylus et Sophocles.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἌΚΤΗ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη,
 ἐνθ' ᾧ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς

1. Ἄκτῃ] Jam scholiasta observavit oram Lemni desertam intelligi. Neque enim totam insulam incolis vacuam dicere potuit Sophocles. Quin Aeschylus et Euripides, teste Dione Chrysostomo p. 549 d., eorum fabulae ex Lemniis composuerant, et Euripides etiam Lemnium quendam introduxerat, Actorem nomine, quicum aliqua Philoctetæ notitia intercederet. Homerus, qui Iliad. 2, 721. ita dicit, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆσσι κεῖτο κρατὶρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἤγαθῳ, ἴθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν, ἐλαεὶ μοχθίζοντα κακῆ δλοόφρονος ὕδρου' ἐνθ' ἔγε κεῖτ' ἀχέων τάχα δὲ μῆσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆτας ἄνακτος. nihil videtur de ista immanitate Graecorum, quam Cypriorum scriptor, et inde alii cecinerunt, cogitasse, sed relictum ibi iudicasse, quod vulnere retineretur. Ac fuerunt, ut scholiastæ ex iisque Eustathius referunt, qui sperasse Graecos dicerent curatum eum iri a sacerdotibus Vulcani, qui sanare viperarum morsus scivissent. Cypriorum scriptor, ut ex Procli excoer-

ptis discimus, ob foetorem ulceris expositum tradidit. Alii, ut rei atrocitatem augerent, in quadam deserta insula relictum dixere. Nam in scholio Ven. ad Iliad. 2, 722. scribendum ἐν νησιδίοις ἐρήμῳ pro ἐν τῇ σιδίῳ ἐρήμῳ. HERM.

2. ἄστιπτος] Apographa, uno excepto Flor. Γ, ἄστειπτος. V. ad v. 33. Similiter χῶρος ἔθικτος οὐδ' ελαπτός Oed. C. 39.

3. πατρὸς — τραφεῖς] Genitivus cum participio constructus, ut γεγάς, φῆς, βλαστῶν construuntur et illud ipsum verbum apud Aeschylum Sept. 792. παῖδες μητέρων τετραμμέναι, aliosque, quia participium substantivo cognatum est: unde haec structura interdum etiam verbis adhibetur quorum modos ceteros vix cum genitivo constructos reperias. Ad τραφεῖς quod attinet, substantivo cognato τροφή Sophocles usus est Oed. T. 1. Κάδμου τοῦ πάλας νῆα τροφή. Ceterum verba simillima sunt Sophoclis fragm. 497. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς, ubi Ἑλλήνων pariter cum πατρὸς conjunctum est, quod ἀνθρώπων notionem continet.

ἡ Νεοπτόλεμος. Οὐκ ἔστιν ἡ
 αὐτὴ ἡ Νεοπτόλεμος. Ἄλλως Νεοπ
 λείας. ἡ Νεοπτόλεμος. ἡ Νεοπτόλεμος
 ἡ Νεοπτόλεμος. ἡ Νεοπτόλεμος. ἡ Νεοπτόλεμος
 τῆ Νεοπτόλεμος ἡ Νεοπτόλεμος. Τριτάτ.
 1136. αὐτὸς δ' ἀνήκται Νεοπτόλεμος,
 καὶ τινος. Quinque syllabis Eu-
 ripp. Orest. 1655. Νεοπτόλεμος γα-
 μῆν πιν, αὐ γαμῆν ποτε.
 τῶν Μηλιῶν] Melienses s. Malien-
 ses, Μηλιῆς Ionum, Μαλιῆς Dorum
 lingua, appellabantur proprio qui
 ad sinum Meliacum s. Maliacum,
 quem Sophocles Trach. 636. Μη-
 λιδα λίμνην dicit, habitabant, quo-
 rum terram Μηλιδα γῆν appellat
 Herodotus 7, 198. 201. 8, 31. Hi
 Thucydidis temporibus in tres di-
 visi erant populos. Vid. Thucyd.
 3, 92. Sophocles autem hic id
 nomen latiore sensu ad omnes
 Thessalos extendit, ita ut complec-
 tatur loca, quae sub imperio Poe-
 antis erant, i. e. Methonen, Thau-
 maciam, Meliboeam, Olizonem
 (vid. Il. 2, 716. sqq.), quae quidem
 a posterioribus ad Magnesium re-
 ferebantur teste Strabone l. 9.
 p. 432. I. M. SCHULTZIUS
 (qui sub I. Pr. M. 1111.

1
 A
 1
 δ
 χα
 εν
 Qu
 110.
 25.
 κυρ
 1841
 Xac
 Her
 5.
 6.
 850.
 1860.
 7.
 τῶν
 οὐσῶν,
 τῆ κ
 τοῦτε
 τοῖς
 κατὰ
 Φαγῆ
 861
 schyl
 stote
 ut ex

παρῆν ἐκῆλοις προσθιγέω, ἀλλ' ἀγρίαις
κατείχ' δεῖ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθη μ' ἤκουτα κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκῃσι, ἐν θέρει δ' ὕπνου
δε' ἀμφιτρήτος αὐλλοῦ πέμπει κνοή.

9. προσθιγέω] Sic, non προσθίγειω 10. κατείχ'] κατείχετ' 14.

αὐτίχ'] χ in litura pro κ
insertam ab S ut videtur.

15. λοιφ'] λοιφ', φ a m. pr.
ἔπου 'στ'] ἐποδοτ'

16. θ'

dicit et suffitus, quae saepe con-
iuncta memorantur inde ab Ho-
mero II. 9, 500. λοιφῶ τε κνίσῃ τε
καμπτροπέσ' ἄνθρωποι θεός.

9. ἐκῆλοις] Tranquilla, quietis,
i. e. non turbatis a verbis male omi-
natis (δυσφημίαις), qualia a sacrifici-
is abesse oportebat. SCHULTZ.

10. κατείχ' ex paucis apogr. re-
stitutum pro κατείχετ', quod est in
codice.

11. στενάζων] ἠέζων (sic) in
apogr. Flor. F. In quo mani-
festum est latere ἠέζων, quod li-
brario observabatur ex loco simili
Trach. 787. ἐσπῆτο γὰρ πέδονδε
καὶ μεταρσοιοι. | βοῶν, ἠέζων. ubi
ἠέζων apud Diogen. L. 10, 137. in
codice Hieronymi Maii similiter in
ἠέζων est depravatum.

12. ἀκμή] Tempus opportunum,
ut εὐχ ἔπος ἀκμή Aj. 822.

13. κάκχέω — σόφισμα] Effun-
dam, i. e. perdam, consilium sol-
lenter et callide excogitatum. Sic
saepe Graeci (velut Eurip. apud
Stob. Flor. 29, 16. ἀπῶ δὲ μόχθων
-ῶν πρὶν ἐκχέαι χέρην), pariter-

que Latini, ut Virgil. Georg. 4,
191. "ibi omnis effusus labor."
SCHULTZ.

15. τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν] Reliqua
administrare, ut v. 1024. οἷς σὺ
ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

16. θ' est in apogr. omnibus.

δίστομος πέτρα] Saepe a tragicis
πέτρα pro ἄτραον dicit monuit
Elmaleus ad Eurip. Med. 1326.
εἶκον ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης di-
cit v. 159. σχῆμα πέτρας δίτυλον
v. 952.

17. διπλῆ] Spelunca illa pervia
erat, patens et orienti soli et occi-
denti, ut, ubi frigus esset, in ante-
meridiano et pomeridiano sole se-
dere posset Philoctetes, quae est
ἡλίον διπλῆ ἐνθάκῃσι, in aestivo
autem calore perfians aura ad
somnia invitaret. HERM. Com-
paranda cum his ipsius Philoctetae
descriptio v. 1082. 1456.

18. ἐνθάκῃσι] Substantivum ex
hoc uno loco cognitum, ut θάκῃσι,
quod Sophocli Oed. Col. 9. restitu-
tum pro θάκῃσι.

19. ἀμφιτρήτος] Schol. τοῦ ἐμ-

φοτέρωθεν τετραηέτου. Suidas. ἀμ-
φίτητον. τὸ ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν
τετραήμερον ἄντρον. De forma ad-
jectivi v. Porson. et Schaefer. ad
Eur. Med. 1363. WUND.

αὐλίου] ἀβλιον etsi plerumque
de stabulo usurpatur, significat
omnino locum quemcunque in
agris et sub dio quieti capiendae
opportunitum, quod monuit Span-
hem. ad Callim. H. in Dian. 87.
p. 228. ed. Ern. SCHULTZ. Pro
δὲ ἀμφιτρήτος αὐλίου proprie de-
bebat δὲ ἀμφοτέρου στόματος dici,
quum verba πέτρα τοιάδε, ἵνα prae-
cedant. Excusatur autem repetita
antri mentio eo, quod verba ἐν
ψύχει — ἐνθάκῃσι interjecta sunt.
WUND.

20. βαιὸν δ' ἐνερθεν] Sc. τοῦ ἄν-
τρον, paullo infra antrum. WUND.
βαιὸν adverbialiter dictum cum
ἐνερθεν, non cum ποτόν conjun-
gendum. Sic Dioscorides Anthol.
Palat. 6, 220. a Bonitzio citatus,
εἰς δὲ κάταντες ἄντρον ἴκ..

1
t
e
r
a
τ
ti
qi
31
δμ
B
ἐτ
ce
77
γ'
ex
oi
tr
co

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.

δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἔνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξῦπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. δρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῆ. |||

ΝΕ. ὀρώ κερὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστί τις τρυφή;

29. γ] τ'

32. τρυφή Welckerus pro τροφή.

scriptum, εἴη: ποιοῖτο, διανοοῖτο. εἰ ποικίλ' δὲ τῆ' αἰ διφθόγγῳ ἀντι βραχέως χρώνται. et rectius fortasse, ut hoc dicat grammaticus, et hoc corripi, ut αἰ apud comicos (velut in v. ποιῶ), quanquam non propria horum est haec correptio.

26. τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις] Sensus, id quod a me quaerendum dicit non longe abest. Aeschyli Agam. 1650. τοῦργον οὐχ ἐκὰς τόδε comparat Hermannus.

28. οὐ γὰρ ἐννοῶ] Non intelligo, inquit, utrum supra an infra. Eadem verba in Oed. T. 559. **HERM.**

29. καὶ στίβου γ' (sic Triclinius pro τ') οὐδεὶς κτύπος] Neoptolemus quum nullum incessus strepitum esse vel nullum incedentis strepitum audiri ait, hoc significat, Ulixem, qui veritus adhuc ne in antro inesset Philoctetes procul afuerat ideoque ne satis quidem cognoscere illud potuerat, propius jam accedere posse, quod Philoctetes non inesse nunc in antro videatur. Nam qui ante antrum stabat si nullum incedentis strepitum audiebat, in alterutra versari sententia debebat, ut putaret aut non inesse Philoctetam, aut, si inesset, recubuisse. Prius crediderat Neoptolemus, posterius cautior Ulixes

reputandum statim monet. Στίβου de incessu dictum ut v. 206. WUND. In apogr. nonnullis τύπος, annotato tamen in Flor. Γ. γρ. καὶ κτύπος.

30. καθ' ὕπνον] Dormiens. Trach. 970. τί χρῆ, θάνατόν γιν' ἢ καθ' ὕπνον ἔστα κρῖναι;

καταυλισθεὶς] In apogr. nonnullis in κατακλιθεὶς mutatum. Illius verbi unum praeter hoc apud tragicos exemplum est apud Eurip. Rhos. 518. εἴν μὲν καταυλισθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη. Frequentius est apud prosae orationis scriptores, quorum exempla collecta sunt in Thesouro.

31. κερὴν — δίχα] Similiter γυμνός — ἄτερ dicitur. V. ad Ajac. 464.

32. τροφή omnem victum apparatusque, quo ad vitam sustentandam opus est, notat, οἰκονομίας autem active dictum videtur, ut comprehendat utensilia, quibus locus aliquis in modum domus instruitur. **HERM.** Non apparet quomodo utensilia vel suppellectilem τροφήν dicere potuerit. Quamobrem Welckeri recepi emendationem τρυφή. Similiter, ut monet Wunderus, in versibus proximis poculum nulla arte factum τρυφήματα et igniaria θησαύρισμα Philoctetes appellantur.

ΝΕ.στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔ.τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ.αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαουρουργοῦ τινὸς

35

τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.

ΟΔ.κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεισ τόδε.

33. ἐναυλίζοντι] Post ἐν litera erasa.
rum notae.

34. 35. Nullae personarum notae. 34. ἄλλ'] Ex ἀεί, ut videtur, factum a m. pr.

35. φλαουρουργοῦ] φλαουρουργοῦ, accentu priore deleto ab eadem manu quae circumflexum scripsit.

33. στιπτή γε φυλλὰς] Scholiasta, χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων. ἠπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος. Sensus hic est: folia calcata sic, ut ab eo. qui stratum facit. WUND.

στιπτή, ut ex apogr. quibusdam scribebatur, apud Eustath. scriptum p. 778, 54. Sed in aliis, ut in codice et apud Suidam στιπτή s. v. στιπτοί, quemadmodum ἄστιπτος v. 2. ex libris melioribus restituendum pro vulgato ἄστειπτος, quod etiam apud Suidam legitur s. v. ἄστειπτος. Ducitur enim hoc adjectivum a praeterito ἐστίβημαι. στιπτοί consentientibus libris apud Aristoph. Acharn. 180. Hesychius, στιπτῆς ἔδρας: ὀδευομένης ὁδοῦ. et, στιπτός: πυκνός, ἢ στερεός καὶ πεπλημένος, ἀπὸ τοῦ στείβειν τὸ πατεῖν. Male vero κατέστιψας pro κατέστειψας codex in Oed. Col. 467.

34. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα] Reliquisne locus speluncae vacuus? ut explicat Wund.

35. αὐτόξυλον Hesych. explicat αὐτοδημιούργητον ξύλον. Recte schol. ποτήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλως ἐργαζομένου, ὃ ἐστὶν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. Eustath. p. 1332, 17. ὁμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον τὸ αὐτοκάβδαλον, καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἔκπωμα: καὶ ὄλωσ' ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Addit Musgr. ad Oed.

Col. 188. αὐτόπυρος ἄρτος ex Athenaeo p. 114. C. Eadem significatione αὐτόξυλος dicitur Pan in Apollonidis epigr. Anth. Plan. 4, 235. Quae comparavit Schultzius.

φλαουρουργοῦ] Duplex codicis accentus fecit ut in apographis aliis φλαουρούργου aliis φλαουρουργοῦ scriberetur. Rectus accentus φλαουρουργοῦ servatus apud Suidam s. v. φλαυρότατον et Moschopulum Diot. Att. s. v. φαῦλον. Composita enim cum ἔργον oxytona sunt: vid. Arcad. p. 88, 16.

36. τεχνήματ'] De usu numeri pluralis v. Porson. ad Eurip. Orest. 1051. Sic artes apud Virgil. Aen. 5, 359. et clipeum efferrī jussit, Didymaeonis artes.

πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε] πυρεῖα igniaria sunt, quae hic non lignea videntur intelligenda esse, de quibus dixere Salmas. in Exerc. Plin. p. 126., Casaub. Lectt. Theocr. c. 20., Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 67., sed silices, ex quibus ignis eliciebatur (vid. v. 296.), nec solum hi, sed etiam quae accensi ignis reliquiae prodebant, quem illi silices usum haberent, ut carbones, cineres: ut perridicula sit dubitatio, quae a quibusdam excitata est de repugnantia quae sit inter hunc locum et v. 296. HERM.

37. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεισ (σημαίνει apud Suidam s. v. πυρεῖα) τόδε] Ipsiis has dicis divi-

ΝΕ.λοῦ λού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται

ῥάκη, βαρείας τὸν νοσηλείας πλέα.

ΟΔ.ἀνὴρ κατοικεῖ τοῖσδε τοὺς τόπους σαφῶς,

40

κάστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακρὰν ;

ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν,

ἢ φύλλον εἴ τι νόδυνον κάτοιδ' ἔ που.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπῆν,

45

μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσῶν ὥς μᾶλλον ἂν

ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

40. ἀνὴρ] ἀνὴρ
rum e ex e factum.

45. ἐς scripsi pro eis.

47. ἔλοιτο] Alto-

σίαι, i. e. ipse est quem quaerimus Philoctetes, ut ex hac ejus supellectile intelligo. Mox, ubi de pannis accepit, idem etiam confidentius dicit, ut omni dubitatione exempta. HERM.

38. *λοῦ λοῦ* exclamatio exultantis quod reperit quae investigaverat, ut apud Platonem Rep. 4. p. 432 D., vel propter laetum nuntium, ut apud Aeschylum Ag. 25. et interdum apud comicos. Id *λοῦ λοῦ* scripserunt grammatici nonnulli, ut ab *λοῦ λοῦ*, quod gementis est, distinguerent. Et sic est apud Arist. Pac. 317. ubi scholiasta, *ἠδονέων ἐστὶ τοῦτο' διὰ περισπῆται*. Arcadius p. 183, 25. aliique Herodiani sectatores solum ponunt oxytonum *λοῦ*.

ἄλλα—ῥάκη] ἄλλα adverbii praeterita sensum habet. Nam hoc dicit, praeter poculum et igniarium etiam pannos in antro conspici. Similiter Aj. 516. post *σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἵστασας δόρει* infertur *καὶ πατέρ' ἄλλη μοῖρα—καθεῖλεν*. Nec dissimile est ἄλλοι pro usitatione *εἰ* positum, de quo dixi ad El. 601.

39. βαρείας—νοσηλείας] τῆν ἐκ

νόσον ἀκαθαρσίαν dicit, ut explicat scholiasta, i. e. saniam ex vulnere profluentem, quae βαρεία dicitur, quia foetida est. Sic βαρεία *δουμή* et βαρόσμος dicitur.

42. *προσβαίη μακρὰν*] Ad locum remotum accesserit. Eodem modo dictum Oed. Col. 122. *προσδέκω παραχῆ* comparat Wund.

43. *ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν*] In viam, qua victum quaereres, se contulit, i. e. breviter, ad victum quaerendum exiit. *Νόστος* pro via et itinere simpliciter saepius apud tragicos positum, ut in Eur. Iphig. A. 966. 1261. Rhes. 427., et sic etiam *νοστεῖν* in Helen. v. 481. 897. HERM.

45. *τὸν—παρόντα*] Pedisequum aliquem dicit, eundem qui v. 125. *σκοπὸς* vocatur.

47. *ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν*] *ἔλοιτο* *ἐμ'*—, quo prima codicis scriptura ducere videatur. Sed pronomen encliticum non minus recte positum est quam in Homericis *ἢ μ' ἀνείρ'*, ἢ *ἐγὼ σέ*, aliaque sententiis minus distincte quam per *εἰ* et ἄλλα sibi oppositis. Eodem modo saepe in comparatione, *καὶ*

... οὐκ ἀνώγει ; ΟΔ. 7
 ψυχῆν ὅπως λόγουσιν ἑκκα-
 ῖται δ' ἔπειτα τε καὶ πρὸ
 λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τὸδ'
 πλείς δ' ὡς πρὸς οἶκοι, ἐκλειπ-
 στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἔχθ

55. ἐκκλέψεις] ἐκκλέψῃσι 57.
 ἐχθήρας] ἐχθῆρας

monet Wundl., pronomen ejus, de quo potissimum sermo est, forma enclitica offertur, ut infra v. 514. 1051. Oed. T. 1478.

λαβῆν] μολεῖν in progr. nonnullis.

48. ἔρχεται] I. e. ἀπέρχεται ὁ θεράπων εἰς κατασκοπήν, ut explicat schol. Sic v. 1181. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθης.

49. Neoptolomus doli quem Ulixes parabat ignarus, pedissequum suum ire ad observandum significavit, Ulixem jubet, si quid amplius velit, nunc proferre. Is est δεύτερος λόγος. HERM.

51. σάκου· 16

v. 4
 5
 tion
 5
 ορτί
 γοισ
 cabi
 Nec
 διερμ
 εἰ
 ἐκκ
 nar
 te c
 5
 rati
 .

οἱ σ' ἐν λιταῖς στελαιαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
 μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἴλιου,
 οὐκ ἤξιωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
 ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδωσαν· λέγων δσ' ἂν
 θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχατων κακά. 65
 τούτων γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ'· εἰ δ' ἐργάσει

61. μόνην] μόνην δ' 64. αὐτ' αὐτ' 66. οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ' scripsi
 pro οὐδέμ' (v ab S) ἀλγυνεῖς. ἐργάσει] ἐργάσει

60. ἐν λιταῖς] Hoc etiam omisso
 ἐν dici poterat. Sed addita prae-
 positione hoc dicitur, qui te Trojam
 adduxerint ita ut vis adducendi in
 precibus sita esset, ut v. 102. τί δ'
 ἐν δάμῳ θεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
 est, cur abductio ejus debet in dolo
 consistere! Sic recte Wund.

61. δ' recte omissum in aliquot
 apogr. ἔχοντες ἄλωσιν est habentes
 expugnandi facultatem. τήνδε est,
 τὴν δὲ εἰσεῖν εἰς Ἴλιον, ut explicat
 schol. Idem dicit Neoptolemus v.
 347. Praeiverat Lesches in Piade
 parva ex qua Proclus p. 459., post-
 quam de Philocteta oraculi jussu
 Trojam abducto dixit, pergit, καὶ
 Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου
 ἐγγυρὸν τὰ θεῖα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός·
 καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάσεται. ut
 hoc quoque oraculi jussu factum
 esse dicere videatur, quod disertius
 dixit Philostratus jun. Imag. p. 865.
 Λογίου ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκπεσόντος
 ἐς οὐκ ἄλλῃ τῷ ἄλωσιν ἔσονται ἢ
 Τροία πλὴν τοῖς Αἰακίδαις, στέλλεται
 δ' Φοῖβεξ ἐς τὴν Σκύρον ἀνάγειν τὸν
 Πηλεῖδα, καὶ καθορμισθέντος ἐπιτυχάνει
 εἰ οὐκ εἰδότες οὐκ εἰδότες.

62. οὐκ ἤξιωσαν—δοῦναι] Conflata
 oratio ex duabus locutionibus, una
 οὐκ ἤξιωσαν σε τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων,
 et altera, οὐκ ἤξιωσάν σοι δοῦναι τὰ
 θεῖα. HERM. Est mutatio struo-

turae, substantivo, quod cum infi-
 nitivo jungendum erat, relato ad
 verbum finitum, ex quo infinitivus
 aptus est. Simillime Ant. 480. καὶ
 γὰρ οὐκ κείνην ἴσον ἐπαιτιώμαι τοῦδε
 βουλευσάμενος τάφου, quum deberet dici
 ἐπαιτιώμαι βουλευσάμενος τόνδε τὸν τά-
 φον. WUND.

64. λέγων] Participium referen-
 dum ad ea omnia quae praecedunt
 inde ab infinitivo λέγειν (v. 57.) pro
 imperativo λέγε posito, ut αὐδῶν
 ἀνάσι' οὐδὲ βητά μοι in Oed. T. 1289.
 refertur ad βοῆ v. 1287., etsi ibi non
 tot quot in Philoctetae versibus
 verba interposita sunt.

65. ἔσχατ' ἔσχατων] I. e. αἰσχρό-
 τατα, ut explicat schol. Sic ἀρητ'
 ἀρητῶν idem est quod ἀρητῶτατα
 Oed. T. 464.

66. οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ'] Sic correxi
 scripturam codicis οὐδέμ' ἀλγυνεῖς
 (apographa οὐδὲν μ' ἀλγυνεῖς). Si-
 mili errore apud Aristoph. Av.
 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλεῖ μ', εἰ μ' ἐνθάδ' ὁ
 Ζεὺς βίβεται, libri plures ὀλέσεις.
 ἀλγυνεῖς si verum esset, τούτων in
 τούτῳ mutandum foret cum Butt-
 manno.

εἰ δ' ἐργάσει μὴ] μὴ metri causa
 postpositum pro εἰ δὲ μὴ ἐργάσει, ut
 El. 992. εἰ φρεσῶν ἐτόγγασ' αὐτῇ μὴ
 κακῶν pro εἰ μὴ φρεσῶν—

οὐτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ π,
 ἐμοὶ δὲ τοῦτ' οὐδὲν ἔστ' ἰ
 ἔστ' εἰ με τόξωι ἐγκρατὴς ἰ
 ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερε
 ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆ
 ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων

67. Ἄργείοις] ἀργείοισι, sed ι εταρο.
 factum ex γενησι . τῶν

67. λίπην—Ἄργείοις βαλεῖς] Si- n
 milia verbi unius, etsi alia structura, p
 Aj. 1244. ἡμᾶς—κακοῖς βαλεῖτε που. ex
 et Eurip. Ion. 751. οὐκ εἰς ἀπίστους re
 δεσπότης βαλεῖς χαράν. Similius ca
 quod Buttm. comparat Phoen. 1530. du
 σκότον ὕμμασι βαλών, pro ἐμβαλών. H]

68. τὰ τοῦδε τόξα] Conf. v. 114.
 115. Ἀρτε monet schol. προτρεπτι- ὦμ
 κῶς εἰς τὴν συμμαχίαν οὐ τὸν ἄνδρα, Ἐλ
 ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ Ἐλ
 τὴν πόρθησιν τὸν Νεοπτόλεμον. νά·

69. τὸ Δαρδάνου πῆδον] Dardanus, qu
 Jovis et Electrae filius, auctor ge- p
 neris regum Trojanorum, quem sub r
 Ida monte Dardanium condidisse j
 Homerus tradit. CAMER. est

72. Τρία Ὀδυσσεὺς ἔφατ'·

ἔριδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
 τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά. 80
 ἀλλ' ἤδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
 τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανόμεθα.
 νῦν δ' εἰς ἀναιδῆς ἡμέρας μέρος βραχὺ
 δός μοι σεαυτὸν, κᾶτα τὸν λοιπὸν χρόνον
 κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν. 85

ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
 Λαερτίου παῖ, τοῦσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
 ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
 οὐτ' αὐτὸς οὐθ', ὡς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
 ἀλλ' εἴμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν

79. παῖ Erfurdcius pro καὶ

81. τοι] τι

82. 8] 9

79. παῖ Erfurdcius recte pro καὶ. Particula si uti voluisset poeta, non καὶ, sed μὲν dicendum fuisset.

φύσει—πεφυκότα] Sic Bato ap. Athen. 4. p. 163 C. ab Erf. citatus, τιμωτέρον σεαυτοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῆ φύσει, alii que.

81. τοι, quod ex paucis apogr. restitutum, aptius quam τι, quod est in codice.

λαβεῖν, pro quo etiam λαχεῖν dici potuisset, eodem fere modo additum quo δοῦναι v. 63. post verba οὐκ ἔξιπαι τῶν δπλων, mutata structura verborum. Nam aut ἤδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν dicendum erat, aut ἤδὺ γάρ τοι τὸ κτῆμα τῆς νίκης, omisso λαβεῖν.

83. εἰς ἀναιδῆς] I. e. εἰς ἀναίδειαν, ut τάναιδῆς pro ἡ ἀναίδεια apud Eurip. Iph. A. 379.

84. δός μοι σεαυτὸν] Sic Terentius Ad. 5, 3, 53. da te hodie mihi. BRUNCK.

87. Λαερτίου] Fallitur scholiasta, quam ait Λαέρτιος possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, utraque primitiva. Eastath. ad Hom. p. 13. διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης

λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς θελοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. BRUNCK. V. ad v. 366.

τοῦσδε] Nihil offensionis in hoc pronomine esse, (quod τοῖς δὲ scribi volebat Buttm.) vel ex his exemplis apparebit: El. 441. τῶσδε δυσμενεῖς χόος οὐκ ἂν ποθ', ὅν γ' ἔκταρε, τῶσ' ἐπέστεφεν. Ant. 463. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς (ἦ, πῶς δ' οὐχὶ καθανὼν κέρδος φέρει; ibid. 645. ὅστις δ' ἀνοφέλητα φητοῖ τέκνα, τί τόσθ' ἂν εἴποις etc. Trach. 13. ἀλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεᾶς, δδ' ἂν λέγοι. ibid. 820. τὴν δὲ τέρψιν, ἦν τῶμψ' δίδωσι πατρὶ, τῆσθ' αὐτῆ λάβοι. WUND.

89. οὐτ' αὐτὸς—οὐτ'] Sic Oed. T. 587. οὐτ' αὐτὸς—οὐτ' ἄλλος. Plato Protag. p. 313 D. οὐτοὶ ἂν ἔγουνεν ἀγωγίμων οὐτε αὐτοὶ ἴσασιν εἰ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα, οὐτε οἱ ἀνοόμενοι παρ' αὐτῶν. p. 314 B. κολάζομεν τὸν ἀδικοῦντα, ἵνα μὴ ἀθῆς ἀδικήσῃ μήτε αὐτὸς οὐτος μήτε ἄλλος εἰ τοῦτον ἴδὼν κατασθέντα. NEVIUS.

καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
 ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
 πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
 προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἀναξ, καλῶς
 δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

95

ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
 γλώσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν
 νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιῶν ὀρῶ βροτοῖς
 τὴν γλώσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἡγουμένην.

ΝΕ. τί οὖν μ' ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

100

ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

92. τοσοῦσδε] τουσοῦσδε pr., priore u in i mutato radendo. 96. καὐ-
 τὸς] καὐτὸ, σ ab S addito. 100. οὖν] οὐ pr. 103. πίθηται] πείθη-
 ται pr.

91. ἐξ ἑνὸς ποδός] Sic ἐξ ἀκινήτου ποδός Trach. 877. Est autem ἐξ ἑνὸς ποδός nihil amplius quam μόνος, ut apparet ex opposito τοσοῦσδε. Nam quod Philoctetes uno tantum pede integro utitur, altero autem graviter laborat, nullius hic momenti est, quia, etiam si duobus pedibus integris uteretur, impar foret vincendis τοσοῖσδε quos Neoptolemus dicit, nautas intelligens secum advectos.

95. νικᾶν κακῶς] Turpiter vincere. Recte schol. καλῶς δρῶν· ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων. νικᾶν κακῶς· ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. θέλω, φησὶν, εἰπῶν τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν μᾶλλον ἢ ἐξαπατᾶν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα (Il. 9, 312.) “ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλησιν, | ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζη.”

97. ἀργόν] ἀργὴν apogr. pauca et Eustathius p. 486, 26. 779, 17. sed ἀργὸν apud Suidam s. v. γλώσσαν.

98. εἰς ἔλεγχον ἐξιῶν] Schol. εἰς πείραν τῶν πραγμάτων· usu rerum et experientia edoctus, ut μολῶν εἰς ἔλεγχον Oed. C. 1297. et ib. 834. τάχ' εἰς βάσανον εἰ χερῶν. SCHULTZ. Eurip. Alc. 656. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθῶν addit Wund.

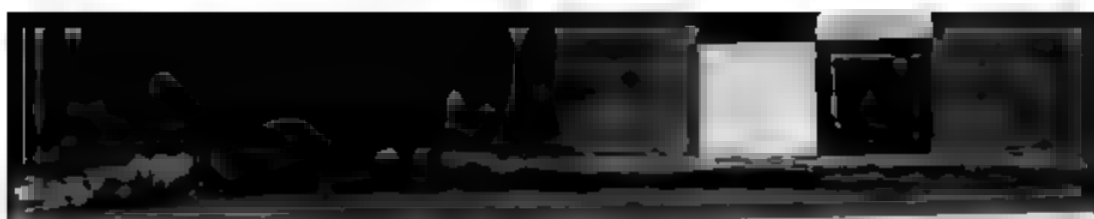
99. τὴν γλώσσαν, οὐχὶ τᾶργα] Schol. κρείσσονα τῶν ἔργων οἶσαν τὴν γλώσσαν. τὴν ἀπάτην προσηγουμένην, καὶ ἀνύουσαν ἅπαντα διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντας.

100. τί οὖν] Hiatus pronominis τί frequens in comoedia neque alienus ab tragoedia, ut docent exempla jam ab aliis collata, Aeschyli Eum. 902. τί οὖν μ' ἀνωγας τῆδ' ἐφθυμῆσαι χθονί; et ipsius Sophoclis τί ἔστιν in hac fabula 733. 753. et τί εἶπας 917. Trach. 1203.

101. λέγω] Jubeo, ut apparet ex praecedente ἀνωγας.

102. ἐν δόλῳ] V. ad v. 60.

103. πίθηται] πείθηται etiam Flor. Γ: sed πίθηται in apogr. ceteris.

- ΝΕ.** οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος ;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνου. 104
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ ;
ΟΔ. οὐ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν ;
ΟΔ. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν ; 110
ΟΔ. ὅταν τι ὀρθῶς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν ;
ΟΔ. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσω, ὡς ἐφάσκει, εἰμ' ἐγώ ;
ΟΔ. οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὐτ' ἐκείνα σοῦ. 115
ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ᾧδ' ἔχει.

106. οὐδὲ] ὅτι προσμῖξαι] Sic, non προσμῖξαι. 108. ἡγεῖ] ἡγήε
 ἢ
 ἦτα τὰ] τὰδε 110. λακεῖν] κ in λ mutatum in litura. 111. ἐς]
 εἰς 112. δ' ἐμοὶ] Sic, non δέ μοι Τροίαν] τροίαν, sed τροίαν v. 113.
 116. θηρατέ' οὖν Triclinius pro θηρατέα

πρὸς βίαν] Ut dixerat Neoptolemus v. 90.

104. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος ;] Aristoph. Av. 63. οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν ;

ἰσχύος θράσος] Fiduciam quam praebent vires, ut exp. Wund.

105. ἰοὺς ἀφύκτους] Sic ἀφύκτα Βέλγ Trach. 265.

106. οὐδὲ] Sic apogr. omnia. προσμῖξαι θρασύ] Sic Pindar. Nem. 7, 74. θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν. Xenoph. Hist. Gr. 6, 5, 32. καὶ τὸ μὲν μὴ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν ἔν ἐτι αὐτοὺς ἤδη τι ἐδόκει θαρραλέωτερον εἶναι. Quos locus comparavit L. Dindorfus.

108. δῆτα τὰ recte in apographia, excepto Lb. in quo δὴ τὰ. τὸ ψευδῆ Vanvillersius, recte fortasse. ψευδῆ sunt falsa, τὰ ψευδῆ ea quae falsa

110. πῶς—βλέπων] Quo vultu a qua fronte.

λακεῖν] λαλεῖν apogr. omnia.

111. ἐς ed. Aldina. πρὸς tria apogr.

κέρδος] Sententia eadem El. 61. δοκῶ μὲν οὐδὲν βῆμα σὺν κέρδει κακόν. Contrarium praecipit Hesiodus Op. 352. μὴ κακὰ κερδαίνεις κακὰ κέρδεα ἰσ' ἔργων. Ab tragicis multa morum praeccepta formantur ad mores personarum quae loquentes introducuntur.

112. δ' ἐμοὶ] δέ μοι apogr. plura.

113. αἰρεῖ] Pro futuro positum de re non dubia. Sic Aesch. Ag. 120. χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἔδε κέλευθος.

114. πέρσω] γ' additum in apogr. nonnullis ab librario recordato fortasse verborum v. 106. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ ;

115. οὐτ' ἂν σὺ] Intelligitur εἴης ὁ πέρσω ex v. 114.

116. In Aldina et B. [Par. 2787.] θηρατέα. Sic etiam in A. [Par.

ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθε
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ταῦν ἀπ
 καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου
 κατασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψι
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκ.

117. φέρει] φέρηι   118. ποίω] ποίω
 ab S.   119. αὐτὸς] αὐτὸς   κεκλήη']
 tura literae super σ. κεκλήηι' a m. sec.
 ουν] οὖν   126. χρόνου] Post ου litera ei
 δοκῆτ' ἔτι, η ex ei facta.   127. αὐθις] i
 perscripto a m. pr. ψω.

2712.] scriptum, appictis prosodiae scrip
 signis, indicantibus utrumque a ἀντι
 produci. Nempe *θηρατέα* librarius 12
 ad Trojam referebat, glossa, quam Med
 exscripsi, satis inepta deceptus, *δυ- mon*
ρατὴ ληφθῆναι, ἡγουν ἡ Τροία. Recte qui
 in T [libro Tricliniano] *θηρατέ' οὖν.* aut
 BRUNCK. In duobus apogr. *θη- WU*
ρατέα γοῦν.

117. δύο—*δωρήματα*] Duplicem 12
 fructum s. honorem. Per *τιμήματα* cit e
 exp. schol. tum
 nave

119. σοφός—*κάγαθός*] Sic W¹ ---

μορφὴν δαλώσας, ὡς ἂν ἀγνοία προσῆ·
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρὲς τάδε·
 Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἠγήσαιο νῶν
 Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μ' ἀεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρή τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένῳ ξένου 135

135.—143. = 150.—158.

130. αὐδωμένου] αὐδῆν μένον pr. Erasmo ἦν et, ut videtur, εν (nam quae ante v posita fuit littera propterea obscurata est) αὐδωμένου restitutum. 134. Ἀθάνα ex Eustathio p. 758. 44. pro Ἀθηνᾶ. 135. με δέσποτ' Triclinius pro δέσποτα μ' (accentu caret codex).

4, 4, 41. *Pacito ut venias ornatus haec ornatus nauclerico. Causiam habes ferrugineam, culcitam ob oculos lanceam: Palliolum habes ferrugineum: nam is colus thalassiorum: Id connexum in humero laevo, exapillato brachio: Praecinctus alicui: assimulato quasi gubernator navi.* BRUNCK. Asinar. 1, 1, 54. *Nauclerico ipse ornatus per fallaciam.* Libri Tricliniani τρόπον. *Exquisite est τρόποις.* Aeschylus Agam. 918. *μη γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὸ ἄθρονε.* Choeph. 479. *πάτερ τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανάων.* Euphor. 441. *σεμνὸς προσίκτηρ ἐν τρώποις ἴλιονες.* HERM. *Prodit hic nauclerus v. 543, alium secum adducens nautam de comitatu Neoptolemi.*

129. ὡς ἂν ἀγνοία προσῆ] I. e. *ἵνα μὴ γνωσθῆ, ut exp. scholiasta.* ἀγνοία metri causa pro ἀγνοία, quod est in apogr. quibusdam.

130. οὐ — ποικίλως αὐδωμένου] *Schol. τοῦ ναυκλήρου δόλιός σοι διαλεγόμενον καὶ ἀσυμφανῆ.* Ceterum medium αὐδάσθαι pro activo et hic usurpavit Sophocles et in Aj. 773. *Debat autem falsus iste nauclerus narrationem aliquam de causis sui ad Lemnum appulsus fingere.*

Praecipit itaque Neoptolemo Ulixes ut ex omni ejus sermone ea potissimum arripiat, quibus consilium ipsorum adjuvari senserit. WUND. αὐδάμαι forma media etiam v. 852.

133. ὁ πέμπων] *Cujus ductu huc venimus.* HERM.

δόλιος] *Cognomen Mercurii, de quo vid. interpr. ad Aristoph. Plut. 1158.*

134. Νίκη] *Scholiasta, οὕτως ἡ πολιεύχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ.* Eur. Ion. 1528. *μὰ τὴν παραστίζουσαν ἄρμασιν ποτε [Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔτι.* *Victoriae nomine cultae Minervae templum erat in arce; idcirco mulieres, quae arcem occupaverant, in Aristoph. Lysistr. 317. ejus implorant opem. Vide Meursii Att. Lectt. 20.* BRUNCK.

Πολιάς] *Non Athenis solum, sed et alibi, e. g. Spartae et in Crota, colebatur Minerva Πολιάς sive Πολιεύχος. Commune ei erat hoc cognomen cum Jove, qui Πολιεύς dicebatur.* Phurnutus: *Ἐρυσίνωλις αὐτῆ καὶ Πολιάς ἑνομάσθη, ἔσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεὺς Πολιεύς· ἐτίσκομαι γὰρ ἀμφότεροι τῶν πέλων.* WUND.

... ω τεκνον, τὸδ' ἐλπί
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τί

137-138 Versus sic divisi, φράζ
139. γνώμα] γνώμασ 140.
v et s erant, quae non fuit a) pr.
fortasse v.

136. ἄνδρ' ὀπίπταν] Suspicionem
dicit Philoctetam, i. e. insidias me-
tuentem. Recte hoc explicatur in
scholiis, πρὸς τὸν ὑφορούμενον ἡμᾶς
ἄνδρα τί δεῖ λέγειν ἢ σιωπᾶν; praes-
missis duabus aliis quae non pos-
sunt probari interpretationibus, al-
tera, ἀπὸ τοῦ ἐμὲ φανερὸν γεγονότα
καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν, altera, τὸν
Φιλοκτήτην τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκο-
πούμενον. ὀπίπτας Ἰάκωβος dixerunt
Xenophon De re eq. 6, 6a. et schol.
Thucyd. 6, 6a.

137. Correxī pravam metrorum in
descriptionem, φράξο μοι. τέχνα et
γὰρ | τέχνας—. Similis locus est
Oed. T. 380. τέχνη τέχνης | ὑπερ-
φέρουσα τῷ πολυήλφ βίῳ. Scho-
liasta, τέχνα γὰρ τέχνας· τοῦτο ἐν
τῷ καθόλου ἢ γὰρ τέχνη, φησὶ, καὶ
ἢ γνώμη τῶν βασιλέων --

τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν.

ΝΕ. νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς

προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται,

145

δέρκου θαρσῶν· ὁπότεν δὲ μόλη

δεινὸς ὀδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων

πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν

πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,

150

φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῶ·

νῦν δέ μοι

λέγ' αὐλὰς ποίας ἐνεδρος ναίει

καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι

144. τόπον] Alterum o ex ω factum.

150. ἄναξ Triclinius pro ἄναξ τὸ σὸν

153. αὐλὰς] αὐλᾶσ pr.

148. αἰεὶ scripsi pro αἰεί.

151. φρουρεῖν] υ ab S insertum.

144. μὲν ἴσως γὰρ] μὲν γὰρ ἴσως Flor. Γ. Post μὲν commate distinxit Brunckius, non recte, quum eadem hujus constructionis ratio sit quae particularum ἀλλὰ γάρ: quod monuit Hermannus.

ἐσχατιαῖς] In ἐσχατιᾶς mutatum in apogr. nonnullis. Dativus ommissa praepositione dictus ut ἀγροῖσι et οὐρανῶ El. 174. 313. ἐπ' ἐσχατιῇ dixit Homerus ab Schneidew. comparatus Od. 9, 182. ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν ἄγχι θαλάσσης.

145. τόπον—ὄντινα κεῖται] κεῖται cum accusativo loci constructum quia habendi vel tenendi notio inest. Similiter πηδᾶν πεδία Aj. 30. et alia non pauca hujusmodi dicta sunt.

147. δεινὸς] Qui infra v. 226. ἀπηγριωμένος dicitur.

τῶνδ' ἐκ μελάθρων] Haec verba non cum μόλη conjungenda sunt, sed cum προχωρῶν: quod animadvertit scholiasta, qui haec sic explicat, νῦν μὲν, φησὶν, εἰσελθὼν δρα

τὸν τόπον· ἐπὶ δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστὰς ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παρούσαν χρεῖαν.

148. πρὸς ἐμὴν—χεῖρα] Ad manum, i. e. ut statim uti te possim. HERM. Similiter scholiasta, ὡς ἂν ἐγὼ προστάσσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

150. Quod post ἄναξ in codice legitur τὸ σὸν recte delevit Triclinius. Est additamentum interpretis, qui ne recte quidem est interpretatus. Ὀμμα enim non Neoptolemi, sed chori est intelligendum. Trachin. 914. καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη | φρούρου. In eundem errorem incidit scholiasta, ipse quoque, ut videtur, verbis ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῶ deceptus.

152. αὐλὰς et ἐδραν ad habitationem sollemnem Philoctetae, χῶρον et τόπον ad locum, in quo quum maxime versatur, referenda sunt; quare αὐλὰς ναίει etiam adjectum habet ἐνεδρος, ut incola, inhabitans. SCHULTZ.

μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
 μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθὲν,
 τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει στίβον,
 ἔναυλον, ἢ θυραῖον.

155

ΝΕ.οἶκον μὲν ὄρᾳς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κολίτης.

160

ΧΟ.ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἀπεστιν;

ΝΕ.δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρεῖα
 στίβον ὄγμεύει τόνδε πέλας που.
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς λοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

165

156. μὴ προσπεσών με λάθῃ Hermannus pro μὴ με λάθῃ προσπεσών
 161. ἀπεστιν] ἀπεστι 166. σμυγερὸν σμυγερῶς Brunckius pro στυ-
 γερὸν στυγερῶς

155. μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον] I. e. εὐκαιρὸν ἐστὶ τὸ τοῦτο μαθεῖν, ut expr. scholiasta.

157. τίν' ἔχει στίβον] Qua semita incedit.

ἔναυλον ἢ θυραῖον] Schol. ἐντὸς ἢ ἐκτός; ἐγγὺς ἢ μακρὰν; Adjectiva ad στίβον relata quae proprie casu nominativo posita de Philocteta dicenda erant.

159. οἶκον μὲν—] Opposita sententia αὐτὸς δὲ Φιλοκτήτης—continetur proximis chori et Neoptolemi sermonibus. οἶκον ἀμφίθυρον dicit quam διστομον πέτραν dixerat v. 15. πετρίνην κολίτην cubile dicit quod est in domicilio saxeo.

161. ἀπεστιν] Sic, non ἐστίν, dicit quia inspecta spelunca Philoctetam abesse videt.

162. φορβῆς χρεῖα] Hoc jam Ulixes v. 43. suspicatus erat verbis ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν.

163. στίβον ὄγμεύει] Scholiasta, ὄγμος ἢ ἐπὶ στίχον φυτεία· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφεξῆς πορεύεται. Photius p. 315, 4. ὄγμος· ἢ κατὰ στοῖχον

(sic Porsonus recte pro στίχον: quod scholiastae quoque restituendum) ἔφοδος τῶν θεριστῶν· καὶ ὄγμοι σταχίων. Quibus grammaticus in Montef. Bibl. Coislin. p. 237. addit, καὶ Σοφοκλῆς ὀστιβογμεύς (corruptum ex στίβον ὄγμεύει) φησιν. καὶ ἐπόγμιος Δημήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρου. Est igitur στίβον ὄγμεύειν, ut monet Hermannus, viam deinceps prosequi, similitudine a mentibus repetita.

πέλας] Neque enim longe processisse Philoctetam putat pede laborantem.

164. βιοτῆς—φύσιν] Vitae consuetudinem.

166. Recte Brunckius σμυγερὸν σμυγερῶς pro στυγερὸν στυγερῶς correxit, collatis Hesychii glossis, σμυγερὸν: ἐπίκουρον, οἰκτρὸν, μοχθηρὸν. σμυγερῶς: ἐπιπόνως. et Eustathio p. 1463. ἐστὶ δὲ σμυγερῶς τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς, ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω· ὄθεν τὸ σμύξαι πυρὶ νῆας. (Iliad. 2, 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἀόρι-

οὐδέ τι' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινομᾶν.

ΧΟ. οἰκτεῖρω νιν ἔγωγ', ὅπως,
 μὴ του κηδομένου βροτῶν
 μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων,
 δύστανος, μόνος ἀεὶ,
 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ

170

χρείας ἰσταμένῳ. πῶς ποτε πῶς δύσμορος ἀντέχει; 175
 ὃ παλάμαι θεῶν,

169.—179. = 180.—190.

170. μὴ του κηδομένου] μὴ τοὺς κηδομένους pr. 171. μηδὲ] μὴ 172.
 ἀεὶ] Sic, non aiei. 173. νόσον] Alterum e ex e factum. 175. Duo
 verba χρείας—δύσμορος—pariterque in antistropha. 176. θεῶν
 Lachmannus pro θνητῶν.

στας ἱερωγῶν, ὅθεν τὸ συμγενῆν.
 Etiam ab scholiasta, sed sine lem-
 mate, annotatum ἐπινοῶναι, ut hic
 quoque συμγενῶς legisse videatur.

167. αὐτῷ (αὐτῷ ἀπογραφή)—
 ἐπινομᾶν] Schol. ἀπὸ τοῦ αὐτῷ.
 ἐπινομᾶν δὲ ἐξευρίσκειν. Immo in-
 transitive accedere, ut προσενόμα
 v. 717.

αὐτῷ] Sic ἀπογραφή pro αὐτῷ.
 αὐτῷ ἐπινομᾶν, sibi attribueret, i. e.
 invenire, ἐξευρίσκειν, ut scholiasta
 explicat. Linwoodius τινὰ et παι-
 ῶνα ad diversos spectare putat, ne-
 que quaquam eas, qui medicum ei
 malorum admovent.

169. Schol. ἐλεῶ, φησὶν, αὐτὸν,
 πῶς δύναται διάγειν, μήτε συνοικῶν
 τινι, μήτε κηδομένῳ τινι ἔχων.
 Minus recte in alio scholio μηδὲ
 ἄρῳν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. σύνηθες
 διμῆα dixit El. 902. Hic vero σύν-
 τροφον ὄμμ' ἔχων idem fere est quod
 infra v. 693. chorus dicit οὐδέ τι' ἄ-
 γγχεῶν κακογείτονα (ἔχων).

κηδομένου—ἔχων] De conjunctis
 participiis, quorum alterum casu
 obliquo, alterum recto elatum est,
 confer Trach. 291. νῦν σοι τέρψις

ἐμφανῆ κυρεῖ, τῶν μὲν παρόντων,
 τὰ δὲ πετυσμένη λόγῳ, et quem ibi
 Novius adscripsit locum Thucyd.
 1, 2. τῆτι ἐμπορίας οὐκ ὀδοῦν, οὐδ'
 ἐπιμυγνόντες ἀλλήλοις. WUND.

174. παντί τῳ] Male τῷ apud
 Aristidem vol. 1. p. 34, 12. τί δ'
 ἂν εἶποι τὴν περιβόητον κλησὶν ἐν
 τε δὴ κομφῶν καὶ τραγῶν καὶ
 πᾶσι λόγοις ἔτι καὶ εὖν παντὸς, ὡς
 εἶπεῖν, ὃ Ἡρόκλειος βοῶντος ἐπὶ ἁ-
 παντι τῷ χρείας ἰσταμένῳ; τοῦτο δὲ
 ἐδ τοῦ Σοφοκλέους. Hesychius et
 Photius p. 379, 12. fortasse ex hoc
 loco, παντί τῳ interpretantur παντί
 τινι. Scholiasta, ἐπὶ παντί ἐν χρείᾳ
 γινομένῳ ἀπορεῖ. Est quavis neces-
 sitate incidente, ut interpretatur
 Martinus.

176. ὃ παλάμαι θεῶν] Scholi-
 asta, ὃ τέχναι καὶ γνῶμαι. τοῦτο
 θαυμάζων τὸν Φιλοκτῆτην φησὶ, πῶς
 μόνος ἂν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν
 ζωὴν αὐτῷ. Rectius Erfurdcius,
 quam parum valent artes morta-
 lium ad pellendas miseriae et mor-
 bos: nisi θνητῶν ex θεῶν corrup-
 tum, quae Lachmanni conjectura
 est, quam metrum versus antistro-

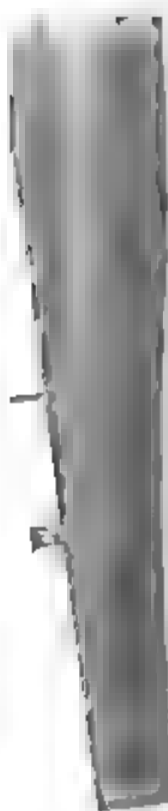
κατα μωρος απ αλλω
 τικτωι η λισαυ μετ
 θηρωι, εν τ ουραις ομι
 λιμω τ οικτρως ανηκεστε
 α δ' αθυροστομος

184. μετα] μετα 187. βαρ
 Γ. 323. pro βαρεια δ'.

phici commendat, collato Pind.
 Pyth. 1, 48. εβρισκοντο θεων παλα
 μαις τιμων. θεων μελετη est v. 196.
 Si tamen θητων recte legitur,
 Dorica potius forma θητων resti
 tuenda erit, ut δυσταρος et δυσταρα
 legitur v. 170. 177. quorum alte
 rum δυστηνα scriptum apud Suidam
 s. v. παλαμαι.

178. εις μη μετριος αιων] Scho
 liasta, ος ε βιος ουκ εχει των κακων
 μετρον. Μη μετριος αιων dicitur hic
 vita malis modum excedens, alibi
 rebus secundis nimia. HERM.

180. πρωτογονων] Scholiastae in
 terpretatio εγγενων in Flor. Γ. post
 ισως in textum illata. Verba εγ
 γενος (i. e. ουδενος ανδρος) υστερον
 πρωτογονων οικων ---
 αλλ.

ἀχὼ τηλεφανῆς πικρᾶς

οἰμωγᾶς ὑπ' ὀχεῖται.

190

NE. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·

θεῖα γὰρ, εἶπερ καγὼ τι φρονῶ,

καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν

τῆς ὁμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,

καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,

195

οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη

τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ

τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

190. ὑπ' ὀχεῖται Hermannus pro ὑπόκειται (ὅπερ κεῖται, sine accentu, pr.).
193. παθήματα κεῖνα Brunckius pro παθήματ' ἐκεῖνα 194. Χρύσης]
χρυσῆς, ergo circumflexo, sed nullo addito accentu super v. 196.
ὡς Porsonus pro ὅποι.

dum sibi respondent apud Euripidem, et apud Sophoclem ipsum infra v. 1128. et 1151. φίλων et ἀλλοῖς. Si quid tamen mutandum sit, probabilior Lachmanni conjectura est θνητῶν in θεῶν mutantis in versu strophico.

189. τηλεφανῆς] Scholiasta, μή ποθεν φαινομένη διὰ τῆς φωνῆς. ἐντὶ τοῦ, οἰμῶζει καὶ τὴν ἡχὴν κέρρωθεν ἀνεγείρει. τηλεφανῆς de eo quod non oculis conspicitur, sed auribus percipitur, dictum, ut προῖφάνη κτύπος v. 202. et τηλεπῶδες ἰσά v. 216. quae comparavit Buttmanus.

192. θεῖα] Ad diis immissa, ut θεῖα νόστος Aj. 186.

εἶπερ καγὼ τι φρονῶ] καγὼ dicit suum iudicium aliorum sententiae modeste addens: qui frequens est καὶ particulae cum pronomine usus, ut in Oed. T. 1110. εἰ χρὴ τι κἀμὲ μὴ συναλλάξαντά πο—σταθμᾶσθαι. et Oed. Col. 53. ἔσ' οἷδα καγὼ πάντ' ἐπιστήσει κλύων. Quae comparavit Schneidew.

193. παθήματα—Χρύσης] Mala ab Chryse illata dicit, ut τὰ κείνων κακῶν, mala ab illis orta, v. 423. et τὰ κείνων κακῶν v. 511., νότμος δαι-

μόνων v. 1116. Quae comparavit Wunderus.

194. Χρύσης] Chrysem dicit nympham, cujus in insula cognomine ara fuit, in qua sacra facere oportebat Graecos Trojam navigantes, si urbem expugnare velent. Eam aram quam investigasset Philocteta, a serpente, qui custodiebat, vulneratus ob eamque causam Lemni est relictus, quae non procul a Chryse disita insula est. Hanc famam secutus est Sophocles: alii alia tradiderunt. ὁμόφρονος recte explicat scholiasta, Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Δήμων, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις νύμφη, ἣ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου καὶ μὴ θέσασα κατηράσατο ἀντὶ· διὰ καὶ ὁμόφρονος αὐτὴν ἐκάλεσαν.

196. ὡς οὐ] Intellige πονεῖ.

197. τοῦ μὴ—] Genitivus pendet ad μελέτη.

ἐπὶ Τροίᾳ] ἐπὶ Τροίᾳ apogr. nonnulla. Recte habet dativus, ut apud Aeschylum Ag. 364. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον.

198. τεῖναι—βέλη] Abusivo dicitur, nam proprio solus arons tenditur. Ita etiam Virg. Aen. 9,

199. ἢ λέγεται] αἰλεται 117 200. χρῆναι
 Duo versus, εἶστομα] προυφάνη— 202. π,
 του addidit Porsonus. 204. Hunc vers
 choro tribuit. Correxerit Hermannus. ἢ 1
 205. ἐτόμα] ἐτοίμα 206. φθογγά praecedē
 θει] Sic, non λάθη.

590. intendisse sagittas, et pleniore
 phrasi Hor. Od. 1, 29, 9. Ductus
 sagittas tendere sericas arcu pator-
 no. WAKEF.

θεῶν ad Apollinem spectat, a quo
 arcum et sagittas acceperunt sereba-
 tur Hercules; vid. Diod. Sic. 4, 14.
 Apollod. 2, 4, 11. HERM.

199. πρὶν εἶς ἐξήκοι χρόνος] ἐξήκοι
 hic non de tempore exacto, sed de
 adveniente dictum, ut Trach. 1157.
 ἐξήκοις ἴνα φανείη θεοῖσι δὲ ἀνὴρ
 ἔμμε καλεῖ. Recte igitur scholi-
 asta, πρὶν εἰθεῖν χρόνον ἐν ᾧ εἰμαρ-
 ται αὐτὴν πορθηθῆναι.

200. χρῆναι] Sic apogr. pleraque.

201. εἶστομα] εἶχε] Hoc compara-
 tur cum σῆμα εἶχειν 258. El. 1238
 Dubitatum a quibusdam utrum εἶ-
 στομα an divisionem -2

εἶστομα κ.
 γος. Fo
 κείσθω κ
 quorum
 sauro.]
 polidi, ni
 Suida rei
 εὐφρομένη.
 jus versu
 penthemir
 tum.

προυφάνη
 ctum quo
 Sensus est
 tus est sti
 prius est

205. ἐτ
 alia ἐτοίμα
 206. —

βαρεία τηλόθεν αἰδᾶ
τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ.

ΧΟ. ἄλλ' ἔχε, τέκνον. ΝΕ. λέγ' ὃ τι ΧΟ. φροντίδας νέας·
ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἄλλ' ἔντοπος ἀνὴρ, 211
οὐ μολπᾶν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας,
ἄλλ' ἢ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας 215
βοᾶ τηλωπὸν ἰωᾶν,
ἢ ναὸς ἄξενον αἰγά-
ζων ὄρμον· προβοᾶ τι γὰρ δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι,
τίνας ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ 220

209. θρηνεῖ scripta pro θροεῖ 212. ἀνὴρ] ἀνὴρ 214. ἀγροβότας]
ἀγροβότας 215. ἄλλ' ἢ versu 214. addit. 216. τηλωπὸν] Sic, non
τηλωπᾶν 217. Versus sic divisi, § | ζων ὄρμον—δεινόν. 217. αἰγά-
ζων] Sic pe.: αἰγάζων corr. 218. τι γὰρ Wunderus pro γὰρ τι. 220.
ναυτίλῳ πλάτῃ] καὶ ποίας πᾶτρας. Sic etiam apogr. Lb., sed superscripto
ναυτίλῳ, καὶ τῇ πλάτῃ προσερμίσαι

209. τρυσάνωρ] I. e. επίπονος, §
καταπεινούσα τὸν ἄνθρωπον, ut explicat
scholiasta.

γὰρ θρηνεῖ] Sic emendavi codicis
scripturam γὰρ θροεῖ. Triclinius
θροεῖ γὰρ. Quae verba saepe per-
mutata. Conf. ad Electr. 653.

210. φροντίδας νέας] Scholiasta,
τὸ ἐξῆς, ἔχε φροντίδας νέας· εἰς κα-
ντέρον τι βούλευσαι τί πρὸς αὐτὸν
ἔρως.

213. οὐ μολπᾶν—σύριγγος] Nam
paucorum laeti esse cantus solent.

215. πταίων ὑπ' ἀνάγκας βοᾶ]
Scholiasta, ἀλλὰ τάχα προσκόπτων
ἐπὶ τῶν βασάνων βοᾶ. ὑπ' ἀνάγκας
est proe dolore. V. ad v. 206.

217. ναὸς ἄξενον αἰγάζων ὄρμον]
Navis inhospitalem stationem dicit
quae est in portu inhospitali, at-
que ob id ipsum insolita. HERM.

Conf. v. 302.

218. τι γὰρ] Legebatur γὰρ τι.
Correxit Wunderus, collato Eurip.
Iphig. T. 1036. τίς αἰτίας ἔχουσ' ;
ὄπουτέως τι γὰρ.

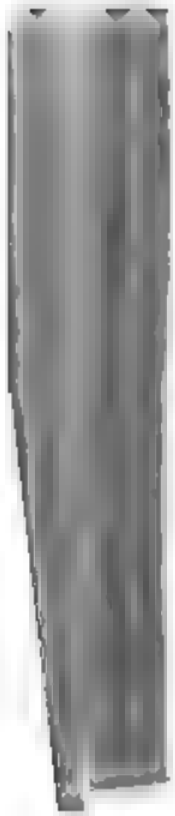
219. ἰὼ ξένοι] Solum Ulixem al-
loquitur Philoctetes in cognomine
Attii fabula his verbis, quae citavit
Varro p. 67. [et Festus v. Tesca:]
Quis tu es mortalia, qui in deserta
Lemnia Et tesca te apportes loca!
ERF.

220. ναυτίλῳ πλάτῃ] καὶ ποίας
πᾶτρας codex, verbis ποίας πᾶτρας
ex v. 221. illatis. Animadvertit
errorem corrector qui ναυτίλῳ πλά-
τῃ substituit, quod legitur in apo-
graphis, conjectura non mala, com-
paranda cum εὐρίῳ πλάτῃ v. 355.
Poterat tamen etiam ναυτικῷ πλά-
τῃ conjici, quod legitur v. 561.

...ες εκπαιγῆσσι ἀπὴ,
 ἀλλ' οἰκτίσαρτες ἄνδρα ἰε
 ἔρημοι ὡσεὶ κἀφίλου κυλο

222. ἄν ὁμᾶς πατρίδος ἢ

223. ποίας ἄν ὁμᾶς πατρίδος ἢ γέ-
 νους ποτέ] Quum in codice et ar-
 graphis melioribus, inter quae Lb.
 et Flor. Γ., scriptum sit ποίας πάτρας
 ἄν ὁμᾶς ἢ γένους ποτέ, satis quibus-
 dam esse visum est iuncto accentu
 ὁμᾶς scribere, inaudita tragicis for-
 ma omninoque nullo comprobata
 exemplo praeter unum Homeri Od.
 16, 372. Τηλεμάχῳ, μηδ' ἡμᾶς ὀνει-
 φέγοι· εὖ γὰρ ὄλω, quae haud dubie
 antiqui correctoris interpolatio est
 pro ἄμμε ὀνειφέγοι, hiatus remo-
 vendi causa facta. In versu So-
 phoclis eandem quae in codice est
 scripturam Triclinius quoque suo
 in exemplari invenisse videtur: un-
 de factum ut transposito ὁμᾶς scri-
 beret, ποίας πάτρας ἄν ἢ γένους
 ὁμᾶς ποτέ. Verum haec quoque
 parum subtilis correctio est. Nam
 et ὁμᾶς longius quam opus erat ab
 initio sententiae remotum
 quidem--

φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.

ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὐτ' ἐμὲ

230

ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὐθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

NE. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα

Ἑλληνές ἐσμεν τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν

πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.

235

τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν

χρεῖα; τίς ὀρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;

γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

NE. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου

Σκύρον· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς

240

Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.

239. προσήκετε] Sic, non προσήκατε 234. καὶ] καὶ cum duobus

rapotis, ad quas refertur annotatio ab alia m. antiqua in margine posita

καὶ τὸ λαβεῖν 237. ὀρμή] ὀρμή τίς ἀνέμων] τίς δ' ἀνέμων 241.

οἶσθα δὴ] οἶσθ' ἤδη

fieldus ad Aeschylī Agam. 1244. (1273. Forst.) καλουμένη δὲ φοιτᾶς ὡς ἀγύρτια | πτωχὸς τάλαρα λιμῶντος φρεσυχέμων. ubi καλουμένη artius est quam in versu Philoctetae καλούμενον. παρεόμενον in καλούμενον corruptam in apogr. quibusdam Oed. Col. 161.

231. ἀμαρτεῖν] Per ἀποτυχεῖν ex hoc loco explicat Hesychius.

τεῦτέ γε] Glossa codicis est εἰς τοῦτο. Aliud glossoma est τῆς προσπυρίας, ex quo non potest colligi τοῦτέ γε, quod coniecit Schulzins, lectum fuisse. Nam genitivum substituit glossator, quia haec usitata verbi ἀμαρτεῖν structura

234. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν] I. s. heu quam dulce est accipere —. Monuit Buttmanus. Scholiasta, θαυματοειδὲς μετ' ἐκπλήξεως τὸ φεῦ ἐν

236. τίς σ'] τίς non est quis homo, sed conjungi debet cum χρεῖα. Verbum προσέσχε recte scholiasta interpretatur προσορμίσει ἐποίησεν. Similiter Eurip. Alcest. 479. χρεῖα τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα πέμπει; WUNDER.

237. τίς ἀνέμων] τίς δ' ἀνέμων, ut codex, etiam apogr. plura et Suidas n. v. προσέσχεν et Eustath. p. 1717, 58. δ' om. Lb. et Suidas codex Paris.

239. γένος] Est accusativus, ut apud Homerum Od. 15, 125. ἀτὰρ γενεήν γε Μελέμποδος ἔκγονος ἦεν. Pariter Latini, ut monet Wunderus, velut Virgil. Aen. 1, 380. summius Aeneas—et genus ab Iove summo. 8, 114. qui genus?

241. Quod in codice est οἶσθ' ἤδη recte in οἶσθα δὴ mutatum in Paris 2712.

ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
 ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίμι
 στόλω προσέσχεσ τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ.

245

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
 ἡμῶν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.

ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχεσ καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾶς;

ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;

250

ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἦσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

ΝΕ. ὡς μηδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.

ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μηδὲ κληδῶν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε

255

245. δὴ τανῦν Buttmannus pro δῆτα νῦν. ναυστολῶ] ναυστολαί, ερα-

νο ι, quod servatum in Lb. 246. οὐ γὰρ δὴ σύ γ'] οὐ .. γὰρ σύ γ', ερασο

δὴ post οὐ, et δὴ super γὰρ posito ab S. 251. ἄρ' addidit Erfurditius.

252. ποτ'] πότ' 253. ἀνιστορεῖς] ἀν ἱστορεῖσ 254. ὦ—ὦ] ὦ—ὦ (sic)

255. κληδῶν] Sic, non κληιδῶν

243. θρέμμα Λυκομήδους] In Scy-
 ro, insula maris Aegaei (vid. Eur.
 Troad. 90.), Deidamia, Lycomedis,
 qui insulae illi imperabat, filia
 Achilli inter virgines latenti Ne-
 optolemum pepererat. Vid. Apol-
 lodor. 3, 3, 8. cum annot. Heynii.
 SCHULTZ.

244. προσέσχεσ τήνδε γῆν] Ver-
 bum προσέχειν sive προσίσχειν, sub-
 audito accusativo ναῦν neutraliter
 vulgo usurpatum, dativum adsci-
 scit loci, quo quis appellit. Hunc
 poeta in accusativum hic mutavit,
 qui verbis eundi, veniendi addi so-
 let; vid. infra 355. κατηγομένην Σί-
 γειον. BUTTM.

245. τοι] γὼ Burgesius.

246. πῶς εἶπας] Schol. θαυμάζων
 φησιν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς
 στρατευσάμενον.

247. κατ' ἀρχὴν—στόλου] Eodem
 sensu dictum, quo supra v. 73. τοῦ
 πρώτου στόλου. WUND.

250. πῶς γὰρ κάτοιδα] Sic El. 923.
 πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμ-
 φανῶς; WUND.

254. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς] No-
 tanda locutio est, πολλὰ μοχθηρὸς,
 significans multum, id est valde
 miser. Sic πολλὰ δεινός Ant. 1045.
 πίπτουσι—βροτῶν χοῖ πολλὰ δεινὰ
 πτώματ' αἰσχρὰ. Electr. 1326. ὦ
 πλείστα μῶροι. Oed. Col. 720. ὦ
 πλείστ' ἐπαίνοισ εὐλογοῦμενον πέδον.
 WUND.

255. οὐ μηδὲ κληδῶν—] Recte
 dictum μηδέ, non οὐδέ. Neque
 enim simpliciter negat, sed ratio-
 nem reddit, quippe cujus ne fama
 quidem domum pervenerit, ut vertit.
 Linwoodius.

μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διηλθέ που.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀροσίως ἐμὲ
 γελῶσι σῖγ' ἔχοντες, ἢ δ' ἐμῆ νόσος
 ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μείζον ἔρχεται
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ' Ἀχιλλέως,
 ὅδ' εἰμ' ἐγὼ σοι κείνος, δὲν κλύεις Ἴσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην δπλων,
 δ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτῆτης, δὲν οἱ
 διασσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἕναξ
 ἔρριψαν αἰσχρῶς ὦδ' ἔρημον, ἀγρίῳ

265

259. τέθηλε] Post θ littera orasa. 262. Ἡρακλείων ὄντα] Literae v
 or ab S insertae. 264. χῶ] χῶ hoc loco et similia per totam hanc
 fabulam cum spiritu aspero, licet eadem alibi non raro cum spiritu leni
 scripta sint.

257. οἱ μὲν] Atridae. Infra v.
 1023. γελῶμενος πρὸς σοῦ τε καὶ
 τῶν Ἀτρείων δειπλῶν στρατηγῶν.

259. τέθηλε] Auctus est morbus.
 Sic El. 250. πῆματα—θάλλοντα μάλ-
 λον ἢ καταφθίνοντ' ὄρω. Eadem me-
 taphora ἀθεῖν Trach. 1089. ad mor-
 — transfertur. SCHULTZ. I-
 dem fere est κἀπὶ μείζον ἔρχεται;
 quocum Wund. comparavit Eurip.
 Hec. 377. κἀπὶ μείζον ἔρχεται τῆς
 οὐγενείας ἕνεκα τοῖσιν ἀξίοις.

261. κλύεις] Praeteriti *audisti*
 significationem habet, ut saepe.

263. Ποίαντος] Correpta syllaba
 prima, ut v. 329. 261. Quod fre-
 quens in verbo *ποιεῖν*, saepe *ποιεῖν*
 scripto in codicibus, ejusque deri-
 vatis, rarius in aliis, ut in casibus
 adjectivi *ποιός* paroxytonis, et in
οἰωνός apud Sophoclem El. 1058.
 in verba Ionico a minore.

δὲν εἰ] Notandus articulus in fine
 versus positus, de quo dictum ad
 Antig. 404.

264. Κεφαλλήνων] Tirones *αἰμο-*
νοندی sunt locorum Homeri, in pri-
 mis Il. 2, 631., unde apparet, Ceph-
 allenae nomen fuisse omnium, qui

insulas Ionii maris e regione Aca-
 naniae et Elidis incolebant; qua-
 rum maxima, Samos vel Same, se-
 quioribus demum temporibus no-
 men Cephalleniae sibi vindicavit.
 Erant autem hi populi omnes mer-
 caturae maxime dediti, quae anti-
 quis temporibus cum piratica sem-
 per conjuncta erat. Atque ii, qui
 heroica aetate illo vitae genere
 prae aliis infames erant, Taphii
 sive Teleboae, tanquam earundem
 insularum omnium incolae nomi-
 nantur in historia Amphitryonis et
 Cephalii; quorum hic populi Ceph-
 allenum conditor fuisse et insulas
 illas debellatis Telebois inaediasse
 dicitur. Quin Strabo 10. p. 456.
 memorat qui Taphios et Teleboas
 a Cephallenibus nihil diversos esse
 tradiderint; quales auctores secu-
 tus Stephanus Byz. Taphum urbem
 Cephalleniae esse refert. Haec
 omnia hic composui, ut appareret,
 non sine convicio Ulixem Ceph-
 allenum regem hic audire Philocte-
 tae, et infra 791. magis etiam ama-
 rulento ita compellari, δ ξέρε Κε-
 φαλήν. BUTTM.

τὸτ' ἄσμερόν μ' ὡς εἶδον ἐκ
 εὐδοκίᾳ ἐπ' ἀκτῆς ἐν κοτηρεφί.
 λιπόρτες ᾤχοιθ', οἷα φωτὶ δὺ
 ἰμίκῃ προθέντες βαιὰ καὶ τι κε

166. τῆς Auratus pro τῆσδ' 2
 172. κατηρεφεῖ] κατηρεφεῖ, ε post η eras

166. τῆς ἀνδροφθόρου] Bene so
 habet articulus. Non enim aliqua
 vipera Philoctetam momorderat,
 sed δι τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει
 κρύφιος οἰκουρῶν ὄφεις, quae Neopto-
 lemi verba sunt v. 1327. HERM. 27
 167. ἀγρίῳ] φονίῳ apud Eusta-
 thium Opusc. p. 324, 49. scriptura
 fortasse memoriae errore posita,
 sed meliore quam ἀγρίῳ, quum mo-
 do praecesserit ἀγρίῳ νόσῳ. 27
 χαράγματι] Scholiasta, θεήματι
 τὸ γὰρ θεῖμα τοῦ ὄφειος μόνον χα-
 ράσσει. 27
 168. ξὺν ᾧ] Pronomen refertur
 non ad praecedens ἐχίδνης, sed ad
 nomen remotius νόσῳ, cui συνεῖναι
 dicitur Philocteta ut in Oed. T. 200
 dictum est 27

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

47

ἐπιφέλημα σμικρὸν, οἳ αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε ;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά ;
 δρῶντα μὲν ναῦς, ἄς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο, πάντα δὲ σκοπῶν
 ἠδρῖσκον οὐδὲν πλὴν ἀνιάσθαι παρῶν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, 285
 κἀδει τι βαιῆ τῆδ' ὑπὸ στέγη μόνου
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα

280. οὐδέν'] οὐδὲν pr. 281. νόσου] Sic, non νόσον 282. συλάβοιτο] συμβάλλοιτο, priore in συμβάλλοιτο λ eraso, et superscripto ab S λαάβοιτο.
 283. ἠδρῖσκον scripsi pro εδρῖσκον 285. δὴ]
 οὐδ' προὔβαινε] πρόβαινε, v ab S inserto. 286. βαιῆ Turnebus pro βαιῆ τῆδ'] τίδ' pr. ut videtur, sed correctum ab eadem manu.

275. οἳ αὐτοῖς τύχοι] Scholiasta, καταρῶται. Conf. v. 315.

276. ἀνάστασιν] Scholiasta, εἴς τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν. Hoc significatur verbis ἐξ ὕπνου, non vocabulo ἀνάστασιν, quod surrectionem ex cubili significat, sive quis dormiverit, sive non dormiverit: ut Hippocratis aliorumque exempla docent collecta in Thesaurο.

278. ποῖ'] Intellige δάκρυα.

279. ἄς ἔχων ἐναυστόλουν] Septem navibus ad Trojam profectum esse Philoctetam ab Homero narratum est Il. 2, 719.

281. οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν—συλλάβοιτο] Neque qui opem ferret (ad victum potissimum quaerendum), neque qui laboranti in morbo curando succurreret. Sic recte explicat Schultz. Structura verbi συλλάβειν cum dativo personae et genitivo rei apud Aristoph. Vesp.

733. εἴν δ' ἀδ' παρῶν τις ἐμφανῆς σοι τῶν θεῶν συλλαμβάνει τοῦ πράγματος, aliosque.

283. πλὴν ἀνιάσθαι μόνου] Similiter Horatius Serm. 1, 5, 69. ab Musgr. comparatus, *Invenietque nil sibi legatum praeter plorare suaeque.*

285. δὴ ex apogr. aliquot restitutum pro οὐδ', quod non ex εἴν corruptum videtur, sed illatum postquam εἴν ante διὰ exciderat. Sensus verborum est, tempus post tempus elapsum esse, ut παρ' ἡμῶν ἡμέρα dicitur Aj. 475.

286. βαιῆ Turnebus recte pro βαιῆ. Communis forma βαιῆ est apud Aeschylum Pers. 448. et Sophoclem ipsum apud Suidam s. v. βαιῆ (fr. 49.), ἔσκεισα βαιῆς κίλικος ὄστε δεύτερα.

287. διακονεῖσθαι] Schol. καὶ εἴς με ἐμαυτῷ ἐξυπηρετεῖσθαι. διακονεῖσθαι non raro de mensa apparatus

ξυλον τι θραῦσαι, ταῦτ'
 ἐμηχαρώμη· εἶτα πῖρ ἄ
 ἄλλ' ἐν πέτρουσι πέτρον
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ κα
 οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη
 πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μ

288. ἐξήρρισκε] εἰρρισκε 290.
 cas addidit manus prima. 21
 296. ἐκτρίβων] ἐκθλίβων, τρι ab S.

dicitur. Hinc Aristophanes Acharn.
 1017. ἤκουσαι ὡς μαγειρικῶς κομ-
 ψῶς τε καὶ δεσπονητικῶς αὐτῆς διακο-
 νεῖται:

τὰ σύμφορα] τὰ ἀναγκαῖα exp.
 schol.

288. ἐξήρρισκε] ἐξεύρρισκε apogra-
 pha, quod in ἐξήρρισκε mutavi.

290. νευροσταθῆς ἔτρακτος] Schol
 ὁ ἐπισπόμενος τὴν νευρὴν (corr. τῆ
 νευρῆ ex Suida s. v. νευροσταθῆς):
 διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔρχεται. Sig-
 nificat sagittam cum nervo retrac-
 tam, ex quo consequitur a nervo
 eam propelli, simulatque manu mit-
 tatur. In iis quae sequuntur. αὐτὸς
 dicit, quia non, ut venatores, canem
 habebat, qui praedam appetit.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἐκῶν
οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε' πολλὰ γὰρ τάδε 305
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὔτοι μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα στολήν
ἐκείῳ δ' οὐδεὶς, ἢνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει, 310
σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἦ τ' Ὀδυσσέως βία,

302. ὄρμος ἐστίν] ὄρμος ἐστίν 304. σώφροσι] σώφροσι 305. τι] τίς
306. ἂν insertum ab S. 308. καὶ πού] κέπων

fert: quocum comparari quodammodo potest locus ab Schneidew. citatus Trach. 1228. τὸ γὰρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοί | μικροῖς ἀπιστεῖν τῆς πέρας συγχῆι χέρι.

300. φέρει—μάθης] Secunda conjunctivi persona ab φέρει regitur, quod aperiissime fit in prima, rarius in secunda.

τὸ] τὰ Linwoodius.

302. πλέων] Intelligitur τις vel ναυβάτης ex v. 299.

303. ἐξεμπολήσει κέρδος] Negotiando lucrum faciet, ut κέρδος ἐμπελάει Trach. 93.

ξενώσεται] Schol. καταχθήσεται ἐπὶ ξένοι.

305. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε] I. e. fortasse igitur, inquit, aliquis invitae appulit. Ex mente enim Neoptolemi haec dicuntur, quem paullo post v. 307. compellat Philocteta. ἔσχε dictum ut apud Homerum Od. 3. 182. ἀντάρ ἔγνω Πάλονδ' ἔχων.

τάδε] Quae contra hominum voluntatem accidunt. SCHULTZ.

306. ἐν τῷ μακρῷ—ἀνθρώπων χρόνῳ] In longa hominum aetate s. vita. Sic Herodot. 5. 9. ab Wund. cit. γίνεται ἔ' ἂν πάν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. et Plautus Rud. 4. 7. 10. in aetate hominum plurimae fiunt transennae, ubi decipiuntur dolis.

307. οὔτοι] Refertur ad τις, ut οὔτοι post ὅστις illatum Antig. 707.

311. ἀπόλλυμαι—ἔτος—δέκατον] Expressit Attius in Philocteta (fragm. 15.) contempla hanc sedem, in qua ego novem hiemes saxo stratus pertuli.

313. βόσκων] Idem est atque τρέφων (v. 795.), ut alere morbum ap. Latinos, velat Corn. Nep. Vit. Att. c. 21, 6. — ἀδηφάγον βρωτικόν, schol., i. e. edacem, insatiabilem; aptum epith. in genere morborum φαγεδαικῶν, qui etiam νομαί appelluntur. SCHULTZ.

ΦΙ. ἢ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς παρωλέθροι
 ἔγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοῖ
 ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί τ'
 ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἢ Σπάρτη
 χῆ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτι
 ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνοσ γὰρ ὦδε τ'
 χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλι

315. οἱ Porsonus pro οἱς 316. ἀντίποι

λογοῖσ, ωι a m. pr. 320. ἀληθεῖς] εἰ ex
 Ἀτρεΐδαις] αἰσ in litura duarum literarum.
 ius pro θυμῶ—χειρα 328. κατ' αὐτῶν] κα
 at
 cum litura super versum. Fuit igitur καυτά

315. οἱ pro οἱς Porsonus emen- sive cu
 datione certissima. Sic supra v. gans l
 275. οἱ αὐτοῖς τύχοι. Eur. H
 316. ἀντίποι' ex paucis apogr. ὥστε γ
 pro ἀντάποι'. Eandem scripturam μόν. S
 ex Eurip. Herc. fur. 755. indicat δ' ἔχον
 Hermannus, recte iudicans libra- vidend
 riorum esse errore illatam. ἀντι- ὕμματ'
 ποῦα codex et apographa apud Plato
 Soph. El. 102

- ΝΕ. ὦ παῖ Πόλιαντος, ἔξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθη μοι ἄν.
 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλεῖα θανεῖν,
 ΦΙ. οἴμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 πρῶτον τὸδ', ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
 ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὑπο,
 τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοῖβου δαμείς.
 ΦΙ. ἀλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανῶν.
 ἀμχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
 πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κείνον στένω.
 ΝΕ. οἴμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
 ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
 ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον

329. ἔξερῶ] Alterum e εκ αι factum.

ut reus ἐγκαλεῖν Oed. T. 702. est
 αἰτίας, quae movit iram, accusare.
 HERM.

329. μόλις δ' ἐρῶ] Hoc addit tam
 indigno modo secum actum esse
 flagens ut prae ira vix eloqui
 possit.

333. ἢ] et in apographis pleris-
 que. Tam inexpectatus et tristis
 ei accidit nuncius de morte Achil-
 lis ut primis de ea verbis Neopto-
 lemi vix fidem habeat et quaerit
 ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος; Quae
 non infrequens forma loquendi est.
 Sic Oed. T. 943. morte Polybi ver-
 bis non ambiguis nunciata Iocasta
 quaerit, πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πό-
 λυβος, ὃ γέρον;

334. Verba ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ
 δ' ὑπο pendunt ab τέθνηκε, non ab
 τοξευτὸς, quod cum δαμείς conjunc-
 tum idem est quod τόξοις δαμείς.

335. ἐκ Φοῖβου] Consentit Ae-
 schylus fragm. 281. (apud Platon.
 Rep. 2. p. 383 A.) ubi Thetis, A-
 chillis mater, Φοῖβος, inquit, ἐστίν
 ὁ κτανὼν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν. Ef-

fecerat autem hoc Apollo per
 Paris: unde Virgilius Aen. 6, 56.
*Phoebe Dardana qui Paridis di-
 recti tela manusque | corpus in
 Acaidae.* Praeivit Homerus II.
 21, 359. ἡματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις
 καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων | ἐσθλὸν ἔόντ'
 ὀλέσσω ἐνὶ Σκαιῆσι τόλῃσι. Solum
 Apollinem Achilles ipse nominat
 21, 278. μήτηρ—ἢ μ' ἔφατο Τρώων
 ὄνδ' τείχει θωρηκτάων λαίψηροῖς ὀλέ-
 σθαι Ἀπόλλωνος βελέσσω.

337. τὸ σὸν πάθημα] Quod passus
 es ab Atridis.

338. ἐλέγχω] Per κρίνω, ἐρωτῶ
 explicat scholiasta. Quem usum
 verbi Suidas s. v. ἡλεγχον annota-
 vit e Xenoph. Anab. 3, 5, 14. ἡ-
 λεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν τίς
 ἐκάστη εἶη.

339. οἴμαι μὲν] Sic saepe δοκῶ
 μὲν, ut El. 551. SCHNEIDEW.

σ'] I. e. σὰ, qua elatione Sopho-
 cles aliquoties usus est, velut Oed.
 T. 329.

341. τὸ σὸν—πρῶγμα] Hoc est
 quod modo dixerat τὸ σὸν πάθημα.

. . . ω δ'εν, οὔτως ἐνρίτε
 χροῖον μ' ἐπέσχω μὴ με το
 μάλιττα μεν ὅη τοῖ θαρόντε
 ὅπως ἴδωμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ
 ἔπειτα μέντοι χά' λόγος καλ.

343. *κοικλοστολόφ*] Alterum λ ex μ fm

343. ἤλθόν με—μέτα] Per tmesin Il
 dictum pro μετῆλθόν με. τί
 ητ *κοικλοστολόφ*] Eustathius p. μέ
 310, 41. ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ *κοικλο-* τὰ
στολος καὶ δαίδαλόν τι χρῆμά ἐστιν, ὅτι
 ὅς πολλοῖς χρέμασι *κοικλλόμενον.* ροι
 Ulixi νῆες ἕποντο δώδεκα μιλτε-
 κέρροι secundum Homerum Il. 2, 637. gur
 sic

344. δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χά' τροφείης
 τοῦμαῦ πατρός] δῖος hoc loco non
 laudis, sed dignitatis regiae ση-
 theton est: «*uisse enim se fingit*
Neoptolemus Ulixem, quem v. 384.
πέκιστον κακ κακῶν dicit. *τροφείης* 2
 Achilles est Phoenix, qui ipse in 2
 Il. 9, 481-490. suam in nutriendo 2
 puero Achille curam describit. I-
 dem in *Scyrum* ἰσικῆς ad Neopto-
 leum addit. 2...

εἰ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεῦτερον πλέοντί μοι,
 κάγῳ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ 355
 κατηγόμενῃ· καὶ μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειω
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κείνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
 ἐπεὶ ἄακρυσσα κείνον οὐ μακρῷ χρόνῳ, 360
 ἐλθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
 τὰ θ' ὄπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τὰ τ' ἄλλ' ὄσ' ἦν.
 οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον,
 ᾧ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρῷ' ἐλέσθαι, τῶν δ' ὄπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
 κάγῳ δακρύσας εὐθύς ἐξανίσταμαι

360. ἄακρυσσα] δάκρυσσα

363. οἴμοι] οἱ μοι pr.

355. πικρὸν Σίγειον] *Acetubum propter mortem Achillis, ut monet scholiasta.*

357. ὀμνύντες βλέπειω] *Egregie et naturae vulgi convenienter pingit desiderium Achillis, conspecto filio, patria simillimo, in militibus excitatum. Huc spectat verus a Plutarcho servatus Mor. p. 51 C. et V. Alcib. p. 103 D: οὐ καὶς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ. Talem fere et Philostratus Neoptolemum depingit (Heroic. c. 19. p. 865. ed. Ol.) καλὸν καὶ προσεικότα πατρί. Vid. etiam Philostr. Jun. Imag. 1. p. 865. et Tryphiod. v. 53. Nemo tamen saepius hanc Neoptolemi cum patre similitudinem commemorat quam Quintus Smyrnaeus, maxime 7, 176. GEDIK.*

359. ἔκειτ'] *Jacebat paratus ad sepulturam.*

360. οὐ μακρῷ χρόνῳ] *Non longo tempore post.*

363. τλημονέστατον] *λυπηρότατον explicat scholiasta. Poterat etiam per τολμηρότατον vel ἀναιδέστατον interpretari, quo sensu tragici saepe hoc adjectivo usi sunt. De armorum judicio diximus in Prolegomenis ad Ajacem.*

366. Λαέρτου] *Λαορτίου Turnebus. Sophocles apud scholiastam Theocriti 15, 48. τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος. Pariterque Aj. 1393. οὐ θ' ἄ γεραίου σπέρμα Λαέρτου γόνος dicere maluit quam Λαορτίου, qua forma metro postulante usus est in versu primo Ajacis et in hac fabula v. 400. 1286. Tertia forma Λαερτίου 417. 628. 1357. Aj. 101. Scholiasta ad v. 417. τὸ χ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀπὸ πρωτοτύπου Λαέρτου. Qui πάλιν dicit respiciens ad v. 401.*

367. ἐξανίσταμαι] *Surrexisse se dicit, ut solent qui verba in concione facere volunt.*

ὄργῃ βαρεῖα, καὶ καταλήστας λέγω,
 ᾧ σκέτλι', ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τι
 δοῦναι τὰ τεύχη τὰμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν,
 ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὔτοι τάδε.
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κάκεινον παρών.
 κάγῳ χολωθεῖς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
 τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμὰ κείνος ὄπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὦν,
 δηχθεῖς πρὸς ἀξήκουσεν ᾧδ' ἠμείψατο,

369. 'τολμήσατ' cum coronide Vauvillersius pro τολμήσατ'. 371.
 ὁ δ'] ὁ δ' ἦν κυρῶν Brunckius pro ὦν κύρει. 376. ἀφαιρήσοιτο] Litera
 post φ erasa.

369. ᾧ σκέτλι'] Singulari numero
 utitur, eum in mente habens a quo
 verba illa audiverat, sive Agamem-
 nonem cogitans, quod scholiastae
 videtur, sive alium.

370. πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ] Recte scho-
 liasta, ἀντὶ τοῦ πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι.
 Nam quum Achilles mortui arma
 Neoptolemo filio haereditatis jure
 deberentur, iniquum erat alii ea
 tribui non impetrata Neoptolemi
 venia.

371. ἦν κυρῶν recte restitutum
 pro ὦν κύρει. Absurdum est enim
 κύρει omisso augmento dici, quum
 ἦν κυρῶν dicere in promptu esset.
 Alio modo erravit scholiasta By-
 zantinus qui ὦν κυρεῖ legit: qui
 usus praesentis pro imperfecto ali-
 enus est ab hac narratione, in qua
 reliqua verba omnia temporis sunt
 praeteriti.

373. ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κάκεινον
 παρών] Hoc est quod Ovidius ab
 Gedikio citatus Ulixem dicentem
 fecit, *his humeris ego corpus Achillis
 et simul arma tuli*. Quo caverat ne
 Trojani et corpore Achillis poti-
 rentur et armis, non sine periculo

suo, ut narrat apud Homerum Od.
 5, 309. ἤματι τῷ ὅτε μοι πλείστοι
 χαλκήρεα δοῦρα | Τρῶες ἐπέρριψαν
 περὶ Πηλείωνι θανάοντι.

374. ἤρασσον κακοῖς] Per ἔβαλ-
 λον, κατηρώμην, ὕβριζον explicat
 scholiasta, ut ονειδεσιν ἤρασσον ἐν-
 θεν κἀνθεν dictum est in Aj. 724.
 κακὰ hic et v. 382. sunt *convicia*,
 quo sensu etiam ab Latinis *mala*
 dici monet Wunderus, ut apud Te-
 rentium Andr. 4, 1, 16. *ingeram
 mala multa*.

375. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος]
 Schol. οὐδὲν ὕβρεως καταλιμπάνων.

377. ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων] H. e. in
 hoc statu, vel in his quibus se cir-
 cumventum videbat, angustiis. Eo-
 dem fere sensu Oed. T. 1158. εἰς
 τόδ' ἤξει. et Aj. 1365. καὶ γὰρ αὐ-
 τὸς ἐνθάδ' ἔξομαι. GEDIK.

377. δύσοργος] I. e. ὄργιλος, ut
 Aj. 1017.

378. πρὸς non cum δηχθεῖς, sed
 cum ἠμείψατο construendum. δηχ-
 θεῖς autem, quod per λυπηθεῖς ex-
 plicat scholiasta, dictum ut Trach.
 253. οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνεῖδος
 λαβών.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

55

οὐκ ἦσθ' ἴω' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἴω' οὐ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θραυστομῶν, 380
οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων.
τοιαῦτ' ἀκούσας κέξονειδισθεῖς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κακ' κακῶν Ὀδυσσέως.
κοῦκ αἰτιῶμαι κείνον ὡς τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390

ΧΟ. ὄρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μάτερ αὐτοῦ Διός,

391.-402. = 507.-518.

385. αἰτιῶμαι κείνον] αἰτιῶμ' ἐκεῖνον 391.-402. Versus sic divisi, ὄρεστέρα] μάτερ] ἢ τὸν] σὲ] πότι] δ' ἐσ] ὄβριον] ὅτε τὰ πάτρια ταύ-| χου] ἰὸ μάκαιρα ταυρο-|κτόνων λιότων ἔφε-|ἰδρε τῷ λαερτίου | σέβας ὑπέρ-| ταινον.

380. καὶ ταῦτα (i. e. τὰ δευτὰ) cum ἔχων coniungendum.

382. κέξονειδισθεῖς κακὰ] Sic El. 288. φανεῖσα τοιαῦτ' ἐξονειδίσει κακὰ.

384. τοῦ κακίστου κακ' κακῶν] Sic Eurip. Andr. 590. de Menelao, ὃ κακίστος κακ' κακῶν. ἐκ κακῶν autem Ulixes dicitur, quia Sisyphum patrem habuit, saepe ei exprobratum : v. infra v. 417. 625.

386. ἐστ] I. e. in potestate est, pendet ab iis.

387. ἀκοσμοῦντες] Per ἄτακτα ἐργαζόμενοι explicat schol. Annotavit grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 369, 5. ἀκοσμεῖν· τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνεω Σοφοκλῆς. Legitur etiam Ant. 730.

388. λόγοισι] Nicolaus, scriptor recentissimus, in Walzii Rhet. vol. 1. p. 294. τὸν Σοφοκλῆα θαυμάζεσθαι διὰ πάλιν ἄτακτον τῶν ἡγουμένων εἰ-

πόντα, τοὺς δ' ἀκοσμοῦντας ἀνθρώπων διδασκάλων τρόποις πονηροῖς γίνεσθαι. Qui τρόποις suo arbitrio vel memoriae errore pro λόγοισι scripsit.

391.-402. Chorus quum Rheam se invocasse etiam tum ait, quum, quae modo exposita est, injuria Neoptolemo ab Atridis inferretur, idque nunc quoque facere se adsignificat, facile intelligitur id efficere hoc carmine studere ut et Neoptolemi verba fidem apud Philoctetam inveniant, et ipse Atridas magno persequi odio videatur WUND.

391. ὄρεστέρα] Scholiasta, ὄρεσ' ἢ ἀβρῆ δέ ἐστι τῆ γῆ· ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίνονται. παμβῶτι πάντας τρέφουσα· παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν "ζείδωρος ἔρουρα." διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυγί πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται.

ἅ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,

σὲ κάκει, μάτερ πότνι', ἐπηυδάμαν, 395

ὄτ' ἐς τόνδ' Ἀτρείδων ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,

ὄτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,

ὧ μάκαιπα ταυροκτόνων 400

λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου σέβας ὑπέρτατον.

399. παρεδίδοσαν] παραδίδοσαν

402. Λαρτίου] λαερτίου

—Adjectivum ὀρεστέρα epitheton est non terrae istius, quam pedibus calcamus, sed deae Cybelae vel Rheae, quam hic Γᾶς nomine significat. De matre ὀρεία vid. ad Eur. Hel. 1321. MUSGR. Strabo 10. p. 469. οἱ Φρύγες καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἴδην κατοικοῦντες Ῥεᾶν τιμῶσι—μητέρα καλοῦντες θεῶν. Adde quod culta fuit etiam in ipsa Lemno, cujus rei testis Steph. Byz. in Λῆμος, qui nomen insulae factum dicit ἀπὸ τῆς μεγάλης θεοῦ, ἦν Λῆμόν φασι· ταύτη δὲ καὶ παρθένους ἔθουον. Hinc chorus invocat deam, quae in Phrygia Neoptolemmum armis spoliatum viderit, et in Lemno nunc precantibus adsit. GEDIK.

391. μάτερ αὐτοῦ Διός] Schol. ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶ Ῥεᾶ καὶ Γῆ. Γᾶς παῖ Ζεῦ apud Aeschylum Suppl. 892.

394. Πακτωλὸν] Schol. ποταμὸς Λυδίας, ἐνθα ἡ Ῥεᾶ τιμᾶται· χρυσᾶ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμῶλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφέρονται. In Lydia cultam esse Cybelen interpretes ostendunt ex Eurip. Bacch. 55. et Herodoto 5, 102. Τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον cum articulo ante duo epitheta dictum, ut Oed. T. 1199. τὰν γαμψόνυχα παρθένον χρησμοφδόν. Oed. Col. 675. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον, et quae sunt alia hujusmodi a Bonitzio comparata. Pactolum χρυσοσπορον dixit Nonnus Dion. 10, 145., χρυσοδίνην Constantinus Man. Chron. 6258.

νέμεις] Tenes, possides.

395. κάκει] Scholiasta, καὶ τότε σε ἐπεκαλεσάμην τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτε παρεδίδοσαν τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως· καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τούτους τιμωρήσῃ. κάκει in Phrygia, ubi praecipue colebatur; hinc Φρυγίας σάτειρα in Hymno Orphico. Cf. Virgil. Aen. 6, 786. SCHULTZ. Male per καὶ τότε explicat scholiasta. Immo ad Trojam dicit, ubi res gestae fuerant, de quibus modo dixerat Neoptolemus. LINWOOD.

396. τόνδ'] Neoptolemmum.

398. ὄτε] Non est anaphora praecedentis ὄτε, sed verbi ἐχώρει tempus definit.

399. πάτρια metri causa dictum pro usitatiorē πατρῶα, quo utitur v. 365.

παραδίδοσαν, quod est in apographis, probabilius quam codicis scriptura παραδίδοσαν. Cum hoc autem verbo cohaeret τῷ Λαρτίου, interposita deae invocatione, ut injuriae Neoptolemo factae testis sit.

401. λεόντων ἔφεδρε] Schol. ἐπὶ ἄρματος γὰρ λεόντων ὀχεῖται ἡ Ῥεᾶ. Orph. H. 5, 26. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων. Cf. Lucret. 2, 602. Virgil. Aen. 3, 111. Ovid. Met. 10, 703 sq. Fast. 4, 215 sqq. ἔφεδρος λεόντων, insidens leonibus, pro currui, cui innectuntur leones, ut observat Wakef., collato Virgil. Aen. 6, 587. quattuor invectus equis. et 12, 735. junctos conscendebat equos. ταυρο-

- ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
 λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
 καὶ μοι προσάθεθ' ὥστε γινώσκειν ὅτι 405
 ταῦτ' ἐξ' Ἀτρειδῶν ἔργα κᾶθ' Ὀδυσσέως.
 ἔξοιδα γὰρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
 γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποιεῖν.
 ἄλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἄλλ' εἰ παρῶν 410
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἠνείχετο.
 ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
 ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄλλ' ἢ χοῦτος οἴχεται θανῶν;
 ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει. 415
 ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἄλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

405. γινώσκειν] γινώσκειν 409. δίκαιον] δὲ βαιον pr. 414. ἄλλ' οἴμ.

αἰτόνος, ταυροφόρος, ταυροσφάγος, ταυροβάρος solennia leonis epitheta. SCHULTZ.

401. Λαερτίου ex Flor. Γ. restituit pro Λαερτίου. V. ad v. 366.

402. εἰβας ὑκέρτατον] Scholiasta, εἰβας ἢ πορτίαν ἐπὶ τῶν ὄπλων. Vera posterior interpretatio est.

403. σύμβολον σαφὲς λύπης] Graecis σύμβολον est tessera, qua amici peregre euntes ξένους commendare solebant; vide Eurip. Med. 618. ibique scholiastam. Hic Philoctetes injuriam, quam ab Atridis percipiens erat, symboli vicem praestare ait. Aristides vol. 1. p. 416. ἱκανὸν ἐστὶ πρὸς αὐτήν, ὥστερ ἄλλο τι σύμβολον, αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχίας. MUSGR. Verba πρὸς ἡμᾶς cum verbis σύμβολον ἔχοντες conjungenda, non cum πεπλεύκατε.

404. καὶ μοι] εἰμοί Linwoodius.

405. καὶ μοι προσάθετε] Schol. συμφωνεῖτε. Et mecum concinitis, qui non secus atque ego de injuria accersita conqueramini. WUND.

Platon. Phaedon. p. 86 E. ἐάν τι δοκῶσι προσάθειν comparavit Bonitzius. Frequentius συνάθειν de consentientibus dicitur.

409. ἐς τέλος] Postremo. Eurip. Ion. 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. HERM. μέλλει] Apogr. omnia μέλλει.

411. Αἴας ὁ μείζων] Hoc epitheto Ajax Telamonius distinguitur ab Ajace Oilei filio. De quo monuit Eustathius p. 275, 36. ad versum Homeri μείζων, οὐτι τόσος γε βσος Τελαμώνιος Αἴας.

412. 413. Meminisse oportet ficta narrare Neoptolemam. Non enim veri simile est pugnaturum fuisse nisi armis illis sibi restitutis. Et ita Proclus ex Lesche, καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Τυδίου ἀγαγὼν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρὸς. HERM.

416. ὁ Τυδέως γόνος] Scholiasta, σὺν Ὀδυσσεὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης.

οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕ. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420

ΦΙ. τί δ' ὁ παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τὰ γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλευῶν σοφά.

ΝΕ. κείνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανῶν
'Αντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὃς παρῆν, γόνος. 425

417. Huic versui praescriptum τὸ χ Λαερτίῳ] Λαερτίου 420.

'Αργείων] ἀργείωι
asperum mutato.
ἐξήρυκε] γρ. κάξεκέρυξε
ab S inter scholia.
vius pro ὄσπερ ἦν

421. ὁ] ὦ, ὁ a m. pr., spiritu leni super ὦ in
422. Πύλιος ἔστιν] πύλιός ἔστιν 423. κάκ'
425. ὃς παρῆν Musgra-

417. Λαερτίου] Recte Brunckius
Λαερτίῳ restituit, quod in Par.
2712. superscriptum est, aliud
apogr. in textu habet. Genitivo
etsi ipsi quoque locus est, tamen
non probabile videtur post alterum
genitivum Σισύφου eodem quam
diverso casu uti maluisse poetam.
'Εμπολητὸν Λαερτίῳ dicit, quia ex
furtivo Sisyphi compressu gravi-
dam Anticleam duxerat Laërtes.
"Ignota Homero fabula a tragicis
saepius in Ulixis opprobrium ver-
sa: v. schol. ad Aj. 190." HERM.

418. οὐ μὴ θάνωσι.] Non erunt
mortui.

419. οὐ δῆτ'] Intelligitur ἔθανον.

420. 'Αργείων ex apographis pro
'Αργείῳ.

421. τί δ' ὁ] In apographis plu-
ribus τί δ' ὃς positum est. Peri-
tius Badhamus in annot. ad Eurip.
Iph. T. 517. τί γὰρ ὁ coniecit, quod
verum haberi posset, nisi verba
reliqua παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ'
ἐμὸς, vetus et bonus amicusque meus,
infantiam scriptoris proderent.
Quamobrem mihi non dubitandum
videtur quin verba post τί δέ il-

lata grammatico debeantur versum
defectum utcunque explenti, So-
phocles autem longe aliud quid
scripserit, nisi quis totum versum
ab interpolatore confictum, Sopho-
clem autem Νέστωρ δ' ὁ Πύλιος
ἔστιν; scripsisse credere malit, aut
simplex τί δέ; extra versum collo-
catum praemisisse, ut τί φῆς; et
alia nonnulla interdum extra ver-
sus posita sunt.

423. κείνων κακά] Mala ab illis
orta. V. ad v. 193.

σοφά] In apographis partim in-
terpolatum σοφῶς.

425. 'Αντίλοχοι] Antilochus au-
ctore Homero Od. 4, 188. 3, 111.
a Memnone interfectus est, patri
pugnanti suppetias forens. Cf. Pind.
Pyth. 6, 28 sqq. SCHULTZ.

ὃς παρῆν γόνος recte Musgravius
pro ὄσπερ ἦν γόνος. Scripturam
corruptam secutus vetus corrector
γόνος in μόνος mutavit, de quo
schol. οἱ μὲν γρ. μόνος παρ' ἱστορίαν
φησὶν (φασὶν ed. Rom.): εἶχε γὰρ
καὶ ἄλλους· οἱ δὲ γόνος, τῷ ποιητῇ
ἀκολουθοῦντες λέγουσιν. Septem
Nestoris filios enumerat Homerus

ΦΙ. οἶμοι, δὴ' αὖ τῶδ' ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ
 ἦκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιω κλύειω.
 φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, δθ' οἶδε μὲν
 τεθνήσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ' ἵνα
 χρῆν ἀπὲρ τούτων αὐτὸν αὐθάσθαι νεκρὸν ;

430

ΝΕ. σοφὸς παλαιστῆς κείνος, ἀλλὰ χαί σοφαί
 γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.

ΦΙ. φέρ' εἶπέ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
 Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα ;

ΝΕ. χούτος τεθνηκὼς ἦν λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ
 τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
 αἰρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

435

226. δθ' αὖ τῶδ' ἐξέδειξας] δθ' αὖτως (αὖτως corr., αὖτως cum duplici spiritu Lib.) δείξ' (δείξω. . cum duarum litterarum littera, quasi δειξω fuerit) λέξας. γρ. δθ' αὖτῃ δ' ἐξέδειξας ab S inter scholia. Unde Porsonus veram scripturam restituit. 430. χρῆν] χρῆν 434. δε σοῦ Hemsterhousius ad Lucian. vol. i. p. 147. pro δε σοι. 435. τεθνηκὼς] σ ab S additum. σ' ἐν βραχεῖ Erfurdinus pro σε βραχεῖ. 437. αἰρεῖ] αἰρεῖ

Od. 3, 413. quorum duo, Antilochus et Thrasymedes, cum patre adversus Trojam profecti erant: de quo Homerus II. 9, 81. 15, 317-321. Nihilominus non inutiliter additum δε πατρὸς γόνος. Nam Antilochus patrem contra Memnonem defendens occiderat: quod ob factum celebratur ab Homero et Pindaro locis supra indicatis.

428. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν] Eur. Suppl. 301. ἐγὼ δέ σ', ὃ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν | σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῆς ἐπιμάσας. Ex his verbis non solum quid sit σκοπεῖν apparet, sed etiam quid velit haec interrogatio, τί δεῖ σκοπεῖν; quo respicere debemus! Reticeat enim adhuc id, quod postea 446 sqq. clare eloquitur, a diis justitiam nullam expectandam esse. BUTTM.

429. αὖ κἀνταῦθα] αὖ refertur ad κἀνταῦθα, hoc sensu: si hi perie-

runt, Ulixes autem, ut alias, sic rursum hic quoque superstes est, ubi illorum loco eum mortuum dici oportebat. HERM.

431. κείνος, ἀλλὰ χαί] οὐ κείνος, ἀλλ' οὐχ εἰ Suidas a. v. παλαιστῆς.

432. ἐμποδίζονται] Respici ad dolum Ulixis, irritum futurum in extrema parte fabulae, intellexit Camerarius.

433. ἐνταῦθα] Non loci, sed conditionis rerum et temporis significationem habet.

436. πόλεμος—τοὺς χρηστοὺς ἀεί] Sententia saepius repetita a poetis, ab Sophocle ipso (fragm. 649.) apud Stobaeum Floril. 8, 5. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὃ παῖ, φιλεῖ | Ἄρης ἐναίρει· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασυῖ, | φεύγοντες ἔτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν | Ἄρης γὰρ οὐδέν τῶν κακῶν λωπίζειται.

437. αἰρεῖ pro αἰρεῖ correctura ex

ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε

ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,

γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440

ΝΕ. πόλου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς ;

ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,

ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου

μηδεὶς ἐφή· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ ;

ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἤσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν. 445

ΦΙ. ἐμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακὸν γ' ἀπώλετο,

ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,

438. κατ' αὐτὸ] Literae κατ' αὐ in litura spatii angustioris. 441. δὲ
Florens Christianus pro τε 444. ἐφή] ἐὼν cum γρ. ἐώη a m. sec. 13
vel 14. 445. δ' ἔτ'] δέ τ' 446. οὐδέν πω] οὐδέπω

apogr. uno et Suida, apud quem
αἰριῖ scriptum cum spiritu leni s.
h. v.

440. τί νῦν κυρεῖ] Similiter E-
lectr. 1424. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖτε ;

443. ὃς οὐκ ἂν εἴλετ'] Scholiasta,
ἀπὸ τοῦ ἂ οὐκ ἤθελέν τις ἀπαξ ἀκού-
σαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγεν. Ther-
sitae indolem describit Hom. Π. 2,
212, ad quem locum Eustath. haec
Sophoclis verba afferens sic expli-
cat: οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κω-
λυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὄν
λέγεσθαι, ὅδε τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλά-
λει. BRUNCK. Sensus est: qui
nollet aliquid semel dicere, ubi
omnes prohiberent. Quod more
Graecorum sic elocutus est: ubi
nemo perpeti vellet, scilicet sae-
pius aliquid repeti. Sic in Aj. 1185.
HERM.

445. ἤσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν]
Scholiasta, τοῦτο παρ' ἱστορίαν. λέ-
γεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνηρῆσθαι
καθ' ὄν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν
ἀνεῖλε. φονευθείσης γὰρ τῆς Πενθε-
σίλειας ὑπὸ Ἀχιλλέως ὁ Θερσίτης
δώρατι ἐπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς·
διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλοις
αὐτὸν ἀνεῖλε. De hac historia con-
sulendus Tzetzes ad Lycophr. 999.

Plura dabit Bachetus ad Ovid.
Epist. p. 320. = 289. ELMSL.
Fabula ex Arctino sumta. Vide
Jacobs. ad Tzetzae Posthom. 194.
Prudenter Sophocles ea dicere fe-
cit Neoptoleum, quae et a patre
ejus ignobile facinus declinarent,
et egregie declararent obscurita-
tem Thersitae. HERM.

446. ἐμελλεν] Schol. εἰκεν. Con-
sentaneum erat, facile praevideri
poterat hunc quidem superstitem
esse. Vide Ant. 458. Oed. Col.
1635. Eur. Ion. 999. BUTTM.

οὐδέν πω ex uno apogr. pro οὐδέ-
πω. Apud Suidam s. v. παλινητριθῆ
scriptum πῶς οὐδέν κακὸν ἀπώλετο.
Sententia proverbialis est, aliunde
annotata a Phrynicho in Bekk.
Anecd. p. 53, 21. οὐδέν κακὸν βρ-
δῖως ἀπόλλυται· ἐπὶ τῶν εὖ πραττόν-
των πονηρῶν.

447. εὖ περιστέλλουσιν] Bene,
diligenter protegunt s. curant.
Schol. περικαλύπτουσιν. Hesych.
περιστέλλει· σκέπει, φυλάττει, περι-
βάλλει. Similem usum habet in
Theocr. 15, 75. 17, 97. Herodot.
6, 30, ad quem locum v. Valcken.
SCHULTZ. εὖ περιστελεῖν Eur.
Med. 579.

καὶ πως τὰ μὲν πανούργα καὶ παλιτριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρηστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί. 450
ποῦ χρῆ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὐρω κακοὺς ;

ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὧ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἄτρεϊδας εἰσορῶν φυλάξομαι, 455
ἔπου θ' ὁ χείρων τὰ γαθοῦ μείζον σθένει
κάποφθίνει τὰ χρηστὰ χῶ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἄλλ' ἢ πετραία Σκύρος ἐφαρκούσά μοι

448. καὶ πως] καὶ πῶς pr. παλιτριβῆ] Post ἢ litera orata, σ αὶ
ἴδιον. 450. χρηστ'] χρῆστ' 451. χρῆ] χρῆ 456. θ']
θ, γ α m. pr. 457. δειλὸς Brunokius pro δεινός

448. παλιτριβῆ] Per κακωτρεχῆ
explicat Hesychius. Schol. τετριμ-
μένα τοῖς κακοῖς· σώζουσιν ἐξ Ἄιδου
τοὺς ἐπιτρίστους καὶ δολοεῖς. Recto
vidit Gedikius respici Sisyphum,
qui ex Orco in vitam per dolum
revocatus est· de quo id ipsum
etiam v. 624. commemoratur. Ita-
que si Ulixem πανούργον, Theri-
tiam propter ejus in dicendo con-
tumaciam παλιτριβῆ dicere putan-
dus est. HERM.

451. ποῦ—τίθεσθαι—ποῦ δ' αἰνεῖν]
Quo loco habere—quo nomine lau-
dare.

452. τὰ θεῖ' ἐπαινῶν] I. e. quum
volo laudare quae dii faciunt, ut
exp. Herm.

454. τηλόθεν] E longinquo cernens,
I. e. minime cernens. MUSGR.

456. ἔπου—τούτους] ἔπου quum
idem significet quod ἐν οἷς, recto
ei respondet τούτους, ut in locis ab
Wundero comparatis, Herodoti 9,
1. ἔπου δὲ ἐκάστου γίνετο, τούτους

περιλαμβάνει, ut Sophoclis Aj. 1081.
ἔπου δ' ὑβρίζειν ἔραν θ' ἄ βούλεται
πέρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν
χρόνον ποτέ | ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐν
βυθὸν πεισεῖν.

θ'] γ' etiam in apogr. nonnullis.
Per τε particulam haec praecedentibus
annectuntur. Neque enim
cum καὶ (in κάποφθίνει) cohaeret.

457. χῶ δειλὸς κρατεῖ] Scholi-
asta, ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν, καὶ
Ἡσίοδος (Op. 193.) "βλάπτει θ' ὁ
κακὸς τὸν ἀρίστον φῶτα." Ὀμηροῦ
(Π. 1, 576.) "ἐπεὶ τὰ χειρότερα νικᾷ."
κρατεῖ· πλεον. ἰσχύει.

459. Σκύρος] Proverbium ap.
Suidam, Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν ἐν-
τελῶν καὶ μηδὲν λυσιστελεῖς ἐχόντων,
παρ' ὅσον πετρίδης καὶ λυτρά καὶ
διὰ τοῦτο περιχρὰ ἢ Σκύρος, οὐδὲν
φέρουσα λόγου ἀξίον. unde inter-
dum cum contemptu quodam me-
moratur, ut apud Demosth. p. 1338.
ὁ μέτεμος ἄνθρωπος καὶ ἐν Σκύρῃ κα-
τοικῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίος.

ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460

νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Πόλιαντος τέκνον,

χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαίρε· καὶ σε δαίμονες

νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.

ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς δπηνίκ' ἂν θεὸς

πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465

ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ

πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἄγγυθεν σκοπεῖν.

ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,

πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,

ικέτης ἰκνοῦμαι, μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον, 470

ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσι δρᾶς

ἄσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναλοντά με·

ἀλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,

465. εἴκη] ἤκη, scripto super ἤ signo ζ (male pro ἰ accepto ab Elmsleio), ad quod refertur scholion in margine positum ζ διδῶ συγχωρήση
466. στέλλεσθε] Alterum λ inter versus additum. 468. νῦν Tur-

nebus pro νῦν. 470. λίπης] λείπησι, i a m. pr. 472. ἐνναλοντά] ἐννέοντα, ai ab S.

460. δόμῳ] δόμῳ Suidas s. v. στέρξω.

463. μεταστήσειαν] I. e. ἀπαλλάξειαν, ut exp. schol.

465. εἴκη] Sic apographa pleraque.

466. καιρὸς γὰρ καλεῖ] Similiter Eurip. Hec. 1042. ὡς ἀκμή καλεῖ | Ἐκάβη παρῆναι Τρωάσιν τε συμμάχους. unde Hesychius, ἀκμή καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.

467. πλοῦν ἐξ ἀπόπτου] Schol. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτου τὸν πλοῦν περιμένειν. Sic Oed. T. 762. ἀγροῦς σφε πέμψαι—ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως. Sensus est: propius ad litus accedamus necesse est, ventum secundum exspectaturi. GEDIK. Hesychius, ἐξ ἀπόπτου· ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ

τόπου, ὅθεν ἔστιν περισκοπεῖν τὰ ὑποκείμενα. ubi Wakef. ἀπὸ τοῦ—. Breviter Suidas, ἐξ ἀπόπτου· ἐξ ὑψηλοῦ τόπου. πλοῦν σκοπεῖν Buttm. comparat cum Eur. Hec. 901. μένειν ἀνάγκη πλοῦν δρῶντας ἡσυχον.

468. πρὸς νῦν σε πατρός—] Sic saepe in obsecrandi formulis πρὸς ab nomine suo sejungitur interposito pronomine, ut Oed. Col. 250. πρὸς σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἔντομαι.

πατρός—μητρός] μητρός—πατρός apud Suidam s. v. πρὸς νῦν.

471. τοῖσδ' οἷσι δρᾶς] τοῖσδέ γ' οἷσι δρᾶς Suidas l. c., ubi alii libri τοῖσδέ γ' εἰσορᾶς. Potuit etiam τοισίδ' οἷσι δρᾶς scribi.

473. ἐν παρέργῳ] Schol. οἷον οὐκ ἐν τιμωμένῳ μέρει τῆς νεώς, ἀλλ'

ἔξαιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος
 ὅμως δὲ τλήθῃ τοῖσι γενναίοισί τοι 475
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν,
 δρᾶσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 ἔδῃ μὲν ἄλλω γὰρ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὀλης μᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὄπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅποι
 ἤκιστα μέλλω τοὺς ξυρόντας ἀλγυνεῖν.

481. ἐμβαλοῦ] ἐκβαλοῦ
 εἰς πρῶραν] πρῶραν
 πρὸ πρύμνων.

ὄπη] ὄπη 482. εἰ—εἰ] εἰς—
 πρύμνην Elmsleius ad Eurip. Heracl. 19.

ὅπη βούλει δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς
 ἔξῃς. Conf. Lucian. Herodoto 8.
 ἐν παρέργῳ εἰ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον
 τοῦτο μνησθῆναι. Idem Zepi. 7. ἐν παρέργῳ
 τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν. BUTTM.

475. Schol. ὅμως δὲ σώσεν με,
 γηγάσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰ-
 σχρὸν ἐχθρὸν ἐστὶ, καὶ τὸ καλὸν ἐν-
 θεζον. Apparet ex sequentibus σοὶ
 δὲ—γέρας hoc eum dicere voluisse,
 honestis viris uti quod turpe factu
 est abominandum est ignominiam-
 que affert, ita quod honestum est
 gloriam parat. WUND.

477. ὄνειδος οὐ καλόν] Sic Eurip.
 Iph. A. 193. ME. λίαν δεσπότησαι
 πιστὸς εἶ. PP. καλόν γέ μοι τοῦνει-
 δος ἐξουσίβιας. Phoen. 820. δρᾶ-
 κωντος γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις
 κάλλιστον ὄνειδος. Versus apud
 Diogenian. Prov. 3, 85. γαστέρα μοι
 προφέρει, κάλλιστον ὄνειδος ἀνάν-
 των. Ironicum autem est Eurip.
 Med. 511. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεω-
 στῇ συμφίῳ, πτωχοῦ ἀλάσθαι παῖδας,
 ἧ τ' ἰσοσά σε. Conf. Matthiae ad
 Eurip. Or. 4. NEUIUS.

480. ἐμβαλοῦ μ' ὄπη θέλεις] Schol.
 τὸ ἐν παρέργῳ (v. 473.) τὴν ἀνεφά-
 ρισαν.

482. Codex et apogr. meliora ter
 eis, alia ter es. Apparet utrosque
 ignorasse eis ante vocalem dici, es
 ante consonantem, nisi quod tragici
 es, ubi metrum postularet, etiam
 ante vocalem dixerunt.

πρῶραν] Vulgo πρῶραν sine iota
 subscripto, quod additum ex co-
 dice, in quo πρῶραν legitur, (et in-
 fra 639. πρῶρας), secundum gram-
 maticorum praeceptum, quod ex-
 ponit Etym. M. p. 692, 25. 823, 20.
 Itaque etiam βούρωρος et ἀντίρω-
 ρος scribendum, quod restitui Tra-
 chin. 12. 223.

πρύμνην] Codex πρύμνην, quod
 in Lb. aliisque apographis nonnul-
 lis metro accommodatum addita
 particula, πρύμνην ε'. Sed recte
 Elmsleius ad Eurip. Heracl. 19.
 πρύμνην Sophocli restituit et Ari-
 stophani Vesp. 399. ἦν πως πρύ-
 μνην ἀνακρέσεται πληγῆς ταῖς εἰ-
 ρεσιώταις. Conf. Lobeck. ad Phry-
 nich. p. 331.

ὄποι] I. e. ἐκεῖσε ὄπου, per at-
 tractionem dictum propter verbum
 ἐμβαλοῦ. Sed recte fortasse Flor. Γ.
 ὄπου.

νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
 πείσθητι. προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν 485
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὔτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σταθμὰ·
 κάκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 490
 Τραχιλίαν τε δερὰδα καὶ τὸν εὐροον
 Σπερχεῖον ἔσται, πατρί μ' ὡς δειξῆς φίλφ,
 δυ δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις

485. προσπίτνω] προσπίτνω̄ 491. δερὰδα Tourius pro δειράδα
 493. παλαιὸν Triclinius pro παλαιὰν, cui in marg. adscriptum non ab S,
 sed ab alia m. antiqua, sine γρ., πάλαι ἄν · unde πάλαι' ἄν Lb. 494.
 βεβήκη] βεβήκοι ἰγμένοις] ἰκμένοις

486. ἀκράτωρ] Schol. ἀσθενής, κρατεῖν ἔμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Male. Hoc dicit: etsi non possum propter pedis morbum ad genua tua accidere. Id est ἀκράτωρ τοῦ προσπίτνειν. HERM.

487. ἀνθρώπων στίβου] Similiter Antig. 773. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἄν ἢ βροτῶν στίβος.

489. Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σταθμὰ] Hom. Il. 2, 536. οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον — τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφθῶν ὄξος Ἄρηος Χαλκωδοντιάδης. Eur. Ion. 59. τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα. Monumentum hujus antiqui regis in Euboea suo tempore superstes memorat Paus. 9, 19. Erat autem Euboea, ut Strabonis 10. p. 682. verbis utar, ἀντίπορθμος τοῖς Μαλιεῦσιν. GEDIK. Genitivus Εὐβοίας nihil habet offensionis; nam Εὐβοίας σταθμὰ dictum pro Εὐβοϊκὰ σταθμὰ, ut Trach. 1197. Οἴτης πάγος, pro Οἴταιος πάγος, et hujus fab. 1430. πάτρας Οἴτης πλάκα, pro Οἰταίαν πλάκα πάτρας. WUND.

491. δερὰδα Tourius, forma vo-

cabuli aliunde non cognita. Codex δειράδα: quo servato Heathius δειράδα τε transponebat, numeris minus elegantibus, sed recte fortasse. Non apte Pierson. apud Musgrav. Exercit. Eurip. p. 1. Τραχιλίαν τε δειράδ' ἢ τὸν εὐροον—.

τὸν εὐροον Σπερχεῖον] Spercheus, fluvius in sinu Maliaco, memoratus ab Hom. Il. 16, 716. Aesch. Pers. 486., dicitur εὐροος, i. e. ισχυρῶς ῥέων, ut interpretatur Hesychius; nam, ut Lucan. 16, 366., ferit amne citato Maliacas Sperchios aquas. SCHULTZ.

492. πατρί μ' ὡς δειξῆς φίλφ] Haec cohaerent verbis ἔκσωσόν μ' ἄγων v. 488.

493. παλαιὸν recte Turnebus. Codicis scriptura παλαιὰν in apogr. plerisque in πάλαι ἄν vel παλαί' ἄν mutata, quod intellecto εἶη explicant, licet nihil caussae erat cur poeta sic loqueretur, quum aptius esset παλαιὸν intellecto ἔστιν, ut in Ajace v. 600. dixit, ἐγὼ δ' ὁ τλήμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος μίμνω etc.

494. βεβήκη] Mortuus sit, qui

ἔσπελλον αὐτὸν ἰκεσίους πέμπων λιτάς, 491
 αἰτόστολον πέμψαντά μ' ἐκώσαι δόμοις.
 ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
 ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοῦμόν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον.
 νῦν δ', εἰ σὲ γὰρ πομπόν τε καὶ τὸν ἄγγελον 500
 ἦκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὡς πάντα δεινὰ κἀπικυδύνως βροτοῖς
 κείται παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
 χρῆ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὄραν, 505
 χῶταν τις εὖ ζῆ, τήνικαῦτα τὸν βίον
 σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.

500. εἰ σοῦρσι pro εἰς
 quo in strophe 391-401.

507.-518. Versus eodem modo divisi

frequens verbi usus est. Plene
 φανερόν βεβήκει Oed. T. 950.
 Coniunctivus βεβήκει est ex apogr.
 aliquot. Alia βεβήκει cum codice
 vel βεβήκει.

ἰγμένοι ex tribus apogr. pro
 ἰκμένοι, raro dictum pro usitato
 ἐφγμένοι: unde factum ut vetus
 librarina, Homericī ἰκμενος recor-
 datus, ad ἰκμένοι aberraret. Scho-
 liaστα, τοῖς ἰκμένοις ἐντὶ τοῦ διὰ
 τῶν ἰκμένων καὶ πεποριμένων.

495. ἔσπελλον αὐτὸν] Similiter
 ac supra v. 60. et Ant. 165. ἔσπελα
 ἰκίσθαι τινα τινι dictum vidimus,
 ita ut significaret aliquem per ali-
 quem advenire jubere, hoc loco
 ἔσπελλον αὐτὸν τοῖς ἰγμένοις πέμ-
 ψαντά μ' ἐκώσαι δόμοις dictum,
 ita ut in verbo ἔσπελλον duntaxat
 jubendi vel adhortandi notio re-
 spiceretur. WUND.

αἰτόστολον] Navem non alie-
 nam, sed ipsius Pocantis mitti vult,
 quae cum domum deducat, quod
 dicit ἐκώσαι δόμοις. Ad πέμψαντα
 intelligitur εἴη.

498. μέρος] μέρος Par. 2712. a

pr. m. et Suidas s. v. δῖκοςος.
 μέρος Suidas s. v. στόλος.

499. ποιούμενοι] Refertur ad δῖ-
 κανοι, pro quo dixit τὰ τῶν διακόν-
 ων.

500. πομπόν τε καὶ τὸν ἄγγελον]
 Similiter Herodotus de Cyro 1, 79.
 εἰς τὸν στρατὸν ἐς τὴν Λυδίην
 αὐτὸς ἄγγελος Κροίσω ἦλθε. Cur-
 tius 3, 17, 7. Parmenio occupato
 itinere idem et auctor et nuncius
 venit. SCHNEIDEW.

εἰ σὲ—ἦκω] Supplicio tibi. Sic
 Demosth. p. 1127, 8. ἐγὼ δὲ τοῦτο
 μὲν χαιρεῖν λέγω, οὗς δ' ὁ πατήρ μοι
 παρέθηκε βοηθὸς καὶ φίλος, εἰ τοῦ-
 τους ἦκω. WUND.

501. εἰσορῶν] I. e. considerans,
 cogitans.

502. ὡς] Est ὅτι, non quae.
 δεινὰ sunt quae metum a. sollici-
 tudinem afferunt, ut Ant. 243. τὰ
 δεινὰ γὰρ τοι προστίθῃς δειδόν
 πάλιν.

503. θάτερα] I. e. κακὰ vel κα-
 κως.

504. ὄραν] I. e. εὐλαβεῖσθαι, ut
 expr. schol.

ΧΟ. οἴκτειρ', ἀναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων
ἀθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας, 510

ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν, 515

ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς

πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυγῶν.

ΝΕ. δρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρῆς,

δταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσία, 520

507. ἔλεξεν] ἔλεξε 509. οἷα Porsonus pro δσσα 515. μετα-
τιθέμενος ex schol. pro μέγα τιθέμενος ἐπιμέμονεν Turnebus pro
ἐπεὶ μέμονεν 517. τὰν θεῶν Hermannus pro τὰν ἐκ θεῶν

509. οἷα] Codicis scriptura δσσα in apogr. nonnullis in δσα mutata. δσσα autem ab librario vetere illatum est propter πολλῶν, non animadvertente οἷα, quod scripserat Sophocles, ad δυσοίστων referri. Nam gravitas malorum potius urgenda erat quam numerus. Imprecandi autem formula eadem fere v. 275. οἱ αὐτοῖς τύχοι.

510. εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας] Notandae formae dochmiorum diversae ab strophicis v. 395. σὲ κάκει, μάτερ, πότνι' ἐπηυδάμαν. Nam Sophocles, ut saepe monuimus, minus diligens in hoc genere est quam Aeschylus. Hic tamen aequalitas quaedam in eo est posita quod uterque versus easdem continet duorum dochmiorum formas, etsi ordine diverso collocatas. Quamobrem codicis scriptura in versu antistrophico multo probabilior est quam Hermannii conjectura εἰ δὲ πικροὺς, ἀναξ, Ἀτρεΐδας ἔχθεις, qua inaequalitas augetur potius quam tollitur.

514. Schol. τὸ ἐκείνους λυποῦν τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρεΐδων μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ,

οἷον, εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν καὶ μεταβάλλον καὶ ἐπανορθῶν· λέγει γὰρ ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφερόντην ὑπὸ τῶν Ἀτρεΐδων γεγонуῖαν. Verba τὸ κείνων κακὸν recte interpretatur Hermannus, injuriam tibi Philoctetaeque ab iis factam.

515. ἐπιμέμονεν] Intellige πορεύεσθαι. Similiter El. 1435. ἦ νοεῖς ἐπειγε. SCHNEIDEW.

516. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς] Sic θεῶν ὠκυάλων νεῶν Aj. 710.

517. τὰν θεῶν] Scriptura interpolata τὰν ἐκ θεῶν propter Λαερτίου illata erat, quod in versu strophico v. 401. pro Λαερτίου legebatur.

519. παρῆς] Pro praesenti verbi πάρεμι perperam habetur. Aoristus potius verbi παρήμι est, admittere, concedere. DOEDERLIN. Interpretatio parum probabilis. Nam hoc si voluisset, non τις εὐχερῆς videtur dicturus fuisse, cui aptissimum est παρῆς, i. e. adsis, sed adverbio usus εὐχερῶς vel ῥαδίως.

520. Genitivum τῆς νόσου non ab ξυνουσία pendere monet Wunderus, sed ab verbo πλησθῆς, hoc sensu, ubi vero taedio morbi affectus eris societate.

τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

ΧΟ. ἤκιστα, τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοῦνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὄνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένω φανῆναι πρὸς τὸ κάριον πονεῖν. 525

ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὀρμάσθω ταχύς·
χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνου θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλατον μὲν ἡμαρ, ἠδίστος δ' ἀνὴρ, 530

φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
ἔργω γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαυτε τὴν ἔσση
δοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθης

521. οὐκέθ' αὐτὸς] οὐκέθ' αὐτὸς

522. Post τοῦτ' interpunctum.

523. ἔξεις] ἔξεις, ηι a m. pr.

528. σώζοιεν] σώζοιεν ἔκ τε

Gernhardus pro ἔκ δέ, γ a m. pr.

533. προσκύσαυτε] προσκύσαυτεῖ

521. οὐκέθ' αὐτὸς] οὐκ ἔθ' αὐτὸς
apographa, nisi quod in duobus
ἀκέρ' αὐτὸς.

νον παρ' ὕμων εἰς στεγόμεθα. 1109.
προσμέλοι μόνον.

ἔκ τε] In apographis ἔκ γε vel
ἔκ δέ.

τοῖς λόγοις τούτοις] Res pro per-
sona posita, σοὶ ταῦτα λέγοντι.

528. βουλοίμεσθα] Poterat βου-
λοίμεσθα dicere, sed illud praetulit
propter optativum praecedentem
σώζοιεν, ut alibi non raro. *ὄνει-*
Neoptolemus de Troja dicit, Phi-
loctetes, doli ignarus, de domo sua
intelligit.

524. αἰσχρὰ] Metri causa pro
αἰσχρὸν positum, ut σχέτλια Aj.
887. Schol. ἀλλ' αἰσχρὸν ἐστὶν ἐν-
δεέστερόν σου εἶναι με ἐν τῷ βοηθεῖν
τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως αἰσχρὸν ἐστὶν,
εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθῆσομαι περὶ
τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν οὐ
παραιτήσομαι οὐδ'. Recte Herman-
nus explicat, turpe est segniorem
me quam te esse labore hospitii
causa ad id, quod fieri tempesti-
vum est, suscipiendo. Nam con-
structio verborum est, αἰσχρὰ σοῦ
γέ μ' ἐνδεέστερον φανῆναι πονεῖν
πρὸς τὸ κάριον.

532. ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ]
Amicum, gratum, beneficiis ob-
strictum.

526. ὀρμάσθω (Philocteta) ταχύς]
Sic 1080. ὀρμάσθω ταχεῖς.

533. προσκύσαυτε] Schol. ἀσπασά-
μενοι τὴν ἐστίαν. προσκύσαυτες apo-
grapha, neglectis codicibus punctis
super σ.

528. μόνου] Sic Trach. 596. μὲ-

534. εἰσοίκησιν] Vocabulum ex
hoc uno loco cognitum. *δοικον*
schol. exp. δύσικον, ὅσπερ ἀτυχή
δ' δυστυχῆς.

χωρειτοι, ὡν μαθήρτες αὐθι

ΕΜΠΟ

Ἰχθαλέων παῖ, τόνδε τὸν ξυ
ὄς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλ
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῖ κυρῶν ε
ἐπεὶπερ ἀντέκυσσα, δοξάζων μ
τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὄρμι

538. κακά] τὰδε, cum γρ. κακά ab S.
ρεός] π ab S insertum. 541. ἀδί
νον ξὺν 546. πρὸς ταυτὸν] πρὸς αὐτ
mutatum.

537. τὰδε] I. e. τὴν θέαν ταύτων τὰ δ
ὡς ο

539. ἐπίτρετον, μάθωμεν] Con- γματ
junctivus regitur ab imperativo caum
ἐπίσχετον. Comparant interpretes qui
Eurip. Hippol. 567. ἐπίσχετ', ἀ- litus
βῆν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθη. Homer. ad]
Il. 6, 340. ἐπίμεινον, ἄριστα τέχνας duci
ἀνω. 23, 71. θάπτε με ὕπτι τάχιστα, quod
κύλιος Ἀΐδαο πέρησε. πορο

542. In, qui inter personas col- Neo
loquentes hic indicatur vocabulu
Ἐμπόρος, ut εν τῶν

πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῶ στόλῳ
 ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
 Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
 σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες,
 ἔδοξέ μοι μὴ σίγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
 οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
 ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
 βουλεύματ' ἐστὶ, κοῦ μόνον βουλεύματα,
 ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕ. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,

548. ἀπ'] Sic, non ἐξ
 οἱ νεναυστοληκότες.
 ἴσον γρ.
 pro σ' οὐνεκα

553. σύ] u ex oi factum.

555. ἐστὶ] ἐστι

550. συννεναυστοληκότες Dobraeus pr

552. ποιεῖσθαι] ποιεῖσθαι τῶν ἴσων] τὸ

554. σοῦ νέα Auratu

548. ἀπ'] Sic etiam duo apogra-
 pha: cetera ἐξ.

549. εὐβοτρυν Πεπάρηθον] Insula
 maris Aegaei, ante Magnetas haud
 procul ab Scyro sita, vino nobili-
 tata (v. Plin. H. N. 14, 7, 9.)
 quam inde antiquitus Euoenum
 appellabant teste Plin. 4, 12, 23.
 Conf. Aristophanem ap. Athen.
 p. 29 A, Hermipp. ib. F. Hera-
 clidem Ponticum Rep. c. 13. αὕτη
 ἡ νῆσος εὐεινός ἐστι καὶ εὐδενδρος
 καὶ σῖτον φέρει. Demostheu. adv.
 Laelit. p. 935, 7. Adde interpretes
 Thucyd. 3, 89. SCHULTZ.

552. προστυχόντι τῶν ἴσων] In-
 cepto scholiasta, ἀντὶ τοῦ εὐρόντι
 τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους,
 τοὺς τὴν αὐτὴν μοι τέχνην μετερχυ-
 μένους. [Eis τὸ αὐτό.] παραλέλει-
 πται ἢ ἐξ. βούλεται γὰρ λέγειν, ἐκ
 τῶν ἴσων. Recte Brunckius per-
 spexit sensum verborum esse: vi-
 sum mihi est non tacito vela dare,
 priusquam te convenissem, conse-
 cutus quod aequum est: i. e. prae-
 mio aliquo propter ea quae nunti-

assem affectus. ἴσα enim sun-
 τὰ δίκαια, quae sic dicuntur, qui
 praemium. quod justum sit, pa-
 esse debet accepto beneficio. Eum
 morem fuisse, ut hoc genus homi-
 num mercedem aliquam nuntii pe-
 terent, notum est; apteque con-
 ferri jubet Brunckius Oed. T. 1005
 et Trach. 190. Confirmat hanc
 interpretationem responsum Neo-
 ptolemi v. 553. Illud vero non
 opus est, ut, quod ipsi placet, scri-
 batur, προστυχόν τι τῶν ἴσων
 Construendum est προστυχόντι cum
 ἔδοξέ μοι. HERM.

554. ἀμφὶ σοῦ νέα] Inepta scri-
 ptura codicis ἀμφὶ σ' οὐνεκα ulte-
 rius depravata in Flor. Γ. ἀμφὶ
 εἵνεκα, addito γρ. ἀμφὶς δὲ, ἀντὶ
 τοῦ περὶ σοῦ. νεώτερον βούλευμα
 dicit Neoptolemus v. 560.

556. ἐξαργούμενα] ἀναβολὴν ἔ-
 χοντα exp. schol.

557. χάρις hic beneficium signi-
 ficat. Pro gratia et praemio scho-
 liasta videtur accepisse, qui scri-
 bat: ἴσται σοι χάρις τῆς προμη-

ΕΜ. οἶκ' αἶθ'. ἀκαίριος α' ἢ
 ΝΕ. ἢ ταῦτα αἶθ' φέινει τε λ
 αἶτω καθ' ὀρμηὴν ἠρωσι
 ΕΜ. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμει
 ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸ
 πλεῖν ἦν ἑτοιμος; ἢ φό.
 ΕΜ. κείνός γ' ἐπ' ἄλλον ἀνδρ
 ἔστελλον, ἠνίκ' ἔξανηγότ

559. γ' om. 562. φοῖνιξ] φο
 εἶργε 571. ἐγώ] ἴσω

θείαι ὑστερον. HERM. προμηθείας
 quod est in codice, προμηθείας scri-
 ptum in apographis errore non in-
 frequenti. Nam etsi haec forma
 per se non est reprehendenda, ta-
 men tragici sola aliora usi sunt
 προμηθεία, quam metrum ubique vel
 fert vel postulat.

559. γ' est in apogr. plerisque.
 560. αὐτάγγελος] Ἰμπε ὑλτρο ἠρε-
 ταια συαση ῥολlicitus. BRUNCK.
 562. φοῖνιξ δ] Apogr. pleraque
 φοῖνιξ θ δ.
 Θεσίως κόροι] Scholiasta, Ἄκιδ-
 ματ καὶ Δουλοφῶν 2.

- NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει ;
 EM. ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
 τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.
 NE. δδ' ἔσθ' ὁ κλειὸς σοι Φιλοκτῆτης, ξέυε. 575
 EM. μή νῦν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
 ἔκπλει σεαυτὸν φυλλαβῶν ἐκ τῆσδε γῆς.
 ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
 διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης ;
 NE. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
 ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ κάμει τούσδε τε.
 EM. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλης στρατῶ
 λέγουσθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο

572. εἰ Dobraeus pro ἂν οὐδυσσεὺς] ὄδυσσεὺς, v a m. pr. vel S super-
 scripto. 574. ἂν] ἂν (sic) 576. μή νῦν] μή νῦν 579. πρὸς] πρὸς,
 ε ab S addito. 582. διαβάλης ex scholiasta pro διαβάλλησι

dum Philoctetam profectos fecit
 Euripides. Diomedem solum no-
 minavit Laeches in Iliade parva.
 HERM.

ἐγὼ ex uno apographo pro ἔσω.
 572. ἂν] εἰν Dissen. in disquisit.
 philol. p. 12. ἂν particulam sic ex-
 plicant interpretes ut Neoptolemus
 hoc dicat, πρὸς ποῖον ἂν ὄντα τόνδε
 ἔπλει vel ποῖος ἂν εἴη πρὸς δὲ ἔπλει,
 quasi quaerere velit quis ille esse
 possit ad quem navigaverit Ulixes.
 Quod neque hoc modo dici potuit
 neque apparet cur his ambagibus
 utatur. Recte, ut opinor, Dobraeus
 εἰ correxit.

574. ἂν] Sic Brunckius pro ἂν,
 quod est in apographis.

577. σεαυτὸν] σεαυτῶ Flor. Γ.
 Inuicem dictum σεαυτὸν φυλλαβῶν,
 quocum non potest comparari Oed.
 T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς βίψων ταυτὸν.
 Similius est quod Latini de celeriter
 absentibus dixerunt corrumpere
 se : quod Brunckius comparavit.
 Aptissimum foret τὰ σαυτοῦ φυλ-
 λαβῶν. Sic enim facere solent

abitu qui non sunt redituri. Si-
 militer Neoptolemus infra v. 645.
 χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν ὅτου σε
 χρεια καὶ πόθος μάλιστα ἔχει.

579. διεμπολᾷ] Schol. λάθρα ἀπα-
 τῶ. Rectius prodit, verbo allu-
 dente ad artem mercatoris. GE-
 DIK. Conf. πέπραμαι infra 978. et
 Ant. 1036. ἐξημπολήμαι. Nomen
 λόγοισι autem eodem modo verbo
 διεμπολᾷ additum, quo supra 55. λό-
 γοισιν ἐκκλέψεις dictum. WUND.

581. ἐς φῶς] Hoc apte respondet
 verbis κατὰ σκότον. Similiter Oed.
 T. 1229. τὰ δ' ἀντίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ
 κακά. Herodot. 2, 132, 10. ἐκφέρειν
 ἐς τὸ φῶς. Soph. El. 939. ἀναπτύξαι
 πρὸς φῶς. Matthaei Evang. 10, 27.
 ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν
 τῷ φωτί. SCHULTZ.

582. διαβάλης] In incidiā me
 adducas. Scholiasta, μή διαβάλης
 με, φησὶ, τῶ τῶν Ἑλλήνων στρατῶ
 εὐεργετήθη ὑπ' αὐτῶν πολλά. δι-
 βάλης recte in apographis.

583. πόλλ'—πένης] Schol. ὑπ'
 ἐκείνων εὐεργετούμενος ἀπευεργετῶ

δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

NE. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585

φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεῖ.

δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλεῖ λόγων

κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.

EM. δρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.

EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιού λέγων. 590

EM. λέγω. 'πὶ τοῦτου ἀνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,

ὁ Τυδέως παῖς ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,

διώμοτοι πλέουσιν ἢ μὴν ἢ λόγῳ

πέισαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.

καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595

Ὀδυσσέως λέγοντος, οὗτος γὰρ πλέον

584. θ' Dobraeus pro γ'. 585. ἐγὼ εἰμ'] In ἐγὼ μ' radendo muta-
tum. 586. Ἀτρεΐδας] ἀτρεΐδαις 587. λόγων scripsi pro λόγον.
588. Post ἡμᾶς duas literae erasae, δὲ ut videtur. 593. ἢ] ἢ 594.
πέισαντες] Sic, non πέισαντέ γ'

αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν,
δηλονότι ὑπηρετῶν.

584. πολλὰ—χρηστά γ'] χρηστά θ'
recte Dobraeus. Sic Aeschylus
Sept. 338. πολλὰ γὰρ, εἴτε πτόλις
δαμασθῆ, | ἐῆ, δυστυχῆ τε πρᾶσσει.
Nisi χρῆσθ' ὁποι' ἀνὴρ πένης scri-
bendum cum Linwoodio.

585. ἐγὼ εἰμ'] ἐγὼ μ' Triclinius.
Poterat ἐγὼ μ' scribere, ut ἐγὼ cum
οἶδα et οἶμαι in ἐγῶδα et ἐγῶμαι
contrahitur.

587. προσφιλεῖ λόγον] προσφιλεῖ
cum σε, λόγον autem cum μηδένα
esse conjungendum vidit Stepha-
nus, sed non animadvertit accusa-
tivos illos inepte juxta se collocari.
Itaque corrigendum fuit λόγων |
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
Quod probat Linwoodius, sed ita
ut μηδέν scribat pro μηδέν', ut in
Trach. 682. est παρῆκα θεσμῶν οὐ-
δέν. Utrumque dici potuit, ut in-
certum sit in Trachiniarum versu

utrum οὐδέν an οὐδέν' scribendum sit.

589. Schol. δρα, τί ποιεῖς, παῖ.
ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον]
Schol. αἴτιόν σε ποιήσω τῶν πρα-
τομένων. Eodem sensu quo θήσο-
μαι in responsione Neoptolemi po-
situm est ποιού, coll. Ant. 188-190.,
ita ut ποιού λέγων idem sit atque
ποιού με αἴτιον, μόνον λέγε. Simil-
lime Ant. 1061. κίνει, μόνον δὲ μὴ
'πὶ κέρδεσιν λέγων. WUND.

591. λέγω. 'πὶ] Notanda aphae-
resis post interpunctionem, ut apud
Aristoph. Nub. 1353. ἐγὼ φράσω.
'πειδὴ γὰρ etc.

592. ὁ Τυδέως παῖς] Diomedes.

594. πέισαντες] πέισαντέ γ' in
apogr. uno.

πρὸς ἰσχύος κράτος] Virium ro-
bore, ut saepissime πρὸς βίαν dici-
tur. Sic πρὸς ὀργήν (i. q. ὀργίλως)
et πρὸς εὐσεβείαν (i. q. εὐσεβῶς)
Electr. 369. 464.

τὸ θάρσος εἶχε θάτερον, δράσειω τάδε.

ΝΕ. τίνος δ' Ἀγρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ

τοσφῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,

ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;

600

τίς δ' πόθος αὐτοῦς ἴκετ', ἢ θεῶν βία

καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜ. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,

πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενῆς,

Πριάμου μὲν υἱός, δυομα δ' ὠνομάζετο

605

Ἐλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,

ὃ πάντ' ἀκούων αἰσχροῖα καὶ λωβήτ' ἔπη

δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμμόν τ' ἄγων

ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·

ὅς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αἰτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν

610

καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μή ποτε

598. οὕτω] οὕτως, i. e. raso 599. τοσφῶδ'] e ex eo factum. 600. γ' Erfurdinus pro τ' 601. βία] φθόνος superscr., sed literis capitalibus, ex quo apparet non diversam lectionem esse, sed annotationem scholiastae. 607. λωβήτ'] λωβητ', quomodo accentus etiam alibi in hujusmodi adjectivis supra consonantem positus est. Sic 670. ἀντ' 610. ἐθέσπισεν] ἐθέσπισε

597. θάτερον] Diomedis. δράσειω] Infinitivo futuri utitur, confidens effecturum se esse quod velit.

598. Verba propter metri necessitatem trajecta. Nam τίνος cum πράγματος χάριν cohaeret, τοῦδε autem de Philocteta intelligendum. Similiter τούτων et τυχόν sex vocabulis interpositis sejuncta v. 618. Sententiam recte explicat scholiasta, τίνος πράγματος χάριν διὰ τοσφῶδου χρόνου ἐπεστρέφοντο καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τοῦ Φιλοκτήτου εἰ Ἀγρεΐδαι, τοῦ πάλου δὲ αὐτῶν ἀποβληθέντες;

604. μάντις ἦν—] In narratione quae sequitur vera fictis mixta.

Vera narrat Neoptolemus v. 1337 seqq.

607. ὃ πάντ' ἀκούων αἰσχροῖα] I. e. ὃ ἐπὶ πάντων ἐβριζόμενος. Similiter v. 382.

608. τ'] ε' in apogr. nonnullis.

609. θήραν καλήν] Scholiasta, οὐχ ἀπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἐλενος ἐρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πορθέσεως.

611. οὐ μή ποτε—πέρσαιεν] In oratione recta οὐ μή ποτε πέρσαιεν potius dicitur erat quam πέρσαιεν: de quo conf. annotatio ad Antig. 1042. Ex quo tamen non sequitur eum in oratione obliqua πέρσαιεν (ad quod alludit unius apographi

πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
 ἄγουντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει ταυῦν.
 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
 τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων
 οἶοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβῶν,
 εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κᾶρα
 τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλουτι μὴ τυχῶν.
 ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
 καὐτῷ παραινῶ κεί τινος κήδει πέρι.

615

620

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἦ κείνος, ἦ πᾶσα βλάβη,
 ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
 πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κατ' Αἴδου θανῶν
 πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ.

625

613. ταυῦν] τὰ νῦν
 factum

614. ἤκουσ'] ἤκουσεν

615. εἰπόντ'] Εἰς εἰπόνθ'
 factum

621. κήδει] κήδη

622. ἦ] ἦ

scriptura πέρσειεν) dicere maluisse quam πέρσοιεν. Similiter infinitivum non aoristi, sed futuri in oratione obliqua cum οὐ μὴ construxit Euripides Phoen. 1590. post verbum ἐθέσπισεν, plane ut Sophocles, σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μὴ ποτε | σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος εὐ πράξειν πόλιν.

613. ἄγουντο νήσου] Genitivum, qui cum ἀπάγειν et ἐξάγειν conjungi solet, cum verbo simplici construxit, ut El. 724. ὡς δόμων δρῶ τὴν σὴν δμαιοῖν — ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν. Pariter βάρων ἴστασθαι Oed. T. 142. et πέτρας πεσῶν infra v. 1002. Haec et alia Wund.

616. δηλώσειν] Per δείξειν exp. schol., ut v. 609. dictum erat εἰδείξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον.

617. οἶοιτο] Putare se. Frequens hic usus optativi. Lysias p. 130, 31. οἶοιτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίων τῇ πόλει εὐρήσε-

σθαι. Sic εἶροι apud Aeschylum Ag. 606.

618. τούτων—τυχῶν] De collocatione verborum dictum ad v. 598.

κᾶρα τέμνειν] Homerum respicit Il. 2, 259. μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κᾶρη ὤμοισιν ἐπέη—, εἰ μὴ ἐγώ σε—. WAKEF.

622. ἦ πᾶσα βλάβη] Merum scelus. Eodem modo El. 301. ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἦ πᾶσα βλάβη. ubi schol. ὁ πανταχόθεν βλαβερός. GEDIK.

624. 625. Sisyphi, qui κέρδιστος γένητ' ἀνδρῶν, vaserrimum commentum, quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpres ad Il. 6, 153. hic in scholiis traditur. οὐκείνου πατήρ· ὁ Σίσυφος· μέλλον γὰρ τελευτᾶν παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτὸν ἄθαρτον καταλιπεῖν· καὶ κατελθὼν εἰς Αἴδου, τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχῶν, κατηγορήσε τῆς γυ-

ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙ. οὐκ οὖν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτίου
ἐμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δειξάι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις ;
οὐ θάσσον ἂν τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχθρῆς, ἣ μ' ἔθηκεν ὦδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητὰ. καὶ νῦν οἶδ' ὀθούνεχ' ἴζεται.

630

630. ἄγοντ'] ἄγονθ', τ a m. pr.

631. οὐ θάσσον Welckerus in

Museo Rhenano vol. I. p. 448. pro οὐ θάσσον
χ a m. pr.

634. οὐνεχ'] οὐνεκ',
χ

μικρὸς παρὰ τῷ Ἀιδωνεῖ, ἡξίου τε
ἀνελεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρήσα-
σθαι· ἀνελεθὼν δὲ οὐκέτι ὑπέστρεψεν,
ὡς μετ' ἀνάγκης κατηήθεν· ἐκ πα-
τρὸς οὖν πανούργος Ὀδυσσεύς. Ve-
tustissimae fabulae testis est The-
ognis v. 523 (702). BRUNCK.

624. ἔδε non ad ὥσπερ referen-
dum, sed ad ea quae nuncius nar-
raverat: ut Ulixes me ad revisen-
dum Graecorum exercitum addu-
cet, ita credam me post mortem
ab inferis rediturum, sicut patrem
illius: i. e. non magis illuc ibo
quam mortuus in vitam revertar.
HERM.

627. συμφέροι] Brunckius Latine
vertit vobis optima conferat deus.
Atqui formula ὅπως ἄριστα aliter
quam sensu adverbii poetam uti
potuisse non puto. Suspicio ita-
que συμφέρειν personaliter hic di-
ctum esse eadem ratione, qua
alias impersonale verbum συμφέ-
ρει. Certe ut ex Demosth. p. 294,
15. affertur οἱ καιροὶ ξυνενηνόχασι
τοῖς ἐχθροῖς, et ut mox noster 659.
ὁποῖον ἂν σοι ξυμφέρη, sic poeta
videtur dicere potuisse ὁ θεὸς ξυμ-
φέρει ὑμῖν, conducit vobis, utilis,
beneficus est. BUTTM. Simili-

ter, sed de re, Aristoph. Eccl. 475.
λόγος γέ τοί τις ἐστὶ τῶν γεραϊτέ-
ρων, | ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευ-
σώμεθα, | ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν
ξυμφέρειν. Hermannus explicat:
quam optime vobiscum conspiret
deus, afferens Eur. Med. 13. πάντα
συμφέρουσ' Ἰάσονι, in rebus omni-
bus consentiens et se accommo-
dans illi, et Soph. El. 1464. συμ-
φέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Similem
locum Aesch. Choeph. 781. com-
paravit Wund. ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς
ταῦτα πείσομαι λόγοις. | γένοιτο δ'
ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

630. δεῖξαι] Conf. v. 616.

νεὼς ἄγοντ'] I. e. ἀπὸ νεὼς ἄγον-
τα, de quo usu genitivi dictum ad
v. 613. Hoc autem dicit Philo-
cteta, sperare Ulixem se blandis
dictis effecturum ut Philoctetam
ab navi, postquam ad Trojam ap-
pulerit, in media castra Graecorum
adducat. Sic recte Hermannus.
Neque enim νεὼς ἄγοντα pro ἐπὶ
νεὼς vel ἐν νηὶ ἄγοντα dictum accipi
potest.

632. ἄπουν] Sine pede, pro in-
utili pede, ut ἄκοικος εἰσολίκησι pro
δύσοικος v. 534. WAKEF. In
Flor. Γ. ἄπουν cum. γρ. ἄπουν.

- ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺν 635
 πέλαγος ὄριζή τῆς Ὀδυσσεύος νεώς.
 ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
 λήξαντος ὑπνου κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
 ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦκ πρόφρας ἀγῆ,
 τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. 640
 ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
 ΝΕ. οἶδ'· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
 ΦΙ. οὐκ ἔστι ληστοαῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
 ὅταν παρῆ κλέψαι τε χάρπασαι βίβ.
 ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν 645
 ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστα' ἔχει.
 ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἔπο.

636. ὄριζῃ Brunckius pro ὄριζει. 639. τοῦκ] τοῦ ἀγῆ Piersonus pro ἀγῆ (cum gl. παρῆ), ut est in codice.
 642. οἶδ' Doederlinus pro οὐκ 644. κλέψαι τε] αἰ τε in litura.

636. νεώς] βίαι, lectio ab H. Stephano memorata, est in apogr. uno. Error librarii, Ὀδυσσεύος βίαι ex aliis hujus fabulae locis recodati.

639. τοῦκ] Sic apographa pro τοῦ.

πρόφρας] In Flor. Γ. γρ. πρόφρας, quae grammatici conjectura est propter ἀγ, lectionem vitiosam, excogitata.

ἀγῆ Piersonus. Aldus edidit ἀγῆ, ut in Par. 2712. scriptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimae, ἀγῆ, ἀγ, quarum haec, quae in Triclinii recensione est, plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, praebet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρόφρας, venius qui a προφα βαι, contrarius est. Expectandum itaque erat, non donec βαιελ ἀγ, sed donec remitteret, ἀγῆ. Sic infra 764. BRUNCK.

641. ἀεὶ καλὸς πλοῦς—] Sententiam Homericam II. 14, 80. com-

parat Schneidew. οὐ γὰρ τις νέμεισι φεύγειν κακὸν οὐδ' ἀπὸ νέετα βέλτερον δι φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ἐάλω.

642. οἶδ'· ἀλλὰ—] Scholista, μὴ εὐλαβηθῆι, φησί· κἀκείνοισι γὰρ ἐναντία τὰ πνεύματα· ἀπὲρ τοῦ τὰ ἡμῶν ἐπέχοντα κἀκείνοισι ἐπέχει.

643. οὐκ ἔστι ληστοαῖς—] Schol. τοῖς γὰρ κακοῦργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίας ἔκκεμος· ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσιν. Non hoc cogitavit Sophocles, sed lucri cupiditate metum periculi vinci. HERM.

645. χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν] Similia quaedam exempla contulit Elmsleius ad Eurip. Med. 552. Digna tamen memoratu conjectura Dobraei est λαβόνθ', cui comparandum μολόντ' in fine trimetri positum Oed. Col. v. 1164.

647. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἔπο] Est, inquit, quibus opus sit, sed non ex multis opibus, i. e. ut illa de magna rerum varietate deligere debeam. HERM.

- ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἐνι ;
 ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
 κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραθνεῖν πάννυ. 650
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρῆς λαβεῖν ;
 ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
 παρερρήκεν, ὅτι λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.
 ΝΕ. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις ;
 ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν. 655
- ΝΕ. ἄρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὡσπερ θεόν ;
 ΦΙ. σοί γ', ὡ τέκνον, καὶ τοῦτο κάλλο τῶν ἐμῶν
 ὁποῖον ἂν σοι ξυμφέρη γενήσεται.
 ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὕτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλομ' ἂν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.
 ΦΙ. δοιὰ τε φανεῖς ἔστι τ', ὡ τέκνον, θέμις,
 655. ἄλλα γ' ἔσθ' ἄλλ' (αἰο) ἔσθ' 656. ἄρ' ἔρ'

648. νεώς—[ἐνι] In naveis receptum aī. Similiter ἐγκλείειν et εἰσβάλλεσθαι cum genitivo construantur: v. ad Ajax. 1274. Scholiasta, τί ἔχεις ὅπερ ἐμὴ νεώς οὐκ ἔχει; ἀπὸ τοῦ οὐδὲν ἡμῶν λείπει. Wakefieldo ἐπὶ scribendum videbatur. Quae praepositio hic minus apte quam v. 516. ἐπ' εὐστόλου ταχέως νεώς πορεύσασμ' ἂν, aut Eurip. Iph. T. 102. νεώς ἐπὶ φεύγασιν.

650. κοιμῶ τόδ' ἔλκος] Dolorem vulneris dicit, ut κοίμησον δ' ὀδύνας Homer. Il. 15, 524. πραθνεῖν intransitive dictum mitescendi significatione. Quocum Musagravius comparavit θάρσυνε intransitive dictum ab Sophocle El. 916. ἄλλ', δ' φάλη, θάρσυνε.

652. τόξων] τόξα hic non de solo arcu, sed etiam de sagittis et quidquid ad arcum pertinet, dici apertum est. Aptē Buttmanus attulit Iliad. 21, 502. seq. et Eurip. Ion.

524. HERM.

653. εἴ μοί τι—παρερρήκεν] Intelligendum τοῦτο ἐρῶ λαβεῖν.

655. ἄλλα γ' apogr. pleraque pro ἄλλ'. In Flor. Γ. est ἄλλ' ἔσθ' ἄλλ' ἄ—.

657. βαστάσαι] Suidas, βαστάσαι οὐ τὸ ἀραιὸν ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. Non tamen de simplici contractatione intelligendum, sed est in manum sumere, tractare; ne quis de gestatione armorum cogitet. Conf. El. 905. et 1470. BUTTM.

ὡσπερ θεόν] Qualia putabant arma sua viri ferociore. Cfr. Apoll. Rhod. 1, 466 seqq. Aesch. Sept. 529. ἄμυναι δ' αἰχμητῆν ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ εἶβειν νεποιθάς. Clem. Alex. Protrept. p. 42. Ammianus Marcell. 17, 12. eductisque mucronibus, quos pro numinibus colunt, juravere se permanuros in fide. Virg. Aen. 10, 773. Stat. Theb. 9, 546. WAKEF.

ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
 εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670

ΝΕ. χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

Post 670. sequebantur

οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. 670
 ὅστις γὰρ εἰδὼν εἰδὼν παθῶν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.

663. τὸδ'] τὸτ'

666. πέρα] πέραι

670. αὐτ'] αὐτ'

663. τὸδ' anographa pro τὸτ'.

665. ὃς τῶν ἐμῶν] Scholiasta, ὃς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα. Pronomine ὃς saepius repetito beneficiorum in se collatorum magnitudinem significat.

666. πέρα] I. e. πέρα ἐχθρῶν, supra inimicos.

667. Verbum θιγγάνειν non solum contrectare, sed comprehendere, in manum sumere valet; quod patet vel ex eo, quod sequitur, καὶ δόντι δοῦναι, et ex aliis exemplis, quae ad v. 1398. apponemus. BUTTM.

668. καὶ δόντι δοῦναι] Scholiasta, ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι μοι τῷ δόντι σοι. Cfr. infra v. 774. οὐ δοθήσεται πλὴν σοί τε κάμοι. De hoc usu verbi simplicis δίδωμι pro composito ἀποδίδωμι v. Heyn. ad Apollod. 2, 4, 2. p. 299. ed. prior. Philoctetes hoc voluit: licet tibi haec arma contrectare, sic tamen ut ea mihi reddas. Id humanius et amicus hac elocutionis figura expressit: licet

tibi haec arma contrectare, mihi-que qui dedi reddere. Eodem urbanitatis tanquam schemate in communi vita οἱ χαριέστεροι, permittentes aliquid sub conditione, hanc conditionem facere solemus partem ipsius permissionis. SCHAEF.

670. εὐεργετῶν] Scholiasta, αὐτὸς γὰρ ὑφῆψε τῷ Ἡρακλεῖ τὴν πυρᾶν.

671-673. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον· | ὅστις γὰρ εἰδὼν εἰδὼν παθῶν ἐπίσταται, | παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.] Versus manifesto spurii, qui nec cum praecedentibus apte sunt connexi et sententiam praebent ineptam. Neque enim quidquam beneficii a Philocteta accepit Neoptolemus, ut εἰδὼν dici possit. Quod qui scripsit, Herculem in mente habuit, sententiamque ultimi versus εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην amplificare voluit.

675. τὸ—νοσοῦν] Sic τὸ ποθοῦν Trach. 196.

ΧΟλόγω μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα,
 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς [νου παῖς'
 Ἰξίου' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἔβαλ' ὁ παγκρατῆς Κρό-
 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδῶν μοῖρα 681
 τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντυχόντα θνατῶν,
 ὅς οὐτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας,
 ἄλλ' ἴσος ἄν ἴσοις ἀνὴρ, 685

676.-690. = 691.-705.

677.-681. Vergius sic divisi, τὸν-| ποτὲ-| δρομάδα-| ἔβαλ'-| ἔλλον-|
 γ' οἶδα-μοῖραι 676. ἐξήκουσ' ἐξήκουσ' 677. τῶν addidit
 Porsonus. 678. Ἰξίου' ἀν' ἄμπυκα scripsi pro Ἰξίωνα κατ' ἄμπυκα
 679. δρομάδ' ὡς scripsi pro δρομάδα δέσμιον ὡς ἔβαλ' Wakefieldus
 pro ἔβαλ' 681. ἐσιδῶν] ἐσιδῶν (sic) pr. μοῖρα] μοῖραι pr. 685.
 ὄν Schultzius pro ὄν

676. Scholiasta, λόγῳ μὲν ἀκούω
 τὸ τοῦ Ἰξίωνα πάθος, ὅτι τροχά-
 ζεται. πελάταν δὲ αὐτὸν λέκτρων
 Διὸς εἶπεν, τὸν πειράσαι βουλευθέντα
 τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα, ὃν εἶπεν ὁ
 Ζεὺς, μὴ μίμτοι ἐπυρακίνας μίμνονα
 τῆς φιλοκτῆτου νόσον. Notissima
 proena est, qua affectus Ixion pu-
 tabatur, quum illicitos Junonis
 amplexus petivisset: de qua Schul-
 tzius et Wunderus citant Pindar.
 Pyth. 2, 39. Eurip. ap. Plutarch.
 Mor. p. 17 E. Eurip. Hero. f.
 1297 sq. τὸν ἁμαρτηλάτην Ἰξίου' ἐν
 δεσμείσιν. schol. ad Eurip. Phoen.
 1185. ed. Matth. Tibull. 1, 3, 73
 sq. Hygin. fab. 62. Welcker. Tri-
 log. Aeschyl. p. 547.

677. τὸν πελάταν λέκτρων] Scho-
 liasta, τὸν βουλευθέντα ἐπιβῆναι τῆ
 οἰκῆ τοῦ Διὸς.

678. ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς]
 Interpolatam quam correxi scri-
 pturam codicis κατ' ἄμπυκα δὴ δρο-
 μάδα δέσμιον ὡς legit scholiasta, qui
 annotavit, κατὰ τὸν τροχὸν δεδεμέ-
 σεν. et (ad δρομάδα) τὸν περιφερύ-
 μενον ἐν τῷ δρόμῳ. Ex hoc loco
 Hesychius, ἄμπυκες' τροχοί. οὕτως
 Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτῆτρ. δὲ τὸ
 κυριωτέρως. δρομάδα cum ἄμπυκα

jungendum esse monet Wunderus
 collato Pind. Pyth. 2, 40. Ἰξίωνα
 φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν ἐν πε-
 ρύοντι τροχῷ παντῶ κυλινδόμενον.
 et Tibullo 1, 3, 74. versantur celeri
 rotaria membra rota. Manifestum
 vero quod rejeci glossema est δέ-
 σμιον, ut vel metri vitium osten-
 dit.

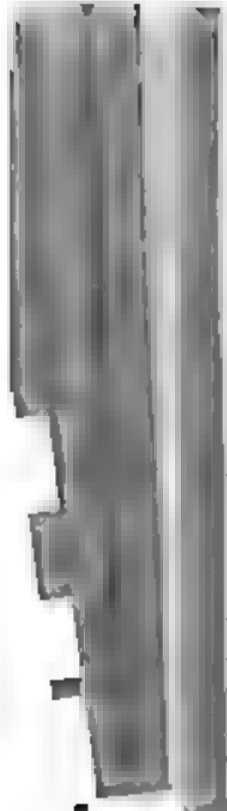
682. ἐσιδῶν] Apogr. pleraque
 ἐσιδῶν. In uno ἐσεῖδον. Sic ἰδῶν
 in ἰδῶν vel εἰδῶν corruptum Ant.
 404.

683. τοῦδ'] I. e. ἢ τόνδε, unitata
 in comparationibus brachylogia.

684. οὐτ' ἔρξας] οὐτε τι βέξας ex
 hoc loco affert Eustath. p. 763, 2.
 errore memoriae. ἔρξας in malam
 partem esse accipiendum ut idem
 ait quod ἔρξας κακῶν τι ex altero
 verbo νοσφίσας intelligitur. Ho-
 mer. Od. 4, 689. comparat Schnei-
 dew. οὐτε τινά βέξας ἐξάισιον οὐτε
 τι εἰδῶν.

685. ὄν cum Schultzio scribere
 malui quam ὄν in εἰν mutare cum
 Bothio. Similem Euripidis sen-
 tentiam ex Sylei fragm. 6. compa-
 ravit Schneidew. τοῖς μὲν δικαίοις
 ἰσθικῶς, τοῖς δ' ἀδ' κακοῖς | πάντων
 μέγιστος πάλιμος κατὰ χεῖρα. Ἐλ

ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἄλλοι δὲ ἔχουσιν
 ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἄλλοι δὲ ἔχουσιν
 ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἄλλοι δὲ ἔχουσιν
 ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἄλλοι δὲ ἔχουσιν

sic apud Sophoclem quaque
 per *δικαίαις* explicat scholiasta
 v. 551. ductum est *προστυχόντι*
ἴσων.

686. 687. Versus interpol
 quorum prior, *ἄλλοι δὲ ἔχουσιν*
 supplementum librarii est: n.
 Sophocles versus posuerat *ἄλλοι*
 dentem verbis antistrophicis *εἰς*
γὰρ ἄλλοι ἔχουσιν. *Ἄραξ* h.
 furtina, in reliquis ab vero abo
 rana, in *ἄρταξ* mutatur, schol
 astae cujusdam annotationem a
 Electr. 1212 comparans, in q̄
ἄρταξ per *ἄραξ* explicatur: un
ἄραξ ἔχουσιν ἄρταξ scripti in ed
 tione prima, etsi non contenda
 haec ipsa Sophoclis verba esse
ἄραξ dixit Sophocles Trac
 1015. et *ἄραξ* Ant. 1286. I
 altero versu, *τόδε θεῖμ' ἔχει μ*
 Erfurdii scripsit, *τόδε δὲ θεῖμ*
μ' ἔχει, recto furtinae
 malit...

παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱμα-
 δς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκείων [τηρόν·
 ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
 κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι
 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλείν· 700
 εἶπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότ' ἄν εἰλυόμενος,
 παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα· 705

692.-698. Versus sic divisi, οὐδέ-| κακογείτονα-| βαρυβρῶτ'-| σειεν αἱ-
 ματηρόν-| τὰν θερμοτάταν-| αἱμάδα-| ἐνθήρου- 696. δς τὰν Her-
 mannus pro οὐδ' δς τὰν 698. φύλλοις] φύλλοισι 699. τι
 scripsi pro τει 700. ἐκ γαίας scripsi pro ἐκ τε γαίας 701. Versus
 sic divisi, εἶπε-| τότ' ἄν-| παῖς-| ὅθεν-| πόρου-| δακέθυμος-. 701.
 εἶπε Bothius pro εἶπει ἄλλοτ' ἄλλα] ἄλλοτ' ἄλλῃ 702.
 ὅς] ὅς 705. πόρου Wakefieldus pro πόρον ἐξανείη Her-
 mannus pro ἐξανείη (ἐξανεί.ησι pr., littera ante η erasa, quae λ fuisse
 potest.

tisque ultra modum epithetis, κα-
 κογείτονα—ἀντίτυπον—βαρυβρῶτα
 —αἱματηρόν. Ceterum conf. v. 280.
 ἔπει δ' οὐδέν' ἔπεισαν (ἔπεισαν), |
 εἰς ἔστις ἀρκέσιεν οὐδ' ἔστις νόσον
 | κάμωσσι συλλάβετο.

695. Epitheta βαρυβρῶτα αἱμα-
 τηρόν ab vulnere ad gemitum trans-
 talit quem vulnus ei exprimit.
 Sic v. 209. αἰδᾷ τρυσάνωρ.

696. δς refertur ad nomen re-
 motius κακογείτονα. αἱμάδα scholi-
 asta recte interpretatur τὴν τοῦ
 αἵματος ῥέσιν.

698. ἐνθήρου scholiasta inter-
 pretatur θηροθήκεν. Recte vero
 Buttmannus ἄγριον, efferatum, si-
 gnificari putat, ut Aeschylus ἐνθη-
 ρον τρίχα dixit Agam. 571. Foe-
 dum enim pedis sanie delibuti
 adspectum intelligi poeta voluit.
 HERM.

699. κατευνάσειεν] Non a κατευ-
 νάσει, sed a forma κατευνάω, quae
 rarius utantur tragici. Euripides
 Hippol. 1377. διὰ τ' εὐνάσει τὸν ἔμην
 βίαν. ubi aliquot libri εὐνάσει.

699. 700. εἴ τις ἐμπέσοι, | φορ-
 βάδος ἐκ τε (γε Turnebus) γαίας
 ἐλείν.] Commate post ἐμπέσοι
 carent edit. veteres. Pronoman-
 tis ad αἱμάδα rettulerunt interpre-
 tes et de proximis, quae construc-
 tione sunt soluta, verbis φορβάδος
 ἐκ τε γαίας ἐλείν ea excoGITarunt
 quae non credibile est Graecis fu-
 isse placitura lectoribus. Mihi τε
 γαίας ex γείας corruptum corrigend-
 umque videtur, εἴ τι ἐμπέσοι |
 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλείν. Recte
 autem hoc addit, ut supra v. 44.
 Ulixea, φύλλον εἴ τι πάδιον κάτοιθέ-
 ρον. Neque enim quibusvis herbis
 vis inest medica.

701. εἶπε] εἶπει etiam scholiasta
 et apographa, nisi quod in uno
 εἶποι. Cum hoc verbo construenda
 est quae sequitur ἄν particula.

ἄλλοτ' ἄλλα] Sic recte apo-
 grapha.

704. ὑπάρχοι] Apogr. pleraque
 ὑπάρχει.

705. πόρου] Legebatur πόρον.
 πόρον codex et scholiasta, qui τῆ

οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων 706
 αἴρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησται,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων 710
 πτανοῖς λοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
 ὦ μελέα ψυχὰ,
 ὅς μῆδ' οἰνοχύτου πώματος ἦσθη δεκέτει χρόνῳ, 715

706.—717. = 718.—719.

706.—709. Versus sic divisi, οὐ φορβὰν— γᾶς— αἴρων— ἀνέρες —
 711. πτανοῖς λοῖς ἀνύσειε Erfurdcius pro πτανῶν ἀνύσειε πτανοῖς 715.

Duo versus ὅς— σθη δεκέτει— πώματος] πώματος, ω a m. pr. δεκέ-
 τει] δεκέτει cum duplici accentu, quorum alter antiquior.

ρον cum ἔρπει conjunxit, τὸ δὲ ἐξῆς·
 τότε γὰρ ἦν ἱερά ἐξανίησι δακέθυμος
 ἄτα, ἔρπει πόρον ἄλλοτ' ἄλλον, εἰ-
 λυόμενος, ὥσπερ παῖς ἀνευ φίλης τι-
 θήνης ὑπάρχων. Quam non dubito
 absurdam dicere verborum trajec-
 tionem. Scribendum ὅθεν εὐμάρει'
 ὑπάρχοι πόρου, delete quod post
 ὑπάρχοι positum est commate, quo
 recte carent editiones veteres. Et
 πόρου restituendum esse vidit Wake-
 fieldus.

ἐξανίη] Apographa pleraque ἐξα-
 νίησι, pauca ἐξανίη, ἐξανίης, ἐξανίη.

706. γᾶς σπόρον] Scholiasta,
 σίτον, ἔν νεμόμεσθα· ἀφ' ὧν νεμό-
 μεθα, τουτέστι τρεφόμεθα. αἴρων-
 λαμβάνων. Sensus est: non nutri-
 mentum capiens terrae fruges, nec
 de aliis rebus, quibus vescimur.
 Genitivus ἄλλων pendet ab αἴρων,
 quod verbum non minus recte
 quam λαμβάνειν, πίνειν et sim. cum
 accusativo simul jungitur et cum
 genitivo, quum et aliquid et de
 aliqua re aliquid sumere significat.
 WUND.

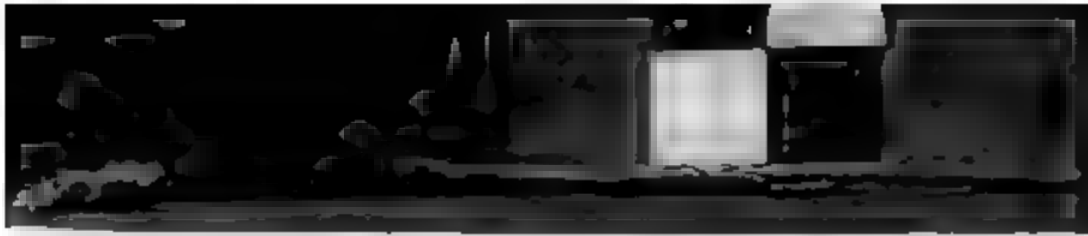
707. ἀνέρες ἀλφησται ex Homero
 derivatum esse patet. Vide schol.
 ad Hom. Od. 6, 8. et Blomf. ad
 Aesch. Sept. 768. WUND.

711. πτανοῖς λοῖς ἀνύσειε Erfurd-
 cius praeeunte Brunckio, qui λοῖς

πτανοῖς ἀνύσειε conjecit. Legeba-
 tur πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε. Alio
 verborum ordine πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς codex et apogr. pleraque.
 λοῖς quin recte addiderit Brunckius
 vix potest dubitari confirmaturque
 v. 165. θηροβολοῦντα πτηνοῖς λοῖς:
 sed quod scholiastam, qui βέλεσιν
 explicandi caussa supplevit, λοῖς in
 libro suo invenisse opinatur, mihi
 valde incerta conjectura videtur.
 Nam quum grammaticus non so-
 lum πτανοῖς, sed etiam ejectum a
 Brunckio πτανῶν agnoscat, ali-
 quanto probabilius est non alia
 eum usum esse quam quae etiam-
 num in codice exstat lectione. Est
 autem scholiastae annotatio haec,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων: πλὴν εἴ ποτε τοῖς
 πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων
 ἀνύση φορβὴν πτηνῶν, τουτέστιν
 ὀρνέων· λείπει δὲ ἡ ἀπό· ἀπὸ πτη-
 νῶν. Ceterum comparanda cum
 his quae Philocteta ipse narravit
 v. 287 seqq.

715. ὅς—] Refertur ad μελέα
 ψυχὰ, quo Philoctetes significatur.
 Sic ὅσπερ apud Homerum ad βίη
 Ἡρακλεῖη (i. e. Ἡρακλῆς) et similes
 nominum periphrases refertur.

μῆδ'] μῆδὲ, non οὐδέ, dicit, quia
 non simpliciter narrat quid factum
 sit, sed rationem reddit cur sortem

λεύσσω δ' εἴ που γνοίῃ στατὸν εἰς ἕδωρ,
 δεῖ προσενώμα.

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων

720

δὲ νιν πομποπόρῳ δούρατι, πλήθει
 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν

716. λεύσσω] λεύσσειν εἴ που Brunckius pro ἔπον 717. δεῖ] Sic, non alii 718.-720. Versus sic divisi, νῦν-| παιδο-| εὐδαίμων-| καὶ μέγας-| δὲ νιν-| πολλῶν-| μηνιάδων-| σπερχεῖον-| καστισ-| πλάθει-| εἴτασ-| 723. πατρίαν Porsonus pro πατρίαν.

dolent Philoctetæ. Similiter v. 255. δὲ πικρὸς θεοῖς, οὐ μὴδὲ κληδόν-| ἐξῆλθε σου. et alibi non raro in hujusmodi sententiis relativis. V. ad Antig. 697.

ἀνεχέτω πάματος ἦσθη] Schol. εἶπεν περιφραστικῶς. ἦσθη ἀπὸ τοῦ ἐνεπλήσθη, οὐδὲ εἶπεν μεταίληφεν. ἦσθη cum genitivo constructum quia verbi ἀπελάθειν significacionem habet.

716. λεύσσω] Apographa partim sic, partim λεύσειν vel λεύσειν, ad quod γρ. λεύσων annotatum in Flor. Γ. ἔπον Brunckius recte in εἴ που mutavit, quod versus antistrophicus postulat. Et est fortasse λεύσειν illud inde ortum quod ad ἔπον adscriptum esset ei, postmodum ad λεύσσω male relatum. Similiter aberratum fuit Antig. 725. Quod autem chorus miseram describens Philoctetæ vitam στατὸν ἕδωρ dicit, repugnat versibus 21. et 1461. ubi fontana aqua memoratur. In quo tamen eo minus est argutandum, quum stagnanti aquæ hic non fontana, sed vinum opponatur.

718. προσενώμα ea est significacione dictum quam Wakefieldus conjectura sua declaravit πρὸς ἐνώμα. Et sic fere scholiasta, qui explicat ἐαυτὸν εἰκίρει, ἀπὸ τοῦ ἐπορεύετο. Conf. ad v. 168.

719. ὑπαντήσας] Schol. τυχάν Νεοκταλέμου. Verbum ὑπαντᾶν cum tertio casu jungi solet; hic autem casum simplicis adsciscit, vacante præpositione. BRUNCK.

720. εὐδαίμων ἀνύσει] Scholiasta, εὐδαιμονήσει. τὸ ἐξῆς εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει ἐκ κείνων δὲ λέγει τῶν κακῶν. ἀνύσει paullo plus est quam γενήσεται. Nam significat consequetur ut fiat.

722. πλήθει πολλῶν μηνῶν] Idem quod supra v. 598. χρόνῳ τοσούτῳ, post tot menses quos in solitudine vixit. BUTTM.

724. πατρίαν] Hoc si recte scriptum legitur, syllaba media correpta pronunciandum erit, cujus mensuræ exempla plura sunt apud Euripidem, sed nihilo certiora quam Sophocleum, quum multo probabilius sit locis illis omnibus alterum adjectivum πατριος esse restituendum: de quo recte judicavit Elmleius ad Eurip. Bacch. 1365., præeunte Porsono qui ad Hecub. 79. annotaverat "Cum Attici πατριος et πατρίος promiscue usurpent, cur ad licentiam poeticam, nulla necessitate cogente, provocemus!" Cui sententiæ non obstat quod grammatici hæc adjectiva sic distinguunt ut πατρία sint τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χορευόμενα, πατριος δὲ τὰ τῆς πόλεως, quæm αἰετα πῆλ

Μηλιάδων νυμφᾶν,

725

Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἧ' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς,
Οἷτας ὑπὲρ ὄχθων.

728. πᾶσιν] πᾶσι

referat utrum quis paterna (πατρῆα) an patria (πάτρια) dicat, ut in verbis Sophoclis, ubi αὐτῆ πατρῆα etiam πατρία est Philoctetae. Eadem aliorum locorum ratio est, velut in hac ipsa fabula v. 398. τὰ πάτρια τεύχεα, et Oed. T. 1394. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δόματα. Huc accedit quod libri Euripidis aliorumque scriptorum saepe inter utrumque adjectivum variant. Quo minus dubitavi πατρίαν Sophocli restituere.

725. Μηλιάδων νυμφᾶν] Schol. ἔστιν ἀντὶ Τραχινίων. περὶ τὴν Τραχίνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. Hinc apud Soph. Trach. 194. Trachiniorum populus appellatur Μηλιεύς λεῶς. Vide supra ad v. 4. et de Spercheo ad v. 491. SCHULTZ.

726. παρ' ὄχθαις] Exspectes παρ' ὄχθας, quum praecedat ἄγει πρὸς αὐτάν. Nam quod Schneidewino placuit, dativum propter ἴνα quod sequitur positum esse, non probatur attractionis exemplis quae attulit ex Oed. Col. 1226. ubi βῆναι κείθεν ὄθενπερ pro ἐκείσε ὄθενπερ, et Trach. 701, ἐκ δὲ γῆς, ὄθεν προῦκειτ', ἀναζέουσι, ubi ὄθεν pro οὐ dictum est.

727. ἧ' ὁ χάλκασπις] Schol. ὄπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πελάζεται πᾶσι. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα. Mirabatur Wakefieldius Herculem aereo scuto potius quam clava et pelle leonina ornatum. Buttmanus contra miratur non recordatos esse interpretes nobilissimi Hesiodo carmine scuti. Mihi non videtur Sophocles ad Hesiodum respexisse, sed nomine illo nihil nisi bellicosum significasse. Herculem enim dici non

epitheton illud, sed ascensio ad deos ex monte Oeta declarat. HERM. De armis quae poetae tribuerunt Herculi Heinrichium in Proleg. in Scutum Hesiodicum p. lxx. seqq. dixisse memorat Jacobsius.

728. πᾶσιν lemma scholii. Aporographa cum codice πᾶσι. Honorem auget quod Hercules dicitur inter deos versari omnes, i. e. in coetu deorum. Similiter Agamemno Electr. v. 841. celebratur ὑπὸ γαίας πάμφυχος ἀνάσσειν, ut Homerus dixit ἢ πᾶσιν νεκτέσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

θείῳ πυρὶ παμφαῆς] Apollodorus 2, 7, 7. quum dixisset rogam accendi jussisse Herculem, ita pergit: μηδεὺς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Πολίτας παριῶν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆψε. τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑπεστάν μετα βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Ea sic narrat Diod. Sic. 4, 38. οὐδεὺς δὲ τολμῶντος ὑπακούσαι, μόνος Φιλοκτήτης ἐπέισθη, λαβὼν δὲ τῆς ὑπουργίας χάριν τὴν τῶν τόξων δωρεὰν ἦψε τὴν πυρᾶν. εὐθύς δὲ καὶ κεραυνῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος πεσόντων ἢ πυρὰ πᾶσα κατεφλέχθη. HERM. Verba θείῳ πυρὶ παμφαῆς non recte schol. interpretatur, qui adscripsit λείπει τὸ ὄς. Respicitur ad flammam rogi, qua combustus Hercules immortalitatem consecutus traditur. WUND.

729. ὄχθων] ὄχθας Flor. Γ. Quod pro ὄχθαις, quod v. 726. legitur, aptius inferre potuisset librarius.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

85

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ᾧδ' ἐξ οὐδενὸς 730
λόγου σιωπῆς κάποπληκτος ᾧδ' ἔχει;

ΦΙ. ἄἂ, ἄἂ.

NE. τί ἐστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ᾧ τέκνον.

NE. μῶν ἄλλος ἰσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆρ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίσειν δοκῶ. 735

ᾧ θεοί. NE. τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῶν μολεῖν.

ἄἂ, ἄἂ.

NE. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἔρεῖς, ἀλλ' ᾧδ' ἔσει 736

σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν

κρύψαι παρ' ὑμῶν, ἀτταταῖ· διέρχεται

731. ἔχει] ἔχει 732. ἄἂ, ἄἂ] ἄἂ ἔα pr. ἄἂ ἄἂ corr. 736. ᾧ θεοί anonymous in diario classico Londinensi vol. 1. p. 337. pro ἰθ' θεοί extra versum posito. 739. ἄἂ, ἄἂ] ἄἂ, ἄἂ. pr. ἄλλᾶ corr. 740. ἔσει] ἔσει 741. ἐξ τῳ φαίνει] δὲ τῳ φαίνει 742. ἀπόλωλα] e ex ω factum. 743. Ante διέρχεται litera vel interpunctio erasa.

730. τί δὴ ποθ' ᾧδ' ἐξ] Scholiasta, τοῦτέ φησιν ἔρπ' τῆ νόσῳ πληττόμερον καὶ σιωπῶντα.

ἐξ οὐδενὸς λόγου] Nulla de causa. Addit hoc quia inexpectatum ei accidit post ea quae supra cum Philocteta collocutus erat.

731. κάποπληκτος] κάποπληκτος in aliquot apogr.

732. Ἐταί dissimulare morbum, qui vehementissimo impetu ingravescit, omni modo Philoctetam studet, tanta tamen ejus vis est, ut invitatus ingemiscere cogatur. WUND.

οὐδὲν δεινόν] Dissimulat morbum, metuens ne, si verum fateatur, ab Neoptolemo relinquantur. Idem ad verba οὐ δῆρ' ἔγωγ' v. 735. observavit scholiasta, ἐνοχλεῖ τῳ φιλοκτῆτρ ἢ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὰ προσποιεῖται, ὅταν λέγγ, ἀλλ' ἄρτι κουφίσειν δοκῶ.

735. κουφίσειν] Frequens hic usus verbi de morbo remittente apud Hippocrate.

736. Cum scriptura codicis ἰθ' θεοί. | τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς consentiunt duo apogr. meliora. In ceteris post θεοὺς additum est οὐτῶς: unde vir doctus in diario classico Londinensi vol. 1 p. 337. conjecit ᾧ θεοί. τί τοὺς θεοὺς ᾧδ' ἀναστένων καλεῖς; ut in loco simili Euripidis Iphig. T. 780. Πηλ. ᾧ θεοί. Ἰφίγ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς: Ad quem versum (762.) Seidlerus eandem conjecturam proposuit.

καλεῖς] βεῖς Flor. G., in quo tamen annotatum γρ. καλεῖς.

743. διέρχεται διέρχεται] Supplendum, quod modo praecessit, κακόν, id est morbus, sive morbi impetus. Similiter infra v. 758. ἔχει γὰρ αὐτῆ etc., et v. 787.

διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.

ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745

ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαπαπαῖ.

πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα

ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·

ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.

ἴθ', ὦ παῖ.

750

ΝΕ. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, δτου

τοσήνδ' ἰγγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; [σοί;

ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; ΝΕ. τί ἔστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ παῖ; ΝΕ. τί

οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαπαπαῖ.

745. βρύκομαι] βρύχομαι 746. Interjectiones sic scriptae et interpunctae ἀπα. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶπαπαῖ. Correxit Hermannus.
751. δτου] του in litura paullo ampliore. 752. ποιεῖς] ποεῖς
754. οὐκ οἶδα Philoctetae, πῶς οὐκ οἶσθα Neoptolemo, reliqua Philoctetae tribuuntur. Correxit Bothius. παππαπαπαπαῖ Brunckius (nisi quod ὀξυτόνως scripsit) pro πᾶπ(π)απᾶπ(π)απαῖ, quod est in codice, duobus π, quae inclusi, serius additis a m. pr.

προσέρπει, προσέρχεται τὸδ' ἐγγύς.
Adde Trachin. 987. ἤδ' αὖ μιὰρὰ
βρύκει. et 1010. ἤδ' αὖθ' ἔρπει.
WUND.

745. βρύκομαι] Schol. ἐσθίομαι,
καταναλίσκομαι. Perperam in li-
bris βρύχομαι. Hesychius, βρῦξαι·
δακεῖν, καταπιεῖν. ad quam glossam
vide interpretes et Valcken. ad Am-
mon. in βρύκειν p. 32. BRUNCK.
βρύκομαι est in apogr. uno. Attii
ex Philocteta verba apud Cicero-
nem Tusc. 2, 7, 19. comparat
Wakefield. *jam jam absumor, con-
ficit animam | vis volneris, ulceris
aestus.*

746. Aptissime illa crebra repe-
titio litterae π palpitationem oris
et maxillarum, quae hujusmodi
dolorum propria est, exprimit.
HERM.

749. ἀπάμησον] Schol. κόψον,
θέρισον. Cupit Philoctetes morbi

doloribus liberari amputatione pe-
dis, etiamsi ea sit cum vitae peri-
culo conjuncta. Hinc μὴ φείσῃ βίου
addit. WUND.

751. τί δ' ἔστιν—ποιεῖς;] Quid
est, inquit, ita novum subito, quod
tantum de te ejulatum et gemitum
edis? HERM.

753. Post οἶσθ', ὦ τέκνον et post
οἶσθ', ὦ παῖ Turnebus recte posuit
signum interrogandi. Locum bene
explicuit Doederlin. ad Oed. Col.
75. p. 246. "Quippe Philoctetes
a Neoptolemo hoc petiturus, ut
quamvis tantam viderit ab aegro-
tante imminere molestiam, nihilo
minus ipse salutem afferat, vere-
cundatur quodammodo tantum la-
boris illi injungere, et quid velit,
ab illo potius conjectando intelligi
quam a se ipso proferri mavult."

τί ἔστιν] τί δ' ἔστιν Flor. Γ, ex
v. 751. ut videtur.

- ΝΕ. δειδὼν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755
 ΦΙ. δειδὼν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἰκτεῖρέ με.
 ΝΕ. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῶς
 ἦκει γὰρ αὐτῇ διὰ χρόνον πλάνοισ ἴσως
 ὡς ἐξεπλήσθη. ΝΕ. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σὺ,
 δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανεῖς. 760
 βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
 ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἔλῳν
 τὰδ', ὥσπερ ἦτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
 τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὼν, 765
 σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν

755. τοῦπίσαγμα] τοῦπείσαγμα, sed ex τοῦπίσαγμα factum quod libra-
 rius scribere coeperat. 759. ἔσι] ἔ, σ ab S inserto. ἰὼ ἰὼ
 habet codex, non omittit ut Elmaleius ait. 761. λάβωμαι δῆτα]
 Hoc δῆτα, non illud quod v. 761. legitur, addidit S. 766. σῶξ']
 σῶξ' λαμβάνει] Post ei litera erasa, v ut videtur.

755. τοῦπίσαγμα duo apographa
 pro τοῦπείσαγμα. Scholiasta, ἢ
 ἐπιείσθεος, ἢ προσθήκη.

757. μή με ταρβήσας προδῶς]
 Noli me avertatus morbum meum
 decerere. Frequens hic usus verbi
 προδιδόναι. Sic v. 911. WUND.

758. αἴτη] Refertur ad νόσος,
 quod est in voce νόσημα v. 755.
 Idem schema inter voces νέφος et
 νεφέλη notavit schol. Homeri Od.
 12, 75. BUTTM.

πλάνοισ] πλάνης duo apogr. Scho-
 liasta, ὀδοιπορίας· ἦκει ἢ νόσος ἴσως
 ἔτε ἐκορέσθη πλανωμένη ὡς ἐπὶ θη-
 ρὲ δὲ ποιεῖται τὸν λόγον. Loquitur
 de morbo tanquam de persona, ut
 Hesiodus ab Schneidew. citatus
 Op. 102. νοῦσι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ'
 ἡμέρῃ ἢδ' ἐπὶ νυκτὶ | αὐτῆματος φοι-
 τῶσι, κατὰ θνητοῖσι φέρουσαι. Conf.
 etiam hujus fabulae v. 734. 766.
 767. 808.

ἴσως] Non fortasse, sed pariter sig-
 nificat: nisi ἴσως scribendum cum
 Bothio, quod multo probabilius.

759. ἐξεπλήσθη. ἰὼ ἰὼ] Hiatus
 vitiosus. Si recte legitur ἰὼ ἰὼ δύ-
 στηνε σὺ, dubitari nequit quin
 ἐξεπλήσθη in ἐξέπλησ' mutandum
 sit cum Elmaleio, nisi Sophocles
 alio verbo usus est. Similiter de
 morbo suo Philoctetes v. 807. ἔσι
 ἦδε μοι—ὄξεια φοιτῆ καὶ ταχεῖ' ἀπέ-
 χεται.

760. δύστηνε—φανεῖς] Per at-
 tractionem dictum pro δύστηνος
 φανεῖς propter vocativum qui prae-
 cedit. De quo diximus ad Aj. 695.
 Eurip. Troad. 798. χερσὶν ὀλέθρου
 διὰ παντός comparavit Schneidew.,
 Herodoti 1, 25. θέης ἔξιον διὰ πάν-
 των τῶν ἀναθημάτων Linwoodius,
 qui interpretatur, cuius labores om-
 nium aliorum labores superant.

765. πῆμα—τῆς νόσου] Hoc Ae-
 schylo Agam. 580. restituit Por-
 sonus πῆμα' ἀποστρέψαι νόσου, ubi
 codex inepto πῆματος τρέψαι νόσου.

766. αὐτὰ post τὰ τόξα redun-
 dantly illatum perspicuitatis gra-
 tis ob verba interjecta. Sic Xen.

ἕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίη τόδε·
 κούκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἔαν χρεῶν
 ἔκηλον εὐδαιν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
 μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφλέμαι
 ἐκόντα μῆδ' ἄκοντα, μῆδέ τῳ τέχνῃ
 κέλνοις μεθεῖναι ταῦτα, μῆ σαυτὸν θ' ἄμα
 κάμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

770

ΝΕ. θάρσει προνοίας οὐνεκ'. οὐ δοθήσεται

πλήν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

775

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
 μῆ σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μῆδ' ὄπως

771. μῆδ'—μῆδέ τῳ] μῆτ'—μῆ (μῆ corr.) τέτῳ 772. μεθεῖναι] με-
 θεῖνε ταῦτα om. 777. ὄπως] Gl. ὁμοίως superscr. a m. ant.

Anab. 2, 4, 7. ἐγὼ μὲν οὖν βασιλέα,
 ᾧ πολλὰ οὕτως ἐστὶ τὰ σύμμαχα,
 εἴπερ προθυμεῖται ἡμᾶς ἀπολέσαι, οὐκ
 οἶδα ὃ τι δεῖ αὐτὸν ὁμῶσαι. Cyrop.
 1, 3, 15. πειράσομαι τῷ πάππῳ ἀγα-
 θῶν ἰππέων κρᾶτιστος ἰππεὺς, συμμα-
 χεῖν αὐτῷ. Vid. et Heind. ad Plat.
 Phaedr. 16. Gorg. 84. BUTTM.

767. ἐξίη] In apographis cor-
 ruptum in ἐξήη, ἐξίκη, ἐξήκη. ἐξήκη
 probabat Buttmanus, interpreta-
 tus, simulac praestitutum sibi ter-
 minum attigerit, ut ὁ χρόνος ἐξήκει
 dicitur, tempus destinatum elapsum
 est.

768. λῆξαι πρότερον] Scholiasta,
 τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν
 κοιμηθῆναι.

771. ἐκόντα μῆτ' ἄκοντα] Apud
 poetas et in Ionum prosa de duo-
 bus vel tribus, quae neganda sunt,
 primum particula negativa inter-
 dum destituitur, e sequentibus re-
 trahenda. Arist. Av. 694. γῆ δ'
 οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Herodot.
 4. 28. ἡμίονοι δὲ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται
 τὴν ἀρχήν. Pythag. aur. carm. 26.
 πρῆξαι μῆτ' εἰπεῖν ὃ τι τοι μῆ βέλτε-
 οὖν ἐστίν. Cf. Schaef. ad L. Bos.
 Ellips. p. 777. et Elmal. ad Oed. T.

817. BUTTM. μῆτ' in μῆδ' mu-
 tavi et μῆδέ τῳ ex apogr. pluribus
 scripsi pro μῆτε τῳ.

772. ταῦτα est in apographis tan-
 tum non omnibus.

773. κτείνας γένῃ] Sic σημήνας
 γενοῦ Oed. T. 957. ubi v. annot.

774. θάρσει—] Sententia haec
 est: quod ad providentiam quidem
 meam attinet, bono animo es: ne-
 mo hunc arcum praeter te et me
 habebit. Sunt haec consueta tra-
 gicis ambiguitate dicta, quum Phi-
 loctetes haec dici putet tanquam
 ab amico, qui ei arcum religiosis-
 sime custodire velit: spectatores
 autem gaudere Neoptolemem vi-
 deant, quod potiatur arcu, nec se
 temere arma, quibus sit Trojam
 capturus, alii permissurum dicere.
 HERM.

775. τύχῃ] Bona fortuna.

776. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον] Scholiasta, ἰλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε
 αὐτὰ μῆ γενέσθαι σοι πολύστονα,
 πικρὰ καὶ αἴτια κακῶν. Invidiam
 venerare. Est autem invidia deo-
 rum, de qua apud Eur. Iph. A.
 1096. chorus exemplo Iphigeniae
 ad eum diem ab omni parte bea-

ἔμοί τε καὶ τῆ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῃ.

ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶν' γένοιτο δὲ

πλοῦς οὐριός τε κεύσταλῆς ὅποι ποτὲ

780

θεὸς δικαιοὶ χῶ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μὴ μ' ἀτελῆς εὐχῆ

στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ

κηκίων αἷμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.

παπαῖ, φεῦ.

785

παπαῖ μάλ', ὦ ποῦς, οἶά μ' ἐργάσει κακά.

προσέρπει,

προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.

ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.

776. τῶν ἐκ τὸ factum a m. pr. 788. κεύσταλῆς] καὶ εὐσταλῆς 782.

ἄλλε sine accentu. 783. φοίνιον] φάνιον 784. προσδοκῶ] προσδοκῶ,
a m. pr. 786. ἐργάσει] ἐργάσει 789. φύγητε] φύγητε

visumque motus sit: κενός ἐγὼν
ἀπειρῆς, μὴ τις θεῶν φέρος ἔλθῃ.
BUTTM. Invidiam placare sua-
det Philoctetes adolescenti, sagit-
tas ei traditurus, rem maximi pre-
tium et divina quadam vi instructam,
cujus possessio facile decorum invi-
diam excitaverit. F. JACOBS.

776. τῆ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῃ]
Herculi.

779. ὦ θεοί—] Facit Neoptole-
mus quod monuerat Philoctetes:
veneratur deos, ut dent gestare
sine damno hunc arcum. In reli-
quis eadem, de qua saepius dictum
est, ambiguitas, aliud dicente Neo-
ptolemo quam dici Philoctetes pu-
tat. HERM.

780. Οἰαίς κεύσταλῆς in uno ex-
pressum est apogr. In ceteris καὶ
εὐσταλῆς, ut in codice.

782. ἀλλὰ δέδοικ'. ὦ παῖ. μὴ μ'
ἀτελῆς εὐχῆ] Duodecim hae syl-
labae ab interpolatore positae sunt,
sententiam, quae ex verbis proxi-
mis componi poterat, supplente,
quum trimeter ab Sophocle scriptus

excidisset.

783. φοίνιον] φάνιον etiam in duo-
bus apogr.

784. κηκίων αἷμα] Supra 679. αἰ-
μαὶ κηκισμένα ἔλκεων. Verbum est
neutrum cujus utraque forma pro-
miscue adhibetur. BRUNCK.

786. ἐργάσει] Futuro utitur quia
metuit ne relicturus eum sit Ne-
optolemus. Monuit Schneidew.

788. προσέρχεται τόδ' ἐγγύς] τόδε
non ita dicit ut sensus sit, hoc ma-
lum prope accedit, sed, malum jam
prope accedit. Praesentiam enim
indicat pronomen demonstrativum,
ut τόδ' ἐξέπερθε v. 29. HERM.

οἴμοι μοι] Hanc interjectionem
Apollonius de adverb. p. 588, 25.
οἴμοι μοι uno vocabulo scribit. In
Flor. Γ. est ἔμοι τάλας.

789. ἔχετε τὸ πρᾶγμα] Rem om-
nem tenetis, i. e. videtis quas vobis
molestias morbus meus paraturus
sit. WUND.

φύγητε] φύγητε Flor Γ., cetera
apogr. φύγητε.

ἀτταταῖ.

790

ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἶθε σου διαμπερὲς
 στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε. φεῦ, παπαῖ.
 παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοὶ στρατηλάται,
 Ἄγαμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
 τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
 ὦμοι μοι.

795

ὦ θάνατε θάνατε, πῶς αἰὲ καλούμενος
 οὔτω κατ' ἡμᾶρ σὺ δύνα μολεῖν ποτε;
 ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν
 τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ
 ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγὼ τοι ποτὲ
 τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν δπλων,

800

790. ἀτταταῖ, ut παπαῖ, cum circumflexo, non δξυτόνωσ. 792. ἔλγη-
 σις] λ in litura. 798. δόνη Porsonus pro δόνη

791. ξένη] ξείνη Eustath. p. 1396, 7.
 Κεφαλλήν] V. ad v. 264.

792. στέρνων ἔχοιτ'] Pectori in-
 laereret.

795. τὸν ἴσον χρόνον] Notandus
 anapaestus ex duobus vocabulis
 compositus, quod nusquam factum
 in antiquioribus tragoediis. τρέφοι-
 τε pro ἔχοιτε dictum, ut non raro
 apud Sophoclem.

797. ὦ θάνατε—] Similiter Phi-
 loctetes apud Aeschylum, ejus
 versus servavit Stobaeus Floril. 120,
 12. ὦ θάνατε Παιῶν, μὴ μ' ἀτιμάσῃς
 μολεῖν. | μόρος γὰρ εἰ σὺ τῶν ἀηκέ-
 στων κακῶν | ἰατρὰς, ἔλγος δ' οὐδὲν
 ἔπτεται νεκροῦ.

798. δόνη] Sic Attici veteres, non
 δόνη, quod recte correxit Porsonus.
 De quo dixi ad Eurip. Hec. 253.

800. τῷ Λημνίῳ—πυρὶ] Scholi-
 asta, ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὸ ἐργαστή-
 ριον τοῦ Ἡφαίστου, ἐνθα καὶ κρατῆ-
 ρεῖς εἰσιν. Hinc infra 986. ὦ Λημνία
 χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας ἤφαι-

στότευκτων. Indicatur his verbis
 Lemni mons ignivomus Mosychius,
 de quo egi in dissertatione inserta
 Museo stud. antiq. German. vol. 1.
 part. 2. p. 296. BUTTMANN.

ἀνακαλουμένῳ] Inepte per παρα-
 καλοῦντι explicatur in gl. codicis.
 Nam nihil aliud significare potest
 quam invocatio, quod ferri posset in
 αἰεὶ vel πολλά vel simile quid addi-
 tum esset, ut v. 799. θάνατος αἰεὶ
 καλούμενος dicitur. Quanquam ne
 sic quidem aptum esset. Nihil
 enim, ut vere monet Hermannus,
 ad rem facit invocatum esse ignem,
 sed vivum esse flammantemque,
 quum in eum se praecipitari cupit.
 Recte igitur Toupius Emend. vol.
 3. p. 130. ἀνακαλουμένῳ correxisse
 videtur, quod aptissime dictum de
 igne per intervalla provoluto ex
 monte ignivomo.

801. κἀγὼ τοι ποτε] Schol. ὅτε τῆν
 πυρὰν Ἡρακλέους ἀνῆψεν.

ἄ νῦν σὺ σώξεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

τί φῆς, παῖ;

τί φῆς; τί σιγᾶς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς;

NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.

ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχυ' ὡς ἦδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾶ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.

ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπης μόνον.

NE. θάρσει, μενούμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; NE. σαφῶς φρόν.

ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἐνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

NE. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω

803. σώξεις] σώσεις

807. Versus inter lineas a m. pr. insert

809. καταλίπης] καταλείπησι, ἰ ab S.
ἐμοῦστι

813. μενεῖν] μένειν

812. ἐμοῦστι Hermannus p

814. μ' in litura.

803. τοῦτ'] I. e. τὸ κατακαῦσαι, ut
schol.

805. τί σιγᾶς] Schol. λαβὼν τὰ
τέξα ὁ Πύρρος ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί
ἔρα ποιήσειεν. Pyrrhum scholiasta
dicit Neoptolemum: v. ad v. 927.

ποῦ — ὦν κυρεῖς;] Non ubi sit,
sed quid cogitet quaerit. Quocum
Wund. comparat Electr. 922. οὐκ
οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης κυρεῖς.

807. καὶ θάρσος ἴσχυς] Etiam fidu-
ciam habet, non metum tantum.

808. ὀξεῖα φοιτᾶ καὶ ταχεῖ' ἀπέρ-
χεται] Sensus hic est: nam vehe-
mens est quum venit, et ob id ip-
sum celeriter discedit. Etenim,
"si summus dolor est, necesse est
breve esse." Epicurus ap. Cic.
Tusc. 2, 18. dicit. WUND.

811. οὐ μὴν σ' ἐνορκόν] Similiter
Oed. Col. 650. οὐτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς
κακὸν πιστώσομαι. SCHNEIDEW.

812. Notanda etiam hic ambi-
guitas. Neoptolemus enim oracul-
um in mente habet, sed Philoctetes
eum de officio viri boni loqui ex-

istimat. HERM.

813. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν] Oed.
Col. 1632. δός μοι χειρὸς α
πίστιν ἀρχαίαν τέκνοισ. Trach. 118
ἐμβαλλε χεῖρα δεξιάν πρώτιστά μ
Eur. Med. 21. ἀνακαλεῖ δὲ δεξ
πίστιν μεγίστην.

814. ἐκεῖσε νῦν μ'] Intelligit
ἄγε vel κόμισε.

ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε — οὐκέτ'
θεοῦσθαί μ' ἐᾶ] Simulatque data de-
tra Neoptolemus Philoctetae p
miserat mansurum se esse, du
ille somno sopitus jaceret (cf. 76
773), videmus Philoctetam sub
tanto morbi cruciatu affligi, qui
insaniam homines abripere sole
In summo isto dolore cruciatuq
non mirum est adeo abrupto bre
que eum sermone uti ut ab ip
Neoptolemo non intelligatur in
nirqe existimetur. Non en
intellexisse verba ejus, ἐκεῖσε
μ' ἐκεῖσε et quod deinde addit
apparet ex interrogationibus N
optolemi, ποῖ λέγεις et τί παραφ

ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὐ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815

ΦΙ. μέθες μέθες με. ΝΕ. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.

ΝΕ. οὐ φημ' εἰσείναι. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἣν προσθίγῃς.

ΝΕ. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.

ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·

τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ. 820

ΝΕ. τὸν ἄνδρ' εἰκεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου

ἔξειν· κᾶρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,

ιδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,

μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς

αἱμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' εἰσώμεν, φίλοι, 825

ἔκηνον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟ. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ὕπνε δ' ἀλγέων,

827.-838. = 843.-854.

815. λεύσσεις] λεύσησι pr. ut videtur.
mannus pro μεθίημι (μεθείημι pr.) τί δὴ

818. μεθίημ', εἴ τι δὴ Her-
827.-838. Versus sic divisi,

νεῖς αὐ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
Quodsi conjecturae locus, nihil pro-
fecto probabilius quam in antrum,
quod in edito loco situm erat (cf.
v. 29.), duci se Philoctetam a Ne-
optolemo voluisse, ut somnum ibi,
quo se mox correptum iri videbat,
captaret, summis autem doloribus
fractum ita et locutum esse et cor-
pus jactasse, ut, quid vellet, Ne-
optolemus divinare vix posset. Rur-
sus autem, quum apprehendisset
Neoptolemus Philoctetam ductu-
rus eum quo vellet, adeo crescit
morbi vis cruciatusque, ut ne pe-
dem quidem Philoctetes movere
amplius tactionemve Neoptolemi
ferre possit. Itaque rursus dimitti
se jubet, ibi ubi erat in terram se
projecturus. Neoptolemus tamen,
id quod consentaneum erat, me-
tuens, ne dimissus a se Philoctetes
pro eo, in quo erat statu, subito in
terram prosterneretur gravioreque
malo afficeretur, jussui ejus tum

denique obtemperat, quum tactio-
nem omnem summo sibi malo nunc
esse addidit. Tum dimissus humum
se abjicit, ita saevientibus morbi
doloribus, ut illico mortem sibi con-
tingere optet. WUND.

815. τὸν ἄνω—κύκλον] Convexa
coeli. Eur. Ion. 1147. οὐρανὸς ἀθροί-
ζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ. WUND.

819. ὅπως ἔχω] Ut nunc sum, i. e.
statim, illico. HERM.

821. οὐ μακροῦ χρόνου] Intra
breve tempus.

822. ιδρώς γέ τοι νιν πᾶν κατα-
στάζει δέμας] Scriptura interpolata.
Absurde enim haec verba praecedentibus
κᾶρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε
per γέ τοι particulas adjunguntur,
ubi τε particula potius opus erat,
quam ipsam pro γε restitui voluit
Buttmannus, vel δέ. Verum τοι
quoque ineptum est. Scribendum
videtur ἰδρῶ ῥέον τε πᾶν καταστάζει
δέμας.

827. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαῆς] Eusta-

εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις
 τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
 Ἰθ' ἴθι μοι παιήων.
 ὦ τέκνον, ὄρα ποῦ στάσει,
 ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι τάντεῦθεν

83

ἐντὶ—| ἡμῖν—| εὐαίων—| ὄμμασιν—| τάνδ'—| ἴθι ἴθι—| ὦ τέκνον—| ποῖ δὲ—| τάντεῦ
 θεῶν—| ἤδη—| πράσσειν—| γνώμαν—| πολὺ—. pariterque in antistropha. 828
 εὐαῆς Hermannus pro εὐαῆς. 829. Alterum εὐαίων addidit Turne
 bus. 830. ὄμμασιν] ὄμμασι ἀντίσχοις Brunckius pro ἀντέχοι
 831. τανῦν] τὰ νῦν 832. Ἰθ' ἴθι μοι παιήων scripsi pro ἴθι ἴθι μοι παιή
 833. στάσει] στάση 834. βάσει] βίση

thius p. 974, 25. ubi de Homericō
 ἀπήμενα ὄπνον agit, ἐντεῦθεν δὲ λα-
 βὼν Συφοκλῆς ὀδύνης καὶ ἀλγέων
 ἀδελφῶν τὸν ὄπνον προσφωνεῖ.

ἀλγέων] ἀχέων Flor. Γ. De me-
 tro dictum ad Trach. 1005.

828. εὐαῆς ex Hermannī emenda-
 tione, quamvis ab ipso postmodum
 improbata, dedi. Codex et pro-
 grapha εὐαῆς, nisi quod in Γ. εὐμε-
 νῆς legitur. Quamobrem scholi-
 astae verba εὐπνοῦς. εὐμενῆς, καλῶς
 ἔγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. fortasse sic
 potius sunt digerenda, ut εὐμενῆς
 non ad εὐαίων. quod placuit editori
 Romano et Elmsleio, sed ad εὐαῆς
 referatur, cuius vocabuli diversam
 scripturam εὐαδῆς in aliis libris fu-
 isse inventam Schneiderus collegit
 probabiliter ex glossis Hesychii, εὐ-
 αδῆς, εὐπνοῦν. εὐαδῆς (scr. εὐαδῆς),
 εὐήνεμος. οἱ δὲ εὐαῆς (scr. εὐαῆς, ut
 paullo post legitur εὐαῆς. εὐήνεμος).
 Quod ipsum εὐαδῆς nunc restituen-
 dum puto, non tamen ab ἄω, sed
 ab ἀνδάνω derivandum. Constructio
 vocativi eadem est quae in verbis
 Aeschyli Suppl. 535. γενοῦ πολυ-
 μῆστορ ἔφακτορ Ἴους, aut Theocriti
 ἔλαβι κῶρε γένοιο similibusque ex-
 emplis pluribus poetarum: v. ad
 Aj. 695. Cum forma autem vo-
 cativi comparandum ἀδυσπῆς φάτι

Oed. T. 151. ex codice pro ἀδυσπῆ
 restitutum. Metrum denique es-
 choriambicum cum molosso

— / — — — / —

ut in Electra v. 129. ὦ γενέθλα γεν-
 ναίων.

829. εὐαίων εὐαίων] Sic Eur. Ion
 126. εὐαίων εὐαίων εἴης, ὦ Λατοῦ
 παῖ.

830. ἀντίσχοις] Praetentam teneas
 Genitivo junxit hoc verbum in Oed.
 Col. 1650. ἀνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτω
 ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατῶς
 HERM. Metrum choriambicum.

831. τάνδ' αἴγλαν] Caliginem offu-
 sam oculis Philoctetae dormientis
 quae ipsi lux esse videtur. Nam
 indicatur, ut Linwoodius monet
 lux illa seu falsa potius lucis ima-
 go, quae consopitos in somniis ha-
 bet et facit ut dum lumine sib
 perfusi videntur, re vera tamen in
 tenebris sint, nec eorum quae cir-
 cum se geruntur aspiciant quid
 quam.

834. ποῖ (ποῦ Flor. Γ.) δὲ βάσει
 delet Hermannus. Incerta hujus
 loci emendatio est propter inter-
 polatam versus antistrophici lectio-
 nem. Schol. ποῦ στηση τῆς γνώ-
 μης; ποῖας γνώμης κρατήσεις; Ver-
 ba ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει, quae

φροντίδος. ὄρῳς ἤδη. 835

πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;

καιρός τοι πάντων γνώμαν ἰσχων

πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

ΝΕ. ἄλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδὲν, ἐγὼ δ' ὄρῳ σὺνεκα θήραν

τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε κλέοντες. 840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροὺν ὄνειδος.

ΧΟ. ἄλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·

ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αἴθις,

βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον, 845

πέμπε λόγων φήμαν·

838. πολὺ τι addidit Hermannus. φήμαν Turnebus] φήμαν

842. σὺν ex σὺμ factum. 846.

Bruck. vertit, ubi consistas, quomodo vertas, Buttmannus monet dictionem continens-epithetivalem de re ab omni parte agenda, comparatque Soph. Aj. 1237. καὶ βάντος, ἢ καὶ σάντος, αἴπερ οὐκ ἐγώ;

τὰν τεύθεν] Quomodo mihi quae restant curanda sint, interpretatur Buttmannus. Scholiasta, τὰ μερὰ ταῦτα πῶς ὄρῳς φροντίδος; ὄρῳς ἀντὶ τοῦ ἐνοεῖς.

835. ὄρῳς ἤδη] Vides jam quid faciendum sit, i. e. abundum esse relicto Philocteta. Sic Wunderus. Vides jam hunc somno sopitum jacere, Linwoodius.

836. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν] Metrum idem quod v. 818. Erfurdlius μένομεν propter scripturam vulgatam ὄν v. 852. ubi codex ὄν.

837. καιρός τοι πάντων γνώμαν ἰσχων] Tres molossi. "Opportunitas enim, quae in omnibus rebus optime consulit, egregiam eamque celorem victoriam adipiscitur. Sic Aj. 163. ταῦτων γνώμας προδιδασκειν." LINWOOD. Similes sententias comparat Schneidew. Pin-

dari Pyth. 81. ὁ καιρός πάντῳ ἔχει κορυφαί. et Sophoclis El. 75. καιρός ἀνδράσιν | μέγιστος ἔργου πάντός ἐστ' ἐπιστάτης.

838. Addidi tres quae exciderant syllabas πολὺ τι, ut olim coniecerat Hermannus. Quo non animadverto alii in versu antistrophico v. 854. eiecerunt ἐνδεῖν, conjectura parum probabili. Versus est dimeter dochmiacus. Verba recte explicat scholiasta, ὁ καιρός ἐκεῖνος ὁ εὐδαίμων ἐπιτελούμενος πολλοῖς εὐδεξίαν σὺνεγγυς παρέχει. παρὰ πόδα· πλησίον. ἄρνυται· ἀποφέρεται. Tendunt autem haec omnia eo ut Neoptolemus arcum asportet, relicto in Lemno Philocteta.

842. Jungenda verba ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν hoc sensu: imperfecta et quantum sunt perfecta mendacis parva. WUND.

845. βαιάν—πέμπε λόγων φήμαν] Scholiasta, μικρὰ καὶ ἡρέμα μοι, φησί, διαλέγου, μὴ ποτε ἀπεύσθαι κοιμώμενος. V. 574. ἂν λέγῃς δὲ μὴ φάναι μέγα.

846. φήμαν codex. ~~βαιάν~~

ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς
 ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
 ἀλλ' ὅ τι δύνα μάκιστον,
 κείνῳ μοι, κείνο λάθρα
 ἐξιδού ὅπως πράξεις.
 οἶσθα γὰρ ὦν αὐδῶμαι,
 εἰ ταύταν τούτων γνώμαν ἴσχεις,

850

849. δύνα] δύναι 850. λάθρα] λάθραϊ 851. ἐξιδού] ἐξιδου ὅπως]

ἴτι, cum gl. ὅπως. 852. ὦν] ὦν, ὄν ab S. 853. ταύταν] ταύταν
 τούτων] τούτωι ἴσχεις] ἔχεισ cum signo ad quod refertur annotatum
 in marg. ab S (sine γρ.) ἴσχεισ

dum φάμαν ut Brunckius cum Turnebo edidit. φάμα est in El. 1066. Oed. T. 158. 475. et saepius apud Euripidem: φήμα scribitur apud Aeschyl. Suppl. 696. ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φήμα φιλοφύργμυξ. apud Eurip. Hippol. 158. φήμαν πέμπων βασιλεία. 573. ἔνεκε τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι. Ibid. 774. τάν τ' εἴδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν, duo codd. et Lascaris φήμαν. In Hecub. 176. οἶαν οἶαν ἀίω φάμαν, codd. Flor. duo φήμαν.

847. πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς | ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν] Errarunt interpretes, qui πάντων interpretati sunt omnium hominum. Est neutrius generis pendetque ab adjectivo εὐδρακῆς, infinitivo λεύσσειν addito ut οὐ φατὸν εἰπεῖν et alia hujusmodi dicuntur.

849. δύνα] In apographis δύναιο. μάκιστον] Schol. μέγιστον, εὐσύμβελον, σύμφορον. Videtur μάκιστον ἐξιδού hoc sensu dictum esse: longissime dispice, id est diligentissime considera. WUND.

850. κείνο λάθρα] λάθρα ab emendatore additum videtur lacunae explendae causa. Triclinius haec sic interpolavit, κείνῳ μοι γὰρ μέγιστον | λάθρ' ἐξιδού ὅ τι πράξεις, imperite elisa altera syllaba voc. λάθρα, quae longa est.

851. ὅ τι] In codice adscriptum ὅπως sive ut interpretatio sive ut varia lectio, quae vera est, ut videtur. ἴτι apographa.

852. οἶσθα γὰρ ὦν αὐδῶμαι] γὰρ sententiae secundariae additum, quia in principio collocata est. Legitimus enim verborum ordo hic est, εἰ γὰρ ταύταν τούτων (οἶσθα ὦν αὐδῶμαι) γνώμαν ἴσχεις—. “Verte, quod si hanc de his rebus (scis bene quas dico) sententiam habes (sc. ut non statim abeas, sed maneat dum somnus eum reliquerit), mala profecto inextricabilia sapientibus in eo videre licet. Pluribus Neoptolemum monere non vult chorus, ne a somno experrectus audiat Philoctetes.” LINWOOD. In codice ὦν, superscripto ὄν, quod est in apographis, praeter duo quae ὄν, et in annotatione scholiastae, qui male interpretatur δι' ὄν λέγω· ἀντὶ τοῦ τὸν Φιλοκτήτην. διὰ μέσου τοῦτο εἶρηκε. De forma media αὐδῶμαι dictum ad v. 130. Triclinius οἶσθ' οἶσθ' ὄντιν' αὐδῶμαι. |

853. ταύταν Flor. Γ. In reliquis apogr. ταυτάν (praeter unum, in quo τὴν αὐτάν), quod legit scholiasta, sic haec interpretatus, εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἶρειν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. Perversum est τούτω de Ulixo

μάλα τοι ἵπορα πυκνοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

οὔρος τοι, τέκνον, οὔρος· ἀιτῆρ δ'

855

ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν,

ἐκτέταται νύχιος, ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός,

οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὐ τινος ἀρχων,

860

ἀλλ' ὥς τίς τ' Ἀἰδᾶ παρακείμενος

ὄρῳ. βλέπει καίρια φθέγγει

854. Post τοι tres quattuorve literae ornae, punctis, quae supersunt, notatae. πυκνοῖς] πυκνοῖσιν

855. Versus sic divisi, οὔρος τοι—
δ' ἀνόμματος— ἐκτέταται— ἀλεῆς— οὐ χερὸς— ἀλλ' ὄρῳ— τὸ δ' ἀλά-
σιμον— πόνος—

859. ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός] ἀλεῆς ἐσθλός ὕπνος,
literae β' α' ab S vel alia m. antiquiore. 861. ὅς τις] ὅστις Ad-
didi τ'

intelligi, cujus nulla in antecedentibus versibus mentio facta erat. Restituito ταύτας sponte intelligitur ταύτας in τούτων esse mutandum, quod respondeat genitivo δν. Hoc enim dicit, si ita sentis de Philocteta ut abducendum ipsum esse status—: quod necessarium sibi videri indicaverat Neoptolemus v. 841.

ἔχεις] Sic apographa praeter Flor. Γ. in quo ἔχεις.

855-859. Magna est metrorum perversitas in his versibus, qui non dubito quin ex quattuor vel quinque tetrametris dactylicis coaluerint, quorum penultimi superest initium ἐκτέταται νύχιος, ultimi autem finis ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός. Sensum verborum hunc esse patet, opportunum nunc esse cum arcu discedere, dum Philoctetes dormiat.

856. ἀνόμματος recte explicat scholiasta ἐστέρηται τοῦ φωτός.

857. ἐκτέταται] Schol. ἐπεὶ κατὰ νότα καθέδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπεν τὴν ἡμέραν νότα ἔχων, ἀπὸ τοῦ κοιμώμενος. τὸ δὲ ἐξῆς ἐκτέταται νύχιος, οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς ἀρχων,

ἀπὸ τοῦ οὐδὲν τῶν μελῶν ἐνδύμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν.

859. ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός] Scholiasta, ὁ ὕπνος ὁ ἐπὶ τὴν ἄλκιον τοῦ ἡλίου. ἀλεῆς θερμὸς παρὰ τὴν ἄλιαν. Ὅμηρος (Od. 4, 23.) "ἀλεῆ τε γίγνηται." τοῦτο δὲ κατ' ἐαυτὸς φησιν. ὕπνος σύμφορος ἡμῶν ἐστὶ καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. Apparet ex his scripturam corruptam ἀλεῆς, quam in ἀλεῆς mutabat Reiskius conjectura non improbabili, jam in grammaticorum Alexandrinorum exemplaribus existisse.

861. ὅς τις] ὅστις codex: unde in uno apogr. ὅστις, in ceteris ὅς τις. Addidi τ'. ὅς τις τε formula epica. Sic post Homerum Apollon. Rh. 4, 1682. ἀλλ' ὅς τις τ' ἐν δρεσσι πελοπόννη ὄψοθι πεύκη. Wunderus ἀλλὰ τις ὡς Ἀἰδᾶ praetulit. Ἀἰδᾶ παρακείμενος dictum ut Oed. T. 972. κείται παρ' Ἀἰδᾶ Πάλυβος. unde hic quoque Ἀἰδᾶ πέρα κείμενος scribi potest.

862-864. ὄρῳ. βλέπει καίρια φθέγγει (φθεγγῶν superact. in Par. 2712.) | τὸ δ' ἀλάσιμον ἐμῆ φρον-

τὸ δ' ἀλώσιμον ἀμᾶ
φροντίδι, καὶ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

ΝΕ.σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν. 865

κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κᾶρα.

Φί. ὦ φέγγος ὑπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπιδῶν

ἀπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.

οὐ γὰρ ποτ', ὦ καί, τοῦτ' ἀν' ἐξηύχης' ἐγὼ

τλήναι σ' ἐλεινῶς ὦδε τὰμὰ πῆματα

870

μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.

οὐκ οὖν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως

οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.

863. τὸ δ'] τόδ' pr. ἀμᾶ scripsi pro ἐμᾶ 866. ἀνὴρ] ἀνὴρ
871. εὐφόρως Brunckius pro εὐπύρως. 873. ἐνογκεῖν] Sic, non ἐνέγ-
κω ἀγαθοὶ] ἀγαθοὶ

τῆς, καὶ, [πόνος ὁ μὴ φοβῶν κρᾶ-
τιστος.] Haec quoque corrupta
sunt et lacunosa quum sensus tum
metra ostendunt. Et illa quidem
verba ἀμᾶ—ἀμᾶ duorum tetrame-
torum dactylicorum reliquiae esse
videantur, in quibus φθέγγει Wun-
derus, reliqua tamen non expedi-
ens, in φέγγει olim mutabat. Pro
ἐμᾶ restitui ἀμᾶ, ut infra v. 1314.
Postrema autem sic sunt dige-
renda, φροντίδι, καὶ, πόνος | ὁ μὴ
φοβῶν κρᾶτιστος. Iisdem numeris
systema dactylicum clauditur Oed.
Col. 235. μή τι πέρα χρέος | ἐμᾶ
πάλαι προσέφη. et alibi non raro.
Verba explicat scholiasta, τὸ δὲ
ἀλώσιμον, ὃ ἔστι πέρασ, ἀνάκειται
τῇ ἐμᾶ φροντίδι. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβου
ἔχων κρᾶτιστός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς
κῆδον ἀρᾶν. ἀπὸ τοῦ, μὴ φοβη-
θῆμεν, πάντα γὰρ ἀνόμεν. Non
recte intellexit prima verba, quae
sic construenda erant, τὸ δ' ἀλώσι-
μον ἐμᾶ φροντίδι τόδε ἐστίν, —

865. ἀφεστάναι φρενῶν] Pertur-
bati mente, ut ἐκστῆναι φρενῶν Eu-
rip. Or. 1011. Bacch. 357. quod
comparat Wunder.

867. ἐλπιδῶν ἀπιστον] I. e. ὑπὸ
τῆς ἐμῆς ἐλπίδος ἀπιστηθέν. HERM.
οἰκούρημα per φυλακῆ, παρουσία ex-
plicat schol.

869. ἐξηύχης'] I. e. ἐνόμισα, ut
schol. ἐξηύχων est Antig. 390.

872. Ineptum huic loco εὐπύρως
recte in εὐφόρως mutavit Brunck-
ius. εὐπύρως est in apogr. Lb.,
quod adverbium non aliunde co-
gnitum est quam ex scholiasta
Joannis Climaci ad scalam para-
disi p. 39. πόνον πόνει εὐπύρως, ἵνα
δυναθῆς ἐκφυγεῖν τῶν ματαίων πόνων
τοῦδε πόνου. Eldikius εὐλόφως,
collato scholio ad Ajax. 61. ἐλόφη-
σεν] ἐπαύσατο ἀπὸ τῶν ὑποσυχίων·
ἴδεν καὶ τὸ εὐλόφως φέρειν. Verba
εὐλόφως φέρειν Eustathius p. 824,
32. et 1653, 5. memoriae errore
cum versu Antigoniae 291. con-
junct, iterumque in εὐλόφως εἶχον
mutata p. 1536, 48. Verum εὐ-
λόφως, quod de iis dicitur, qui ju-
gum patienter ferunt, minus aptum
huic loco.

873. ἀγαθοὶ στρατηλάται] Ironice
dictum ut τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα An-
tig. 31.

σὺ μὲν αὐτὸς ἄρον, σὺ μὲν
ἴπ', ἡμῖν ἂν κόπος μὲν ἀπ
ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπ
ΝΕ. ἀλλ' ἠδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν
ἀνώδυνον βλέποντα κάμπ
ῶς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ σι
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορ
νῦν δ' αἶρε σαυτὸν· εἰ δέ κ
οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου
ἐπέπερ οὕτω σοὶ τ' ἔδοξ' ἔ
ΦΙ. αἰὲν τὰδ', ὦ παῖ, καὶ μὲν ἐπι
τούτους δ' ἔλασον, μὴ βαρυνέ
δοσῆν πρὸ τοῦ δέοντος οὐκ
ἔστι πόνος τούτοις συναίε
ΝΕ. ἔσται τὰδ'· ἀλλ' ἴστω τε καὶ
ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύνηθες ὄρθω

- ΝΕ. παπαῖ τί δῆτ' ἄν δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε ; 895
 ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ ;
 ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χρῆ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
 ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἐπεισεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι ;
 ΝΕ. ἀπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὄτων λιπῶν τις δρῶ τὰ μὴ προσεικότα.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρῶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
 ΝΕ. αἰσχροὺς φανούμαι τοῦτ' ἀνιῶμαι κάλαι.
 ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δρῶς ἐν οἷς δ' αὐδῶς ὀκνῶ.
 ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω ; δεύτερον ληφθῶ κακός,

895. δῆτ' ἄν Schaeferus pro δῆτα 79] λέγε 901. ἐπεισεν]
 ἐπεισεν 902. αὐτοῦ] αὐτοῦ 906. κάλαι] κάλι, αἰ a m. pr.,
 ut 913. 966. 907. γε] τε 907. οἷς δ'] οἷ δ' (sic) pr. οἷστ' sec.

895. τοῦνθένδε] I. e. τὸ μετὰ ταῦ-
 τα, ut schol. Sic τάνθένδε El. 1307.
 γε ex aliquot apogr. pro λέγε.

896. ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ ;] I. e.
 quoniam tendit oratio tua ! Nam
 ποῖ ἐξέβης ad meditationem refer-
 tur, ut v. 805. ποῦ ποτ' ἄν κυρεῖς ;
 et apud Eurip. Iph. T. 781. ἐξέβην
 γὰρ ἔλλασσε. HERM. In apogr.
 Harleiano λόγῳ, recte fortasse.

897. οὐκ οἶδ'] Schol. ἀθημονεῖ
 ἔνοον ὅτι μίλλαι ἑκαπατῶν τὸν
 φιλακτῆτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν
 Ἰάσον, οὐκέτι ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθά-
 περ ἐπαγγέλλετο.

899. ἀλλ' ἐνθάδ' —] Hoc dicit,
 et eo jam hujus quod dico mali
 parveni ut reticere non possim.
 WUND.

901. ἐπεισεν] ἐπεισεν, cum co-
 dice, Flor. G. Cetera apogr. ἐπεισεν.
 904. ἔξω τοῦ φυτεύσαντος] Ἐξίτρα

genitorem, id est alienum a geni-
 toris moribus. Libanius vol. 1.
 p. 574. τοῦ νῆσι κάλειος ἕθους καὶ
 τῆς ἐμῆς πολιτείας ἔξω τὸ πρῶγμα
 εἶναι δοκεῖ. Aristid. vol. 1. p. 386.
 ἔξω τῶν εἰσθότων. MUSGR.

906. κάλαι] Conf. 913. 966.
 907. γε—δ'] Apographa vel sic,
 vel τε—τ'.

ὀκνῶ] Intelligit μὴ αἰσχροὺς φαίνε-
 908. δεύτερον] Primum sibi visus
 erat Neoptolemus pravus fuisse,
 quum sagittarum Philoctetae con-
 sequendarum causa mendacijs be-
 nevolentiam ejus sibi conciliaret
 diceretque velle se eum navi ex
 insula abducere. Iterum pravus
 sibi nunc videbatur futurus esse,
 si deducens Philoctetam in navim
 reticeret, quod non debebat am-
 plius reticere, non in patriam, quo
 sperabat Philoctetes, iter suscipi,

- κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν ;
 ΦΙ. ἀνὴρ ὄδ', εἰ μὴ ἔγωγε κακὸς γνώμην ἔφυν, 910
 προδούς μ' ἔοικε κάκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.
 ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μαυθάνω.
 ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 ΦΙ. οἴμοι, τί εἶπας ; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.
 ΦΙ. ποῖον μάθημα ; τί με νοεῖς δράσαι ποτε ;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν. 920
 ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς ; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
 τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
 ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
 δέδρακας ; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
 ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
 τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

910. ἀνὴρ] ἀνὴρ αι	ἔγωγε] κἀγὼ	911. ἔοικε] ἔοικεν	913.
πάλαι] πάλιν, αι a m. pr. vel alia ant.		916. τὸν] τῶν	στέ-
λον] στόλων pr.	919. σῶσαι] σῶσαι	924. τὰ om.	926.
ποιεῖ] ποιεῖν			

ideoque turpissimo eum mendacio falleret, dicens domum se eum reducturum esse, quum tamen Trojam renavigaret. WUNDER. Conf. v. 915. 916.

910. εἰ μὴ ἔγωγε κακὸς γνώμην ἔφυν] Schol. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι. Similiter El. 472. εἰ μὴ ἔγωγε παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς. WUND.

912. Schol. οὐχ ὅτι καταλείψω σε, ἀχθομαι, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν· ἐπὶ Τροίαν δὲ φησίν.

913. πέμπω] πέμπων aliquot apogr. "Ut ad λιπὼν e praecedentibus intelligitur στελεῶ, ita ad πέμπων intelligendum est στείλω." HERM. Recte codex πέμπω.

916. τὸν] Sic apogr. pleraque.

917. τί εἶπας] De hiatu v. ad Trach. 1203.

926. κλύειν—ποιεῖ] Idem fere quod ἀναγκάζει, ut El. 622. ἢ σ' ἐγὼ καὶ τὰμ' ἔπη καὶ τὰργα τὰμὰ πόλλ' ἔγαν λέγειν ποιεῖ. WUND. ποιεῖ pro ποιεῖν apographa, excepto Flor. G. in quo ποιεῖ.

Φί. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαίμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἐχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
 οἷ ἠπάτηκας· οἶδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε;
 930 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἰκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἰκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὰ φέλης.
 ὦμοι τάλας. ἄλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἄλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὄρᾳ πάλιν.
 935 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσταί
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
 ὑμῖν τὰδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὄψω λέγω,
 ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως
 940 ὁμόσας ἀπάξειω οἶκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει
 προσθεῖς τε χεῖρα δεξιᾶν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβῶν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,

927. δαίμα] ^{αι.} δῆμα, ει a m. pr. 939. ἐπαισχύνει] ἐπαισχύνῃ
 933. με μὰ φέλης Elmsleius pro μή μ' ἀφέλης 939. ἀνακλάομαι
 scirpi pro ἀνακλαίομαι 942. προσθεῖς] προθεῖς pr.

927. ὦ πῦρ σὺ] Videtur ignis
 veteribus audaciae et impudentiae
 symbolum fuisse. Eurip. Hec. 607.
 ἠρωτική τ' ἀναρχία κρείσσω πυρός.
 Androm. 271. ἐχθιστὴ καὶ πυρός
 τεραστέρω. Aristoph. Equit. 381.
 ἦν ἔρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα.
 Lysistr. 1014. οἶδ' ὦ πῦρ οἶδ' ὦδ'
 ἀπειδὴς οὐδεμία πόδαλις. MUSGR.
 Apparet ex his quam ineptum sit
 commentum scholiastae, παρὰ τὸ
 ἄνομα· καλεῖται γὰρ Πύρρος, quem
 sequitur Eustathius p. 1187, 21.
 1463. 34. Nec Pyrrhum, quo no-
 mine scholiasta ad v. 805. utitur,
 tragici vocant, sed Neoptole-
 mum.

πᾶν δαίμα] Sic ἡ πᾶσα βλάβη
 π. 621.

931. τὸν βίον] τὴν ἐμὴν τροφὴν
 dicit Philoctetes v. 1126.

933. με μὰ φέλης] Logebatur μή
 μου φέλης ex apogr. nonnullis.
 In aliis μή μ' ἀφέλης ut in codice.
 με μή ἀφέλη Elmsleius ad Oedip.
 T. 1522., sed activam formam reti-
 nens ad Eurip. Med. 56.

935. ὄρᾳ πάλιν] Avertit cultum.
 BRUNCK.

936. προβλήτες] Intelligitur
 ἀκταί.

939. τοῖς εἰωθόσιν] Schol. λέγει
 τὸ κλέειν ἐμοῦ.

942. προσθεῖς] Sic etiam duo
 apogr. Cetera προθεῖς.

943. ἱερὰ—Ἡρακλέους] I. e. ἱερὰ
 ἄνα Ἡρακλέους, quae sicut Herculi
 sacra. HERM.

καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἔγει, 945
 κοῦκ οὐδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἴωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλφ.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δῦσμορος. τί χρὴ με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. 950
 τί φῆς; σιωπῆς. οὐδέν εἰμ' ὁ δῦσμορος.
 ὦ χρῆμα πέτρας δίπυλον, αὔθις αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισιδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανῶν παρέξω δαῖδ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὖς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν

945. ἐλὼν] ἐλῶν μ' σχῆμα] χρῆμα pr., sed corr. ab eadem m. 950. ἀλλ' addidit Turnebus. 952. ἀνανοῦμαι] ἀδ θαναοῦμαι, cum γρ. ἀνανοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ξηραθῆσθαι, ab S inter scholia.
 956. τοισιδ'] τοῖσιν, sed corr. a m. pr. 958. πρόσθε] πρόσθεν

945. ἐλὼν Suidas s. v. κακοκινέστατον et apogr. unum. Cetera ἐλὼν μ', ομίσσο μ' post βίας. Scribendum autem fortasse ὡς ἄνδρ' ἐλὼν δ' —. Hartungius ὡς ἄνδρ' ἐλὼν τ' —.

946. κοῦκ] οὐκ Suidas l. c.: sed καὶ οὐκ s. v. καπνοῦ σκιά.

ἐναίρων νεκρὸν] Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laert. 2, 135. Βίωσις τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάρτυρων νεκροῦς αὐτὸν ἐπισφάττει Ἰλαγέ. BRUNCK.

948. δ' om. Suidas s. v. κακοκινέστατον.

950. σαυτῷ] σαυτοῦ Par. 2712. Schol. exp. φρόνιμοι ἴσο.

953. εἴσειμι] ἴσειμι Suidas s. v. αἴθις, quod vet. edd. etiam s. v

ψιλὸς praebent. Schol. τόξω γυμνός: τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γυμνήην οὐκ ἔχων τροφήν ἄνευ τροφῆς οὖν, ἀντὶ τοῦ τῶν τόξων.

952. σχῆμα πέτρας δίπυλον] V. ad v. 16.

954. ἀνανοῦμαι] ἀδ θαναοῦμαι etiam Suidas s. v. ὀρειβάτης.

957. παρέξω δαῖδ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην] I. e. ἐκείνοις ὑφ' ὧν ἐφερβόμην. Philoctetes autem quum ab feris non tanquam ab nutrice nutriatur, sed ferarum quas venatur carne nutriatur, inepte dictum est ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, scribendumque cum Wundero ἀφ' ὧν ἐφερβόμην, ut Plato in Protag. p. 313. (τῶν ἀγωγίμων ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται) aliique τρέφεσθαι ἀπὸ τῶν δixerunt.

- φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἶδέναι κακόν. 960
 ὄλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
 ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἀναξ,
 ἦδη ὅτι καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
 ΝΕ. ἔμοι μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
 ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαντοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
 ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν
 τὴν Σκύρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἀχθομαι. 970
 ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σὺ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθῶν
 λίκας ἤκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς
 οἷ' εἰκὸς ἐκπλεῖ, τὰμὰ μοι μεθεῖς ἔπλα.
 ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἶ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἔμοι πάλιν; 975
 ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσεύς κλύω;
 ΟΔ. Ὀδυσσεύς, σάφ' ἴσθ', ἔμοῦ γ', ἦν εἰσορᾶς.
 ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι κάπολωλ'. ὃδ' ἦν ἄρα

966. τάλας] πάλιν, ai a m. pr. ut 906. 913.
 970. οὕτω] οὕτω 973. οἷ' soripai pro οἷς
 978. δδ'] Ex δδ' factum.

967. παρῆς] παρῆς
 976. ἀνὴρ] ἀνὴρ

959. ῥύσιον τίσω] Schol. ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὀμηρος (Π. 11, 673.) "ῥύσι' ἐλαυνόμενος." Recte hunc versum Brunck. interpretatus est ita: caedisque poenas caede luam miser mea; id est propter occasionem ferarum occidar pròs τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἶδέναι κακόν, ab eo vel potius per eum, qui omnis mali ignarus videbatur. WUND.

968. ἐκκλέψας] I. e. ἀπατήσας, ut v. 55.

973. νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς | οἷς εἰκὸς ἐκπλεῖ, τὰμὰ μοι μεθεῖς ἔπλα] Scholiasta, νῦν δὲ ἄλλοις δοῦς τὰ κακὰ οἷς εἰκὸς ἐκπλεῖ, τὰ ἐμὰ ἔμοι δοῦς. Nihil meliores sunt recentiorum interpretum explicationes. Corrigendum videtur νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς οἷ' εἰκός. Wakefieldo scribendum videbatur ἄλλοις σε δοῦς οἷς εἰκός, alios intelligens oppositos Atridis et Ulixi.

975. πάλιν cohaeret cum εἶ.

ὁ φυλλαβῶν με κάπονοσφίσας ὄπλων.

ΟΔ. ἐγὼ, σάφ' ἴσθ' οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε. 980

ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μὲν,
οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βία στελοῦσί σε.

ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήσατε,
οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκῶν. 985

ΦΙ. ὦ Λημνία χθῶν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
'Ηφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
εἴ μ' οὔτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βία;

ΟΔ. Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990

ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κάξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἢ δ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙ. οὐ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημι. πειστέον τάδε.

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς 995

980. ὁμολογῶ] Post ὁ litera u erasa. 982. καὶ σὲ δεῖ] καὶ σε δὴ,
sed correctum a m. pr. 983. ἦ] ἦ pr. 985. μὴ ἔρπης] μῆρπησις
992. τίθης Porsonus pro τιθεῖσ 994. ΦΙ. οὐ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ
φημι Gernhardus pro ΦΙ. οὐ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημι πειστέον]
πιστέον 995. δούλους] δούλοσ, sed correctum a m. pr.

983. αὐτοῖς] Neoptolemum dicit
et pedissequos, quos compellat v.
1003.

984. τολμήσατε] Adscriptum in
codice gl. τολμηέσατε, quo indi-
catur τολμήσατε superlativum esse
formae ex τολμήεις contractae τολ-
μῆς, de quo genere dixit Lobeck-
ius in Pathol. Elem. vol. 1. p. 343.
Sed fortasse praefendum est τολ-
μίστατε cum apographo Paris. 2787.
et Triclinio, quod, licet gradus hu-
jus formae positivus nullus sit, for-
mari potuit ad similitudinem super-
lativorum κλεπτίστατος, λαγνίστα-
τος, ψευδίστατος, φαρμακίστατος.

985. μὴ ἔρπης] Notandum μὴ
cum ἔ per synizesin coalescens (in
editionibus veteribus absurde μὴ
ἔρπης scriptum), cui simile foret ἦ
'σθῶ (i. e. ἦ ἐσθῶ) in Oed. Col. 195.
nisi hoc propter formam aoristi
suspectum esset.

986. τὸ παγκρατὲς σέλας] De
hoc igne dictum ad v. 800.

988. τῶν σῶν] κόλπων intelligit
scholiasta. Est vero genere neutro
dictum.

991. ὦ μῖσος] Idem convicium
Antig. 760. ἄγετε τὸ μῖσος.

992. τίθης] τιθεῖς in uno apogr.

πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.

ΦΙ. οὐδέποτε γ' οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως ἂν ἦ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000

ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρας πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

ΦΙ. ᾧ χεῖρες, οἷα πάσχει' ἐν χρεῖᾳ φιλῆς
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005

ᾧ μηδὲν ὑγιᾶς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,

οἷ' αὐ μ' ὑπῆλθες, ὅς μ' ἐθηράσω, λαβῶν

πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί,

ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατὰξιον δ' ἐμοῦ,

ὅς οὐδὲν ἦδειω πλήν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν, 1010

δῆλος δὲ καὶ νῦν ἔστιν ἀλγεινῶς φέρων

999. χρῆ] χρῆ pr., χρῆ voc. παθεῖν] παθεῖν, μ s m. pr. 1000.
ἕως γ', sed γ' statuo. αἰπεινὸν ex ἐπεινὸν factum. 1003
ξυλλάβετον Bernhardyus pro ξυλλάβει 1007. οἷ' ad Hermannus
pro οἷά δs Wakefieldus pro δs. 1010. ἦδειω scripsi pro
ἦδει. ποιεῖν] ποιεῖν 1011. ἔστω] ἐστίν

997. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους] Schol.
ἐπὶ τοῦ, οὐ δούλον, ἀλλ' ἄριστον,
καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε
πορθῆσαι· τοῦτε δὲ προτροπικόν.

1000. αἰπεινὸν βάθρον] Antrum
suum dicit, excelso in loco insulae
situm, ut dictum est v. 29.

1001. κρᾶτ' ἐμὸν—] Scholiasta,
πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλὴν
μου, ἄνωθεν πεσών ἀπὸ πέτρας.

1003. ξυλλάβετον] Pedisequos
alloquitur.

μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε] Scholiasta,
μὴ ἔστω ἐπὶ τῇ φιλοκτῆτι ἢ ἐξουσία
τοῦ κατακρημνίζεσθαι.

1004. ᾧ χεῖρες—] Comprehen-
ditur Philoctetes ab satellitibus ma-
nū s ejus tenentibus.

1007. οἷ' ad pro οἷα probabilior
est correctio quam οἷας, quod con-
jecerat Porsonus, interpolata Tur-
nebi scriptura οἷας usus. Recte
autem ad dictum est, quum ad
priorem respiciatur dolum Ulixia,
quem ipse narrat in primis hujus
fabulae versibus. Tum Wake-
fieldus recte δs μ'— pro δs μ'.
Nam explicatur his verbis quod
dixerat ὑπῆλθες.

1010. ἦδειω] Codicis scriptura
ἦδει, a Brunckio in ἦδη mutata,
indicio est Atticam restituendam
esse tertiae personae formam ἦδειω,
de qua dixi ad Trach. 87.

1011. ἀλγεινῶς φέρων οἷς—] Ex-
empla hujus constructionis congee-

οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.

ἀλλ' ἢ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχὴ νιν ἀφυῆ τ' ὄντα κοῦ θέλουθ' ὁμως
εὖ προῦδῶδαζεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.

1015

καὶ νῦν ἐμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
ἀγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἧ με προῦβάλου
ἀφιλον ἔρημον ἀπολιν ἐν ζῶσιω νεκρόν.
φεῦ.

ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ἠὺξάμην.

ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,

1020

σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς

1025

1014. θέλουθ'] θέλον θ pr. θέλων θ corr.
μην, εν a m. pr.

1022. σὺν] Sic, non ξὺν

1019. ἠὺξάμην] ^{εν} ἠύξά-
1023. τε] γε

sisse Wesseling. ad Diodor. 3, 59.
annotavit Gaisfordius. Alia vide
in Thesaurο s. v. Φέρω.

1013. ἢ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ'
ἀεὶ ψυχῇ] Sic in Ajax. 379. Ulixes
ὁ πάνθ' ὄρων. Philo vol. 2. p. 78.
τὸν ἀεὶ βλέποντα καὶ ἐν μυχοῖς τῆς
διανοίας. Plato Rep. 7. p. 519 A.
ἢ οὐκ ἔννευθ' ἔκαστος τῶν λεγομένων
πονηρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμύ
μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως
διορᾷ πάντα ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ
φαύλην ἔχον τὴν ὕψιν, κακία δ' ἠναγ-
κασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε ὁσφ ἂν
ὀξύτερον βλέπῃ, τοσοῦτ' πλείω
κακὰ ἐργαζόμενον; Haec attulit
Musgr.

1014. ἀφυῆ] I. e. ἀκακὸν ἀπὸ
φύσεως, ut schol.

1016. συνδήσας νοεῖς] Philocte-
tes, ira incensus, graviore verbo
utitur, quumque nunc manibus
tantum satellitum comprehensus

teneatur, ita loquitur ac si jam
sibi etiam vincula sint injecturi.
HERM.

1018. ἀπολιν] Exulem.

ἐν ζῶσιω νεκρόν] Mortui instar
esse sibi videtur quia est ἀφιλος,
ἔρημος, ἀπολις.

1023. γελώμενος] Sic v. 257.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
| γελῶσι σῖγ' ἔχοντες.

1024. διπλῶν] δισσῶν ἀρογτ.
nonnulla. Supra 793. ὃ διπλοῖ
στρατηλάται, | Ἀγάμεμνον, ὃ Με-
νέλαε. Ajax. 960. ξὺν τε διπλοῖ
βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι.

1025. κλοπῇ] Scholiasta, ἀπάτη·
καὶ Ὅμηρος (Il. 1, 132.) “κλέπτε
νόφ,” ζυγεῖς δὲ, ὑποταγεῖς. ὃ δὲ
νοῦς· καίτοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς
στρατεῖν· προσποιούμενον γὰρ αὐ-
τὸν μαίνεσθαι Παλαμῆδης ἐξήλεγξεν.
Id narratum fuisse in carminibus
Cypriis a Proclo accerimus. Κλοπῇ

ἐπλεις ἄμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
 ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπὶ ναυσὶ ναυβάτην
 ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς, κεῖνοι δὲ σέ.
 καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάρι;
 ὅς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι. 1030
 πῶς, ὦ θεοῖς ἐχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
 χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
 πλεύσαντος, αἶθειν ἰρά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 αὐτὴ γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 κακῶς ὄλοισθ' ὀλείσθε δ' ἠδίκηκότες 1035
 τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 ἔφοιδα δ' ὡς μέλει γ' ἐπεὶ οὔ ποτ' ἂν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὔνεκ' ἄνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ἀλλ', ὦ πατρία γῆ θεοὶ τ' ἐπόψιοι, 1040

1028. ἔβαλον] ἔκβαλον δὲ σέ] δὲ σε 1033. ἰρὰ scriptis pro
 ἰρά 1034. αὐτὴ] αὐτὴ 1035. ὀλείσθε Brunckius pro ὀλοισθε
 1037. δ'] Sic, non γε, quod ait Elmoleius. ἐπει] ἐπ'

fallacia a Palamede inventa intel-
 ligitur. HERM. Rem narrant
 Hygin. 95. Ovid. Met. 13, 34 seqq.
 et tangit Cicero de offic. 3, 26, 97.
 ab Schultziō cit.

1027. ἐπὶ ναυσὶ] Ex Homero
 in catalogo navium (Il. 2, 718.),
 τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων ἐδ'
 αἰὲς, ἐπὶ νεῶν. BRUNCK.

1028. ἔβαλον] ἔκβαλον etiam
 duo progt. ἐξέβαλον Flor. Γ. quod
 legitur in interpretatione scholi-
 astae.

1028. κεῖνοι δὲ σέ] Scholiasta,
 ὡς σὺ φῆς, οἱ Ἀτρεΐδαι με ἐξέβαλον,
 ὅς ἐέ φασιν ἐκεῖνοι, σὺ σὺ μὲν, φη-
 σὺν, ἐκείνους αἰτιά, ἐκεῖνοι δὲ σέ.

1029. τί μ' ἄγετε, quod compre-
 hensae manus ejus erant, τί μ' ἀπά-
 γεσθε, quid me hinc ad vos abdu-
 citis. WUND.

1032. πῶς θεοῖς] Scholiasta, τοῦ-
 το γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσεύς,
 ὅτι θῦσαι εὐκ ἔστι, τοῦτου ἐπιστενά-
 ζοντος, ἐξέθηκας αὐτόν. Conf. γ. 8

εὔξεσθ', ἐμοῦ] ἔξεσθ' ἐμοῦ Pier-
 son. Veris. p. 163. In Flor. Γ.
 annotatum γρ. ἐμοῦ. εὔξεσθε si
 recte legitur, significat gloriandi-
 miam.

1036. τὸν ἄνδρα τόνδε] I. e. ἐμέ.

1039. κέντρον θεῖον—ἐμοῦ] Divo-
 nitus impiissimum meī desiderium.
 HERM.

1040. ἀλλ'—ἐπόψιοι] Soph. El.
 67. ἀλλ', ὃ πατρία γῆ, θεοὶ τ'
 ἐγχαίριοι. Schol. θεοὶ τ' ἐπόψιοι
 εἰ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα. Sunt
 potius qui omnia vident, ut monet
 Buttm. collato Apollon. 2, 1124.
 ἀντόμεθα πρὸς Ζηῆδος ἐποψίον. et
 1181. Ζεὺς ἐτι παντὰ ἴκασθ' ἐπιδέρ-

τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ
 ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κάμ' οἰκτείρετε.
 ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεΐαν ὁ ξένος φάτιν 1045

τῆνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κούχ ὑπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,

εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.

οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτός εἰμ' ἐγώ·

χῶπου δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050

οὐκ ἂν λάβοις μου μάλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.

νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφην,

πλήν ἐς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.

ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.

ἔατε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήσομεν, 1055

τά γ' ὄπλ' ἔχοντες ταῦτ', ἐπεὶ πάρεστι μὲν

1046. ὑπείκουσαν] ει ex η factum.
 scripsi pro εις

1051. μου om.

1053. ἐς

κεται. Soph. El. 175. Ζεὺς, ὃς
 ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει. Hesychius,
 ἐπόσιος· Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

1044. τῆς νόσου πεφευγέναι] πε-
 φευγέναι, quod significat liberatum
 esse, cum genitivo construxit,
 praecedente Homero qui Od. 1, 18.
 πεφυγμένος ἦεν ἀέδλων dixit. Si-
 militer ἀλύξετον cum genitivo con-
 struxit Antig. 484. et νόσου μα-
 λαχθῆναι dixit infra v. 1334.

1048. εἴ μοι παρείκοι] Schol. εἰ
 καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι. Verbum im-
 personale est παρείκει. Plat. Leg.
 5. p. 734. B. τὸν βουλόμενον ἠδέως
 ζῆν οὐκέτι παρείκει ἐκόντα γε ἀκο-
 λάστως ζῆν. Symp. p. 187 extr.
 καθ' ὅσον παρείκει. φυλακτέον ἐκάτε-
 ρον τὸν ἔρωτα. BUTTM.

νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου] Schol.
 νῦν δὲ σιωπῶ· οἶδα γὰρ τοῦτο ποιεῖν,

ὅπου δεῖ. Interpretatio perversa.
 Verba ἐνὸς κρατῶ λόγου nihil aliud
 significare possunt quam ἓνα λόγον
 ἔχω. πολλά et ἐνὸς λόγου opposita
 ut in Oed. T. 1512. εἰ μὲν εἰχέτην
 ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρήρουν·
 νῦν δὲ τοῦτ' ἠύχθω μόνον—.

1049. τοιούτων] Hoc quo sensu
 dictum sit ex praecedente Phi-
 loctetae oratione colligendum est
 et verbis proximis χῶπου δικαίων
 κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, quae op-
 posita sunt illi τοιούτων, quod cal-
 lidos et versutos significat, quidvis
 audentes ut consequantur quae
 velint.

1051. μου additum ex apogra-
 phis.

1056. ἐπεὶ πάρεστι μὲν] ἐπεὶ περ
 ἔστι μὲν Wunderus probabiliter.

- Τεῦκρος παρ' ἡμῶν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
 ἐγὼ θ', ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἄν
 τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερσί.
 τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. 1060
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἄν τὸ σὸν γέρας
 τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σὲ χρῆν ἔχειν.
 ΦΙ. οἶμοι· τί δράσω δύσμορος, σὸν τοῖς ἐμοῖς
 ὄπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
 ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στελχοντα δῆ. 1065
 ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
 γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
 ΟΔ. χῶρει σὺ μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὦν,
 ἡμῶν ὄπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
 ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὦδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070
 λειφθήσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;
 ΚΟ. ὦδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅσ' ἄν
 οὔτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χῆμεῖς φαμέν.

1062. σὲ χρῆν] σ' ἐχρῆν 1064. φανεῖ] φανῆ 1068. πρόσ-
 λευσε] πρόσλευσε 1071. λειφθήσομαι δῆ Wakefieldus pro λει-
 φθῆσομαι ἤδη 1073. χῆμεῖς] χῆμεῖς, χ ex γ facto.

1057. Τεῦκρος] Teucris ara sagit-
 tati Homero celebratissima;
 utro Ajax. 1120. sed cum con-
 spicitur, vocatur ὁ τοξότης. Idem
 Odys. 8, 219. soli Phi-
 loctetes hac arte se cedere ait.

ΚΟΙΝ.

1058. ἐγὼ θ'] Post κἀρεστι μὲν
 ἄλλοις sequi debebat κἀροιμι
 · ἐγὼ, pro quo mutata orationis
 causa ἐγὼ τε illatum est, quia hoc
 pro verbo positum est. Nam si
 κἀροιμι addidisset, necessario ἐγὼ
 ἔ, non ἐγὼ τε, dicendum fuisset.
 κἀροιμι v. 1136. ὄρων μὲν αἰσχροῦ
 κἀροιμι, στεγνόν τε φῶν' ἐχθοδοκόν,
 κἀκαλίον est quod Turnebus re-
 κἀροιμι στεγνόν δέ.
 κἀροιμι—μηδ'] Post verba οἶμαι,

ἡγοῦμαι, δοκῶ aliaque hujusmodi
 vel sibi sequitur ad verbum rela-
 tum, vel μή ad infinitivum refe-
 rendum. Utraque ratio interdum
 in eadem periodo conjuncta repe-
 ritur, ut hoc loco, quocum Wand.
 comparavit Platon. Protag. p. 319.
 B. ἐγὼ γὰρ τοῦτο, ὃ Πρωταγόρα,
 οὐκ ἔφη διδάκτων εἶναι, σοὶ δὲ λέ-
 γοντι οὐκ ἔχω δεῖν ἂν ἀπιστῶ. ὅθεν
 δὲ αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδάκτων εἶναι
 μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν
 ἀνθρώποις, δικαίως εἰμι εἰπεῖν.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν]
 I. e. ἤδου τῆ διατριβῆ τῆς Λῆμνον,
 ut explicat scholiasta.

1062. σὲ χρῆν] Oportebat: ex
 oraculo.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφην οἴκτου πλέως

πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μέλαιτ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 10

χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τὰ τ' ἐκ νεῶς

στελώσει ναῦται καὶ θεοῖς εὐξόμεθα.

χοῦτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι

λόφῳ τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,

ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς. 10

ΦΙ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον

θερμόν καὶ παγετώδες, ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἔρ', ὦ τάλας,

λείψειν οὐδέποτ', ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει. 10

ἔμοι μοί μοι.

ὦ πληρέστατον αὔλιον

λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλας, τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμᾶρ

1081.—1101. = 1102.—1122.

1079. νῶ] νῶ 1082.—1085. Versus sic divisi, θερμόν] ████
 λείψειν] καὶ θνήσκοντι—, pariterque in antistropha. 1082. θ
 μὲν καὶ var. lect. apud Turnebum pro θερμόν τε καὶ 1083. ὦ·
 λας] 'ω' τάλας (sic, sine accentu). 1085. συνοίσει] συνοί-
 1086. ἔμοι μοί μοι] ἔμοι μοί μοί 1087. αὔλιον] αὔλιον 101
 Duo versus, λύπας] τί ποτ' αὖ—, pariterque in antistropha. 101
 τίπτ' Bothius pro τί ποτ' ἡμᾶρ scripsi pro ἡμᾶρ

1074. Schol. τὸ ἐξῆς· ἀκούσομαι
 πρὸς τοῦδε ὡς εἰμι οἴκτου μεστός·
 οἶον, καταγενοσθήσομαι ὡς ἦτων
 οἴκτου.

1075. τοῦδ'] Ulixia.

τούτῳ] Philoctetae.

1076. τὰ τ' ἐκ νεῶς] Schol. τὰ
 ἐπὶ τῆς νεῆς. Non male. Verum
 proprie est στέλλειν τὰ ἐκ νεῶς
 parare ea quae e navi in terram
 asportata nunc rursus ei impo-
 nenda sunt. SCHULTZ.

1079. ὀρμώμεθον] ὀρμώμεθα Flor.
 Γ. Notanda quae rara est prima
 persona dualis, de qua conf. ad El.
 950. ubi λελεῖμμεθον

1080. ὀρμᾶσθαι] Infinitivus pro
 imperativo.

1082. θερμόν καὶ παγετώδες quo-
 modo intelligendum sit apparet ex

v. 17—19.

1085. συνοίσει] Recte interp-
 tatur scholiasta σὺν ἔμοι ἔσθ'.]
 igitur idem quod συνοίσει.

1089. τί ποτ' in τίπτ' recte in-
 tavit Bothius, ut postulat veri
 antistrophicus. Epico τίπτε τ
 tur Aesch. Agam. 975. τίπτε
 τόδ' ἐμπέδως. Persa. 555. τί
 Δαριάν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβῆς ἐπ
 et, ut videtur, ib. 532. ubi restit
 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τίπτε σὺ Περσῶν
 Codex ὦ (εἰ) βασιλεῦ σὺν Περσῶν.

τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμᾶρ] Sc
 liasta, τί ἄρα τρέφειμὸν μοι καθ' ἡ
 ραν ἔσται; Pro ἡμᾶρ Doricam
 stitui formam ἡμᾶρ, quam pos-
 lant reliquae huius carminis I
 mae Doricae. Et ἡμᾶρ apud I
 phoclem servatum in codice

ἴσται; τοῦ ποτε τεύφομαι 1090
 σιγονόμου μέλεος πόθεν ἐλπιδος;
 εἴθ' αἰθέρος ἄνω
 πτωκάδες ὄφυτόνου διὰ πνεύματος
 ἔλασι μ'. οὐ γὰρ ἐτ' ἰσχω.

ΧΟ.σὺ τοι σὺ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρβότουμ', οὐκ 1095
 ἄλλοθεν ἀ τύχα ἢδ' ἀπὸ μείζονος,
 εἴτε γε παρὸν φρονῆσαι

1094. ἰσχω Heathius pro ἰσχύω
 εἴθ' αἴσθ, ὦ βαρβότουμ', | οὐκ-| τᾶιδ'
 1096. βαρβότουμ' scripsi pro βαρβότουμ
 pro ἔχει (ηι a m. pr.) τύχαι τᾶιδ'
 ἄλλοθεν ἀντί scripsi pro ἔλασι

1095.-1097. Versus sic divisi,
 1095. κατηξίωσας cum lineola.
 1097. ἀ τύχα ἢδ' scripsi
 1100. πλέονος ex schol. pro

Ant. 1333. Oed. Col. 1079. ubi in
 apogr. nonnullis vulgaris forma
 substituta est.

1091. Interrogandi signum post
 μέλεος recte sustulit Bothius. σι-
 γονόμου scholiasta masculino genere
 dictum accepit, σίτην νέμοντος,
 τροφέως, et πόθεν ἐλπιδος conjunxit,
 id ut sit ἀπὸ ποίας ἐλπιδος. Male:
 conjungenda enim σιγονόμου ἐλπί-
 δος. Scholiastam duplex interro-
 gatio fefellit τοῦ et πόθεν, qua
 Graeci utuntur saepissime.

1092. εἴθ' αἰθέρος ἄνω] Quum non
 incredibile sit dochmii unius inter
 alios numeros positi aliam quam in
 antistropha v. 1113. formam, ἰδοί-
 μαν δέ οἳ, admissae poetam, verba
 εἴθ' αἰθέρος, etiam propter soloecam
 particulae εἴθ' cum conjunctivo
 constructionem vitiosa, lacunae
 explendae causa illata esse suspi-
 cor, ut paulo post ἔλασι v. 1101,
 et Ὀδυσσεύς v. 1139. Sumpta au-
 tem fortasse sunt ex glossemate δι'
 αἰθέρος. Lectionem vitiosam, ut
 alia plurima codicis vitia, agnoscit
 scholiasta, cujus ex annotatione
 etiam grammaticorum librario-
 rumve commenta de vocabulo
 πτωκάδες cognosci possunt, de quo

ita scribit, γρ. πτωμάδες, πτωκά-
 δες, πτωχάδες, πτωτάδες (πλωτάδες
 Brunckius, πλωτάδες, Godikius),
 δρωμάδες. πτωμάδες, corruptum ex
 πτωκάδες, recte delevisse videtur
 editor Romanus. πτωκάδες Har-
 pyias intelligit scholiasta, aves
 Hermannus: uter verius, non di-
 cam, quum nesciamus quid versu
 praecedente dixerit poeta. Eadem
 de causa in medio relinquimus
 utrum ἔλασι scripserit, an quod
 quidam conjecerunt ἔλασι.

1094. οὐ γὰρ ἐτ'] Aut ἐτι delen-
 dum aut οὐκέτι scribendum cum
 Dissenio disquisit. philol. p. 29.

ἰσχω ex Heathii conjectura le-
 gitur pro ἰσχύω. Rectius fortasse
 Wunderus οὐδ' ἐτ' ἀρκῶ, collata
 Suidae gl. ἀρκῶ ἰσχύω, ἐπομείψαι
 δύναμαι. et ipsius Sophoclis loco
 El. 185. ἀλλ' ἐμὲ μὲν δ' πολλὸς ἀπολέ-
 λουπεν ἤδη βίος ἀνέλκιστος, οὐδ'
 ἐτ' ἀρκῶ.

1095. κατηξίωσας] Decrevisti.
 Aeschylus Agam. 572. καὶ πολλὰ
 χαίρειν συμφοραῖς καταξιώ. HERM.
 Schol. σὺ σαυτῆ περιποίησας τὴν
 νόσον· σὺ σαυτῆ ταύτων πρόξενος
 γέγονας, ὃ δυστυχίστατος. σὺ σαυτῆ
 κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπὸ τινος ταύτη

- τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου τὸ κάκιον ἀντί. 1100
- ΦΙ. ᾧ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1102
- καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι, 1105
- αἰαῖ αἰαῖ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὄπλων κραταιαῖς μετὰ χερσίν 1110
- ἰσχων· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδου φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115
- ΧΟ. πότμος πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ γε δόλος

1106. αἰαῖ αἰαῖ] αἰ αἰ αἰ αἰ 1116.—1121. Versus sic divisi, πότ-
μος— δὲ σέ γε— χερσίν— ἔχε— ἀρὰν ἀρὰν— καὶ γὰρ— μὴ φιλότητ' —
1116. Alterum πότμος addidit Erfurdus.

τῇ τύχῃ ἐνέχη ἀπὸ μείζονος σοῦ·
διὸ μηδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυ-
τόν· ἐξῆν γὰρ σοι ἀκολουθήσαντι τὰ
κακὰ διαφυγεῖν. Verbis igitur ἀπὸ
μείζονος explicatur ἄλλοθεν.

1100. τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου
τὸ κάκιον ἀντί] Legebatur τὸ κάκιον
ἐλεῖν. Delevi ἐλεῖν, quod librarii
supplementum est, restituique ἀντί,
vel casu illud oblitteratum vel eiec-
tum quod rarior anastrophe offen-
sioni esset. Ejus exempla sunt in
fragmento parvae Iliadis ap. schol.
Eurip. Troad. 821. et Orest. 1376.
ὁ δὲ Λαομέδοντι πόρεν (βότρυας) Γα-
νυμήδεος ἀντί. et in epigr. Anthol.
Palat. 7, 715. Λυγρῶν δ' ἀντί μελι-
χρὸν ἔχω.

1104. Structura verborum est,
ὃς ἤδη ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ' οὐδενὸς
ὕστερον ἀνδρὸς εἰσοπίσω τάλας ναίων.

1108. προσφέρων] Intelligendum
ἐμαυτῷ, quod forma media προσφε-
ρόμενος exprimit, qua προσφέρων
explicat scholiasta. Similiter φορ-

βὰν αἴρων dictum est v. 708.

1110. μετὰ χερσίν] In παπιδυς.

1111. ἄσκοπα per ἀπροσδόκητα,
δόλια, ἀ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι ex-
plicat scholiasta, inutilem memo-
rans conjecturam ἀψοφα, quod sit
λαβραῖα. Verbum ὑπέδου cum da-
tivo constructum ut ἐσβῆναι in
Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς
εἰσέβη, et εἰσέρχεσθαι apud Pla-
ton. Rep. p. 330. εἰσέρχεται αὐτῷ
δέος καὶ φροντίς, quae comparavit
Wund.

1112. δολερᾶς φρενός] Ulixis.

1116. πότμος σε δαιμόνων τάδ']
Scholiasta, λείπει ἢ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ
τύχη τις τοῦτο κεκλήρωκε, καὶ οὐχ
ὑπ' ἐμοῦ δεδύλωσαι. κατὰ κοινού τὸ
ἔσχε. τὸ δὲ ἐξῆς· πότμος σε δαιμό-
νων τάδ' ἔσχε· οὐδέ σε δόλος ἔσχε·
ὑπὸ χερσὶν ἐμᾶς. ὁ δὲ νοῦς· παῦσαι
τῶν καταρῶν τούτων, ᾧ φιλοκτῆτα,
μὴ διὰ τούτων κτήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς.
θεὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης πα-
ραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε

ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. στυγερὰν ἔχε
δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃτ' ἀπόσῃ.

ΦΙ. οἴμοι μοι, καὶ που πολιᾶς

πόντου θινὸς ἐφήμενος,

γελᾷ μου, χερὶ πάλλων

τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,

τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν.

ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων

χειρῶν ἐκβεβιασμένον,

ἢ που ἐλεινὸν ὄρῃς, φρένας εἴ τινας

ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον

1123.-1145. = 1146.-1168.

1120. ἀρὰν] ἀρὰν ἀρὰν
1122. οἴμοι μοι] οἴ μοι μοί
χερὶ Turnebus pro χειρὶ
inter scribendum ut videtur.
Ante ἔχεις litera erasa. Videtur σ' fuisse ex præcedente τινας repetitum.

1121. φιλότῃτ'] φιλότῃτι, sei eraso
που insertum, ab S ut videtur. 1125

1130. ἦ] εἴ, sed in η mutatum a m. pr.
ἐλεινὸν Brunckius pro ἐλεεινὸν 1131

1132. σύννομον scripsi pro ἄθλιον, cui S in margine apposuit γρ. ἄθλον

ἄλλῃ ὑπεισελθόντες, οὐτ' ἄλλῃ τινὶ
πράγματι. πότμος σε τάδε ἔσχε,
factum deorum te tenuit, eadem
structura dictum qua apud Aeschylum Pers. 747. πῶς τάδ' οὐ
νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν. quem
comparavit Wund.

1120. ἀρὰν semel Flor. Γ, in
ceteris, ut in codice, duplicatum,
vitio aperto: nam δύσποτμον ne-
cessario respondere debet syllabis
εὐτέ γε v. 1099.

ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις]
Averte diras tuas in alios. Sic
recte interpretatur scholiasta.
Alios autem dicit non certos quos-
dam, sed alios quosvis.

1123. Nota πολιᾶς πόντου θινὸς,
quod dici debebat πολιῶ πόντου
θινὸς, ut apud Homerum Il. 1, 349.
θιν' ἐφ' ἄλλῃς πολιᾶς. Ita solent

tragici epitheta nominibus non
suis applicare, dummodo notiones
quibus opus est in tota verborum
complexione adsint. Vide Eur.
Herc. f. 396. et Lobeck. ad Aj. 7
HERM.

1124. πόντου θινὸς ἐφήμενος] In
antistrophe v. 1147. altera re-
spondet glyconei forma, quae cho-
riambum in fine habet, ἔθνη θηρῶν
οὐς ὄδ' ἔχει.

1125. γελᾷ μου] Ulixes. Per-
rara haec verbi simplicis cum ge-
nitivo constructio est, de qua dixi
ad Stephani Thes. vol. 2. p. 551.

1132. τὸν Ἡράκλειον σύννομον
Legebatur τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον
cui quum διορθωτῆς in codice ad-
scripsisset γρ. ἄθλον, in apographis
partim sic, partim ἄθλιον scriptum
est, absurde utrumque. Sophoc.

σύννομον ᾧδέ σοι

οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον

ἔτ', ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ

πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει,

1135

ὄρων μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν,

μυρί' ἀπ' αἰσchrῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ',

ΧΟ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἐν δίκαιον εἰπεῖν,

[ᾧ Ζεῦ.

1133. μεθύστερον] μεθ' ὕστερον

ἐρέσσει] ἐρέσση

1134. Addidi ἔτ' 1135.

1136.-1139. Versus sic divisi, ὄρων | στυγνὸν |

μυρί' | μῖν κάκ'—pariterque in antistropha. 1137. στυγνὸν δὲ

Turnebus pro στυγνὸν τε 1138. ἀνατέλλονθ'] ἀνατέλλοντα 1139.

ᾧ Ζεῦ scripsi pro Ὀδυσσεύς

1140. ἐν scripsi pro εἶ

cles vix potest dubitari quin nomen aliquod posuerit quod socium ministrumve significaret, conjungendum cum præcedente adjectivo τὸν Ἡράκλειον, quod scholiasta interpretatur ἐμὲ τὸν τοῦ Ἡρακλέους διάδοχον. Hoc nomen restitui in libro de metris p. 138. τὸν Ἡράκλειον σύννομον. quo vocabulo tribus aliis locis usus est Sophocles, El. 600., ubi de conjuge, Oedip. Col. 340., ubi de sororibus dictum est. λέοντε συννόμῳ est infra v. 1436. Nec rarum apud alios. Sic σύννομος apud Nonnum Dion. 16, 189. qui συνέθλος dicitur ib. 168. Scholiasta, qui in interpretatione sua διάδοχον posuit, fortasse nihil aliud quam ἄθλον legerat, cui διάδοχον arbitrio suo substituit, nisi hoc ex διάκονον corruptum, ut Philoctetam Herculis θεράπωντα dixit Philostratus Imag. p. 889. θεράπων δὲ γενέσθαι τῷ Ἡρακλεῖ δὲ φιλοκτήτης ἐκ νηπίου, ὅτε καὶ φορεὺς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ δὲ καὶ ὕστερον μισθῷ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῆς εἰς τὴν πυρὰν ὑπουργίας. Corrupta scriptura ἄθλον in alio scholio legitur, ἢ ἐμὲ τὸν ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἄθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν καὶ ὑφάσαντα αὐτήν. ubi tamen ἄθλον delendum esse monuit G. Wolffius.

1134. ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ] Non respondet versui 1157. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Quamobrem scripsi οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον | ἔτ', ἀλλ' ἐν μεταλλαγῇ—. Sic Pindar. Nem. 9, 111. οὐκέτ' ἔστι πρόσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν. Metrum,

υ' — | υ' υ' —

μεταλλαγῇ] μεταλλαγῇ apogr. nonnulla. ἐν μεταλλαγῇ, in mutata possessione. ἐρέσσει, i. e. στρέφει, versatis.

1137. στυγνὸν δὲ] V. ad v. 1058.

1138. Legebatur μυρί' ἀπ' αἰσchrῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς, nomine Ὀδυσσεύς, ut pridem ab aliis est animadvertens, ab interprete adjecto, nulla metri ratione habita. Veram scripturam restitui in libro de metris p. 138. μυρί' ἀπ' αἰσchrῶν ἀνατέλλονθ' ὅς (sic Bothius pro ὅς) ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ', ᾧ Ζεῦ. Sic Jupiter injuriae testis invocatur Oed. T. v. 1198. ὅστις (Oedipus) καθ' ὑπερβολὰν | τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ | πάντ' εἰδαίμονος ὄλβου, | ᾧ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας | τὰν γαμψώνυχα παρθένον etc. Aristoph. Acharn. v. 225. ὅστις, ᾧ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπέισατο. 1140. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εἶ δίκαιον

εἰπόντος δὲ μὴ φθονεράν
 ἐξῶσαι γλώσσας δδύναν.
 κείνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνη
 κοινὰν ἤενυσεν εἰς φίλους ἀρωγὰν.

1145

ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'
 ἔθνη θηρῶν, οὗς δδ' ἔχει
 χῶρος οὐρεσιβάτας,
 φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
 πελαῖτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκὰν,

1150

1144. τῶνδ' Thudichum pro τοῦδ'.
 οὐρεσιβάτας] οὐρεσιβάτας

1146. πταναὶ] πτηναὶ 1148.
 1150. πελαῖτ'] πελαῖτ', i. oraso.

(δικαίων εἰ Flor. Γ.) εἰπεῖν, | εἰπόν-
 τος δὲ μὴ φθονεράν | ἐξῶσαι γλώσσας
 δδύναν.] Post exordium tam grave,
 ἀνδρὲς τοι, majus quid expectes
 quam sententiam tam exilem rei-
 que praesenti ne accommodatam
 quidem, quod bonum sit justum esse
 dicendum. Itaque corrigendum
 videtur, ἀνδρὲς τοι τὰ μὲν ἐν δικαίῳ
 εἰπεῖν, τὴν δὲ ἀρετὴν, unum quid jus-
 tum dicere, sed sine invidia dicere
 et sine maledictis. Quibus verbis
 chorus indicat, licere Philoctetæ
 in ea perseverare sententia ut in-
 juriam sibi esse factam dicat, sed
 abstinendum esse conviciis in Neo-
 ptolemum atque Ulixem jactis.
 Ἐν δικαίῳ dicit, opposita cogitans
 πᾶσα δίκαια, quae injustorum esse
 solent. Oed. Col. 806. ἄνδρα δ'
 οὐδέτιν οἷδ' ἐγὼ | δίκαιον, ἵστις ἐξ
 ἔπαυτος εἰ λέγει. ibid. 761. ὁ
 πάντα ταλμῶν κἀπὸ παντὸς ἀν φέ-
 ρων | λόγον δίκαιον μηχανήμα τοικί-
 λον. Scripturam corruptam ut-
 cunque explicare studuerunt scho-
 liaetae.

1141. εἰπόντος] Poterat εἰπόντα
 dicere, sed metri causa posuit εἰ-
 πόντος, praecedenti genitivo ἀνδρῶν

accommodatum.

1143. κείνος] Ulixes.

τῶνδ'] Refertur ad πολλῶν.

1146. πταναὶ] πτηναὶ etiam in
 Flor. Γ. Forma Dorica servata in
 ceteris apogr.

θῆραι] Schol. ἀντι τοῦ ὁ ἔγραυ'
 ἀγρεύεται γὰρ καὶ πτηνὰ.

1148. χῶρος οὐρεσιβάτας (nam
 sic recte in apographis pro οὐρεσι-
 βάτας) est regio montana in qua
 ferae pascuntur.

1149. φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
 πελαῖτ'] Interpretantur, praesente
 scholiasta, non amplius a lustris
 ad me appropinquabitis fugientes,
 i. e. non amplius aufugietis, ubi
 forte a lustris vestris ad me vene-
 ritis. Fatendum tamen est sen-
 tentiam subabsurde esse expressam
 ubi claris verbis dicendum erat,
 ferae non amplius fugituras esse ut
 antea, quum arcu uteretur Phi-
 loctetes. Sensit perversitatem
 Canterus, qui φυγῆ μηκέτ' ἀπ' αὐ-
 λίων ἐλαῖτ' corrigi volebat, quod
 ferri non potest, quum οὐκέτ' hic
 dicendum fuerit, non μηκέτι.

1151. ἀλκῶν] Huic spondeo in
 strophæ v. 1128. iambus respondet

ὦ δύστανος ἐγὼ ταυῦν,
ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.

ἔρπετε, νῦν καλὸν

1155

ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.

ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.

πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφεται, 1160

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα;

ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένου, πέλασσον,

εὐνοία πάσα πελάταν

ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ' ὅτι σὸν

1165

κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

1152. ταυῦν] τὰ νῦν 1153. ἀνέδην] ἀναιδην, ^{ε.} ε a m. pr. 1163.
σέβει] σέβηι 1165. σὸν scripsi pro σοί

φίλων, quod non magnopere mirandum in hoc carmine, in quo diversae adeo glyconei formae sibi respondent, quod notavimus ad v. 1124. Spondeus et iambus pariter sibi respondent v. 176. (ὃ παλάμαι θνητῶν) et 188. (ἃ δ' ἀθυρόστομος) nisi ibi θεῶν pro θνητῶν corrigendum.

1153. ἀλλ' ἀνέδην—] Porsonus, ἀλλ' ἀνέδην (ὅδε χῶρος ἐρύκεται, οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν) ἔρπετε—. Hoc si voluisset dicere poeta, aut ἀνέδην alio loco collocandum aut parenthesis illa aliter ordienda fuisset. Recte haec verba interpretatur scholiasta, ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται· ἀντὶ τοῦ ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται.

1155. νῦν καλὸν] Nunc opportunum est. Sic El. 384. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρυεῖν.

1156. ἀντίφονον στόμα] Os quod caedem pro caede reddit. Sic δίκαι ἀντίφονοι El. 248. SCHULTZ.

πρὸς χάριν] Ut volupe est.

1157. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας] αἰόλαν σάρκα dicit carnem ex morbi virulentia maculis interstinctam, ut interpretatur Mudgius.

1160. τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφεται] Scholiasta, τίς τρέφεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν;

1163. εἴ τι σέβει ξένου, πέλασσον] Scholiasta, ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ φίλος ἡμῖν γενοῦ. Cohaerent enim verba εἴ τι δέβει ξένου εὐνοία πάσα πελάταν.

1165. σοί] Correxī σὸν. Scholiasta, οὕτως τινὲς στίζουσιν· ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθι· οἶον, τὰ ὄντα σοὶ μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. Itaque fuisse videntur qui ὅτι pro pronomine haberent, ἀλλὰ γνῶθ' εὖ γνῶθ' ὅ τι σοί. Ἄλλὰ cum imperativo conjunctum instantius precantis est. Fallitur scholiasta qui pro δέ dictum accipit.

οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῖς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγην ὑπέμνασας, ᾧ
λῶσθε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἵργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν.

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. ἀπὸ νῦν με λείπεται ἤδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν ἴωμεν
ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακται.

ΦΙ. μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἰκετεύω. ΧΟ. μετρίαζε.

1168. φ] δ

1169. 1170. Versus sic divisi, πάλιν πάλιν—μνασ

-ἐντόπων. 1175. γὰν] γὰν μ' ἤλπισας] ἤλπισασ μ' 117
ἀπὸ νῦν] ἀπὸ νῦν με λείπεται] μ' ἐλείπεται] pg. 1178. 1179. Ve
sus sic divisi, φίλα μοι—λασ—. 1179. ἴωμεν ἴωμεν] ἴωμεν ἴωμ
1182.—1187. Versus sic divisi, μὴ—διδσ—μετρίαζε—μείνατε—αἰ αἰ
αἰ | δαίμων δαίμων | ἀπόλωλ' ὁ τάλασ

1167. Sensus est: hic morbus miserabilis est ad alendum eum, et nescius sustinere infinita mala, quae cum eo conjuncta sunt. Id est: major est hic morbus quam ut qui eo affectus sit tanta mala perferre queat. HERM. Suspectum ἔχειν, pro quo ὀχεῖν legisse videtur scholiasta, qui annotavit, ἀδύνατος ἐνταῦθα, ἢ ἄγνωστος πρὸς τὸ ὀχεῖσθαι. Idem οἰκτρὰ βόσκειν explicat, χαλεπὴ ἢ νόσος τὸ κατεσθίειν.

1168. φ] δ in uno apogr., cetera φ.

1170. Schol. ad v. 1165. οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνήσιν, ὅτι παραινῶσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν· πρὸς δ' ἀνακράζει, πάλιν πάλιν μοι.

1171. τῶν πρὶν ἐντόπων] I. e.

τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ut interpretatur scholiasta. Sic Ar. 105. τὸ κάλλιστον τῶν προτέρων φάος.

1175. μ' ἤλπισας apogr. pleraque

1178. φίλα μοι] Scholiasta, ἐμ βουλομένῳ ἠδέως ἀποπλεῦσαι κλέεις. Jucunda, inquit, mihi haec quae praecipisti sunt, et parat sum ea facere. WUND.

1181. ναὸς] Genitivus ab ἴω pendet.

ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακται] Fortas restituenda aptior catalexis, ναὸς ἴν' ἡμῖν προτέτακται.

1182. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς] Scholiasta, ἀρὰ, ἢ εὐχή. ἀραῖος οὖν πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὅν ἐπικλούμεθα ἀρώμενοι. ὥσπερ δὲ ἰκεστὲς λέγουσι, τοῦ τοὺς ἰκέτας ἐποπτε

ΦΙ. ὦ ξένοι,

μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς ;

1185

ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δαίμων δαίμων.

ἀπόλωλ' ὁ τάλας·

ὦ πούς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ

τεύξω τῷ μετόπιν τάλας ;

ὦ ξένοι, ἔλθει' ἐπήλυδες αὐθις.

1190

ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότη

γνώμη τῶν πάρος, ὧν προῦφαινες ;

ΦΙ. οὔτοι νεμεσητὸν,

ἀλύοντα χειμερίῳ

λύπῃ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.

1195

ΧΟ. βᾶθι νυν, ὦ τάλαν, ὧς σε κελεύομεν.

ΦΙ. οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,

οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς

1187. ὁ ex ᾧ factum. dit. προῦφαινες] προῦφανες

1195. λύπαι versui praecedenti addit factum.

1192. γνώμαι versui praecedenti ad-

1193. νεμεσητὸν] νεμεσσητὸν

1198. πυρφόρος] u ex o

οντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀρω-
μένους ἐπισκοποῦντος. ἔλθης ἀντὶ τοῦ
ἀπέλθης.

μετρίαζε] Per ἡσύχαζε explicat
schol. Spectat hoc ad invocatio-
nem Jovis ἀραίου, qua majorem
animi motum prodiderat Philo-
ctetes.

1190. ἐπήλυδες αὐθις] Reverten-
tes. Jam enim abibant.

1191. τί ῥέξοντες—προῦφαινες] Scholiasta, τί πράξοντες ἐναντὶ γνῶμη, ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον. Sensus hic est, quid aliud faciemus quam quod antea fecimus, quod tu edixeras, sive quam quod antea jussu tuo fecimus? Id est, nullo alio consilio revertemus, nisi ut iterum a te abire jubeamur. Recte Lobeckius ad Aj. p. 126. ed. sec. ἀλλόκοτος γνῶμη τῶν πάρος nihil

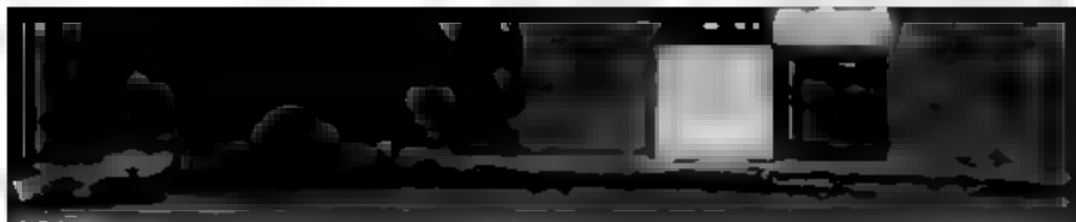
aliud significare monet nisi διάφο-
ρον, coll. Coraë ad Heliod. p. 146. WUND. προῦφαινες recte in duo-
bus apogr. Alia προῦφανες.

οὔτοι νεμεσητὸν] Sic Hom. Π. 9,
523. πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχο-
λῶσθαι.

1194. χειμερίῳ λύπῃ] Scholiasta,
ταραχῶδει πάθει, μεταφορικῶς· οὐκ
ἔστι, φησὶ, μεμπτὸν τῷ δυστυχοῦντι
καὶ παραφθέγγεσθαι. Frequentant
χειμάζω turbandi vel jactandi sensu
poetae. Oed. T. 101. Eur. Hip-
pol. 317. MUSGR.

1197. ἴσθι τόδ'—] Schol. τοῦτο
γίνωσκε, ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ
αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρον-
ταῖς, τουτέστιν, οὐδ' εἰ κεραυνοῖ με
ὁ Ζεὺς, ἀν μὴ ἔλθω.

1198. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπη-
τῆς] Similiter Mars apud Home-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

119

βροντᾶς ἀγχαῖς μ' εἶσι φλογίζων.

ἔρρέτω Ἴλιον, οἱ θ' ὑπ' ἐκείνῳ

1199

πάντες ὄσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι.

ἄλλ', ὦ ξένοι, ἔν γέ μοι εὐχος ὀρέξατε.

ΧΟ. ποῖον ἔρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,

ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε.

1200

ΧΟ. ὡς τίνα δὴ βέξης παλάμαν ποτέ;

ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερσί·

φονῆ φονῆ νόος ἤδη.

ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων.

1201

ΧΟ. ποῖ γὰς; ΦΙ. ἐς Ἄϊδου.

οὐ γὰρ ἔστ' ἐν φάει γ' ἔτι.

ὦ πόλις ὦ πατρία,

πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνήρ,

1199. βροντᾶς ἀγχαῖς ex schol. pro βρονταῖς ἀγχαῖς 1201. 1202.
Versus sic divisi, πάντες—| ἄρθρον—| ἀλ.—| λ' ὦ ξένοι ἔν γέ μοι | εὐχος—.
1206.—1208. Versus sic divisi, ὄσοι—| παλάμαν—| χερσί. 1206. δὴ ad-
didit Hermannus. 1207. ἀπὸ πάντα] ἀποπάντα 1209. νόος]
Alterum o insertum ab S ut videtur. 1211.—1217. Versus sic
divisi, ποῖ—| ἔστ' ἐν—| ὦ πόλις, ὦ—| πόλις—| ἄθλιος—| ἀπὸν—| δαυαῖος—| εἶμι.
1211. ἐς] εἰς 1213. ὦ πόλις ὦ σοῖρεῖ pro ὦ πόλις ὦ πόλις
1214. εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνήρ scripsi pro πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ὦ ἄθλιός γ' ἀνήρ

rum filii mortem ulturus Il. 15,
117. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πλη-
γῆντι κεραυνῶ | κείσθαι ἑμοῦ νεκῶ-
εσσι. Dido apud Virgil. Aen. 4,
25. vel pater omnipotens redigat me
fulmine ad umbras | ante, Pudor,
quam te violo. Conf. Aesch. Prom.
1043. SCHNEIDEW.

1207. κρᾶτα—| πάντα] Caput ut
praecipuum corporis partem nomi-
nat. Mire tamen dictum κρᾶτα
πάντα: ut non probabilis
Bergkii conjectura sit κρᾶτα καὶ
ἄρθρ' ἀπὸ πάντα τέμω conjunctivus
pendet ab ὡς quod praecedit.

1210. ματεύων] Refertur ad φο-
ῶ, quod continetur verbis φονῆ
νόος ἤδη.

1211. ποῖ γὰς] Intelligitur ἐλθόν.
1212.—1217. Postremos versus
duo quin recte digesserim non du-
bito, reliquorum vero valde in-
certa descriptio. Eorum primum,
οὐ γὰρ ἔστ' ἐν φάει γ' ἔτι, Herman-
nus sic mutavit, οὐ γὰρ ἐν φάει γ'
ἔτι. Fortasse praestat οὐ γὰρ ἐν
φάει, deletis γ' ἔτι.

1213. ὦ πόλις ὦ πόλις πατρία]
Alterum πόλις ejeci, ut probabili-
orem restituerem metri formam.

1214. πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ὦ ἄθλιός
γ' ἀνήρ] Correxi πῶς ἂν εἰσίδοιμ'
ἄθλιός σ' ἀνήρ, insolentiore colloca-
tione pronominis, cujus non de-
sunt exempla similia.

ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ', 1215
 ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
 ἀρωγός' ἔτ' οὐδέν εἰμι.

ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
 στείχων ἂν ἢ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
 Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως 1220
 γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.

ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὐτὸν παλίντροπος
 κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;

ΝΕ. λύσων δὲ ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.

ΟΔ. δεῶν γε φωνεῖς' ἢ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225

ΝΕ. ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρόπον;

ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισι ἐλών.

ΟΔ. τὸν ποῖον; ὧμοι' μῶν τι βουλεύει νέον;

1216. Ante λιβάδ' litera erasa, η ut videtur m. eoc. 1218. νεὼς] νεῶς a m. eoc. 1219. ἂν ἢ Kilmelius pro ἂν ἦν (ἀνην pr.). 1221. ἐλεύσσομεν] Alterum σ ab S insertum. 1222. οὐκ ἂν] οὐδ' αὐτὸν superscr. a m. ant. 1223. σὺν σπουδῇ] Literae σ sp ab S, illatae. συμπουδῇ pr. 1226. πιθόμενος] πιθόμενος / 1229. βουλεύει] βουλεύει

1215. ὅς γε σὰν λιπὼν] Scholiasta, ὅστις ποτὲ καταλιπὼν σε ἐπὶ τὸ βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν οὐκέτι οὐδὲν εἰμί.—λιβάδα' τὴν τοῦ ἐπιχωρίου ποταμοῦ. Significat Sperchium.

λιβάδ'] Metrum postulare videtur ut λιβάδα plene scribatur.

1218. Quod scholiasta dicit, ἐν τεύθειν διπλοῦν ἔστι τὸ ἐκείσθιον, eo spectat, quod in hac scena non, ut plerumque, una, sed duae personae adveniunt. Philoctetes interea se in antrum suum recipit, ut ex v. 1264. intelligitur. HERM.

ὁμοῦ] ἐγγύς Flor. Γ. Sic scholiasta interpretatur cum aliis grammaticis, quorum locus v. in Thesouro.

1222. ἦντιν' αὐτὸν παλίντροπος κέλευθον ἔρπεις] Scholiasta, ἀπὸ τοῦ

εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχη. τοῦτο δὲ ὁ Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος τὰ τόξα τῷ φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσσειται ἐκ τῶν Ὀδυσσέως.

1224. λύσων] l. e. irrita redditurus. Hoc ἀναλαβεῖν dicit v. 1249.

1226. πιθόμενος] Sic aliquot a poqr.

1227. ὧν οὐ σοι πρόπον] Eadem structura Oed. T. 862. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοι φίλον.

1228. ἐλών] Repetendum mente ἔπραξα e verbis Ulixiae, ut mox ad v. 1232. ev. 1233. δοῦναι σοῦ. HERM.

1229. τὸν ποῖον] τὸ ποῖον Trichinius male. Nam quum Neoptolemus ἄνδρα infinite dixisset, tanto cupidius Ulixes, de Philocteta cum cogitare sentiens, quis iste vir sit interrogat. HERM.

- ΝΕ. νέον μὲν οὐδὲν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
 ΝΕ. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν
 ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
 ΝΕ. αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβῶν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθῆ λέγειν.
 ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τί ν' εἴρηκας λόγον;
 ΝΕ. δις ταῦτ' αὖ βούλει καὶ τρίς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
 ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 1240
 ΟΔ. ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 ΝΕ. τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαὸς, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
 ΝΕ. σοφὸς πεφυκῶς οὐδὲν ἐξαυδᾶς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖεις σοφά. 1245

1231. τί χρῆμα] τί χρῆμα τί ὑπῆλθέ τις] ὑπῆλθ' ἔτι pr., correctum
 ab S. 1235. δὴ om. 1237. Ἀχιλλέως] ἀχιλλέω, σ ab S addito.

1238. ἀναπολεῖν] ἀναπολεῖ, ν ab S. 1240. ἀκήκοας] ἀκηκοῶσ 1245.
 σοφά Brunckius pro σοφόν.

1231. τί χρῆμα ex apographis
 praeter Lb. et Flor. Γ., quae in τί
 χρῆμα τί consentiunt.

1235. δὴ omissum in codice et
 Lb. et Flor. Γ., additum in ceteris,
 conjectura incerta. Nam pari jure
 σὺ addi potest, quod conjecit Her-
 mannus. Non minus aptum δέ
 foret.

1238. ταῦτ', a Brunckio restitutum
 pro ταῦτα, quod etsi defendi
 potest, tamen usui convenientius
 videtur ταῦτ'. Pindarus Nem. 7,
 152. ταῦτ' αὖ δὲ τρίς τετράκι τ' ἀπο-
 λεῖν ἀπορία τελέθει. HERM. Pro-
 verbii loco habitum esse ostendit
 Wunderus ex Platonis Philebo p.
 59. εἰ δ' ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν. τὸ
 καὶ δις καὶ τρίς τό γε καλῶς ἔχον

ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Scholi-
 asta, ἀναπολεῖν, τὰ αὐτὰ λέγειν, ἀπὸ
 τῶν δεύτερον ἀναπολούντων τὴν ἡρο-
 τριαμένην γῆν.

1239. ἀρχὴν] *Omnino.*

1240. ἀκήκοας] ἀκηκοῶς Triclinius.
 πάντ' ἀκήκοας λόγον usitata est for-
 mula nihil sibi quod dicat reli-
 quum esse significantis: v. Ajac.
 480. Trach. 876. Similis οἶσθα δὴ
 τὸ πᾶν supra v. 231. HERM. ἀκη-
 κοῶς est in codice, quod fugit Elms-
 leium. Recte vero apographa non
 Tricliniana ἀκήκοας.

1242. ἔσται μ' οὐπικωλύσων] Post
 futurum ἔσται satis erat οὐπικωλύσων
 dicere, sed praetulit οὐπικωλύσων,
 ut argute responderet praecedenti
 κωλύσει.

ΝΕ. ἄλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
 αἰσχρὰν ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσω τάδε; 1250

ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.

ΟΔ. υ' υ' — υ' υ' — υ' υ' —

ΝΕ. ἄλλ' οὐδέ τοι σῆ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔ. οὗ τᾶρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα.

ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὄρᾳς
 κώπης ἐπιψάουσας; ΝΕ. ἀλλὰ κάμει τοι 1255
 ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα κοῦ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔ. καί τοι σ' ἔασω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
 λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.

ΝΕ. ἔσωφρόνησας· κἂν τὰ λολίφ' οὕτω φρονῆς,
 ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260

1246. κρείσσω] Alterum σ ab S. 1248. μεθεῖναι] Post εἰ duae literae
 erasae. 1250. φοβεῖ] φοβῆι Post 1251. unius versus defectum in-
 dicavit Hermannus. 1252.—1258. Personae in cod. sic distributae
 Οδ. ἄλλ'—| Νε. οὗτ' ἄρα—Οδ. ἔστω—| Νε. χεῖρα—Οδ. ἀλλὰ—τιμωρήσεται.

Recte Turnebus. 1255. κάμει] καὶ ἐμέ pr. 1259. φρονῆς] φρονεῖς,
 η a m. pr.

1247. ἃ γ' ἔλαβες] Probabilius
 videtur ἄλαβες.

1249. ἀναλαβεῖν] Corrigere, emen-
 dare; ut apud Euripidem Ion. 426.
 τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας, alios-
 que indicatos in Thesouro.

1251. Post hunc versum Ulixis
 verba quaedam exciderunt. Quod
 quum olim vidisset Hermannus,
 postmodum mutata sententia prox-
 imum versum, ἄλλ' οὐδέ τοι σῆ
 χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν, vulgo Ne-
 optolemo continuatum, Ulixi tri-
 buit apographi Par. 2787. exemplo:
 quod falsum esse ostendit Bonitzius
 in annot. ad h. l. p. 54-57.

τὸν σὸν—φόβον] Terrorem quem
 tu incutis, i. e. minas tuas. τὸν
 σὸν cum contemptu dictum, ut in lo-
 cis ab Schneidew. comparatis, Ant.
 573. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν
 λέχος. Eurip. Hipp. 113. τὴν σὴν
 Κύπριν. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Ἄρ-
 γος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Rhos. 866. οὐκ
 οἶδα τοὺς σοὺς οὐς λέγεις Ὀδυσσεύας.

1256. κοῦ μέλλοντ' ἔτι] Per οὐ
 βραδύνοντα explicat scholiasta. Sic
 v. 567. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ
 μέλλοντ' ἔτι.

1260. ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πό-
 δα] Eadem fere verba Eurip. He-
 racl. 110. ἔξω κλαυμάτων ἔχειν πόδα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δ', ὦ Ποσειάδος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω,
ἐξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.

ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἑντροῖς θόρυβος ἴσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ἴμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμπουτες κακόν;

1265

ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἀκουσον οὐδ' ἤκω φέρων.

ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.

ΝΕ. οὐκ οὖν ἐνεστι καὶ μεταγνώμαι πάλι;

1270

ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκται σοι μένοντι καρτερεῖν,

ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξης πέρα.

1275

μάτην γὰρ ἂν εἴπης γε πάντ' εἰρήσεται.

ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις

1263. Versum in fine paginae omissum librarius ipse postmodum ad-

didit. 1266. κακόν] κακὰ, ἂν a m. pr. 1270. οὐκ οὖν] οὐκοῦν 1275.
παῦε Triclinius pro παύσαι. 1276. ἂν] ἂν pr. ἂν rec. 1277. 1286.
πέρα] πέραι 1278. μὲν inter versus additum a m. pr.

et apud Aeschylum Prom. 271. πη-
μάτων ἔξω πέρα ἔχειν, ubi alia hu-
jusmodi collegit Blomfieldus.

1262. ἀμείψας] Per καταλιπὼν
explicat scholiasta. Frequens hic
usus verbi, facile explicandus ex
propria mutandi significatione, vel
ut apud Euripidem El. 755. δέ-
σπειν' ἀμειψὸν δόματ' Ἥλέκτρα τά-
δε, aliosque indicatos in Thesaurο.

1265. χρῆμα dixit, respiciens ver-
bum κεχρημένοι, proprio significatu
mala res, quae opus sit vobis. Dicit
autem haec verba conspecto Ne-
optolemo. Nam quae praecedunt
nondum viso dicuntur. HERM.

1261. ἐκ λόγων καλῶν] Blandis
sermonibus inductus.

1271. τοιοῦτος] Refertur ad eo-
quentiam, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

1273. μὴ] μὴ apogr. pleraque.
Intelligitur ἴσομαι. Electr. 817.
ἀλλ' οὐτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρό-
νου | ἴθνοικος.

1277. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω]
Supra quam dico. Quibus verbis
indicat, etiam firmiter sibi quam
dicat certum esse manere, adeo ut,
si se vi abstrahere velint, potius
mortem sibi consciscere constitu-
erit. HERM.

ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην. 1280

οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας· κῆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγώς.

ὄλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ' πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

ΝΕ. ἀπόμοσ' ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.

ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290

ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν

πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.

ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυλιστορες,

1281. κτήσει] κτήση

1284. αἰσχιστος Piersonus ad Moer. p. 135.

pro ἐχθιστος

1285. μάλιστ'] μάλισθ'

1288. ἄρα Porsonus pro οὐκ

ἄρα δολούμεθα] δουλούμεθα, ergo v.

1289. ἀγνὸν Wakefieldus pro

ἀγνοῦ σέβας] β in litura, fortasse pro λ

1292. πρότεινε] προί-

τεινε, literis προῦτ (sic, sine accentu) a m. recenti scriptis pro literis quibusdam vel evanidis vel elutis. πρότεινε est in Lb.

1282. βίον] Arcum, cujus ope vitam sibi parabat. Sic v. 931. ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.

1289. ἀγνοῦ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας] Recte ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας Wakefieldus ut Oed. T. 830. ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας. Aesch. Eumen. 888. ἀγνὸν Πειθοῦς σέβας. Eurip. Med. 750. Ἥλιου ἀγνὸν σέβας. ἀπόμοσα usitata dictum aoristi significatione, *adjuratum volo*.

1291. παρέσται] πάρεστι Flor. Γ.

1292. πρότεινε] Sic apographa.

1293. ὡς θεοὶ ξυλιστορες] Schol. μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι δ ποιῶ εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ἀτρεΐδων. Hic videtur ὡς non cum θεοὶ

ξυλιστορες, sed cum ὑπὲρ Ἀτρεΐδων construxisse, quae incommoda et difficilis constructio est. Formula ista θεοὶ ξυν. fere significat: sciunt di. Sic Ant. 542. Eur. Suppl. 1173. Idem dicitur etiam Ἰσασιν Eur. Med. 1372 sq. Atque ut in eadem fab. 476. scriptum est: ἔσωσά σ', ὡς Ἰσασιν Ἑλλήνων ὄσοι ταῦτ' ἐν συνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος, ita ego quidem hic etiam ὡς θεοὶ ξυλιστορες dictum puto: ego vero veto, uti di sciunt, pro Atridis universoque exercitu. Pseudo-Demosth. Epist. p. 1471, 9. οὔτε γὰρ ἡδίκηχ' ὑμῶν οὐδένα, ὡς Ἰστωσαν οἱ θεοὶ καὶ ἥρωες. HERM.

ἑπὲρ τ' Ἀτρεϊδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

- ΦΙ. τέκνον, τίνας φώνημα, μῶν Ὀδυσσεώς, 1295
 ἐπυσθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὄρᾳς,
 δε σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,
 ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἐάν τε μὴ θέλη.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῆ βέλος.
 ΝΕ. ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
 ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
 ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
 ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόφοις ἐμοῖς;
 ΝΕ. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
 ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ, 1305
 τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
 ὄντας πρὸς αἰχμῆν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
 ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἐσθ' ὄτου
 ὄργην ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
 ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἐδειξας, ὦ τέκνον, 1310
 ἐξ ἧς ἐβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
 ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, δε μετὰ ζώντων θ' ὄτ' ἦν

1294. τ' om. 1297. πεδί] πεδία 1300. ἄ Turnebus pro
 ἄ οοτ., ἄα (sine accentu) pr. 1302. τί μ'] τίς 1304. κα
 λόν post ἐμοὶ lectum post σοὶ transposuit Wakefieldus. 1308.
 θή om. ὄτου Turnebus pro ὄτου 1310. δ' om. 1312. θ' om.

1294. τ' habent apogr. pleraque.
 1302. Apparet haec antequam
 diceret Philoctetes, Ulixem dices-
 sisse. WUND.

1303. ἀφείλου—κτανεῖν] Eadem
 structura Eurip. Hipp. 1207. ἔστ'
 ἄφρηθη | Χείρωνος ἀπὸς δμμα
 τοῦμὲν εἰσαρᾶν. Troad. 1146. ἀφεί-
 λου' αὐτὴν καὶ μὴ δοῦναι τάφω.
 ΠΥΤΤΑΙ

1304. οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε
 σοὶ καλόν] Eadem fere collocatione
 verborum in Oed. Col. 1118. καὶ
 σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἴσθαι

βραχό.

1305. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν] Scholi-
 astis, ἀλλ' οὐ γενναῖον ἄνδρα φανε-
 σω· πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ἑλ-
 λήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία
 αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν. Hoc dicit:
 at hoc tamen scito, primarios illos
 in exercitu viros, Achivorum illos
 mendaciorum praecones, ignavos
 ad pugnam, lingua vero feroces
 esse. Mendacia quae intelligat,
 supra v. 1026. significavit. HERM.

1308. θή est in apogr. plerisque.
 1312. θ' recte additum videtur

ωσπερ σὺ, τούτοις οὔτε σι
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτε
 σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοῦτε σύμι
 ἐάν τε νοθετῆ τις εὐνοία .
 στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ
 δμως δὲ λέγω· Ζῆνα δ' ὄρκ
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφ
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος εἰ
 Χρύσης πελασθεῖς φύλακος,

1314. ἀμὲν Triclinius pro ἐμὸν
 σ in s mutato. 1321. δέχαι] δέ
 1327. Χρύσης] χρυσῆσ

in apogr. plerisque. De respon-
 sione particularum τε—δέ dictum
 ad Trach. 140.

1313. δέ] τε Turnebus.

1314. πατέρα τὸν ἀμὲν] πατέρα
 τὸν ἀμὲν cum codice apographa
 plerisque. In paucis πατέρα τε τὸν
 ἀμὲν. Recte Triclinius πατέρα τὸν
 ἀμὲν posuit. Electr. 279. πατέρα ju
 τὸν ἀμὲν δὲ 212.

σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφιν
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἄν τυχεῖν
νόσου βαρείας, ὡς ἄν αὐτὸς ἥλιος

1330

ταύτη μὲν αἶρη, τῆδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἄν τὰ Τροίας πεδὶ ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέραμα

ξύν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς.

1335

ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῆδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.

ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστω ἐκ Τροίας ἀλοῦς,

1329. ἄν τυχεῖν Porsonus pro ἐντυχεῖν 1330. αὐτὸς Doederlinus
pro αὐτὸς 1331. ταύτη] αὐτῆ, i ex o facto ut videtur. 1332.

ἐκὼν αὐτὸς] αὐτὸς ἐκὼν

1335. φανῆς] φανῆς, a a m. pr.

τίνο constructum ut Aj. 710. πελάσαι ὑπεύθυνον νεῶν.

ἀκαλυφῆ σηκὸν] Hesychius ἀκαλυφῆ: ἀστεγον ὄψαιθρον. Ita dixit quoniam non templum ibi, sed ara tantum sub dio erat. BUTTM.

1328. κρύφιος οἰκουρῶν ὄφιν] Traductum hoc epitheton, ut Schultzius monet, ab serpente arcae Cecropiae apud Athenienses, qui illam arcem servare credebatur: de quo videnda quae Herodoti 8, 41., Aristophanis Lys. 759. et Hesychii interpretes collegerunt s. v. οἰκουρῶν ὄφιν.

1329. ἄν τυχεῖν] Verbum ἐντυχεῖν aptius versui 1333. quam huic loco est, ubi nihil plane causae erat cur ἐντυχεῖν minus apte quam ἄν τυχεῖν diceret poeta. Hoc igitur cum Porsono restitui.

1330. ὡς] Pro ἕως dictum, de quo v. ad Aj. 1117.

αὐτὸς ἥλιος] οὗτος ἥλιος Brunckius, collatis locis Plutarchi V. Aristidia c. 10. τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἄν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν. Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσας. et Herodoti 8, 143. νῦν δὲ ἀπόγγελλε τῷ Μαρδονίῳ, ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι.

ἔι τ' ἄν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴη, τῆκερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήποτε ἠμολογήσειεν ἡμέας ἑρξῆν.

1331. αἶρη] I. e. ἀνίσχρη, surgat. MUSGR.

1332. ἐκὼν αὐτὸς aliquot apogr. pro αὐτὸς ἐκὼν. Illud etiam Eurip. Phoen. 476. ἐξῆλθεν ἔξω τῆσδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονός.

1333. ἐντυχῶν cum genitivo construxit tanquam verbum simplex τυχεῖν. Eodem modo συντυχεῖν v. 320. et Oed. Col. 1482.

Ἀσκληπιδῶν] Ἀσκληπιιδῶν apogr. nonnulla. Ἀσκληπιιδῶν metri causa praetulit: de quo Hermannus attulit Etym. M. p. 210, 11. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλὰς ἀποβάλλουσι τὸ α, οἶον Ἐριχθονιδῆς Ἐριχθονίδης, Τελαμωνιδῆς Τελαμωνίδης. Χαλκωδονιδῆς ex Eurip. Ion. 50. addit Wunderus, pro Χαλκωδοντιδῆς, quod est apud Homerum Π. 2, 541.

1334. νόσου μαλαχθῆς] Genitivum posuit pro τὸ σημαζόμενον: nam μαλαχθῆς idem fore est quod ἀπαλαχθῆς. Similiter τῆς νόσου κερυνγῆς v. 1048.

1337. ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν—] Hoc Philoctetes iam ex ἐμπόδου παύσασθαι

Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν ἢ δῖωσ' ἐκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῆ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ ἐπίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἀριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
ἐς χεῖρας ἔλθειν, εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγρὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα κοῦκ ἀφήκας εἰς Ἄιδου μολεῖν;
οἴμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνοος ὦν ἐμοὶ παρήνεσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δῦσμορος
ἐς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι; τῷ προσήγορος;

1347. κλέος] κλέουσ, οἶσασο v.
ἐς acripai pro eis

1349. ἀφήκας] ἀφῆκασ 1353-

narratione partim omentita v. 604
seqq. cognoverat, cujus nulla hic
ratio habetur ubi ea tantum nar-
rantur quae revera acciderunt.

γὰρ] παρ' Elmsleius.

ἡμῖν ἔστιν] ἔστιν ἡμῖν apogr.

■■■■■

1340. τοῦ παρεστῶτος θέρους] Tro-
jam aetate captam esse vetus fama
fuit: unde Aeneas apud Virgilium
Aen. 3, 8. vix prima inceperat ae-
tas—litora cum patriae lacrimans
portusque relinquo. Mense Thar-
gelione, qui Maio respondet, ὀγδὼρ
φθίνοντες captam fuisse a chrono-
logis computatum est: de quo
dixit Clintonus in Fastis Hellen.
vol. 1. p. 139.

1341. πᾶσαν] Sic Trach. 432. ὡς
ταύτης πέσφ | πόλις (Oechalia) δε-
μείη πᾶσα κοῦκ ἢ Λυδία | πέρσειεν

αὐτήν. SCHNEIDEW.

ἢ] I. e. nisi ratum fiat quod di-
xerit.

1342. ψευσθῆ λέγων] ψευδῆ λέγα
(γρ. λέγων) Flor. Γ.

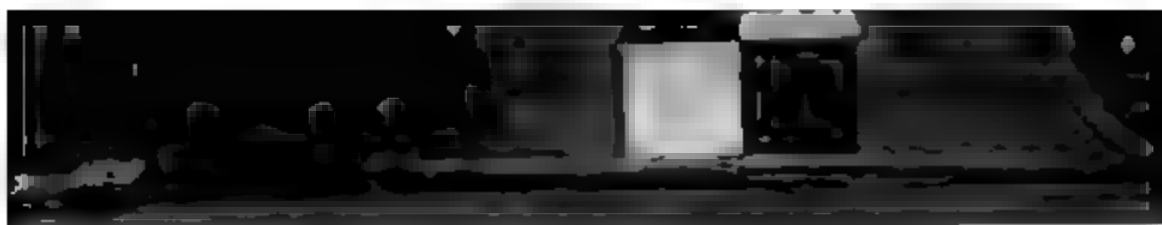
1344. ἐπίκτησις lucrum est, quod
ad alia commoda adjicitur. Id
continetur eo, quod praeter liber-
ationem a morbo expugnationem-
que urbis unus omnium optimus
vir habebitur. HERM.

1345. τοῦτο μὲν—] Huic opponi
debebat τοῦτο δέ: quod quum me-
trum non ferret, εἶτα instalit.

1348. τί με, τί δῆτ'] Alterum τί
omittunt apogr. nonnulla. τί μ' ἔτι
δῆτ' Tourpius.

ἔχεις ἄνω] Retinet apud superiores.

1350. ἀπιστήσω, ut εἰκάθω v.
1352., est conjunctivus delibera-
tivus.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

129

πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἔμοι κύκλοι,
 ταυτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἄτρείως 1355
 ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἳ μ' ἀπώλεσαν ;
 πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου ;
 οὐ γὰρ με τάλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
 ἀλλ' οἶα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
 δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
 μήτηρ γένηται, τάλλα παιδεύει κακοῦς.
 καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
 χρῆν γὰρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
 ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἳ γέ σου καθύβρισαν,
 πατρὸς γέρας συλῶντες, εἶτα τοῖσδε σὺ 1365
 εἰ ξυμμαχήσων, κάμ' ἀναγκάζεις τάδε ;
 μὴ δῆτα, τέκνον' ἀλλ' ἔ μοι ξυνώμοσας,
 πέμψου πρὸς οἴκους· καυτὸς ἐν Σκύρῳ μένων

1364. *Prost* συλῶντες *sequerantur* οἳ τὸν ἄθλιον | *Αἴανθ' ἔκλων* σοῦ πατρὸς ἕστερον δίκην | Ὀδυσσεύς ἐκρίναν.

1358. *με τάλγος*] μ' ἔτ' ἄλγος 1360. *κακῶν*] *κακὸν* pr. 1361. *κακοῦς* Dobræus pro *κακά*. 1364. *γε* Brunckius pro *τε* καθύβρισαν] *καθ' ἕβρισαν* 1366. *κάμ'* Brunckius pro *καί μ'* τάδε] τόδε, ο *ex w* facto ut videtur.

1354. *κύκλοι*] *Oculi*, ut Oed. T. 1270. ἕρας ἔπαισεν ἕρθε τῶν αὐτοῦ κύκλων. *ὀμμάτων κύκλοι* Ant. 972. *Pro* ἀμφ' ἔμοι *progrt.* nonnulla ἀμφ' ἔμοι.

1355. *Verba* τοῖσιν—ἀπώλεσαν *ad* explicandum ταῦτα sunt *ad-* *jecta.* Sic Thucyd. 3, 18. ab Schneidew. citatus, *πυρθανόμενοι* ταῦτα, τοὺς Μυτιληναίους τῆς γῆς κρατούντας.

1360. *οἷς*—ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται] I. e. qui non educatione, sed natura mali sint. Demosth. p. 774, 11. ab Wund. comparatus, *ἡ μὲν οὖν φύσις τὰν β' κτηρῶν, πολλὰς φαῦλα βούλονται.*

1361. *παιδεύει κακοῦς*] Sic Oed. Col. 919. *καίτοι, σε θῆβαι γ' οὐκ*

ἐπαίδευσαν κακόν.

1361. *τόδε*] I. e. τὸ ξυνεῖναι τοῖς Ἄτρείδαις. τάδε Triclinius.

1364. *οἳ τὸν ἄθλιον | Αἴανθ' ἔκλων* σοῦ πατρὸς ἕστερον δίκην | Ὀδυσσεύς ἐκρίναν] *Recte* haec delet Brunckius, qui "Nihil omnino" inquit "eorum, quae ad Trojam gesta fuerunt, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis proreus ignorabat: quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuisse. Praeterea color ipse assuti centonia manganem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisset opinatur."

ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοῦς.

χοῦτῳ διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370

διπλῆν δὲ πατρός· κού κακοῦς ἐπωφελῶν

δόξεις ὁμοίως τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι

θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις

φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1375

ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως

ἐχθιστον υἱὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;

ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν

παύσοντας ἄλγους κάποσώζοντας νόσον.

ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε;

1380

ΝΕ. ἂ σοί τε κάμοι λῶσθ' ὄρω τελούμενα.

ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας σὺ καταισχύνει θεοῦς;

1369. ἀπόλλυσθαι] ἀπόλλυσθε, αι a m. pr. 1370. κτήσει] κτήση.
1373. σε inter versus addidit m. pr. 1381. λῶσθ' scripsi pro καλῶς
1382. καταισχύνει] κατ' αἰσχύνῃ

1369. De collocatione verborum κακῶς κακοῖς vel κακοῦς κακῶς vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 787. HERM.

1370. διπλῆν] Duplicem gratiam dicit, ob reductum Philoctetam et derelictos Atridas. BUTTMANN. Frequens hoc χάρις διπλῆ, ut apud Herodotum 3, 42. κάρτα τε εἰς ἐπιήσας καὶ χάρις διπλή τοῦ τε λόγου καὶ τῶν δῶρων. Eurip. Rhes. 163. παντὶ προσκείμενον κέρδος πρὸς ἔργον τὴν χάριν τίλει διπλῆν. aliosque ab Schneidew. indicatos.

1374. θεοῖς] Hoc recte ad Heleni vaticinium, memoratum v. 1337., refert scholiasta.

1376. τὸν Ἀτρέως] Omissio Menelao solum nominat Agamemnonem, ut principem ad Trojam ducentem.

1378. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν] I. e. τὴν ἔμπυον βάσιν σου. Sic Aj. 1147. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα. SCHNEIDEW.

1379. κάποσώζοντας] κάποσώζον-
τας Heathius probabilius quam Hermannus, qui praesens defendit, "jam nunc enim ex eo qui adhuc fuit morbi statu eripiunt Philoctetam Atridarum jussu Ulixes et Neoptolemus."

1381. λῶσθ'] Legebatur καλ' ex apographis interpolatis. καλῶς, ut in codice, est in Flor. Γ. et apud Triclinium, ex quo facile fuit veram restituere scripturam λῶσθ'. Simili errore κίστην in κακίστην corruptum in libro Ravennate Aristoph. Vesp. 529.

1382. καὶ—καταισχύνει θεοῖς:] Sensus est, et haec dixisse non deorum te pudet! et haec mihi suadere, ut Trojam ad Atridas revertar, non deorum te pudet! Cfr. Xen. Anab. 2, 3, 22: ἐπεὶ μέντοι ἤδη ἐυρώμεν αὐτὸν ἐν δεινῷ ὄντα, βσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτὸν, ἐν τῷ πρόσθεν χρέ-

- ΝΕ. πῶς γὰρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος ;
 ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τόδε ;
 ΝΕ. σοὶ που φίλος γ' ὦν, χῶ λόγος τοιόσδε μου. 1385
 ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις ;
 ΝΕ. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
 ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
 ΝΕ. οὐκ οὐκ ἐγὼ γὰρ φημί δ' οὐ σε μανθάνειν.
 ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με ; 1390
 ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὄρα.
 ΦΙ. οὐδέ ποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
 ΝΕ. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
 πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω ;
 ὡς ῥᾶσ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λήξαι, σέ δὲ 1395
 ζῆν ὡσπερ ἤδη ζῆς ἄνευ σωτηρίας.

1383. αἰσχύνοιτ'] οι ex ei factum. 1384. τόδε] Sic, non τόδε 1386
 ἐχθροῖσί μ' Brunckius pro ἐχθροῖσιν 1387. τᾶν] τὰν pr. 1388. λό-
 γοις] λόγῳ, deletis a m. pr. literis ισ 1390. ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας scripsi
 pro ἐγὼγ' οὐκ ἀτρείδας 1391. σώσουσ'] σώσουσ', litera σ non satis certa
 et litera σ ab S inserta. 1392. ἰδεῖν] ἰλεῖν, superscripto a m. pr. ἰδεῖν.
 1395. μὲν om. Habent apographa.

καὶ παρέχοντες ἡμᾶς αὐτοὺς εὖ ποιεῖν.
 et 7, 7, 9: καὶ ταῦτα λέγων οὕτω
 θεοὶ αἰσχύνει οὕτω τόνδε τὸν ἄνδρα,
 ὅς τῶν etc. WUND.

1384. τόδε] τόδε apographa tan-
 tum non omnia.

1387. μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς]
 Scholiasta, μάνθανε, φησί, μὴ ἐν τοῖς
 κακοῖς ἐπαίρεσθαι. Oed. Col. 592.
 ὁ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφο-
 ρον.

1389. ἐγὼ γὰρ] Intelligitur σὲ ὀλέω.
 οὐ σε μανθάνειν] Hoc dicit quia
 Philoctetes dixerat γιγνώσκω σε.

1390. ἐγὼ οὐκ] Cum codice con-
 sentit Flor. F. in quo ἐγὼ γ' οὐκ
 ἀτρείδας. Quae scriptura orta est
 ex ἐγ' οὐκ, quomodo saepe scripserunt
 librarii elisiones pro synizesi
 utentes. In apographis ceteris in-
 terpolatum ἐγὼγ' Ἀτρείδας, sublata

interrogatione.

1392. οὐδέ ποθ'—] Sensus est, nun-
 quam ita me liberabunt morbo, ut
 sponte Trojam veniam, i. e. nun-
 quam ego sponte Trojam ibo eo
 consilio ut ab Atridis morbo libe-
 rer. WUND.

1394. πείσειν δυνησόμεσθα] No-
 tandus infinitivus futuri cum fu-
 turo verbi conjunctus: qui etsi
 saepe librariorum errore illatus
 est, ut in exemplis pluribus eorum
 quae Schaeferus ad Poesin gnom.
 p. 16. et Lobeckius ad Phryn. p.
 747. collegunt, tamen interdum
 ab scriptoribus ipsis positus esse
 videtur, ut ab Thucydide 2, 29.
 quem Schneidew. citat, πείσειν γὰρ
 Ἰστιάδην κέμψειν. Sed hic quoque
 libri nonnulli κέμψειν.

. . . εἰ εὐκεί, στείχωμεν. ΦΙ
 ΝΕ. ἀντέ, εὐεῖν βίωσιν.
 ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φει
 ΝΕ. τί γὰρ, εἰ πορβῶσι χώραι
 ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις;
 ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρω τ
 κύσας χθόνα.

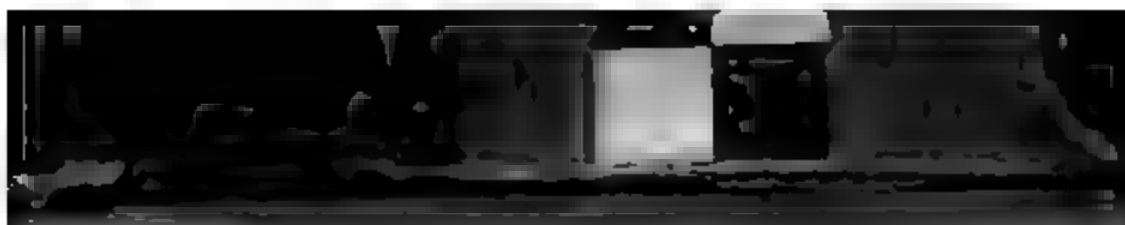
ΗΡΑΚΛ

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρ

1401. γόισ] λόγιοι, adscripto ab S γ
 ξομαι 1406. προσωφέλησιν] προσωφέλ
 κλέως Brunckius pro Ἡρακλείοις
 σῆς πάντας. ΝΕ. om. Delevi quae
 ex eo factum a m. ant.) δράσι ταῦθ' ἔσονται
 κίνας χθόνα separato versu posita sunt.
 videtur.

1399. πέμπεσ] Deducere. πάν
 1401. τεθρήνηται] τεθρέλληται in αἰδέ
 uno apogr., in alio τεθρήληται. δὲ π
 γόισ] Sic apogr. pleraque. τανί
 1404. Notanda neglecta post pe- χθόσ
 dem quartum caesura, ut apud quide
 Aeschylum Pers. 164. τῶνδ
 πλῆ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

131

ἀΐης μύθων, παῖ Ποίαντος
 φάσκειω δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειω τ' ὄψιν.
 τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν οὐρανόσ
 ἔδρας προλιπῶν,
 τὰ Διός τε φράσων βουλευμάτα σοι,
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
 καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὄσους πονήσας καὶ διεξελθῶν πόνους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὄρῶν.
 καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθῶν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
 ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφν,

1415

1420

1425

1410. ἀΐης] ἀΐεισ 1412. τ'] τε 1415. τε prima manus statim suo loco scripsit, non postmodum addidit, quod refert Elmaleius. 1416. κατερητύσων] κατερητύσων στέλλει] στέλλει 1422. τῶνδ'] δ' ab S additum videtur. εὐκλεᾶ] εὐκλέα pr. 1424. παύσει] παύσει

1411. φάσκειω] Infinitivus pro imperativo.

1418. Ut hic Hercules ab anapaestis transit ad trimetros iambicos, ita Diana ab Euripide in Hippolyto in scenam producitur primum anapaestos (1283-1295.), deinde trimetros iambicos recitans. Ceterum λέξω τύχας est, meae fortunae te admonebo. WUND. Huic sententiae melius conveniret praesens λέγω.

1420. ἀθάνατον ἀρετὴν] ἀρετὴν gloriam significare aiunt Suidas et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 443, 33. appositeque Musgravius affert Platon. Symp. p. 208 d. ἄλλ' εἶμαι ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ το-

σαίτης δόξης εὐκλειᾶς πάντες πάντα ποιῶσι. Cui Martinus addit Pindari Ol. 7, 163. ἄνδρα τε πρὸς ἀρετὰν εὐράντα. Scilicet ἀρετῆ est excellentia. HERM.

ὡς πάρεσθ' ὄρῶν] Ex vultus utique splendore totiusque speciei. Virg. Aen. 2, 589. et Eurip. Ion. 1572. WAKEF.

1422. ἐκ τῶν πόνων—] His verbis explicatur praecedens τοῦτο. Frustra καὶ Wakefieldus.

1423. τῷδ' ἀνδρὶ] Neoptolemo.

1426. Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφν] Hoc saepe repetunt tragici: v. Aj. 1192. Aesch. Agam. 695. Eurip. Andr. 276. SCHNEI-DEW.

τόξοισι τοῖς ἑμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Πολάντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἑμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἑμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεσ'. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδῖον οὔθ' οὔτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὔτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν

1427. νοσφιεῖς] νοσφίσεις 1428. ἐς] εἰς 1429. ἐκλαβὼν Turne-
 bus pro ἐκβαλῶν 1436. συννόμῳ] συννόμῳ

1247. νοσφιεῖς] Formam Atticam hic praebent arographa, in codice in νοσφίσεις corruptam. V. ad Aj. 1027.

1429. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύ-
 ματος] Philostratus Her. 5, 1. de
 Philocteta, τυχεῖν τε ἀριστείων λαμ-
 πρῶν ἐπὶ τῇ ἀλώσει τοῦ Ἰλίου.
 WAKEF.

1430. Οἴτης] V. v. 490.

πλάκα] πλάκας Pag. 2712.

1431. Duo sunt, quae dicit, ea-
 que haec: quae tu spolia virtutis
 tuae praemia acceperis, ad Poean-
 tem mittes; quae vero spolia ab
 exercitu acceperis, ut sint telorum
 meorum monumenta, ea ad rogam
 meum abduc. WUND.

1434. σὺ—] Uni Neoptolemo tri-
 buit quod ille cum aliis ducibus
 effecturus est. Sic Pindarus Nem.
 7, 35. Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος
 πράθεν. SCHNEIDEW.

1436. ὡς λέοντε συννόμῳ] Com-
 paratione utitur Homericam, ut mo-
 net Wakefieldus, Il. 5, 554. ubi de
 Crethone et Orsilocho, οἶω τῷ γε
 λέοντε δύο ὄρεος κορυφῆσιν ἐτραφέ-
 την—τοῖω τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο
 δαμέντε καππεσέτην. et 10, 297. de

Ulixee et Diomede, βάν β' ἴμεν ὥστε
 λέοντε δύο διὰ νύκτα μέλαιναν.

1437. Jacobus in Quaest. Soph.
 p. 313. hunc locum interpolatum
 putat, quia mendacii arguatur He-
 lenus, quo auctore supra 1333. ab
 Aesculapii filiis sanatum iri Phi-
 loctetam retulerit Neoptolemus.
 Recte ad haec respondet Buttman-
 nus, illa non sic relata a Neoptole-
 lemo esse, ut si Helenus diserte
 Aesculapii filios nominasset; sed
 quum ille sanatum iri a medico
 Philoctetam dixisset, Neoptole-
 mum id de claris illis, qui in exer-
 citu essent, medicis esse interpre-
 tatum; Herculem autem nunc, quo
 certius illi de restituenda valetu-
 dine persuadeat, ipsum ab se Ae-
 sculapium missum iri significare;
 divina enim arte opus esse ad ex-
 pugnandum virus hydrae Lernaee.
 Machaonis cura restitutum esse
 Philoctetam Lesches in Iliade par-
 va narraverat. HERM. Jacobo
 assensus est Leutschius in Philo-
 logo vol. 11. p. 777. qui verba ἐγὼ
 δ' Ἀσκληπιὸν—τόξοις ἀλῶναι ab in-
 terpolatore conficta esse conjecit
 lacunae explendae causa.

πανοστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.

τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἔμοις αὐτὴν χρεῶν

τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν

1440

πορθῆτε γαίαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.

[ὡς τὰλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατήρ

Ζεὺς. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθήσκει βροτοῖς,

κἂν ζῶσι κἂν θάνωσι, οὐκ ἀπόλλυται.]

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψας,

1445

χρόνιός τε φανείς,

οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κἀγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

1440. ἐννοεῖθ' Elmaleius pro ἐννοεῖσθ'. 1441. πορθῆτε] πορθεῖτε, ἢ a m. recentiore. 1442.-1444. Seclusi versus spurios. 1447. ἀπιθήσω] i ex ei factum. 1448. γνώμην Tourpius pro γνώμῃ

1440. ἐννοεῖσθ'] ἐννοεῖθ' Elmaleius ad Eurip. Med. 852. Recte. Activa forma septem aliis locis utitur Sophocles.

1441. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς] Scholiasta, αἰνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἴλιου ἀλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ ἑρκείου Διός. Ejus autem sceleris poenaeque insecutae, Neoptolemo quoque postea ad aram Apollinis obtruncato, magna fama inter Graecos erat, et proverbium inde ductum Νεοπτολέμειος τίσις, i. e. παθεῖν ὁποιόν τις καὶ εἴρασε, Pausan. 4, 17, 3. BUTTM.

1442. ὡς τὰλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατήρ | Ζεὺς· ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθήσκει βροτοῖς | κἂν ζῶσι κἂν θάνωσι οὐκ ἀπόλλυται.] Seclusi hos tres versus, quorum tertius olim ab me ipso, reliqui duo ab L. Dindorfio in Thesuro s. v. Συνθήσκει sunt notati. Eos qui addidit non animadvertit quantopere vis praecedentium verborum, τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν | πορθῆτε γαίαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς, quibus Herculis oratio aptissime finitur et gravis-

sime, debilitetur loquaci illa trium versuum accessione, ne quid de mirabili dicam usu verbi συνθήσκειν, quod de pietate dixit morientos in Orcum comitante, explicandi causa addito κἂν ζῶσι κἂν θάνωσι οὐκ ἀπόλλυται, sive sic scripsit ἀσυνδέτως, sive κἂν ζῶσι κἂν θανοῦσι οὐκ ἀπόλλυται. Quam sententiam similiter enuntiavit Josephus Antiq. Jud. 20, 2, 5. ὁ παρὼς οὐκ ἀπόλλυται ὁ τῆς εὐσεβείας.

1448. γνώμην ταύτη τίθεμαι] Aristoph. Eccles. 658. κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην, (quosum Bergkii comparavit Theog. 717. γνώμην ταύτην καταθέσθαι, ὡς—) hoc quoque fortasse pro κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. γνώμην τίθεσθαι dictum ut ψῆφον τίθεσθαι. τίθεσθαι, intellecto quod interdum additur ψῆφον, pro συγκατατίθεσθαι non raro dixerunt inferiorum temporum scriptores: de quo dictum in Thesuro vol. 7. p. 2175. ubi quae Brunckius attulit Dionis Chrysa. verba ἐθέμην τῷ δόγματι, non hujus sunt, sed Joannis Chrysostomi vol. 11. p. 529 D. ubi duo codices συρτίθεμαι apud Field-

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.

καιρὸς καὶ πλοῦς

1450

δδ' ἐπέγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.

χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

Νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες,

καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,

1455

οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη

κράτ' ἐνδόμουχον πληγαῖσι νότου,

1449. μή νυν] μή νῦν πράσσειν Brunckius pro πράττειν 1451.
Punctum post δδ' positum. 1452. νυν] νῦν στείχων χώραν]

στέι^χ χώραν, χ̂ a m. ant. superscripto. 1455. προβολῆς Hermannus
pro προβλής 1457. πληγαῖσι] πληγῆσι

ium ad Joann. Chrys. in Epist. Paulinas vol. 5. p. 472. 580., qui Aristidis addit exempla vol. 1. p. 193. et vol. 2. p. 247.

τίθεμαι] συντίθεμαι Harl. συγκατατίθεμαι interpretatur scholiasta, qui haud dubie dativum legit γνώμη.

1450. καιρὸς καὶ πλοῦς δδ' ἐπέγει γὰρ κατὰ πρύμναν] Etsi πλοῦς proprie opportunitatem navigandi tantum significat, tamen, quum ea in vento potissimum secundo posita sit, non est mirum saepe ita usurpari, ut venti notio aut praecipue aut sola respicienda sit. Cfr. 465. ὦς, ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἤμιν εἰκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. et 466. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἔγγυθεν σκοπεῖν. Eodemque modo hic πλοῦν de vento secundo accipiendum esse apparet ex verbis ἐπέγει κατὰ πρύμνην. Cfr. Thucyd. 2, 97. αὐτὴ περίπλους ἐστὶν ἢ γῆ τὰ ξυνομώτατα, ἦν αἰεὶ κατὰ πρύμναν ἰσθῆται τὸ πνεῦμα, νηὶ στρογγύλῃ τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν. Itaque sensus hic est: Urget enim jam tempus opportunum et ventus

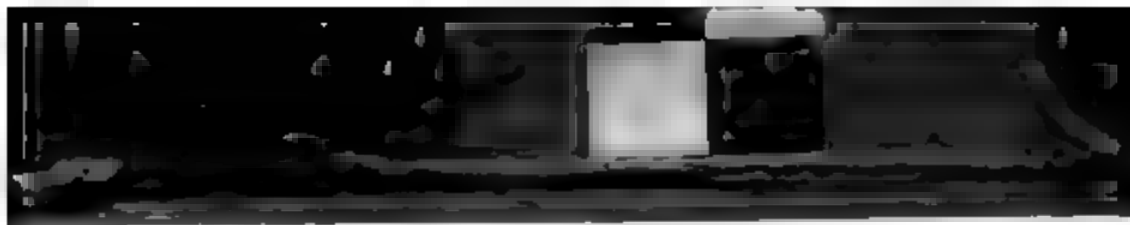
secundum puppim spirans. De positu γὰρ particulae dixerunt Schaefer. Melet. crit. p. 76. et Meinekius ad Men. p. 7. WUND.

1453. ξύμφρουρον ἐμοί] Scholiasta, τὸ φρουρήσαν με καὶ φυλάξαν.

1454. ἐνυδροὶ λειμωνιάδες] Ἰντιγμα πρᾶτα tenentes.

1455. ἄρσην] I. e. ἰσχυρὸς, ἐντονος, schol. ut fragm. 469. ἄρσηνας χοῦς Ἀχέροντος ὀξυπλήγας ἠχούσας γόους. κτύπος πόντου προβολῆς, sonitus undarum saxis litoralibus allisarum. Conf. v. 689. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων. SCHNEID.

1456. οὐ necessario ad regionem, cui valedicit Philoctetes, referendum est, non ad μέλαθρον, quod interjectis verbis Νύμφαι—προβολῆς per linguae leges fieri nequit. Neque refragatur explicationi meae verbum ἐνδόμουχον. Hoc enim dicit Philoctetes: ubi saepe caput meum quum tectum esset antro, i. e. quum in antro essem, verberibus noti, i. e. imbribus noti flatu in antrum injectis, madefactum est. WUND.

πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαίου ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. 1460
 νῦν δ', ὧ κῆμαι Λύκιόν τε ποτὸν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὧ Λήμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως, 1465
 ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ

1459. Ἑρμαῖον ex Eustathio ad Hom. p. 1809, 42. pro Ἑρμαῖον 1461.

Λόκιον] γλύκιον, tria puncta a m. antiqua. 1465. πέμψον] ψ ex w factum.

1458. πολλὰ δὲ] I. e. πολλάκις δὲ, respondens praecedenti πολλάκι μὲν—

1459. Ἑρμαῖον ὄρος] Scholiasta, δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἑρμαῖα καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ἔθεος καὶ θρεῖος ἔῤῥημις. ἔστι δὲ καὶ Ἑρμαῖον ὄρος ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, φησὶ, πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἑρμαῖον ὄρος ἀπεφθέγγετο. De accentu Eustathius p. 1809, 42. Λόφος δὲ Ἑρμαῖος προπερισπωμένως ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Φιλόστονον προκαροζυτόνως Ἑρμαῖος κατὰ τὴν κύριον ἔνομα. Ego antiquioris grammatici auctoritatem sequor scholiastae Iliad. 3. 791. τὰ διὰ τοῦ αἰος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, προπερισπᾶσθαι θέλει, χειραῖος ὄρφαῖος ἔρφαῖος ἀρχαῖος Ἄρφαῖος Τρικκαῖος Ἑρμαῖος· ὅθεν τὸ Ἑρμαῖον κῆρα (hoc aut aliunde sumtum aut memoriae errore positum pro ὄρος) παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ δὲ "ὄσι δ' Ἑρμαῖος Λόφος ἐστίν" (Od. 5, 471.) ὡς εἰς ἰδιότητα.

1460. στόνον ἀντίτυπον] Conf. v. 695.

χειμαζομένῳ] Morbis impetu agitato.

1461. Λόκιον] Legebatur γλύκιον.

γλύκιον Flor. Γ. Λόκιον Brunckius: quam lectionem codex monstrat, in quo litera γ duobus punctis est notata, et scholiasta agnoscit, ἢ ὅπως καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ Λυκίου Ἀπόλλωνος· ἢ οἶον ἐν ἔρημῳ ὑπὸ λύκων πινόμενον. Accedunt Hesychius, Suidas, Zenobius 4. 99. et grammaticus in appendice proverbiorum Vaticana 2, 59., pro uno tamen omnes teste numerandi, qui Λυκίου ποτὸν nomen esse fontis Lemnii perhibent ab Apolline investigati.

1462. λείπομεν ἤδη | δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες] Probabilis Hermannii conjectura est, λείπομεν, οὐ δὴ | δόξης ποτὸ τῆσδ' ἐπιβάντες. Cui non obstat quod scholiasta Homeri in Cramerii Anecd. Paris. vol. 3. p. 241, 14. (et Eustathius p. 774, 3.) de verbo ἐπιβᾶναι agens verbum alterum δόξης οὐποτε τῆσδ' ἐπιβάντες attulit omisso nomine postae.

1467. γνώμη τε φίλων] Schol. ἢ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τοῦ Νεοπτολέμου. Neoptolemum ejusque socios intelligendos puto. WUND.

χῶ πανδαμάτωρ δαίμων] Schol. τὴν ἐν τὸν Ἡρακλῆα, ἐνιοὶ τὴν τύχην.

188 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανευ.

ΧΟ. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀλλεῖς,

Νύμφαις ἀλλαισιω ἐπενξάμενοι

1470

νόστου σωτήρας ἰκέσθαι.

1469. δὴ Hermannus pro ἤδη.

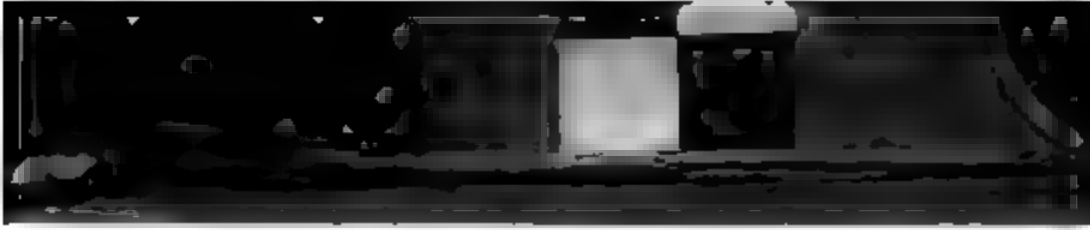
ἀλλεῖς] ἀλλέες

Neque τύχην, quod post mentionem τῆς μάρας non placet, neque Herculem, cui inter deos vix puto tribui potuisse epitheton πανδαμάτωρ, sed Jovem cum Gedikio intelligendum puto; cfr. Eur. Troad. 49., ubi Minerva Neptunum μέγας δαίμονα vocat, et Rhés. 241., ubi πόντιος δαίμων est idem. Itaque is δαίμων, cui omnia parent, est ὁ

πανδαμάτωρ δαίμων, isque recte dicitur πάντα ταῦτα ἐπικράνει. BUT.

1469. δὴ] Quum in codice scriptum esset ἤδη, hoc in apographis aliis, inter quae Flor. Γ., servatum, in aliis, ut Par. 2712., in ἰβὸς est mutatum. Triclinius *nov*, cum gl. δὴ.

ἀλλεῖς] Sic apogr. nonnulla pro ἀλλέες.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SUPERSTITES
ET
PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM COMMENTARIIS

G. DINDORFII.

EDITIO TERTIA.

VOLUMEN VIII.

COMMENTATIO DE VITA SOPHOCLIS.
PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA.

OXONII,
E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.

M.DCCC.LX.

SOPHOCLIS
PERDITARUM FABULARUM
FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

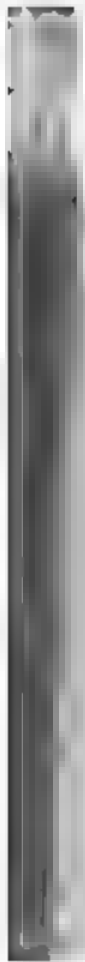
EDITIO TERTIA.

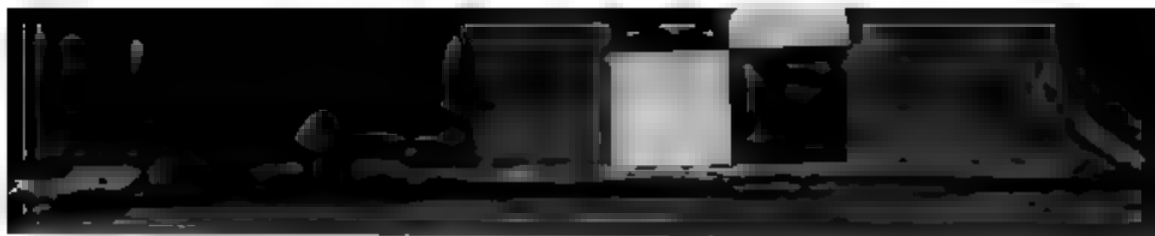

PRAEMISSA EST COMMENTATIO
DE VITA SOPHOCLIS.

OXONII:
E TYPOGRAPHICO ACADEMICO.
M.DCCC.LX.

PRAEFATIO.

ULTIMUM hoc volumen Vitam Sophoclis ab me scriptam et perditarum fabularum fragmenta complectitur locis non paucis auctiora et emendatiora: in quo labore utilissima mihi fuit Augusti Nauckii opera, qui Tragicorum Graecorum fragmenta vel ab aliis vel ab se collecta brevibusque annotationibus instructa Lipsiae edidit anno 1856. Idem nuperrime conjecturam de Inachi fabulae fragmento (256.) mecum communicavit, quod legitur apud Dionysium Hal. Antiq. 1, 25. ubi chorus Inachum verbis compellasse dicitur,

*Ἰναχε γεννᾶτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν
πατρὸς ᾠκεανῶ —,*

vitio manifesto, quod quum editores parum probabiliter sublato qui in codicibus legitur articulo neglectaque caesura, servato vero quod ab hoc anapaestorum genere alienum est Dorico γεννᾶτορ—de quo vitio dixi p. 206.—corrigere studuissent, ego Sophoclem & γεννήτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν π. ᾠ. scripsisse, Ἰναχε vero ab Dionysio explicandi causa adjectum esse conjeceram. Nauckius vero, servato, ut par erat, articulo, γεννᾶτορ ex πάτορ, quod δέσποτα significet, corruptum esse censet, conjectura ingeniosa, quae eo commendari videatur, quod Inachus ab choro domini potius quam genitoris nomine appellandus erat, nisi chorus non ex satyris, sed ex nymphis fluvialibus, Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιαδώροις, ut Aeschylus in Xantriis dixit, compositus fuit. Neque enim constans satyrorum chori usus fuit in quartis tetralogiarum tragicarum fabulis. Vocabulum πάτωρ ex Photii glossa cognitum est p. 402, 4. qui πάτορες per κτήτορες explicat, et Hesychii πατέρες· πλούσιοι· ἢ πρόγονοι, ubi altera tantum interpretatio ad πατέρες vel προπάτορες spectat, prior vero ad πάτορες, quod nomen ego in Thesouro vol. 8. p. 624. Euripidi restitui in fragmento Rhadamanthi apud Stobaenm Ecl. eth. vol. 2. p. 342. et Floril. 64, 24. et apud schol. Euripidis Or. 1190. quibus tribus in locis in πατήρ est corruptum, χρημάτων | πολλῶν κεκλήσθαι βούλεται πάτωρ δόμοις. eidemque poetae in Phaethontis

fragmento (781, 39.) restituit Nauckius, ὁ πατήρ, ἔστρεψ' ἐκ δόμων
 ταχὺν πόδα, ubi codex Claromontanus πάτερ, superscripto ab manu
 secunda glossemate δέσποτα, parum probabiliter vero Lycophroni
 512. οὐδ' μή ποτ', ὁ Ζεὺς πατήρ, ἐς πάτραν ἐμήν | στεῖλαις ἀρωγούς τῆ
 δυσαρπάγῃ κρεκί, ubi antiqui codices omnes in σῶτερ consentiunt,
 infimi tantum aevi codices πάτερ, ex quo conjecturam suam duxit
 Nauckius, praebent, quod librarii alicujus errori deberi videtur,
 quum Ζεὺς πάτερ non minus usitatum sit quam Ζεὺς σῶτερ. Sopho-
 cles autem si Ἰναχε πατήρ scripsit, exquisitius hoc loco ei placuit
 loqui quam in Ῥιζοτόμων fragmento (480.), quod ipsum quoque ana-
 paesticum est, ubi Ἥλιε δέσποτα dixit, quemadmodum Euripides
 quoque ὁ δέσποτα scribere potuisset, quod substituit glossator.

In iisdem literis Nauckius duas alias mihi impertivit emenda-
 tiones verissimas versuum Oedipi R. 1289. et Antigoniae 1037. quo-
 rum locorum in priore quod Oedipum de se ipso dixisse nuncius re-
 fert, τὸν πατροκτόνον, | τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι, matris
 filium potius significare videatur quam quod interpretes intellexerunt
 μάστορα vel αἰσχυντήρα, estque illud αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι ita
 dictum ut non uno aliquo substantivo, sed verbis pluribus Oedi-
 pus facinus suum significasse videatur, ut mirum foret non sensisse
 Sophoclem quanto aptius sit τὸν μητέρ'—αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 quod restituit Nauckius, comparato quod eadem cum aposiopesi
 dixit Aristophanes Vesp. 1178. ubi fabula memoratur, ὡς ὁ Καρδο-
 πίων τὴν μητέρα, et loco Philemonis apud Aelian. N. A. 12, 10. μὴς
 λευκὸς ὅταν αὐτὴν τις—ἀλλ' αἰσχύνομαι | λέγειν—κέκραγε τηλικαῦτον
 etc.

Non minus certum est quod in Antigoniae versu 1037. ubi codex
 τὰ προσάρδεων ἤλεκτρον—ex quo in apographis τὸν πρὸς σάρδεων
 factum—Nauckius restituit τὰπὸ Σάρδεων, quod tanto magis pro-
 bandum quum ἤλεκτρος genere masculino dicti exempla quae certa
 haberi possint nulla innotuerint praeter ὁ ῥηθεὶς ἤλεκτρος et ὁ τοι-
 οὔτος ἤλεκτρος in Eustathii annotationibus ad Dionys. Per. 288. et
 311. Ceterum eandem emendationem paullo prior Nauckio fecerat
 Fridericus Blaydes, qui Sophoclis tragoedias cum annotationibus
 Anglice scriptis edere coepit, ejus editionis volumen prius Oedi-
 pum utrumque et Antigoniae complexum Londini prodiit a. 1859.

De alio ejusdem fabulae loco digna memoratu est Heilandii con-
 jectura in commentatione de stichomythia Tragicorum, Stendaliae
 edita a. 1855, quae nuperrime demum in manus meas venit. Is

PRAEFATIO.

*v

recte animadvertit Creontis et Haemonis colloquium v. 631-772, ita esse compositum ut poetam symmetriae cuidam partium studuisse appareat. Nam quattuor Creontis versibus 631-634, totidem respondent Haemonis versus 635-638. Porro quattuor leguntur disticha chori et Creontis 681. 682. 724-729, post quae stichomythia sequitur versuum 730-757; tum rursus duo tetrasticha 758-761. et 762-765, duo disticha 766-769, tria monosticha 770-772, post quae octo Creontis versibus haec disceptatio concluditur. In tanta igitur harum partium aequalitate non est admodum verisimile longiores Creontis et Haemonis sermones, qui post v. 638. sequuntur, ita a poeta fuisse compositos ut prior versibus quadraginta duobus, alter quadraginta et uno constaret. Quamobrem Heilandus Creontis sermonem uno versu ab interpolatore veteri auctum esse conjicit in verbis v. 673. αὐτῆ (ἢ ἀναρχία) πόλεις (codex πόλις θ, τ' ab διορθωτῇ superscripto) ἄλλυσι, ἢδ' ἀναστάτους | οἴκουσ τιθήσιν, ἢδε σὺν μάχῃ (συμμάχου Bothius) δορὸς | τροπὰς καταρρήγνυσι —, quae sic corrigit,

αὐτῆ πόλεις τ' ἄλλυσι κὰν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι —,

eublatis verbis ἢδ' ἀναστάτους οἴκουσ τιθήσιν, conjectura parum probabilis, quum aptissimum huic loco sit ἀναρχίαν non civilem tantum, sed etiam domesticam memorari. Quamobrem multo probabilius conjici posse credo unum ex Haemonis sermone versum excidisse, velut ante v. 699. οὐχ ἢδε χρυσοῦς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; ubi ab Sophocle dici poterat,

οὐχ ἢδε πασῶν παρθένων ὑπερτέρα;
οὐχ ἢδε χρυσοῦς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;

vel simile quid. Littera Θ quae in codice post πόλις, vitiose pro πόλεις scriptum, legitur ex proximo Ο nata esse videtur. Nam quod διορθωτῆς ex ea fecit τ' non potest probari nisi ἢδ' ἀναστάτους in ἢδ' ἀναστάτους mutato, ut in uno factum est apographo ab correctore qui non senserat quantopere iteratum illud ἢδε ipsius conjecturae praestaret.

Non minus suspecta inaequalitas est in extrema hujus fabulae parte v. 1261-1346. ubi quum et melica et diverbia accurate sibi respondeant, mirum est ἐξαγγέλου narrationem v. 1278-1283, quae versibus quinque constat, quibus respondent totidem ejusdem versus 1301-1305, post tertium strophae versum interrumpi Creontis verbis (v. 1281.) τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; versu, si ab Sophocle

scriptus sit, inepte interpolato, ut in annotatione ostendi, ubi Sophoclem τί δ' ἔστιν αὖ νέορτον ἐν δόμοις κακόν, vel simile quid scribere potuisse monui. Sed recte haud dubie totum versum delevit Heilandus p. 11. Nam proxima γυνή τέθηκε et quae sequuntur recte praecedentibus nuncii verbis adjunguntur nulla interposita interrogatione Creontis neque adjecta γάρ particula. Aliam hujusmodi fraudem interpolatoris notavi in annotatione ad Ajacis v. 966, ubi sublatis qui etiam propter alias causas suspecti sunt versibus 966-968. decem remanent Tecmessae trimetri post antistropham positi totidem ejusdem respondententes versibus post stropham positus 915-924.

Reliquum est ut nonnulla addam de ratione quae codici veteri Laurentiano cum apographis intercedit: quam quaestionem ego in Praefationibus voluminis primi et tertii tractavi, et nuperrime Justus Hermannus Lipsius sibi tractandam sumpsit in commentatione *De Sophoclis emendandi praesidiis*, Lipsiae impressa a. 1860. Dixeram ego, quod etiam Cobetus in oratione de arte interpretandi Lugduni Bat. a. 1847. edita p. 103. breviter significaverat, codicem Laurentianum archetypum esse ceterorum omnium qui adhuc innotuerint Sophoclis librorum manuscriptorum, nihilque profici si quis unum vel plures praeter illum exstitisse codices fingat in universum quidem Laurentiano simillimos, sed tamen levioribus illius vitiis passim immunes: unde factum sit ut apographa ex aliis illis codicibus antiquis derivata interdum emendatiora sint quam codex qui hodie solus ex antiquioribus superest Laurentianus. Nam quum inter emendationes illas nihil reperiatur quod librariorum correctorumque quales aliunde satis novimus captum excedat operamque eorum in corrigendis his tragoediis versatam esse ex iis liquido constet quae imperite mutarunt—quod codicis Parisini A. (2712.) exemplis ostendi in Praefatione voluminis tertii p. ix. x.—non apparere ego dixeram quo jure levium illorum vitiorum correctiones antiquis nescio quibus codicibus potius tribuantur quam correctorum recentiorum studiis. De quo ut lectores ipsi judicare possint, correctionum illarum indicem proposui vol. 1, p. vii.-xii. et hoc loco selecta ex iis exempla persequar quibus Lipsius codicem Parisinum A. (2712.) aliosque nonnullos aliunde quam ex Laurentiano vetere derivatos esse probare studuit: de quibus quae scripsit p. 7-9. meis insertis annotationibus apponam.

“Numerus eorum locorum admodum speciosus est quibus quae Lau-

rentiani scriba peccavit nec posterior manus emendavit, aliorum de-
mum librorum fide ex communi omnium editorum recentiorum con-
sensu correctae sunt. Velut in uno Oedipo Coloneo centum amplius
quadraginta, in Philoctete fere octoginta versus computavi. Sed quo-
niam eorum longe maxima pars in levioribus erroribus consistit, ut
emendatio vel sine antigrapho reperta fuerit facillima, bonis chartis
persurus potiora tantum exempla proferam, de quibus non aequè sim-
plex est iudicium."

1. "Aj. v. 28. νέμει 'veteres codices' Brunckii. τρέπει La. Lb. Pal. Δ. Aug. δ." [νέμει est in Paris. A. et editione Aldina. Quum non τρέπει αίτίαν τωί, sed ές τινε dici solet, aptum dativo verbum idque satis frequens νέμει facile restitui potuit ab correctore: quod non majoris erat acuminis quam correctiones aliae quas ex interpolatis apographis collegit Elmsleius, cujus ea de re annotationem repetivi in Praefat. vol. iii. p. viii.]

2. "Ib. v. 546. που τόνδε 'plerique codices veteres' Brunckii. τοῦ τόνδε La. Lb. pr. τούτων γε Lb. corr. Γ. Pal. decem alii." [που τόνδε, quod legitur in Paris. A. et ed. Ald., haud dubie ab correctore positum est pro τοῦ τόνδε, quod recte in τούτων γε mutatum in apographis aliis plurimis, etsi non magis quam alterum illud ab Sophocle scriptum. Nam totus ille versus νεοσφαγή ταυτών γε προσλεύσσαν φόνον, non Sophoclis est, sed, ut in annotatione monui, interpolatoris, fortasse ejusdem cui duo alii debentur versus eidem Ajacis orationi illati et pridem ab aliis notati, 554. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνέδυσον κακόν. et 571. μέχρις οὐ μυχούς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ. Non senserat autem interpolator quanto aptius sit Ajacem simpliciter ταρβήσῃ γὰρ οὐ dicere quam facinoris ab se commissi memoriam repetere.]

3. "Electr. v. 516. Pro αὐ στρέφει La. Lb. Pal. Eustath. αὐ τρέφει, Suidae codex optimus ἐκτρέφει." [Eustathii cum codice consensus in αὐ τρέφει, a quo non multum discrepat quod Suidas sive librarius ejus posuit ἐκτρέφει, indicio est τρέφει antiquum esse scripturae vitium, quod recentior corrector in στρέφει, ut sensus verborum postulat, mutavit: unde in apographa plura transiit.]

4. "Ib. v. 1094. ἐν ἑσθλῇ 'codices plerique' Brunckii, tres Johnsoni, Harl. ἑσθλῇ La. Lc. Γ., ἐκ' ἑσθλῇ Lb. Pal. Δ. Tricl." [Ipsa haec apographorum fluctuatio inter ἐν ἑσθλῇ et ἐκ' ἑσθλῇ indicio est scripturam antiquam ἑσθλῇ fuisse, cui correctores alii ἐν, alii ἐκ' addiderunt, quum verbum βεβῶσαν praepositionem requireret.]

5. "Oed. Reg. v. 166. *καί om. La. cum septem deterioribus.*" [codex Laurentianus in margine habet a manu antiqua, sive ex archetypo ductum, sive ex apographo aliquo annotatum ut alia multa in marginibus codicis. Librarii et correctores etiam metrorum imperiti erant, tamen hexametri dactylīci mensuram ex Homero noverant. Itaque non mirandum si quis eorum deficientem versui syllabam inseruit, *καί*, quam etiam sensus verborum monstrabat.]

6. "Ib. v. 895. *La. solus addit ποιεῖν ἢ τοῖς θεοῖς.*" [Verba ἢ ποιεῖν τοῖς θεοῖς glossema sunt ab librario ex margine illatum, ut sententia et metrum docent. Quod animadvertisse non majoris erat acuminis quam quod in loco proximo correctores alii ὄρᾶν alii ἐγὼ ejecerunt metri anapaestici indicio.]

7. "Oed. Col. v. 138. *ἐγὼ A. Ra. ὄρᾶν ἐγὼ La. Lb. F. Rb. B. V. unde ὄρᾶν Triclinius.*"

8. "Ib. v. 170. *ἔλθῃ A. Ra. ἔλθοι La. cum reliquis.*" [Hoc tam leve est ut non magis quam alia nonnulla exempla (9. 10. 15. 16. 20. 21. 30. 32. 34.) vilius in hac quaestione momenti esse possit.]

9. "Ib. v. 327. *δύσμορ' ὄρᾶν A. δύσμορ' ὄρᾶν La. Lb. F. Ra. Rb., unde δύσμορ' ἑσορᾶν B. T. V. Farn.*"

10. "Ib. v. 381. *καβέξον A. καβέξων La. cum reliquis.*"

11. "Ib. v. 423. *αἰτοῖν A. Ra. Lb. αἰτῶν La. cum reliquis.*" [Quum αἰτοῖν paullo post v. 430. legatur, cujusvis erat illic quoque dualem restituere.]

12. "Ib. v. 443. *ἀλλ' ἔπος μικροῦ A. Ra. Lb. ἀλλά που μικροῦ cum plurimis La. teste Elmsleio. ἀλλέπον μικροῦ teste Nauckio.*" [ἀλλά που non codicis scriptura est, sed manus recentissimas correctio, ex apographo aliquo illata ab correctore veteris orthographiae ignaro. Nam ἀλλέπον μικροῦ nihil aliud est quam ἀλλ' ἔπος μικροῦ, ut in versu proximo φυγάσφιν scriptum pro φυγάς σφιν, ἐνεκροῖς pro ἐν νεκροῖς Antig. 893. ἀνιν pro ἀνιν ib. 952. et quae sunt alia hujusmodi.]

13. "Ib. v. 786. *ἀνατος solus A. ἀναιτος La. B. F. Ra. Rb. T. Suidas.*" [ἀνατος, vocabulum omnibus notum, non mirum est inaudito illi ἀναιτος substituuisse correctorem. Quod ex conjectura factum esse tanto probabilius est quum ἀναιτος etiam apud Suidam legatur.]

14. "Ib. v. 945. *κἀναγρον A. Ra. [qui duo libri unius instar sunt habendi] κἀναδρον La. cum reliquis.*" [Emendatio probabilis, quam sensus postulabat, fortasse ex Oed. T. 823. ducta et haud dubie ab correctore eo facta cui aliae conjecturae, et bonae et malae, de-

bentur libro Parisino propriae. In annotatione mea p. 82 verba "in apographis interpolatis: nam cetera in iisque Paris. 2712. consentiunt" sic corrigantur "in apographis Paris. 2712. et Flor. uno nam cetera consentiunt"]

15. "Ib. v. 1110. εἴτ' ἂν *A. Ra. Lb.* ὅταν *La.* cum reliquis."

16. "Ib. v. 1130. καὶ μοι χεῖρ' ὄναξ δεξιάν ὄρεξον *A. Ra. Lb.* καὶ μοι χαιρ' ὄναξ δεξιάν τ' ὄρεξον *La. F.* unde *B.T.V.* καὶ χαιρέ μ' ὄναξ δεξιάν τ' ὄρεξον."

17. "Ib. v. 1415. τὸ ποῖον *A. Ra. Lb.* ποῖον *La. F. T. Farn.* μοι ποῖον *B.V.Ven.*" [Hic quoque apographorum inter se dissensus indicio est syllabam quae exciderat ab aliis aliter esse suppletam.]

18. "Ib. v. 1432. ἐμοὶ μὲν *A. Ra. Lb.* ἐμοὶ *La. F.* ἐμοὶ γ' *B. Ven. T. Farn.*" [Hoc exemplo abstineri debebat. Neque enim simpliciter ἐμοὶ in codice scriptum est, ut Elmsleius tradidit, sed ἐμοὶ μὲν, etsi μὲν in litura positum est literas quae δ' fuisse videtur: unde ἐμοὶ γ' est factum in apographis interpolatis.]

19. "Ib. v. 1640. φρενὶ *A. Ra. Lb.* φέρειν *La.* cum reliquis." [Oedipi verba sunt, ὃ παῖδε, τλάσας χρῆ τὸ γενναῖον φέρειν | χαρτεῖν τόπων ἐκ τῶνδε —. Verbi φέρειν, quod antiquioris correctoris supplementum esse potest, non tam apta emendatio est φρενὶ ut extra dubitationem posita haberi possit.]

20. "Ib. v. 1669. φθόγγοι σφε *A. Ra. Lb.* φθόγγοις δὲ *La.* cum reliquis." [φθόγγοις δὲ satis manifestus error librarii erat ex scriptura veteri ortus φθόγγοι σφε, quae φθόγγοις σφε significat: de qua orthographia dixi supra ad 12.]

21. "Ib. v. 1725. ῥέξομεν *A. Ra. Lb.* ῥέξωμεν *La.* cum reliquis."

22. "Antig. v. 29. ἀκλαυστον ἀταφον omnes ut videtur praeter *La. Lb. F.* qui ἀταφον ἀκλαυτον." [Verba ἀταφον ἀκλαυτον casu, etsi recte, transposita in apographis esse possunt. Nonnihil vero iudicii produnt emendationes proximae 23. 24. 25. 26. 28. etsi ipsae quoque ex genere earum sunt de quibus ad 1. dicebam.]

23-26. "Ib. v. 386. Pro eis δέον *La. F. R.* eis μέσον. 575. Pro ἔφν *La. F.* ἐμοί. 757. Pro κλύειν *La. F.* λέγειν. 831. Pro τέγγει θ' *La.* τάκει θ', unde *F.* τάθει θ'."

27. "Ib. v. 837. ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν inserunt codices omnes praeter unum *A.*" [De hoc veru dixi in Praef. vol. iiii. p. vi.]

28. "Ib. v. 1098. Pro κρέον *La. Lb.* λακείν ex v. 1094."

29. "Ib. v. 1109. οἴτ' *A.* ἴτ' *La.* unde plerique ἴτ', *Dresd. a. (Tricl.)* ἴτ' ἴτ'." [Correctoris errorem qui οἴτ' scripsit, quum non videret ἴτ'

ἴρ' esse scribendum, notavi in eadem Praefat. p. x. Ceterum ἴρ' potius in codice esse videtur, ut in annotatione dixi, quam ἴρ'.]

30. "Ib. v. 1197. *κεδίον ἐπ' ἄκρον A. κεδίων ἐπ' ἄκρων La., unde κεδίων ἐπ' ἄκρων Dresd. a. κεδίων ἐπ' ἄκρων reliqui.*"

31. "Ib. v. 1238. *Pro πνοήν La. Lb. F. Aug. b. Liv. v. ῥοήν.*" [πνοήν ex scholiastae annotatione restituit corrector.]

32. "Phil. v. 139. *γνώμα 'veteres codices' Brunckii, Harl. γνώμας La. Tricl. γνώμα γνώμας B.R.V.T.*"

33. "Ib. v. 220. *Pro ναυτίλῃ πλάτῃ La. R. κάκ ποίας πάτρας. Γ. κάτι ποίας πάτρας (γρ. πάτρας) επ v. 222.*" [Manifesta hic est correctoris fraus, qui quum κάκ ποίας πάτρας scriptum videret, librario ad verba ποίας πάτρας v. 222. aberrante, parum subtiliter substituit ναυτίλῃ πλάτῃ, neglecto κάκ, quod verae continet vestigium scripturas κάκ ποίας τύχης, quam ab Nauckio restitutam memoravi vol. viii. p. 209.]

34. "Ib. v. 241. *οἶσθα δὴ A. οἶσθαι δὴ Harl. οἶσθ' ἤδη La. cum reliquis.*"

35. "Ib. v. 772. *ταῦτα om. La. R.*" [Hoc est ejusmodi ut ab librario quovis suppleri potuerit qui sex trimetri pedes esse nosset.]

"Accedunt loci tres quibus discedens a Laurentiano codicum scriptura aliunde confirmata est,

(36.) "Oed. Reg. v. 62. *ἄλγος in La. teste Wolfio omissum tuentur Teles Stob. Flor. 95, 21. Suid. v. γνωτός.*" [Versus hic in margine codicis a manu prima scriptus est. In eo ἄλγος omissum esse neque Elmsleius neque Duebnerus annotarunt. Si omissum sit, facillime ex conjectura suppleri potuit, quum tam manifesta sit sententia ut vix ab vero aberrari potuerit.]

37. "Oed. Col. v. 71. *μολεῖν A. R. Suid. v. κατατύπων. μόλοι La. cum reliquis.*" [μολεῖν ex scholiastae annotatione petitum.]

38. "Ib. v. 1474. *πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις A. R. Lb. Suidas. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις La. F. unde B. T. V. Farn. Ven. πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;*" [De hoc versu idem dicendum quod de Philoctetae versu 772. paullo ante dicebam. Antiqua scriptura haud dubie πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις fuit, unde factum ut alii τοῦτο post τῷ δέ, alii post οἶσθα insererent. Poterant pari jure τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις τάδε; scribere, vel, quod ego praetuli, τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ; Suidas utrum τοῦτο in exemplari suo repererit an ipse addiderit, incertum, quum in excerptis ex Sophocle verba poetae non raro mutaverit: unde factum ut multae

PRAEFATIO.

*xi

apud eum lectiones reperiantur quae nullo unquam in codice Sophoclis exstiterunt.]

“Has vero lectiones omnes qui non ex libro aliquo hac in parte Laurentiano integriore repetitas, sed felici grammatici alicujus conjectura inventas esse autumat, criticum animo concipiat oportet intelligentissimum et longe diversum ab iis quos alias in tragicorum fabulas grassatos cognovimus. Sed ne hac quidem exceptione uti licebit in loco Antigoniae, qui Creontis est cum Antigona agentis v. 483, 484.

ἴβρις δ' ἐπεὶ δέδρακεν ἦδε δευτέρα
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακῖαν γελᾶν.

Hujus enim postremi versus in Laur. prorsus nullum vestigium exstare Elmsleius et Wolffius consentientes testantur: quem tamen versum non esse a Sophocle scriptum neque adhuc quisquam credidit neque credet opinor in posterum.” [Miro casu duo viri docti in eodem consentiunt errore. Falsum est enim versum alterum ab codice Laurentiano abesse, in quo praecedenti versui est praepositus: quem errorem librarius ipse correxit appositis literis β. α. quibus pariter usus est in Oed. Col. 1119. 1120. Notaveram Elmsleii errorem jam in Praefat. ad Aeschyli editionem Oxon. secundam, 1851. p. xv. Non minus falsum est quod Lipsius, aliis praecedentibus, infra p. 15. Oed. Col. v. 1105. ἐλπισθὲν ἦξειν σῶμα βαστάσαι δότρε in margine codicis ab manu secunda scriptum esse perhibet. Nam scriptus est versus ab manu prima, etsi atramento alio.]

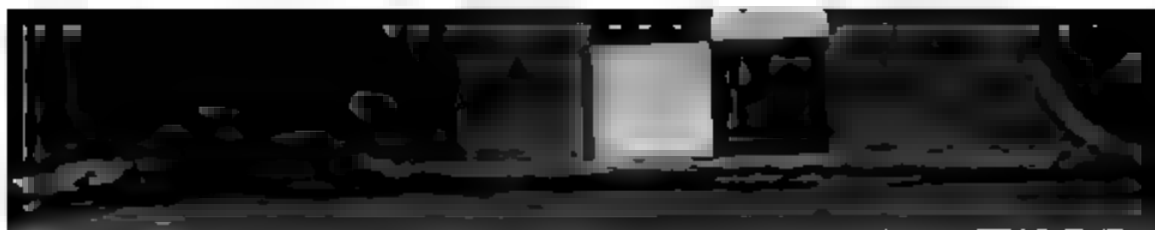
“In alio quidem loco Oed. Reg. v. 800.

καὶ σοι, γύναι, τάληθες ἐξερῶ. τριπλῆς
ὄτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας —.

cum versus prior in Laur. manu recentissima saeculo quarto vel quinto decimo adscriptus sit, ut hinc certe in reliqua exemplaria venire non potuerit, solus quod sciam Nauckius eum ut infimae aetatis additamentum abjiciendum esse censuit. Sed huic judicio una Laur. auctoritas patrocinari videri poterit. Nam quod ille versum plane supervacaneum esse dixit, id tantum abest ut ego comprobem, ut versum aptissime eo loco interpositum esse affirmem, quo Oedipus ad illud facinus narrandum pervenit, quod cum maxime sibi fatale esse jam ipse animo praesagit.” [De hoc versu ego dixi in annotatione, simili usus exemplo Aeschyli, cujus in Sept. ad Th. post v. 194. grammaticus aliquis Byzantinus manifestum versus unius defectum verbis explevit ineptis per apographa propagatis, ροιαῦτά

τᾶν γυναιξὶ συναίωσ ἔχοις, pro quibus si aptam aliquam loco illi sententiam posuisset, qualem ego proposui, τοιγὰρ προφανῶ πᾶσι ἡσυχῶς ἔχειν, plerique certissimum hoc habituri essent documentum codicem Laurentianum non esse ceterorum qui supersunt archetypum. Nunc quum felici casu acciderit ut verba loco illi inepta sint illata, versum ab interpolatore fictum esse omnes mihi concedunt. Quidni igitur simile quid acciderit in loco Sophocleo, cuius supplementum καὶ σοι, γίνοι, τὰ ληθῆς ἔφερῶ. τριπλῆς non tam exquisitum est quin ab grammatico quovis excogitari potuerit. Sophocles haud dubie sententiam posuerat quae versum integrum explebat, ita ut Oedipi narratio non ab sexto pede trimetri, sed versu integro inciperet, omisso τριπλῆς, quo non opus erat, quum via illa satis significata esset verbis κελείθου τῆσδε.]

Apparet ex his omnem hanc quaestionem ex eo pendere ut decernatur utrum vitiorum codicis Laurentiani correctiones quae in apographis modo pluribus modo paucioribus, saepe uno tantum, reportae sunt cunctas correctoribus probabiliter tribui possint, an inter eas reperiantur quae correctorum veterum captum ita excedant ut ex antiquioribus codicibus, Laurentiano similibus, ductae videri debeant. Quae dubitatio non solis Sophocleis iudicari potest exemplis, de quibus disceptatur, sed comparatis aliis aliorum scriptorum, de quibus non disceptatur, exemplis est iudicanda. Ex quo genere jam in Praefatione voluminis primi Athenaei codicem Marcianum—librum eadem aetate qua Laurentianus Aeschylī et Sophoclis scriptum—memoravi: cuius vitiorum correctiones in apographis seculi quarti quintique decimi factae qui cum Sophocleis comparare volet, facile intelliget nihil in Sophocleis esse quod inferiorum temporum correctoribus probabiliter tribui nequeat, rectissimeque de hoc correctorum genere iudicasse Elmsleium in annotatione ab me repetita in Praefat. vol. iii. p. ix. Ejusmodi autem correctorem etiam codicem Parisinum A. (2712.)—quo potissimum uti solent contrariae sententiae defensores—sive codicem ex quo Parisinus A. transcriptus est, expertum esse Antigonaee exemplo ostendi in Praefatione ad eam fabulam, ubi quod dixi codici illi simillimam esse editionem Aldinam, videri tamen editorem Aldinum etiam alius generis exemplaria inspexisse, id ad tres primas potissimum tragoedias pertinet, Ajacem, Electram et Oedipum Regem, ut Lipsius quoque monuit. Nam in his fabulis editio Aldina saepius quam in reliquis ab codice discrepat, servato versu integro Aj. 836. αἰεὶ δ' ὀρώσαρ πάντα

PRAEFATIO.

*xiii

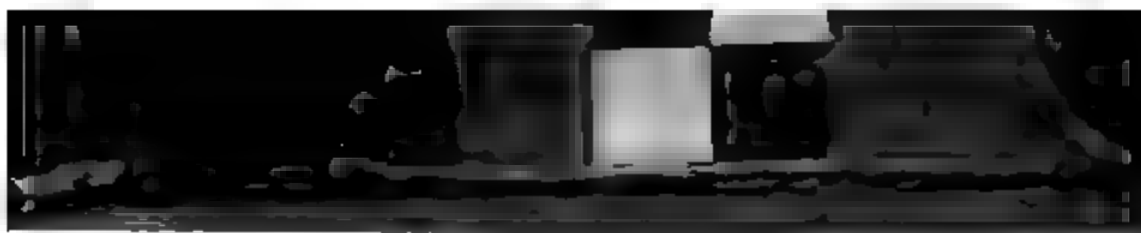
τὰν βροτοῖς πάθη, quo caret codex Parisinus, et servatis passim vocabulis singulis quae pariter exciderunt in A., vel sublatis levioribus scripturae ejus vitiis: quod satis erit speciminibus ex Oedipo Rege quae infra posui ostendisse, etsi in his fortasse nonnulla sunt quae non libris scriptis, sed ut alia in aliis fabulis correctori Aldino tribuenda sunt, quem Marcum Musurum fuisse conjicere licet.

Oed. Reg. 3. *ικτηρίοις* Ald.] *οικτηρίοις* A. 13. *μή οὐ]* οὐ om.
 54. *ὡς εἶπερ]* ὡσπερ 55. *κρατεῖν]* κρατεῖς 70. *ἐμαντοῦ]* ἐμοῦ
 87. *δύσφορ']* δύσφρ' (sic) 107. *τινάς]* τινάσ, cum puncto rubro supra σ, praesunte codice Laurentiano: quo indicatur τινά, quod restitui. 132. *αὐτ']* αὐτ' 151. *ἀδυεπής* ita scriptum ut ἀδυοπής potius esse videatur. Gl. ἢ δὲ *ἀέρος* *διαδιδομένη.* 159. *κεκλομένη]* *κεκλόμενος* 165. *ὑπερ ὀρνυμένας πόλεις]* *ὑπερόρνυμένας πόλεις*, accentu super e prioris et spiritu super o a m. recenti positus. 181. *θανατηφόρ]* *θαναταφόρ* 197. *κλύδωνα]* *κλήδωνα* 200. *πυρφόρων]* *πυρφόρων* 201. *κράτη]* *κράτη* 241. *ἡμιν]* *ἡμῖν* 267. *λαβδακείφ]* *λαβδάκω* 275. *ξυνεῖεν]* *ξεῖεν* (sic) 294. *δὴ om.* 298. *ἐμπέφυκεν]* *πέφυκεν* 315. *ἔχοι]* *ἔχει* 323. *φάτιν]* *φάτην* 405. *λελέχθαι]* *λελέγχθαι* 495. *ἐπίδαμον]* *ἐπὶ δᾶμον* 500. *ἀνδρῶν]* *ἀνδρῶς* 516. Consentit in *πρός τ'* cum gl. *τι*: quam opinionem Triclinium quoque secutum esse in annotatione dixi. 517. *εἶτ']* ἢ *τ'* 523. *δὴ om.* 526. *λέγοι]* *λέγει* 527. *οἶδα δ' οὐ]* *οἶδ' οὐ* 537. *ἐβουλεύσω]* *ἐπιβουλεύσω* 538. *γνωρίοιμι]* *γνωρίοιμι* (hoc accentu, qui indicio est librarium *γνωρίοιμι* scribere voluisse) 549. 551. *εἴ τοι]* *εἴ τι* 561. *ἀν μετρηθεῖεν]* *ἀναμετρηθεῖεν* 562. *οὗτος om.* 571. *οἶδά γ']* *οἶδας* [572. In var. lect. *τάσ σ'* typhothetae errore legitur pro *τάσδ'.*] 591. *ἤρχων]* *ἤρχων* 603. *μὲν om.* 677. *ἴσος]* *ἴσως* 681. *ἀγνώς]* *καὶ ἀγνώς* 722. Consentit in *θανεῖν* cum Ald., sed adscripto γρ. *παθεῖν* 741. *εἶχε]* *ἔσχε* 763. *ἔδ' ἀνὴρ]* *ἔδ' ἀνὴρ* 838. *τις]* *τῆς* 851. *κάκτρέποιτο]* *καὶ τρέποιτο* 852. *ἄναξ τόνγε]* *ἄναξ τόνγε*. [Quod ego edidi *σόν γε*, Bothii conjectura est, de qua in annotatione moneri debebat. Sic Oedipus v. 572. dixerat, *τάσδ' ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαῖου διαφθοράς*. Vulgatum *τόν γε* frustra defendere videtur Blaydesius. Nam quum hoc potissimum agat Iocasta ut culpam ab Oedipo amoliat, diserto illo *σόν* uti debebat.

quod aptissime sequitur post ὄναξ.] 855. *νῦν οὐ κείνος*] *νῦν ἐκεῖνος*
 866. *οὐρανόων*] *οὐρανόων* (ασ a m. pr.) 867. *αἰθέρα*] *αἰθέρα* (ασ a
 glossatore) 875. *μὴ πίκαιρα*] *μὴ πίκηρα* 876. *ἀπότομον*] *ἀπότομον*
 πύτμον cum gl. ἀπορρώγα 896. *τί δεῖ*] *τί σε* 927. *αἶθε*] *ἴθε*
 937. *ἀσχάλλοις*] *ἀσχάλλοιο* 957. *σὺ οἴμ.* 968. *ἔθ'*] *ἔθ'* 970.
θανῶν οἴμ. 986. *καλῶς*] *κακῶς* 989. *καὶ οἴμ.* 1006. *πρά-*
ξαιμί τι] *πράξαιμί τι* 1008. *καλῶς*] *καλῶς* 1009. *γεραιέ*] *γη-*
ραιέ 1011. *ταρβῶν*] *ταρβῶ* 1021. *ὀνομάζετο*] *ὀνομάζετο* (sic)
 1033. *τί τοῦτ' ἀρχαῖον*] *τί τάρχαῖον* 1036. *τύχης οἴμ.* 1108.
ἐλικωνιάδων] *ἐλικωνιδῶν*, ut nunc ex Porsoni emendatione legitur, sed
 a ab glossatore inserto. 1111. *πρίσβειε*] *πρίσβειε*^υ 1130. *ἢ*
συναλλάξας] *ἢ συνήλλαξας*, sed cum gl. *συντυχῶν* 1150. *οἶτος*
οἴμ. 1165. *μὴ alterum οἴμ.* 1231. *αἶν*] Superscr. *αἶ δὲ a m.*
pr. 1232. *ἦδειμεν*] *ἦδει* 1247. *ἴκετ'* habet ut Ald., sed cum
 gl. *ῶρμα*, quod ad *ἴετ'* spectat, quod est in cod. Laur. 1267.
ἔκειθ' ὁ] *ἔκειτο* 1272. *οἶ' ἐπασχεν*] *οἶ' ἐπεσχεν* (sic) 1291. *ῶε*
οἴμ. 1306. *τοῖαν*] *τοῖαν*^π 1347. *ἴσον*] *ἴσως* 1379. *ἰερά*] *ἰερά*
ἰερά, ut ego hic et similibus in locis scripsi, audaci facinore, de quo
 etiamnum reperiuntur qui inter se disceptent. 1380. *ἔν γε*] *ἔν τε*
 1409. *μὴ δὲ δρᾶν*] *μὴ δρᾶν* 1429. *εἰς οἶκον ἐσκομίζετε*] *εἰς οἶκον*
εἰσκομίζετε, sed *ἐσκομίζετε* a correctore. Antiqua scriptura *ἐσκομί-*
ζετε fuit, quam codex Laur. servavit et vitiosum *εἰς οἶκον* confirmat.
 Nam hoc pro *εἰς οἶκον* ab librario aliquo propter *ἐσκομίζετε* positum
 est. Saepe sic errarunt librari, quum nescirent *εἰς* veteres ante vo-
 cales, *εἰς* ante consonantes dixisse mirarenturque diversas formas
 juxta se positas ut hic *εἰς οἶκον* et *ἐσκομίζετε*. 1434. *ἐμοῦ*] *ἐμοῖ*
 1455. *μήτε μ'*] *μήτ' ἐμ'* 1464. *ὄσον*] *ὄσον* 1476. *γὰρ εἶμ'*] *γὰρ*
εἶμ' 1477. *ἦν εἶχεε*] *ἦ σ' εἶχεν* ut Laur.

In reliqua dissertationis parte Lipsius plura de aliis dixit apo-
 graphis, quae vel ex codice Laurentiano vel aliunde derivata esse
 putat, velut Laurentiano recentiore (Lb.), de quo dubitationes quas-
 dam movit ab me quoque perpensas quum librum illum ex ipso
 Laurentiano vetere descriptum, etsi non raro aliunde interpolatum
 esse dicerem: de quibus exemplaribus aliisque, quae editores non-
 dum excusserunt, ego plurima ipse addere possem, si operae pro-
 tium videretur diutius immorari inutilibus his quaestiunculis, ex
 quibus nihil unquam utilitatis ad Sophoclis tragoedias emendandas

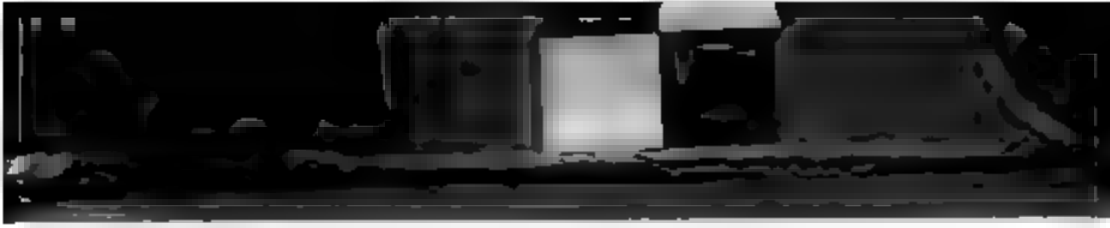
redundabit. Est enim omnis haec quaestio de ratione quae codici Laurentiano veteri cum ceteris intercedit exemplaribus manuscriptis in Sophocle momenti multo minoris quam in Aeschylo. Nam in Aeschyli tragoediis quum multa ita sint deformata ut saepe ex literarum reliquiis vocabulisque mirum in modum corruptis vera eruenda scriptura sit, magni refert ut quis exploratum habeat codicem Laurentianum unicum esse scripturae antiquitus traditae fontem nihilque tribuendum esse apographorum scripturis, in quibus minuta codicis archetypi vitia interdum correctae, multo plura vero ulterius sunt depravata veraeque scripturae vestigia praeposteris obscurata conjecturis: quod haud dubie in Agamemnonis quoque parte fere dimidia factum est, in qua ablatis pluribus codicis Laurentiani foliis nunc sola apographorum, saepe inter se discrepantium, fide utimur valde incerta. Contra in Sophocle vix ullae istiusmodi reperiuntur corruptelae, omniaque de librorum manuscriptorum inter se ratione controversia ad minimorum vitiorum correctiones pertinet quae in Praefat. vol. i. p. vii.-xii.^a ex apographis collegi: quae correctiones si omnes ex conjecturis profectae sint, non minus certae erunt habendae quam si ex antiquioribus nescio quibus codicibus ductae sint. Itaque optandum est ne qui dubiam quae ipsis videatur codicum inter se rationem praetexentes futilem illam diversae scripturae farraginem ex apographis olim collectam, quam ego abjeci, denuo producant, quod non minus inutile est quam quae priorum temporum editores peccarunt memorare et refutare, aut quae quisque editor lectiones vel probaverit vel rejecerit exponere, quasi editorum similis ac veterum membranarum auctoritas sit. In quo genere quod ab me "systematically" servari silentium doctus amicus, Fr. Blaydes (*Preface to Sophocles*, vol. i. p. xxv.) nuper dixit, si eadem constantia secutus esset, non solum quae ipse docte et acute annotavit clarius apparitura, sed etiam majorem ab lectoribus gratiam initurum eum fuisse puto quam exponendis vanis multorum opinionibus, quae nihil prorsus conferunt ad Sophoclis tragoedias intelligendas. Sic, ut

* Addenda nonnulla ad hunc indicem dedi vol. viii. p. 109. Quibus nunc haec accedant, II. Oed. Col. 786. ἀναρτες] ἀναρτες III. Antig. dele (p. x.) "467. ἡραχόμενος] ἡραχόμενος." Nam ἡραχόμενος fictum ab interpolatore est, ut ostendi vol.

viii. p. 107. Ib. 837. "Post 837. lectum (ἄρα καὶ ἔπειτα θαρύσας om." post "om." excidit "apogr. Paris. 2712." De quo dixi vol. iii. p. vi 1197. ἀραρον] ἀραρον Deleendum "1336. ἐρῶ μὲν] μὲν om." V. Electra, 516. ἐρπέρον] ἐρπέρον

exemplo utar, in Oed. R. v. 640. ὄμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πρόσις |
 δράσαι δικαίοι δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, | ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖ-
 ναι λαβῶν, Blaydesius optime perspexit, sublato glossemate ἀποκρίνας,
 usitatum hujusmodi in locis adjectivum esse restituendum, ut pri-
 dem ab me factum erat in Praefat. ad Lucianum vol. ii. p. xviii.,
 δράσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν, emendatione certissima, de qua
 ego in annotatione brevi vol. i. p. 68. dixeram quae scire lectorum
 intererat; Blaydesius vero vol. i. p. 93. triplo longiore annotatione
 opus habuit, ut omnes priorum criticorum opiniones exponeret et
 refutaret: cujusmodi annotationibus scribendis editores, legendis le-
 ctores tempus perdunt quod in tanto antiquarum literarum ambitu,
 qui philologis est emetiendus, multo rectius rebus utilibus discendis
 impenditur.

VITA SOPHOCLIS.

DE vita et scriptis trium principum tragicorum, Aeschyli, Sophoclis et Euripidis, quae antiquiores rei scenicae et historiae Graecorum literariae scriptores libris non paucis^a exposuerunt mature neglecta omnia perierunt, quum languescentibus per medii aevi tempora harum literarum studiis vix ulli reperirentur lectores qui ampliores appetere doctrinae copias, sed plerisque breviora quae grammatici ex antiquorum scriptorum libris composuissent excerpta sufficerent. Ex quo genere sunt quae per trium tragicorum codices propagata accepimus excerpta, Βίος Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου in scripta, admodum brevia de Aeschilo, copiosiora de Sophocle^b et Euripide. Quae commentationes etiam si non tales

^a Horum librorum, quatenus eos ex grammaticorum scriptis novimus, indicem composuit Welckerus in opere egregio de Tragoediis Graecis (*De Griechischen Tragödien mit Rücksicht auf den epischen Cyclus geordnet von F. G. Welcker*, Bonn, 1839.-41. 3 voll.) vol. 1. p. 93 seqq. Inter recentiores de vita Sophoclis scriptores, post immemorabiles Jo. Meursii aliorumque conatus, primo loco nominandus est G. E. Lessingius, qui vitae Sophoclis ab se scriptae folia septem (p. 1-112.) typis a. 1760. impressa moriens a. 1781. reliquerat, quibus proxima (p. 113-168.) ex schedis Lessingii composita addidit totiusque operis fragmentum edidit J. J. Eschenburgius Berolini a. 1790., repetitum in operum Lessingii editionibus (vol. 6. p. 282, seqq. ed. Lachmann.) Post Lessingium de vita et scriptis Sophoclis disseruerunt F. Jacobsius in Supplementis Sulzeri (*Nachträge*

zu Sulzer's allgemeiner Theorie der schönen Künste, Leipzig, 1795.) vol. 4. p. 86-147. Ferd. Schultzius (*De vita Sophoclis poetae, Berolini 1836.*) Adolphus Schoellius (*Sophokles. Sein Leben und Wirken. Frankfurt a. M. 1842.*) C. F. Hermannus in censura libri Schoelliani in Annalibus Berolinensibus (*Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik*) a. 1843. vol. 1. p. 544-590. 833-871. Bernhardus in Historia literaturae Graecae, vol. 2. part. 3. p. 287.-348. S. A. Naberus in Miscellaneis Philologiae et Paedagogiae. Amstelodam. a. 1851. fasc. 3. p. 28.-48. Schneidewinus in Prolegomenis ad Sophoclis edit. vol. 1. p. vii-xi. Bergk in commentatione de vita Sophoclis quam editioni suae praefixit (a. 1858.) p. vii-xlii.

^b Vitam Sophoclis ex codicibus emendatam praemisi Scholiorum in Sophoclem volumini alteri p. 1-8. Didymo adscripsit Fr. Bött-

omni ex parte ad nos pervenerint quales earum auctores reliquerant, tamen, ut ex Sophoclis potissimum Vita manifestum fit, in qua scriptores veteres plures^c memorantur, ea aetate sunt compositae qua satis ampla antiquiorum fontium copia superesset: ut non dubitandum videatur quin ab grammaticis Alexandrinis sint profectae, postmodum ab aliis aliter conformatae et compendifactae, ut diversae quae supersunt Vitae Euripidis exemplaria ostendunt. Cui sententiae non obstat quod falsa et commentitia non pauca continent omninoque ea sunt levitate et credulitate scriptae quae per omnem Graecorum veterum *βιογραφίας* latissime est diffusa. De quo vitio quae nuper scripsi quum de vita Demosthenis agerem^d,

terus et inter hujus opuscula recepit cum Prolegomenis et annotationibus Coloniae edita a. 1845.

^c Aristoxenus Tarentinus, Hieronymus Rhodius, Neanthes Cysicenus, Ister Cyrenaeus, Aristophanes Byzantius, Carystius Pergamenus (cujus librum *περὶ βίωσις* memorat Athenaeus 6. p. 235 e.), Satyrus peripateticus: quorum de aetate et scriptis dixerunt Rutterus in Prolegomenis ad Didymi opuscula p. 46-54. et Clintonus in Indice auctorum Graecorum qui tertio Faetorum Hellenicorum volumini est adjectus. Horum antiquissimus est Aristoxenus, Aristotelis discipulus: reliqui inter annos ante aeram Christianam vixerunt 250—160. sive olympiades 132—155. Minimam fidem merentur Hieronymus Rhodius et Satyrus peripateticus, ut manifestus eorum de Socrate mendacis docuit Luzacius in Lectionibus Atticis, quibus similia sunt plura de Sophocle commenta, quae suis locis notabimus. Ionia Chii *Ἐπιδημιεύς*, ex quo libro nonnulla de Sophocle attulit Athenaeus, non videtur usus esse excerptorum de vita Sophoclis auctor, quantum ex silentio ejus colligi potest.

^d In Chronologia Demosthenica p. lxvii. "De vita et scriptis Demosthenis quae vel ab veteribus tradita accepimus vel ex ipsius ora-

tionibus colligi possunt—brevis pertractabimus secundum temporum ordinem disposita exclusisque, quae cum rerum fide dignarum memoria permisceri incommodum est, narrationibus fabulosis, quales de Demosthene, ut de aliis oratoribus, philosophis et poetis, plurimas excogitarunt vel ab aliis excogitatas propagarunt biographi Graeci veteres, mendacissimum genus hominum, qui historiam Graecorum literariam commentis suis tam mature contaminarunt ut jam Plutarchi aetate, quamvis amplo omnis generis subsidiorum quibus nos hodie caremus apparatu instructi, vera ab falsis discernere difficile fuerit. Nam quum plurimos esse nosset qui de clarorum hominum vita omnia minima enarrari cuperent, quod genus scribendi hodie quoque a multis expeti videmus, curiositati lectorum, qui quid lectu jucundum esset multo magis quam quid rerum veritati accommodatum quaerent, certatim satisfacere studuerunt inventis plurimis quae vel per se parum credibilia essent vel inter se ipsa pugnarent vel contra manifestas temporum rationes peccarent. Cujusmodi fabellis qui ita succurrere student ut vel additis vel detractis vel mutatis nonnullis veri quandam speciem iis concilient, vereor ne operam plerumque perdant nihilque

VITA SOPHOCLIS.

v

eadem omnia de tragicorum biographia Graecis dicenda sunt. Qui poetae quum omni tempore lectores et admiratores plurimos haberint, etiam fabulorum veterum studia majorem in modum videntur excitasse quam alii quorum obscurior memoria erat. Hinc factum ut quae de trium tragicorum vita comperta essent magna omnis generis inventorum varietate auferentur et exornarentur, inter quae non pauca sunt quae vix intelligas quomodo ulli unquam homini in mentem venire potuerint. Sic quum consuetum fabulatoribus esset cavere ne viri in literis clari senio aut morbo, ut vulgus hominum, absumti esse viderentur, inter exquisita mortis genera, quibus Sophoclem, ut Aeschylum et Euripidem, affecerunt, hoc quoque fuit, ab Satyro proditum, Sophoclem τὴν Ἀντιγόνην ἀναγκυνέσκοντα καὶ ἐμπειρόντα περὶ τὰ τέλη νόσηματι μακρῷ καὶ μέσῃ ἢ ὑποστιγμῇ πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι, quasi in extrema illius tragoediae parte sesquipedali nescio qua periodo usus sit poeta, quae ne ab ipso quidem qui scripsisset, nedum ab aliis, sine pulmonum detrimento recitari potuerit, licet Athenienses veteres plurima quotidie legerent nullis distincta μέσαις et ὑποστιγμαίς. Ceterum pari jure Triptolemmum aut Trachinias aut aliam quamcunque tragoediam nominare potuissent, sed praetulerunt Antigonom, quia aequum videbatur non obscuriorem aliquam tragoediam, sed fabulam prae ceteris celebratam mortis causam poetae existisse. Similiter laudatissima Oedipodis Colonei tragoedia abusus est qui fabulam excogitavit de γραφῇ παρανοίας, qua Sophocles ab filio vel, ut aliis placuit, ab uno Iophonte filio, petitus sit, sed quam depulerit recitato carmine ex Oedipo Coloneo: de quo infra suo loco plura dicentur. Nec raro contra temporum rationes turpiter peccarunt istiusmodi fabularum inventores, quorum errorum exempla suis locis memorabimus.

Vident lectores qualibus cum hominibus agendum sit vitam Sophoclis scripturo. Quamobrem nos quae explorata testium fide certo aut probabiliter dici posse videantur ab commentitiis, quantum fieri poterit, segregabimus. Medium inter utrumque genus locum tenent historiologiae non paucae a biographis aliisque scriptoribus traditae, quae quum nec veritatis nec fraudis certas notas gerant, incertum relinquendum est quas verae, quas ex veris detortae,

aliud consequantur quam ut narrationibus quae, quales ab veteribus traditae sunt, peritiori nemini

fraudem facere possint, formam induant fallacem, quae etiam doctioribus lectoribus imponere possit."

quae ex nihilo fictae sint, quemadmodum hodie quoque de viris in literis vel re publica claris omniumque ore celebratis multa narrari solent quorum explorari veritas saepe ne viventibus quidem illis potest, nedum multis post mortem eorum annis. Huc accedit quod commentarii de clarorum inter Graecos veteres virorum vitis pleni et accurati vix ulli ab aequalibus auctoribus^e perscripti fuerunt, sed proximis demum post illos seculis ab historiarum scriptoribus et philologis Alexandrinis et Pergamenis componi coeperunt, qui vel ex monumentis publicis, qualia fuerunt *διδασκαλίας* fabularum scenicarum, vel ex quorumvis scriptorum narrationibus suorum librorum materiam colligerent et ad conjecturas confugerent ubi certa deessent testimonia: cujusmodi est quod annos scriptorum natales, quorum memoria saepe obscura erat, interdum ratiocinatione indagare studuerunt, quam quum alii aliter instituerent, saepe de annis inter se dissenserunt, quod in quaestione de Sophoclis quoque anno natali accidisse statim videbimus.

Sophoclem archonte Philippo, qui eponymus fuit olymp. 71, 2. (A. C. 49 $\frac{5}{4}$) natum esse disertis verbis dixit biographus p. 1, 14. ed. *Οxon. γεννηθῆναι δ' αὐτόν φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἀρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. ἦν δ' Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δεκαεπτὰ* (libri plerique *ἑπτὰ* vel ζ', omisso numero denario), *Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα*. Quorum postrema de Aeschylo et Euripide, si cum iis comparentur quae de utriusque poetae annis natalibus aliunde comperta habemus—nam Aeschylus olymp. 63, 4., Euripides olymp. 75, 1. natus fuit—non conveniunt anno quem grammaticus dixit natali Sophoclis. Quam perversitatem Boeckhii in libro de tragicis Graecis p. 49. ita sustulit ut denariis numeris transpositis corrigeret, *Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη εἴκοσιν ἑπτὰ*, *Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκατέσσαρα*: qui numeri conjuncti annorum quadraginta et unius intervallum efficiunt ab olymp. 64, 4. usque ad olymp. 75, 1. neque impediunt quominus Sophocles olymp. 71, 2. natus credatur, etsi de Aeschylo, quem olymp. 63, 4. natum esse aliunde satis constare videtur, grammaticus, quum annum natalem significaret olymp. 64, 4., in eodem versatus est errore quo biographus Aeschyli, qui Aeschylum quum

^e Ionis Chii, poetae tragici Sophocli aequalis, *Ἐπιδημιῶν* liber, ex quo grammatici nonnulla excerpserunt jocularia magis quum seria,

ea videtur ratione scriptus fuisse qua hodierni quoque itinerum scriptores non raro narrationes suas exornare solent.

moreretur—quod olymp. 81, 1. evenisse novimus—annum aetatis egisse annotavit sexagesimum quintum, ex quo, si incorruptus sit numerus, sequitur natum fuisse olymp. 64, 4. qui numerus in Aeschyli codice Mediceo in τὴν τεσσαρακοστὴν ὀλυμπιάδα corruptus est, quod τὴν τετάρτην καὶ ἑξηκοστὴν ὀλυμπιάδα scribendum erit. Nam τρίτην καὶ ἑξηκοστὴν si scribatur cum Casaubono, alter ille numerus de anno aetatis sexagesimo quinto falsus erit et in sexagesimum nonum mutandus, nisi biographum falsam de anno mortis non nominato opinionem secutum esse fingere velis. Aliam viam ingressus est Musgravius, qui in verbis biographi numeros sic voluit transponi, ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη κδ, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος ιζ. Euripidem enim natum esse constat olymp. 75, 1. Sophoclem olymp. 70, 4. natum esse ex marmore Pario colligitur, inter olymp. vero 64, 4. et 70, 4. anni intersunt 24, inter 70, 4. autem et 75, 1. anni 17. Ex quo sequeretur quod idem grammaticus Sophoclem natum perhibet olymp. 71, 2. archonte Philippo, ex alio esse fonte ductum quam alteram illam de Aeschyli et Euripidis aetate notationem. Nam ab olymp. 71, 2. si quis annos illos numerare velit, Aeschylus natus erit olymp. 65, 2., Euripides olymp. 75, 3. quorum numerorum nullum usquam alibi vestigium deprehenditur. Atque haec quidem horum numerorum ratio esse debet, si recte correxit Musgravius, de quo dubitare licet, quum praecedentia de Philippo archonte verba repugnent, quae non repugnant, si Boeckhii praeferatur conjectura Αἰσχύλου—κζ, Εὐριπίδου—ιδ. Verum de his quaestionibus utut iudicetur, non labefactatur biographi Sophoclei notatio de Sophoclis anno natali olymp. 71, 2. nec dubitandum quin numeri annorum quos biographus infra posuit ubi de praetura Sophoclis agit, sed quos librarii absurdum in modum corruerunt, ita sint corrigendi ut grammaticus illo quoque loco non secum ipse pugnare, sed confirmare potius videatur quod antea posuerat, Sophoclem archonte natum esse Philippo, cujus nominis certior fides est quam numerorum, qui ubique erroribus librariorum obnoxii sunt, vel conjecturarum quae ex anno aetatis capiuntur quem Sophocles attingisse creditus est, de quo alii alia tradiderunt. Diodorus Siculus^f qui Sophoclem archonte Callia nonagenarium obiisse narrat, si accurate locutus est, Sophoclem natum esse credi-

^f 13, 105. περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον (i. e. archonte Callia) ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς Σοφίλλου, ποιητῆς τραγῳ-
διῶν, ἔτη βιώσας ἐνενηκοντα, εἰκασ-
τῶ ἔχων ἑκαταεταία.

dit archonte Hipparcho, qui proximus ante Philippum archon fuit olymp. 71, 1. Nam Callias nonagesimus post Hipparchum archon est, nisi quis eundem etiam nonagesimum post Philippum ab Diodoro numerari potuisse credat, ipso annumerato Philippo, quod Kustero in annotatione ad Suidam s. v. *Σοφοκλῆς* et Clintono placuit in *Fastis Hellen.* vol. 2. p. 23. ne Diodorus a biographo Sophoclis dissentire videretur. Quanquam neutra ratio satis certa est, quum Diodorus nonaginta annorum numerum ut rotundum posuisse eandemque de anno Sophoclis natali sententiam secutus esse possit quam chronographus marmoris Parii, qui de anno quidem Calliae cum Diodoro consentit, sed de aetate Sophoclis dissentit, quem annos nonaginta et unum vixisse ait ε, ex quo sequitur natum eum fuisse proximo ante Hipparchum archontem anno, cujus archontem eponymum non novimus, i. e. olymp. 70, 4. Cui rationi alia quoque de Sophocle notatio chronographi Parii convenit lin. 72. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγωδία ἐτῶν ὧν κη'—ἀρχοντος Ἀθήνησι Ἀψηφίωνος. Nam Apsephion archon fuit olymp. 77, 3. i. e. vigesimo octavo post olymp. 70, 4. anno. Apparet ex his inter tres annos, olymp. 70, 4. 71, 1. 71, 2., eligendi potestatem datam esse, nec posse hanc quaestionem ita ad liquidum perducere ut nihil prorsus dubitationis relinquatur. Illud vero non dubium est, inferiores quosdam scriptores, quorum locos infra memorabimus ubi de morte Sophoclis dicetur, quum Sophoclem annum aetatis nonagesimum quintum vel attigisse vel superasse adeo dicerent, non minus errasse quam Suidam s. v. *Σοφοκλῆς*, qui natum eum esse finxit olympiade septuagesima tertia, septemdecim ante Socratem annis, *τεχθεὶς κατὰ τὴν ογ' ὀλυμπιάδα, ὡς πρεσβύτερος εἶναι Σωκράτους ἔτη ιζ'*, cujus erroris originem Naberus p. 34. recte eo explicat quod grammaticus aliquis vel memoriae vel calami lapsu Socratem pro Euripide nominaverat: unde factum est ut, quum Socratem olymp. 77, 4. natum esse sciret, Sophoclem olympiadi 73. (anno tertio) adscriberet. Epigrammatis cujusdam ab Sophocle anno aetatis quinquagesimo quinto scripti nullum in quaestione de anno natali usum esse ex iis apparebit quae de Sophoclis cum Herodoto consuetudine infra dicemus.

De parentibus Sophoclis, quum matris nomen ab nemine proditum sit, tantum scimus, patrem ei fuisse Sophillum, cujus nomen

ε In Boeckhii Corp. Inscr. vol. ποιητῆς βιώσας ἔτη ζα' ἐτελεύτησεν 2. p. 302, 78. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ καὶ Κῦρος ἀνέβη ἔτη ρμβ'.

• Σοφίλου scriptum est apud biographum in ipso Vitae initio, cui Σοφίλλου restitui, ut est in marmore Pario p. 297, 72. metrumque postulat in versu Simmiae Anthol. Palat. 7, 21.

τόν σε χοροῖς μέλποντα Σοφοκλέα παῖδα Σοφίλλου.

Duplicatum λ testantur Arcadius p. 54, 14. et Theognostus Canon. in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 2. p. 62, 17. servaruntque codices Aeliani N. A. 7, 39. ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου. Clem. Al. Protr. p. 63, 5. ὁ τοῦ Σοφίλλου Σοφοκλής, et in iambis Tzetzae post Historiarum libros v. 350. Contra Σοφίλου in Histor. 6, 655. et in Θεοφίλου corruptum in libris Diodori 13, 103. Nomen est ab σοφός derivatum nihilque commune habet cum simili Σώφελος, cuius frequentia in inscriptionibus et alibi sunt exempla, collecta in Thesaurο vol. 7. p. 1747. Nam id ab σῶς est formatum, ut alia non pauca^b. Sophillus autem quis fuerit et quo vitae genere usus ex Aristoxeno, qui proximo post Sophoclem seculo vixit, et Istro rettulit biographus primis opusculi sui verbis, Σοφοκλής τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλλου, ὃς οὕτε, ὡς Ἀριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν, οὕτε, ὡς Ἰστρός^c, μαχαιοποιὸς τὴν ἐργασίαν, τυχὸν δ' ἐκέκτητο δούλους χαλκίας ἢ τέκτονας· οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοῦ τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιοθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἀδικτος ἀφείθη τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀπεσχημένων. Plinius, qui H. N. 37, 2, 1. Sophoclem *principe loco natum* dixit, qualem dicere voluerit non liquet. Virum non inopem fuisse infra significat biographus ubi Sophoclem *παιδευθῆναι* dicit ἐν εἰπορίᾳ. Duo vero quibus biographus contra Aristoxenum et Istrum utitur argumenta valde infirma sunt. Nam nec si opifex fuit Sophillus, hoc ullo modo impedire poterat quominus Sophocles filius, magnam adeptus nominis claritatem, praetor eligeretur aliisve muneribus publicis fungeretur, etiamsi istiusmodi munera plerumque in viros nobili genere natos et opulentos conferri solerent^k, nec poetae comici, qui Euripidem exagitarunt, si Sophocli pariter ut

^b ΣΟΦΙΛΟΣ, quod ex inscriptione Attica in *Bullettino Archeol.* a. 1855. p. xvii. affertur incertum est utrum Σοφίλλου nomen sit simplici labda scriptum an pro ΣΟΦΙΛΟΣ positum.

^c Aristoxenum et Istrum infra quoque memorat biographus, haud dubie Aristoxeni intelligens opus

περὶ τραγωδοποιῶν, cuius librum primum citat Ammonius a. v. βέσσαι p. 123., Istri autem Μελοισέως, cuius libri notitiam uni debemus Suidae a. v. φρῦνις.

^k Vid. Xenoph. De re publ. Athen. 1, 3. Eupolin in Δέμων fragmento apud Stobaeum Florileg. 43, 9.

rent, sed, quod biographus tanquam
σθαι δαίλους χαλκας ἢ τεκτονας
mosthenis pater μαχαιροποιῶν. I
fuisse dicuntur, licet vix ipsi m-
usi sint μαχαιροποιῶς et αἰλοποιῶν
Quod biographus verbis supr-
dicit, paullo post accuratius def-
'Αθηναῖος, δῆμον δὲ Κολωνῆθεν, d
schol. Aristidis vol. 3. p. 485. 30.
p. 598 c., chronographus marmo
supra apposuimus, scriptor Argu
s. v. Σοφοκλῆς, Cicero De finibus 5
pagus decem ab urbe stadiis¹ situs
distinguitur Colono ἀγοραῖα sive
De utroque dixerunt Rossius in lit
mis scriptores. Colonom equestren
plurium deorum heroumque cultu
quam scripsit tragoedia, Oedipo Col
talis amoenitates eximio carmine de
popularibus suis gratificaturus. In
est operae pretium incertas excogita
sit ut Sophoclem Phliunte oriundur
Ister, cujus errorem biographus eo
Sophoclis Phliasii fuerintⁿ. Sed eo

quoque genere levissimis quibusque conjecturis indulgere; cuiusmodi est quod Aristophanem comicum alii Rhodium, alii Lindium, alii Aeginetam, alii Naucratisam adeo ex Aegypto oriundum fecerunt.

De institutione Sophoclis juvenili et literarum artiumque studiis quum infra simus dicturi ubi de tragoediis Sophoclis agemus, hoc loco reliqua persequamur quae de vita Sophoclis quum privata tum publica usque ad mortem ejus ab veteribus scriptoribus tradita accepimus.

Ad res domesticas quod attinet, Sophoclem Nicostratae legitimo connubio junctum fuisse biographus tradidit p. 4, 8. ἔχων ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικωνίας Ἀρίστων, τὸν μὲν ἐκ τοῦτου γινόμενον παῖδα Σοφοκλία τοῦνομα πλέον ἔστεργεν. et Suidas, ubi de Iophonte, Sophoclis filio, agit: Ἰοφῶν, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλείου τοῦ τραγικοῦ γνήσιος ἀπὸ Νικοστράτης· γέγονε δὲ αὐτῷ καὶ νόθος υἱὸς Ἀρίστων ἀπὸ Θεωρίδος Σικωνίας^o. tacet vero nomen in iis quae de Sophocle tradidit (s. v. Σοφοκλῆς): παῖδας δ' οὗς ἔσχευ οἱτοί, Ἰοφῶν, Λεωσθένης, Ἀρίστων, Στέφανος, Μενεκλείδης. Apparet ex his legitimum ei filium fuisse Iophontem, illegitimum Aristonem. Reliqui tres utrum ex Nicostrata an Theoride nati fuerint non liquet. Quartus quidam ex neutra natus fuit, sed Callistrati grammatici ingenio originem debet, ab scholiasta Aristoph. Ran. 803. (791.) memorati, ubi ad verba poetae, οὐκ ἔμελλεν (Σοφοκλῆς), ὡς ἔφη Κλειδημίδης, ἔφεδρος καθεδείσθαι, annotatum est, Καλλίστρατος ὅτι ἴσως Σοφοκλείου υἱὸς οὔτος. Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι Σοφοκλείου ἱποκριτής. τοῦτο δὲ πόθεν, σκέψασθε. διαβάλλει δὲ καὶ Κλειδημίδην ὡς κακόζενον.

Non magis scimus quo tempore Sophocles Nicostratam in matrimonium duxerit. Aetate tamen non admodum provecta hoc factum esse ex aetate Iophontis et Aristonis quodammodo computari potest. Nam Iophontem olymp. 87, 4. (A. C. 427.) secundum in certamine scenico locum obtinuisse novimus ex fragmento didascalico quod in Argumento Hippolyti Euripidis legitur. Quo tempore si triginta minimum annos natus fuit Iophon—fuit autem haud dubie plures—sequitur olympiade octogesima media natum fuisse,

φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιδάσιον εἶναι· εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιδάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἰστρου κατ' εὐδὲν ἑτέρῳ τοῦτο ἴσται εὐρεῖν.

^o Eadem fore leguntur in scholio codicis Veneti Aristoph. Ran.

71. ad me edito vol. 3. p. 19, 8. Νικοστράτης δὲ υἱὸς ἦν (Ἰοφῶν). φασὶ δὲ ὅτι καὶ Ἀρίστων τοῦ Σοφοκλείου νόθος υἱὸς ἐγγένει ἐκ τινος Θεωρίδος Σικωνίας.

quo tempore Sophocles quadragesimum quintum aetatis annum agebat. Porro quum Sophocles ex Aristone nepos avi Oedipum Coloneum olymp. 94, 3. in scenam produxerit^p, facile est computare Sophoclem vix quinquagesimum aetatis annum ingressum fuisse quum ei Aristo ex Theoride nasceretur. Nicostrata autem quum ab nemine praeter biographum, scholiastam Aristophanis et Suidam paucis quae supra attulimus verbis memorata sit, incertum manet utrum Sophocles cum Theoride amores vivente illa, an, quod honestius est credere, mortua coeperint: de quo nihil prodiderunt qui Theoridis mentionem fecerunt, inter quos copiosior ceteris est Athenaeus 13. p. 592 a. *Σοφοκλῆς ὁ τραγωδιοποιὸς ἤδη γέρον ὦν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας. ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησὶ*

*Κλυθί μευ εὐχομένου, κουροτρόφε· δὸς δὲ γυναῖκα
τῆνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότῃτα καὶ εὐνήν,
ἢ δ' ἐπιτερπίσθω πολιοκροτάφοισι γέρονσι.
Ἐν ἰσχύος μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μειοῦνῃ.*

ταῦτα μὲν ἔστιν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων^q. τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως

Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς.

ἐπὶ δὲ δυσμαίσι ὦν τοῦ βίου, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἐταίραν καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γηραιῶ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστῆς Σμικρίνης ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη “ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται.” Priora illa de Theoride una cum versibus pseudo-Homericis non improbable est ex Hieronymi Rhodii, suspectae fidei scriptoris, *ὑπομνήμασιν ἱστορικοῖς* excerpta esse, cui similis debetur de versibus quibusdam ab Sophocle in Euripidem factis narratio, quam ex Athenaeo 13. p. 604 f. infra afferemus ubi de Sophocle cum Euripide consuetudine dicemus. Versum autem “*φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς*” in tragoedia aliqua Sophoclea lectum fuisse quod verba *ἔν τινι στασίμῳ* significare videantur, prorsus incredibile est, etiam si quis fingere velit *θεωρίδος* vocabulum eo in

^p Vide Argumentum Oedipi Colonei. Suis ipsius tragoediis decertare Sophocles, Sophoclis nepos, coepit olymp. 95, 4, ut testatur Diodorus 14, 53. *ἔν δὲ ταῖς Ἀθήναις* (archonte Suniade) *Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους* (scripsit aut scribere de-

buit ὁ Σοφοκλέους ὀνόματι) *τραγωδίας διδάσκειν ἤρξατο καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα.*

^q Leguntur hi versus levi cum diversitate scripturae in Herodoti quae fertur Vita Homeri c. 30. p. 757. ed. Wesseling.

loco non nomen proprium Theoridis Sicyoniae, sed appellativum fuisse, quasi Sophocles verborum ambiguitate risui spectatorum, qui amores ejus cum Theoride nossent, ipse se exponere voluerit. Itaque non dubitandum quin narratio illa errori debeatur, etsi hodie inexplicabili, de quo nihil prodest incertis indulgere conjecturis: cujusmodi est quod verba ex comici alicujus fabula sumpta esse conjecerunt, qui Sophoclis amores perstrinxerit, aut ex carmine aliquo in Theoridem, quam versibus celebratam esse ab Sophocle ex Hermesianactis elegis videtur colligi posse, apud Athenaeum 13. p. 598 c.

*Ἄτθις δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα Κολωνόν
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν ἔρωτ' ἐγέραιρε Θεωρίδος οἴσθα,
σύννομον ἦν βίοντον Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ[†].*

Biographi, scholiastae Aristophanis et Suidae verba, ex quibus nihil amplius discitur quam natum ex Theoride fuisse Aristonem, supra apposuimus. Theoris ipsa quam aetatem attigerit et utrum Sophocli superstes fuerit an prior ex vita discesserit nescimus. Ex verbis Hegesandri supra allatis hoc unum intelligitur, Sophoclem circa extrema vitae tempora (*ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου*) Archippa quadam usum esse amica: quod verum esse potest, etsi cum manifesto narratum errore Hegesandri sive quem is secutus est auctoris, Archippam heredem honorum Sophoclis factam esse. Ceterum omnes hae narrationes de Theoride, cujus amorem in mediam poetae aetatem incidisse supra ostendimus, et de Archippa, quae Sophocli grandaevo et Theoridis, ut conjicere licet, praesidio destituta fortasse famulae potius quem *ἑταῖρος* loco fuit, non pugnant cum iis quae Sophoclem aetate provectionem de amore dixisse Plato rettulit *Rep.* 1. p. 329 b. καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγνώμην ἐρωτωμένῳ ὑπὸ τινος, Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφοκλεῖς, ἔχεις πρὸς τὰ φροδίσια; ἔτι οἶός τ' εἰ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; Καὶ δε, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμεναίτατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὡσπερ λυττώντά τινα καὶ ἄγριον δεισπότην ἀποφυγόν[‡].

A puerorum quoque amore, pervagato inter Graecos veteres opprobrio, non alienum fuisse Sophoclem duobus exemplis ostendit

[†] Prior hujus pentametri pars excidit in codice. Supplevi exempli causa *σύννομον ἦν βίοντον*.

[‡] Repetiverunt hoc dictum Athen. 10. p. 510 b. Clemens Alex.

Paedag. 2. p. 227. Stobaeus Floril. 6, 1. Pseudo-Aeschines Epist. 5. p. 673. ed. Reisk. Cicero De senect. c. 14. Valerius Maxim. 4, 3, 2. Ammianus Marcell. 25, 4, 2.

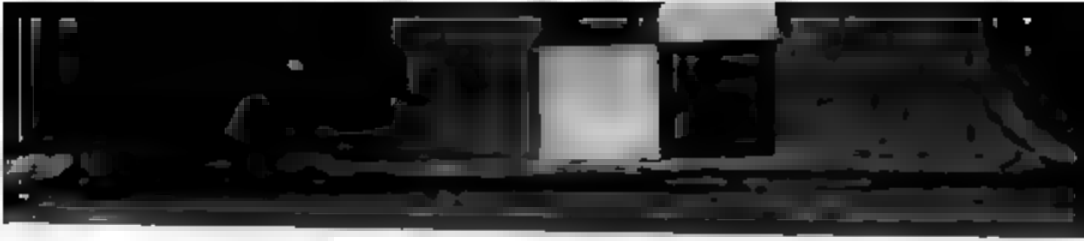
Athenaeus 13. p. 603 e. et 604 d. quorum prius de puero οἰνοχόφ copiosa narratione est persecutus ex Ionis Chii, qui aequalis Sophocli poeta fuit, Ἐπιδημίας sumtum, alterum aliquanto turpius ex Hieronymi Rhodii ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν de puero quo etiam Euripides abusus erat: Φιλομείραξ δὲ ἦν ὁ Σοφακλῆς ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Ἴων γοῦν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίαις γράφει οὕτως “ Σοφοκλέϊ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήντησα, ὅτε ἔπλεε ἐς Λέσβον στρατηγός, ἀνδρὶ παιδιώδει παρ’ οἶνον καὶ δεξιῷ. Ἐρμησίλεω δὲ ξείνου οἱ ἐόντος καὶ προξείνου Ἀθηναίων ἰστιῶντος αὐτὸν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἐστεῶς ὁ τὸν οἶνον ἐγχεῶν παῖς * * * ἐὼν δῆλος ἦν εἶπέ τε, βούλει με ἠδέως πίνειν; φάντος δ’ αὐτοῦ, βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερε μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα, ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθρήσαντος τοῦ παιδὸς εἶπε πρὸς τὸν συγκατακείμενον ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἶπας

Λάμπει δ’ ἐπὶ πορφυρέαις παρῆσι φῶς ἔρωτος.

καὶ πρὸς τὸδε ἠμείφθη ὁ Ἐρετριεὺς γραμμάτων ἐὼν διδάσκαλος, σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεες, ἐν ποιήσι· ὅμως μέντοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ. εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τοῦδε τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐ κάρτα δεῖ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν. καὶ γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλέης, οὐδὲ τὸδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξείνε, τὸ Σιμωνιδῆϊον κάρτα δοκέον τοῖσι Ἑλλησι εὖ εἰρησθαι,

Πορφυρίου στόματος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος.

οὐδ’ ὁ ποιητὴς, ἔφη, λέγων χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα· χρυσεάς γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. οὐδὲ ὁ φὰς ῥοδοδάκτυλον Ἡῶ. εἰ γὰρ τις ἐς ῥόδεον χρώμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβάφου χέρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσει. ἐγκελασάντων δὲ ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιραπίξι, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῶν λόγων εἶχετο. εἶρετο γὰρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀπαιρετέοντα, εἰ κατορᾶ τὸ κάρφος. φάντος δὲ κατορᾶν, ἄπο τοίνυν φύσησον αὐτό· ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλος εὖ. προσαγαγόντος δ’ αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρως τὴν κύλικα τοῦ ἐωυτοῦ στόματος ἤγε, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρω γένηται. ὡς δ’ ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ ἐφίλησε. ἐπικροτησάντων δὲ πάντων ξὺν γέλῳτι καὶ βοῇ ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, μελετῶ, εἶπε, στρατηγέειν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ Περικλέης ποιέειν με ἔφη, στρατηγέειν δ’ οὐκ ἐπίστασθαι. ἄρ’ ὦν οὐ κατ’ ὀρθὸν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέ τε καὶ

ἔκρησσε, ὅτε πῖναι ἢ παίζειν. τὰ μέντοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς οὔτε ῥεκτῆριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἂν τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων."

Καὶ Ἰερώνυμος δ' ὁ Ῥώδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησιν ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παιδα ἔξω τείχους ἀπήγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἰμάτιον ἐπὶ τῇ πρόσῳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλείου χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν τὴν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἀρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλείου χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἰμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός καὶ αὐτὸς ποτε ἔφη ταύτην κεχρησθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλεία διὰ τῆς ἀκολασίας καταφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἥλιου καὶ Βορείου λόγῳ, καὶ τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινωτόμενος,

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, δε με χλιαίων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὠμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφός, δε τὸν Ἔρωτα,
ἄλλοτριαν σπείρων, λυποδύτην ἀπάγεις.

Historiolam de Demophonte narrat Macho apud Athenaeum 13. p. 582 e.

Ὁ τοῦ Σοφοκλείου Δημοφῶν ἐρώμενος
τὴν αἶγα Νικῶν πρεσβυτέραν οὔσαν ποτὲ
νείος ὡν ἔτ' αὐτὸς εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δ' αἶξ,
ὅτι τὸν μέγαν ποτ' οὖν ἔραστην κατέφαγεν
θαλλόν· παρεγενήθη γὰρ ἐς τὴν Ἀττικὴν
ὠνησόμενος χελιδονείας ἰσχάδας
Ἵμῆτιόν τε φορτιούμενος μέλι.
λέγεται δ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα ἔσχηκέναι
πυγὴν πάνυ καλὴν, ἣν ποτ' ἠξίου λαβεῖν
ὁ Δημοφῶν. ἣ δ' εἶπε γελάσασ', εὐ γ' ἴνα
Σοφοκλεῖ λαβὼν δῶξέ, φησὶ, παρ' ἐμοῦ, φίλτατε.

Quibus addenda Plutarchi narratio in Vita Periclis c. 8. Καὶ ποτε τοῦ Σοφοκλείου, ὅτε συστρατηγῶν (Περικλῆς) ἐξέπλευσε μετ' αὐτοῦ παιδα καλὸν ἐπαινέσαντος "Ὁ μόνον" ἔφη "τὰς χεῖρας, ὃ Σοφόκλεις, δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις." Quod iisdem fere verbis narrat Cicero De officiis 1, 40. Pericles quum haberet collegam in praetura Sophoclem iique de communi officio convenissent et casu formosus puer praeteriret dixissetque Sophocles "O puerum pulchrum, Pericle!" "At enim praetorem, Sophocles, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere." Sophoclem ipsam

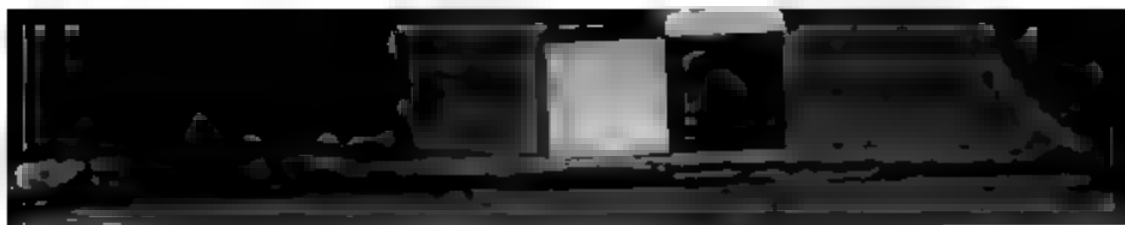
λος μὲν ἐνθάδ', εὐκαλὸς δ' ἐκεῖ, et insignis
exemplum lo illustravit v. 783. ubi Sog hocis
verbis ab Aeaco describitur,

ἔκουσε μὲν Αἰσχύλο
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνίβαλε τὴν δεξι
κάκτινος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρι
νυγὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειθμηίδι
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἀν μὲν Αἰσ;
ἔξεν κατὰ χάραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τ
διαγωνίισθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπ;

quod repetitur v. 1515. in his Aeschyli ad si
ad Plutonem,

σὺ δὲ τὸν θάκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
κάμοι σώζειν, ἦν ἄρ' ἐγὼ ποτε
δεῦρ' ἀφίκομαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.

Affabilitatem ejus leporemque in dicendo I
supra appositis p. xiv. Quod autem in Pa
89. 3.) v. 698. Sophocles cum Simonide, sae;
cenariam reprehensio, ab Aristophane comp
probatum avaritia ut γέρον δὲν καὶ σαποδ

Ad deorum cultum quod attinet, non solum superstites Sophoclis fabulae, sed etiam perditarum fragmenta plura satis clare ostendunt quanta erga deos pietate fuerit, dissimilis Euripidi novis philosophorum doctrinis imbuto, a quibus Sophocles non minus quam Aeschylus abhorruisse videtur. Mysteriorum Eleusiniis Sophoclem initiatum fuisse, ut Aeschylus fuit, satis probabiliter collectum est ex versibus fragmenti 719.

Ὡς τρισόλβιοι

*κείνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἄϊδον· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.*

Alia pietatis erga deos documenta ex narrationibus elucet biographi γ, inter quas memorabile est susceptum ab Sophocle Alconis, herois medici, cum Aesculapio apud Chironem educati, sacerdotium: quo tempore Sophocles, ut in annotatione ad verba biographi monui, paeonem in Aesculapium composuisse videtur, quem memorant Pseudo-Lucianus in Demosthenis encomio c. 27. et Philostratus p. 109. et ad quem Philostratus quoque junior alludit ubi Sophoclis describit imaginem c. 13. p. 884. Ἀσκληπιός, οἶμαι, οὗτος ἐγγύς, παιᾶνά που παρεγγυῶν γράφειν, καὶ κλυτόμητις οὐκ ἀπαξίων παρὰ σοῦ ἀκούσαι. βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σέ φαιδρότητι μεμιγμένον τὰς παρὰ μικρὸν ὑστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται. Famam quandam de sacello quod Sophocles Aesculapio consecraverit infra tangemus ubi de honoribus Sophocli post mortem habitis dicetur.

De vita publica Sophoclis rebueque ab eo in civitate gestis pauca ab veteribus prodita sunt, nec verisimile est multa dicenda fuisse.

μυθῶν διέσπειν ὡς μακρολόγους. ἀλλὰ μήποτε ἐβόκει Σοφοκλῆς περὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰς νεμήσεις ἐνέπαινε φιλοτιμότεροι γεγονέναι. ubi ipsum illud μήποτε conjecturam prodit grammatici.

γ P. 3, 9. ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀλκωνος (libri Ἄλωνος, quod correxit Meinekius. De Alcone v. schol. Apoll. Rh. 1, 97. et Jacoba. ad Anthol. vol. 9. p. 33.) ἱερωσύνην, ἧς ἦρας ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χειρῶνι τραφεῖς (τραφεῖς addidit Meipok.)—γέγραψε δὲ καὶ θεοφιλῆς ὁ Σοφοκλῆς ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησι Ἱερώνυμος περὶ τῆς χρυσοῦς στεφά-

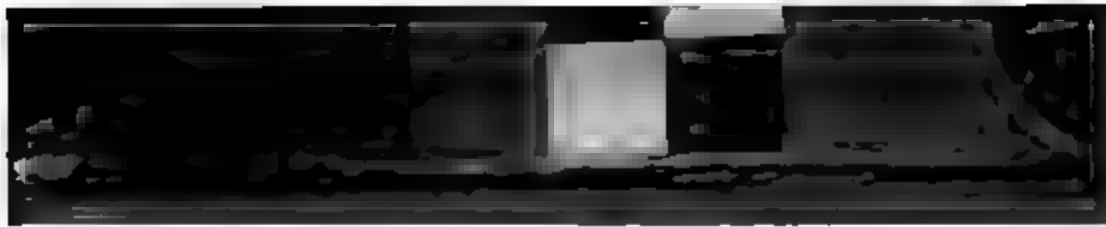
νης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλειψίσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων τὴν μὴ οἰκοῦσαν (τὴν οἶσαν correctum in editionibus veteribus: sed μὴ οἰκοῦσαν ex nomine proprio aliquo corruptum, velut Μικανος, vel, quod Bergkiius conjecit, Μητρίχου) οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἐνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνησε δ' αὐτὴν (αὐτὸν codex unus) τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον ἱερὸν ἰδρύσατο Μηρυτοῦ Ἡρακλέους. Eadem fere Cicero narrat De divin. 1, 25.

unum tantum quo honorem illum Sophocles scribat, quod Antigona tragoedia pro-
 pore in scenam committi egregie pl-
 utrum verum sit an ab biographo aliquo
 fabellae, in Praefatione ad Antigonom
 tionis, etsi de praetura ipsa ejusque ter-
 incidere ibidem diximus, nulla sit dubi-
 tas, quum praetoris munere fungeretur,
 bemus, nisi quod Chium et Lesbum, fo-
 rum caussa, adit²: nam quod de Me-

² Scholinasta Aristidis vol. 3. p. 485. τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ἑνὸς κατὰ Ἀνδροτίωνα Σωκράτης Ἀναγυράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιητὴς, Ἀνδοκίδης ὁ Κυδαθηναίος, Κρέων Σκαμβιονίδης, Περικλῆς Χυλαργεὺς, Γλαύκων ἐκ Κεραμειῶν, Καλλίστρατος Ἀχαρνεὺς, Ξενοφῶν Μελιτεὺς . . . . . (Exciderunt nonna noni decimique praetoris.) Quem indicem secundum usitatum tribuum ordinem esse compositum monet Boeckhiius ad Antig p. 197. duobus praetoribus (Pericle et Glaucione) ex una tribu Acamantide

habui
 καὶ ἰ
 δὲ τῶν ἰ
 Πηλεῶν
 ἑνὸς
 πρὸς ἰ
 Samia
 foeder
 tatis ἔ
 Lesbia
 aliique
 videtur
 quo n
 dixera
 turam

duce, traditur^d, qui Sophoclem proelio navali vicerit, temporum rationi non convenit, quum pugnae Atheniensium cum Melissa Sophoclis praetura posteriores esse videantur, ut ostendit Boeckh-ius ad Antig. p. 135., etsi hic levis error est biographi veteris, si cum immani comparatur hallucinatione Justin^e, qui praeturam Sophoclis ad illud transtulit tempus quo tredecim annis ante Pericles Peloponnesum cum classe invasit.

Obscura est praeturae alio tempore ab Sophocle cum Nicia gestae memoria apud Plutarchum in Vita Nicias c. 15. quae cui anno adscribenda sit non liquet, quum Nicias saepius inter decem praetores fuerit: τοῦ Νικίου καὶ διὰ τὰλλα μέγας ἦν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν ὁ ὄγκος. λέγεται δ' ἐν τῇ στρατηγίᾳ κατὰ βουλευομένων τε κοινῇ τῶν συναρχόντων κελευσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πρῶτος εἰπεῖν Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ὡς πρεσβύτερος ὢν τῶν συστρατῆγων "ἐγὼ" φάνας "παλαιότατος εἰμι, σὺ δὲ πρεσβύτερος."

Quanto post priorem praeturam anno (i. e. olymp. 86, 1.) Sophoclem ἑλληνοταμίαν fuisse ex titulis de tributis sociorum ab Rhan-gabe et Boeckhio editis cognovimus, ubi xxviii, 19. (ap. Boeckh. Oecon. Athen. vol. 2. p. 456.) haec leguntur: Σάτυρος Λευκοκοῦς ξυνηγραμ[μάτευε. || Σ]οφοκλῆς Κολω[νήθεν ἑλληνοταμίης ἦν], literis quae uncis inclusae sunt a Boeckhio certissima ratione suppletis, de quo dixit p. 462. 581^f.

de his Epistolis § 7. p. 67. ed. Lips. Legationes quas Sophocles obierit breviter memorat biographus p. 1, 14. ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο. Idem quod de regibus narra- rat qui Sophoclem ad se invitave- rint p. 3, 7. αὐτῶ δὲ φιλαθηναϊκῶν ἦν ὅσοι πολλῶν βασιλέων μεταπε- πομένων αὐτὸν εὖκ ἠθέλησε τὴν πα- τριδα καταλιπεῖν, jam ab aliis moni- tum est ad Hieronem referri posse Syracusarum regem, apud quem Aeschylum, et ad Archelaum, Ma- cedoniae regem, apud quem prae- ter alios poetas Euripidem com- moratum esse novimus.

^d Suidas, cujus de Melissa ver- ba, loco alieno s. v. Μέλιπτες legi Hemsterhusius, Clintonus Fast. Hellen. (ad ann. 440.) vol. 2. p. 55. aliique animadverterunt: ἀντισπε-

λιτέσαστο (Μέλιπτες) Περικλεῖ, καὶ ὑπὲρ Σαμίων στρατηγήσας ἐναντιώ- χησε πρὸς Σοφοκλῆν τὸν τραγικόν, ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ τετάρτῃ.

* 3, 6. Tantus furor Spartanorum erat ut duobus bellis impliciti suscipere tertium non recusarent, dummodo inimicis suis hostes acqui- rere. Igitur Athenienses adversus tantam tempestatem belli duos duces deligunt, Periclem, spectatae virtutis virum, et Sophoclem, scri- ptorem tragoediarum: qui diviso exercitu et Spartanorum agros va- staverunt et multas Asiae civitates Atheniensium imperio adjecerunt.

† In titulo ibidem edito p. 301. inter quaestores templi Minervae olymp. 95, 1. memoratur Σοφο[κλῆς Κολω[νήθεν] literis probabiliter sup- pletis a Boeckhio, qui Sophoclem

Denique fuerunt qui Aristotelis Rhetor. 3, 18. narrationem ad Sophoclem tragicum referrent, οἷον Σοφοκλῆς ἐρωτώμενος ὑπὸ Πεισάνδρου εἰ ἔδοξεν αὐτῷ ὥσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προβούλοις καταστήσαι τοὺς τετρακοσίους ἔφη, Τί δέ, οὐ πονηρά σοι ταῦτα ἐδόκει εἶναι; οὐκοῦν, ἔφη, σὺ ταῦτα ἔπραξας τὰ πονηρά; ναί, ἔφη. οὐ γὰρ ἦν ἄλλα βελτίω. ut Sophocles inter προβούλους fuerit quo tempore quadringenti Athenarum republica erant potiti, quod factum est olymp. 92, 1. paucis ante mortem Sophoclis annis. Verum probabilior Valesii (ad Harpocrat. p. 181.) et Ruhnkenii (Hist. orat. p. 128. ed. Reisk.) opinio est diversum hunc ab tragico Sophoclem esse, eundem qui inter triginta tyrannos nominatur a Xenophonte Hist. Gr. 2, 3, 2. et cujus orationem pro Euctemone memorat Aristoteles Rhet. 1, 14.

Mortem Sophoclis ab Diodoro (13, 103.) olympiadis 93. anno tertio, cujus archon eponymus Callias fuit, adscribi supra dictum est ubi de anno Sophoclis natali agebamus. Consentit chronographus marmoris Parii, cujus verba ibidem apposui, scriptor Argumenti Oedip. Colonei (Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι), etsi hic ita loquitur ut alios alium posuisse annum significare videatur, quemadmodum inter viros doctos fuerunt qui annum praecedentem probabiliorē haberent, maxime propter Ranas Aristophanis ejusdem Calliae archontis anno Lenaeorum festo editas. In qua fabula quum Sophocles cum Aeschylo et Euripide inter mortuos versetur, fabulae componendae et exornandae non satis temporis relictum esse videbatur. Quod parum firmum argumentum est. Nam Lenaea mense celebrata sunt Gamelione, qui in anno vulgari septimus, sed Calliae anni octavus fuit propter mensem intercalarem (Posideonem alterum), Euripides autem et Sophocles non constat quoto anni illius mense mortui sint. Nam quod Euripides quinto anni mense mortuus esse creditur, ratiocinatione nititur ex verbis Plutarchi facta Sympos. 8, 1. p. 717 c. qui, praeeunte Timaeo, Euripidem eo esse die mortuum narravit quo Dionysius, Syracusarum tyrannus, natus sit: in quo manifestus est Plutarchi error diem Dionysii natalem cum eo confundentis quo dominatum Dionysius occupavit. Quod quum Calliae archontis mense quinto factum esse certis constet scriptorum testimoniis ab Clintono collectis Fast. Hellen. vol. 2. p. 82., sequeretur Euripidis So-

hunc Aristonis filium esse conjicit, Sophoclis tragici nepotem, quem avi Oedipum Coloneum post mor-

tem ejus (olymp. 94, 3.) in scenam commisisse novimus.

phoclieque mortem et Aristophanis Ranarum compositionem intra sextum et octavum anni mensem coarctandas esse. Quod etsi fieri potuit, probabilior tamen Bernhardyi (Histor. Lit. Gr. vol. 2. P. 2. p. 351.) aliorumque sententia videtur, primum narrationis illius auctorem, ut mirabilior esse casus videretur, de die dixisse quod de anno dici debebat. De quo si recte judicatum est, nihil impedit quominus Euripides et Sophocles pluribus ante Aristophanis Ranas mensibus mortui esse credantur, Callia magistratum tenente. Nam quod chronographus in marmore Pario Euripidis mortem Antigonis, qui proximus ante Calliam archon fuit, anno adscribit, eodem errore factum est quo alii in monumento illo numeri uno anno aucti sunt, convelliturque disertis Apollodori aliorumque quos supra memoravimus de Calliae anno testimoniis. Majoris momenti foret, si verum haberi posset, quod biographus, cujus verba paullo post afferemus, narrat, Sophoclem in Choum festo animam exhalasse. Nam quum Choum festum mense Anthesterione celebratum sit, qui proximus post Gamelionem mensis est, sequeretur Sophoclem mense Anthesterione anni antecedentis olymp. 93, 2., cujus archon eponymus Antigones fuit, mortuum esse. Verum quum omnes illae de morte Sophoclis narrationes biographi vanorum commentorum speciem habeant, nemo tam credulus erit qui graviora de Calliae anno testimonia istiusmodi fabella labefactare conetur.

Scholiasta denique codicis Ravennatis, qui ad versum Aristophanis Pacis 678. ubi Sophocles γέρων καὶ σαρπὸς appellatur, annotavit, μετὰ τὰ ζ' ἔτη βεβίωκεν. πῶς οὖν γέρων; quid secutus sit incertum est, quum numerus manifesto falsus sit, recte fortasse a Bergkio correctus μετὰ ταῦτα ζ' ἔτη βεβίωκεν. Nam quum Pax archonte acta sit Alcaeo olymp. 89, 3., septemdecim annorum numerus convenit anno mortis Sophoclis olymp. 93, 3., annuerato anno tertio olympiadis 89. Negligentius inferiores quidam scriptores numerum annorum Sophoclis auxerunt, Lucianus Macrob. c. 24. qui annos ei tribuit nonaginta quinque, Valerius Maximus 8, 7, 125. a quo annum prope centesimum attingisse dicitur. Rectius Gellius 17,

¶ *Sophocles quoque gloriosum cum rerum natura certamen habuit tam benigne mirifica opera illa sua exhibendo quam illa operibus eius tempora liberaliter ministrando. Prope enim centesimum annum attingit sub ipsum transitum ad mor-*

tem Oedipode Coloneo scripto: qua sola fabula omnium ejusdem studii poetarum praeripere gloriam potuit. Idque ignotum esse posteris filius Sophoclis Iophon noluit, sepulchro patris quae rettuli inculpando.

21, 42. qui L. Livium poetam fabulas docere coepisse ait post Sophoclis et Euripidis mortem annis plus fere centum et sexaginta, Cons. Claudio Centone et M. Sempronio Tuditano (i. e. a. 240 A.C. sive olymp. 135, 1.) Nam olympiadis 135. annus primus est centesimus sexagesimus secundus post olymp. 93, 3.

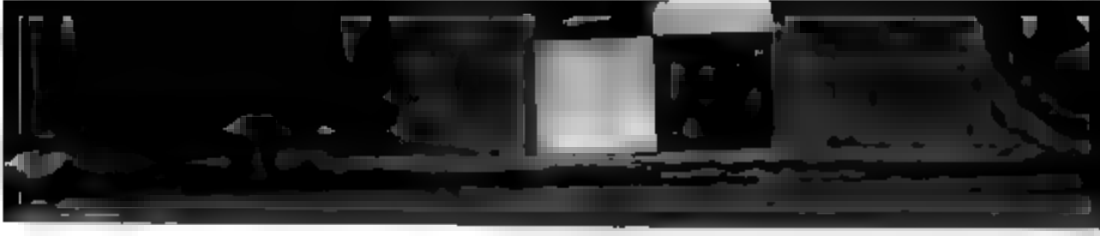
Ceterum quum Euripides prior Sophocle ex vita excesserit ^b, fabulatori alicui aequum esse visum est ut poeta superstes mortuum debito prosequeretur honore, quem pluribus describit biographus Euripidis, λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλεία ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε, αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαίῳ ἦναι παρφυρῇ προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς δοτεφανέτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῇ προαγῶνι καὶ θακρῦσαι τὸν δῆμον. Quam narrationem omni ex parte fictam esse jam ab aliis est intellectum ^c.

Notae non melioris, sed aliquanto absurdiora sunt quae de causa mortis Sophoclis excogitarunt biographi veteres, cum similibus de aliorum clarorum virorum morte commentis partim satis ridiculis comparanda, quae Lehrsius collegit in Museo Rhenano a. 1847. vol. 6. p. 69. quorum ut nonnulla ex comicorum fabulis sint derivata, a quibus originem eorum repetit Lehrsius, multo plura tamen ab otiosis literatoribus, qui istiusmodi narratiunculis lectores oblectare vellent, excogitata sunt. De quo omnem dubitationem eximunt aliae non paucae de dictis et factis clarorum hominum narrationes, quas post comicorum Atticorum tempora inventas esse neque in comoedia locum habere potuisse manifestum est. Varia de morte Sophoclis commenta exposuit biographus p. 4, 16. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἰστρὸς καὶ Νεάνθης φασὶ τούτων τὸν τρόπον· Καλλιπιδὴν ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἤκοντα παρὰ τοὺς Χόας πέμψαι αὐτῇ σταφυλῆν· τὸν δὲ Σοφοκλεία λαβόντα εἰς τὸ στόμα ῥάγα ἔτι ὀμφακί-

^b V. Wesseling. ad Diodor. 13, 103.

^c "Inprimis illud offensioni est, quod factum hoc esse dicitur ἐν προαγῶνι coram populo; novimus proagonem, die octavo Elaphebolionis celebratum, qui proxime praecedebat Dionysia urbana; an idem mos obtinuerit in Lenaeis nescimus: atque si fuit Lenaeorum quoque proagon, tunc Sophoclem jam mortuum esse plane est necesse. Quod si cum Rossignolio

[qui partem illam Vitae Euripidis primum edidit ex codice in *Journal des Savants* a. 1832. mense April] ἀγῶνι scripseris, possis de Liberalibus agrestibus cogitare, quibus Sophocles aemuli quondam poetae memoriam pia mente coluerit et continuo post ipse diem supremum obierit. Sed potius existimandum est omnem hanc narrationem, quamvis scite compositam, tamen omni ex parte esse fictam." BERGK. p. xxii.

ζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπικύντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δὲ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα καὶ ἐμπροσθέντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακροῦ καὶ μέσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαισιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. οἱ δὲ ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε πικρὸν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπεν. De quibus haec sunt monenda. I. Fabellae de uva, quae Sophocli mortis causa extiterit, antiquior auctor perhibetur Simonides, in epigrammate Anthologiae Palatinae 7, 20.

Ἐσβίεσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀσιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

sed haud dubie errore librarii, quem Simonidis nomen pro Simmiae Rhodii nomine intulisse conjecit Bergkiius p. xxii. ut Σιμμίου Θηβαίου nomen epigrammati in Sophoclem inscriptum est ibidem 7, 22. Narrationem ipsam repetiverunt Sotades apud Stobaeum Floril. 98, 9. qui cum alio de Aeschyli morte invento composuit, Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη, | Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πικρῆς τίθηκε. et Lucianus Macrobianus c. 24. vol. 3. p. 226. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν ἀπεπνίγη πέντε καὶ ἐνενηκόντα ἡμέρας ἔτη. Auxerunt inventa absurditatem qui uvam illam immaturam Choum tempore, i. e. mense Februario, Sophocli missam esse finxerunt, ut rettulit biographus, ne quid de errore chronologico dicam supra notato p. xxi. Alii Anacreontem hoc modo perisse fabulati sunt, ut ex Plinii narratione cognoscitur H. N. 7, 5. "tanti perire potuisti atque etiam hodie minoris potes quantulo serpentis ictus dente aut etiam ut Anacreon poeta acino uvae passae." et ex Valerio Maximo 9, 12, 8.

II. De longa periodo Antigoniae quae Sophocli mortem attulerit, commento perabsurdo, supra diximus p. v.

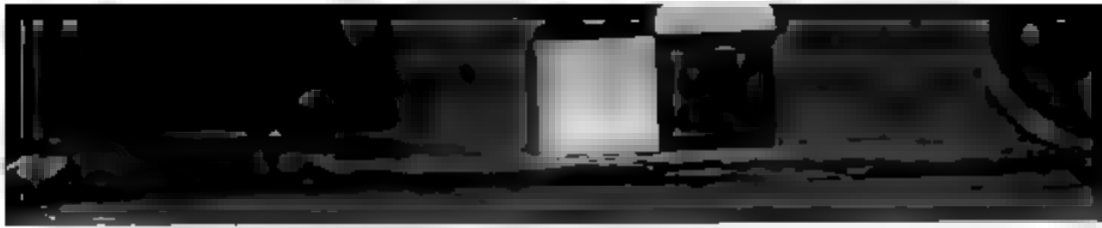
III. Cum tertia denique narratione de nimia propter reportatam victoriam laetitia non solum Plinius H. N. 7, 54. consentit, qui Sophoclem et Dionysium Siciliae tyrannum gaudio obisse narrat, utrumque accepto tragicarum victoriae nuncio, et Valerius Maximus 9, 12, 5., sed etiam Diodorus 13, 103. φασὶ δὲ τὸν ἄνδρα τοῦτον (Σοφοκλέα) τὴν ἐσχάτην τραγῳδίαν εἰσαγαγόντα καὶ νικήσαντα χαρᾷ περιπεσεῖν ἀνυπερβλήτω, δὲ ἦν καὶ τελευτῆσαι. Cujus narrationis auctor nisi temporum rationis prorsus ignarus fuit, tragoedia intelligenda est quam postremam Sophocles ipse in scenam commisit, quam nescimus quae fuerit. Nam postrema quam scriptam reliquit tragoedia Oedipus est Coloneus, quinto post mortem ejus anno in scenam

producta ab Sophocle nepote. Quanquam ne hac quidem interpretatione tollitur totius narrationis ineptia, sive victoriam in ἀγνώσεως certamine quodam, de quo somniavit biographus, sive victoriam scenicam intelligamus. Praeter enim quam quod prorsus incredibile est Sophoclem, qui victorias scenicas non paucas reportaverat, anno aetatis fere nonagesimo adolescentuli instar exsultasse, quum istiusmodi victoria ei nunciata esset, ne temporum quidem rationi narratio illa convenit. Nam si Sophocles medio fere Calliae archontis anno (olymp. 93, 3.) diem supremum obiit, ut supra ostendimus, aliquot ante Ranas Aristophanis mensibus, non potuit duobus post hanc comoediam mensibus, quum Dionysia urbana celebrarentur, novam in scenam producere tragoe-diam. Verum vanus est labor de temporibus quaerere in narra-tionibus hominum qui lectoribus scripserunt ab accurata temporum computatione non minus quam ipsi alienis. Ptolemaeus Hephae-stionis, homo vanissimus, quid de morte Sophoclis scripserit non prodidit Photius Biblioth. p. 146, 17. ubi Ptolemaei *καινῆς ιστορίας* librorum argumenta exponit, περιέχει μὲν οὖν τὸ α' βιβλίον περὶ Σο-φοκλέους τελευτῆς καὶ πρὸ αὐτοῦ περὶ τῆς Πρωτεσιλάου, εἶτα καὶ περὶ τῆς Ἡρακλέους etc.

Sepultura Sophoclis ut ipsa quoque singulare quid haberet, fa-bella de Lysandro Lacedaemonio Athenas tum quum Sophocles moreretur obsidente excogitata est, quam infra posui^k, temporum rationi contraria, ut Wesselingius notavit ad Diodor. 13, 103. Nam obsidio illa proximo demum post mortem Sophoclis anno facta est. Nec temporum ordo restituitur si quis Pausaniae (1, 21, 1.) sequatur narrationem: nam illa quoque quam Pausanias dicit Lacedae-moniorum incursio aliquot post Sophoclis mortem mensibus facta est, ut monuit Bergkiius p. xxiii. Ceterum similem de sepultura Sophoclis famam Plutarchus quoque secutus esse videtur in Vita Numae c. 4. ubi ad istiusmodi aliquod factum alludit, Σοφοκλεῖ δὲ

^k Biographus p. 5, 8. ἐπὶ τὸν πα-τρῶον τάφον ἐτέθη τὸν ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ τὴν Δεκέλειαν φερούσῃ κείμενον πρὸ τοῦ τείχους ἔνδεκα σταδίων. φασὶ δ' ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέστησαν, οἱ δὲ κληδῶνα (nam sic Huschkius in Analectis ad Anthol. p. 8. correxit pro χελιδῶνα) χαλκῆν. καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετειχικότων Λακεδαιμονίων κατ'

Ἀθηναίων Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆ-ναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δ' ὠλιγόρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κε-λεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν φηγάδων τίς εἶη ὁ τελευ-τήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κή-ρυκα πέμψας ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄν-δρα.

καὶ ζῶντι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστὶ πολλὰ μέχρι δεῦρο διασώζων τεκμήρια καὶ τελευτήσαντι τυχεῖν ταφῆς ἄλλος θεὸς, ὡς λέγεται, παρέσχεν. ubi alius deus fortasse Dionysus est intelligendus, quem in narratione de Lysandro nominat biographus verbis supra appositis.

Sirenem quod impositam fuisse finxerunt, ut biographus narrat, sepulcro poetae propter carminum dulcedinem celebrati nemini mirum videbitur. Hedera sufficere visa est Krycio in epigrammate in Anthologiam Palatinam recepto 7, 36.

Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλειε,
σκηνίτης μαλακοῦς κισσὸς ἄλοιστο πόδα,
αἰεὶ τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, ὕμηττιφ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἂν τοι βρεῖη μὲν αἰεὶ γάνος Ἀτθίδι δέλτεφ
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις ὃ αἰὼν ἔχρη πλοκάμους.

et Simmiae Thebano ibidem 22.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλῆος, ἠρέμα, κισσέ,
ἐρπύζοις, χλαερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλορρῶξ
ἄμπελος, ἰγρὰ περίξ κλήματα χευαμένη,
εἶνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Praecedat aliud ejusdem poetae epigramma in sepulcrum poetae,

Τὸν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλῆα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλῶς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν σελίσῳ.

Quibus tertium accedit epigramma Dioscoridis ibidem 37. quod docte explicuit Welckerus in libro de Tragicis vol. 3. p. 1254.

α.¹ Τύμβος ὃδ' ἐστ', ὦνθρωπε, Σοφοκλῆος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἰρὴν παρθεσίην ἱερὸς ὦν ἔλαχον·
ὃς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβαλον πατέοντα,
πρίκνον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτήν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὐθετον ἀρχιστῆν τῆδ' ἀνέπαυσα πόδα.

1 Loquitur satyrus larram manu tenens, ut monuit Jacobaίω.

quo scriptum sit et quo tempore
 in versibus reliquis a biographo
 non dixerit, ex verbis Valerii Ma-
 ximi p. xxi., nonnulli collegerunt, κρίν-
 intelligentes. Quae valde incertae
 Iophonē filio dedicatam memorare
 θεῖς ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν
 nulla excidisse animadvertit Bergki-
 cum praecedentibus de Alcone ver-
 παρὰ Χείρωνι τροφεῖς. Lacunae in-
 remotum participio ἰδρονθεῖς in ἰδρ
 Sophocli dedicari potuit postquam in
 nomine ornatus esset, de quo statim

De honoribus Sophocli post mortem
 memorabilis est veteris grammatici ἰ
 Δεξίων^m: οὕτως ἀνόμαστοι Σοφοκλῆς
 τὴν φασιν εἶναι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σ
 περιποιῆσαι, ἠρῶσαν αὐτῷ κατασκευάσ-
 τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιόσεως. καὶ γὰρ

^m "Ita Oleni rex, quem Her-
 cules hospitio dignatus erat, Δεξί- in
 μωνος appellatus est (Pausan. 7, 18, fil
 1. 5, 3, 4.). Similes sunt fabulae So
 de Diocuris ad Pamphaen (ap. Is
 Pind. Nem. 10. 40.) et d- C"

τοῦ οἰκία καὶ βωμὸν ἰδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη. Quae ex parte confirmantur verbis Plutarchi ex Vita Numae c. 4. supra allatis, in quibus Aesculapine Sophocli ἐπιξενοθήνησι dicitur. Fanum Aesculapii, ubi sacra fecerit Sophocles, memorat Marinus in Vita Procli c. 29. καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐτυχήμασιν ἀρμοδιωτάτη αὐτῷ καὶ ἡ οἰκησις ὑπῆρξεν, ἦν καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Συριακὸς καὶ ὁ προπάτωρ, ὃς αὐτὸς ἐκάλει, Πλούταρχος φησιν, γείτονα μὲν οὖσαν τοῦ ἀπὸ Σοφοκλείους ἐπιφανοῦς Ἀσκληπείου καὶ τοῦ πρὸς τῷ θεάτρῳ Διονυσίου, ὁραμένην δὲ ἢ καὶ ἄλλως αἰσθητὴν γεγνημένης τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνῶν. et aras ab eo dedicatas scriptor epigrammatis, inepte Anacreonti adscripti, in Anth. Pal. 6, 145.

Βωμοὺς τοῦσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλείστον Μούσης εἶδε κλέος τραγικῆς.

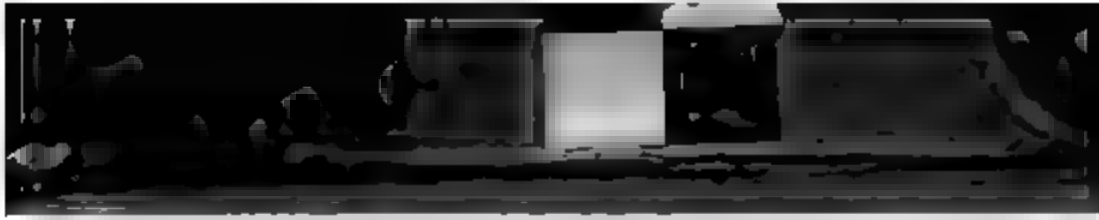
Quae omnia minus mirabilia sunt quam quod Philostratus non constat quo auctore narrat in Vita Apollonii 8, 7, 8. p. 339. ἐνθυμηθεὶς μὲν Δημόκριτον ἑλευθερώσαντα λοιμοῦ ποτε Ἀβδηρίτας, ἐνοήσας δὲ Σοφοκλῆα τὸν Ἀθηναῖον, ὃς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλξαι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας. quasi Sophocles magicis usus artibus sit qualibus ἀνεμοκοῖται uti credebantur, de quibus dictum in Thesaurο s. h. v. : nisi haec ad Sophoclis paeanam in Aesculapium sunt referenda, cui istiusmodi vim tribuere videtur Philostratus ibid. 3, 17. p. 109. ἢ δὲ γῆ κυρτωθεῖσα δίκην κύματος ἀνέπεμψεν αὐτοὺς εἰς δίπηχυν τοῦ αἴρος. οἱ δὲ ἦδον φῶδην ὅποιος ὁ παιᾶν ὁ τοῦ Σοφοκλείους, ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν. Quem locum comparavit Welckerus in annot. ad Philostr. p. 659.

Postremo lex est memoranda ab Lycurgo oratore lata, quam memorat scriptor Vitarum decem oratorum, quae inter Plutarchi opera Moralia leguntur, p. 841 f. ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλείους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγωδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματεῖα παραναγιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις. Quam propter legem Lycurgum ab Philino παρανόμων accusatum esse rettulit Harpocratio s. v. Θεωρικά, sed tacuit quid Philino in lege illa παράνομον visum sit. Statuae autem haud dubie intelligendae sunt in theatro positae, ubi trium tragicorum statuas ab se visas describit Pausanias 1, 21. Ad vetus illud exemplar eximiam statuam Sophoclis in Museum Romanum Lateranum illatam, quam supra memorabamus, expressam esse incerta Welckeri conjectura est in Monumentis Artis vol. 1. p. 479.

formam ad majorem perfectionem

De juveni Sophocles instituta sunt quae comperta habeamus. prodidit quam Lampro^o artis in gymnasticis et musicis certaminibus victoria Salaminia celebraretur. num aetatis egit sextum decim puerorum duxisse: quae omnia biographus p. 2, 3. διεπονθήθη δ' ἐν σικῆν, ἐξ ἑν ἀμφοτέρων ἐστεφανώ τὴν μουσικὴν παρὰ Δάμπρῳ, καὶ μετὰ τὴν ναυμαχίαν περὶ τρόπαιον ὄντων μετὰ λιπείων τῶν ἐπικίμων ἐξήρχεν. In quo Athenaeus usus est quum ead κλῆς πρὸς τῷ καλῶς γεγενῆσθαι τὴν μένος καὶ μουσικὴν ἐπιπαῖς ἑν παρὰ μίμ ναυμαχίαν περὶ τρόπαιον γυμνῶς οἱ δὲ ἐν ἱματίῳ φασί. καὶ τὸν Θάδραον δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυμαχίαν.

Multo majoris momenti sunt quae Sophocles ipse, postquam ad tractatam tragicam scenaeque apparatus duxerit: de omnibus autem -

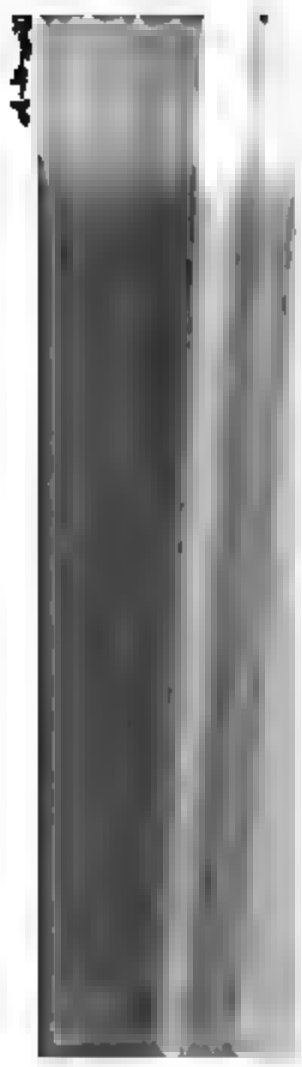

ἵποκριτὴν ἐξηῦρε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδι ποτε ἐκιθάρισεν ὄθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δὲ φησὶν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐκενόησε. φησὶ δὲ καὶ Ἰστρος καὶ τὰς λευκὰς κρηπίδας αὐτὸν ἐξηγητικῆσαι, ἃς ἵποδοῦνται οἷ τε ἵποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί, καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα, ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. et in fine Vitae p. 8, 2. φησὶ δὲ Ἀριστόξενος ὡς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιίαν εἰς τὰ ἴδια ἔσματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ (alii libri τοῦ διθυραμβικοῦ τρόπου) κατέμιξεν. Quae nunc singula persequamur.

Primum igitur est quod Sophocles propter vocis exilitatem non ipse primas—nam de his tantum cogitandum esse patet—fabularum partes egisse dicitur, quemadmodum antiquiores poetae fecerint, sed histrionibus agendas tradidisse. Cui non repugnat quod biographus ipse memorat singulare Thamyræ fabulae exemplum, cui alterum Nausicae addidit Athenæus loco supra allato. Nam quas in fabulis illis—quae non unius tetralogiae, sed diversarum tetralogiarum fuerunt—Sophocles partes egisse dicitur manifestum est non tantam postulasse vocis contentionem quanta histrionibus opus fuit tres deinceps tragoedias cum dramate satyrico agentibus: de quo recte iudicavit Welckerus p. 425. Huc accedit quod Sophocles citharam pulsare in Thamyra et pila ludere in Nausicae fabula potuit, etiam si utraque persona in reliquis utriusque fabulae parte non ab ipso, sed ab histrionibus ageretur: quod coniecit Schoellius in Vita Sophoclis p. 45. Ceterum biographi verba non sunt ita intelligenda ut Sophocles primus poetarum omnium histrionibus usus esse dicatur, sed, quod καὶ particula in verbis πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητῆς ὑπεκρίνετο αὐτός ostendit, hoc potius significatur, antiquiores poetas primas fabularum partes non raro ipsos egisse, Sophoclem vero, postquam duobus quibus Aeschylus usus erat histrionibus tertium, ut infra dicitur, addidisset, hoc instituisse ut poetas vix unquam ipsi in scenam prodirent, sed fabularum partes inter tres distribuerentur histriones, πρωταγωνιστοῦ, δευτεραγωνιστοῦ et τριταγωνιστοῦ nominibus appellatos. Eodem fere tempore verisimile est poetarum in eligendis histrionibus arbitrium ita esse circumscriptum ut quemadmodum poetae choras ab archontibus peterent, ita histriones quoque non ab ipsis libere eligerentur, sed auctoritate publica inter poetas in certamina scenica descendentes distribuerentur: quas κμήσεις ἵποκριτῶν dictas fuisse ex glossa discimus quam Hesychius

propriis usi esse dicuntur, et
distributos, et quod Sophocles,
τας φρίσεις τῶν ὑποκριτῶν γρηψαι
recentiores quoque poetae scenic
rorum histriorum, quorum amic
bus accommodatas. Quod biogi
raís δὲ Μοῦσαις θίασον ἐκ τῶν κ
dictum est et ab aliis aliter intell
pretatio est (p. xix.), collegium qu
cles instituerit Musis consecratu
cui poetae, histriones, fortasse etiam

ἢ Νεμῆσις (νέμεσις codex Hesychii) ὑποκριτῶν: εἰ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς (i. e. πρωταγωνιστὴν, δευτερογενιστὴν et τριτογενιστὴν) κλήρον νεμῆστας, ὑποκριτῶν τὰ δράματα. Ἐν δὲ Νεμῆσις (i. e. protagonista poetae cujus tetralogia vicisset) εἰς τοῦτον ἄκριτος (ἀκρίτος Hesych.) παραλαμβάνεται (παραλαμβάνεται Phot. et Suidas). Ἔστιν οὖν εἶδος (οὖν ὡς ἐν corrupto Hesych.) διαπέσις. ubi νεμῆσις non de anni tempore futuro intelligendum est, quod perinepte institutum fuisset, sed, ut Hemsterhusius monuit, de anno proximo, qui saepe τρεῖς καὶ ἑξήκοντα

lium cultores adjuncti fuerint: unde fortasse Phrynichum Μούσας comoediam inscripisse, in qua fabula de Sophocle mortuo sermonem fuisse ex fragmentis novimus quae infra afferentur ubi de iudiciis veterum de poesi Sophoclea dicitur.

Secundum quod Sophocli biographus tribuit inventum in numero chori personarum positum est, quas ad quindecim auxerit: de quo consentientem habet Suidam s. v. Σοφοκλῆς, πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ πεντεκαίδεκα εἰσήγαγε νέων[†], πρότερον δυοκαίδεκα εἰσιόντων. Alii qui de choro tragico dixerunt scriptores solum posuerunt quindecim personarum numerum, nulla habita numeri antiquitas minoris ratione. De numero personarum chori in Aeschylī quae supersunt tragoediis valde inter se dissentiunt viri docti, praesertim de choro Agamemnonis, quae est prima trilogiae Orestae fabula, actae olymp. 80, 2: quem alii ex quindecim alii ex duodecim personis compositum fuisse ex indiciis in tragoedia ipsa positis probare studuerunt. De quo non opus est ut pluribus hoc loco dicatur. Tantum enim est certissimum, nullam exstare Aeschylī tragoediam quam et antiquiorem esse prima Sophoclis tetralogia et chorum ex pluribus quam duodecim personis compositum habuisse probari possit. Itaque nihil caussae est cur fides denegetur biographo. Librum de choro ab Sophocle oratione prosa scriptum memorat Suidas, ἔγραψεν ἐλεγίαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον (καταλογίῃην addunt libri deteriores) περὶ τοῦ χοροῦ[‡]: cuius quod argumentum fuerit nescitur.

Cum aucto chori personarum numero biographus aliud con-

[†] Νέων, nisi ipsius Suidae error est, aut delendum sut in προσέπων mutandum. Nam νέων tanto inepitius est quam chori multo frequentius ex senibus quam ex juvenibus compositi fuerint, nec multo aptius fit si quis fingat chorum in ea Sophoclis tragoedia, in qua quindecim χορευταὶ primum introducti fuerint, ex juvenibus fuisse compositum.

[‡] Verba apud Suidam addita πρὸς Θέσπιον καὶ Χοιρίλον (θέσπιον, καὶ χοιρίλον codex Paris. A.) ἐγωνιζόμενος manifesto errore huc sunt illata ex notatione aliqua de alio poeta qui Thespidi et Choerilo aequalis fuerit, quemadmodum Pratinas ἀναγωνίζεσθαι Διοχάλην

τε καὶ Χοιρίλην ab Suida dicitur. Nihil enim lucramur solo delendo ἀγωνιζόμενος, ut Sophocles de choro nescio quid scripsisse dicatur adversus Thespin et Choerilum, quod prorsus incredibile est, quum artis rudimenta ab Thespide et Choerilo jacta pridem ab Aeschylō essent superata quo tempore Sophocles tragoediae operam navare inciperet. Poeta autem qui πρὸς Θέσπιον καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος dicitur, Phrynichus esse videtur, quemadmodum alia quaedam verba, quae Suidae de Sophocle excerptis temere illata sunt, ad eundem Phrynichum referenda videri infra dicitur p. xxv.

junxit Sophoclis inventum, quod multo plus quam prius illud ad mutandam et amplificandam tragoediae formam contulit, tertii histrionis usum. De quo biographus consentientem habet testem gravissimum Aristotelem^t Poet. c. 4. καὶ τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε, τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. et Diogenem Laert. 3, 56. τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγωδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θέσπιδες ἕνα ὑποκριτὴν ἐξηῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορὸν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγωδίαν: denique Suidam (s. v. Σοφοκλῆς), οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, ubi verba postrema perspicuitatis caussa sunt adjecta, cui brevior via consulere potuisset si πρῶτος τῷ τρίτῳ ἐχρήσατο ὑποκριτῇ scripsisset. Confirmantur autem haec comparatis inter se Aeschyli et Sophoclis quae supersunt tragoediis. Nam inter Sophocleas nulla est quae non ab tribus acta sit histrionibus, eademque Aeschyli trilogiae Orestaeae ratio est, in qua tres simul personae in scenam aliquoties prodeunt. Antiquiores vero Aeschyli fabulae vel ab duobus tantum actae sunt actoribus, ut Supplices et Persae, vel ita sunt compositae ut licet tres interdum simul prodeant personae, tamen duae tantum inter se colloquantur, ut in Prometheo et Septem ad Thebas, quae sunt antiquissimae quas post Sophoclis commissionem primam Aeschylus edidit tragoediae; ut manifestus sit transitus ad novum cui nondum assueverat Aeschylus inventum.

Levia sunt duo alia quae Sophocli tribuit biographus, curvi baculi (τῆς καμπύλης βακτηρίας) alborumque calceamentorum (λευκῶν κρηπίδων) usus. Καμπύλην βακτηρίαν non tam de tortuoso baculo quam de scipione superne inflexo accipiendum videri monet Bergkiius, quo in comoedia senes^u potissimum usos esse ex Pollucis ver-

^t Aristotelis sententiam parum accurate reddidit Themistius Orat. 26. p. 316 d. οὐ προσέχομεν Ἀριστοτέλει ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ὁ χορὸς εἰσιῶν ἦδεν εἰς τοὺς θεοὺς, Θέσπιδες δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξηῦρεν, Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν (ὑποκριτὰς codex Ambros., ut τρεῖς ὑποκριτὰς scribendum videri possit) καὶ ὀκρίβαντας, τὰ δὲ πλείω τούτων Σοφοκλέους ἀπελαύσαμεν καὶ Εὐριπίδου.

quanquam revera fuisse videntur qui tertium histrionem inter Aeschyli inventa numerarent, quam sententiam diserte memorat biographus Aeschyli cujus verba supra apposuimus p. xxx.

^u "Conf. monumenta artis apud Wieselerum in Antiq. Scen. tab. xii. 23. 24. 26. 27. quanquam etiam juniores ejusmodi baculo nonnunquam utuntur, velut xi, 17, 18.

bis intelligitur 4, 119: ut Sophocles hoc novasse videatur, ut etiam in tragoedia, quando homines de vulgo, senes potissimum, prodirent, incurvatum gestarent scipionem. Idem Bergk recte monet calceamenta alba non de cothurnis esse intelligenda, sed de calceamentis choreatarum histrionumque eorum qui non uterentur cothurnis.

Σκηνογραφία, i. e. scenae picturam, quod inter Sophoclis inventa memorat Aristoteles loco supra allato, nihil aliud videtur dicere voluisse quam rudiorum Aeschyli *σκηνογραφία* ad artis perfectioris regulas Sophocle auctore conformatam esse. De Aeschilo nihil quod huc referri possit proditum est nisi quod ab biographo p. 1, 4. dicitur τοῦτε πρὸς ἑαυτοῦ ὑπερᾶραι κατὰ—τὴν διάθεσιν τῆς σκηνῆς, et quod "*primus Agatharchus, Aeschilo docente tragoediam, scenam fecisse et de ea commentarium reliquisse*" traditur ab Vitruvio 7. Praefat. § 11. p. 176. ed. Schneid. verbis non satis claris, de quibus dixerunt Letronnius (*J' 'res d'un Antiquaire à un Artiste*, p. 272.) et Voelkelius (*Archaeol. Nachlass*, p. 104.)

Postremum quod biographus, auctore usus Aristoxeno, memorat, Phrygia *μελοποιία* est, qua Sophocles primus tragicorum Atheniensium in canticis usus sit, τῇ διθυραμβικῇ τρόπῳ καταμίξας, convenienter Phrygi modi naturae, de qua Platonis, Aristotelis et Plutarchi iudicia memoravit Boeckhius in libro de metris Pindari p. 239.

Septem his vel octo Sophoclis inventis nonum vulgo addi solet ab nemine memoratum praeter Suidam, Sophoclem ἀρχαί τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογία, de quo infinitae sunt virorum doctorum disputationes², alias aliis improbabiliores: ut veram rei rationem etiamnum latere recte iudicasse videatur Bernhardus (in *Historia Liter. Gr.* vol. 2. Part. 2. p. 34. 306.) Et tamen verum pridem indagari potuisset, si viri docti non ad illa tantum grammatici verba, sed etiam ad proxima attendissent, ex quibus non est difficile de Suidae erroris origine conjecturam facere. Nam integer Suidae locus hic est, προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογία³. καὶ ἔγραψεν ἔλεγείαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον (κατα-

Histrionum *καμπήν βακτηρίαν* etiam Plutarchus de puer. educ. c. 4. memorat." BERGK.

² Vid. Sam. Karstenii *Lectionem de tetralogia Sophocles* Amstelodami editam a. 1846. et A. Schoellii

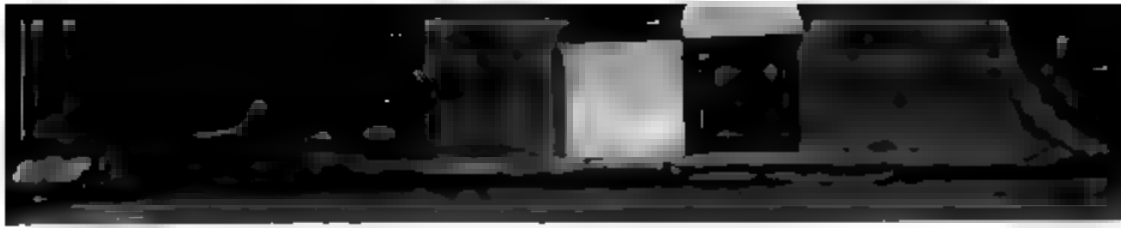
librum nuperrime editum (*Gründlicher Unterricht über die Tetralogie des Attischen Theaters und die Compositionsweise des Sophocles*, Leips. 1859.)

³ Sic correctum est quod in li-

nihil aliud significare possunt quam
 nis aemulorum poetarum fabulis in
 isse, sed singulas singulis, quemadmo
 tuor quisque comoedias, sed unam
 certamina produxerunt. Id vero ab
 tum illud tempus quo Aeschylus, &
 docuerunt, unquam factum esse, nulli
 si ab Suida verbis illis discesseris.
 caliarum fragmenta ita omnia sunt
 aetate usque ad extrema tempora. Si
 ultra haec tempora, solis certatum, e
 ullum usquam fabularum singulatum
 gium reperiat. Accedit ad haec quod
 primus fecisse quod pridem ab aliis fa
 Aeschylum scripserant. Ex quo ma

bris deterioribus legitur *σρατελε-* *γίω*. In optimis est *σρατελε-* *γείω*, quod saltem *σρατελεγείω*
 scribendum foret, ut Naekius pro- *den*
 posuit in libro de Choerilo p. 9. *int*
 = Welckeri sententiae, qui *τε-* *jun*
σρατεγίω nomine fabulas argu- *ut*
 menti perpetuitate junctas signifi- *lice*
 cari. *Scelus vero est*

quoque non raro diversissimas res permiscuit, excerptorum suorum vitio ad Sophoclem transtulisse quod de poeta multo antiquiore verissime dixerat antiquior aliquis grammaticus, *καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν*, verbis postremis perspicuitatis causa additis, quia posteriorum temporum poetae tragici tetralogiis certare consueverant. Primum autem qui certaminum tragicorum auctor extiterit Choerilum fuisse, quem tredecim reportasse victorias Suidas ipse suo loco annotavit, ex eo colligi potest quod Thespidae aetate, qui proximus eum antecessit, nulla dum *ἐπιγίνωσκος* ἀμύλλα locum habuit, ut testatur Plutarchus in Vita Solonis c. 29. cui non obstat quod Aristophanes Vesp. 1519. suae aetatis more locutus verbo *ἀγωνίζεσθαι* de Thespide usus est, *τὰρχαὶ ἐκεῖν' οἷς θέσπις ἠγωνίζετο*. Ab Suida vero eo quo dicebam modo erratum esse etiam inferiora ejus verba produnt, *πρὸς θέσπις καὶ Κοιρίλων ἀγωνιζόμενος*, quae non minus absurde ad Sophoclem retulit, quum de Phrynicho dicta apud antiquiorem scriptorem reperisset, ut supra monuimus p. xxxi. Est tamen etiam alia eaque multo probabilior ratio qua Suidae verba in ordinem redigi possunt, ut transposita *μὴ* particula notationibusque duabus, quae nunc inverso ordine leguntur, in unam conjunctis scribatur, *πρὸς θέσπις καὶ Κοιρίλων ἀγωνιζόμενος, καὶ αὐτὸς* (sive *καὶ πρῶτος* cum Bergkio p. κxviii.) *ἤρξε τοῦ μὴ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι* (ut Choerilus fecerat), *ἀλλὰ τετραλογίαν*, omniaque ad Phrynichum referantur, de quo infra dicam p. lx.

Ad studia quod attinet quibus ad tragoedias scribendas se praeparavit, jam ab veteribus observatum est plurimum diligentiae ab eo adhibitum esse carminibus Homericis pernoctendis poetarumque cyclicorum operibus, a quibus multarum fabularum argumenta sumsit. De cyclo epico testem habemus Athenaeum 7. p. 277 e. *Ἰχαιρε δ' ὁ Σοφοκλῆς τῇ ἐπικῇ κύκλῳ, ὡς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τοῖς μύθοις μυθοποιίᾳ*. confirmantque quum superstitum fabularum quarundam tum perditarum plurimarum argumenta ab Welckero, quantum ex fragmentis aliisque indicia fieri poterat, explanata. Imitationis vero Homericas grammatici Alexandrini, quum Sophoclem studiosius quam tragicos ceteros Homerum esse imitatum dicerent—de quo insignis est biographi locus p. 6, 10. qui infra afferetur ubi iudicia veterum de poeta Sophocle exponemus—plurima haud dubie in promptu habuerunt documenta quibus nos hodie caremus, postquam centum circiter poetae fabulae temporum injuria

commune fuit.

In poesi tragica non dubitan-
simum exemplum consecutus e-
sit, quod biographus p. 2, 8. *ἡ
τραγῳδίαν ἔμαθε*. Aeschyli aut
taminibus scenicis Sophocles ex
est ex quo aliquid similitatis ai
intercessisse colligi possit^a: ut
Ranis, ubi Aeschylus et Sophocles
loquentes introduceret ut neutri
junctis viribus artem tragicam ad
apparet, quod verbis clarissimis
et seqq. supra collatis p. xvi. Et
erat impedire quominus alter ab al-
relinqueret, si quid ei non probari
facisse conicere licet, ita de Sopho-
larcho Moral. p. 79 b. *ἄσπερ γὰρ
διαπειλιχῶς* (nam sic Bernhardy
p. 305. correxit pro *διαπειλιχῶς*)
τεχνῶν τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τριῖν

^a De fabulosa Plutarchi narra-
tione, Aeschylum, quum ab So-
phocle juvene victus in certamine
esset, in Siciliam se contulisse, in-
fra dicitur.

εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον, οὕτως οἱ φιλοσοφούντες, ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν, ἀρχονται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἀτυφον προκίρνεον. in quibus nihil est quod inique in Aeschylum dictum videri possit, nihil quod non verissime de se dixerit Sophocles, de quo similiter iudicavit biographus p. 7, 3-10. Quas autem ab se praestita dicit Sophocles utrum statim ab initio praestiterit, quum primas produceret tragoedias, an, quod verisimilius est, gradatim consecutus sit, hodie iudicari nequit, quum triginta et una^c poetae tragoedias perierint, quae Antigonom antecesserunt, antiquissimam, ut videtur, earum quae nunc supersunt, omniumque perfectissimam. De tragoediis autem Aeschyli et Sophoclis idem argumentum tractantibus solae nunc supersunt Aeschyli *Χοηφόροι* et Sophoclis *Electra*, quae etsi fieri non poterat quin plura inter se communia haberent, tamen tantopere inter se discrepant ut instituta utriusque tragoediae comparatione clarissime intelligatur quam longe Sophocles ab servili abfuerit Aeschyli imitatione, sive totius fabulae compositionem sive personarum quae in utraque tragoedia prodeunt sermones spectamus. Itaque non dubitandum quin Sophocles in aliis quoque fabulis quarum argumenta communia ei cum Aeschylo fuerunt similiter sit versatus. Nam quod in *Ἀχαιῶν συνδείπνῳ*, fabula satyrica, versibus pluribus Aeschyli (ex Argivis, ut videtur) leviter tantum mutatis usus est Sophocles^d exemplo proreus singulari, haud dubie peculiarem quandam rationem habuit, de qua hodie vix conjecturae locus est, quum neutrius tragici fabula servata sit.

Alia Sophoclis ad Euripidem ratio fuit, quem quantopere Aeschylo inferiorem habuerit Sophocles vel ex iis quae Aristophanes in *Ranis* finxit intelligi potest. In vita privata qualis alterius poetae in alterum animus fuerit nescimus, neque ex narrationibus duabus Athenaei conjicere licet. Athenaei narratio utraque ab Hieronymo Rho-

^c Servavi numerum in Argumento Antigoniae traditum (λέλειπται τὸ δράμα λβ'), etsi incertum: de quo pluribus dicitur infra p. xlviii.

^d Utriusque poetae versus servavit Athenaeus i. p. 17 d. Aeschyli, δδ' ἐστὶν ἐς περ' ἐμῶ ἐμοὶ βίβλος | γελοιοποιῶν, τὴν κάκισμον εὐράνην, |

ἔρριπεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῶ κάρῳ
| πληγείῳ' ἐναυάγησεν δοτρακουμέ-
ση, | χωρὶς μνηρῶν τευχίῳν πτόουσ'
ἐμοί. Sophoclis, ἀλλ' ἐμῶ θνητῶ
τὴν κάκισμον εὐράνην | ἔρριπεν οὐδ'
ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῶ κάρῳ | κατέγνε-
ται τὸ τεῦχος εὐ μέρου πτόου. | ἐπει-
ματούμην δ' οὐ φίλης δομῆς ἔπε.

dio, exiguae fidei scriptore, accepta est, prior 13. p. 557 f. Ἱερώνιμος γοῦν ἐν ἱστορικοῖς ἱπομνήμασι φησιν οὕτως “εἰπόντος Σοφοκλέϊ τινος ὅτι μισογύνης ἐστὶν Εὐριπίδης, “Ἐν γε ταῖς τραγωδίαις, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς· ἐπεὶ ἔν γε τῇ κλίῃ φιλογύνης^e.” altera 13. p. 604 d. quam supra apposui p. xv. Hujusmodi dicteria^f quum saepissime etiam ab amicis inamicos jacta sint, nemo tam suspiciosus erit qui aliquid aut inimicitiae aut simultatis Sophocli cum Euripide intercessisse ex istiusmodi narrationibus, etiam si omni ex parte verae sint, colligat. Idem de iudicio dicendum quod Sophocles de Euripidis poesi tulit memoratum ab Aristotele Poet. c. 25. πρὸς δὲ τοῦτοις ἐὰν ἐπιτιμᾶται ὅτι οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ’ οἷα δεῖ, οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη αὐτὸς μὲν οἷους δεῖ ποιεῖν^ε, Εὐριπίδην δὲ οἷοι εἰσί. Quod vere dictum esse personarum quae in utriusque poetae tragoediis producuntur comparatio docet, sive ἠθοποιίαν spectamus sive linguam, quae apud Euripidem orationi prosae aliquanto propior est quam apud Sophoclem, qui sublimiori utitur genere dicendi, quod ab Aeschyli sermonis fastu non minus remotum quam supra sermonis vulgaris humilitatem elatum est.

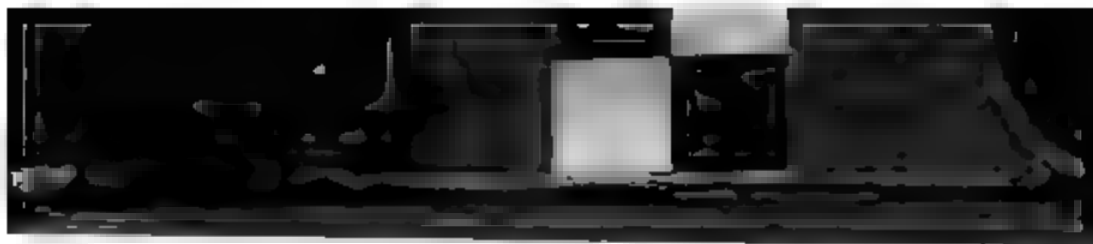
Ad idem genus referendum foret, si verum haberi posset, quod scholiasta Euripidis Phoen. v. 1. narravit, ὃ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν | καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς δίφροις: παλαιά τις φέρεται δόξα ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδην ὅτι προέταξε τοὺς τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι προέταξεν ἐν Ἡλέκτρῃ ὁ Σοφοκλῆς τὸ “ὃ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτέ.” Manifestum in his est acumen grammatici, qui quum observasset duos primos Phoenissarum versus primumque Electrae Sophocleae versum salva abesse posse sententia, historiolum illam de mutua Sophoclis et Euripidis reprehensione finxisse videtur. Qui poetae si quid istiusmodi dixerint, joco dixerint necesse est. Neutrum enim fugere poterat utriusque tragoediae initium nimis tenue fore si Sophoclea ab verbis, Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν’ ἔξεστι σοί—, Euripidea vero ab

^e Ἐκ τῶν Σερῆνου affert Stobaeus Floril. 6, 36. Περὶ Εὐριπίδου τις ἔλεγεν ὅτι μισογύνης εἶη· καὶ ὁ Σοφοκλῆς “ἀλλ’ οὐκ ἔν γε τῇ κλίῃ” ἔφη.

^f Ex vita domestica petitum est quod ex ignoto auctore attulit Johannes Damasc. in Append. ad Stobaei Floril. vol. 4. p. 75. Εὐριπίδης ὁ ποιητής, ἐπεὶ ὀψωνοῦντος αὐτοῦ

ἐπελάβετό τις λέγων ὅτι Σοφοκλῆς αὐτὸ διὰ δούλου ποιεῖ, τοιγαροῦν Σοφοκλῆς ἐσθλεί ὕψον ὁποῖον τῷ οἰκέτρῳ αὐτοῦ ἀρέσκει, ἐγὼ δ’ ὁποῖον ἂν ἐμοί.

^ε Hoc tragoediae convenire etiam Aristotelis sententia est ib. c. 2. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ τραγωδία πρὸς τὴν κωμῶδιαν διέστηκεν· ἡ μὲν γὰρ χείρους, ἡ δὲ βελτίους μιμῆσθαι βούλεται τῶν νῦν.

Ἦλπε θεοῖς ἰσποισιν εἰλίσσων φλόγα inciperet: quod optime vitarunt verbis quas nunc legimus praemissis, quibus splendidum utriusque fabulae initium fit. Verum quid istiusmodi scholiastarum narratiunculis tribuendum sit ex alia quoque ad eandem Euripidis fabulam v. 1651. annotatione aestimari potest, ubi versus Euripidei ἐγὼ σφε θάψω, κἄν ἀπεινήνη πόλις, verba ἐγὼ σφε θάψω scholiastas visa sunt σπέρματα τῆ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη παρασχέω, id est tragoedias plus quam triginta annis ante Phoenissas Euripidis scriptas.

Non minus perversum est quod contrariae de eadem re sententiae, quae in utriusque tragici fabulis reperiuntur, eo explicandae esse interdum creditae sunt quod alter poeta alterum tecte quasi nota quadam afficere voluerit, velut quum Sophocles (fragm. 500.) dixisset, πάντ' ἐμπέφυκε τῆ μακρῆ γῆρα κακὰ, | ποῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεία, φροντίδες κεναί, Euripides contra Phoen. 528. ὦ τέκνον, οὐχ ἄπαντα τῆ γῆρα κακὰ, | Ἐτεόκλειες, πρόσσεστω, ἀλλ' ἡ μπειρία | ἔχει δειξάι τῶν νέων σοφότερον. Nam huiusmodi sententiae pro diversa rerum personarumque conditione non solum ab aliis, sed saepe etiam ab eisdem poetis, veteribus pariter atque hodiernis, diversis modis conformantur.

In tractatione fabularum quae Sophocli et Euripidi communes fuerunt uterque poeta, quantum ex tragoediis quae supersunt colligi potest, ita est versatus ut neuter alterius legisse vestigia, sed operam potius dedisse videantur ut diversa sequerentur inventorumque novitate alter alterum superaret, quod Euripidi minus bene cessisse Electrae utriusque comparatio docet et Antigoniae quoque Euripidis, de qua nonnulla prodiderunt grammatici, haud dubie doceret, si superasset. Quae de versibus Euripidi ab Sophocle surreptis post grammaticum quendam Alexandrinum^b, cujus de libri

^b Eusebius Praep. Ev. 10. p. 465 d. ex Porphyrio: Ἀπρίνος ἐξ βιβλίου, ἃ ἐπέγραψε περὶ τῶν οὐκ ἰδίων Μεγάδρον τὸ πλῆθος αὐτοῦ τῶν κλοπῶν ἐξέφησε, καθάπερ δ' Ἀλεξανδρεὺς Φιλόστρατος περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματείας καταβάλετο. In contrariam partem interdum errant recentiores critici, quum Euripidem locutiones, quae nihil habent quod ab communi genere loquendi remotum sit, ab Sophocle petivisse coniecerunt, velut Valckenarius in annot.

ad Phoeniss. v. 500. 877. cuiusmodi conjecturas facere non est operae pretium nisi ubi major inter duorum poetarum locos intercedat similitudo quam quae casui probabiliter tribui possit: ex quo genere sunt postremi Phoenissarum versus, ὃ πάτρας κλειψῆς πολῆται, λεύσσει' Οἰδίπου ἴδε, et quae sequuntur, tam similes versibus quibus Sophocles Oedipum Regem finiverat, ὃ πάτρας θάβης ἔκρουσι, λεύσσει' Οἰδίπου ἴδε etc., ut manifesta sit imitatio Euripidis.

argumento nihil compertum habemus, Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. collegit, ad sententias redeunt nec Sophocli neque Euripidi proprias. Sic quod Sophocles in Camiciis (fragm. 302.) dixerat, οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος θεός, ex verbis Euripidis in Temeno τῆ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει¹ sumtum esse opinatur Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. ignarus priorem utroque Aeschylum in Persis v. 742. dixisse, ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χῶ θεὸς ξυνάπτεται, ex quo Sophocles pariter atque Euripidis sententiam illam sumsisse videri possent, nisi, ut aliae plurimae, ita esset comparata ut cuivis sponte in mentem venire possit. Idem de versu γέρον γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγὼ (fragm. 623.) dicendum, quem Gellius 13, 18. Sophocli in Φθιώτισιν et Euripidi in Bacchis (193.) communem esse annotavit.

Alius generis error est in quem incidit Clemens Alex. Strom. 6. p. 747. Quum Herodotum Sophocli Antigonae versus 911. 912. μητρὸς τ' ἐν Ἄιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιιν | οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀν βλάστος ποτέ, his esse verbis imitatum credidit (3, 119.): μητρὸς καὶ πατρὸς οὐκέτ' ὄντων ἀδελφὸν ἄλλον οὐχ ἔξω^k. Neque enim noverat totam illam Antigonae orationem, ut pridem ab aliis est intellectum, ab interpolatore esse adjectam, narrationem Herodoti de uxore Intaphernis absurde imitato: de quo pluribus dixi in annotatione ad locum illum p. 95. 96. Sophocli ipsi aliquam cum Herodoto necessitudinem intercessisse ex epigrammate colligitur cujus initium Plutarchi libello quo quaerit εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον insertum est p. 785 b. τουτὶ δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους τὸ ἐπιγραμμάτιον "φῶδῆν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὄν | πέντ' ἐπὶ πενήκοντα." Qui annus aetatis quum in tempus illud incidat quo Sophocles inter praetores belli Samii fuit (olymp. 84, 4.), ut supra ostendimus, fuerunt qui Sophoclem Herodoto epigramma illud misisse conjicerent, sive ut Samo abeuntem bonis votis prosequeretur sive ut ipse abiens ei valediceret. Quibus opinionibus obstant quae de Herodoto tum apud Thurios commorato ab aliis scriptoribus prodita sunt¹. Incertum igitur manet utrum Sami an Athenis epigramma scripserit Sophocles et quo consilio ad Herodotum miserit. Herodotum ipsum saepius Athenis versatum esse novimus historiarumque suarum

¹ Praecesserant apud Euripidem verba, αὐτὸς τι νῦν δρῶν εἶτα δαίμονας κἀλει, ut novimus ex schol. Homeri Π. Δ, 249.

^k Apud Herodotum, πατρὸς δὲ

καὶ μητρὸς οὐκέτι μεν ζώντων ἀδελφὸς ἀν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο.

¹ Vid. Schoell. in Leutschii Philologo vol. 10. p. 25 seqq.

libros Athenis recitasse aliquot ante tempus illud de quo modo dicebamus annis. Qui libri non dubitandum quin ab Sophocle quoque lecti fuerint: ut non improbable sit virorum doctorum opinio, nonnulla quae in tragoediis ejus leguntur recordationi eorum quae apud Herodotum legisset originem debere. Ex quo genere sunt quae de somnio Clytaemnestrae in *Electra* v. 417 seqq. narrantur similia Herodoteis (1, 108.) de somnio Astyagis, et de institutis Aegyptiorum in *Oedipo Col.* 338., comparanda cum Herodoti narratione 2, 55. Neque incredibile Sophocli quum extremos *Oedipi Regis* et primos *Trachiniarum* versus scriberet, quibus neminem ante mortem beatum esse praedicandum praecipitur, celebrem observatam esse Herodoti (1, 31.) de Solone et Croeso narrationem.

Redeo ad poetas tragicos Sophocli aequales, quorum de duobus primariis, Aeschylō et Euripide, supra dixi. Ceterorum = plerorumque obscurior est memoria quam ut certum aut de facultate eorum poetica aut de rationibus eorum ad Sophoclem in vita quum publicum privata judicium fieri possit. Celebrior ceteris fuit Ion Chius, quem familiariter cum Sophocle consuevisse ex ipsius apparet narrationibus ex *Ἐπιδημιῶν* libris ab Athenaeo excerptis quas supra apposuimus. Proximus aetate Sophocli fuit Achaena Eretriensis quem olympiadi 73. (484-481. A. C.) adscribit Suidas, *πρώτερον Σοφοκλέους ἀλίγῃ τινί*, poeta propter satyricas potissimum fabulas celebratus et in hoc genere Sophocle superior habitus, si quid Menedemi philosophi, qui ipse quoque Eretriensis fuit, iudicio tribuendum ab Diogene Laert. 2, 133. prodito, *ἴσμεν Σοφοκλεί (προσείχε Μενέδημος) καὶ δὴ καὶ Ἀχαιῶν, ἦπερ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς σατύροις, Λισχύλῳ δὲ τὸ πρῶτερον ἀπεδίδου.*

Ejusdem fero aetatis fuerunt Euphorio, Aeschyli filius, et Philocles, Aeschyli ἀδελφίδους. Ab utroque Sophoclem in certaminibus scenicis victum esse duobus exemplis novimus quorum memoria in didascaliarum fragmentis est servata. De Euphorione scriptor Argumenti Euripidis *Medeae*, *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθόδαρον ἀρχοντος Ὀλυμπιάδος πρῶτον*. *πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης Μηδεία, Φιλοκτήτην, Δίκτυν, Θερισταῖς σατύροις.* Sophoclis tetralogia quae fuerit nescimus. Non fuisse in ea *Oedipum Regem*, fabulam eadem, ut probabiliter conjicitur, olympiade scriptam, inde apparet quod eo in certamine non Euphorio, sed Philocles victor est renunciatus, ut ab Dicearcho in Argumento *Oedipi*

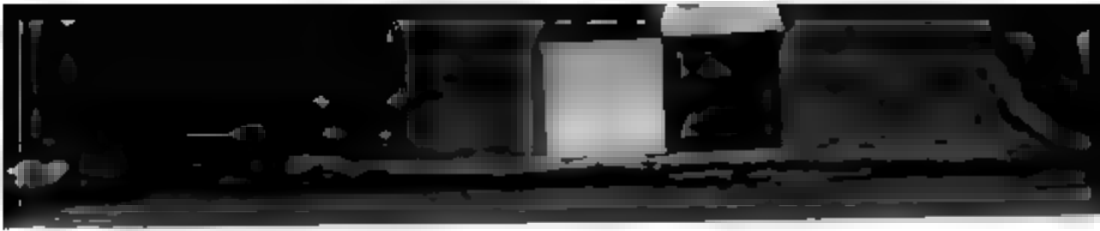
= De his vide Clinton. *Fast. Hellen.* vol. 2. p. κκῖ-κκxii.

Regis annotatum est et ab Aristide vol. 2. p. 256. cujus de verbis dixi in Prolegomenis ad Oedipum Regem p. 13.

Iophontis, Sophoclis filii, unum novimus certamen scenicum ex didascaliiis annotatum in Argumento Euripidis Hippolyti, ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνωνος ἀρχοντος Ὀλυμπιάδι πζ' ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἴοφῶν, τρίτος Ἴων. Ab Sophocle patre in tragoediis scribendis adjutum eum fuisse Aristophanes innuit in Ranis, ubi Dionysus Herculi quaerenti cur non Sophoclem quam Euripidem ab inferis in vitam reducere malit, respondet (v. 78.) οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἴοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον, ἄνευ Σοφοκλείους ὃ τι ποιεῖ κωδωνίσου. Quae opinio aliquanto credibilior est quam ignoti commentum grammatici, qui Antigonom non ab Sophocle, cujus nomen gerit, sed ab Iophonte scriptam esse excogitavit: de quo dixi in Praefatione ad Antigonom p. xxi.

De dissidio quodam quod Sophocli seni cum Iophonte filio intercesserit mirifica est quam multi, sed uno, ut videtur, omnes auctore usi propagarunt narratio, ab Cicero ne in libro de senectute c. 7. § 22. his verbis exposita “*Sophocles ad summam senectutem tragoedias fecit: quod propter studium quum rem familiarem negligere videretur, a filiis in judicium vocatus est, ut, quemadmodum nostro more male rem gerentibus patribus bonis interdici solet, sic illum quasi desipientem a re familiari removerent judices. Tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat et proxime scripserat, Oedipum Coloneum, recitasse judicibus, quaesisseque num illud carmen desipientis videretur: quo recitato sententiis judicum est liberatus.*” Ab Cicerone leviter discrepat Appuleius Apolog. p. 479. ed. Bosch. “*Sophocles poeta Euripidi aemulus et superstes: vixit enim ad extremam senectam: quum igitur accusaretur a filio suomet dementiae, quasi jam per aetatem desiperet, protulisse dicitur Coloneum suam peregregiam tragoediarum, quam forte tum in eo tempore conscribebat, eam judicibus legisse nec quidquam amplius pro defensione sua addidisse, nisi ut audacter dementiae condemnarent, si carmina senis displicerent. Ibi ego comperior omnes judices tanto poetae ad-surrexisse, miris laudibus eum tulisse ob argumenti sollertiam et cothurnum facundiae, nec ita multum omnes abfuisse quin accusatorem potius dementiae condemnarent.*” Paulo aliter Plutarchus Mor. p. 785 a. Σοφοκλῆς λέγεται μὲν ὑπὸ τῶν υἱῶν παρανοίας δίκην φεύγων ἀναγνῶναι τὴν ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πάροδον ἣ ἔστιν ἀρχὴ “*εὐίππου, ξένη, τᾶσδε χώρας—βάσσαις.*” θαυμαστοῦ δὲ τοῦ μέλους

φανέντος ὡσπερ ἐκ θεάτρου τοῦ δικαστηρίου προπεμφθῆναι μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων. Solum ex filiis Iophonem nominat Pseudo-Lucianus Macrob. c. 24. αὐτος ὑπ' Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπου τὸν ἐπὶ Κολωνῶ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος ὅπως τὸν νοῦν ὑγιάινει· ὡς τοῖς δικαστῆς τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. De Iophonte consentit, etsi reliqua longe aliter narrans, scriptor vitae Sophoclis p. 4, 7. φέρεται (sic correxi pro φαίνεται) δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἢ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη πυτί. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Συκουρίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ ταύτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλῆα τοῦνομα, πλέων ἰσχυροῦ, καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθοροῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρωσ παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπέτιμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν “εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμι Σοφοκλῆς” καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνώσκει.

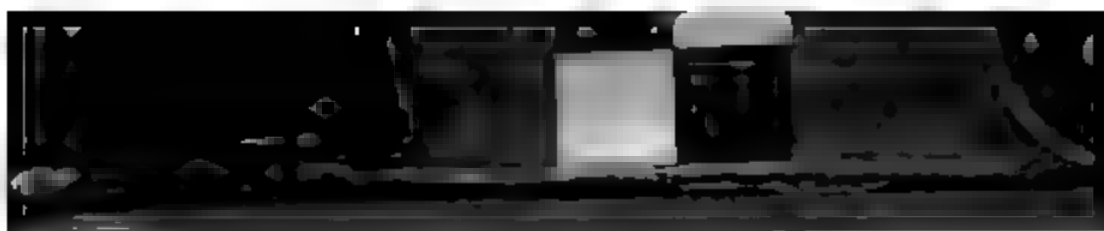
Integra apposui quinque scriptorum testimonia, quorum ex postremo satis probabiliter de auctore totius narrationis conjectura fieri potest. Videtur enim ex Satyri, philosophi Peripetetici, Aristarcho Samio aequalis, Βίων libris, quos Athenaeus, Diogenes Laertius aliique memorant, propagata esse: in quo opere Satyrum eadem qua biographi veteres non pauci levitate et credulitate falsa veris ita miscuisse ut fides ejus prope nulla sit, praesertim in narrationibus propter alias rationes suspectis, ab Luzació est ostensum in Lectionibus Atticis. Ex quo genere haec quoque de lite Iophonis narratio est. Actio dementiae si unquam ab Iophonte contra Sophoclem instituta fuit, non alio consilio institui potuit quam ut patri demta bonorum administratione curator daretur: quod Ciceronem intellexisse verba ejus supra apposita ostendunt. Haec autem causa si ad judices delata fuit, idoneis testibus documentisque agi debuit, absurdumque est recitata Oedipi Colonei fabula, sive integra sive, ut Plutarcho placuit, aliqua ejus parte, hoc ab Sophocle effectum esse credere ut iudicum sententiis liberareturⁿ. Neque enim de poetica ejus facultate dubitabatur, sed de facultate bona administrandi. Quod mirum est non animadvertisse Ciceronem

ⁿ Similem de Aristophane fabellam notavi ad Fragm. p. 539. quem biographus ejus narrat ξενίας γραφῆς ab Cleone petitum ἀναλυθῆναι εἰκόστα ἀστειῶς ἐκ τοῦ Ὀμήρου

(Ol. 55. 1, 215.) ταῦτα “μήτηρ μὲν τ’ ἐμὲ φησὶ τοῦ ἔμμεσαι, αὐτὰρ ἔγωγος | εὐκ οἶδ’· εὐ γὰρ τοῦ τίς ἐστὶν γένον αὐτὸς ἀνέγνω.”

• ἀρκεσίαν ὡς ἢ ποσειδίωι τὴν 1
nec bona sua dilapidaret • verum
animadvertisse, postquam Sophocles
Quod si verum esset, sequeretur
tutiam quam iudicum fuisse, et
narratio, supra dicebam. Auger
haec ab Sophocle ipso in drama
graphus, eodem, ut opinor, cujus
nerat, φίλη γὰρ ἡ Θεωρία, de ἣ
Nam quod quibusdam in mentem
ex quibus Aristophanis nomen ex
Κένταυρος vel Δράματα ἢ Νίοβος in
καὶ ποτε Ἀριστοφάνη ἐν Δράμασι
per se ullam habet veri speciem
quod indicio potius est auctorem

• “Comparandus Platonis locus
Leg. 11. p. 929 d. εἰν δὲ τίς τινὰ νό-
μοι ἢ γέρας ἢ καὶ τρέφων χαλεπό-
της ἢ καὶ ξέμπαντα ταῦτα ἱεφρονα
ἀπεργάζηται ἰσπερὶ τῶν τῶν πολ-
λῶν, καὶ λαθῶν τοὺς ἄλλους πλὴν
τῶν συνδιακειμένων, οἰκοφθορῆ δὲ
ὡς ἂν τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου, ὁ δὲ οἶδος
ἀπορῆ καὶ ἀκρῆ τῆς παρανομίας γρά-
φουσι δίκην, νόμοι ἀπὸ τοῦ κείνου κρῶ-
των μὲν πρὸς τοὺς πρεσβυτάτους τῶν
νομοφύλακων εὐθέως διαγέσθουσι

tacuisse. Nam particula *ποτέ* et pronomine indefinito *τίς* uti solent qui ficta narrant, omissa loci, temporis et nominis notitia, ne mendacii coargui possint. Similiter illo ipso *ποτέ ἐν δράματι* usus est scholiasta Aristophanis Eccles. 22. ubi verborum *τὰς ἔδρας ἀς Φυρόμαχος ποτ' εἶπε* interpretationem ab grammatico aliquo fictam exponit, *γράφεται δὲ Κλεόμαχος. καί φασι Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτὴν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκεῖναι ἔδρας ἐν δράματι καὶ ἐσκῆφθαι διὰ τὸ κακίμψατον.* Tertium hujusmodi drama in scholiis ad *Ranas* memoratur v. 366. (369.) ubi quum antiquior scholiasta, verba *ποῦτος ἢ κατατιλῆ τῶν Ἑκαταίων κυκλίωσι χοροῖσιν ὑπέδων* interpretaturus, sic esset hariolatus, *τοῦτο εἰς Κωησίαν τὸν διθυραμβοποιόν* οὗτος γὰρ ἄδων *κατετίλησε τῆς Ἑκάτης*, alius postmodum accessit audacior interpres, qui spurcitiem illam in dramate repraesentatam esse credulis narravit lectoribus, additō alio, si cui illud displiceret, commento non minus absurdo, *Κωησίαν τὸν διθυραμβοποιὸν κωμωδεῖ, δὲ εἰσήνεγκεν ἐν δράματι τὴν Ἑκάτην καὶ κατετίλησεν αὐτῆς* ἢ *ἔπειδῃ ἠρῳθρίασε ποίημα γράψας εἰς Ἑκάτην.*

De Sophoclis fabularum numero, nominibus et temporibus.

De numero fabularum Sophoclis^p duo supersunt veterum grammaticorum testimonia, alterum biographi, alterum Suidae s. v. *Σοφοκλῆς*, nonnihil inter se discrepantia, nisi haec non ipsorum, sed librariorum culpa est. Ac biographus quidem sic scribit p. 6, 6. : *ἔχει δὲ δράματα, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης, ἑκατὸν τέσσαρα. τούτων δὲ νεόθενται δεκαεπτὰ* (17 codex Flor.) Numerus *ἑκατὸν τέσσαρα* in quatuor codicibus legitur, in Parisino vero 2712., antiquissimo eorum qui hanc Vitam servarunt, *ρλ'* legitur, quam scripturam suo quoque in libro reperit Triclinius, quantum ex codice Tricliniano Parisiensi 2711. colligi potest, ex quo *ἑκατὸν τριάκοντα* annotatum. Quorum numerorum uter verior sit ex ipsis judicari nequit, quum *ρδ'* non minus facile in *ρλ'* quam *ρλ'* in *ρδ'* corrumpi potuerit. Cum neutro conciliari potest numerus ab Suida traditus, *εἰδίδαξε δράματα ρκγ'*, *ὡς δὲ τινες καὶ πολλῆ πλείω.* optime vero conveniet cum numero

^p Hanc quaestionem doctius et accuratius quam priorum temporum viri docti tractavit Boeckhiius a. 1808. in libro de tragicis cap. viii. p. 98., post Boeckhium breviter, sed prudenter H. F. Clintonus in

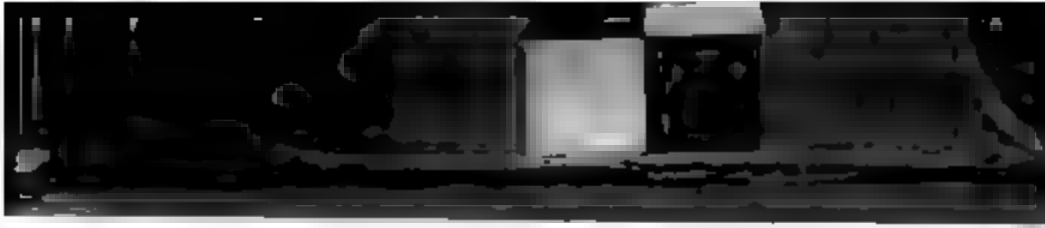
commentatione on the number of Dramas ascribed to Sophocles, in The Philological Museum, a. 1831. vol. 1. p. 74-85., multo copiosius Walckerus in opere de Tragoediis Graecis vol. ii.

ρλ', si in verbis proximis biographi τούτων δὲ κενόθενται ιζ', deleto qui ex ultima verbi κενόθενται litera adhaesisse videtur numero denario, scribatur κενόθενται ζ', quod proposuit Bergkiius p. xxxix. 4, ut Suidas, quum numerum poneret ρκγ', solas dixerit fabulas genuinas, exclusis quas biographus, quum numerum ρλ' poneret, annumeraverat fabulis spuriiis septem, ad quas Suidas verbis ὡς δέ τις καὶ πολλῶ πλείω alludere videri posset, nisi illud πολλῶ πλείω numerum multo majorem significare videretur, fortasse ab grammatico aliquo positum qui Sophoclis nepotis fabulas—quae quadraginta secundum Suidam fuerunt—cum Sophoclis majoris fabulis conjunctas numerasset. Nomina autem fabularum quae novimus haec sunt :

1. Ἀθάμας πρότερος.	22. Δαίδαλος.
2. Ἀθάμας δεύτερος.	23. Δανάη.
3. Αἴας Λοκρός.	24. Διονυσιακός, σατυρικόν.
4. Αἴας μαστιγοφόρος.	25. Δόλοπες.
5. Αἰγέυς.	26. Ἐλένης ἀπαίτησις.
6. Αἰθίοπες (ἡ Μέμνων).	27. Ἐλένης γάμος.
7. Αἰχμαλωτίδες (σατυρικόν) [†] .	28. Ἐπίγονοι.
8. Ἀκρίσιος.	29. Ἔρις.
9. Ἀλεάδαι.	30. Ἐριφύλη.
10. Ἀλέξανδρος.	31. Ἐρμύνη.
11. Ἀλήτης.	32. Εὔμηλος.
12. Ἀλκμέων.	33. Εὐρύαλος.
13. Ἄμυκος, σατυρικόν.	34. Εὐρυσάκης (?).
14. Ἀμφιάρεως, σατυρικόν.	35. Ἡλέκτρα.
15. Ἀμφιτρύων.	36. Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταυνάρῳ, σατυρικόν.
16. Ἀνδρομέυδα.	37. Ἡριγόνη.
17. Ἀντηνορίδαι.	38. Θαμύρας.
18. Ἀντιγόνη.	39. Θησεύς.
19. Ἀτρεὺς ἡ Μυκηναία.	40. Θυέστης ἐν Σικυῶνι.
20. Ἀχαιῶν σύλλογος ἡ σύνδειπνον (σατυρικόν).	41. Θυέστης δεύτερος.
21. Ἀχιλλέως ἐρασταί (σατυρικόν).	42. Ἰναχος (σατυρικόν).
	43. Ἰξίων (?).

4 Idem effecit, etsi imminuto fabularum numero, Boeckhius l. c. p. 110. quum, servato apud biographum ιζ', Suidae numerum ρκγ' in ριγ' mutaret.

† Fabulis quae ex virorum doctorum conjecturis satyricae habentur σατυρικόν adscripsi lunulis inclusum.

44. Ἰοβάτης.	80. Πηλεύς.
45. Ἰππόνοος.	81. Ποιμένες.
46. Ἰφιδάμεια.	82. Πολυξένη.
47. Ἰχθυεὶς, σατυρικόν.	83. Πρίαμος.
48. Ἴων.	84. Πρόκρις.
49. Καμίκοι.	85. Ῥιζοτόμοι.
50. Κηθαλίω, σατυρικόν.	86. Σαλμωναὺς, σατυρικόν.
51. Κλυταιμνήστρα (?).	87. Σίμων.
52. Καλχίδες.	88. Σίσυφος (?).
53. Κρίουσα.	89. Σκύθαι.
54. Κρίσις, σατυρικόν.	90. Σκύριοι.
55. Κωφοὶ, σατυρικόν.	91. Τάνταλος (?).
56. Λάκωναι.	92. Τεῦκρος.
57. Λαοκῶν.	93. Τήλεφος (?).
58. Δαρισαῖοι.	94. Τηρέυς.
59. Δήμναι πρότεροι.	95. Τραχίνιαι.
60. Δήμναι δεύτεροι.	96. Τριπτόλεμος.
61. Μάντις, ἢ Παλῦϊδος.	97. Τρωῖλος.
62. Μελίαγρος.	98. Τυμπαρισταί.
63. Μυσοί.	99. Τυνδάρεως.
64. Μῶμος, σατυρικόν.	100. Τυρῶ πρότεροι.
65. Ναύπλιος καταπλίων.	101. Τυρῶ δεύτεροι.
66. Ναύπλιος πυρκαυός.	102. Ὕβρις, σατυρικόν.
67. Ναυσικάα, ἢ Πλύντριαι.	103. Ὑδροφόροι.
68. Νιόβη.	104. Φαίακες.
69. Ξοανηφόροι (?).	105. Φαίδρα.
70. Ὀδυσσεὺς ἀκανθοκλήξ.	106. Φθιάτιδες.
71. Ὀδυσσεὺς μαινώμενος.	107. Φιλοκτῆτης δ' ἐν Λήμνῳ.
72. Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶ.	108. Φιλοκτῆτης δ' ἐν Τροίᾳ.
73. Οἰδίπους τύραννος.	109. Φινεὺς πρότερος.
74. Οἰκλῆς.	110. Φινεὺς δεύτερος.
75. Οἰνύς.	111. Φοῖνιξ.
76. Οἰνόμαος ἢ Ἰπποδάμεια.	112. Φρίξος.
77. Παλαμήδης.	113. Φρύγες (?).
78. Πανδώρα, ἢ Σφυροκόποι.	114. Χρύση.
79. Πελίας (?).	115. Ὀρεΐθνα.

Omnia in hoc indice fabulas plures quae manifestis debentur vel grammaticorum vel librorum erroribus, toleravi vero alias nonnullas quae ipsae quoque suspectae sunt vel diversis appellatae

nomnibus ita ut interdum duae esse fabulae videantur quae una fuit fabula, de quibus dixi in annotationibus ad *Fragmenta*. His omnibus detractis fabulae vix centum et decem relinquuntur, quarum quum pars fere quinta ex uno tantum duobusve grammaticorum testimoniis cognita sit, non mirandum est viginti circiter alias fabulas tam mature perisse ut ne antiquissimis quidem grammaticis earum copia fuerit: quod saepius accidisse novimus^a. Numerum autem fabularum grammatici Alexandrini haud dubie ex tabulis didascalicis computarunt, fabulis quae correctae et mutatae iterum in scenam productae essent pro novis numeratis: de quo genere dixi in annotatione ad *Athamantis fragmentum primum*.

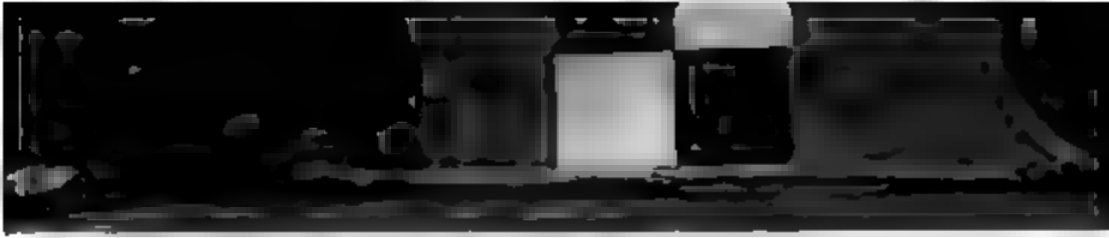
Constituto fabularum numero de divisione earum in tetralogias eo magis dicendum est quod numerus impar 123. huic divisioni repugnare videatur. Nam poetas tragicos Athenienses Aeschyli; Sophoclis et Euripidis aetate et ultra haec tempora solis certasse tetralogiis, i. e. tribus tragoediis cum fabula satyrica conjunctim productis, tot exemplis et indiciis compertum habemus^t ut prorsus incredibile sit quod nemo praeter Suidam tradidit, Sophoclem ἀρξας τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι: cujus erroris originem supra patefeci p. xxxv. Itaque hac ratione non licet numerum imparem 123. explicare, qui triginta tetralogias continet cum fabulis tribus: de quibus tamen satis probabilis in promptu est conjectura. Nam quum Oedipi Colonei fabula post mortem demum poetae (olymp. 94, 3.) in certamen producta sit ab Sophoclis nepote cognomine, verisimile est Sophoclem, quum moreretur, tetralogiae trigesimae primae tres tantum reliquisse fabulas, quibus quartam Sophocles nepos addiderit, quemadmodum Aristias, ut ex didascalica Aeschyli *Septem ad Thebas* fabulae novimus, tribus tragoediis ab se scriptis Παλαιστὰς σατύρους *Pratinae* patris adjunxit.

Non magis tetralogiis alia adversatur numeri nota in *Argumento Antigoniae* ab ignoto auctore tradita, λέλεκται δὲ τὸ δράμα λβ'. Quae verba quum neque ex indice fabularum alphabetico sumta esse possint—nam vix viginti nomina fabularum Sophoclis novimus ab

^a Sic in *Argumento Medae* Euripidis tetralogia memoratur, *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταί σατύροι*, addito οὐ σώζεται, quo significatur *Θεριστὰς* fabulam non venisse in manus grammaticorum Alexandrinorum. Similiter de

Cratini comoedia *Χειμαζόμενοι* in *Argumento Aristophanis Acharnensium*, οὐ σώζοντα. De quo plura dixit Elmsleius in annot. ad *Medeam* p. 71.

^t Vid. Welcker. vol. 3. p. 893. 895.

littera A incipientia—nec verisimile sit ad indicem referenda esse in quo fabularum nomina nullo aut alphabeti aut temporis ordine enumerata essent, temporis aliquam notationem continere manifestum est. Ex quo tamen non sequitur Antigonom quartam fuisse tetralogiae octavae fabulam. Nam etsi satis probabile est Sophoclem quoque interdum trilogiis tragicis drama quod chorum haberet non ex satyris, sed aliis compositum personis adjunxisse—quale *Ἀχαιοὺς σὺνδεκτικόν* et *Ἀχαιίεσσιν ἐρασνά* fuisse videntur—nemo tamen Alcestidis Euripideae exemplo, cujus ex didascalii hoc dramatum genus cognovimus, adeo abutetur ut Antigonom, fabulam tragica gravitate insignem, ad quartum in tetralogia locum detrudat. Quamobrem si numeri λβ' ea quam supra dicebamus ratio est, non dubitandum quin ex indice sumtus sit in quo tragoediae secundum temporum ordinem dispositae et ab fabulis satyricis segregatae fuerint: quod conjecit Welckerus vol. 2. p. 185. Quo pacto Antigona secunda erit tetralogiae undecimae tragoedia, vel, annumeratis fabulis satyricis, quadragesima secunda poetae fabula. Qua conjectura hoc quoque consequimur ut probabilior inter numerum fabularum ante et post Antigonom, quam anno aetatis quinquagesimo quinto scripsisse videtur, editarum proportio intercedat.

Proposui haec non alio consilio quam ut ostenderem numeros μγ' et λβ', si recte scripti sint, non impedire quominus Sophoclem, ut reliquos illius aetatis tragicos, constanter tetralogiis usum esse putemus: etsi quas ego reddidi numerorum illorum rationes incertae sunt. Nam quae Suidas alique grammatici de numero fabularum ab singulis poetis scenicis scriptarum annotarunt pleraque tam fluxa sunt et incerta ut grammatici ipsi non raro alios ab aliis numeros positos esse tradant, ne quid de erroribus dicam librorum, qui numeros saepe corruerunt et interdum prorsus incredibiles intulerunt, cujusmodi est quod Choerilum tragoedias centum et sexaginta, Astydamantem, Morsimi filium, ducentas adeo et quadraginta scripsisse nunc apud Suidam legitur. In Sophoclis tamen fabularum numero quum nihil sit quod ab ratione abhorreat, uti eo licebit donec falsum esse certis demonstratum fuerit indicibus. Triginta igitur tetralogias—nam trigesimam primam imperfectam ab eo relictam videri supra dicebamus—si in scenam produxit Sophocles, sequitur tragoedias eum scripsisse nonaginta, fabulas autem satyricas, vel quae satyricarum locum tenerent, triginta. Cui rationi non adversatur quod inter nomina fabularum

1800 Cassiodorus in annot. ad Eur
eo explicat quod dramata satyrica
posteris lectae fuerunt

Tetralogiarum triginta et unius
riarum quas Sophocles in certami
numerus, etsi trium quae supersu
nonnihil inter se discrepant. Ma
qui post verba de numero fabular
ἐλαβε κδ, minimum Diodorus 13, 10,
Callia) ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς Σοφίλλε
σας ἐνενήκοιτα, νίκας δ' ἔχων ὀκτώκα
Carystius Pergamenus, a biographo
βεν εἰκοσιν, ὡς φησι Καρύστιος, πολλ
τεία δ' αἰδεκώποτε. Qui fortasse ver
certe quam qui ab Suida positus ei
numerus. Nam si vel vicies tantum
est admirabili multoque splendidiore
qui quum nonaginta circiter fabulas
alter quinque tantum victorias report
tetralogis si vicit Sophocles, sequitur
loco habitas: nam de tertio quomine
biographi testimonium, cujus de ver
in tetralogiae primo.

schyli filio, cessit olympiadis 87. anno secundo, ut ex didascalìa Euripidis Medeas discimus, ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἀρχοντος κατὰ τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐβδόμης ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Victorias vero unius tantum memoria servata est in didascalìa Alcestidis, ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίου ἀρχοντος (olymp. 85, 2.). πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκίμενοι τῷ διὰ Ψωφίδος, Τηλέφῳ, Ἀλκίσιτιδι. Nam quod tetralogiam in qua Antígona fuit primo loco dignam habitam esse viri docti putant, probabilis quidem in tanta illius fabulae praestantia, sed tamen incerta conjectura est, quum fama nitatur de praetura propter applausum quo tragoedia illa excerpta fuerit in Sophoclem collata, cujus fidem exiguam esse in Praefatione ad Antigonam ostendi p. xx.

Chorum aliquando Sophocli ab magistratu denegatum esse ex fragmento Cratini Βουκόλων apud Athenaeum 14. p. 638 d. novimus, de quo videnda Meinekii disputatio vol. 1. p. 27. et Welcker. vol. 3. p. 1025: ὅτι οὐκ ἴδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν, | τῷ Κλεομάχου δ', ὅν οὐκ ἂν ἤξιον ἑγὼ | ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια, quae verba de eodem dicta sunt archonte qui Cratino quoque chorum petenti denegaverat, quod ex eadem Cratini fabula annotavit Hesychius s. v. Πυρπερέγγει.

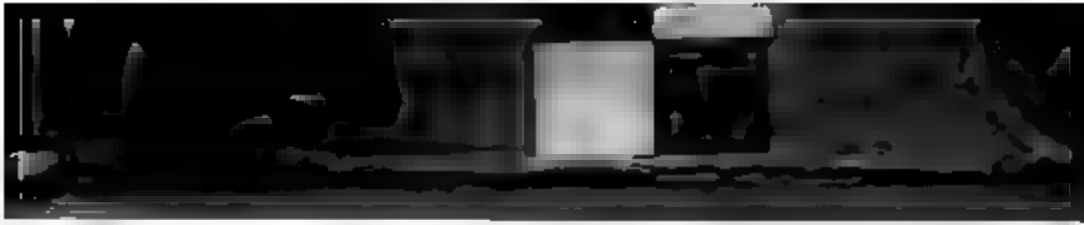
De poetis quibuscum Sophocles in certaminibus scenicis contenderit, inter quos primum locum tenent Aeschylus et Euripides, supra diximus, omisso tamen Choerilo, quem inter illos numerat biographus p. 6, 7. συνηγωνίσαστο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Χοιρίλῳ καὶ Ἀριστίᾳ (Aristiae nomen omittunt codices quattuor) καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. Nam etsi fieri potuit ut cum Choerilo ad summam senectutem provecto—nam fabulas docere coepit olympiade 64. et tragoedias cum Phrynicho docuisse dicitur olymp. 74, 2.—Sophocles certaverit olympiade 77., multo tamen probabilius est, quod Naekius in libro de Choerilo p. 8. conjecit, grammaticum qui Aeschylum cum Choerilo et Sophocle certasse nosset, Sophoclem pariter credidisse cum Aeschylo et Choerilo de palma contendisse.

De anno quo tragoedias docere coeperit Sophocles disertum est chronographi testimonium in marmore Pario apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 2. p. 302, 72. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ * ἐτῶν ὄν κη', ἔτη σϛ' (annis ab Diogneto archonte

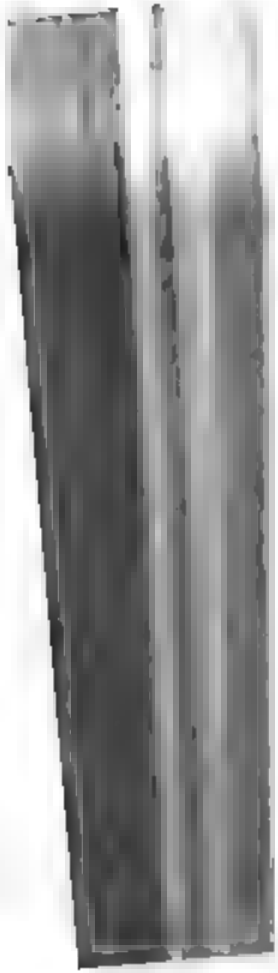
* Τραγῳδίᾳ dixit numero singulari, nulla habita numeri fabularum ex quibus tetralogia constat ratione, more antiquo locutus, ut

... καὶ ἐκ τῆνδε ῥηθῆναι ἰ
 τιαe Alexandro magno regnante, qui
 in toto orbe terrarum potentissima.

Plato Sympos. p. 173 a. ὅτε τῆ πρώ- ἡ
 τῆ τραγωδία εὐκτασεν Ἀγάθων, ubi d.
 de tetralogia agi quas Dionysiis re
 urbanis acta sit Platonis verba sy
 ostendunt p. 175 a. ἢ δὲ σὴ σοφία W
 ἐξέλαμψε καὶ ἐσοφάθη ἐγένετο πρόση
 ἐν μέρτεσι τῶν Ἑλλήνων πλείον ἢ cr
 τρισμυρίους, quod non posse intel- m
 ligi nisi de Dionysiis urbanis, ubi im
 peregrini plurimi ludos scenicos po
 Athenis spectabant, verissime mo-
 nuit Sauppis: quod non intel- qu
 laxerat Athenaeus qui Agathonis cor
 victoriam Lenaeis adscribit 5. p. nib
 217 e. Ἀγάθων ἐπὶ ἄρχοντος Εὐφρήμου ma
 (olymp. 90, 4.) στεφανοῦται Ἀθηναί- tur,
 αις, de quibus absurde dictum fore ἐν app
 μέρτεσι Ἑλλήνων πλείον ἢ τρισμυ- et
 ρίοις Aristophanis verba docent scho
 Acharn. 502. οὐ γὰρ με εἴς γε δια- γεια
 βαλεῖ ἑλέων ἐπὶ | ξένων παρόντων Oιδε
 τῆν πάλιν ἀκούει λέγει. | αὐτοὶ γὰρ 7
 ἴσταν ἐπὶ Ἀθηναίων τ' ἄγαν, | κοῦσαν an i
 ξένων πείθειν. Tetralogias vel, ubi num
 de tribus tragoediis agitur, trilo- Bruz
 gias nomen tunc

annis fere cetero Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia 'et fortunatam Italiam frumento canere candido.'" De quo non satis causae erat cur dubitaret Welckerus p. 310. qui, etsi verum sit inter olymp. 77, 4. mortemque Alexandri, qui olymp. 114, 1. obiit, annos numerari centum et quadraginta quinque, tamen Plinium, si annus quo Triptolemus ediderit Sophocles ignotus ei fuerit, etiam illum ponere annum potuisse observat quo Sophoclem primas docuisse, fabulas sciret. Multo gravioribus dubitationibus obnoxia sunt quae de prima Sophoclis commissione narravit Plutarchus in Vita Cimonia c. 8. his verbis usus, παραλαβὼν τὴν νῆσον (Scyrum) ὁ Κίμων τοὺς μὲν Δόλοκας ἐξήλασε καὶ τὸν Αἰγαῖον ἠλευθέρωσε, πυνθανόμενοι δὲ τὸν παλαιὸν Θησία τὸν Αἰγίως φυγόντα μὲν ἐξ Ἀθηῶν εἰς Σκύρον, αὐτοῦ δ' ἀποθανόντα δόλην διὰ φόβον ὑπὸ Λυκομήδους τοῦ βασιλέως, ἐσπούδασε τὸν τάφον ἀνευρεῖν. καὶ γὰρ ἦν χρησιμὸς Ἀθηναίοις τὰ Θησίου λείψανα κελύων ἀνακομίζεω εἰς ἄστυ καὶ τιμῶν ὡς ἦρωα πρεπόντως, ἀλλ' ἠγρόουσι ὅπου κείται, Σκυρίων οὐχ ὁμολογούντων οὐδ' εἰσῆτων ἀναζητεῖν. τότε δὲ πολλῇ φιλοτιμίᾳ τοῦ σθηκοῦ μόγις ἐξευρεθέντος ἐνθήμερος ὁ Κίμων εἰς τὴν αὐτοῦ τριήρη τὴν ὅσα καὶ τὰλλα κοσμήσας μεγαλοπρεπῶς κατήγαγεν εἰς τὴν αὐτοῦ δι' ἐτῶν σχεδὸν τετρακοσίω (ὀκτακοσίω Meursius). ἐφ' ἧ καὶ μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἠδῆως ὁ δῆμος ἔσχεν. ἔθεντο δ' εἰς μνήμην αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν τραγῳδῶν κρίσιν ἀνομαστὴν γενομένην. πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλείους ἔτι νέου καθέντος Ἀψεφίαν ὁ ἄρχων, φιλονεικίας ὀσση καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος, ὡς δὲ Κίμων μετὰ τῶν συστρατῆγων προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἰποιήσατο τῷ θεῷ τὰς νεομισμένας σπονδὰς, οὐκ ἀφήκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, ἀλλ' ὀρκίως ἠνάγκασε καθίσαι καὶ κρίναι δέκα ὄντας, ἀπὸ φυλῆς ἓνα ἐκάστης. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν καὶ διὰ τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα τὴν φιλοτιμίαν ὑπερέβαλε. νικήσαντος δὲ τοῦ Σοφοκλείους λέγεται Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρίως ἐνεγκόντα χρόνον οὐ πολλὸν Ἀθήνησι διαγαγεῖν, εἰς οἴχεσθαι δὲ ὄργην εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλων γέθηται. Comicozum judices quinque fuisse grammaticorum testimoniis constat: ex quo colligitur parem qui de poetis tragicis iudicium faceret numerum constitutum fuisse, et ita quidem ut ab senatu quingentorum, quantum ex Isocratis or. 17. p. 365. perspicui potest, votis secretis nomina eorum ex quibus quinque iudices eligendi essent, in urnam conjicerentur, post actas demum tragoedias sortium ducent-

scriptum est oscitantia et ipsius e
Vita Thesei c. 36. ubi septem an
Phaedone, factum illud esse narra
ita excusarent ut Cimons ex Seyro
ab Plutarcho memoratum esse fingi
riam ad Eurymedontem fluvium de
cere vellet, qui facilius cum tempor
clis conciliari potest. Non minus
Athenas propter Sophoclis victoria
fabellas etiam ab Aeschylī biograph
verbis uso quae satis produnt de Ae
que causis alios alia esse hariolato
*ἀπὸ δὲ ὧν ἱέρωνα, κατὰ τινὰς μὲν, ἰ
καὶ ἡσθηθεὶς πρὸς ὄντι Σοφοκλεῖ, κατὰ ἑ
ραδῶνι τεθηκότας ἐλεγείῃς ἡσθηθεὶς Σι
post Sophoclis victoriam anno, i. e. o
tem fuisse ibique Aristiam et Polyp
vicisse certissima didascaliarum fide
tulit postquam tetralogiam Oresteam
tertioque anno post illic diem supre
relinquendum est utrum Plutarchi*

* Pluribus haec persecuti sunt
H. ....

aliquid veri contineat, an tota sit ex genere historiolarum quales plurimas a biographis, imprimis ab Satyro Peripatetico, propagatas esse supra vidimus, interdum tam scite excogitatas ad augendum clarorum nominum splendorem ut non mirandum sit plurimos omni tempore lectores esse inventos qui aegre talia sibi eripi paterentur. Quorum numerum magnopere augere et peritiores quoque lectores saepius fallere potuissent biographi, si paullo astutiores fuissent cavissentque, quod facillimum erat, ne turpibus contra temporum rationem peccatis, qualia plurima commissis reperiuntur, sua ipsi inventa everterent.

De proximarum post Triptolemium fabularum temporibus usque ad extremam poetas aetatem perpauca sunt quae vel certis testimoniis nitantur vel probabili conjectura investigari potuerint. Ad fabulas septem superstites quod attinet, novimus Antigonom, si vera sit ignoti grammatici narratio de praetura propter hanc fabulam in Sophoclem collata narratio, actam esse exeunte olympiade octogesima quarta; deinde didascaliarum fide constat Philoctetam olymp. 92, 3. archonte Glaucippo, Oedipum Coloneum post mortem poetas olymp. 94, 3. archonte Micone actam esse. Reliquarum fabularum quattuor tempora etsi accurate definiri nequeunt, tamen ex carminum melicorum compositione, metrorum delectu aliisque indicis tantum certe perspicimus quae antiquiores sint habendae, quae inferiori aetati poetas adscribendae: de quo suis locis diximus in Prolegomenis Antigonomque omnium quae supersunt antiquissimam esse ostendimus. De Oedipo Rege mira est narratio Athenaei 7. p. 276 a. καὶ γὰρ Καλλίαν ἱστορεῖ (Κλέαρχος) τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγωδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διαθεσίαν (*personarum descriptionem* interpretatur Hermannus Opusc. vol. 1. p. 141.) Εὐριπίδην ἐν Μηδεΐᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. et 10. p. 453 c. ὁ δὲ Ἀθηναῖος Καλλίας (ἰζητοῦμεν γὰρ ἔτι πρότερον περὶ αὐτοῦ) μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράτιδος, ἐποίησε τὴν καλουμένην γραμματικὴν τραγωδίαν, οὕτω διατάξας. πρόλογος μὲν αὐτῆς ἐστὶν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν διαιρούντας κατὰ τὰς παραγραφὰς καὶ τὴν τελευτὴν καταστροφικῶς ποιουμένους (eis τὸ ω addit Hermannus)

Ἔστ' ἀλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, θεοῦ πάρ' εἰ,
ζήτ', ἦτα, θήτ', ἰῶτα, κάππα, λάβδα, μῦ,
νῦ, ξῦ, τὸ σδ, πῖ, ρῶ, τὸ σάν, ταῦ, ὃ παρόσ,
φέ, χῖ τε τῆ ψῖ εἰς τὸ θ.

ὁ χαραξ δὲ γυναικῶν ἐκ τῶν σύνδυο πεποιημένος αὐτῷ ἐστὶν ἕμμετρος ἄμα καὶ μεμελοποιημένος τόνδε τὸν τρόπον, βῆτα ἄλφα βα, βῆτα εἰ βε, βῆτα ἦτα βη, βῆτα ἰῶτα βι, βῆτα οὐ βο, βῆτα υἱ βυ, βῆτα ζῆ βο. καὶ πάλιν ἐν ἀντιστροφῇ τοῦ μέλους καὶ τοῦ μέτρου, γάμμα ἄλφα, γάμμα εἰ, γάμμα ἦτα, γάμμα ἰῶτα, γάμμα οὐ, γάμμα υἱ, γάμμα ζῆ. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συλλαβῶν ὁμοίως ἐκάστων τό τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστρόφοις ἔχουσι πᾶσαι ταυτὸν. ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ἰκονοῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποιηκῆναι πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηροχότα φανερόν εἶναι. (τὸν δὲ Σοφοκλῆα διελεῖν φασὶν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῇ μέτρῳ τοῦτ' ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῇ Οἰδίποδι οὕτως

ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὐτε σ' ἀλγυνῶ τί ταῦτ' ^c
ἀλλως ἐλέγχεις;)

διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστρόφους ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ἔοικεν, εἰς τὰς τραγωδίας, etc. Medeam Euripidis ex didascalii novimus editam esse olymp. 87, 1. eidemque olympiadi Sophoclis Oedipum Regem adscribendum videri in Prolegomenis ad eam fabulam diximus; Calliam comicum, cui hanc γραμματικὴν τραγωδίαν tribuit Athenaeus, ante olympiadem 89., Strattidem ante olympiadem 92., fabulas docuisse Meinekius ostendit in Historia comicorum p. 213. Literae denique Ionicae ab Simonide, ut credebatur, inventae, quarum multus in versibus ab Athenaeo allatis usus est, etsi olympiade demum 94, 2. archonte Euclide publica auctoritate Athenis sint receptae, tamen longo tempore ante privatim sunt usurpatae, de quo ex Euripidis Thesei fragmento apud Athenaeum 10. p. 454 b. et aliunde satis constat. Itaque per temporum rationem Callias ante olympiadem 87. γραμματικὴν τραγωδίαν scripsisse et Euripides ac Sophocles usi ea esse possunt, quum carmina melica ille Medae, hic Oedipi Regis componerent, etsi qua ratione id fecerint obscurum manet, quum Calliae tragoedia perierit, Athenaeus autem nimis breviter et verbis partim ambiguis ea de re dixerit. Quod de elisione in fine trimetri altero loco addidit Athenaeus indicio est ejusdem generis exempla apud Calliam fuisse, etsi manifesto fallitur Hermannus (Opusc. vol. 1. p. 137.) qui versus supra allatos sic digessit,

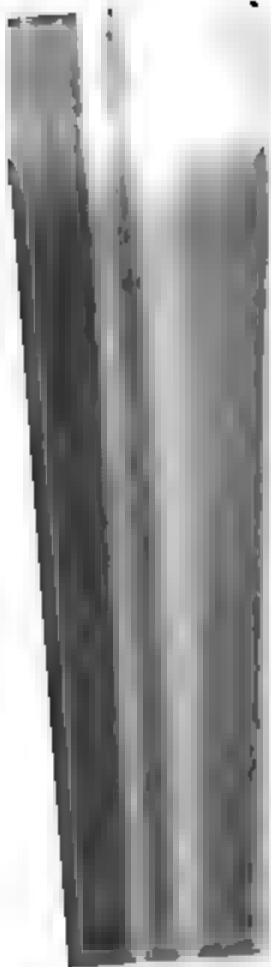
^c Simili elisione μελόντ' in fine trimetri positum est in Oed. Col. 1164. Sed talia rarissima fuisse videntur. Aliquanto frequentius

apud Sophoclem, Euripidem et comicos ε' et τ' elisa in fine trimetrorum reperiuntur.

Ἔστ' ἀλφα, βῆ-
ρα, γάμμα, δέλτα, θεοῦ πᾶρ' εἰ, ζῆτ', ἦτα, θῆτ'—

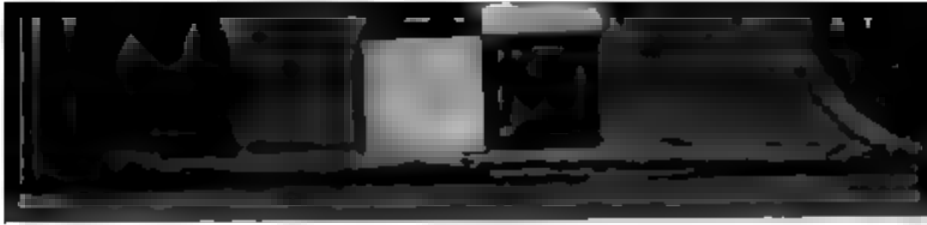
Nam θῆτ' in fine versus poni potuisset eliso *a*, sed nominis βῆτα syllabam alteram in versum proximum translata fuisse parum credibile videtur. Welckerus (in commentatione de hac tragoedia Museo Rhenano a. 1832. inserta vol. 1. p. 152.) totam narrationem ex Strattidis comoedia Medea ductam esse coniecit, in qua joco dictum fuerit carmina chori in Medea Euripidis similiter esse composita atque Calliae tragoediam grammaticam, Sophoclemque vocalem in fine trimetri elisisse eodem modo quo Callias: cujus tragoediam quum post literas demum Ionicas auctoritate publica receptas, i. e. post olymp. 94, 2., scriptam esse coniciat Welckerus, sequeretur non Calliam Euripidi et Sophocli, sed Euripidem potius et Sophoclem Calliae praeviasse. Quae omnia parum probabilia esse visa sunt Bernhardyo in Historia Lit. Gr. vol. 2. part. 2. p. 29. qui Calliam non comicum poetam fuisse credit, quod Athenaeus crediderat, sed aliquanto antiquiorem artis grammaticae magistrum, qui τραγῳδίας illam γραμματικὴν, fortasse juvenilis institutionis causa, composuerit, quod ante Medeam Euripidis et Oedipum Regem Sophoclis factum esse. Quae satis probabilis opinio videri potest, quum hanc artis grammaticae partem diligenter ab veteribus tractatam esse ex Platone et aliunde constet (de quo docte disseruit Joann. Classenus in commentatione de grammaticae Graecae primordiis, Bonnae edita a. 1829., p. 3. seqq.) et in fragmentis Euripidis, Agathonis et Theodectae, quae Athenaeus l. c. p. 453. 454. apposuit, literarum ex quibus Θεσείας nomen constat figurae describantur: quale quid etiam Sophoclem in Amphiarao, fabula satyrica, fecisse Athenaeus refert. Nihilominus haec quoque conjectura difficultate quadam premitur. Nam etsi literae Ionicae diu ante olymp. 94, 2. cognitae Athenis fuerunt, non est tamen verisimile jam ante olymp. 87, 1. tam pervulgatas eas fuisse ut pueri in scholis docerentur. Quamobrem Welckerum, etsi parum probabilis ejus de Strattidis Medea conjectura est, tamen recte judicasse puto Calliae tragoediam multis post Euripidis Medeam Sophocliaque Oedipum annis scriptam esse. De quo si recte judicamus, sequitur Clearchi narrationem, quam repetiit Athenaeus, literatoris alicujus invento niti, qui propter rationes nunc, postquam Calliae tragoedia perit, incognitas excogitaverit quae Athenaeus fortasse parum accurate narravit, neglecta temporum ratione: quemadmodum grammaticus quem

de quo paulo ante dicebamus
ante Aristophanis *Nubes* (l. e.
Vespas (olymph. 89, 2.), *Helen*
88, 4.) *Tyronem* ante *Lysistrat*
quum ad harum fabularum loci
phanea. De ceterarum temporil

In eligendis fabularum arguit
Sophocles, tamen in universum
iniit. Nam dimidia fere fabula
veterum epicorum carminibus
sea, multo plura ex poetis cycli
menta ex poetis cyclo epico p
veteribus sumta sunt. Horum
positorum indicem *Welckerus* p
p. 1485-1497: nos quae certa m
gomenis ad septem fabulas super
ditarum fragmenta memoravimus
acceptas in tragoediis tractaverit
ex tragoediis quae supersunt colli
las multis modis variasse et amp
ptas redderet. Idem haud dubi
cilius de his iudicium est, quum
fabulas et exigua fragmenta. mor

a artis tragicæ rudimenta ab Thespide jacta esse constat. tragoedias docere coepisse olympiade 61. Suidas annotavit *ἔκτισ*. Quam temporis notam confirmat Marmor Parium 58. ubi videndæ Boeckhii annotationes p. 317. et 337. De et nominibus fabularum nihil compertum habemus, nisi quattuor memorat Suidas, quæ Bentleio (in Dissertatione de *ἔκτισ* p. 281. ed. Lips.) ex iis esse videbantur quas Heracides composuerat, sed Thespidis nomine inscriptas ediderat, ut *ἔκτισ* L. 5, 92. rettulit. Praemium tragoedias docenti hircum unum fuisse Thespidis ætate (unde nomen factum *τραγῳδίας*) *ἔκτισ* marmoris Parii aliique narrant: sed certamina pœcœnica (*ἐναγωνίους ἀμίλλας*) tum temporis nulla fuisse supra Plutarchi testimonio usi in Vita Solonis c. 29.

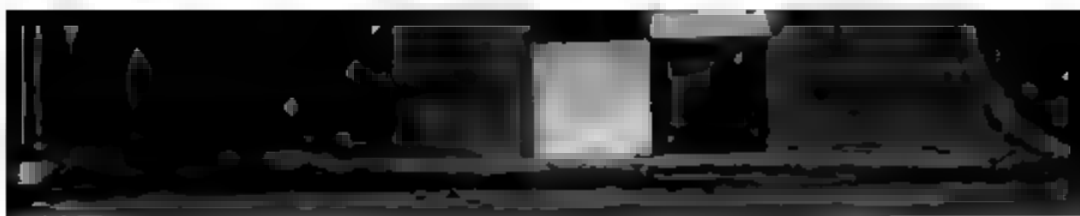
ædificandi æqualis, etsi ætate paullo minor, Choerilus fuit. Hunc de 64. *καθεῖναι εἰς ἀγῶνας* et victorias reportasse tredecim ab *ἔκτισ* annotatum est, qui *δράματα* ei tribuit centum et sexaginta, *ἔκτισ* sive ipsius sive librarii errore. Certamina tragicorum ætate instituta fuisse Suidæ verba docent, etsi nec de poetarum qui inter se contenderint nec de numero fabularum ab singulis poetis productarum fuerint quidquam proditum dramata satyrica qua lege cum tragoediis conjuncta fuerint: qualia non a Pratina^d demum, qui non pauca composuit, ab Choerilo scripta fuisse ex veteris poetæ versu, quem *ἔκτισ* Latini servarunt, colligitur, *ἥνικα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοιρίστύροις*.

ἔκτισ clari nominis tragicus Phrynichus Polyphradmonis filius Thespidi, cujus discipulus ab Suida dicitur, et Choerilo æquum multis, si non Choerilo, certe Thespide annis inferior. Hunc de 67. vicisse annotavit Suidas, eundemque tragoediam *ἔκτισ* olymp. 75, 4., archonte Adimanto, certissima monumenti *ἔκτισ* constat, quod Plutarchus memoravit in Vita Themistoclis c. trigesimo quinto post priorem illam victoriam anno. In hoc tempus non plures eum fabulas scripsisse quam novem, nomina apposuit Suidas, et per se parum credibile est et *ἔκτισ* fabularum quarundam memoria quam alii scriptores *ἔκτισ*

ἔκτισ, Πρατίνης:—ποιητὴς τρα-
γωιδίῶν καὶ ἀντιφωνεῖτο δὲ Λισχύλῳ
ἔκτισ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς

Ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύ-
ρους.—καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ἔκτισ,
ἔκτισ σατυρικὰ λβ'. ἐνίκησε δὲ ἔκτισ.

... τῶν ποιητῶν ἑρῆς, ἀπὸ τοῦ
(S. V. Φρύνιχος), καὶ παιδα ἔσχε
autem ab eo scriptarum ne un-
multis abhinc annis Aeschylus
ex codice Mediceo edita Polyphi-
geam, actam olymp. 78, 1., in luci-
cam illam de novem fabulis no-
judicanda Phrynichi de tragoedia
ab multis inde ab Aristophane
multo majora fuerint necesse est
tandem quin fabulas multo quam
primusque tetralogiarum auctor ei-
gulas, ut Thespis et Choerilus fec-
goedias, de quo disertum habebit
nium, si verba in Suidas excerptis
phoclem relata, καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῖς
ἄλλὰ μὴ τετραλογίᾳ, et πρὸς Θέσπι
in modum conformentur quem su-
ad Phrynichum referantur, πρὸς Ε
καὶ αὐτὸς (vel καὶ πρότερος) ἤρξε τοῦ
ἄλλὰ τετραλογίᾳ. Nam vulgaris
nium tetralogiis usum esse, in m-
enim, etsi omnia minima Aeschyl-
grammaticis sunt memorata, tam-
de verbum quidem usquam legitur
rationi non

dibile videtur quam nunquam eum cum Phrynicho, clarissimo illius aetatis poeta, de victoria contendisse. Jam si Aeschylus tetralogiis cum Phrynicho certavit, sequitur Phrynichum quoque tetralogias^e produxisse. Absurdum est enim credere tetralogias contra fabulas singulas in certamen productas fuisse. Falluntur igitur qui tetralogias ab Aeschylō demum inventas esse, Phrynichum autem usque ad extrema vitae tempora non nisi singulas produxisse fabulas credunt. Quorum sententia non potest defendi, nisi quis fingere velit Aeschylum inde ab olympiade 70, 2. usque ad mortem Phrynichi, quam non ante olymp. 75, 4. evenisse liquet, i. e. per annos plus quam viginti quinque non nisi singulas in certamen commisisse fabulas, donec anno aetatis quinquagesimo secundo tetralogias componere ei in mentem venerit, qualem olymp. 76, 4. ab eo commissam esse ex didascalia Persarum scimus. Quae facile intelligitur quam improbabilia sint commenta. Quicumque autem primus tetralogiam composuit, sive is Phrynichus, sive Aeschylus, sive alius fuit, necessario consilium suum cum duobus minimum aliis poetis communicare iisque auctor esse debuit ut ipsi quoque tetralogias in certamen producerent. Quod nisi fecisset, haud dubie accidisset ut ipse quattuor, duo autem alii poetae unam quisque fabulam exhiberent viribusque prorsus imparibus de victoria contenderetur. Quod unquam factum esse tam incredibile est ut, nisi diserto scriptoris fide digni testimonio confirmetur, credi ab nemine possit.

De legibus quas Phrynichus in tetralogiis componendis secutus sit nullus conjecturis locus est, quum una quidem ejus tetralogiam cognitam habeamus. Aeschylum vero certissimum est tetralogias plerumque ita composuisse ut in eodem quaeque versarentur argumento per tres tragoedias, interdum etiam per drama satyricum, continuato, ut in tetralogia Oresteae factum videmus, ex Agamemnone, Choephoris, Eumenidibus et Proteo, et in tetralogia Oedipodea ex Laio, Oedipo, Septem ad Thebas et Sphinge composita. Non constanter tamen tetralogias sic ab eo compositas fuisse et exempla quaedam^f docent et ratio comprobatur. Nam si hanc sibi legem scripserunt tragici ut non nisi tragoedias consociarent in eodem ver-

^e Phrynichum tetralogiis usum esse etiam Schoellius sensit in libro novissimo de tetralogiis p. 44, 80. etiam quam finxit tetralogiam, compositam ex *Phryniensis*, *Tragedias*, *Diprosus* et fabula satyrica ignota,

conjecturis nititur incertissimis.

^f Certissimum est tetralogiae, in qua Persarum fabula fuit, exemplum, quod in annotatione proxima memoramus.

santes argumento, fabulas non paucas, quantumvis tragoediis aptas, excludere debuissent, quas uni quidem duabusve tragoediis, verum non tribus explendis sufficerent: ex quo genere Promethei fabula est ϵ . Vanissima vero recentiorum quorundam virorum doctorum opinio est, tragicos, etsi interdum diversi argumenti tragoedias una conjunxerint tetralogia, tamen curasse ut sententiam aliquam tribus tragoediis communem adumbrarent: quod perinde est ac si quis hodie tres quascunque tragoedias, unam Aeschyli, unam Shakspearii, unam Calderonis, conjunctas exhibeat easque trilogiae nomine appellet, quia non difficile est communem quandam quibusvis tragoediis sententiam investigare, exemplis illustratam vel similibus vel contrariis, quia, ut Longinus dicit, τὰ ἐναρτία ἐκ τῶν ἐναρτίων φερούται.

Progredimur ad Sophoclem, quem ipsum quoque non singulas

ϵ Fabulam de Prometheo Aeschylus duabus tractavit tragoediis, Προμηθεὶ δεσμότη, quae superest, et Προμηθεὶ λευκίνο, cujus fragmenta nonnulla superviunt, primo et secundo vel secundo et tertio in tetralogia loco positae, et alia addita, cujus nomen nescimus tragoedia. Nam quod viri docti non pauci, ut trilogiam conficerent Prometheam, excogitarunt, tertiam hujus trilogiae fabulam Προμηθεὺς πυρκαεὶς fuisse, prope ex nihilo fictum est, ut monui ad Aeschyli fragm. 187. p. 288. ed. Oxon. Nittitur enim verbis Pollucis 9, 56. ἔσ' ἐμνήσθησεν τὰχ' ἢν πυρκαεὶς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, ὅπως ἐπιγράψαντες τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθεα, τὸν δὲ τὸν Ναυπλιον. quod aptissimum Nauplio Sophocleo, qui naves concremavit, epitheton fuit, ineptum vero est Prometheo, qui nihil hujusmodi commisit, sed ignem Jovi surreptum cum mortalibus communicavit, quam fabulae Prometheae partem, aptissimam jocis lusibusque satyrorum, Aeschylus tractavit in Prometheo eo qui trilogiae tragicae ex Phineo, Persis et Glaucō Potniensi compositae (olymp. 76, 1.) ad-

jectus fuit, ut ex didascalica Persarum novimus; qui Προμηθεὺς πυρκαεὶς appellatus est, ut a Prometheo δεσμότη et Prometheo λευκίνο distingueretur, fortasse post tetralogiam illam scriptis. Cui cognomini Pollux memoriae errore πυρκαεὶς substituit: ut non mirandum sit Prometheum πυρκαεὶς ab nemine praeter Pollucem memorari, qui errorem suum repetit 10, 64. ubi verbum λιπὴ δὲ, τίσινα ἀμειλίτων μακροὶ τάνου ἐκ Προμηθεὶ πυρκαεὶς affert, quum πυρκαεὶς dicere debuisset. Quod autem Προμηθεὺς πυρκαεὶς tribus adjectus fuit tragoediis, quae nihil cum Prometheo commune habent, ipsum quoque quodammodo indicio est fabulam de Prometheo Aeschyle non esse visam sufficere ad tres tragoedias componendas. Nam si trilogiam Prometheam scripsisset, qualem viri docti finxerunt, quarto loco Προμηθεὺς πυρκαεὶς addere potuisset, etsi inverso rerum ordine, quemadmodum tetralogiae Oedipodaeae, ex Laio, Oedipo et Septem adversus Thebas compositae, Σπίγγου ἐπιπέτου adiecit, ordine pariter in-

in scenam produxisset fabulas, sed tetralogias, supra ostendimus ex didascaliarum quarundam fragmentis, in quibus Sophocles cum poetis tetralogias docentibus contendisse dicitur, quod non aliter fieri potuit quam ut tetralogiis tetralogias opponeret, etsi infelici casu accidit ut ne unius quidem tetralogias Sophocleas fabulas ab grammaticis annotatas habeamus. Liberius tamen in hoc genere Sophoclem quam Aeschylum versatum esse insigni docemur Antigone, Oedipi Regis et Oedipi Colonei exemplo, quae fabulae si Aeschylo scribendae fuissent, non dubitandum quin una eas comprehensurus fuisset tetralogia, Antigona tertio loco posita, additoque vel similis vel diversi argumenti dramate satyrico. Verum longe aliud placuit Sophocli, qui tres tragoedias illas ordine inverso et multorum annorum intervallis disparatas edidit, Antigonam olympiade 84, Oedipum Regem olympiade 87, ut videtur, Oedipum vero Coloneum moriens reliquit nepoti, qui eam in scenam produxit olymp. 94, 3. cum tribus aliis fabulis, etsi non constat quibus. Ex quo probabiliter colligimus idem Sophoclem in aliis fecisse tragoediis, etsi non dubium videtur quin ipse quoque tetralogias ediderit quarum tragoediae argumenti quadam perpetuitate cohaerent. Neque enim ulla excogitari ratio potest cur ab Aeschyli instituto constanter discessisset et tetralogiarum formas perfectiori minus perfectam praetulisset credendus sit. Eadem fere Euripidis aliorumque qui Aeschyli Sophoclisque aetate vel postero tempore vixerunt tragicorum consuetudo fuisse videtur, ut ex didascaliarum fragmentis colligitur, in quibus tetralogias plures memorantur quarum tragoedias vel ex una eademque fabula petitas fuerunt, ut Lycurgea Polyphradmonis, Pandionis Philoclis, Oedipodea Meleti, vel ex diversis fabulis, ut pleraeque quas novimus Euripidis tetralogias et Xenoclea memorata ab Aeliano V. H. 2, 18.

Expositis quae de numero, nominibus et argumentis fabularum Sophoclis tetralogiarumque compositione dicenda fuerunt, reliquum est ut veterum de Sophoclis poesi iudicia memoremus. Quae quam honorifica inter aequales fuerint clarissime ex Aristophanis Ranae perspicitur, ut supra ostendimus p. xvi: in qua fabula comicus Aeschylum et Sophoclem tanta prosequitur admiratione quanta in Euripidem iniquitate invehitur. Simile aliis Aristophanis comoediis, *Ἰηπυράδης* inscriptae, argumentum fuit, non multo post Ranae tempore, ut videtur, editae, in qua poetarum viventium legati ad poetas mortuos in Orcum missi prodierunt, ut Athenaeus retulit

... καὶ ὡς Ζαφροκλέους τοῦ,
ὡσπερ καδίσκου περιελείχ

Unde explicari possunt quae in V
p. 7, 10, ed. Oxon. φησὶν οὖν Ἄρ.
(τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ additum ἀρυ-
κλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρη-
Aristophanis, sed Euripidis (apud
Pericle dixerat, πειθῶ τις ἐπεκάβριζε
leviter mutatum grammaticus me-
stophanis autem verba ἄλλοις τριβί-
ab veteribus dictum fuisse tradunt
ἠδίστος ὃν ὁ Σοφοκλῆς πάλιν ἐπὶ τὸ
ἔθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. schol. Ari-
ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιίᾳ ὁ Σοφ-
ἐκαλείτο. Suidas s. v. Σοφοκλῆς, π
γλυκύ. Ἄρθις μέλισσα dicitur ab He-
attulimus p. xiii. Rationem nomini

h δ ε' εδ] Notatur haud dubie
unus ex legatis, quos homines ma-
cilentos (λεπτοὺς) fuisse Athenæus
dixit l. c. et esurientes fuisse plura
hujus fabulae fragmenta produnt,
ut non mirandum sit unum ali-
quem eorum dici

jus verba infra afferemus p. lxxvii. Ab comicis sic appellatum fuisse refert scholiasta Oed. Col. 17. *ἐκράτησε μεγάλως τῆ φράσει, ὅστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.* Inter quos Phrynichum comicum fuisse, cujus ex Μουσῶν fabula versus quattuor in laudem Sophoclis scripti supersunt, ut infra videbimus, non improbabilis Meinekii conjectura est. Similiter Phrynichum tragicum epi comparat Aristophanes Av. 749. *ἔνθεν ὡσπερὶ μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ψῆδάν.* Placuit nomen Sophocli tributum posteriorum temporum rhetoribus, qui saepius ad id alludunt. Sic Aristides vol. 1. p. 335, 16. in narratione somnii, *καὶ δὴ καὶ Σοφοκλῆα ποτὲ ἴδοξα τὸν ποιητὴν παρελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμῆντοῦ, παρελθόντα δὲ στήναι πρόσθεν τοῦ οἰκήματος οὗ διατρίβων τυγχάνω, ἐστῶτος δὲ αὐτοῦ καὶ σιωπῶντος αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν τὰ χεῖλη βομβεῖν οἷον ἠδίστον ἦν δὲ καὶ ἡ πᾶσα πρόσοψις γεραροῦ καὶ εὐσχήματος. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἤσθην τε καὶ ἀναστὰς ἠσπαζόμεν καὶ ἠρώτων, ποῦ δέ σοι, ἔφην, ἀδελφός; καὶ ὅς, ἔστι γάρ τις, ἔφη, ἀδελφός μοι¹; Δισχύλος γε αὐτός, ἔφην ἐγώ. et vol. 2. p. 133, 3. *ὄρω δέ τοι καὶ περὶ τὴν τραγῳδίαν Δισχύλον μὲν αἰτίας οὐ σχόντα ὡς εἰσαγάγοι λαλιάν, οὐδὲ τὸν ἠδίστον εἰπεῖν Σοφοκλῆα οὐδαμοῦ ταῦτ' ἀκούσαντα ὡς ἐπῆρεν Ἀθηναίους λαλεῖν etc.* Philostratus jun. Imag. c. 13. p. 884. ubi imaginem Sophoclis oculos in terram modeste demittentis describit, *ὄρῃς γὰρ καὶ τὰς μελίττας ὡς ὑπερπέτονταί σου καὶ βομβοῦσιν ἠδὲ τι καὶ θείον, ἐπιλείβουσαι σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δράσου. τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαψύσεσθαι παντὸς μᾶλλον. ἢ ποῦ τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ὑστερον ἐπὶ σοὶ, Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρώπων λέγων, καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει μὴ πῃ λάβῃ τις ἐκπᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα. ubi verba Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρώπων comici alicujus esse videri Welckerus annotavit apud Jacobs, p. 657.; postremis τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα fortasse ad verba Eupolidis de Pericle respicitur, quae post versum supra memoratum, *πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν*, sequuntur, οὕτως ἐκῆλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων | τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις. Quattuor inferiorum poetarum epigrammata in Anthologiam Palatinam recepta supra apposuimus p. pxxv. in quibus ipsis quoque partim ad μελίττης cognomen alluditur, in uno etiam κηροῦ vocabulum legitur, ut in verbis biographi κηρὸς ἐπεκαθέζετο, de quibus paullo ante dicebam.**

¹ Ex his verbis colligi potest Sophoclis fratrem nullum fuisse, aut, si fuit, ignotum Aristidi fuisse.

καλων ετελείτησ', οίδε

Ea in fabula duos, Sophoclem
inter se contendisse, Musis liti
in Historia com. p. 157. Αιηγε
monuit, versum Phrygicchi ab I
comoediam referendum esse, ην
μάλιστα εν εκείνοισι ὄπου κατά τόν

κύων τις εδόκει συμποιεί

και ενθα ην κατά τόν Φρύγιχον,

οὐ γλύξιε οὐδ' ὑπόχυτος,

ελεγεν οὖν τόν μὲν Ὅμηρον ἐπικόσι

Ὅμηρον τραγικόσι.

Miro memoriae lapsu Athenae
ledicentiae exempla quaedam mei
κλέους περιέχειν καταδρομήν dicit.

de Sophocle, quem Plato duobus 1
vel laude vel reprehensione, Rep. 1

rosuimus p. xiii. et in Phaedro p. :

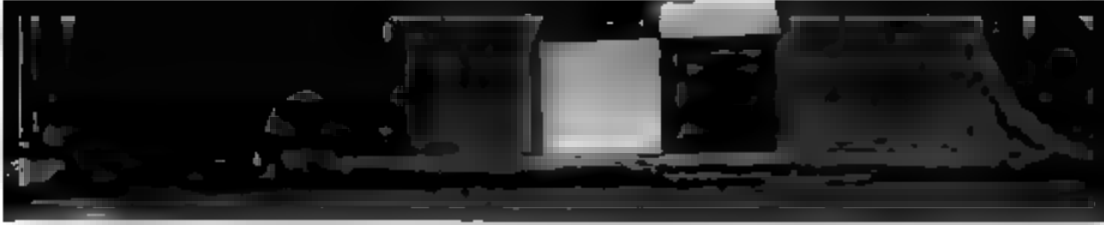
ελθών και Εὐρηπίδῃ τις λέγοι ὡς ἐπ

ρήσεις παμμήκεισ ποιείν και περι μετ

ληται, οίκτρας, και τούμωτιον αὐ 9

πλῆτα, και διδάσκων σίηλ --

VITA SOPHOCLIS.

lxvii

A Xenophonte Sophocles semel tantum memoratur in Socratico cum Aristodemo colloquio Memor. 1, 4, 3. ubi tragoediae principatus ad Sophoclem defertur, ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὀμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα, ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελανιππίδην, ἐπὶ δὲ τραγῳδίᾳ Σοφοκλέα. Omittimus alia hujusmodi non pauca quae apud inferiorum temporum scriptores reperiuntur, qui ipsi quoque Sophoclem saepe cum aliqua admirationis significatione memorant.

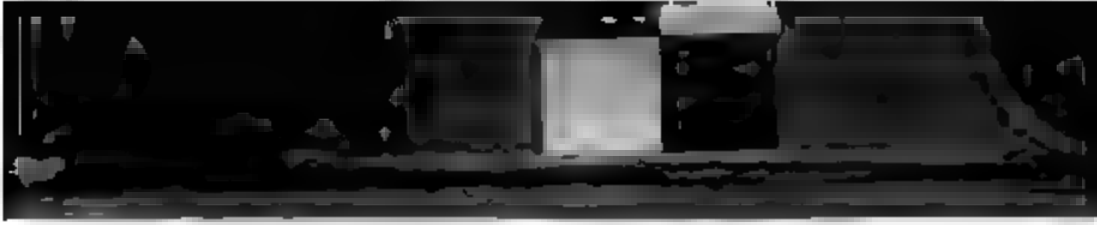
Primus omnium qui in artem veterum tragicorum tragoediarumque compositionem diligentius inquireret Aristoteles videtur fuisse, acerrimo vir judicio et amplissima doctrina, quem verisimile est in libris περὶ ποιητῶν plurima exposuisse ad cognoscendam poesis tragicæ originem et progressum necessaria, quae nunc latent, quum nihil ad nos pervenerit praeter artis rhetoricae libros, in quibus tragicam quoque poesin interdum tangit, et libellum περὶ ποιητικῆς, in quo Sophoclis et Euripidis auctoritate et exemplis frequentius quam aliorum tragicorum utitur. Post Aristotelem alii scriptores plures, praesertim Alexandrini, multa ad aestimandam poetae artem utilia observasse videntur, quorum fragmenta partim per ὑποθέσεις et scholia fabularum superstitum sparsa sunt, partim in excerptis de vita Sophoclis reperiuntur p. 6, 10. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε· τοὺς τε γὰρ μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὴν Ὀδύσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται.—ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν ὄθεν εἰπεῖν Ἰωνικόν τινα (Ἰωνα τὸν ποιητὴν Meinekius) μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητὴν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηται τινος τῶν πρὸ αὐτῶν ἢ τῶν καθ' αὐτοὺς, μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο· ἤνεγκε δὲ τὰ μικτὰ, εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμετρῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου ἢ λέξεως μιᾶς ὄλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος.

Ejusdem generis est Dionis Chrysostomi oratio quinquagesima secunda, qua Aeschylī, Sophoclis et Euripidis de Philocteta tragoedias inter se comparavit: cujus disputationis summam his verbis est complexus (vol. 2. p. 272.), ὁ Σοφοκλῆς μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν εἶναι,

¹ Ὀμηρικῶς] De Sophoclis studiis Homericis supra diximus p. xxxv. Observationem ab grammaticis veteribus factam saepe repetunt re-

centiores, velut Eustathius, qui non pauca ab Sophocle (ἤλεψ' Ὀμηρικῶν) dicta notavit, partim recte partim secus.

... aut Euripidem, philosophis imbutum, Sophocles praeterea Quintilianus Institut. orat. 10, 1, 67
Aeschylus protulit, sublimis et gravis
vitium, sed rudis in plerisque et in
ejus fabulas in certamen deferre
misere, suntque eo modo multi
verunt hoc opus Sophocles atque Euripides
via uter sit poeta melior, inter plerumque
quoniam ad praesentem materiam
Illud quidem nemo non fateatur
comparant, utiliore longe fore Euripidem
mone (quod ipsum reprehendunt quoniam
Sophocles videtur esse sublimior)
sententiis densus et in iis, quae a se
par, et dicendo ac respondendo cum
diserti, comparandus: in affectibus
in iis, qui miseratione constant, fa-
tarchus Mor. p. 348 d. εἰ οὕτως ἢ Euripides
λογιότης καὶ τὸ Αἰσχύλου στόμα τι τ
λαμπρῶν περιποίησεν, ἀξίον γε τὰ δ
θεῖναι etc. et Photus in Excerptis
ἢ Bibl. v. τριτ. τ. 1.

poesin intercedat, Dionysius Hal. disseruit in veterum scriptorum censura c. 11. vol. 5. p. 423. *Σοφοκλῆς ἐν τοῖς πάθεσι διήνεγκε, τὸ τῶν προσώπων ἀξίωμα τηρῶν. Εὐριπίδης μὲν γ' οὐ τὸ ἔλον ἀληθές καὶ προσεχές τῆ βίῃ τῆ νῦν ἤρμοσεν ὄθεν τὸ πρέπον αὐτῶν καὶ κόσμιον πολλαχού διάφυγε, καὶ οὐχὶ τὰ γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη, καθάπερ Σοφοκλῆς, κατέρβωσεν εἰ δέ τι δαιμον καὶ ἀνάνδρον καὶ ταπεινόν, σφόδρα ἰδεῖν ἔστιν αὐτῶν ἠκριβωκότα. καὶ Σοφοκλῆς μὲν οὐ περιττός ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἀναγκαῖος· ὁ δ' Εὐριπίδης πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς. καὶ ὁ μὲν ποιητικὸς ἔστιν ἐν ταῖς δυνάμει, καὶ πολλάκις ἐκ πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων, οἷον εἰς ἰδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται· ὁ δ' Εὐριπίδης οὐτε ὑψηλός ἐστιν οὐτε μὴν λιτός, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται.* Similiter Sophoclis ἀνωμαλίαν reprehendit Longinus de sublim. c. 33, 5. τί δέ; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων ὁ Χίος ἢ ἡ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῇ γλαφυρῇ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτ' ἐμὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορῇ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσι ἀτυχέστατα. ἢ οὐδεὶς ἂν εὐ φρονῶν ἐνδὲ δράματος, τοῦ Οἰδίποδος, εἰς ταῦτ' οὐκ ἐπιβέβηκε τὰ Ἴωνος ἀπαντα ἀντιτιμήσαιτο ἐξῆς. Quae reprehensiones utrum justae an injustae sint hodie judicari nequit, quum Dionysius et Longinus Sophoclis tragoediis plurimis usi sint integris quibus nos caremus, septem tantum relictis, quae in annos aetatis Sophoclis ab quinquagesimo quinto usque ad nonagesimum cadunt. De fabulis igitur per annos qui antecesserant septem et viginti—nam Sophoclem anno aetatis vicesimo octavo tragoedias docere coepisse supra vidimus—omnis ademta est judicandi facultas nescimusque quomodo Sophocles per tot annorum spatium ad eam quam veteres admirati sunt et nos hodie miramur perfectionem quasi per gradus pervenerit. Quae nunc supersunt fabulae, quamvis valde inter se diversae sint nec Trachiniae Antigoniae aut Oedipo Regi equiparari possint, tamen, si detrahamus quae argumentorum diversitati potius quam poetae sint imputanda, non ita sibi sunt dissimiles ut disparem poetae facultatem, vel auctam paullatim vel imminutam, prodant.

Inter scriptores Latinos nemo paullo explicatius de Sophoclis poesi iudicium fecit praeter Quintilianum, cujus verba supra attulimus. Multum studii in Sophoclis tragoediis posuisse videtur Cicero, qui quantopere Sophoclem sit admiratus pluribus locis signifi-

cavit, velut in libro de oratore 3, 7. "*Atque id primum in poetis cerni licet, quibus est proxima cognatio cum oratoribus, quam similes inter sese Ennius, Pacuvius Acciusque dissimiles: quam apud Graecos Aeschylus, Sophocles, Euripides, quamquam omnibus par paenitentia laus in dissimili scribendi genere tribuatur.*" In Oratore 1, 4. "*Nam in poetis non Homero soli locus est, ut de Graecis loquar, aut Archilochi aut Sophocli aut Pindaro: sed horum vel secundis vel etiam infra secundos.*" De divinatione 1, 25. "*Adjungamus philosophi doctissimum hominem, poetam quidem divinum, Sophoclem.*" De finibus 5, 1. "*Tum Quintus, Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Nam me ipsum huc modo venientem convertebat ad sese Coloneus ille locus, cujus incola Sophocles ob oculos versabatur: quem scis quam admirer, quamque eo delecter. Me quidem ad altiorem memoriam Oedipodis huc venientis, et illo mollissimo carmine, quaenam essent ipsae haec loca, requirentis, species quaedam commovit, inanis scilicet, sed commovit tamen.*" Amicorum suorum, Tironis et Attici, studia Sophoclea verbo tangit in Epist. ad Famil. 16, 18. et ad Atticum 2, 7. Trachiniarum versus 1046-1101. eleganter sed liberius vertit Cicero Tuscul. 2, 8. quos Summario hujus fabulae subjecimus vol. 6. p. 14. 15. De Ajace Sophoclis ab Augusto Caesare in sermonem Latinum translato vel, quod verisimilius, de fabula ab Augusto ad similitudinem tragoediae Sophocleae composita, infra dicetur in Addendis ad vol. iv. p. 16. Eodem modo poetae tragici Latini ut Aeschyli et Euripidis, sic Sophoclis quoque tragoediis pluribus usi sunt, etsi perpauca de his comperta habemus, quae partim in Summariis fabularum Sophoclis superstitem partim inter fragmenta perditarum in memoravimus. Ex poetis ceteris Sophoclem cum Thespide et Aeschylo memorat Horatius Epist. 2, 1, 163. "*Et post Punica bella quietus quaerere coepit | quid Sophocles et Thespis et Aeschylus utile ferrent.*" Grandiloquentiam ejus admirantur Virgilius Ecloga 8, 9.

*En erit ut liceat totum mihi ferre per orbem
sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.*

et Juvenalis Sat. 6, 636.

Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΘΑΜΑΣ Α. Β.

I

FABULAM de Athamante duabus tragoediis ab Sophocle pertractatam esse vulgaris est opinio, non alio nixa argumento quam quod grammatici quidam, quorum locos infra apponemus, Ἀθάμαντα πρότερον et Ἀθάμαντα δεύτερον distinxerunt : unde argumentum fabulae in duas tragoedias dividere conatus est Welckerus p. 319-325. praecunte Brunckio, qui scripserat, "*In priore fabula, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem ab Junone actus filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio seipsum multans. Vide Apollodorum I, 9, 2. Posterioris vero hypothesis declaratam habemus ab scholiastis Aristoph. Nub. 257.*" A quo Welckerus eo dissentit quod, ut ordo rerum postulet, priorem Athamantem fuisse credit quem Brunckius alterum fuisse crediderat propter verba scholiastae Aristophanis τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα. Sunt tamen haec valde incertae conjecturae poteratque pari vel majore probabilitate conjici Athamantem alterum nihil aliud fuisse quam correctam et mutatam prioris editionem, quemadmodum Euripidis Hippolyti utriusque idem fuit argumentum, etsi diversis modis tractatum. Eadem fortasse aliarum Sophoclis tragoediarum quarundam ratio fuit, quarum duplices ab grammaticis memorantur editiones, ut Θυίστου πρώτου et Θυίστου δευτέρου, Τυρούς πρώτης et Τυρούς δευτέρας, Φυίως πρώτου et Φυίως δευτέρου.

et, de quibus idem jam Brunckius coniecit (v. ad fragm. 345.)

Λακωνῶν προτέρων et Λακωνῶν δευτέρων.

De tempore quo Athamantis fabula in scenam producta ab Sophocle fuerit tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est Olymp. 89, 2. Nam in Nubibus ad Athamantem Sophoclis alluditur v. 257.

ΣΩ. τουτοῖ τοῖνυ λαβὲ

τὸν στέφανον. ΣΤΡ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ ὅπως μὴ θύσετε.

ad quae verba una est antiquioris grammatici annotatio, τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γὰρ τοῦ Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῇ βωμῇ τοῦ Διὸς ὡς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦτον θανάτου ρύόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξαι. (postrema λέγοντα—τεθνήξαι non sunt in codice Veneto). Ex qua recentior grammaticus sumsit quae in fine longioris annotationis leguntur, qua fabula de Athamante Byzantina verbositate exponitur, Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεῖς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῇ βωμῇ τοῦ Διὸς σφαγιασόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Schol. Pindari Pyth. IV, 288. ταύτην (Phrigi novercam) δὲ ὁ Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δημοδίκην φησὶν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην.

2

Hesychius, Καταγνῶναι : ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι α'.

3

Hesychius, Ἑρκεσι : δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β'.

4

Hesychius, Ἐψία :—ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β'.

5

Choeroboscus in Theodosii Can. p. 307, 14. ed. Gaisf. Ἀγύναιξ—οἶον

Ὡς ὃν ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος.

παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι.

6

Hesychius, Ἀγχήρης : ὁ ἐγγύς. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Codex ἀγχηρήνης. Recte ἀγχήρης· ἐγγύς Etym. M. p. 15, 33.

7

Harpocratio in Ἐπιπλον, —τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ἔπιπλα λέγουσι—Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.

8

Hesychius, Ἐπιστήγματα : ἐπικελεύματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. ubi Ruhnkenius apud Valckenarium ad Theocriti VI, 29. ἐπιστήγματα corrigit, recte : etsi Hesychium non hoc, sed ἐπιστίγματα, et in proxima glossa non ἐπιστήξαι· ἐφορμήσαι, sed ἐπιστίξαι scripsisse literarum series ostendit, quae tamen forma aliena est ab aetate Sophoclis, si recte praecepit Moeris p. 157. ἐπισίξας Ἀττικοί· ἐπιστίξας Ἕλληνες.

9

Hesychius, Ἐχρωματίσθη : συνεχρώσθη. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Omisso poetae nomine Suidas, ἐχρωματίσθη· χρῶμα ἐδέξατο.

10 a

Antiatticista Bekkeri p. 106, 33. Λευκὴν ἡμέραν : τὴν ἀγαθὴν. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Λευκὸν εὐάμερον φάος dixit Aj. 708.

10 b

Stephanus Byz. Ἄλος πόλις Ἀχαιίας.—κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσεως αὐτῷ ἄλης. Θέων δέ φησιν ὅτι Ἄλος θεράπεινα ἦν Ἀθάμαντος ἢ μηνύσασα τὴν Ἰνὸν φρύγειν τὰ σπέρματα, ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασε.—Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς, Σοφοκλῆς δὲ Ἀλουσίους, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἀλίους. Eadem fere leguntur in Etym. Vossiano in Gaisf. annotatione p. 189 E. Ad Athamantem recte rettulit Nauckius.

Hesychii glossa ex Athamante βρυαζούσης λεαίνης incertum est utrum Aeschyli an Sophoclis sit. Vide Aeschyli fragm. 4.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

De argumento fabulae suas aliorumque conjecturas exposuit Welckerus p. 161–166. recte monens aptum tragoediae

argumentum praebere potuisse quae Proclus Chrestom. p. 461. ed. Gaisf. ex Arctino rettulit, *Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀδύσει πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλεται τὸ τῆς Ἀθηναίων ξόανον, ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεύσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηναίων βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.* Neque improbabilis Nauckii conjectura ad hanc tragoediam referentis quae de alterius (i. e. Locrensis) Ajacis morte dixit Lucianus de saltat. c. 46. vol. 2. p. 295. *καθ' ἑκάστον γοῦν τῶν ἐκεῖ (i. e. ad Trojam) πεσόντων δράμα τῆ σκητῆ πρόκειται—ἢ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ καὶ ἢ Ναυπλίου ὀργὴ καὶ ἢ Αἴαντος ματία (in Ajace μαστιγοφόρῳ) καὶ ἢ θατέρου ἐν ταῖς κέτραις ἀπέλεια.* Ceterum *Αἴας Λοκρός* fabula ab Sophocle post alteram quae superest, simplici Ajacis nomine inscripta, edita videtur: de quo dixi in Prolegomenis ad illam p. 3.

11

Stobaeus Ecl. phys. I, 4. vol. I. p. 130. ed. Heeren. *Σοφοκλέους (αἴαντι margo Canteri)*

Εἰ δεινὸν ἔδρασας, δευῶ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

Δίκας δ' ἐξέλαμψεν δσιον φάος.

Priorem versum ex Sophocle affert Theophilus ad Autolyc. II, 54. p. 258. et sine nomine schol. Dion. Thr. p. 965. Incertum igitur est ex qua fabula sumtus sit: nam marginis Canteri auctoritas nulla est. Alter si est Sophoclis, ex alio loco petitus est. Similis sententia *Σοφοκλέους Αἴαντι* tribuitur apud Stobaeum l. l. p. 124.

Τὸ χρύσειον δὲ τῆς Δίκας

δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Athenaeus XII. p. 546 b. *Καὶ ποῦ τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγγετο—“Τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τῆς Δίκας.”* Verba ex carmine chorico excerpta, ut apparet ex forma Dorica τῆς Δίκας. Ceterum comparandum quod Euripides in Melanippa dixerat *Δικαιοσύνης τὸ χρύσειον πρόσωπον.*

12

Stobaeus Floril. XLVIII, 5. *Εὐριπίδου*

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξηνουσία.

“Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur

Aristides vol. II. p. 288. Libanius Epist. XXXIII. Zenobius Prov. V, 98. Agellius XIII, 18. (Adde schol. Platon. p. 417. ed. Bekk.) Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit vol. I. p. 173." BRUNCK. Alia dedi ad Aristophanis fragm. 289. Quod apud Demetrium Cydon. in Boissonadii Anecdotis novis p. 280. legitur τῇ σοφῶν μετουσία, memoriae error est.

13

Stobaeus XCVIII, 14. Σοφοκλῆς Αἴαντι

*Ανθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιά μόνον.

Ad Ajacem Locrum refertur, quia in superstite Ajacis fabula non legitur: recte, nisi in nomine fabulae erratum est, ut saepe apud Stobaeum. Idem de proximo fragmento dicendum.

14

Scholiasta Aeschinis F. Leg. p. 65, 7. ed. meae, Διαιρούμενος—ὑπομερίζων καὶ διαβάλλων (διαλαμβάνων Nauckius), ὡς Σοφοκλῆς Αἴαντι φάσκει "δατούμενος". τὸ γὰρ αὐτὸ δύναται. Conf. Schneidew. Conject. critica p. 102.

15

Schol. Euripidis ad Alcestin 453. οὐρείαν χέλυν]—μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῶ

Καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά.

καὶ πεζαὶ δέ τινες ἐταῖραι λέγονται, αἱ χωρὶς ὄργανου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

16

Schol. Aristophanis ad Aves 934. Σπολὰς, διφθέρα ὅποιαοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῶ

Καταστίκτου κυνὸς

σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήγορος οἰκίᾳ. Pollux VII, 70. σπολὰς—Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει "Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος." Eustathius p. 405. e Strabone p. 608. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἀλώσει Ἰλίου παρδαλήν τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήγορος, σύμβολον τοῦ

ἀπόρθητον ἐάθῃναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἄμα παισὶ μετὰ τῶν περιγετομένων Ἐνετῶν εἰς Θράκην περισωθῆναι, κακείθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀδρίᾳ Ἐνετικὴν· τὸν δὲ Αἰνεῖαν μετ' Ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδὸς Ἀσκανίου λαὸν ἀθροίσαντα πλεῦσαι. Quae etiam ad Ἀντηγορίδας tragoediam spectare possunt.

17

Antiatticista p. 97, 4. Ἑλλάς : ὁ ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ. Sic Sophocles etiam Trach. 1060. οὐθ' Ἑλλάς οὐτ' ἄγλωσσοσ, aliique quorum exempla collecta sunt in Thesauro.

18

Zenobius VI, 14. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάριεν; τὸ κεκιθάριεν οἶον ἐμαντεύσατο, ὡς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. Aeschylus calami lapsu pro Sophocle nominatus. In verbo κεκιθάριεν consentiunt Macarius Proverb. 8, 37. et Plutarch. Prov. 1, 7., nisi quod apud hunc ἐκιθάριεν scriptum est. Mirus vero et prope ridiculus hic usus verbi, quod animadvertit Meinekius, qui sublato vitio antiquo τεθρίακεν restituit, cui tamen praefendum videtur quod Nauckius coniecit; τί σοι δ' Ἀπόλλων ἐντεθρίακεν, collata glossa Hesychii, Ἐντεθρίωκεν.

ΑΙΓΕΥΣ.

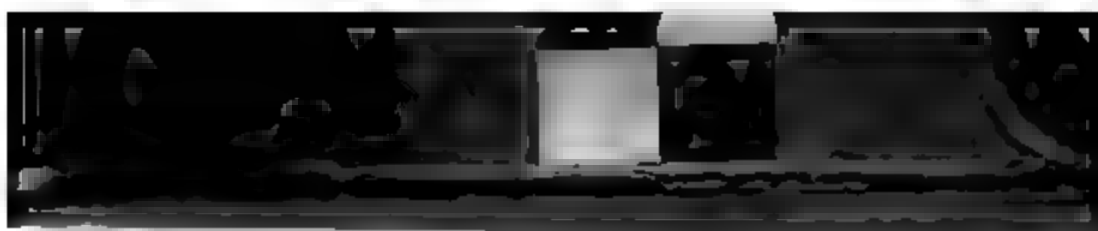
De argumento hujus fabulae nihil compertum habemus. Nam Plutarchi (V. Thesei c. 3.) et Apollodori (III, 5, 6.) de Aegeo et Aethra narrationes non sufficiunt ad integrae tragoediae argumentum componendum, ut recte monuit Welckerus p. 394. contra Casaubonum (ad Athen. III. p. 122 F.) et Heynium. Neque ex Aegei Euripidis fragmentis quae supersunt conjecturam de argumento tragoediae Sophocleae capere licet.

19

Strabo IX. p. 392. Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα παρὰ Σοφοκλείους λαβεῖν. φησὶ δ' ὁ Αἰγεὺς ὅτι ὁ πατὴρ ὤρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτὰς, τῆσδε γῆς πρεσβεία νείμας, τῷ δὲ Λύκῳ

τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων·

Νίσφ δὲ τὴν ὄμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

7

Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὖτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφω
εἶληχε Πάλλας.

Versus tres praecedentes ex verbis Strabonis colligi potest hoc fere fuisse

ἐμοὶ μὲν ὄρισεν πατήρ
ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς υ—υ—
πρεσβεῖα νείμας· εἶτα —υ— Λύκαφ—.

Syllabas omissas Meinekius Vindic. Strabon. p. 129. supplevit inserto *προσισπέρους* et *δευτέρφ*. Brunckius conjecerat, πατήρ δ' ἀπελθεῖν ὄρισ' εἰς Ἄκτῆν ἐμοὶ | πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῆ δ' αὖ Λύκαφ—.

20

Athenaeus III. p. 122 f. Τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί (codex ἐν γαι) ἀπὸ τοῦ περὶ Τροίξῃνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. unde corruptum Hesychii locum in Ταύρειον πόμα correxerunt critici. αἶμα ταύρειον ex Helena affertur: de quo infra. Id ad hanc fabulam rettulit Brunckius.

21

Pollux X, 160. Καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεί Σοφοκλῆς

Κέστρα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
ἤλαυνε παίων.

Hesychius, Κεστρίαί· σιδηραῖ. Est glossa κέστρα σιδηρᾶ, cujus interpretatio excidit. Monuit Hemsterhusius in annot. ad Pollucem. In versu altero ἤλαυνε παίων ex conjectura Casauboni legitur pro ἤλοῦσαι πλείον. Recte, ut videtur, παίων correxit, sed prioris vocabuli incerta emendatio est.

22

Stephanus, Χώρα :—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης—Σοφοκλῆς Αἰγεί
Κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὄρω.

Sic Meinekius. Codex Rehdig. ἐκλύωμεν οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὄρω.

23

Schol. Pindari Pyth. II, 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λα-

στὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουροῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέγουσιν—Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί

Πῶς δῆθ' ὁδοῦρον οἶος ἐξέβησ λαθῶν;

οἶος ex Valckenarii conjectura legitur pro ὅμοιος. In codice Gotting. ὁδοῦρῶν. Hinc Nauckius ὁδοῦρῶν σμῆνος.

24

Schol. Homeri Od. H, 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί (libri ἐναργῶς vel ἐν Ἄργει)

Ὡσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,

κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοῦκείνης κᾶρα

κινήσης αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν.

V. 3. Sensus tale quid postulat, κινεῖ τις αὔρα κἀνακουφίζει πτερόν.

25

Hesychius, Ἄρῦθμων: ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς αἰγί. Ita codex Musurus Αἰγίσθω. Aut Αἰγεί aut Αἰθίοψι scribendum videtur.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Ab hac fabula non diversam esse Memnonem, quae in Argumento Ajacis memoratur, Heynius conjecit, probante Welckero p. 137.

26

Athenaeus III. p. 122 c. (et ex eo partim Eustathius p. 752, 31.) Εὔροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἡ δίο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ—Σοφοκλεῖ τὸ ἐν Αἰθίοψιν εἰρημένον,

Τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοῦ βία

λέγω, σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σοφοὶ τὰ μὲν

δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

27

Photius p. 22, 15. (et omisso nomine fabulae Etym. M. p. 385, 2.) Ἐσφηκωμένον: ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἱ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι

σφηκοὶ κελαινόρινες.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

9

28

Hesychius, "Αναρκτον : ἀναπόρακτον, οὐ οὐδεὶς ἤρξε. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

29

Hesychius, "Ανθοβοσκόν : ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

30

Hesychius, "Απιστεῖ : ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

31

Photius p. 346, 19. "Ορθόπτερον : Σοφοκλῆς Αἰθίοψι. ὀρθοὺς ἔχοντα κολενοῦς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Similiter Hesychius a. v. "Ορθόπτερος, sed omissa Sophoclis mentione.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

"Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanae mulieres captivae, ut in Troasin Euripidis : sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama." BRUNCK. Incertae de argumento fabulae conjecturas proposuerunt quum alii tum Welckerus p. 171-176. Fuit autem haud dubie tragoedia, non drama satyricum, quod sine idonea ratione conjecit Brunckius. Nomen fabulae in locis grammaticorum infra afferendis Αἰχμαλωτίσι vel Αἰχμαλώτισσι vel Αἰχμαλώτησι vel Αἰχμαλώτοις scriptum. Vera una scriptura est Αἰχμαλωτίσι, non Αἰχμαλώτισσι, de quo dixi in annotatione ad Aj. 71.

32

Harrocratio in "Απομάτων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι

Στρατοῦ καθαρτῆς κάπομαγμάτων Ἴβρις.

καὶ πάλιν

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Hesychius, "Απομάκτης : περικαθαρτῆς. Alterum versum comici esse poetae videri monet Nauckius.

33

Pollux X, 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πῆλινον, ὃ περιεῖληφε τὰ πλασθέντα κήρυκα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνη

B 5

τρυπήματα έναπολείπεται, λίγδος (codd. μίλιγδος) καλείται· ὄθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ἄσπις μὲν ἡμῖν λίγδος ὡς πυκνομματεῖ.

Legebatur ἡμίλιγδος ὡς πυκνὸν πατεῖ, quorum vitiorum prius correxit Leopardus, alterum Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium. Ad hunc locum spectat Hesychius in γλίδου χοάναι et λιγδοῦ χοάνη.

34

Schol. Aristoph. ad Ranas 233. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀπὸ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι

Ἐφθρέθη σου κάλαμος ὡσπερὶ λύρας.

Nomen fabulae om. Pollux IV, 62. Scholiastae codex Venetus σοι. Scribendum videtur σοῦ, i. e. σοι ὁ, cujusmodi est μου contractum ex μοι ὁ, de quo dixi ad Aristoph. Vesp. 902.

35

Suidas in Ἐπὶ παντὶ λίθῳ—Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι

Ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

“Laudat hunc versum scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium, ad quod alludit comicus Thesmoph. 528.” BRUNCK.

36

Stephanus in Βωμοῖ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμαῖος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι

Καὶ βωμαῖον ἐσχάρας ὤ — λαβῶν.

ἐσχάρας] ἐς χέρας Vaterus. λαβῶν λίθον Meinekius.

37

Stephanus in Εὐρώπῃ—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ἰ Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι

Καὶ νησιώτας καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

μακρὰς Meinekius. μακρὰν Brunckius.

38

Stephanus, Χρύση, βαρυτόνωσ ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Δήμου. Σοφοκλῆς—ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην ὤ —.

μέμω supplet Meinekius, ut haec Apollinis verba sint.

39

Photius p. 643, 7. Etymolog. M. p. 789. 43. Φαῦλον :—
τεθείη δ' ἄν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σ. Α.

Εἰ μικρὸς ἄν τὰ φαῦλα κήσας ἔχω.

Male intellexisse videntur verba poetae, licet φαῦλον etiam ab Hesychio per ἀδρόν et μέγα explicetur. Neque enim φαῦλα hoc sensu dici potuit. De quo recte judicavit Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 896.

40

Herodianus περὶ μοθῆρους λέξεως p. 9, 9. Παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσῳ εἴρηται Σαρπηδῶν ἀκτὴ. Hesychius, Σαρπηδῶν ἀκτὴ : ἀντὶ τοῦ Σαρπηδοῖα. τόπος δὲ οὗτος Θράκης ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν (κοιτ. ἱερὸς) Ποσειδῶνος. Photius p. 502, 3. Σαρπηδῶν ἀκτὴ : ἄκρα τῆς Θράκης.

41

Hesychius, Αἰχμόδετος : αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσῳ. In αἰχμόδετος corruptum in Etym. M. p. 41, 3.

42

Hesychius, Ἄλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι λέγει. Hoc restitui Oed. Col. 371. καὶ ἄλιτρίας φρενός, ubi codex καὶ ἄλιτηροῦ φρενός.

43

Hesychius, Ἀμφίλινα κρούπαλα : Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι “Πατὴρ δὲ χρυσὸς ἀμφίλινα κρούπαλα.” (Sic codex vitiose.) Idem, Κρούπαλα (codex κρούπανα) ξύλινα ὑποδήματα.

44

Hesychius, Ἀηκίς : ἀῆκον. Σ. Α. Sic Musurus. De accentu ἀηκίς dixit Lehrs. Quaest. Epic. p. X. Codex ἀηκίς et ἀῆκον. ἀῆκιστον pro ἀῆκον Pierson. ad Moer. p. 78.

45

Hesychius, Ἀπειθής : ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σ. Α. Corrige ἄπειστος cum Nauckio.

46

Grammaticus Bekkeri I. p. 447, 7. Ἀρτάνη κυρίως μὲν ἡ (διὰ addit Ellendt.) καλωδίων ἀγγόνη, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσῳ ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ.

47

Hesychius, ἄσεπτον : ἀσεβές. Σ. Α. Ἄσεπτων est in Oed. T. 890.

48

Hesychius, Ἄχνην Λυδῆς κερκίδος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις. ἄχνην τὸ ἄκρον κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον. ἢ ἀπὸ (ἐπὶ codex) τῆς θαλασσίας ἄχνης· ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανῆς. γράφεται δὲ καὶ ἴχνη. Quod non minus mirum quam ἄχνη. Hesychii verba repetita sunt in Proverb. Append. I, 44. usque ad ἀπὸ τῆς θαλασσίας ἄχνης. Verba γράφεται δὲ καὶ ἴχνη ad nomen urbis Macedonicæ refert Schmidtius. Id vero non Ἄχνη vel Ἰχνη, sed Ἰχναί vel Ἄχναί fuit, ut docet Steph. Byz. s. v. Ἰχναί.

49

Suidas, Βαίαι : μικραί. καὶ βαιὸς ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἶς. Σοφοκλῆς— ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

Excerpta haec sunt ex scholio ad Soph. Oed. T. 750. quod integrius quam in libro Laurentiano vetere legitur ex alio ejusdem bibliothecae codice edidi in Annot. ad schol. vol. II. p. 42. Usus adjectivi βαιὸς pro εἶς ex Αἰχμαλωτίσι etiam Hesychius annotaverat, cujus verba cum alia glossa sub lemmate βαιῶν sunt confusa. Verba ὥστε δεύτερα intelligi non possunt quum sequentia verba non sint addita.

50

Hesychius, Ἐμπλεύρου : ἐνάλλου εἰς τὰς πλεύρας. Σ. Α.

51

Etymolog. M. p. 344. 47. Ἐνόπαις : τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὠτῶν ὀπαῖς κείσθαι. Σοφοκλῆς. Vulgo Ἐνοπαῖς. Nomen fabulae et prosodia vocabuli cognoscitur ex glossa Hesychii ἐνώταις : ἐνωτίοις. τῇ προσφδίᾳ ὡς φιλόπαις. Σ. Αἰχμαλώτισιν.

52

Hesychius, Ἐνστερνομαντίαις : ἐγγαστριμύθοις. Σ. Α. corrupte. Pollux II, 162. schol. Platonis p. 372. et Suidas in ἐγγαστρίμυθος στερνόμαντιν ex Sophocle memorant. Sophocles dativo usus esse videtur στερνομάντεσιν, si quid Hesychii interpretationi ἐγγαστριμύθοις tribuendum. Quocum praepositio ἐν quae

praecesserat conjuncta est, aut a grammatica addita, quem usitatum ἑγγαστρέμθος deceperat.

53

Hesychius, Ἐπιμάσσεται : ἐπαύξεται ἐπὶ πλείων. ἀπὸ τοῦ μάσσορος, ὃ ἐστὶ μακροτέρου. οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει. (Haec recta interpretatio est.) ἢ οἶον οὐ λιμάσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίω.

54

Hesychius, Ἴαωνα : ἐν μὲν Αἰχμαλωτίω Σοφοκλέους ἀπίδοσαν Ἑλληνική, ἐπεὶ Ἴωνας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπολίμῃ ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμήσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπικεικός δὲ οἱ Βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσι. καὶ ἐν Τρωίῃ βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί. ἢ ὄνομα γυναικός. Ἴωνος in Ἴωνας mutavi in Thessuro. Sed Hesychius Ἴωνας scripsisse videtur, ut Ἴαωνα in lemmate, ubi Ἰῶν vel Ἰῶνα literarum ordini repugnaret.

55

Hesychius, Ἰερῶλας : Ἰσιουε (ιερεύς Heringa). Σ. Α. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεραῖδαν ἢ γεραῖντος λέγει. Fortasse ὡς καὶ τὸν γέροντα γηρῶλας λέγει. Ἰερῶλας si ex trimetro est, ἰρῶλας scribendum. ἰεραίτας et γεραίτας conjecit Lobeck. Pathal. Proleg. p. 387.

56

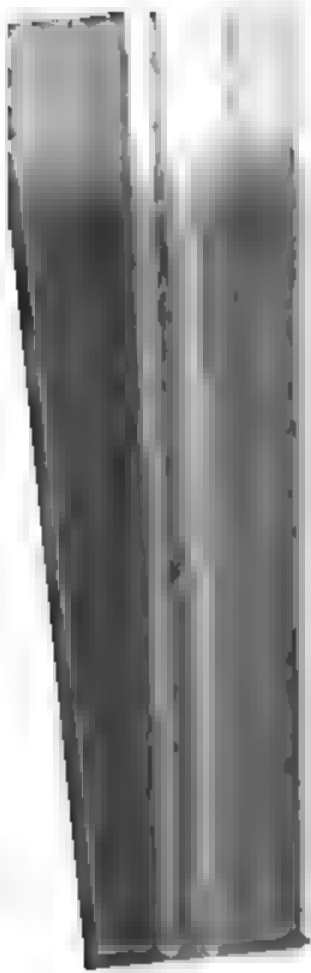
Hesychius, Ἰκτερεύσομεν : ἰκτετεύσομεν. Σ. Α. Codex ἰκτερεύσομεν. Correxit Is. Vossius, collata altera gl. Hesychii Ἰκτερεύσομεν ἰκτετεύσομεν.

57

Schol. Homeri Π. Ο, 302. Τὸ Μίνης ὃ μὲν ποιητῆς περιτροσυλλάβως ἔκλινεν, ὃ δὲ Σοφοκλῆς ἰσοσυλλάβως “Μίνου τ’ Ἐπιστρέφου τε (legitur γε, quod correxit Gaisfordus).” Spectat ad hunc locum Eustathius p. 1017, 10. Nomen fabulae addidit Choeroboscus in Theodos. p. 140, 3. ed. Gaisf., ubi corrupte Σοφοκλῆς Μίνου ἔκλινεν Αἰχμαλωτίω εἰπὼν “Μίνου τί ἐπιστρέφου γε,” ὃ δὲ ποιητῆς ἀναλόγως Μίνητος.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Argumentum hujus fabulae fuisse Danaen in exilium actam cum Perseo non improbabilis conjectura Jacobsii est in Supplementis ad Sulzerum vol. IV, p. 122. quam secutus Welckerus

ἐν τῇ Πελαγονίῳ ἐχώρησε γ
σιλέως ἐπὶ κατοικημένῳ τῷ πατρ
ιτο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι
τον δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρυσίου πόδα
etc. Quibuscum comparand.
apud schol. Apollonii Rh. IV
Hinc lucem accipiunt fragm. 6

5

Stobaeus VIII, 2. 3. Ἀκρυσίου

βοῶν τις ἢ ἀκούει ἢ μὴ

ἴσῃτα γὰρ τοὶ τῷ φόβῳ

V. 1. βοῶν] χ. (i. e. χορός; conf
Vind. ἐλῶ Hermannus Elem. (i
ἴσῃτα] πάντα libri optimi.

59

Stobaeus XII, 2. 3. Ἀκρυσίου

Ἄλλ' οὐδὲν ἴσῃτα ψεύδος

Nomen fabulae ex cod. Vind.

ris. B. est Ἀλευάδαι (i. e. Ἀλεσίδαι
p. 111.

ἄλλως τε καὶ κόρη τε κάργεια γένος,
αἷς κόσμος ἢ στή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Apud Stobaeum haec in duo fragmenta, quorum utrique Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ praescriptum, sunt disjuncta, primo loco (LXXIV, 28.) positus v. 3. et 4., altero (LXXIX, 24.) v. 1. et 2. Transposuit Meinekios et conjunxit restitutis dativis κόρη τε κάργεια, pro nominativis κόρη τε κάργεια.

63

Stobaeus CVIII, 56. Σ. Ἀκρισίφ

θάρσει, γίνααι τὰ πολλὰ τῶν δειῶν, ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσειαι.

64

Stobaeus CXIX, 7. Τοῦ αὐτοῦ (i. e. Σοφοκλέους). Ἀκρισίφ

τοῦ ζῆν γὰρ αὐδεῖς ὡς ὁ γηράσκων ἐρῶ.

Idem versus, sed cum Cratetis comici fragmento conjunctus legitur ib. CXV, 9. Et iterum CXVI, 29. Σοφοκλῆς "Ζῆν γὰρ αὐδεῖς ὡς ὁ γηράσκων ἐρῶ."

65

Stobaeus CXIX, 12. Σ. Ἀκρισίφ

τὸ ζῆν γὰρ, ὃ παῖ, παντὸς ἤδιον γέρας.
θανείν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δῖς.

V. 1. ἤδιον] ἤδιον Meinekios.

[Fragmenta 66-70. vide post 80.]

71

Hesychius, Ἀδοξα : παράδοξα, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις εἰδόξασεν. Σ. Α.

72

Hesychius, Ἀκτίης λίθος : ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτίης. Σ. Α.
Ἀκτίης λίθος memoratur etiam ab Harpocr. s. v. Ἀκτῆ.

73

Etym. M. p. 69, 41. Ἀλοιμός τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφοκλῆς "Μαριεύς ἀλοιμός." ἢ ἐπὶ τῷ τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιείσα (ἐνεθείσα Sturzios) ἐπαλείψει, καθάπερ ἀνὴρ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postmodo appellata fuit Arsinoë. BRUNCK. Nomen fabu-

lae servavit Hesychius, Ἄλοιμός (codex ἄλομα): χρίσμα τοίχων. (Sic etiam in Bekk. Anecd. p. 385, 9.) Σ. Α.

74

Hesychius, Ἀνταίαν: ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ. Codex τισίω.

75

Hesychius, Ἀπόδρομον: ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σ. Α. Codex ἀκρησίφ, omisso Σοφοκλῆς.

76

Hesychius, Ἀποφανθείς: ἐν τῷ φανερώ καταστάς. Σ. Α. Conf. ad 846.

77

Hesychius, Ἀρώματα: ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἀλφίτα οὕτω λέγεται. Σ. Α.

78

Hesychius, Ἄστομος: ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σ. Α.

79

Hesychius, Βίδην: εἶδος κρούματος. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ “Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.” ἄλλοι βίθυν. (Codex ὡς ἐπι-^{λλ}ψα βίδηται). Idem, Βυδοί: οἱ μουσικοί. ἢ κρούμά τι. Σοφοκλῆς Κρησίν. ubi dubitatur utrum Ἀκρισίφ an Κρίσει corrigendum sit. Ἀκρισίφ in ἄκρισω corruptum in Hesychii codice in ν. ἄδοξα, in ἄκρισι in ν. ἀρώματα, in ἀκρησίφ in ν. ἀπόδρομον.

ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ.

De argumento hujus fabulae dictum supra ad Ἀκρισίου fragmenta.

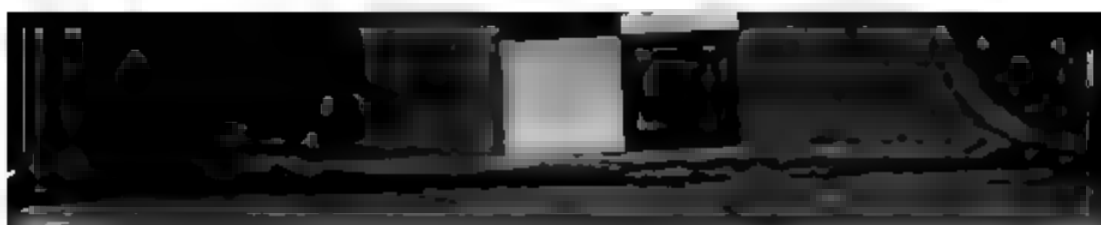
80

Hesychius, Ἰλλάδας γονάς: ἀγελαιάς, καὶ τὰς συστροφάς. (Delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341. ἰλλομένων ἀρότρων. L. DINDORF. in Thesouro vol. 2. p. 711.) Εὐριπίδης Φρίξω καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ.

66

Stobaeus CXXV, 11. Σοφοκλέους Λαρισσαίων

Χρῆ δὲ τῷ τεθνηκότι

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

17

τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Χρῆ δὲ Gesnerus. Legebatur μηδέ.

67

Hesychius in v. ὡς, Σοφοκλῆς Λαρισσαίους ἀπὸ τοῦ λίαν "Ὡς καὶ τύραννι * πᾶς ἐγγίξεται φυγεῖν." Brunckius

Ὡς καὶ τύραννος πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

ἐπεύξεται Nauckius.

68

Athenaeus X. p. 466 b. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὄσα πλεῖστα εἶχεν, ὡς φησὶ ὁ τραγικὸς

Πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λίβητας ἐκτιβεῖς φέρειω
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πατάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἐξήκοντα δῖς.

V. I. πάγξενον Nauckius. Codex πάνξενον. Casaubonus παυξένους.

69

Stephanus in Δωτίων, — ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίους

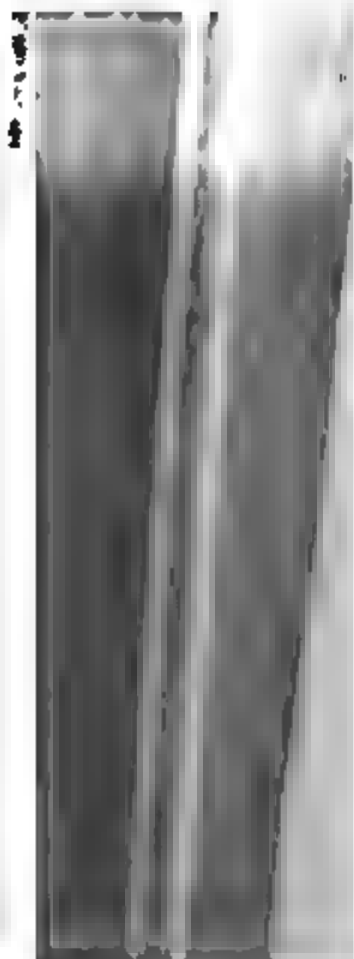
Καί μοι τρίτον ρίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσῆψεν Ἐλατος ἐν διακῆματι.

70

Stephanus, Κράνεια: χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἔθνηκον Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς Λαρισσαίους.

ΑΛΕΑΔΑΙ.

Nomen fabulae in codicibus aliquoties in Ἀλευάδαι corruptum vel Ἀλωάδαι, quorum alterum non debebat probari ab Valckenario in Diatr. Eurip. p. 15. cujus opinionem refutavit Fr. Vatterus in commentatione Germanice scripta, quae Berolini prodit a. 1835. De argumento fabulae dixit idem p. 11 seqq. et Welckerus p. 408 seqq. De eo insignis est locus Alcidas rhoris in Ulixe p. 185, 23. ed. H. Steph. Ἄλεφ γὰρ τῷ Τεγίας βασιλεῖ ἀφικομένη εἰς Δελφοὺς ἐχρήσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὅτι αὐτῷ ἔκγονος ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰ γένοιτο, ὑπὸ ταύτου δειν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ ἀπολέσθαι. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἄλεως διὰ τάχους ἀφικεῖται οἰκίᾳ, καὶ

... τον τοῦτον πατήρ
δεινόν. ἀφικαμένοι δὲ τοῦ
ποντίου ὁ δὲ παραλαβὼν
θενίῳ ἔρει, τίκτει Τηλέφον.
λεν, ἄγων αὐτὴν ἀπέδοτο καὶ ἰ
λεῖ.

Stobaeus IV, 37. Σ. Ἄλε
Ἐσταῦθα μέγτοι πά
κακοῖς ἔταν θέλωσιν
Nomen fabulae Ἄλεάδαις ser

Stobaeus IX, 4.
Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντί
σοφοκλέους] Εὐριπίδου cod. I
bris ἀλεάδαι, ἀλαιάδαι, ἀλωάδαι s
quae ex hac fabula Stobaeus a
quo satis erit in universum mo
ma extra dubitationem posita s

nandro tribuit Apostolius XXI, 16. Menandri est qui apud Stobaeum praecedit versus.

103

Stobaeus XXXVI, 11.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι ;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη.

104

Stobaeus XLI, 4.

Μὴ πάντ' ἐρείνα· πολλά καὶ λαθεῖν καλόν.

Ita Blomfieldus. Vulgo λαλεῖν κακόν.

105

Stobaeus XLIII, 6.

Κοῦκ οἶδ' ὃ τι χρεὶ πρὸς ταῦτα λέγω,
ὅταν οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν
καταρικῶνται,
ποία πόλις ἂν τὰδ' ἐνέγκοι ;

106

Stobaeus LIV, 21.

Δοκῶ μὲν, αὐδαίς· ἀλλ' ὄρα μὴ κρείσσον ἢ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν
ἢ δοῦλον αὐτῶν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

V. 3. δοῦλον αὐτῶν ὄντα] Ineptum supplementum lacunae pro τοὺς θεοὺς σέβοντα, quod restituit Cobetus Mnemos. vol. IX. p. 90.

107

Stobaeus LXXVI, 9.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε κεκλησθαι πατρός,
εἴπερ πέφνκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

108

Stobaeus LXXVII, 9.

Ὅ δὴ κόθος τοῖς γησίαις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γησίαις ἔχει φύσει.

V. 1. δὴ] ὃ ei codices. τοῖς] τις τοῖς codd. A.B. σθένει] σθένει iidem. 2. γησίαις] τὴν ἴσην apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. Sunt autem hi versus inter duas personas distribuendi, ut monuit Cobetus Nov. Lect. p. 394.

... αὐτοὶ εἰ
τῆν χρίμαθ' αἶ
δεινός γάρ ἐρπει
καὶ πρὸς βεβήλα,
μηδ' ἐντυχῶν δύνα
καὶ γὰρ δυσειδὲς εἰ
γλώσση σοφὸν τίς
μόνον δὲ χαίρειν κα
πάρεστιν αὐτῷ κάπ

Ad hunc locum fortasse spe
lio ad Dionis Serm. Olym
δὲ οὐδεις, ἐμοὶ δοκεῖν, φαίη ἄν
κίνας καὶ τοῖς ὑπὸ Σοφοκλείους,
μὲν ἐπ' ἄλλων, τοῖς δὲ τοῦ Σοφῆ
praescriptum Σοφοκλείους Ἄλλε
8. et qui Euripidi tribuit Plu
cum Eurip. Phoen. 439.

V. 3. θακοῦσιν Salmasius. L
σχίστην] ἐχθίστην Gaisfordius.
kias. 6. δευδὲ Plut. ξείνος π
πρὸς τὴν Plut. τὰ βάρη] τὰ βάρη
Legebatur τὰ βάρη. Correxit
phum Antiq. Jud

οὐ φίλων, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰκόστω,

Νομάς δέ τις κερούσσω ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν Ἰλαφος.

καὶ πάλιν

* Ἄρασα μύξας * * καὶ κερασφόρους
στόρθυγγας εἶρψ' ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου ἐν τοῖς Ἀλεάδαις. Pollux V, 76. καὶ Ἄνακρέων μὲν σφάλλεται κερούσσαν Ἰλαφον προσειπὼν, καὶ Σοφοκλῆς κερούσσαν τὴν Τηλέφου τροφόν. Verba νομάς δέ τις κερούσσω afferuntur in Etym. Gud. p. 317, 12. et Zonarae Lex. p. 1186., in νόμος δέ τι κερούσσα corrupta omissoque poetae nomine.

V. 1. ὀρθίων πάγων] ὀρθόποδα πάγων dixit Antig. 985. 3. μύξας] Pollux II, 72. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ μύξαι οἱ μυκτῆρες κέληται.

111

Hesychius: Ἐφυμνεῖς: ἐπάδειε Σ. Ἄ.

112

Φρονεῖν: vide fragm. 121.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hyginum Fab. XCI. BRUNCK. Idem argumentum in tragodia cognomine tractavit Euripides, cujus fragmenta multo plura quam Sophocleae supersunt.

81

Stephanus in Ἄστν—ἀπὸ τοῦ ἀστὸς τὸ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ

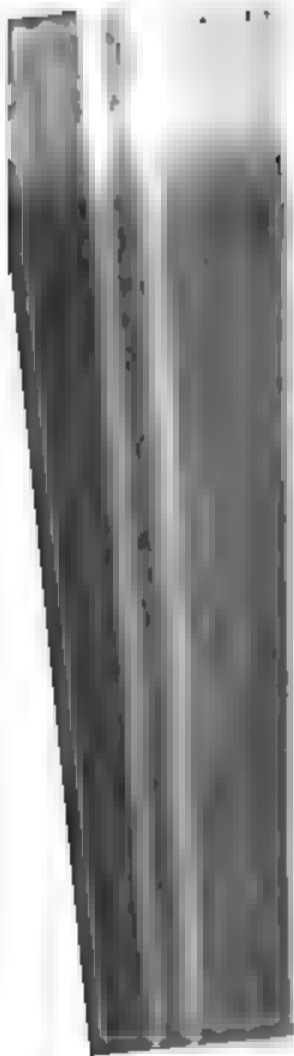
Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

Βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας.

82

Stephanus in Ἐφεσος.—τὸ ἰθνηκὸν Ἐφείσιος· εὔρηται καὶ Ἐφείσεια διὰ διφθόγγου. οὔτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς. Hanc formam, ab Sophocle metri causa positam, passim praebent

Hesychius, Δύσαυλος : δ.

Hesychius, Θηλάστρια : τ.

Antiatticista Bekkeri p. 1
Σ. Ἀλεξάνδρου.

Antiatticista p. 107, 25. B
Conf. Photium p. 272, 17. e
Electr. 392. βίου δὲ τοῦ παρόντος

ΑΛΞ

Ἀλήτης, ejus nomen in cod
fabulam cognitam habemus, i
est, non dubium videtur qu
filius intelligendus sit, qui qu
Welckerus p. 215. Ἀλήτης tra
γούης fuisse argumentumque fab
CXXII.) conjici posse censuit.
suisse verba, "Cognitione fa
et Electra) ad 17.2

89

Stobaeus XXXV, 4.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφία.

90

Stobaeus XXXVI, 16.

Ἄπῃρ γὰρ ὅστις ἤθετα λέγων αἰεὶ,
λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ἄν βαρύν.

V. 1. λέγων] λέγειν cod. Vindob.

91

Stobaeus LXXXVIII, 11.

Ἄλλ' εἴπερ εἰ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαι' ὅτου τ' εἰ χεῖρόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἄν μάνειν λόγος.

V. 2. χεῖρόθεν Paris. B : ceteri ὀπόθεν vel καὶ πόθεν.

92

Stobaeus LXXXIX, 8.

Ἄλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξίω καλὸν
εὐκλειαν ἄν κτήσαιο μᾶλλον ἢ ψόγον.

V. 1. οὐδὲ μὴν Brunckius. οὐδὲ μὲν libri. οὐδ' ἐμοὶ Porsonus.

93

Stobaeus CV, 42.

Τίς δὴ ποτ' ἄλβον ἢ μέγαν θείῃ βροτῶν,
ἢ μικρὸν, ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον ;
οὐ γὰρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταύτῳ μένει.

94

Stobaeus CVI, 11.

Δευὼν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἀπο
βλαστούστας, εἶτα τοῦσδε μὲν πράσσειν καλῶς,
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἄμα
γεγῶτας εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρῆν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα,
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοῖσδε τὴν ἐναντίαν

Nomen in locis grammaticis
'*Alkmeion*, contra usum veterum
satis constat. Per vagantem
torum poetarum tragoediis, in
riam praebuit, quomodo tracta
ex ea afferuntur fragmentis
qua veri specie ad eam referri
jecturas de eo protulit Welck
Alphesiboeae s. Alcmeonis fr
hoc argumento tragoedias scri
Ψεφίδος, alteram '*Alkmeion* τὸν

9

Porphyrius Quaest. Homer. I
stathius p. 1448, 6.) Τὸ δὲ ἐπιβόλον
ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν.—Σ
Εἰς εὐφρονήσαντ' εἰσὶδὼν
ἐπιβόλον καλῶν σε.
omittit Eustathius. Fortas

96

Hesychius. Αἰνῶν · *επιβόλον*

ΑΜΥΚΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

De Amyco Bebryciorum rege videndae narrationes Apollodori I, 9, 20. et Hygini Fab. XVII.

113

Athenaeus IX. p. 400 b. Τῇ δὲ τὸν λαγόν ἐνικῆ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῃ σατυρικῇ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ

Γέραναι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτίνοι, λαγοί.

ἰκτίνοι epitome : vulgo ἰκτινοί. ἰκτίνες Eustathius p. 1534, 15. ἰκτίνοι καὶ grammaticus Hermannii p. 320. ἰκτίς καὶ grammaticus MS. apud Brunckium sive in Crameri Anecd. Par. vol. IV. p. 245, 24. Athenaeus paullo post, λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός, ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Γέραναι, κορώναι, γλαῦκες, λαγοί.

114

Athenaeus III. p. 94 e. Σιαγόνος—Σοφοκλῆς Ἀμύκῃ “Σιαγόνος τε δὴ μαλθακὰς τίθησι.” Trimeterum restituit Porsonus δὴ post τίθησι transposito.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Amphiarum vatem Thebanorum clarissimum intelligendum esse ex fragm. 116. colligitur, ex quo incertam de choro fabulae conjecturam duxit Welckerus in Append. Trilog. p. 318.

115

Schol. Aristoph. ad Ranas 484. Ὀρακιᾶσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ἠχρηᾶσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ἔραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ.

116

Schol. ad Vespas 1501. Πανοτήρης—καρκίνον τι ἐστὶ σύννομον καὶ αἰεὶ ταύτῃ προσεχόμενον. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ

Ὁ πανοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

χοροῦ] χορός Meinekiana.

117

“Athenaeus X, p. 454 f. postquam tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, descri-

... αὐτοῖσι ρ
ρίσαι' - κέχρηται Σοφοκ
αὐτὸ ὅσπερ ἀλαίῃ πληγεί
λος. Οἰκίσματα προσηγορί
νοῦν οἴσαι et νοῦν οἴσω scrip

Hesychius, Ἀγρίσαι : ἀποι
φθεῖραι. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράω
σαι : τὸ θῦσαι. διαφθεῖραι και

Hesychius, Ἀλεφαίθριον : ὅ

Erotianus p. 210. Φρονεῖν ἰ
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιάδι (Ἀλα
δαις) καὶ ἐν Ἀμφιαράω.

Grammaticus in Crameri A
de peliōis agit, quod a quibus
Homer. Il. K, 334 : Πελοῦ σὺ

Ἐνδύνα πελλῆς ῥινὸν
Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράω σατυρικῇ
ἔσθ' ὅτε πέλλεισ' οἱ ἄγρᾶυλος βί
Conjectan. crit. p. 99., recte,
praestat ἑνδύνα .. ..

123

Scholiasta Aeliani N. A. III, 10. Τρασιά λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνονται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἐτέρῳ addit Zonaras p. 1742. quod ex ἐν τῷ σατυρικῷ corruptum videtur Nauckio) Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλλω ἐτίθη τὴν λέξιν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Incertas de argumento fabulae conjecturas proposuit Welckerus p. 371. 372. Attii tragoedia fuit Amphitruo, fortasse Sophoclem imitati, ut in aliis fabulis fecit.

124

Scholiasta Oedip. Col. 390. Εἰσοιάν φασὶ τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρυῶνι

Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εἰσοιαν ἀρκεῖ.

125

Hesychius, Ἀμφιτέριμος (Ἀμφιτεριμόνος Nauckius) : ἀποτερματισμένος (codex ἀποτερματισμένος). Σ. Ἀ.

126

Hesychius, Ἄτμητον : ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σ. Ἀ. Sic Salmasius. Codex contra seriem alphabeticam, Ἄτραυμάτιστον Σοφοκλῆς Ἀμφιτρυῶνι. Ἄτμητον ἀμέριστον.

127. [ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.]

Citatur haec fabula in Etym. M. p. 652, 12. errore grammatici, de quo dicetur ad fr. 459.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

128

Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιόπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρησίῳ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπωμα καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐκπέμψαστα.—Idem 36. Τοῦτο τὸ κῆτος ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιόπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρησίῳ. Περσεύς δ' αὐτὸ ἀνείλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτίθη,

ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ. Hyginus Poet. Astron. II, 10. p. 443. *Cassiopeia. De hac Euripides et Sophocles et alii complures dixerunt, ut gloriata sit se forma Nereidas praestare, pro quo facto inter sidera sedens in siliquastro constituta est, quae propter impietatem vertente se mundo resupinato capite ferri videtur.* Argumentum a poetis pluribus tractatum, inter Latinos ab Livio Andronico. De tragoedia Sophocles dixit Welckerus p. 349—352. Fragmenta pauca supersunt, multo plura Andromedae Euripideae.

129

Athenaeus XI, p. 482 d. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἢ κύμβα Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδῃ φησὶν

Ἴπποισι, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

Attulit Eustathius p. 1205, 56. Photius p. 187, 3. Κύμβα: πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς.

130

Phrynichus p. 374. Lobeck. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὐρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ τιθεὶς οὕτω,

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

131

Schol. Theocriti IV, 62. Τοῖς σατύροις ἀκρατεῖς οἱ πλείονες φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῃ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ.

132

Hesychius, Κουρίον: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ

ἡμιουτὸν κόριον ἠρέθη πόλει.

νόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις

θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γέρος τῷ Κρόνῳ.

Quae Scaliger sic correxit

Αἰμόρρυτον κούρειον ἠρέθη πόλει·

νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ

θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

V. 3. γέρας Buttmannus in Actis Acad. Boruss. a. 1814. p. 174.

133
Pollux X, 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ αὐτοχειρασει (αὐτολί-
θοισι Hemsterhusius) ληκίθοις (λίθοις codex unus) ἔφη, δηλῶν
δλαβόστουτ μοναλίθους.

134
Hesychius, Ἀμφλύσκει : ἔξαπλοί. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ
ἐκτιρώσκει. Σ. Ἀνδρομέδᾳ.

135
Hesychius, Ἀμφίπρυμνον πλοῖον : ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σ.
Ἀνδρομέδᾳ.

136
Hesychius, Ζευξίλειος : ζευκτὸς λαός (ζευκτῆς λαοῦ Ellendtius).
ἢ φῖ ἵπεξευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σ. Ἀνδρομέδᾳ. Photius p. 53, 8. et
Suidas, Ζευξίλειος : φῖ ἵπεξευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. Eustath. p. 401,
11. ζευξίλειος εἴρηται παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον ὁ βασιλεὺς.

137
Etymolog. M. p. 272. 3. Δίγονος μάσθλης : διπλοῦς ἰμάς. ἢ ὅτι
οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφήν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέ-
χρωστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ “ Ἴδοὺ δὲ φοῖνιον (sic Brunckius
pro φοῖνόν) | μάσθλητα δίγονον.” Hesychius, Μάσθλης : —Σο-
φοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. Conf. eundem s. v. Δίγονος.

138
Photius p. 317, 7. Οἰήτας : τοῖς κωμήτας. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ.
Conf. Hesychii interpretes vol. II. p. 721.

139
Hesychius, Σαλητόν : Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ πατρὸς (corri-
gunt σαράπιδος). ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσάλτευον αὐτὸν
εἶναί φασι. Idem, Σάρητον : ὁ σάραπις. καὶ εἶδος χιτῶνος.

ANTHNOPIΔAI.

140
Scriptor argumenti Ajaxis, τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγμα-
τείας, ὥσπερ οἱ Ἀθηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγὴ
καὶ Μέμνων. Ad hanc fabulam Welckerus p. 167. probabiliter
rettulit quae ex Strabone XIII. p. 608. supra apposuimus ad
Fragm. 16. ubi quae de Venetis dixit Strabo cum loco Polybii

Ἐπιπέδον
Ὀριθεῖα καὶ κη, κκα κ

Hesychius Ἀφεψιασμένη
Anecd p. 470, 13 Ἀφεψιαίμη

Hesychius, Ἐκβαβάσαι : ἔκο

ΑΤΡΕΤΣ Η

I.

Scholiasta Euripidis Or. 801
ἑστέριται τῆς ἀρχῆς, ὁμοῦ τε τῆν :
αὐτῆν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς φησι .
Θυίστου, Ἀγλαόν, Ὀρχομενόν καὶ
τρέπεζαν τῷ πατρὶ καὶ αὐτὸν ὕστερ
Sophocleae ex mulieribus com
Euripidis (Hipp. 309.) recte rest
lioribus in Μυκηναίς corruptum, ἵ
oribus Μυκηναίς scriptum. We
compositus fuisse videtur : quan
grammaticorum scribi voluit τ.

145

Hesychius, Ἐπισηπάσει: ἐπιτεύζεται. Σ. Ἄγρῃ ἢ Μυκηναίαις (codex μικήραις). ἐπὶ (ἀπὸ Nauckius) τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝ-
ΔΕΙΠΝΟΙ. (ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ).

Cicero ad Quintum fratrem II, 16. *Συνδείπνους* Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festivo, nullo modo probavi.* Athenaeus VIII. p. 365 b. *Σύνδειπνον* εἶρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δράμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιούσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit drama satyricum, cui convenit *fabellae* nomen quo usus est Cicero verbis modo appositis. (Dissentit Welckerus, qui duas fuisse credit traegodias, quarum altera Ἀχαιῶν σύλλογος, altera Σύνδειπνοι inscripta fuerit, de quibus dixit p. 110-113. et 232-240.) Aristot. Rhet. II, 24. Εἴ τις φαίη “τὸ ἐπὶ δεῖπνον κληθῆναι τιμωτάτον· διὰ γὰρ τὸ μὴ κληθῆναι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήρισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τενέδῳ· ὁ δ' ὡς ἀτιμαζόμενος ἐμήρισε· συνέβη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μὴ κληθῆναι.” ubi editor Cantabrigiensis: “Unde fabulae argumentum sumpsit Sophocles, quam vocavit *συνδείπνους*.” Anonymus *περὶ ὄργης* in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1. p. 51: *παραπεμφθέντες ὑπὸ τινος ἐστιῶντος, ὡσπερ ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεὺς, ἢ κατὰ τι τοιοῦτο ἀλεγωρθέντες· οὕτω γὰρ ἀδικηθέντες λέγω.* Proclus Chrestom. p. 475. *Ἐπειτα καταπλέοντι εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχομένῳν αὐτῶν φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείσθαι διὰ τὴν δυσσομίαν ἐν Δήμῳ κατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα.* Chorus fabulae non ex satyris compositus fuit, sed ex Achivis, quemadmodum in Alcestide Euripidis, quae ipsa quoque dramatis satyrici locum in tetralogia tenuit, chorus ex senibus Pheraeis compositus est.

146

Stobaeus XXVI, 1. Σ. ἐκ *Συνδείπνου*

Λάβα Πυρίδων στρυγερὰ καὶ ἀνάρατος
ἠδυνάσεις θανάτοις εὐποτμότατε,
μελίῳν ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Verba corrupta ab aliis aliter correcta (v. Welcker. p. 233. Schneidewin. Philol. vol. 3. p. 112.), ab nemine satis probabiliter, nisi quod Brunckius *θανάτοις* ex *θνατοῖς* corruptum esse vidit. V. 1. *ανάρατος* libri optimi, alii *ἀνάρεστος*, *ἀνάρετος*.

147

Athenaeus I. p. 17 d (ex eo Eustathius p. 1828, 28.) Τῶν δ' ἄλλων πονητῶν ἔνιοι τὰς καθ' αὐτοὺς πολυτελείας καὶ ῥαθυμίας ἀπέπεμπον ὡς οὔσας καὶ κατὰ τὰ Τρωϊκά. Αἰσχύλος γοῦν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας—καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ,

Ἄλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν οὐδ' ἤμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὑπο.

V. 4. ὀσμῆς] ὀδμῆς Eustath.

148

Athenaeus XV. p. 679 a. Σ. Συνδείπνοις

Οἷτοι γένειον ἔδε χρῆ διηλιφές
φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

149

Athenaeus XV. p. 686 a. Τοῖς παισὶ παρακελεύομαι κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὃς ἐν Συνδείπνοις φησὶ

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
κρατῆρ'· ὃδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγη καλῶς
ὁμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

V. 2. κρατῆρ'· ὃδ' ἀνὴρ] κρητῆρα ὃδ' ἀνὴρ codex.

150

Schol. Pindari Isthm. II, 68. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀγνώθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
νέμ' εἴ τις οὐ πάρεστιν ὃς ξυνώμοσε.

V. 1. θρόνοισι Tourpius pro θρήνοισι. Boeckhius πτυχὰς pro πτύχας, recte, nisi ἔχων πτύχας scripsit poeta. Non attigit hunc locum Matthiae ad Eurip. Bacchar. v. 62. 2. Legebatur ἀπόνειμον νέμει τίς οὐ πάρεστι τίς ξυνώμοσε. Correxerit Bergk.

151

Pollux X, 133. Τὰ δὲ ναυτικά σκεύη—πλήκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπον.

152

Plutarchus Moral. p. 74 a. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα παρ-
οξύτων Ὀδυσσεὺς οὐ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησιν

Ἦδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδάλεια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλεῖος διαγανακτοῦντος καὶ ἀποκλείν
λέγοντος

Ἐγὼ δ' οὐ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλίειν κακῶς
ἀλλ' ἐγγυὲς Ἐκτωρ ἐστίν· οὐ μένει καλόν.

V. 2. οὐ μένει] Alii libri θυμαίνειν, θυκαίνειν, οὐ καίνειν.

153

Herodianus περὶ σχημάτων p. 57, 58. ed. meae. (vol. 8. p. 601.
ed. Walz.) Ἀστεισμός δέ ἐστι προσποιήσις πιθανῆ τοῦ μὴ λέγειν ἢ
μημοναίνειν ἡμᾶς ἢ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσηκται λέγων Ὀδυσ-
σεὺς τῇ Διομήδει

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν, οὐδ' ὅπως
φυγὰς πατρός ἐξελέηλασαι χθονός
οὐδ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενούς
κτείναις ἐν Ἄργει ξείνος ὄν οἰκίζεται,
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρῶς ἐδαίσαστο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κᾶρα τεμέν.

V. 2. Eadem fere verba Oed. Col. 1292. γῆς ἐκ πατρός ἐξελέη-
λαμαι φυγὰς. et Eur. Hel. 90. φυγὰς πατρός ἐξελέηλαμαι χθονός.
3. οὐδ' Brunckius pro οὐδ'. συγγενούς Brunckius pro συγγενίς.
5. οὐδ' codex Havn. Ceteri οὐδ'. ὠμοβρῶς Brunckius. Libri
ὠμοβρῶτα, ὠμόβροτα, ὠμοβρότως.

154

Schol. Sophoclis Oedip. Col. v. 9. et Etymolog. M. p. 194, 5.
Σοφοκλῆς ἐν Συνδείκτῳ βίβηλων τὸν ἰδιώτην φησί.

155

Schol. Sophoclis Ajax. v. 190. Τὸν Ὀδυσσεύα Σιούφου συνήθως φησὶ Σοφοκλῆς καὶ ἐν Συνδείπνῳ

Ὡ πάντα πράσσω, ὡς ὁ Σίυφος πολὺς
ἔνδηλος ἐν σοὶ πάντα χῶ μητρὸς πατήρ.

V. 2. πάντα χῶ Vaterus pro πανταχοῦ.

156

Hesychius, Ἀζειῶται : ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σ. Συνδείπνῳ.

157

Hesychius, Ἐκκεκώπηται (codex ἐκκεκό—): ἐξήρτυται (ἐξήρτηται codex). Σ. Συλλόγῳ.

158

Hesychius, Ἐπιξενούσθαι : μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις.

159

Hesychius, Ἐπισειούσης : ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

160

Μάσθλη : vide fragm. 137.

161

Hesychius, Ἐμβόλους :—τὰς διὰ τῆς φήμης γινόμενας μαντείας, ἃς Φιλόχορος φησὶ Δήμητρα εὐρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Respexit hanc fabulam, quae manifesto satyrica fuit, Ovidius Trist. II, 409—412. *Est et in obscuro deflexa tragoedia risus multaue praeteriti verba pudoris habet, nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem, infregisse suis fortia facta modis.* De quo loco pluribus dictum ab Welckero in Append. ad Trilog. p. 168. 305.

162

Stobaeus LXIV, 13.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χεροῖν

κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ,
τὰ πρῶτ' ἔχουσι ἠδονὰς ποταμίου,
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῆ θέλει
οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω δὲ τοὺς ἐρωῶντας αὐτὸς ἕμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προσίεται.

V. 1. νόσημ' ἔρωτος legitur ex cod. Paris. B. interpolato : in libro optimo (A.) et editione Trincavelli est ἔρωτος γὰρ νόσημα. Recte Dobraeum (Adversar. vol. 1. p. 52.) correxisse puto τὸ γὰρ νόσημα, deleto ἔρωτος, quod ex praecedentibus versibus intelligebatur. 3. χεροῖν B, χερσὶ vel χερσὶν ceteri. 4. παῖδες ἀσταγῆ Salmasius pro παιδιαῖς ἄγη. 6. χυμὸς] κρυμὸς Meinekius. 8. οὕτω δὲ Meinekius pro οὕτε. Scaliger οὕτω γε. 9. καὶ τὸ] καί τε Meinekius. προσίεται idem pro προίεται.

Plutarchus Moral. p. 508 c. Ὅσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὕτε κατέχειν οὕτε ἀφεῖναι θέλουσι. Zenobius V, 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἶρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

163

Scholiasta Pindari Nem. III, 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως μετέβαλλε τὰς μορφάς, ὅτε μὲν εἰς πῦρ, ὅτε δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν—ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάται ; λέων
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Schol. Apollonii Rh. IV, 816. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν ὑπὸ Πηλέως λαιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν.

V. 1. ἐπεστάται] ἐπεστρατεύετο Nauckius, λέων in versum alterum translato.

164

Schol. Pindari Nem. VI, 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δῶρον τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκευάστο. δίκρουν γὰρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν καὶ μὴ βολῆ δισπᾶ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι.—Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς “Ἡ δορὸς διχόστομον πλάκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλλεῖου δῶρον

tos." Non Sophoclis, sed alius poetae haec verba esse videbantur Heathio.

165

Scholiasta Aristoph. Vespar. 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν φησὶν ὁ Φοῖνιξ

Παπαῖ, τὰ παιδίχ', ὡς ὀρᾶς, ἀπόλεσας.

Eadem Photius p. 369, 10. Suidas in παιδικὰ, grammaticus Coislinianus apud Bachmannum Anecd. I. p. 324. ex quo Montefalconius p. 474. ὡς ὀρῶσ' ἀπόλεσας edidit, Bachmannus, ex conjectura ut videtur, ὡς ὀρῶ σ' ἀπόλεσαν, et gramm. in Cramerii Anecd. Paris. vol. IV. p. 173, 9.

166

Athenaeus IX. p. 401 d. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, σῦαγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου σῦος; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων

Σὺ δ', ὦ Σῦαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Epitome et Eustathius p. 1872, 12. βρέφος. Σῦαγρος ex Sophocle memoratur ab grammatico Hermanni p. 320. et in Cramerii Anecd. Paris. vol. IV. p. 245, 20. Apud Sophoclem nomen proprium canis fuisse Athenaei verba docent.

167

Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 481. Ὑδατος, μελίσσης: ὕδατος καὶ μέλιτος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιούντος τὸ ποιούμενον. καὶ ἐν Ἐρασταῖς

Γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρηκότι.

168

Choeroboscus p. 463, 27. ed. Gaisf.—ἀρῶξιν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Ὁ δ' ἐνθ' ὄπλοις ἀρῶξιν Ἐφαιστοῦ τεχνίτου.

τοῦτο γὰρ κατὰ μεταπλασμόν ἀπὸ τοῦ ἀρρήκτοις γενόμενον, τοῦ η τραπέντος εἰς τὸ ω, προπερισπάται καὶ οὐ προπαροξύνεται. (Male igitur ἄρῶξιν ὄπλοις ib. p. 367, 32.) Codex ὁ δὲ ἐνθ'. τεχνίτου in τέχνη mutandum videtur. Ἐνδύνθ' ὄπλοις ἀρῶξιν Ἐφαιστοῦ τέχνη

Lobeck. Paralip. p. 287. de Achille intelligens armis Vulcaniis induto.

169

Hesychius, Ὀμμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄραν ἀλίσκισθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησὶν. Verba corrupta Casaubonus sic correxit, ὀμμάτων ἀπο λόγχα φησὶν, recte, nisi quod fugit eum φησὶν ex ἀφίησι esse corruptum. De versu proverbiali ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν v. Diogenian. IV, 49. aliosque paroemiographos ibi indicatos ab Leutschio.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Daedalum in scenam produxerunt Plato, Aristophanes et Eubulus comici: tragicorum solus Sophocles, si quid scriptorum silentio tribuendum. Drama haud dubie fuit satyricum, cujus de argumento conjecturas protulit Welckerus p. 73-75. ductas ex nomine Τάλω Cretensis, cujus partes in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae Apoll. Rh. intelligitur, quam fragm. 172. apponemus.

170

Pollux VII, 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὀμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βραία γὰρ ἢ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλω "Τεκτόναρχος Μούσα." Τεκτονουργός per ἀρχιτέκτων explicat Hesychius: quae glossa ipsa quoque ex poeta aliquo sumpta videtur.

171

Schol. Platonis p. 396. Σαρδάνιος γέλωσ—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, δὲ Ἡφαιστος ἐδημούργησε Μίνφ. φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναρεῖν. ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρῆναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιον φησι λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλω. Confer paroemiographos in Σαρδάνιος γέλωσ.

172

Schol. Apollonii Rhodii IV, 1638. Τάλωσ δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ ὄλος δὲ χαλκοῦσ δὲν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμῆν περιεχομένην. σύριγγ δὲ ἐστὶν ἡ περόνη. ῥαγείσθης οὖν τῆσ

σύριγγος εἴμαρτο ἀλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησὶ ἐν Τάλφ. Brunckius ἐν Δαιδάλφ. Nihil mutandum : nam primariam fabulae personam pro nomine fabulae nominavit grammaticus, quod saepe fecerunt grammatici.

173

Scholiasta Aristoph. Pacis v. 73. Μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτην κάρθοι.—Σοφοκλῆς Δαιδάλφ “Ἄλλ’ οὐδὲ μὲν δὴ κάρθοι τῶν Αἰτναίων πάντως.” λέγει δὲ εἰκάζων εἰς μέγαν. Metrum est anapaesticum, sic, ut videtur, restituendum,

Ἄλλ’ οὐ μὲν δὴ κάρθοι οὗτοι
τῶν Αἰτναίων πάντως.

174

Hesychius, Γοργάδων : ἀλιάδων. Σ. Δαιδάλφ. Intelligendum de deabus marinis. V. L. Dindorf. in Thesouro vol. 2. p. 727. ed. Paris. Zonaras p. 448. Γοργάδες· αἱ δέσποιναί. Hesychius infra, Γοργίδες αἱ Ὠκεανίδες.

175

Hesychius, Ἐσέφθην : ἐσεβάσθην, ἠσυχάσας ἠσχύθη. Σ. Δαιδάλφ (codex παιδάλφ). ἐσέφθην ex Sophocle Choeroboscus in Theodos. p. 489, 22. et Photius p. 19, 7. Male ἐσέβδην scriptum in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 4. p. 338, 17.

ΔΑΝΑΗ.

Hanc tragoediam fortasse non diversam fuisse ab Acrisio supra dictum est ubi de Acrisio agebamus.

176

Scholiasta Ajacis v. 1. et ex eo Suidas in πείρα, Πείρα γὰρ ἡ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δανάη

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν· ἐν δ’ ἐπίσταμαι,
τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ’ ἐγὼ διώλλυμαι.

V. 1. ἐν δ’] οὐδ’ Suidas.

177

Hesychius, Ἀνθήμερον : σήμερον ἡμέρα. Σ. Δανάη. Brunckius Αὐθημερόν. Glossas similiter corruptas comparavit Ahrens. de dial. Dor. p. 272. Praeedit apud Hesychium, Ἀνθ’ ἡμέρας : δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας.

178

Hesychius, Ἀφροδισία ἄγρα : Σ. Δανάη

Γόνον τε μήλων ἀφροδισίαν ἄγραν.

(Codex γόνιον μήλων.) οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἱ δὲ πρὸς τὸν καθαρ-
μὸν ἀρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἰροῦσιν αὐτούς. κακῶς δὲ
χοῖρον γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίον, ἀλλ' οὐ πέρδικα. λέγει οὖν τὴν τῶν
συνῶν, διὰ τὸ καταφερὲς εἶναι τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν.—δύναται δὲ καὶ
τὴν τῶν αἰγῶν γοῆν δηλοῦν. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 472, 22.
Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβου-
λεύοντας αἰρεῖν αὐτούς. Eustathius p. 1183, 19. λέγεται δὲ, φασὶ,
καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδικη, οὕτω καὶ σὺς· καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος
κατωφερὲς εἰς ἀφροδισία. V. Bergk. ad Anacr. p. 227.

179

Antiatticista p. 85, 18. Βράχιστον : βραχύτατον. Σ. Δανάη.

180

Antiatticista p. 90, 31. Δαιμονίζεσθαι : Σ. Δανάη. δεδαιμονισμέ-
νον ἀπὸ τοῦ τεθεωμένον.

181

Antiatticista p. 97, 31. Ζῆ : ἀπὸ τοῦ ζῆθι.—Σ. Δανάη

Ζῆ, πῖνε, φέρβου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

182

Grammaticus Bekkeri p. 385, 18. Ἄλυπον ἄθος ἀνίας : εἰ θέ-
λοις εἰπεῖν ἐπὶ τινοῦ πράγματος ὁ λύπη ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρή-
σιαι, ὡς καὶ Σ. ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμε-
νων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων

Πόθεν ποτ' ἄλυπον ἔδε

εὔρον ἄθος ἀνίας ;

ὅλον δὲ τὸ μελίδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἀλλης ἐναρ-
γείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμητείαν καὶ μεθύουσι ἀρμόττουσαν. Ar-
paret ex his de vini inventione in hac fabula dictum fuisse.
Sed reliquae partes fabulae quomodo adornatae fuerint prorsus
nescimus, neque operae pretium erat ut conjecturas periclita-
retur Welckerus in Appendice ad librum de Trilogiis Aeschy-
leis p. 296, 297.

Photius p. 36. 12. αὐτὸ ἔτυμ
κρημμένους Σ. Δόλοψιν

Εἰναῖος εἶη δραπέτω

Apud Etymolog. vulgo δραπέτω

Hesychius, Εἰναῖος : λαγός.

Nauckius.

¶
Cyrillus ap. Schowium ad I
κατάκλιση. καὶ τὸ ταπεινὸν κλιω

EAENHΣ .

“Ἐλίγη. Ἐλίγη ἀραγή. Ἐ)
argumentum praebuit Helen
nescio quattuordecim, an tr
NH citatur nude a comici enar.
ΑΡΙΑΓΗ [quo nomine Alexis e
auctore argumenti Ajacis, et it
beri in hoc dramate, si modo s
Helenam e Troja ereptam, non
necdum maturam rapuerat. H
auctoritas.” BRUNCK. Manifes
alteram tragoediam Ἐλίγη

*Príamoque Antenorá junctum. At Paris et fratres et qui
rapuere sub illo, vix tenuere manus, scis hoc, Menelae, no-
fundas.* Conjecturas de singulis partibus fabulae proposuit
Welckerus p. 117 seqq. et de satyrico dramate in Appendice
ad Trilog. p. 304.

185

Schol. Aristoph. Equit. 84. Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν :
—ἔστι γοῦν ἀπὸ Σοφοκλείου Ἑλένης

Ἐμοὶ δὲ λῦστον αἶμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μὴ τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

τωὶς δὲ φασιν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλείου τοῦτό φησι. ψεύδο-
ται δὲ οὐ γὰρ ἔστι πιθανόν. V. 1. ταύρειον πιεῖν Suidas s. v.
Νῶϊν. ταύρου γ' ἐκπιεῖν schol. Arist. 2. Legebatur μὴ γε (μῆτε
codex Flor.) πλείω. Correxī μὴ τι πλείους in Add. ad schol.
vol. 3. p. 411. Similiter Trach. 944., ubi codex Laur. ἢ καὶ
πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, correxi ἢ καὶ τι πλείους ἢ. λ. Sic
Plato Leg. V. p. 740 B. : ταύτας (τὰς ἐστίας) δεῖν ἀεὶ τοσαύτας εἶ-
ναι καὶ μῆτε τι πλείους γίνεσθαι μῆτε τί ποτε ἐλάττους. Ceterum
conf. fragm. 20.

186

Schol. Euripidis Phoeniss. 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάουν
αἱ φοίμισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησεν ἰσῶζον τῆς φωνῆς, ὡς
Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσῃ

Καὶ γὰρ χαρακτηρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμῶσθαι λόγου.

V. 1. αὐτὸς Hermannus pro αὐτός. 2. παρηγορεῖ—ὀσμῶσθαι]
προσηγορεῖ—ὀσμῶσθαι codex Taur.

187

Erotianus p. 180. Θράσσει—ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν
Ἑλένης ἀπαιτήσῃ φησὶ

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένον
τε ὡς τοῦ μὲν ἰῶλον γραφίαις ἐνημμένους.

V. 2. ἰῶλον] Sic codex Paris. 2651. αἰῶλον Paris. 2614. Verba
corrupta ab aliis aliter tentata : v. Welcker. p. 122. γραφίαις
in γραβίαις mutabat Schneiderus in Lexico.

σ 5

Strabo XIV, p. 643. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης καὶ κατὰ τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσῃ, ὡς εἰμαρμένον εἶη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχη. οὗτος δὲ καὶ εἰς Κιλικίαν μεταφέρει τὴν ἔριν (Calchantis et Morsis) καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κάλχαντος. Ibid. p. 675. ἤρισαν περὶ τῆς μαντικῆς ὃ τε Κάλχας καὶ ὁ Μόψος· ταύτην τε γὰρ τὴν ἔριν μεταφέρουσιν ἔνοι, καθάπερ καὶ Σοφοκλῆς, εἰς τὴν Κιλικίαν, καλέσας ἐκεῖνος αὐτὴν Παμφυλίαν τραγικῶς, καθάπερ καὶ τὴν Λυκίαν Καρίαν καὶ τὴν Τροίαν καὶ Λυδίαν Φρυγίαν. καὶ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κάλχαντος ἐνταῦθα παραδιδόασιν ἄλλοι τε καὶ Σοφοκλῆς. V. Welcker. p. 123.

Hesychius, Ἀναχαιτίζειν : ἀναπείθειν, ἀναχαλινοῦν. ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σ. Ἑλένης ἀπαιτήσῃ. Suidas, Ἀναχαιτίζει : αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.)

Aristides vol. II. p. 307. (cujus verba repetivit Photius Bibl. p. 438, 6.) Αὐτὴν μὲν γὰρ εἰδῶσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω ; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποίαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῇ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Satyri igitur hujus dramatis, ut monet Nauckius, quum Helenam conspexerunt, turpi libidine inflammantur.

Athenaeus III. p. 76 d. (ex eoque Eustath. p. 1205, 3.) Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης γάμῳ τροπικῶς τῇ τοῦ δένδρου (ἐρινου) ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν

Πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὦν

ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξεριμάζεις λόγῳ.

πέπων δ' ἐρινὸς εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν.

V. 1. ἀχρεῖος ex glossemate illatum recte delere videtur Cobetus Var. Lect. p. 289. Aptius foret αὐτός, quod sensit Porsonus quum conjiceret πέπων ἐρινὸς ὡς ἀχρεῖος αὐτὸς ὦν. 2. ἐς] εἰς apud Eust.

191

Etymolog. M. p. 601, 20. Νένωται : νενώηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμφ. Hesychius, Νένωται ἐν κῶ ἔχει. Est forma Ionica, de qua dixi in Comment. de dialecto Herodoti p. viii.

192

Photius p. 371, 21. Πανόν : ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνω σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σ. Ἑλένης γάμφ. "Fortasse haec supplenda ex Eustathio p. 1189, 24. ὁ δ' αὐτὸς (φῶς) καὶ πανός, ἀπὸ τοῦ φαίνω σχηματισθείς, φασί, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ, οἶον "πανούχων ἄψαντες φλόγα." V. Meinekium Com. IV. p. 378." ΝΑΥΣΚ.

193

Grammaticus in appendice ad Photium p. 674, 20. Ὁροσάγαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς Ἑλένης γάμφ καὶ Τρωίλφ.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

194 195

"Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. II, 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse :

Audisne haec, Amphiaræ sub terram abdite ?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. VI. *Nec Andromacham igitur aut Antiozam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium et Pacuvium et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius : Antiozam Pacuvius : Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris arguitur Davisius, qui ad Tusc. II. ex Aeschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos." BRUNCK. Fabulam non diversam esse ab Eriphyla Welckerus p. 269. conjecit probabiliter. De Attii Epigonorum fragmentis (quae fabula *Eriphyla* appellatur a Prisciano vol. I. p. 251. Kr.) dixit idem p. 270 et seqq. et O. Ribbeckius ad Trag. Fragm. p. 314 seqq.

196

Stobaeus XXXVIII, 27.

Φιλῆ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
καὶ ἐπ' αἰσχροῖς ἢ πρὸς τοῖς καλοῖς πλείων

197

Stobaeus LXXIII, 51.

Ὁ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι.
 κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὲ
 γυναικὸς, εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

V. 1. γύναι] γυνή libri optimi. 3. εἴ] ἢ εἰ vel ἦει libri.

198

Athenaeus XIII. p. 584 d. Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἀπ' ἀγῶ-
 νός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερῆκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ
 (Γραβαίῃ) καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γράβαιναν προσαλαῶσαι,
 Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Non liquet utrum Aeschyli an Sophoclis Ἐπιγόνους dicat.

De fragmento per errorem ad hanc fabulam relato vide ad
 230.

ΕΡΙΣ.

Ἐρω Welckerus in Append. ad Trilog. p. 313. intelligit con-
 tentionem Jovis et Neptuni de Themide, quae θεῶν ἔρις τε καὶ
 κρίσις διὰ Θέμιδος τε καὶ Διός dicitur a Platone Rep. II. p. 379 E.
 Cujusmodi drama Ἐρις inscribi poterat, ut Κρίσις drama satyri-
 cum inscriptum fuit omisso θεῶν. Fuit autem Ἐρις quoque
 satyricum, ut vel ex fragm. 199. colligi potest.

199

Athenaeus XIV. p. 646 d. Ἴτριον πεμμάτιον λεπτόν διὰ σησά-
 μου καὶ μέλιτος γινόμενον. μνημονεύει αὐτοῦ—Σοφοκλῆς Ἐριδι
 Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὐτὸ πρὸς ἴτρια βλέπω.

200

Hesychius, Εἴωρος γάμος: Σ. Ἐριδι. ἦτοι ὠραῖος (ἔριος codex)
 ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυ-
 ρίαις χρῆται τῷ εὐωριάξει. Pro γάμος legendum esse γάμου docet
 interpretatio ὀλίγωρος quamvis falsa. Monuit Nauckius.

201

Antiatticista p. 108, 9. Μίαν μίαν: ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σ. Ἐριδι.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

Hoc drama idem cum Epigonis esse videri Welckero supra diximus ad Fragm. 195.

202

Stobaeus I, 1.

Ἄρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόνας.

203

Stobaeus VII, 7.

Ἄνδρῶν γὰρ ἰσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Similiter Menand. Monost. 31. ἀνδρὸς ποιηροῦ σπλάγγνον οὐ μαλάσσεται.

204

Stobaeus XLIII, 7.

Ὅπου δὲ μὴ τάριστ' ελευθέρως λέγειν
ἔξεισι, κεῖ δ' ἐν πόλει τὰ χεῖρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

V. 1. τάριστ' Wyttenbachius. τὰ ῥῆστ' libri. 2. Imitatur Homeri II. A., 576. ἐπεὶ τὰ χεῖρονα κεῖ. V. Boiss. Anecd. nov. p. 68. ab Nauckio indicatum.

205

Stobaeus XCIX, 20.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὦν θείᾳ τύχῃ;
ἔπου τὸ δεῦν, εἴπεις οὐδὲν ὠφελεῖ.

Interpunctionem τύχῃ, ἔπου τὸ δεῦν εἴπεις οὐδὲν ὠφελεῖ; correxit Nauckius.

206

Stobaeus CXVII, 3.

Γῆρα πρεπόντως σώζε τὴν εὐφημίαν.

πρεπόντως Nauckius. Libri προσηκόντως vel προσόντως, ex quo Brunckius προσήκων fecerat.

207

Clemens Strom. VI. p. 741. Λάβοις δ' ἂν ἐκ παραλλήλου—Εὐριπίδου μὲν ἐκ τοῦ Ὀρίστου "ὦ φίλον ὕπνον θέλητρον ἐπίκουρον νόσου," Σοφοκλέους δὲ ἐκ τῆς Ἐριφύλης,

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἱατρὸν νόσου.

ἀπελθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Valckenar. ad Hippolyt. p. 313.
 Probabilior Nauckii conjectura ἀπελθε· κινεῖς ὕπνον ἰατρὸν νόσου,
 ut ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας dixit Euripides Bacch. 690.

208

Appendix Vat. Proverb. II, 49. (vol. I. p. 423. ed. Schn.)
 Καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρα· αὕτη Σοφοκλείου. πεποιήται γὰρ Ἐριφύλη
 πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὄρω.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρὸς ὀτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπληκτικῶν τι
 δοκούντων ὄραν. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμωδοῦνται
 γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

209

Joannes Damasc. in Gaisfordi appendice ad Stobaeum vol.
 IV. p. 13. (sive post Ecl. p. 699, 3.) Σοφοκλέου Ἐριφύλη

*γλώσσ' ἐν οἴσῳ ἀνδράσῳ τιμὴν ἔχεις,

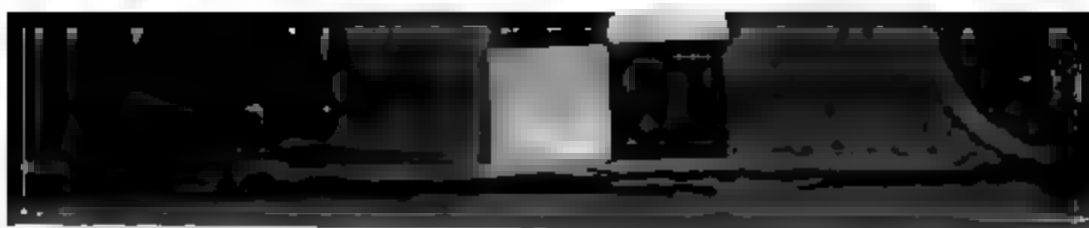
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

V. I. Ἡ supplet Brunckius et ἔχει scribit. Γλώσσ' ἐν κενοῖσῳ ἀ.
 τ. ἔχει Jacobsius. Fort. Ὡ γλώσσ', ἐν οἴοις—

ΕΡΜΙΟΝΗ.

210

Eustathius p. 1479. (conf. schol. Odys. Δ, 4.) Σοφοκλῆς δὲ,
 φασίν, ἐν Ἐρμιόνη ἱστορεῖ ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου ἐκδοθῆναι τὴν
 Ἐρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστη· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν
 αὐτοῦ ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ
 δὲ Πυθοῖ ἀνααιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν
 τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστῆναι αὐτὴν τῷ Ὀρέστη· ἐξ
 ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ
 μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγα-
 μέμνονος. “Confer interpretem Hygini ad fab. CXXIII. ubi ex
 his Eustathii verbis corrigitur scholiastes Euripidis ad Orest.
 1687.” BRUNCK. Apud schol. Euripidis Neoptolemi mors
 narratur ex Euripide et Pherecyde, additurque, ταῦτα γενεαλογεῖ
 καὶ Σοφοκλῆς. Aliorum locos collegit Welckerus p. 220 seqq.
 comparatis etiam Pacuvii Hermionae fragmentis, de quibus v.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

47

Ribbeckius ad Fragm. Trag. p. 289.—291. Euripides Hermionam in scenam produxit in Andromacha.

211

Stephanus, Ἄγυιά : τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν—τὸ τοπικὸν ἄγυιαίος. Σοφοκλῆς Ἑρμόνη

Ἄλλ' ὃ πατρῷας γῆς ἀγυαίου πίδαον.

212

Antiatticista p. 87, 25. Γνωστός : ἀντὶ τοῦ γινώριμος. Σ. Ἑρμόνη.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

213

Hesychius, Αἵματος ἄσαι Ἄρηα : αἵματος κορίσαι τὸ δόρυ. ἡ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμωθος (codex ἀσάμεθα), ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐντορεῖ (corrīgunt ελούοντο ex Suida in ἀσάμωθος). Σοφοκλῆς Εὐμήλω. Codex ἀμήλω. Glossam Homericam post μινύθοντες defectam cum alia glossa, cujus exciderit initium, coaluisse conjicit Schmidtus.

214

Harpoeratio, Καθειλῶν : Δημοσθένης—ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Σησίχορος ἐν Ἰωσιπέριδι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλω. Ex Epitome Photius p. 122, 1.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

215 a

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippea, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. III. cujus inscriptio est : Περὶ Εὐίππης ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύαλω. Eustathius p. 1796, 52. Κατὰ δὲ Λυσίμαχον (ἐν Νάστοις) υἱὸς αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) ἐξ Εὐίππης Θεσπρωτίδος Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι. Σοφοκλῆς δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς (Εὐίππης) Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος. BRUNCK. Parthenii narratio haec est, Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύαλω. Οὐ μόνον δὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Αἰόλον ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλην, ὡς τοὺς μνηστήρας ἐφόνευσεν, εἰς Ἡπειρον ἐλθὼν χρηστηρίων τιῶν ἕνεκα τὴν Τυρίμμα θυγατέρα ἐφθειρεν Εὐίππην, ὃς αὐτὸν αἰκείως τε ὑπεδέξατο καὶ μετὰ πάσης προθυμίας ἐξένιξε. καὶς δὲ αὐτῷ γίνεται ἐκ

ταύτης Εὐρύαλος. τοῦτον ἢ μήτηρ, ἐπεὶ εἰς ἡβην ἦλθεν, ἀποπέμπεται εἰς Ἰθάκην, συμβόλαιά τινά δοῦσα ἐν δέλτῳ κατεσφραγισμένα. τοῦ δὲ Ὀδυσσεύος κατὰ τύχην τότε μὴ παρόντος Πηνελόπη καταμαθοῦσα ταῦτα καὶ ἄλλως δὲ προπευσμένη τὸν τῆς Εὐίππης ἔρωτα, πείθει τὸν Ὀδυσσεά παραγενόμενον, πρὶν ἢ γνῶναί τι τούτων ὡς ἔχει, κατακτεῖναι τὸν Εὐρύαλον ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν διὰ τὸ μὴ ἐγκρατῆς φῦναι μηδὲ ἄλλως ἐπιεικῆς, αὐτόχειρ τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ οὐ μετὰ πολὺν χρόνον ἢ τότε ἀπειργάσθαι πρὸς τῆς αὐτὸς αὐτοῦ γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθη θαλασσίας τρυγόνος ἐτελεύτησεν. *Verba extrema τρωθεὶς ἀκάνθη τρυγόνος θαλασσίας senarium efficere monet Meinekus, quem Sophoclis esse posse. Breviter de hac tragoedia dixit Welckerus p. 248.*

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

215 b

Hesychius, Ἀδόξαστον : ἀσάλπιστον. Σοφοκλῆς εὐρησά^κ. Recte haud dubie Musurus Εὐρυσάκει, quum L. Attius Eurysacem tragoediam scripserit, fortasse Sophoclem imitatus, ut monet Welckerus p. 198. Eadem glossa in Bekk. Anecd. p. 344, 28., sed omisso fabulae nomine. Sophocles quomodo hanc fabulam tractaverit nescimus : facilius est de Attii tragoediae compositione conjecturas facere. De qua videnda quae Welckerus p. 198–203. et Ribbeckius in annotationibus ad Attium p. 328–332. dixerunt.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

216

Hercules in Taenaro ad inferos descendit ad Cerberum in lucem educendum : hinc fabulae satyricae nomen et argumentum. ΤΟΥΡ. Chorum ex Helotibus compositum fuisse memoravit Eustathius p. 297, 37. ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὐρηται ὅτι εἴλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ σάτυροι. Nomen fabulae, quod non dubium est quin Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ fuerit, variis modis scriptum in locis grammaticorum infra indicandis. Ἡρακλίσκος haec fabula dici videtur ab Orione in Gnomologio codicis Vindob. ap.

Schneidewin. in Conjectan. crit., ubi duo afferuntur fragmenta, alterum p. 47. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου σατυρικῆς (sic codex),

Κρεῖσσον θεοῖς γὰρ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν

alterum p. 49. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου Σοφοκλέους,

Τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Sed manifestum est Ἡρακλείσκου illud sive ab grammatico sive ab librario fictum esse ex Ἡρακλέους σατυρικοῦ. Versus prior in Florilegio Leidensi 98. (in Schneidew. Philologo vol. VI. p. 587.) sine nomine poetae et fabulae affertur. Alterum memorat scholiasta Pindari Nem. IV, 51. παρὰ τοῦτο δ τραγικὸς “ τὸν δρῶντά ποῦ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.” Arrianus Anab. VI, 13, 5. καὶ τι καὶ ἱαμβεῖον ἐπειπεῖν τὸν δὲ νοῦν εἶναι τοῦ ἱαμβείου ὅτι τῷ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ἔστιν ὀφειλόμενον. Simillimus versus δράσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται Aeschylo tribuitur ab Theophilo ad Autolycum II, 53. p. 252. et Stobaeo Ecl. I, 3, 24. p. 118.

217

Athenaens IX. p. 375 d. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἰππώναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταυαρίοις

Τοιγὰρ Ἴω δὲ φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

Codex τογαριώδη φυλάξαι χοῖρος ὡς τε δεσμίαν.

218

Pollux X, 110. Προσθετίον δὲ τῷ μαγίρῳ καὶ ξύλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ

Συνέλεγον τὰ ξύλα, ὡς ἐκκαυμάτων

μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν.

Vulgo ἐκκαύματα. Idem VII, 109. Ἐκκαύματα Σ. ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ “ Συνέλεγον τὰ ξύλα, ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι δεήσειεν.”

219

Stephanus, Χώρα :—χωρίτης—Σοφοκλῆς—ἐν Ἡρακλεῖ

Τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν.

Jacobsius Ἡρακλεῖ σ. (i. e. σατυρικῷ), Τρέφουσι—. Legebatur Ἡρακλεῖ στρέφουσι—. Conf. infra ad fragm. 333.

220

Hesychius, Ἀλαλίαν : πονηρίαν, ἀταξίαν. Σ. ἐπὶ Ταυαρίοις. Codex ἐπὶ παιενάροις. Videntur grammatici hanc fabulam Ἐπιταυαρίους dixisse, satyros intelligentes.

221

Hesychius, Ἀργέμων: τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν (codex ὀφθαλμῶν). Σ. ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῶ.

222

Hesychius, Κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τεῖχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σ. Ἡρακλεῖ “Κυκλώπιον τροχόν.”

223

Photius p. 359, 25. Οὐκ ὄφιξεν: οὐ βλάπτει. Σ. ἐν ἐπὶ τεράρῳ σατύροις. Corrigendum οὐ κωφεῖ, de quo dixerunt Hesychii interpretes ad glossas Κωφεῖ: κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει, πηροῖ. et Οὐ κωφεῖ: οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ. et Κωφητέος: βλαπτέος.

224

“Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides II. p. 310. Ἦδη δὲ τις καὶ σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἰτά γ’ ἔκυψε προσιώντος κάτω.” BRUNCK.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Erigonam tragoediam L. Attius scripsit, fortasse Sophocleam imitatus, quam non diversam esse ab Ἀλήτῃ Welckeri conjectura est supra exposita.

225

Etymolog. M. p. 762, 12. Τοπάζειν: στοχάζεσθαι, ἐνθυμείσθαι, ἵπνοοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡριγόνῃ
Ἄ δὲ

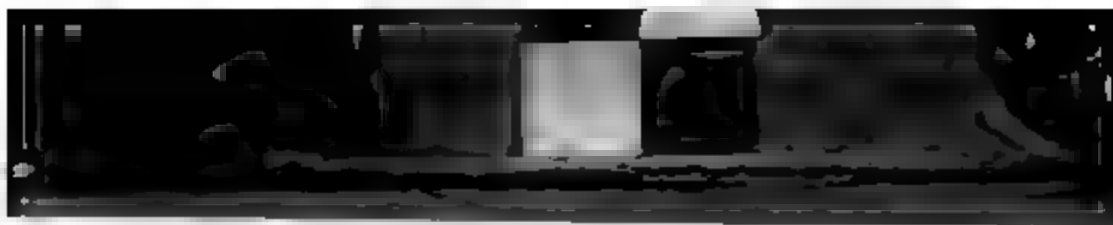
δόξη τοπάζω, ταῦτ’ ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Similiter Photius p. 595, 7. et Suidas.

226

Erotianus p. 374. Ὑποφρον: κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντινός. μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ λέγων
Νῦν δ’ εἰρή ὑποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως
ἀπώλεσέν τε καὶ τὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφῆς ποιεῖ λέγων “οὐθὲν ὅτι καὶ ὑποφρον καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας.” Sophoclis versus prior graviter corruptus est. Vocabuli autem ab Erotiano notati vera forma est ὑπαφρος, de qua dixi in The-

sauro vol. VIII. p. 137. allatis aliorum de hoc adjectivo locis grammaticorum.

ΘΑΜΥΡΑΣ.

Atticam nominis formam *Θαμύρας*, qua usus est Sophocles, librarii in plerisque scriptorum locis in *Θάμυρις* mutarunt. Recte Cyrillus in Cramerii Anecd. Paris. vol. 4. p. 183, 13. *Θάμυριν*—Ἀττικοὶ δὲ ὁ *Θαμύρας*, cujus formæ exempla sunt apud Platonem aliosque, de quo dixi in Thesouro vol. 4. p. 247.

Athenæus I. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλῶς γεγενησθαι τὴν *Θραν* ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδασγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὦν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν *Θάμυριν* διδάσκων αὐτὸς ἐκιδάρισεν. ἀκρῶς δὲ ἐσφάρισεν, ὅτε τὴν *Ναυσικάαν* καθῆκε. Scriptor Vitæ Sophoclis (Schol. vol. II. p. 2, 13.) Φασὶ δ' ὅτι καὶ *κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ (μουρῳῳ Welckerus p. 425.) Θαμύριδι ποτε ἐκιδάρισεν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ *κιθάρας* αὐτὸν γεγράφθαι. De persona *Thamyrae* Pollux IV, 141. τὰ δ' ἔσκευα πρόσωπα Ἀκταίων ἐστὶ *κερασφόρος*, ἢ *Φινεὺς τυφλός*, ἢ *Θάμυρις* τὸν μὲν ἔχων *γλαυκὸν ὄφθαλμόν*, τὸν δὲ *μέλανα*. Argumentum fabulae Sophocleae fuit *Thamyrae* certamen cum *Musis*, quæe *χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν*, αὐτὰρ *δοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλείθων κιθαριστῶν* (Hom. II. B, 599). Sed quomodo hoc argumentum tractaverit Sophocles ex fragmentis conjici non potest. Dixit de eo Welckerus p. 419.—428.*

227

Pollux IV, 75. *Μοναυλος* εὖρημα μὲν ἐστὶν Ἀιγυπτίων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σ. ἐν *Θαμύριδι*. Athenæus IV. p. 175. Τοῦ δὲ *μοναύλου* μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν *Θαμύρα* οὕτως

Ἔμχῳκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λύρα μοναύλοις τε χειμῶντος
πῶς στέρημα κομασάσης.

V. 2. 3. ab nemine dum probabiliter emendati. *λύρα μοναυλοὶ θ* οἷς ἐχαίρομεν τίως Nauckius.

228 a

Athenæus XIV. p. 637 a. Σοφοκλῆς δ' ἐν *Θαμύρα*

Πηκται δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες
τά τ' ἐν Ἑλλησι ξόαν' ἠδυμελῆ.

Photius p. 239, 15. *Μάγαις* : ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτω Σοφοκλῆς. *Μαγάδιδες*, quod nomen in aliorum poetarum locis syllabam primam brevem habet, Sophocles metro anapaestico accommodavit syllaba prima producta, quod tanto minus offensionis habet, quum nomen barbara sit origine. *μαγάδιδες* praetulit Meinekius Com. vol. III. p. 179. De alio instrumento, *τριγώνω*, quod ex *Thamyra* memoratur, vide infra fragm. 361.

228 b

Scholiasta Hephaestionis ex cod. Bodl. editus ab Gaisfordio vol. I. p. 170. (sive ap. Cramerum in *Anecd. Paris.* vol. 4. p. 183.) *Χορείος* ὅτι πρὸς τὰ χορικὰ μέλη πολλάκις λαμβάνεται, *τρίβραχυσ* δὲ διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχειῶν συγκείσθαι—*τροχαῖος* δὲ, ἐπειδὴ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῷ *Θαμύριδι* φησι

Πρόποδα μέλαι· τὰ δ' ὄσα κλύομεν
τρόχημα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι.

Eadem ex codice Ambrosiano edidit H. Keilius in *Analectis grammaticis* (Halis a. 1848.) p. 8, 10. ubi *πρόσωδα μέλαι* τὰδε σε κλαίονται—*χερσὶ πόδεσσιν*. *Πρόσωδα μέλαι*, quae vulgo *προσόδια* appellantur, Nauckius conjecit.

229

Eustathius p. 358, 40. Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄβωσ, οὐ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασί, Σοφοκλῆς ἐν *Θαμύριδι* εἰπὼν
Θρηῆσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἄβωου.

230

Scholiasta Sophoclis *Oedip. Col.* 378. Πολλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῖλον φασί, καθάπερ καὶ ἐν *Θαμύρα* (codex *θαμυρία*)

Τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι.

καὶ ἐν *Ἐπιγόνους*

Ἐκ μὲν *Ἐριχθονίου* ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνω Ἄργεϊ κοῖλω.

Legebatur *Ἐπιγόνους*—*Θαμύρα*. Transposuit Kirchhoffius. *Epi-
goni cyclicum sunt carmen.*

231

Antiatticista p. 105, 27. *Κάνναβις* : Σ. *Θαμύρα*, Ἡρόδοτος τετάρτη.

232 a

Plutarchus Moral. p. 455 d. ἄλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίους καὶ φίλους, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς τῇ Δία, καὶ θηρίοις καὶ ἀψύχοις σκυῖεσιν, ὡς ὁ Θαμυρις

Ἔγγυς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγγυς ἀρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

232 b

Plutarchus Moral. p. 1093 d. Τὰ Σοφοκλέους περίεσιν ᾄδων

Μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακίτῳ, ποτὶ δειρᾶν
ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων,
ὅς Θαμύρας περιάλλα μουσοποιεῖ.

V. 1. ἐλάμφθην] ἐθάλφθην Brunckius. δακίτῳ] Legebatur δ' ἄν καὶ τῷ (τὸ codex Harl.). Correxit Brunckius. 3. ὅς Porsonus pro οὐ. Plura in his corrupta esse sensus et metrum docet.

ΘΗΣΕΥΣ.

Theseum tragoediam scripsit Euripides, cujus de argumento nonnulla conjici possunt ex fragmentis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Neque enim eadem esse videtur fabula quae Φαίδρα, quod contendit Welckerus ubi de Phaedra dixit p. 394-402.

233 a

“Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia : Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίει τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησεῖα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ

Ὅς παρακτίαν
στείχων ἀημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.”

BRUNCK.

233 b

Suidas et Photius p. 342, 11. Ὅμπιον (Ὅπιον Photius) νέφος : μέγα, πολὺ, ηὐξημένον. Σ. Θησεῖ. Photius p. 335, 9. Ὅμπιου νέφος : μεγίστου.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ Η ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

“ Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula LXXXVIII.” BRUNCK. Valde incertae hae conjecturae poteratque pari jure sumi Thyestem alterum correctam et mutatam prioris editionem fuisse: de qua ratione diximus ad Athamantis fragm. 1. dubitavitque etiam Welckerus p. 366. Dio Chrys. vol. II. p. 349. Ὅτι μὲν γὰρ διὰ χρυσοῦν πρόβατον ἀνάστατον συνέβη γενέσθαι τηλικαύτην οἰκίαν τὴν Πέλοπος οἱ τραγωδοὶ φασιν. καὶ κατεκόπη μὲν τὰ Θυέστου τέκνα, τῇ Πελοπία δὲ ὁ πατὴρ ἐμίχθη καὶ τὸν Αἰγισθὸν ἔσπειρεν· οὗτος δ' ἀπέκτεινε μετὰ τῆς Κλυταμνήστρας τὸν Ἀγαμέμνονα—τούτοις δὲ οὐκ ἄξιον ἀπιστεῖν, ἀ γέγραπται μὲν οὐχ ὑπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν, Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, λέγεται δὲ ἐν μέσοις τοῖς θεάτροις.

234 a

Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Conject. crit. p. 47. ἐκ τοῦ α' Θυέστου,

Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾶ θεός·
ἀλλ' ἐς θεοὺς ὀρώντα κἂν ἔξω δίκης
χωρεῖν κελεύῃ, κείσ' ὀδοιπορεῖν χρεῶν·
αἰσχροὺς γὰρ οὐδὲν ὄν ὑψηλοῦνται θεοί.

V. 1. τιμᾶ] τιμήσῃ in Florilegio Leidensi 99. in Schneidew. Philologo vol. VI. p. 587. ubi hi versus omisso poetae et fabulae nomine afferuntur.

234 b

Stobaeus Eclog. phys. I, 5. p. 156. Heer.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

235

Stobaeus Floril. XXIX, 1.

Ὡς νῦν τάχος στείχωμεν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἄψεται ποτε.

V. 2. ἄψεται Valckenarius ad Eurip. Hippol. 604. Legebatur ἀπτεται.

236

Stobaeus CVIII, 21.

Ἔχει μὲν ἀλγεῖν, οἶδα· πειράσθαι δὲ χρή
ὡς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.
ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴσσω λαβεῖν.

V. 1. ἔχει codices. ἔχεις Trincan. ἀλγεῖν—χρή] ἀλγεῖν ἃ οἶδα·
σύμφορον δέ σοι cod. Par. A. Versum 2. huc relatum ex
proximo excerpto (22.), ubi Eur. Hel. 253. affertur, delet Bad-
hamus, χρή quod sequitur v. 3. in δὴ mutato.

237

Stobaeus CXIII, 12.

Ἔστι γάρ τις καὶ λόγισιν ἠδοσὴ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄτων κακῶν.

238

Stobaeus CXV, 16.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρῳ φιλεῖ
χῶ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλευεῖν ἃ δεῖ.

239

Scholiasta Euripidis Phoeniss. 227. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστη
ἰσταρεῖ καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἀμπέλον εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ,
λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία
Εὐβοῖς αἶα· τῆδε βάκχειος βότρυν
ἐπ' ἡμαρ ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας·
εἰτ' ἡμαρ ἀβξει μέσσον ὄμφακος τύπον,
καὶ κλίνεται γε κάποπερκοῦται βότρυν·
δειλῆ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ὄπώρα, κἀνακίρναται ποτόν.

V. 2. Εὐβοῖς αἶα Cobetus in Append. ad Geelii Phoeniss. p. 267.
post L. Dindorfium in Thesouro vol. III. p. 2201. Libri εὐ-
βοήσασα. 3. λαμπρᾶς ἔω Valckenarius. Librorum corrupte-
lae sunt λαβράδως et λαβραδέω. 4. χλωρὸν Bergkiius pro χῶ-
ρον. οἰνάνθης Barnesius pro εἰωθέις. 5. ἀβξει] ἀξει libri
optimi. 6. καὶ κλίνεται γε] γλνκαίνεται τε Meinekiius. κἀνακί-

νεταί τε Nauckius. Idem κάπιπερκοῦται. 7. βλαστουμένη corruptum. κλάστου χερί Meinekius. 8. καλῶς ὄπώρα Valckena-rius. ὄπώρα καλῶς libri. Ceterum de vitibus his Parnasiis comparandae narrationes schol. Homeri Π. Ν, 21. schol. Soph. Antig. 1183. et Stephani Byz. s. v. Νῦσαι.

240

Hesychius, Ἀκήρυκτον: ἄγνωστον. ἀφανής δὲ Σ. Θ.

241

Hesychius, Ἄλογα: ἄρηστα. Σ. Θ. Omisso fabulae nomine Bekk. Anecd. p. 385, 6.

242

Hesychius, Ἄλωπός: ἀλωπεκώδης, πανούργος. Σ. Θυέστη καὶ (καὶ addidit Musurus) Ἰνάχφ. οἱ δὲ ἀφανής κατὰ τὴν πρόσοψιν. De accentu v. Arcad. p. 67. 23. In Etym. M. p. 75, 5. οἱ δὲ ἀφελής καὶ ἀπρόσοψις. Ἄλωπός per ἀφανής explicat Lex. rhet. ap. Eustath. p. 1392, 33.

243

Hesychius, Ἀμόρφωτον: ἀδιατύπωτον. Σ. Θυέστη τῷ ἐν Σικυῶνι.

244

Hesychius, Ἀνταίρουσιν: ἀντελέγουσιν. Σ. Θ. Codex ἀντερουσιν contra seriem. Correxuit Is. Vossius.

245

Hesychius, Ἀπείρονας: ἀπειράτους. Σ. Θ.

246

Hesychius, Ἀπόθεα: ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σ. Θ.

247

Hesychius, Ἀποπλήκτφ ποδί: μανιώδει. Σ. Θ. Σικυωνίφ.

248

Hesychius, Ἀτελῆ: ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σ. Θ.

249

Hesychius, Αὐτόμοιρος: μονόμοιρος. Σ. Θ. Σικυωνίφ.

250

Hesychius, Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σ. Θ. Σικυωνίφ.

251

Hesychius, Ἀφωσιωμένοι : ἀνάσαι, ἄποθεν τοῦ ὀσίου γεγενημένοι. Σ. Θυέστη δευτέρω. Ἀφωσιωμένοι : ἄποθεν τοῦ ὀσίου ἀφωρισμένοι.

252

Antiatticista p. 94, 8. Ἐντέλλω : ἀντί τοῦ ἐντέλλομαι. Σ. Θ.

253

Hesychius, Ἐπαίοντες : τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σ. Θ. Σικωνίω. quibus in cod. haec adduntur, καὶ ἀλκίαι ταῖς ἐπαιήταισιν.

254

Hesychius, Ἠγόμεν : διήγον. Σ. Θ. δευτέρω.

ΙΝΑΧΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

“ De argumento vide Tourium Epist. Crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.” ВУНСК. Adde Welcker. in Append. ad Trilog. p. 306. Apollodorus II, 1, 3. Πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν— ταύτην ἱερωσίην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε· φωραθεὶς ὑφ’ Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν— Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην.

255

Stobaeus XLVI, 13.

Ἐπήνεσ’ ἴσθι δ’, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἄν γένοι’ ἀνήρ.

Versum alterum corrupte exhibet Apostolius VII, 95.

256

Dionysius Halic. Antiq. I, 25. Σοφοκλεὶ δ’ ἐν Ἰνάχῳ δράματι ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον πεποιήται ὧδε

Ἰναχε γεννᾶτορ, παῖ τοῦ κρηῶν
πατρὸς Ὀκίανου, μέγα πρεσβύων
Ἄργους τε γύαις, Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρρηνοῖσι Πελασγοῖς.

Scholiasta Apollonii Rh. I, 580. Ὅτι δὲ οἱ αὐτοὶ Πελασγοὶ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Σ. ἐν Ἰνάχῳ μαρτυρεῖ. καὶ οἱ Τυρρηνοὶ δὲ Πελασγοί. V. 1.

Ἰναχε ab Dionysio positum videtur. Sophocles scripserat ὁ γεννήτορ (nam Doricae formae ratio nulla in his anapaestis), παῖ τοῦ κρηῶν—. Articulum τοῦ vulgo omissum ex codicibus addidi.

257

Athenaeus XV. p. 668 b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα “Ξανθὴ δ’ ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεκύπτει (ἐπεγκύπτει Musurus. ἐπεισκύπτει Casaubonus) δόμοις.” Quae Tourpius II. p. 471. in trimetros redegit,

Ξένη δὲ καφροδισία

λάταξ ἀπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

Glyconeos fecit Meinekius, ξανθὴ δ’ ἀφροδισία | λάταξ πᾶσι (sic Heathius) ἐπεκτύπτει (sic Nauckius) | δόμοις. Ad sensum verborum quod attinet, Meinekius in Exercitat. in Athenaeum I. p. 49. haec e loco sumta esse conjecit in quo pacis otiiue commoda et gaudia celebrata fuerint, ut in loco simili Euripidis ex Plisthene apud Athenaeum l. c.

258

Pollux IX, 50. Μέρη δὲ πύλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενῶν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς, “Πανδόκος ξενόστασις.”

259

Schol. Aristoph. Pluti 727. Τὸν Πλούτον Πλούτωνα εἶπε παίζων ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ “Πλούτωνος δ’ (δ’ in ἦδ’ mutat Porsonus ad Tourp. Emend. vol. 4. p. 487.) ἐπέισοδος.” καὶ πάλιν

Τοιόνδ’ ἐμόν Πλούτων’ ἀμεμφίας χάριν.

Suspecta scriptura versus, in quo ἐμόν in ἐμοί mutari volebat Hemsterhusius. Idem scholiasta ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἡ ἀροθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

260

Scholiasta Equitum 1147. Κημὸς—ἦν παρόμοιος χώνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

261

Scholiasta Avium 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν

πίτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰριδος

Γυνὴ τίς ἦδε ; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

κυκλὰς—κυνῆς Tournier conjectura incerta. Libri συληκῆς (κυληκῆς ed. Ald.)—κυνῆ. Hesychius, Ἀρκὰς κυνῆ : Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σ. Ἰ. unde correcta est glossa superior, Ἀρασίγη· πῖλος. Annotavit etiam Eustathius p. 302, 26. ἐν τοῖς Πausaniῶν φέρεται ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις ἦτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος—καὶ ὅτι φελλὸς τις ἐφέρετο Ἀρκὰς.

262

Scholiasta Demosth. vol. VIII. p. 182, 17. ed. Oxon. Σιροῖς] τὰ κατὰγεια, Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ “σιροὶ κριβῶν.”

263

Scholiasta Aristoph. Ecclesiaz. 80. Τοῦ Πανόπτου τοῦ τὴν Ἰὸ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον. et similiter ad v. 81.

264

Scholiasta Aeschylī Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ἄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

265

Strabo VI. p. 271. Εἰ δὲ τοῦτο δυνατὸν, τὰ γε προειρημῆνα ἀδύνατα καὶ τὰ περὶ τοῦ Ἰνάχου μύθῳ παραπλήσια,

Ῥεῖ γὰρ ἀπ’ ἄκρας

Πίνδου (φησὶν ὁ Σ.) Λάκμου τ’ ἀπὸ Περραιβῶν

eis Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρῶνας,

μίσγει δ’ ὕδασι τοῖς Ἀχελφῶν.

καὶ ὑποβὰς

Ἐνθεν εἰς Ἄργον διὰ κῦμα τεμῶν

ἦκει δῆμον τὸν Λυρκείου.

Λυρκείου] λυρκίου libri. Correxit Tyrwhittus. Hesychius, Λυρκίου δῆμον· τὸ Ἄργον ἀπὸ Λυρκίου τοῦ Λυγκίως· ἴσθι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις.

266

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 10. Ψαρὸς, κάρδς (nam sic scribendam cum Lehrsio pro λαρὸς, de quo adjectiva infer-

r*ius demum agit Herodianus*), ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλείῃ ἐν Ἰνάχῳ καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα. Ita codex. καὶ σασχυτρίνων corruptum ex σατυρικῶ. Poetae verba Lehrs*ius sic corrigit*

Ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροὰς
ἐπώμοσα.

Femininum *ναρᾶς τε Δίρκης* ex Aeschyl*o annotavit Photius* p. 286, 8.

267

Scholiasta Aristophanis Pacis 530. Σοφοκλέους μελῶν : ὅτι ἠδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. περιέργως δέ τινες εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας “Εὐδαιμόνες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείου.” Quae Bergk*ius coniecit sic esse corrigenda, γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες.*

268

Hesychius, Ἀντίπλαστον : Σ. Ἰνάχῳ

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος

τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὁμοιον. V. 2. νομὸν ἔχει Ellendt*ius. Codex ἔχει νόμον.*

269

Suidas et grammaticus Bekkeri p. 442, 3. Ἀράχνης :—θηλυκῶς δὲ Σ. Ἰ.

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

270

Hesychius, Ἐπίκρουμα : ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ (Ἄργῳ Τουρίου.)

Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας.

271

Hesychius, Κυάμφ πατρίφ : Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ, ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμφ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ “Κυαμοβόλον δικαστήν.” Codex κυαμοβόλως δικιστήν. unde Schow*ius* p. 471. κυαμοβόλῳ δικαστῆ. Ellendt*ius in Lexico κυαμόβολον δικαστήν, retracto accentu.*

272

Harpocratio, Παλίνοσκιον : — Σ. Ἰνάχφ

Χειμῶν σὺν παλινσκήφ.

ἀντὶ τοῦ ζοφερῶ. Eadem ex Epitome Harpocratationis Photius p. 374, 11. et Suidas, omisso fabulae nomine.

273

Hesychius, Ἀελλόθριξ : ποικιλόθριξ. (Hoc ad αἰολόθριξ refert Tournius.) ἡ πυρεωρούς (πυρρούς vel πυκρούς Guyetus) καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἀελλαν. Σ. Ἰ.

274

Hesychius, Ἀναιδείας φάρος : χιτών. Σ. Ἰ. παρὰ τὸ (Il. B, 262.) “Κλαῖάν τ’ ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.”

275

Hesychius, Ἄναστα : — Σ. δὲ Ἰνάχφ τὰ μὴ κεκομμένα (sic Salmasius pro κεκολυμένα). παρὰ τὸ αἶνω (vulgo αἰνεῖν), ὃ ἔστι κατακόπτοντα πτίσσειν.

276

Ἄλωπός : vide fragm. 242.

277

Antiatticista p. 84, 18. Βοῦ : ἀντὶ τοῦ βοός. Σ. Ἰνάχφ. Similiter Choeroboscus in Theodoa. p. 237, 8.

278

Erotianus p. 200. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνάδη ἀγγεία λέγεται τὰ τραχεῖας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρομένης φησὶν Ἰοῦς

Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξαιίσταται.

Ita Elmsleius in Edinburgh Review vol. XVII. p. 237. Vulgo φησὶν ἰχθὺς τραχὺς ἢ χελώνης—.

ΙΞΙΩΝ.

Aeschyli fabula Ἰξίων fuit. Pro quo Sophoclem nominatum esse ab grammatico, cujus excerptum apud scholiastam Homeri et Apolloniū legitur, Welckerus opinatur p. 402.

279

Schol. Apollonii Argon. IV, 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίῳ διψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. καὶ Ὅμηρος “Πολυδίψιον” Ἄργος ἰκοίμην” πολλάκις βεβλαμμένον. Schol. Homeri Π. Δ, 171. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 162, 25. ἡ βλαβερὸν ἀπὸ τοῦ ἴψιον, ἢ παρὰ τὸ ἴψαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίῳ (ιερίῳ codex Paris.) δίψιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ διψιον ἄτησι βεβολημένον. Quae non Sophoclis, sed epici poetae esse monet Nauckius.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

“Iobates rex Lyciae pater fuit Stheneboeae. Vide Apollodori Biblioth. II, 3. et Hygini fab. LVII.” BRUNCK. Adde Asclepiadis narrationem apud schol. Homeri Π. Ζ, 155. ex qua conjecturam fieri posse de argumento fabulae Sophocleae Welckerus putat p. 417. Sic autem scribit scholiasta, Ἄντεια δὲ ἡ Προίτου γυνή, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδεῖτο ὅπως αὐτῇ συνευνασθῆ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὄσιον ἀντέλεγεν. ἡ δὲ Ἄντεια δεῖσασα μὴ τῷ Προίτῳ προλαβὼν ἐξείποι τοὺς αὐτῆς ἔρωτας, ἔφθασε τὸν Βελλεροφόντην κατειπουσα ὡς ἄρα εἶη βεβιασμένη πρὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ Προίτος αὐτόχειρ μὲν οὐκ ἠβουλήθη τὸν Βελλεροφόντην ἀποκτείνειν, πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν πρὸς τὸν πειθερὸν Ἰοβάτην, ἀδοκίτως καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα γράμματα. ὁ δὲ πολλοῖς αὐτὸν ἐγγυμνάσας ἄθλοισι, ὡς οὐχ ἐώρα φθειρόμενον, ὑπετόπησε τὴν κατ' αὐτοῦ στρατηγηθεῖσαν δεινὴν καταβουλήν· τοσοῦτον γὰρ κακῶν ὄχλον τῇ δυνάμει κατηγωνίσασατο. ἔδωκε δὲ αὐτῷ πρὸς γάμον τὴν ἰδίαν θυγατέρα Κασάνδραν καὶ τῆς βασιλείας μοῖραν τινα. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγῶδουμένοις.

280

Stobaeus CXIX, 6. Σοφοκλέους Ἰοβάτου

Τὸν Ἄϊδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν.

281

Hesychius, Ἀφύλλωτον πέτραν : ἄπορον (ἄσπορον Schmidtus, ἀφορον Tourius), ἄδενδρον, οἶον λεωπετρίαν. Σ. Ἰοβάτη.

[ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ. Vide ΟΙΝΟΜΑΟΣ.]

ΙΠΠΟΝΟΥΣ.

De Hipponoo videnda Apollodori narratio I, 8, 4. ex qua colligi potest praecipuas in hac fabula partes Hipponoi, Oleni regis, et Periboese filiae fuisse. De quo videndae Welckeri conjecturae p. 428. 429.

282

Orion in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. Conject. crit. p. 46. *ἐκ τοῦ Ἰππόου Σοφοκλέους,*

*Σωτηρίας γὰρ φάρμακ' οὐχὶ πανταχοῦ
βλέψαι πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθίᾳ.*

283

Pollux IV, 111. *Τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἢ παράβησις), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμιλλῆς ποιῆει σπαιτάκις, ὥσπερ ἐν Ἰππόῳ.* Choros tragicos etiam ex mulieribus compositos interdum masculino genere loqui exemplis non paucis constat : de quo dixi in annot. ad Euripidis Hippol. 1105. Sed locorum ad quos Pollux respexit ratio fortasse fuit paullo alia. Quae etiam Welckeri sententia est p. 429.

284

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 230. et qui nomen fabulae addit Clemens Stromat. IV. p. 742. et Gellius XII, 11.

*Πρὸς ταῦτα κρύπτε μῆδεν, ὡς ὁ πάνθ' ὄρων
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.*

285

Stephanus, Ὀλένος : πόλις Ἀχαιίας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφοκλῆς ἐν Ἰππόῳ

Ἐξ Ὀλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

286

Hesychius, Ἀπαλέξασθαι : ἀποφυλάξασθαι. Σ. Ἰππόῳ. Sic etiam Aj. 166.

287

Hesychius, Ἀπαρθέρευτος : ἀκέρατος, καθάρᾳ. Σ. Ἰππόνη. Omissio poetae fabulaeque nomine Bekk. Anecd. p. 418, 11.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Fabulam de Iphigenia, in qua Aeschylum praeceuntem habuit Sophocles, duabus quae supersunt tragoediis tractavit Euripides. Quibus cum poetis etsi multa communia habere debuit Sophocles, tamen non dubitandum quin non pauca aliter instituerit, ut in aliis fabulis ejus factum videmus, quae communes ei sunt cum Aeschylo et Euripide. Dixit de hac tragoedia Welckerus p. 107—110.

288

Stobaeus XXX, 6. Σοφοκλέους Ἰφιγενείας

Τίττει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή.

Qui additur versus θεὸς δὲ (γὰρ cod. A.) τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται Menandro tribuitur in cod. Vindob. legiturque inter monosticha Menandri 242. ubi ἀργοῖσιν.

289

Athenaeus XII. p. 513 d.

Νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Νοῦν δεῖ Porsonus. Codex υῖει. V. I. σῶμα] χρῶμα Bergk-ius.

290

Hesychius, Ἀκρουχεῖ : ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἰδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προϊτίδας, ἤγουν ταῖς Χάρισι. Σ. Ἰφιγενεία.

291

Hesychius, in Ἀπυνδάκωτος, Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. Idem e Lexico Pausaniae, sed omissio fabulae nomine, annotavit Eustathius p. 870, 28.

292

Hesychius, Βασίλη : βασιλεια. Σ. Ἰφιγενεία. Ita corrigenda

codicis scriptura, βασιλ, ἢ βασιλεια. Formam vocis βασιλῆ annotavit Stephanus Byz. in Ἀγάμεια. Ea restituenda Pindaro Nem. I, 39. ubi vulgo βασιλεια, Boeckhius βασιλῆ.

293 a

Photius p. 410, 10. et Suidas in πενθερός, Σοφοκλῆς εἶπε πενθερόν τόν γαμβρόν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστρῳ περὶ Ἀχελλείωσ

Σὺ δ' εἰ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀπὸ τοῦ γαμβρόν. Ad hunc locum spectat Etymolog. M. p. 220, 40.

293 b

Proverb. Append. IV, 27. Ὁ ξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει: ἐπὶ τοῦ ἀναξίου. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ. Verbum μελισσοῦσθαι aliunde non cognitum.

294

Ὑποφρον: vide fragm. 226. De alio fragmento fortasse ad hanc fabulam referendo v. ad 793. Κλυταιμνήστρα hæc tragoedia appellari videtur ab Erotiano, cujus locum v. fragm. 310.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

De hujus fabulae argumento neque ex nomine ejus neque ex fragmentis conjecturam facere licet. Conjecturas quasdam ex nomine Ἰχνευτῶν ductas proposuit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 311.

295

Pollux X, 34. Μέρη δὲ κλίης καὶ ἐνήλατα.—Σ. ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις εἶφη “Ἐνήλατα ξύλα τρίγωνοφᾳ διατορεῦσαι σε δαίται.” Verba corrupta, de quibus post alios conjecturas protulit Lobeckius ad Phrynich. p. 178.

296

Athenaeus II. p. 62 E Ἀπτικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηθηκότα. Σ. Ἰχνευταῖς
Κάφορμενίζει κοῦκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

παρὰ τὸ ἐφοροῦειν καὶ βλαστάνειν. κάφορμενίζειν οἶκ Eustathius p. 899, 17.

297

Photius p. 489, 1. et Suidas, ῥικνούσθαι : τὸ διέλκεσθαι καὶ πω-
τοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνούσθαι (ῥικνού-
σθαι Suidas) τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν
καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὄσφυν. 2. Ἰχθυεταίς. Similiter Hesy-
chius s. v. ῥικνούσθαι et ῥιγνούσθαι. Pollux IV, 99. εἶδη δὲ ὄρ-
χημάτων—ῥικνούσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὄσφυν φορτικῶς περιάγειν. Ad-
jectivum ῥικνός annotavit Photius p. 488, 22. ῥικνός· ὁ πεφρικὸς,
παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΙΩΝ.

Tragoedia eadem, ut videtur, quae Κρέουσα. De quo monuit
Welckerus p. 391. Argumentum idem in Ione tractavit Eu-
ripides.

298 a

Stobaeus CIII, 10. Σοφοκλέους Ἴωνος

Ἐν Διὸς κήποις ἀρούσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

μόνον] μούνον A.

298 b

Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Con-
ject. crit. p. 51. Σοφοκλέους Ἴωνος

Πρὸς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πάντα γενναίως φέρειν.

Choricus Gaz. p. 17. ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἡ τραγωδία φησὶν, ἀπαντα
φέρειν καλῶς. Sententia pervagata, quae servatis verbis γεν-
ναίως φέρειν, priore vero versus parte variata reperitur apud
scriptores multos, velut quos Nauckius indicavit, Menandrum
Com. vol. 4. p. 264. 293. Nicetam Eugenian. IX, 139., scri-
ptorem Vitae Aesopi p. 46, 10. ed. West. Dicaearchum in Muel-
leri Fragm. Hist. vol. II. p. 261. Hipparchum Stobaei Flor.
CVIII, 81. Eusebium ib. I, 85. Chariton. V, 9.

De fragmento ad hanc fabulam non recte relato dixi infra
ad fragm. 417.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ Η ΜΙΝΩΣ.

“Oppidum Siciliae est Camicus : vide Stephanum in Κάμικος. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus intercepti. Videndi praeter Diodorum Sicul. in Daedali historia IV, 79. scholiastes Pindari ad Nem. IV, 95. et Pausan. X, 17, 4.” BRUNCK. Adde schol. Homeri Il. B, 145. Hygin. Fab. XLIV. Fortasse huc spectat Libanius ab Nauckio memoratus vol. 3. p. 64. οὐχ ὄρατε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σπηνῆς ;

299

Athenaeus III. p. 86 d. Τῶν στραβήλων (concharum) μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίῳ (codex καμικοῖς) οὕτως

Ἄλλας στραβήλων τῆσδε, τέκων, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὐρεῖν.

Quo spectet στραβήλων mentio indicat Zenobius IV, 92. ὁ Μίνωσ οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον καὶ καθ' ἐκάστην χώραν ἐρευνητῶν ἐκόμιζε κόχλων καὶ πολλὴν ὑπωχρεῖτο δοῦναι μισθὸν τῇ διὰ τοῦ κοχλίου λίαν διεύρωντε (sic Valcken. pro διεύρωντι), διὰ τούτου νομίζων εὐρήσειν Δαίδαλον. unde versum 2. Nauckius probabiliter explet verbis δε διεύρων λίαν.

300

Athenaeus IX. p. 388 f. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἔστι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχιλόχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτενόμενον παρὰ τοῖς Ἀστικαῖς. Σοφοκλῆς Καμικίῳ

Ὅρμιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

301

Photius p. 413, 15. et Suidas in Πέρδικος ἱερὸν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίῳ (libri κωμικοῖς) τὸν ὑπὸ Δαίδαλον ἀναιρεθέντα Πέρδικον εἶπαι τοῖονμα.

302

Clemens Alex. Strom. VI. p. 741. Σοφοκλείου ἐν Μίνω
Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

303

Hesychius, Κωχεύουσιν : ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. πιστοὶ γὰρ Σοφο-

D 2

κλῆς καμίκην κωχέουσιν ἐμφοραιδέσμας. Paullo emendatius Etymolog. MS. apud Ruhnkenium in Auctario et Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 52, 19. Κωχέουσιν : δ. μ. Σ. καμικοῖς “πιστοί με κωχέουσιν ἐν φοραῖ δέμας.” Recte, nisi quod ἐν φορᾷ scribendum. Ruhnkenio ἀμφορεῖ placebat, comparata Hesychii glossa, Ἀμφορεῖ : τῷ (codex ἀμφορείῳ) φορτίῳ.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Eustathius p. 987, 8. Ὅτε Κρόνος ἐταρταρώθη, ἐξεδόθη τῷ Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὀκεανοῦ ἢ Ἥρα, ἐγκύμων μὲν οὔσα, ὡς παρθένος δὲ ἵπνουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἥφαιστον προσεποίησατο δίχα μίξως τεκεῖν καὶ Κηδαλίῳ τῷ Ναξίῳ ἐκείνον παρέδωκε διδάξαι χαλκευτικήν. Lucianus de domo c. 28. vol. 3. p. 206. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδαλίῳ τυφλὸς ὢν, ὃ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν ἐποχούμενος, καὶ ὃ Ἥλιος φανεῖς ἴσται τὴν πῆρῳσιν. Hygin. Poet. Astron. II, 34. p. 486. Hæc et alia collegit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 315.

304

Etymol. M. p. 753, 5. ubi de voc. *τερθρεία* agitur, ὃ δὲ Ὀρος ὃ Μιλήσιος λέγει ὅτι, εἶναι περὶ ἃ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν, ἀπὸ τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ *τερθρεύειν*, καὶ *τερθρευόμενος*. Φερεκράτης, *τερθρία*, *πνοή*. ad quæ Gaisfordius hæc ex codicibus suis annotavit, “εἶναι περὶ ἃ] π̄ D. (i. e. codex Dorvill.) παρὰ τὸ—Φερεκράτης] π̄ κεν̄ ἐώραξ D. *τερθρία*, *πνοή*] ἀγροῖς τ. μέντοι π. διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία V. (i. e. codex Leidensis.) ἀγροῖς *τερθρι* μέντοι *πνοή* διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κῆ κενὸν ἐώραξ M. (i. e. codex Marcianus.) Locus videtur sumptus ex Sophoclis *Cedalionē*, sed verba non extrico.” Sigla libri Dorvilliani π̄ nihil aliud significat quam παρὰ τὸ, modo sic modo π̄τ scriptum, ut in specimine codicis videre licet, quod tabula lithographica expressum editioni suæ præfixit Gaisfordius. Ex quo sequitur post παρὰ τὸ excidisse quæ in aliis codicibus et partim etiam in libris vulgatis servata videmus. Itaque totus locus sic videtur in ordinem esse redigendus, Ὅ δὲ Ὀρος ὃ Μιλήσιος λέγει [ὅτι περὶ

ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν] ἀντὶ τοῦ κενσοπυδία, παρὰ τὸ τερθρεύειν καὶ "Τερθρευόμενος κιν' ἐάραται (ut ἐάραται λειτουργῶν Demosth. p. 1121, 22.)" Φερεκράτης Ἀγρίοις. Τερθρία μίντοι πνοή διὰ τοῦ ἰ ἢ ὀπισθία Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι. Sophoclis verba sunt τερθρία πνοή, μίντοι vero non poetae, sed grammatici vocabulum est, qui τερθρία per ι scriptum opposuit substantivo τερθρεία per diphthongum scribendo.

305

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 30, 27. Σοφοκλῆς ἐν Κηδαλίωσι (codex κηδεμόσι) σατυρικῶ φησι

Καὶ δὴ τι καὶ παρὲκα τῶν ἀργυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέματος.

ἀντὶ τοῦ δέματος. V. I. τῶν ἀργυμάτων] Conf. fragm. 601. Hesychius, Δέματος : δέμασι. Σ. Κηδαλίωσι.

306

Hesychius, Αἰτοκτίτους (codex αἰτοκτίστους) δόμους : οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταῦτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οὐκ οἰκουμένους. Σ. Κηδαλίωσι.

307

Photius p. 217, 9. et scholiasta Platonis p. 323. et Suidas, Λευκὴ στάθμη : ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν ἀθλήτοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσι οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Comparandus etiam Hesychius s. v. Λευκὴ στάθμη et Zenobius Prov. IV, 89. V. I. μὲν om. Eustath. p. 1023. 2. ubi hoc versus sine nomine poetae affert. 2. λευκὴ στάθμη] λευκῆν στάθμην Eustath.

308

Photius p. 338, 15. et Suidas, Ὀνου σκιά : καὶ, περὶ ὄνου σκιάς. Σοφοκλῆς Κηδαλίωσι

Ὅτι ἂν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά.

Photius γένηται. Suidas γένηται. Dobraeus Ὅταν γένηται ταῦτα, πάντ' ὄνου σκιά.

309

Athenaeus IV. p. 164 a. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωσι ἐστὶ Μαστιγίαί, κίντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

Ex Epitome Eustathius p. 1404, 13.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ (?).

310

Erotianus p. 62. Ἄνταϊον θεόν : τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἶτιον ἴσσεσθαι ἄνθρωπον (ἄνθρώπῳ Nauckius). ἀνταῖον δ' ἐκάλουσιν οἱ παλαιοὶ τὸν σέφρονα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρῳ λέγων "Τὸν δὲ ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὄρατε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα (codex Cantabrigiensis προσπαῖοντα, Parisini 2151. 2614. 2651. προσπνέοντα) ἀνταίας (libri ἀντίας vel ἀντίας) θεοῦ." Verba valde corrupta incertis conjecturis tentarunt viri docti : v. Welcker. p. 108. Lobeck. in Actis Societ. Graecae vol. 2. p. 307. et in Patholog. p. 162. Ceterum vereor ne haec tragoedia non sit diversa ab Iphigenia : quae etiam Welckeri sententia est.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Scriptor argumenti Promethei Aeschylei : Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις. . Fabulam de Iasone Medaeae ope arietis aurei vellus repetente, quae huic tragoediae argumentum praebuit, narrat Apollodorus I, 9, 23. Alia de ea contulit Welckerus p. 333-336. Prometheus memoratur fragm. 317.

311

Stobaeus XXII, 23.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

312

Athenaeus XIII. p. 602 e. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γαυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

313

Grammaticus Bekkeri p. 404, 19. et Suidas, Ἄνθυπουργῆσαι χάριν : τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σ. Κολχίσι

Ἡ φῆς ὑπομνὸς ἀνθυπουργῆσαι χάριν ;

314 a

Schol. Apollonii Rhodii III, 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον (πυθόμενου codex) περὶ τῶν προειρημένων οὕτως

Ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλασεν οὐπιχώριος ;
καὶ κράτα φρίξας εὐλόφῃ σφηκώματι,
χαλκηλάτοις ὄπλοισι μητρὸς ἐξέδου ;

Versum 1. Aestae, versus 2. et 3. nuncii esse ex verbis scho-
liastae apparet. 2. κράτα Bergkiius pro κάρτα. εὐλόφῃ σφη-
κώματι] εὐλόφῃ σφηκώματα codex. Correctit Valckenarius ex
glossa Hesychii φρίξας εὐλόφῃ σφηκώματι : ἀντὶ τοῦ ἀναφύου ἀρ-
τιος. 3. μητρὸς ἐξέδου Rutgersius. μὴ προσεξέδου codex.

314 b

Pollux VII, 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστήρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφο-
κλέους ζωστήρῳ ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν Ἐχούτας εὐζώνους ζώσασα
ἰματίων ἐπιζώστρας. "Miror ad haec Pollucis verba nihil obser-
vasse doctissimum Hemsterhusium. Quae in iis tanquam e
Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis
fabulae titulus. Nusquam nisi hoc in loco memorantur Só-
phoclis Cingula, sive Baltei ; nec quid sub tam absurdo titulo
latere possit excogitare queo." BRUNCK. Veram scripturam
ταῖς Σοφοκλέους Καλχίσιον ex cod. Parisino restituit Bekkerus.

315

De morte Apsyrti : vide fragm. 491.

316

Hesychius, Ἐπαλλαχθεῖσα : ἐπαλλάξασα. 2. Καλχίσιον.

317

Etymolog. M. p. 439, 1. Σοφοκλῆς Καλχοῖς

Ἑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσθε τὸν Προμηθεῖα.

ἀντὶ τοῦ ἦδαιτε. Promethei unguenti, de quo Apoll. Rh. III,
843., mentionem παρεκβάσεως de Prometheo ansam fuisse Welc-
kerus conjecit.

318

Athenaeus II. p. 70 a. Κανάρα : ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Καλχίσι
κυνάραν καλεῖ. Ex Epitome Eustathius p. 1822, 17.

319

Galenus vol. IX. p. 385. Charter. (V. p. 454. Basil.) Δοκεῖ μὲν
γὰρ αὐτῆν (τῆν πέμφεγα) ἐπὶ τῆς πλοῆς Σοφοκλῆς ἐν Καλχοῖς λέγειν
Ἄπῆξε πέμφεξιν οὐ πῆλας φάρου.

— ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ ὀνόματι Σ. ἐν Κόλχοις
κατὰ τὰδε τὰ ἔπη

Κἄν ἐθαύμασας

τηλέσκοπον πέμφεγα χρυσίαν ἰδών.

Versum primum Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ita corrigit,
Ἄπηξε πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου. Idem in altero loco emen-
davit vulgatum ἐθαύμασα. τηλέσκοπον pro τῆδε σκοπῶν Bentleii
emendatio est.

320

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 398. Τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀν-
τίμαχος ἐν Λύδη Ἐφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ Σοφοκλῆς δὲ χαλκοῦς
(δ' ἐν Κολχίσι Bothius) βοῦς ἀδερμάτους φησὶν

Χαλκοσκελεῖς γὰρ — —

— — ἐκπνέουσι πνευμάτων ἀπο·

φλέγει δὲ μυκτῆρ, ὡς — —

V. 2. πνευμάτων] Scribendum πνευμόνων (vel potius πλευμόνων)
cum Bergkio : quae vocabula pariter permutata sunt in codi-
cibus Aeschyli Sept. 61. et Dindori 17, 84. Totum autem
locum sic redintegrat Bergkius, Χαλκοσκελεῖς γὰρ καὶ τὸ πᾶν ἀδέρ-
ματοι | πυρὸς φλόγ' ἐκπνέουσι πνευμόνων ἀπο· | φλέγει δὲ μυκτῆρ ὡς
ἰπνὸς σελασφόρος.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Non diversam hanc tragoediam ab Ione fuisse videri supra
dictum est ad Ionem.

321

Stobaeus IV, 38.

Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς
αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῆ φέρων.

V. 1. ἦν] ἄν libri. 2. αὐτῷ] αὐτῷ libri. φέρων] θέλων Nauckius.

322

Stobaeus VII, 8.

Ὅστις δὲ τόλμη πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἢ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλῆς δ' ὁ νοῦς.

V. 1. τόλμης Elmsl. ad Medeam p. 146.

323

Stobaeus XII, 4.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν
ὅτι δ' ἀλεθραν δευὸν ἀλήθει' ἄγει,
συγγνωστὸν εἰπεῖν ἔστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

V. 2. ἀλήθει'] ἢ ἀλήθει' libri.

324

Stobaeus XXXVIII, 26.

Ὅντι γὰρ γάμον, δ φίλαι,
αὐτ' ἂν ἄλβον ἔκμετρον
ἔνδον εὐξάϊμαν ἔχειν
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

V. 1. δ recte delere videtur Nauckius. 3. εὐξάϊμαν Seidlerus.
εὐξάϊμ' ἂν libri.

325

Stobaeus XCI, 28.

Καὶ μὴ τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἀναξ,
δὲ ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον
θηγῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ἕμωι
ἀπριξ ἔχονται, κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θηγτοῖσι τᾶλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵτινες
αἰουῖσιν ἄνοσον ἄνδρ', ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι πένης ἂν ἄνοσος, ἀλλ' αἰεὶ νοσεῖν.

326

Stobaeus CIII, 15.

Κάλλιστόν ἐστι τοβηδικὸν πεφυκέναι
λῶστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον ἤδιστον δ' ὅτι
πᾶρασι λῆψις ἔν ἐρῆ καθ' ἡμέραν.

327

Grammaticus Bekkeri p. 373, 5. Ἀκουσά: ὡς ἐν τῇ (codex
τῆ) Κρεοῖση

Ἄπειθ' ἀπειθε, παῖ· τὰδ' οὐκ ἀκουσά σοι.

(σοι om. codex) καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μὲντοι Σοφοκλῆς ἀκού-
σιμά φησι. Recte additum videtur σοι, quod aptissimum est.
Inter ὡς et ἐν nomen excidit Σοφοκλῆς, quod necessarium est,
propter sequentia verba Εὐριπίδης δέ. Inter Σοφοκλῆς νεπο e

ἀκούσιμα excidisse videtur καί. Adjectivo ἀκουστός utitur Sophocles Oed. T. 1312. ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουστὸν οὐδ' ἐπόψιμον.

328

Hesychius, Ἀνέκτημαι : ἀνείληφα. Σ. Κ.

329

Pollux VI, 174. Τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρισίῳ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

ΚΡΙΣΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ).

Paridis iudicium intelligendum esse ex verbis Athenaei apparet.

330

Athenaeus XV. p. 687 c. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει (codex κρησί) τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἡδονὴν (ἡδονικὴν Nauckius) τινα οὔσαν δαίμονα μύρφα τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, τὴν δ' Ἀθηνῶν φρόνησιν οὔσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, εἰλαίφω χρωμένην καὶ γυμναζομένην.

331

Herodianus περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 8., exscriptus ab Dracone qui dicitur p. 35, 5. et grammatico Hermanni p. 444. Φάρος συντέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

Καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

In Herodiani libro περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 24. haec partim in lacunam inciderunt : unde postrema tantum verba supersunt τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

332

Hesychius, Βυδοί : οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σ. Κρίσει. Codex σαφῶς κρησίον. Quod etiam Σ. Ἀκρισίφω esse potest : v. ad fragm. 79.

ΚΩΦΟΙ.

333

Scholiasta Nicandri Ther. 343. Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθόν φασιν. Προμηθεῖα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγγρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ

λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἐλ-
θεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσαν ὄφεις· καὶ τοῦ ποτοῦ ἀρεγόμενος ἀπέδοτο
τοῦ γήραος τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον κιά-
ζειν ἐπιαντὸν, ἀποδυομένους τὸ γήρας, τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα
καταλαβεῖν τὸ δίψος. ὄθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἴμποικὴ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ
μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eandem fabulam narrat Aeli-
anus de Nat. Anim. VI, 51. omisso nomine dramatis. Κρήνης
φύλακα χωρίτην ὄφιν memorat poeta supra fragm. 219.

334

Schol. Apollonii Rhodii I, 972. Λέγεται δὲ Ἴουλος καὶ ζῶον τι
θηρίδιον πολύπονον· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὡσπερ ἡ σκο-
λόκενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν
αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις

Κυλισθεῖς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Hesychius, ὄνος ἰσόσπριος : ἔστι δὲ ζῶον πολύπονον, ὁσπρίω ὅμοιον,
ὃ καὶ Ἴουλον τινὲς φασίν. Photius p. 337, 17. ὄνος ἰσόσπριος :
ζῶον πολύπονον σκοληκῶδες, ὃ συνελθὲν ὅμοιον κυάμω φαίνεται.

335

Schol. Apollonii Rhodii I, 1126. Ὅτι δὲ νύμφη τις Οἰαξίδας
γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰθαίους Δακτύλους ἐποίησε παρὰ
Στησιμβρότου εἴληψε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν
δάκτυλοι ἐκλήθησαν. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς
σατύροις. "Confer Zenobium Prov. IV, 80. Κέλμεις ἐν σιδήρῳ,
ubi omisso fabulae nomine citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et
Wesselingium ad Diodorum Sic. vol. I. p. 381, 4," BRUNCK.
Adde Strabon. 10. p. 473. Δακτύλους δ' Ἰθαίους φασὶ τινες κεκλη-
σθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἰδὴν ὑπερείας· πόδας μὲν
γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπερείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὄρων· αἱ οὖν
κατὰ μέρος ἐσχασταὶ καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν
Ἰδὴν. Σοφοκλῆς δὲ οἶεται πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἱ
σιδηρὸν τε ἐξήνυρον καὶ εἰργάσαντο πρώτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς
τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ
Δακτύλους κληθῆναι. ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπάρους ἄπορα συν-
άπτοντες· διαφόροις δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρώνται,
ὡν Κέλμιν ὀνομάζουσι τινα, καὶ Δαμναμενία, καὶ Ἡρακλῆα, καὶ Ἰκμῆνα

καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἰδης, οἱ δὲ ἐποίκουσ· πάντες δὲ σίδηρον εἰργάσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἰδῇ πρῶτον φασί· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλήφασι, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ ἐν Φρυγίᾳ φηκκότας περὶ τὴν Ἰδην, Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς Τροίας ἐκπεπορθημένης.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulae argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica cap. 23. τοιγαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρας ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλὰ, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὀκτώ, οἷον Ὀπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λακίαι, Ἰλίου πέρις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες. BRUNCK. Lacaenae mulieres, quae chorum effecerint, intelligendae haud dubie Helenae comites. Argumentum fabulae videtur fuisse raptus Palladii ab Ulixæ et Diomede perpetratus, de quo conf. Procli Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. et schol. Homeri II. Z, 311. Quae pluribus persecutus est Welckerus p. 145-151.

336

Pollux IX, 49. Ἔστι δὲ ἡ ψάλις εἶδος οἰκοδομήματος. ἡ ποὺ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λακίαις λέγει

Στενήν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοῦκ ἀβόρβαρον.

ἀβόρβαρον pro ἀβάρβαρον Blomfieldus. Servius ad Virgil. Aen. II, 166. *Diomedes et Ulixes, ut alii dicunt cuniculis, ut alii, cloacis ascenderunt arcem.*

337

Priscianus XVIII. vol. 2. p. 197. Krehl. *Attici*, ἀρχῶ τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατάρχου. *Sophocles* Λακίαις

Θεοὶ γὰρ οὐποτ', εἴ τι χρῆ βροτῶν λέγειν,

ἀρξασι Φρυξί τὴν κατ' Ἀργείους ὕβρι

ξυναυέσονται ταῦτα. μὴ μάχου βία.

V. 1. θεοὶ γὰρ codex Paris. Legebatur θεοῖς ἀρ'. 2. Ἀργείους] Ἀργείων Ellendtius. 3. Codex Monac. ΞΥΝΑΙΝΕΩΤΑΤΑΥΤΑ. ξυναυέσω τὰ ταῦτα codex Paris. Recte correxit Madvigius in Schneidewini Philologo vol. I. p. 671.

338

Herodianus περι μονήρου λέξεως p. 40, 11. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακέρσαις δαυοτῆς εἰρημένον “Ἐν ᾗ παύσει’ (παύσαιθ’ ἢ) ἀμερίων μόχθων τε καὶ δαυοτῆτος” ἰγῶς ἂν ἔχου εἰ παρ’ ὄνομα σχηματισθείη. δαυοτῆς et δαυοτῆτος Lehrsius. Incerta significatio vocabuli.

339

Strabo VIII. p. 364. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὶ ἐκ πολιορκίας εἰλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ’ οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. (Conf. Hesychii interpretes ad Λαπέρσαι.) καὶ Σοφοκλῆς λέγει πρὸς

Νῆ τὰ Λαπέρσα, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νῆ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεοὺς.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

Argumentum fabulae quod fuerit ex Hygini fabula CXXXV. colligi posse vidit Heynius ad Virgil. Aeneid. librum II. exc. 5. V. etiam Servium ad Aen. II, 201. et 211. et Welcker. p. 152. De anguibus qui Laocoontem petunt Servius ad v. 204: *horum sane draconum nomina Sophocles in Laocoonte dicit.* Nomina illa Nauckius conjecit fuisse Πόρκης et Χαρίβαια, coll. C. Keilii Anal. epigr. p. 191.

340

Harpocratio, grammaticus Bekkeri p. 332, 5. et Suidas in ἀγυαί, Ἄγυαὶ δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὄξυ λήγων, ἐν ἰσῦσι πρὸ τῶν θυρῶν — εἶεν δ’ ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυαῖς οἱ πρὸ τῶν αἰκίων βωμοί, ὡς φασὶ Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Λαοκόωντι, μετὰ γὰρ τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν, φησὶ

Λάμπει δ’ ἀγυαὶς βωμοὶ ἀμίζων πυρὶ
σμίρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρους εἰσοσμίας.

V. 2. σταλαγμοῖς] σταλαγμοῖς Harpocratationis libri plerique.

341

Scholiasta Aristophanis Ranar. 678. Παρὰ τὰ 2. ἐκ Λαοκόωντος “Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας (Αἰγαίους ἔχει πρῶνας Bergkiius) ἢ γλαυκᾶς μέδεις (μεδέεις duo codd.) εὐανέμου λίμνας ἐφ’ ἰψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων.” στομάτων σπιλάδεσσι Bergkiius.

342

Dionysius Halic. Antiq. I, 48. Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Λαοκώωντι δράματι, μελλούσης ἀλίσκεσθαι τῆς πόλεως, πεποίηκε τὸν Αἰνείαν ἀνασκευαζόμενον εἰς τὴν Ἰδην, κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, κατὰ τὴν μνήμην ὧν Ἀφροδίτη ἐπέσκηψε καὶ ἀπὸ τῶν νεωστὶ γενομένων περὶ τοὺς Λαοκοωντίδας σημείων* τὸν μέλλοντα ὄλεθρον τῆς πόλεως συντεκμηράμενον. ἔχει δὲ αὐτῷ τὰ λαμβεῖα ἐν ἄλλῳ προσώπῳ λεγόμενα ὧδε

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
 πάρεστ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
 νότου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
 κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν
 συμπλάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς,
 οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

V. 1. Αἰνέας] Αἰνείας libri. 3. μοτου Plutarchus Moral. p. 100 d. ubi hunc versum omisso poetae fabulaeque nomine affert. 4. κυκλεῖ] καλεῖ Nauckius. 5. συμπλάζεται] Alii libri συμπά-
 ζεται, συνοπάζεται. δοκεῖς, οἱ Reiskius pro δοκεῖ σοι.

343 a

Stobaeus XXIX, 38. Σοφοκλέους Λαοκώωντος
 Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

343 b

Stobaeus XXIX, 37. Σοφοκλέους

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Lemma Σοφοκλέους est in ed. Trincavelli, totum locum om. duo libri optimi, quem inter fragmenta Laocoontis posuit Brunckius auctoritate codicis Vindobonensis, quem Σοφοκλέους omittere annotavit Gaisfordius. Ex his colligi potest hunc versum et sequentem πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς transpositos in unum esse fragmentum conjungendos cum lemmate Σοφοκλέους Λαοκώωντος.

344

Hesychius, Καταρράκτης : ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ αἰτός. Σ. Λαοκώωντι.

* Proclus Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκώωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παλ-
 ῶν διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην.

[ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ. Vide ΑΚΡΙΣΙΟΣ.]

ΛΗΜΝΙΑΙ.

345

“Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poeta lib. I. v. 609. [Conjecturas de singulis fabulae partibus proposuit Welckerus p. 326.—328.] Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δόσιον laudantur Λήμνιαι πρότεροι,

Φερητῖδης τ' Ἄδμητος ἢ δ' ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός.”

BRUNCK. Scribendum Κορωνός : v. Arcad. p. 66, 9. Idem vitium apud Diodor. 4, 37.

346

Schol. Pindari Pyth. IV, 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῆ δρᾶματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἄργῳ εἰσελθόντας σκάφος. Ex hoc catalogo nomina sumta sunt fragm. 345.

347

Schol. Apollonii Rhodii I, 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἄργοναῦται ταῖς Λημνιάσι Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὄπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπιελθούσας χειμαζομένοις ταῖς Ἄργοναύταις, μέχρις οὗ ὄρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνιάσι καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησὶν.

348

Etymol. M. p. 26, 16. Ἄθως : ἀκρωτήριον Θρήνης. Σοφοκλῆς

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῃ βοὺς χαλεκῇ ἰδρυται, ἐφ' ἧς τοῦ Ἄθως ἢ σκιά φθάνει. Versus est proverbialis, cujus diversae sunt apud alios scriptores (Plut. Mor. p. 935 f. schol. Hom. Il. x, 229. Eustath. p. 980, 46. schol. Theocr. 7, 76. Suid. s. v. Ἄθως et paroemiogr. ap. Leutsch. vol. i. p. 355.) lectiones, καλύψει (vel καλύπτει) pro σκιάζει, πλευρὰ pro νῶτα, et ἄλλοι pro βοός : de quibus dixerunt Ruhkenius Ep. crit. p. 197. et Piersonus ad Moeridem p. 267.

... p. 413. 14. et Elym
p. 327 c). et Eustath. p. 1405, 58
τῆσαι. Σοφοκλῆς

*Ἄπλατον, ἀξύμβλητον ἐξί
Scribebatur ἄπλαστον. Correxerit

351

Hesychius, Ἄσαλπικτον ἔραυ :
ἔραυρου ἰσαλπιζον. Σ. Λ. Gramm.
Ἄσαλπιγκτον ἔραυ τὸ μεσονύκτιον.

352

Scholiasta Platonis p. 393. Αὐτὸ
οἰκίαι Σοφοκλῆς ἐν Ἀημίαις οὕτως
Ταχὸν δ' αὐτὸ δείξει τοῦργου
ἐγὼ] δοκίμ. Meinekius.

[MANTEIS. Vide

MEΛΕΑΓΓΙ

353

Plinius H. N. XXXVII, II. de
posta—*ultra Indiam fieri dixit e li*
Melaegrum deflentium. Quod et
aliis persuaderi potest quis non mi

ελίς ἐν τῇ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερίων παρήγαγεν. Scholiasta recentior Σ. τὸν χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερίων ποιῆ, interpolatio in-docta, quam notavit Lehrs. de Aristarcho p. 39.

354 a

Hesychius, Ἀντίβοιον : ἰσόβοιον, ἀντὶ βοῶς καθαγιαζόμενον. Σ. Μ.

354 b

Hesychius, Ἰξοφόρους ὀρέας : τὰς ἰξῶν φερούσας. Σ. Μ.

355

Κυάμφος πατρίς (τῶν Αἰτωλῶν) : vide fragm. 271.

356

Hermogenes vol. 3. p. 324. Θεωροῦντες ποῦ τὴν Ἀγαλάστην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι οὐκ ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλον πρᾶγματος ταπτόμενον τοῦτο. Ad hanc fabulam retulit Brunckius cum proximo fragmento.

357

Lucian. Symp. c. 25. vol. III. p. 437. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοὶ δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀθήκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacia. Fabulam eandem esse quae Αἰθίοπες conjecit Heynius ad Apollod. vol. 2. p. 301. et ad Virgil. Aen. I. exc. 19.

[ΜΙΝΩΣ. Vide ΚΑΜΙΚΙΟΙ.]

[ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ. Vide ΑΤΡΕΥΣ.]

ΜΥΣΟΙ.

Fabulam eandem esse quae Τήλεφος ab Hesychio appellatur in glossa infra afferenda probabilis Welckeri opinio est p. 414. Nam in Μυσοῖς de Teuthrante Mysiae rege et Telepho actum esse videri : v. Hygin. Fab. C. Telephum Aeschylus quoque in Μυσοῖς tragoedia produxerat.

358

Stobaeus XXVI, 4.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαβέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

359

Stobaeus XCVIII, 23.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδεὶς· ὁ δ' ἤκιστα ἔχων μακάρτατος.

Verba metro soluta.

360

Strabo VIII. p. 356. ubi πόλις sensu latiore de terra a poetis
dici docet, Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς

Ἄσῖα μὲν ἢ σύμπασα κλήζεται, ξένη,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσιὰ προσήγορος.

V. i. ξένη] ξείνη libri plerique : quam formam librarii etiam
alibi non raro intulerunt ex Homero.

361

Athenaeus IV. p. 183 e. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ
Σοφοκλῆς ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως

Πολὺς δὲ Φρυγῆ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρα. Iterum affert XIV. p. 635 c.

V. i. τε abest p. 635. 2. ἐφυμνεῖ] ἐφύμνει p. 635.

362

Pollux X. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς
λέγοντος

Ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνῶδη στολήν.

Ψαλίδας] Ψέλλια Bergk. Hesychius, Σισυρνῶδη στολήν" : τὸν
ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν.

363

Antiatticista p. 83, 22. Ἄβολον ἵππον : Σ. Μυσοῖς (codex μούσαις).

364

Hesychius, Ἀποβάθρα : ἀποβατηρία. ἢ κλίμαξ νεώς. Σ. Μ.
Gramm. in Bekk. Anecd. p. 426, 18. Ἀποβάθρα : ἀποβατήρια.
οὕτω Σοφοκλῆς.

365

Hesychius, Ἀποσύρει : ἀποσπᾶ. Σ. Μ.

366
Hesychius, Ἀπύρου : ἀθύτου. Σ. Μ.

367
Hesychius, Ἀστραφής : σκληρός. Σ. Μ.

368
Hesychius, Ἀφθίτους γνάμιας : ἀμετατρέπτους. Σ. Μ.

ΜΩΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Ignotum argumentum fabulae. Narrationem de Minerva, Neptuno, Vulcano et Momo apud Lucianum Hermet. c. 20. vol. I. p. 758. memorat Wagnerus.

369
Hesychius, Ἀλάπηξ : ὄρχησις τις. καὶ ἀλωπεκία ὡς Σοφοκλῆς Μώμῳ (codex μώμων ὡς σοφοκλῆς), ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. Ad Sophoclem nihil praeter ὄρχησις τις pertinere videtur.

370
Hesychius, Ἀμφιον : ἔνδυμα. Σ. Μώμῳ. Eustathius p. 1421 extr. Πηρίων δὲ ἐστὶν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ "χρυσιοπήνητον ἀμφιον," quae Sophoclis verba esse coniecit Bergkiius.

371
Hesychius, Ἀναστύψαι : ἐπάραι τὸ αἰδοῖον. ἢ στυγνάσαι. Σ. Μώμῳ. Ἀναστύψαι ex comicis memorat Pollux II, 176.

372
Hesychius, Ἀνθρῶσκει : ἀνα θρῶσκει, ὄρχου. Σ. Μώμῳ (codex κώμῳ).

373
Hesychius, Ἀποσκάλυπτε : ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλου. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολουμένον. Σ. Μώμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 435, 24. Ἀποσκάλυψαι : ἀφελεῖν τὸ δέσμα. ἢ ἀπογυμῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀποκόλου ἐν Μεγείῳ.

374 a
Grammaticus Bekkeri p. 446, 12. Ἀρηη : δρέπων. Σ. Μώμῳ (codex κώμῳ) σατυρικῷ.

374 b
Choeroboscus p. 376, 19. Τὸ σὺν ὄρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ ἑριστο-

φάνης παρεμφαίνει (κοιτ. παρεμφέρει) ἐν Εἰρήνῃ (v. 357.) ἐν Μώμῃ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. In scholio ad versum Aristophanis ex Achaei Μώμῃ, quam fabulam ab nomine veterum memoratam vidi, offertur versus integer

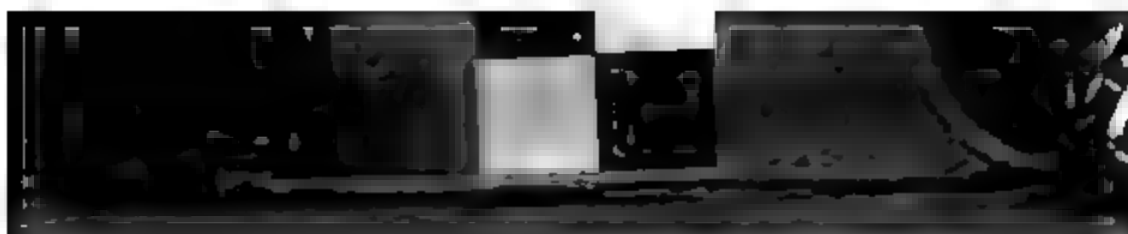
Ἄρης ὁ ληστής σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ. ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ.

Ναύπλιον καταπλέοντα Huschkius in Anal. crit. p. 241. intellexit proficiscentem ad Graecorum castra eo consilio ut poenas exigeret ab iis quorum fraude Palamedes interemtus esset. De quo schol. Eurip. Or. 422. λίθοις φονεύεται ὁ Παλαμήδης· Ναύπλιος δὲ ἀκούσας ἦλθεν εἰς Ἴλιον δικάσαι τὸν φόνον τοῦ παιδός. Eadem quum olim Welckeri sententia fuisset, postmodum mutavit et Ναύπλιον καταπλέοντα eandem quam Ναύπλιον πυρκαεῖα tragoediam fuisse censuit p. 189. parum probabiliter. Neque enim verisimile est uni eidemque tragoediae, quae simplici Ναυπλίου nomine inscribi poterat, duplex datum esse cognomen. Nihilominus recte judicare videtur Welckerus fabulam de Nauplio vix duabus suffecisse tragoediis. Quamobrem con-jicere licet duplicem ejusdem tragoediae exstitisse editionem, quarum altera καταπλέων altera πυρκαεὺς inscribi potuerit, ut Euripidis Hippolytus prior et alter καλυπτομένου et στεφανηφόρου cognomine distincti sunt: de quo fabularum genere dixi ad Athamantis fragm. 1. Cujusmodi tamen cognomina non magis quam numeri πρότερος et δεύτερος, quorum exempla ibidem collegi, ab poetis addita sunt quum fabulas in scenam producerent, sed ab antiquis grammaticis, qui quum didascalias colligerent operam dabant ut plures ejusdem nominis fabulas distinguerent.

De Nauplio πυρκαεῖ disertum est testimonium Pollucis IX, 156. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθεῖα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. De Aeschylō memoria eum fefellit. Neque enim Προμηθεὺς πυρκαεὺς, quod parum aptum Prometheo cogno-

men foret, sed Προμηθεὺς πυρφόρος, drama satyricum, ab Aeschyle scriptus est : de quo monui ad Aeschyle Fragm. 187. Contra aptissimum Nauplio cognomen illud est, de quo comparanda Hygini narratio Fab. CXVI. *Ilio capto et divisa praeda Danaei quum domum redirent, ira deorum—tempestate et flatibus adversis ad saxa Capharea naufragium fecerunt.—Noctu quum fidem deorum implorarent, Nauplius audivit, sensitque tempus venisse ad persequendas filii sui Palamedis injurias. Itaque, tanquam auxilium eis offerret, facem ardentem eo loco extulit, quo saxa acuta et locus periculosissimus erat. Illi credentes humanitatis causa id factum, naves eo duxerunt. Quo facto plurimae eorum contractae sunt, militesque plurimi cum ducibus tempestate occisi sunt, membraque eorum cum visceribus ad saxa illisa sunt : si qui autem potuerunt ad terram natans, a Nauplio interficiebantur.*

375

Schol. Pindari Isthm. V, 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτήρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ

Ζεῦ παυσάλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδῆ τρίτον κρατῆρος.

Verba καὶ Διὸς—κρατῆρος citat schol. Platonis p. 43. ed. Siebenk. (325. ed. Bekk.) et, ut Siebenk. annotavit, Hermias in schol. in Phaedrum. Porro schol. Platonis p. 383. τὸ τρίτον τῷ σωτήρι· ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Hesychius, Τρίτος κρατῆρ : Σ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. V. 2. σπονδῆ] σπονδαὶ Arsenius p. 90.

376

Stephanus in Ἄσπις—Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι

Ἄλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον.
ὡς ἀσπιδούχος, ἢ Σκύθης τοξέμασι.

V. 1. Sophocles scripserat πεφραγμένον : vid. ad Antig. 253.
V. 2. ex alio ejusdem fabulae loco sumtus videtur : quamobrem Meinekius καὶ praefixit.

377

Stobaeus CIV, 3. Σ. Ν.

Τῷ γὰρ κακῶς πρᾶσσοντι μυρία μία
 νύξ ἐστίν· εὐ παθόντα εἶθ' ἑτέρα θανεῖν.

εἶθ' ἑτέρα] ἡτέρα Scor. θῆτέρα Brunckius. Debebat θάτέρα. Locus non integer.

378

Aristides vol. I. p. 259. Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν; Fallaces ignes, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexerit intelligit Ellendtius in Lexico vol. II. p. 884.

379

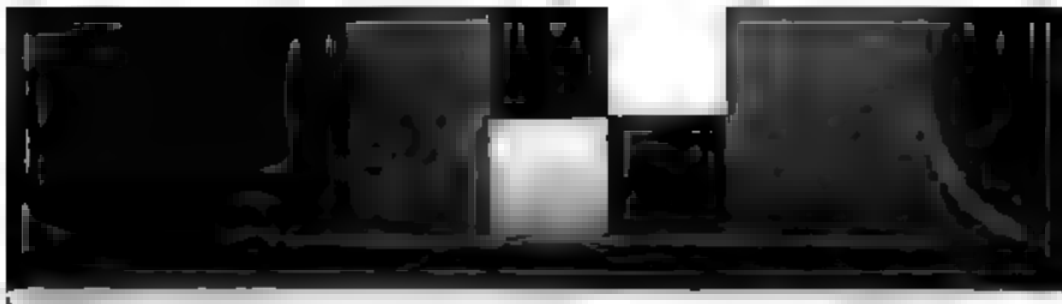
Achilles Tattius Isag. ad Arati Phaenom. cap. I. p. 122. ed. Petav. (ex cod. Laurentiano XXVII, 44.) Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει,

Οὗτος δ' ἔφηῦρε τείχος Ἀργείων στρατῷ,
 σταθμῶν τ', ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὐρήματα·
 τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα,
 κακείν' ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα,
 κακ τῶν δέκ' αὖθις ἡῦρε πεντηκοντάδας
 ὅς χιλί' εὐθύς ὅς στρατοῦ φρυκτωρίαν,
 ὕπνου φυλαξ . . . οα σημαντήρια
 ἔδειξε, κἀνέφηγεν οὐ δεδειγμένα·
 ἔφηῦρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς,
 κέων τε ποιμαντήρσιν ἐνθαλασσίων
 ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

5

10

Lectiones codicis Vaticani 191. edidit Keilius in Schneidewini Philol. vol. I. p. 157. V. 1. et 8. ἔφηῦρε scripsi pro ἔφεῦρε et v. 5. ἡῦρε pro εῦρε. 2. σταθμῶν ἀριθμῶν Salmasius, recte, nisi quod τ' addere debebat. σταθμ ἀριθμῶν Vat. στάθμη δ' ἀριθμῶν Laur. lacuna male expleta. De Palamede Philostratus Heroic. p. 708. πρὸ γὰρ δὴ Παλαμήδους—οὐδὲ νόμισμα ἦν οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα οὐδὲ ἀριθμοί. εὐρήματα] Suspectum propter praecedens ἔφηῦρε. δρίσματα L. Dindorfius. Versum 3, qui alienus ab hoc loco videtur, post v. 8. transponi voluit Sca-

liger. 4. πρώτον L. Dindorfius pro πρώτος : cui respondet
 αἰθε. 6. χιλί] χίλια Vat. Versus corruptus et fortasse ex
 duorum versuum reliquiis compositus, ut Keilio videtur. στρα-
 του Vat. στρατῶ Laur. 7. φυλαξ . . . οα Vat. φυλάξεις στι-
 θῶα Laur. quae interpolatio similis est ei quam notavimus v. 2.
 φύλαξι πιστὰ Nauckius. 8. 9. Verba ἴδειξε et ἔφευρε recte
 transponere videtur Keilius. 10. ποιμαντήρων Heathius.
 πυμαντήρων Vat. πημαντήρων Laur. 11. στροφάς τε καὶ Laur.
 στροφ. . . . καὶ Vat.

380

Eustathius p. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πετ-
 τείαν ἐν Ἰλίου εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιάν λίθος
 ἐκεῖ ἰδείκνυτο, καθὰ Πολέμων ἱστορεῖ, ἐφ' οὗ ἐπίσσευον. τῆς δὲ ποι-
 αίτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὐρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἦν καὶ
 αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίστατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, δε ἐν δράματι
 ὁμωνύμῳ τῷ εὐρετῇ Παλαμήδει φησὶν

Οὐ λιμὸν αὐτὸς τῶνδ' ἀπῶσε, σὺν θεῷ
 εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
 ἐφηῦρε, φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις,
 πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος :

“ Nihil tam apertum est quam hos versus ad eandem Nauplii
 ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra
 protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio : aut si Eusta-
 thii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nul-
 lum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi
 sunt.” BRUNCK. Versum ultimum ex Palamede rursus affert
 Eustathius p. 1397, 8. Recte Brunckius utrumque fragmen-
 tum aut ad Nauplium aut ad Palamedem referendum esse
 judicavit. Alteram sententiam defendit Vaterus in commen-
 tatione de Aleadis p. 27. V. 1. τῶνδ' Scaliger pro τόνδ'. 3.
 ἐφηῦρε scripsi pro ἔφευρε.

381

Hesychius, Πισσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς : Σ. Ναυπλίῳ
 πυρκαεῖ, παρόσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. Versum integrum καὶ
 πισσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί ex Sophocle attulit Pollux

IX, 97. Conf. Etymol. M. p. 666, 18. Orionem p. 127, 1. Eustathium p. 812, 15. 1396, 60. Ad eandem, ut videtur, fabulam spectat Pollux VII, 203. περτεία, ἢ περσεία, ὡς Σοφοκλῆς. In Etymologicis et apud Eustathium πεντάγραμμα scriptum contra usum Atticorum, qui literam ε in compositis cum πίντε nou mutant; de quo post alios dixit Cobetus Nov. Lect. p. 775.

382

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 21. Σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὄρνέου. Σ. ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ

Κάτω κρέμονται σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσι.

Κάτω] ἀκατοί Bergkii. σπίζ' ὅπως correxi pro σπίζα τέως.

383

Photius p. 150, 9. Κατουλάδα: Σ. Ναυπλίῳ

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατἰλλουσαν καὶ κατείργουσαν.—οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἰσομένη τοῖς Ἑλλησι—ἢ ζοφώδη. Scholiasta Apollonii Rh. IV, 1695. ἢ σκοτεινὴ νύξ κατουλάς καλεῖται—παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ναυπλίῳ “νυκτὶ κατουλάδι.”

384

Hesychius, Ἄνδρεος πόλεμος: ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἀνδρας. Σ. Ν.

385

Schol. Aristoph. Pacis 1126. Ἐλύμιον: Καλλίστρατος φησὶ τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναὸν φησὶ εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δὲ τινες αὐτὸ φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρῃ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς “Πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις,” καὶ ἐν Ναυπλίῳ “Νυμφικὸν Ἐλύμιον.” Verba πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις ac fortasse haec sola ex Sophoclis Nauplio petita esse conjicit Nauckius.

386

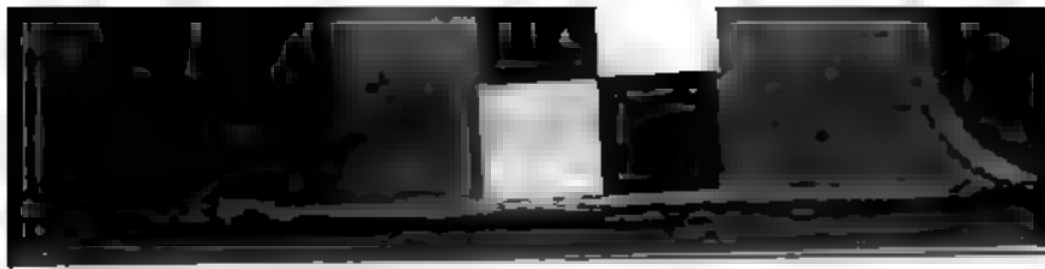
Hesychius, Ἐπίκοτα: ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἂν τις μέμψαιτο. Σ. Ν. καταπλέοντι.

387

Hesychius, Ναύκληρον πλάτην: ναυτικὴν. Σ. Ν. πυρκαεῖ.

388

Pollux X, 134. Ὀλκία τὰ πηδάλια Σ. ἐν Ναυπλίῳ ἀνόμασε. παρὰ τὸ Ὀμήρου “ξιστόν ἐφόλκαιον.” Recta scriptura ὀλκία videtur.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ Η ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

389

Eustathius p. 1553, 63. Μάλιστα δέ, φασί, ἐπεμελήθησαν ὑστερον σφαιριστικῆς πόλεων μὲν κοινῇ Λακεδαιμόνιοι, βασιλείων δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἰδιωτῶν δὲ Σοφοκλῆς ὁ τραγικός· ὅς καὶ ὅτε, φασί, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικαᾶς πρόσωπον σφαῖρα παίζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. (Conf. p. 381, 10.) Athenaeus I. p. 20 e. Σοφοκλῆς ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικαᾶν καθῆκε. Huc fortasse referendum fr. 872. Nausicaam et Πλυντρίας eandem esse fabulam, cujus argumentum ex Odysseae libro sexto petitum fuerit, intellexit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 125. p. 181. Idem recte fortasse pro dramate satyrico habuit, de quo dissentiunt Welckerus p. 227. aliique. Nullius in hac quaestione momenti est quod Eustathius p. 381. Nausicaam τῇ τραγικῇ ποιήσει annumerat suam ipsius opinionem secutus, ubi repetit quae in annotationibus ad Odysseam prius scriptis p. 1553. ex Athenaeo excerpserat de Sophocle δεικνύοντι σφαιρίσαι.

390

Hesychius, Ἀναρροιβδί:—Σ. ἐν Ναυσικαᾷ ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει.

391

Pollux VII, 45. Ἐπενδύτης—ληπτέων ἐκ τῶν Σ. Πλυντρίων
Πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας.

λινογενεῖς cod. Bekkeri. Vulgo κροπλυνεῖς.

392

Pollux X, 52. Λαμπήνη ἐν τῇ Σ. Ναυσικαᾷ. Hesychius, Λαμπήνη: εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔτιοι ἀπήνη. ἢ ἀρμαμάχη περιφανοῦς βασιλικῆς.

NIOBH.

Fabulam de Niobe ante Sophoclem Aeschylus tractaverat. De compositione fabulae Sophocleae conjecturas suas exposuit Welckerus p. 286—298. De Oeagro Niobae sive Aeschyli sive Sophoclis actore dictum ad Aeschyli Fragm. 154.

393

Athenaeus XIII, p. 601 a. Αίσχυλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγωδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Plutarchus Moral. p. 760 e. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖται τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον ἢ τὸν ἐραστήν “ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι.” Verba οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον trimetrum afficiunt. De numero Niobidarum schol. Eurip. ad Phoeniss. 159. (apud Cobertum p. 266.) ἑπτὰ παρθένων] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ ἑπτὰ φησὶ αὐτὰς εἶναι καὶ τοὺς ἄρσενας.

394

Eustathius p. 1367, 21. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μὲν τινὰς ἐν Λυδία, κατὰ δέ τινὰς ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησὶν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Lutatius ad Statii Theb. lib. VI. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.* Vide Hermann. Opusc. vol. III. p. 38.

395

Diogenes Laërt. in vita Zenonis VII, 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παῖσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης “Ἐρχομαι, τί μ' αἰεῖς;” Eadem Suidas in αἰεῖς. Verba neque Aeschyli nec Sophoclis esse videri monet Nauckius p. 38, sed Timothei, cujus de Niobe Macho apud Athen. VIII. p. 341 c. ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἔα | οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, | καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος.

396

Schol. Oedip. Colon. 684. Κὰν τῇ Νιόβῃ ὁ Σ. τὸν κρόκον ἀντικρὺς τῇ Δήμητρι ἀνατίθεται.

397

Harpocratio, Δερμηστής (codd. hic et infra δερμιστής): Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφάκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα

ἐσθίει δερμηστής. Hesychius, Δερμηστής· ὁ σκέληξ ἢ ὁ σῆς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος ὅφω. Conf. fragm. 562 a. et Bekkeri Anecd. p. 240, 14.

398

Athenaeus IV. p. 176 f. Τοὺς ἐλύμονε αὐλοὺς, ὡς μνημονεύει Σ. ἐν Νιόβῃ τε καὶ Τυμπαριστοῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους.

399

Scholiasta Homeri Iliad. E, 533. et Odysse. Θ, 186. *H—ἀντι τοῦ ἦν—Σ. ἐν τῇ Νιόβῃ

*H γὰρ φίλη *γὼ τῶνδε τοῦ προφερέτερου.

Non mirandum ἦ, quod tragici ceterique scriptores Attici veteres constanter dixerunt, ex uno afferri loco Niobae, quum jam illorum grammaticorum aetate ἦν pro ἦ codicibus non raro illatum fuisse videatur.

400

Plutarchus Moral. p. 691 d. Αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ' ὁρῶντες διὰ ταῦτ' ἰμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν, ὥσπερ ἡ τραγικῇ τροφῆς ἐκείνῃ τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηναίται

λεπτοσπαθῆτων χλαυδίων ἐρεσιπίοις

θαλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνη πόνου

ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Postrema καὶ πόνη—ἡμέραν addita ex eodem p. 496 e. ubi σπαργάνων scriptum pro χλαυδίων. Ad Sophocleam fabulam haec rettulit Valckenar. ad Phalaridem p. X.

ΝΙΠΤΡΑ Η ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΑΛΗΣ.

Argumentum huic fabulae praebuit Ulixes ab Telegono filio inscio vulneratus ἀκάνθη τρυγῶνος θαλασσίας et occisus : de quo videndae narrationes scriptorum ab Welckero p. 240 seqq. memoratae, Procli in Chrestomathia, scholiastae Homeri Odysseae p. 6. ed. meae, Eustathii p. 1676, 44. Oppiani Hal. II, 497. Plinii H. N. IX, 48, 72. Hygini Fab. CXXVII. Idem argumentum in *Niptris* tragoedia tractavit Pacuvius. Grae-

ciae Latinaeque tragoediae structuram ex fragmentis quatenus fieri potuit exponere conati sunt Welckerus p. 241 seqq. et Ribbeckius p. 286. 287. Sophoclea fabula ab grammaticis aliis *Νίπτρα* aliis *Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ* appellatur. Sophocles haud dubie uno usus erat nomine *Νίπτρα*, quemadmodum ejus exemplo fecit Pacuvius, nomine inde repetito quod Homericæ Euryclea Ulixi pedes abluens in prima parte fabulae introducebatur, ut Welckerus conjicit. Ceterum ad hanc fabulam spectat Aristoteles de Poet. c. 14. ab Nauckio memoratus, *ἔστι δὲ πράξαι μὲν, ἀγνοοῦντας δὲ πράξαι τὸ δεινὸν, εἴθ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι τὴν φιλίαν, οἷον ὁ Σοφοκλέους Οἰδίπους. τοῦτο μὲν οὖν ἔξω τοῦ δράματος· ἐν δ' αὐτῇ τῇ τραγωδίᾳ, οἷος ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.*

401

Stephanus in *Δωδώνη*—λέγεται καὶ *Δωδών*, ἧς τὴν γενικὴν *Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι*

*Νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδώνος οὔτε Πυθικῶν
γυ . . τις ἂν πείσειεν.*

(V. 1. ἐκ Meinekii. *eis* codex. 2. γυ codex Coislinianus ceteris adustis. *γυάλων* Nauckius. Montefalcon. *γυνή*. Vulgo *γύας*.)
καὶ *δοτικὴν*

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὀμέστιος βροτῶν.

τῆς μέντοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνίς. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι

Τὰς θεσπιφδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

*ἱερίας correxi pro ἱερέας. Ioannes Alexandr. τοικῶν παραγγελμ.
p. 12, 2. Δωδῶνι Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι*

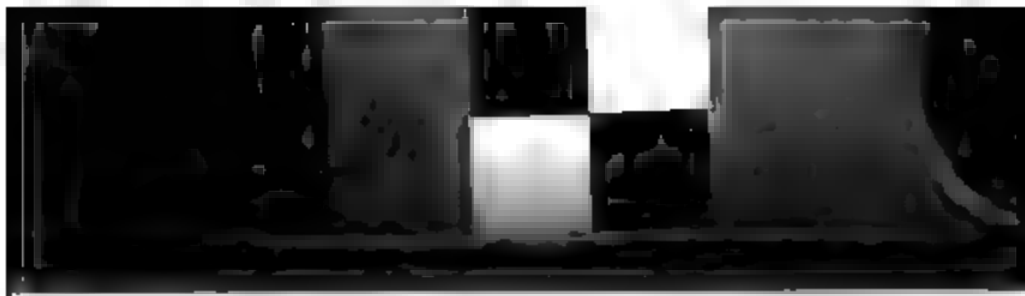
Καὶ τὸν ἐν Δωδῶνι παῦσον δαίμον' εὐλογούμενον.

παῦσον] πᾶσι Nauckius. δαίμον' εὐλογούμενον Blochius. Codex δαίμον συλογούμενον.

402

Scholiasta MS. Homeri Iliad. A, 135. apud Koen. ad Gregor. Cor. p. 49. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 5, 3. 274, 30.
Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

93

Εἰ μὲν τις οὖν ἔξουσιν εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Conf. Eustathium p. 66, 31.

403

Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. II. p. 872, 19. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 330, 5. Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλῆγι τῷ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκυρολογεῖ (male ap. Bekkerum ἀκριβολογεῖ)

Ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων
ὄμοις ;

Falli videtur grammaticus qui ποδαπὸν pro ποῖος accepit. Non quale sit donum quaeritur, sed a quo venerit.

404

Hesychius, Ἀθηρόβρωτον ὄργανον: τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακνοῦσι. Σ. Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλῆγι. Versum integrum, sed omisso nomine fabulae, servarunt scholiasta Homeri Odysa. Λ, 128. et Eustathius p. 1675, 52.

ὄμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

405

Hesychius, Ἐλαιέσσα νηδύς: Σ. Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλῆγι. ἦτοι λαιέσσα ἀντὶ τοῦ σκαυὰ, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληίζεσθαι, πάντα ληιζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά. Photius p. 298, 1. Νηδύς ἐλαιέσσα: ἐπὶ Κύκλωπος. Σικελή. ἀπὸ Ὑβλησ τῆς ἐλαιηρᾶς. Hesychius, Νηδύς ἐλαιέσσα: ἀπὸ μέρους μιᾶς πάλειος τῆς ἐλαιηρᾶς Ὑβλησ.

406

Photius p. 400, 5. et Suidas, Παρουσία:—καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι τάσσεται, ὡς ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους

τὴν παρουσίαν
τῶν ἐγγύς ὄντων.

407 408

Ad hanc fabulam Brunckius duo fragmenta rettulit, alterum apud Plutarch. Moral. p. 745 f. Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Ζεὶρῆνας εἰσαφικέσθαι φάρκον κόρας αἰθροῦντος τοῖς Ἄιδου νόμοις. Quae Lobeckius ad Sophocl. Ajax. p. 352. metro accommodavit.

Σειρήνας εισαφικόμενῃ

Φόρκου κόρας, θροοῦντε τοὺς Ἴδου νόμους.

Alterum locum servavit scriptor vitae Sophoclis, Καὶ τὴν Ὀδυσσειαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται, παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὁμηρον καὶ τὸ ὄνομα Ὀδυσσεύς

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς

πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

Ad Phaeaces utrumque fragmentum rettulit Welckerus.

409

Photius p. 240, 10. Μαγνον (sine accentu): Σ. Ὀδυσσεῖ τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Scribendum videtur Μαγία: Σ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ τὸν —. Voc. μαγεύς annotavit Pollux 6, 64. 7, 22. Barkerus Μάγον—τὸν μαγία, τὸν —, qua significatione μάγος ab nemine dictum est.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ (?)

410

Scholiasta Aeschyli S. c. Th. 310. Εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ἄμων τὰ ἐαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκεται.

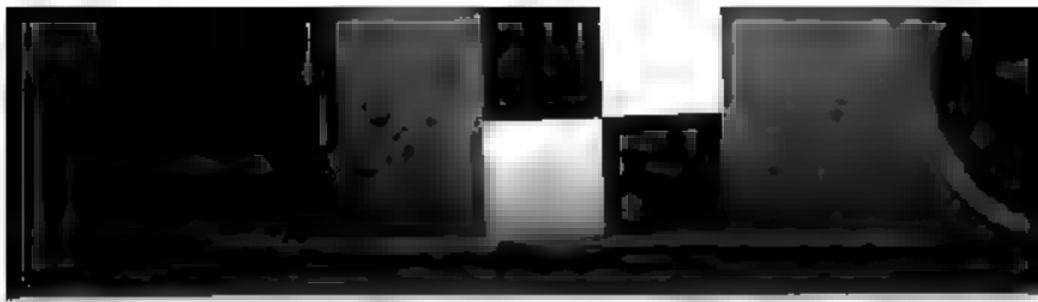
De hac fabula dubitat Welckerus p. 66.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

“Argumentum, Ulixes furorem simulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαινεσθαι Παλαμῆδης ἠλεγξεν, inquit scholiastes noster ad Philoct. 1025.” BRUNCK. Fabula sumta ex carminibus Cypriis de quibus Proclus in Chrestomathia p. 454. ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαινεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεύα ἐπὶ τῷ μὴ θέλει στρατεύεσθαι ἐφόρασαν Παλαμῆδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Comparandae cum his Hygini (Fab. XCV.) aliorumque narrationes memoratae ab Welkero p. 101.

411

Scholiasta Pindari Isthm. V, 86. Σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

95

Πάντ' ὄσθα, πάντ' ἔλεξα πάντεταλμένα
μῦθος γάρ Ἀργαλιστὶ συντέμνειω βραχύς.

412

Hesychius, Ἐμπερής : ἔμπειρος. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαυνομένη.

413

Hesychius, Ἡμαλάψαι : κρίψαι, ἀφανίσαι. Σ. Ὁ. μ. Photius
p. 68, 3. Ἡμάλαπτεν ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν.

414

Hesychius, Θρεκτοῖσι νόμοις : ἀπὸ τοῦ τροχαῖος. (Corrige τρο-
χαῖος.) Σ. Ὁ. μ. ἔτιοι δὲ κρεκτοῖς. Quae haud dubie vera est
scriptura.

415 a

Hesychius, Θριάζειν : φυλλαλογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐ-
ριπίδης Λυκωνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ μαυνομένη.

ΟΙΚΛΗΣ.

De argumento hujus fabulae nihil constat. Οἰκλῆς haud dubie
Amphiarai pater intelligendus. Amphiaraus ipse satyricae
fabulae argumentum praebuit Sophocli.

415 b

Aristophanes Equitibus 498.

Ἄλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ubi schol. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Οἰκλέους. Nam sic
scripturam Aldinam Ἰολίου correxi. Codex Ven. Ιοκλέους.
Quod nihil aliud esse potest quam Οἰκλέους, frequentia hujus
nominis corruptela, ut apud Eurip. Suppl. 925. Diodor. IV,
67. schol. Hom. Od. A, 326. p. 508, 1. ed. mese.

415 c

Pollux X, 39. Καὶ τὴν δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἰάζοντι ἐν τοῖς
Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Οἰκλεῖ (sic Brunckius : libri
Ιοκλεῖ) λέγοντι,

Ἄλλὰ καὶ λυοραφῆ

τυλεία.

Idem corrupte VII, 191. Σοφοκλῆς δ' ἔφη "κλυοραφῆς τυλεία"

ΟΙΝΕΥΣ.

Hanc fabulam in duobus Hesychii locis ab Musuro depravatis agnoscere videmur. Oeneum etiam Euripides scripsit, cuius argumentum breviter exposuit scholiasta Aristoph. Ach. 417. Fabula Sophoclea utrum similis an dissimilis Euripideae fuerit nescimus, quum variis modis construi potuerit : v. Welcker. p. 285.

416

Hesychius, Ἄλυτον : ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Οἰνεῖ. Ita corrigenda codicis scriptura ἰνεῖ.

417

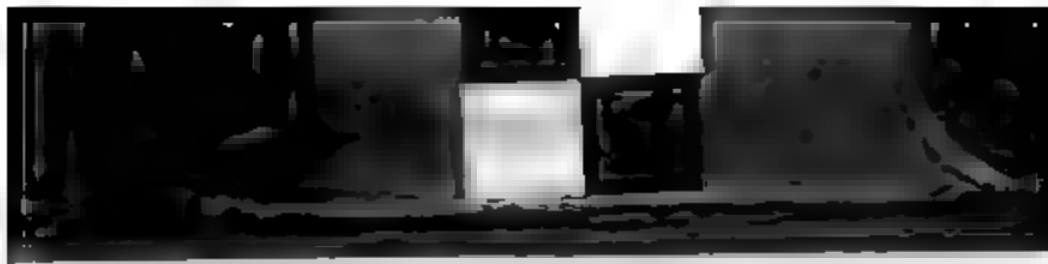
Hesychius, Χερσεύει : Σοφοκλῆς Οἰνεῖ (codex ἰονι) “Κείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς * *.” ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας αὐλὰς indicavi lacunam : nam exciderunt aliquot poetae verba, in quibus χερσεύει fuit.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Ἰπποδάμεια haec tragoedia ab solo nominatur Stobaeo (v. Fragm. 419.), nomine ducto ab secundaria fabulae persona. Sophocles non dubitandum quin Οἰνόμαον inscripserit, ut fecerunt Euripides et Attius, sive is Sophoclis sive Euripidis Oenomaum expressit. Fabulam de Oenomaο enarrarunt schol. Homeri Il. B, 104. Hyginus Fab. LXXXIV. alique ab Welckero indicati p. 353. Ad fabulam Sophocleam quum Aristophanes in Avibus alludat (v. Fragm. 423.), sequitur ante olymp. 91, 2. scriptam fuisse, quo anno Aves edidit Aristophanes. De Aeschine Oenomai Sophoclei actore v. ad Fragm. 425.

418

Apollonius de pronomine p. 330. ubi de pronomine ἰ agit, ἀξιοπιστότερος ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομάφ “εἰ μὲν ὡσεὶ θασσονα εἶδωσ εἰτεκοι παιδα.” Scholiasta Homeri Iliad. X, 410. Σ. Οἰνομάφ “ἢ μὲν ὡσεὶ θάσσο. ἢ δὲ ὡσιτέξου παιδα.” ἔστιν οὖν δίφθογγον. Sophoclis igitur verba fuerunt

Ἡ μὲν ἕως ἰ θάσσον, ἡ δ' ἕως ἰ τέκος καίδα.

Loquitur de duabus matribus, quarum sui utraque filii celeritatem praedicabat. Quod quo consilio fecerint ex fabula notissima de Oenomaos apertum est.

419

Stobaeus XXVII, 6. Σ. '1.

Ἵρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη· δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν καὶ θεοὺς ἀμαρτάνει.

V. 1. προστεθέντος] προτεθέντος libri optimi. 3. καὶ περιρῆι
pro καί. In codice Scor. plene καὶ εἰς.

420

Athenaeus IX. p. 410 c. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ὃ τὰς χεῖρας
ἐπιπέμπουσιν ὠμολίην.—Σοφοκλῆς Οἰνόμαος

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκεκαρμένον.

Ad hunc v. spectat Hesychii glossa, Σκυθιστὶ χειρόμακτρον : οἱ
Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων (sic Lennepius cor-
rexerit pro λαμβανομένων πολλοῖς ὄν) τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν
(ἐκδέροντες τοῖς δέρμασι Lennepius) ἀπὸ χειρομάκτρον ἐχρῶντο.
Scholiasta Pindari Isthm. IV, 92. τὸν Ἀνταῖον φησι τῶν ξένων τῶν
ἠττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τούτο γὰρ
ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν—οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.

421

Athenaeus XIII. p. 564 b. Σοφοκλῆς δὲ πού περὶ τοῦ κάλλους
τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἰπποδάμειαν φησιν

Τοῖνδ' ἐν ὄψει λίγγα θηρατηρίας
ἔρωτος, ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐκβάλλεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτῆ δ' ἐμέ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμοῖν, ὅτε τέκνονος
παρὰ στάβην ἰόντος ὀρθοῦται κανῶν.

V. 1. λίγγα Erfurdcius, recte, ut videtur : v. Lobeck. Paralip.
p. 110. 3. ἐκβάλλεται] εἰθ' ἄλλεται codex. ἐκβάλλεται Ruhn-
kenius collato Phrynicho (in Bekk. Anecd. p. 40, 20.) ἐκβάλ-
πεσθαι ἔρωτι· οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. ubi ἐκβάλλεσθαι Bekkerus
edidit : quod probabilius. Sic ἐκθερμαίνεσθαι ἔρωτι ποῦτις θεσπ-

tur quam ἐνθερμαίεσθαι, quod legitur Trach. 368. ἐντεθέρμανται πόθῳ, nisi hic quoque ἐκτεθέρμανται scribendum. Ὡς ἐμέ Brunckius pro δέ με. 4. μετρῶν Valckenarius pro μέτρων.

422

Pollux X, 55. Τὴν ψήκτραν—εἶρηκε Σ. ἐν Οἰνομάῳ

Διὰ ψήκτρας σ' ὄρω

ξανθὴν καθαίρουσ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχόε.

423

Aristophanes Avibus 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,

ὡς ἂν ποταβεῖην ὑπὲρ ἀπρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶσμα λίμνας.

Haec e Sophoclis Oenomaο esse scholiasta annotavit, ἐν τοῖς Καλλιστράτον ταῦτα ἐξ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους.

424

Diogenes Laert. in vita Arcesilai IV, 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον εἰπόντα τι ἀγνοεῖν ἔφη

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι

θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῆ.

ἴσται δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους. Eadem (ex Diogene) Suidas in Διέξοδοι et in Λήθουσι. Omisso poetae nomine attulit Plutarchus Moral. p. 718 a. qui Sophoclis scripturam servavit πλήθουσι. V. 2. τόκος παρῆ] παρῆ τόκος Plut.

425

Hesychius, Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης (p. 307.) Αἰσχίην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περυσσῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον. Conf. gramm. in Bekk. Anecd. p. 184, 3. 211, 32. et Vitam Aeschinis p. 2, 1. 5, 7. ed. Oxon.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

De Palamede copiosae sunt narrationes scholiastae Euripidis Or. 422., Philostrati Heroic. p. 708., Tzetzae ad Lycophronem 384., Hygini Fab. CV. Idem argumentum Aeschylus et Euripides tractarunt. De Sophocleo Palamede dixit Welckerus p. 129.-135.

De loco ab Eustathio ex hac fabula allato vide ad fragm. 380.

426

Ammonius p. 76. ἴσθι καὶ γίνου διαφέρει.—τάσσοισι δὲ ἄμωι
καὶ ἐπὶ τοῦ γίνου τὸ ἴσθι. Σοφοκλῆς ἐν Παλαμήδῃ

Ἐβφημοι ἴσθι μόνων ἐξορμημένη.

Verba Σ. ἐν Π. suppleta ex codice Musei Britannici.

427

Hesychius, Ἄκιστρον : φάρμακον. Σ. Παλαμήδῃ.

428

Hesychius, Δροπά : δροπτά. Σ. Παλαμήδῃ. Blomfieldus, Ἄδρο-
πα : ἄδροπτα. Apud Suidam s. v. δροπταίζω legitur Δροπά (nata
sic ex aliquot codd. et Zonara p. 572. corrigendum pro δρο-
πτά) et explicatur per δροπτά.

ΠΑΝΔΩΡΑ Η ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Ex mythographorum de Pandora narrationibus non per-
spicitur quomodo fabulam composuerit Sophocles, de qua in-
certa est conjectura Welkeri in Append. ad Trilog. p. 314.
Drama fuisse satyricum fragmenta docent monuitque Boeck-
hius in libro de Tragicis p. 129.

429

Athenaeus XI. p. 476 c. ubi de voce κέρας proculum signifi-
cante, Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρα

Καὶ πλήρεις ἐκπιόντι χρύσειον κέρας

τρίψει γέροντα μαλθακῆς ὑπ' ἄλγους.

430

Pollux X, 44, Ἄμεις, ἢ Σ. ἐν Πανδώρα ἐνουρήθραν καλεῖ. Lexi-
con MS. Paris. apud Brunckium, (i. e. Tzetzes in Walzii Rhet.
vol. VII. p. 735. sive ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 60.)
Ἄμεις, σταμνίον, φ' ἐνουρούσι. Σ. δὲ ἐν Πανδώρα ἐνούρηθρον καλεῖ,
Ἀλοχύλος δὲ οὐράην. Ἐνουρήθρον apud grammat. in Cramerii
Anecd. Paris. vol. 4. p. 12, 13.

431

Hesychius, Κεχλήωμαι : πίδακας δίδωμαι, συνέρραμαι τοὺς πίδακας.
—καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σ. Πανδώρα ἢ Σφυροκόποις. Sic haec
nunc ex Musuri interpolatione leguntur. Codex κεχλήωμ . . .

πόδας. δέδεμαι συνερράμενος τοὺς πόδας—καὶ χήλευμα τὸ σπήτιον etc. Quae sic sunt emendanda, κεχήλευμαι πόδας : δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας.—καὶ χήλευμα τὸ ὀπήτιον etc. ut Pollux VII, 83. annotavit, ὀπήτια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί. Lemma glossae Hesychii κεχήλευμαι πόδας haud dubie ipsum quoque ex tragoedia petitum est, sive Aeschyli sive Sophoclis

432

Scholiasta Hippocratis apud Foesium in Oeconomia v. Ὀργασμός (s. ap. Littré vol. 5. p. 480. ex cod. Paris. E.) : Ὀργασμός : μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα λέγων

Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

ἄρχου codex Par. : ἄρχον apud Foesium, unde ἄρχον Huschkius in dissertatione de Archilocho p. CCVI. comparatis Horatii verbis Odar. I, 16, 13. Fertur Prometheus addere principi limo—. Phrynichus in Bekk. Anecd. 53, 31. Ὀργάζειν πηλόν : τὸ διαβρέχειν. οὕτω γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. Pollux VII, 165. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Fortasse ex eadem fabula est fragmentum apud Etymolog. M. p. 629, 34. ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἐστὶ καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφοκλῆς “Θέλοισι πηλὸν ὀργάσαι.” ubi Etymol. Gud. p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι.

In alio ad Hippocratem scholio verbum βλίσσειν ex Sophoclis Pandora affertur : quem locum infra exhibebimus fragm. 856. De verbo ὀργάζειν videnda quae Cobetus dixit Mnemos. vol. IX. p. 39.

ΠΕΛΙΑΣ (?).

433

Erotianus p. 304. Παιδικὸν πάθος : παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν ὅθεν καὶ Σ. ἐν Περίᾳ φησὶ “Λευκὸν αὐτὴν ὧδ’ ἐπαίδευσεν γάλα.” De loco Hippocratis ad quem Erotiani glossa spectat (vol. 1. p. 244. ed. Ermerins.) et de usu verbi παιδεύειν pro ἐκτρέφειν dixit Cobetus Mnemos. vol. IX. p. 84. Nomen fabulae Sophocleae ex Πηλεῖ corruptum esse conjecit Hermannus in Praefat. ad Eurip. Alc. p. xvii. Contra Welckerus p. 340. eandem dici fabulam conjicit quae ab aliis Ῥιζοτόμοι appelletur, in qua Peliae praecipuas partes fuisse probabile est, ut illic dicitur.

λευκόν] λευκόν codex Paris. 2614. εὐ λευκόν Welckerus p. 343.
λευκόν γάρ Cobetus. εὐ Welckerus pro εὐ.

ΠΗΛΕΥΣ.

Argumentum videtur fuisse Peleus ab Archandro et Architele Acasti filiis pulsus. Scholiasta cod. Vat. 909. Euripidis Tro. 1118. ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ Ἀκάστου φησὶν ἐκβεβλήσθαι τὸν Πηλέα· εἰσὶ δὲ οἱ φασὶν ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων Ἀρχάνδρου καὶ Ἀρχιτέλους κατὰ τὸν καιρὸν ὃν ἔμελλον Ἕλληνας ἐξ Ἰλίου ἐπαμέναι, ἐξεληλάσθαι Horatius Epist. II, 3, 95. et tragicus plerumque dolet sermone pedestri | Telerhus et Peleus, quum pauper et exul uterque | proivie ampullas et sesquipedaliam verba. Aristot. Poet. c. 18. p. 1456, 2. τραγῳδίας δὲ εἶδη εἰσὶ τέτταρα· τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. ἡ μὲν πεπλεγμένη—ἡ δὲ παθητικὴ—ἡ δὲ ἠθικὴ, οἷον αἱ τε Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς. NAUCK. Tragoediam eandem fuisse quae ab aliis Φθιώτιδες appelletur demonstrare studuit Welckerus, qui de utriusque fragmentis dixit p. 205.—210. Eadem Matthiae opinio fuerat in annot. ad Pelei Euripidis fragmenta.

434

Clemens Alex. Strom. VI. p. 748. schol. Aristoph. Nubium v. 1419.

Πηλέα τὸν Διάκειον οἰκουρὸς μόνη
γερονταγωγὴ κάναπαιδείω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Versum 2. (quem imitatur Plutarchus Vit. Nicias c. 2.) attulit Trypho in Walzii Rhet. vol. 8. p. 741. (conf. Cocondrium ib. p. 784.) et utitur eo Aristophanes Equit. 1098.

Καὶ μὴν ἔμαντὸν ἐπιτρέπω σοι τοιῶντι
γερονταγωγίην κάναπαιδείω πάλιν.

Ex quo sequitur Peleum ab Sophocle ante olymp. 89, 1. scriptum esse, quo anno Equites edidit Aristophanes.

435

Aristophanes Avibus v. 852.

Ὅμοροθῆ, συνθίλω,

συμπαραινέσας ἔχω,
 προσόδια μεγάλα
 σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
 ἴτω δὲ Πυθιάς βοὰ θεῶ.

ubi scholiasta, Ὀμορορθῶ : Σοφοκλέους ἐν Πηλέως, ἀπὸ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. et ad v. 5. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

436

Stobaeus CXXI, 9. Σ. Π.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

437

Harrocratio, Ξηραλοιφεῖν:—τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεισθαι—Σ. Π.

Καὶ ξηραλοιφῶν εἴματος διὰ πτυχῶν.

438

Stephanus Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας.—ὁ πολίτης Δωτιεύς—τὸ θη-
 λυκὸν—Δωτιάς, ὡς Ἰλιάς τοῦ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ

Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος.

439

Stephanus, Κυκνίτις (χώρα Θεσσαλίας addit Meinekius): ἦς ὁ
 Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ καὶ ἐν Ποιμέσι “Βοὴν Κυ-
 κνίτιν.”

440

Antiatticista p. 106, 13 Λιποψυχεῖν: Σ. Πηλεῖ.

441

Antiatticista p. 107, 30. Μὴ νόμισον: ἀπὸ τοῦ μὴ νομίσης. Σ. Π.
 καὶ “μὴ ψεῦσον.” Locum alterum ex Peleo servavit scholiasta
 Aristoph. Thesmoph. v. 870.

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ· μὴ μ' ἔλῃς ἀνευ δορός.

442

Aristoph. Nub. 1154. Βοάσομαί τᾶρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. ἰὼ
 κλάετ', ὄβολοστάται. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου ἐπιφέρει
 γὰρ “ἰὼ, πύλαισιν ἢ τις ἐν δόμοις.” Codex Venetus Σοφοκλέους,
 minus probabiliter.

[ΠΑΤΝΤΡΙΑΛ. Vide ΝΑΥΣΙΚΑΑ.]

ΠΟΙΜΕΝΕΣ

443

Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμένῳ ἐπὶ τοῦ Ἐκτοροῦ ἀναγεθῆναι τὸν Πρωτεστιάον. Quibuscum comparanda Procli notatio Chrestom. p. 456. ἕνεκα ἀποβαιοῦσας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργουσι οἱ Τρῶες, καὶ θύσκει Πρωτεστιάος ὑφ' Ἐκτοροῦ. ἕνεκα Ἀχαιεὺς αὐτοὺς τρέπεται ἀπὸ τῶν Κίρκου τὸν Πρωτεστιάον. Quibus indiciis usus Welckerus conjecturas de singulis fabulae partibus proposuit p. 113.—117. Drama ex eo genere fuisse, quod satyrorum locum in tetralogia tenebat, qualem Alcestem Euripidis fuisse hodie scimus, conjecit Hermannus in Schneidewini Philologo vol. II. p. 135.

444

Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὕτε γὰρ ἐκ τέχνης τῶς μαθηθεῖσιν ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὸ βαλλῆν λέγοντες, ἰὸ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀνούσαντες. Hesychius, Βαλλῆν: βασιλεὺς Φρυγιστί. Utitur hoc vocabulo Aeschylus Pers. 657. Βαλλῆν ἀρχαίως, Βαλλῆν Ἐλβ Ἰωῦ, ubi male codex Βαλῆν simplici λ.

445

Harpocratio in Νάνκω. Ὅτι γὰρ θαλλῶ χαίρουσιν αἱ αἴγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμένῳ

Ἐσθιωὺς γὰρ πρὶν τῶν αἰλιτῶν ὄρων,
θαλλῶν χμαίρη προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδαν στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν.

“Leguntur hi versus etiam apud Athenaeum XIII. p. 587 a. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αἰλιτῆν: τὸν τῆς κόβρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων.” BRUNCK. V. 1. αἰλιτῶν scripsi cum Bekkero pro αἰλιτῶν. Vide hoc voc. Meinek. ad Steph. Byz. s. v. Αἰλή p. 146. 2. χμαίρη] In χλίω vel χλίωσ corruptum in codicibus Harpocratiois. χμαίρη Nauckius. νεοσπάδα Casaubonus. νέος καὶ ἄνα Athenaei codex, νεόσπαδα ἄνα.

Harrocrat. 3. παραλίαν pro παρ' αλίαν Harrocrationi restitutum ex codicibus. ἀκραν] πέτραν Harrocratio.

446

Athenaeus VII. p. 319 b. Τῶν πηλαμύδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιήσιν

Ἐνθ' ἡ πάροκος πηλαμύς χειμάζεται,
πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὠραία θέρουσ
τῷ Βοσπορίτῃ· τῆδε γὰρ θαμίζεται.

V. 2. πάραυλος] Legebatur πάροκος. Correxit Bergkius ex Hesychio, Πάραυλος· πάραυλος Ἑλλησπόντου ὠρα θέρουσ· ἢ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα. 3. τῆδε] τῆδε Nauckius. Hesychius, θαμίζεται : ὀμιλεῖ.

447

Plutarchus Vit. Agidis c. 1. p. 795 b. Οἱ Σοφοκλείους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπότηται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπῶντων κλύειν.

448

Suidas, Ἀμφήμερον: τὸν ἀμφημερῶν πυρετὸν. Σ. Π.

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

449 a.

Scholion Soph. Aj. 581. ex cod. Florentino G. ab me editum Schol. vol. II. p. 90. Οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἐπιφραδαῖς χρῆσθαι τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιήσιν,

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἰδᾶ πω τυχεῖν.

οἰδᾶ πω] Codex οἰ π̄. Correxī οἰδᾶ πω, quod certum est. Minus certa proximi vocabuli emendatio est. Sensus postulat μύσαν, quod Meinekīus proposuit, vel simile quid. Apud Suidam, qui hoc scholion excerpserit s. v. θρηνῶν, legitur οἰδᾶ που χανόν.

449 b.

Schol. Aristoph. Equit. 1147. Κημός—πλέγμα τι ἐκ σχοιρίων γινόμενον ὁμοιον ἠθμῷ, φ̄ τὰς πορφύρας λαμβάνουσιν—ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὡς φησιν Ἡρωδιανὸς παρατιθέμενος τὰ Σοφοκλείους ἐκ Ποιμένων

Κημοῖσι πλεκτοῖς παρφύρας φθείρα γίνεαι.

Sic codices: editio Aekina· τὰ ἐκ Παλίας Σοφοκλέους. Compara-
randa Hesychii gl. Κημῆς.

450

Photius p. 307, 17. et Suidas, Καῖω: κοπιῶω. Σ. Ποιμίω
Ἐκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι φησιν
Ἦδὺ ξαῖῃσαι καὶ προσηυμῶσαι χεῖρα.

Hesychius, Καῖῃσαι: κοπιῶσαι.

451

Herodianus περὶ μοθήρων λέξεως p. 11, 3. Πασιδίαιος—Σοφα-
κλῆς Ποιμίσι

Τειχῶν καὶ δὴ τοῖς Πασιδίαιος
θρηγκοῦς ἀποσεισαμένη.

V. 1. codex τυχῶν, i. e. τειχῶν. 2. Aut caesuram neglexit poeta
aut, quod probabilius, verbum (fortasse ἔλαθεν) omisit gram-
maticus, nisi ἀποσεισαμένη θρηγκοῦς scribendum cum Lehrσιο.

452

Hesychius, Ἀπαλῶσαι: ἀφανίσαι. Ποιμίω (codex ποιμίωω).

453

Antiatticista p. 84, 10. Βᾶρις: κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σ. ἐν Ποι-
μίσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρους ἐπιβεβηκότα. De
hoc vocabulo dixit Lobeckius ad Phrynichum p. 609.

454

Hesychius, Βερέκυστα βρόμον: Φρύγιον αἶδον. Σ. Π.

455

Stephanus, Γραικός: ὁ Ἕλληρ—Γραῖκες δὲ παρὰ Ἀλεμῶν αἱ τῶν
Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμίω. Conf. fragm.
933. et v. L. Dindorfium in Thesouro a. v. Γραῖξ.

456

Ἰαυα: vide fragm. 54.

457

Βοῖν Κυκρίτω: vide fragm. 439.

458

Πελλός: vide fragm. 122.

459

Etymol. M. p. 652, 12. Παρασάγγαι:—παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰαυ-
α

Ἐτυμολογικῶν ἀντιρρομικῶν Ἐτυμολογικῶν (Glad. p. 452, 31.) ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. **Andromacham Sophoclis nemo praeter Etymologicum memorat, cujus auctoritatem valde dubiam reddit locus grammatici in Appendice ad Photium p. 674, 25. σαγγάνδαι (ἀσάνδαι Nauckius) δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμήσι καὶ Εὐρεπίδης ἐν Σκυρίαῖς παρασάγγας αὐτοῖς καλοῦσιν. Sophoclis verba fortasse servavit Hesychius, Παρασαγγιλόγη: οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι. ubi Παρασάγγη λόγη scribendum. Monuit Nauckius.**

460

Hesychius, Φοαικίους γράμμασιν: Σ. Ποιμήσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάρδος αὐτὰ ἐκ Φοαικίης κεκομκίναται.

461 a

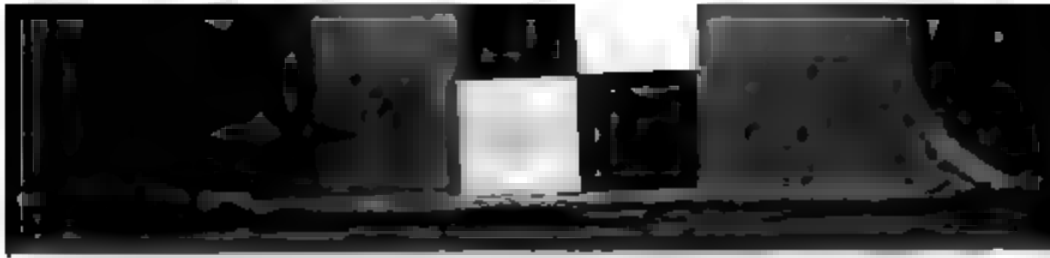
Etymol. M. p. 405, 32. Τὸ ψό ἐν Ποιμήσι Σοφοκλέους ἐπίφθεγμα. Memorant etiam Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 46, 18. et grammaticus in Cramerī Anecd. Oxon. vol. I. p. 118, 14. 343, 24.

461 b

Schol. Eurip. Androm. 276. (apud Cobetum p. 286.) ὁ Μαιίας τε καὶ Διὸς τόκος] ὁ Ἑρμῆς. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας ἐκείνης ἔνθα περὶ τοῦ μῆλου ἦλθον κριθησόμενοι Ἥρα τε καὶ Ἀθρηά καὶ Ἀφροδίτη παρὰ τῷ Πάριδι. τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμήσιν “Ἰδης δῆποτε μηλοτρόφῳ αγεῖναι τῇ εἰ τῆν τῆς Ἰδης τριολύμπιον ἄρμα.” ἔνιοι δὲ διεψεῦσθαί φασιν τῆν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλείδης. τρία γάρ ἐστι τῶν ἐπιχωρίων γυναῖα τὰ εἰς τῆν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάνατα. Verba poetae lacera sunt et corrupta. Spectat ad hunc locum Hesychius, Τριολύμπιον ἄρμα interpretatus τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐξενυμένον.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ Ἡ ΜΑΝΤΕΙΣ.

Argumentum dramatis fuisse Glaucum, Minois et Pasiphae filium, a Polyido, Coerani filio, obscurum ea de re oraculum recte interpretato, in vitam revocatum ex mythographorum narrationibus (Apollodori III, 3, 1. Hygini Fab. CXXXVI) intelligitur indiciisque fragmentorum quum Sophoclis tum Euripidis, qui idem argumentum in Polyido tractavit, confirmatur:

de quo dixit Welckerus p. 767.—777. Aristophanis quoque comoedia fuit Πολύιδος. Ad formam nominis quod attinet, non dubitandum quin Attici certe poetae constanter Πολύιδον, non Πολύειδον dixerint, quae forma hexametris dactylicis convenit.

462 a

Etymologicon MS. apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 200. (p. 1921. apud Gaisf.) et Cyrillus in Cramerī Anecd. Paris. vol. 4. p. 188, 29. Πολύιδος : οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶ (duo codd. φασί), πολυίδμων μάντις ἄν. οὕτω καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει (ὑπὸ Ἀριστοφάνους Cyrillus). μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξετος. καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν Μάντεσι συνίσταται

Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδος τῆ Κοιράνου.

V. 1. πρὸ χειρῶν] προχείρων Etym. codex Marcianus. πρόχειρον Cyrillus. 2. Codex τῆ κοιράνῃ. Correxit Welckerus in Zimmermanni Annalibus a. 1832. p. 216. Coeranus, Polyidi pater, memoratur ab Apollodoro 3, 3, 4. Pseudo-Plutarcho de fluviis 21, 4. Hygino fab. 136. Valde corrupta haec in Etymolog. Gud. p. 474. In Etymolog. M. p. 681, 24. παρὰ Σοφοκλέϊ “Ὅρῳ πρὸ χειρῶν Πολυίδος τοῦ μάντεως.” καὶ πάλιν “Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυίδος.” ubi codices Gaisfordi (p. 1921.) πολυίδω τῆ κοιράνου vel πολυίδω τῶ κοινάχου.

462 b

Grammaticus Bekkeri p. 361, 19. Αἰγύπτιον γῆρας :

Πρῶτον μὲν ἔψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,

ἔπειτα φαιώξαντα γογγύλον μόνον,

ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Σοφοκλῆς. V. 1. 2. affert Athenaeus II. p. 51 d. et ex eo Eustathius p. 835, 10. V. 1. μὲν om. Anecd. Bekk., ἀνθοῦντα om. Eustath. 2. γογγύλον Anecd. Bekk. στρογγύλον Eustath. 3. Pro altero hoc ἔπειτα aptius foret τέλος δέ, quod proposuit Nauckius. Versus ad hanc tragoediam referendos esse vidit Bergkiius, collata Hygini fabula 136. ex qua satis habemus haec verba apposuisse “Polyidus Coerani filius μου-

strum Bizanti (?) demonstravit : eum arbori moro similem esse : nam primum album est, deinde rubrum, cum permatu-
ruit, nigrum.”

462 c

Euripidis schol. ad Phoenissas 1256. Τῆς κύστεως τὸ στόμα
ἐρίφ δεσμοῦντες ἐπέτιθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται
καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Τὰς μαλλοδέτους κύστεις.

μαλλοδέτους Valckenarius. Legebatur μαλλοδετεῖς. Sed codices
μαλλοδέτας.

462 d

Herodianus περὶ μον. λέξεως p. 8, 35. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάν-
τεσι “ Ξουθός (ξανθός Bergkii Comm. de reliq. Comoed. Atticae
p. 129. ξυνετός Lehrsius) Φαμενός Τειρεσίου παῖς.” Metrum est
anapaesticum.

463

Stobaeus XXIX, 25. Σ. Μάντεων

Οὔτοι ποθ' ἀψει τῶν ἄκρων ἀνευ πόνου.

ἀψει] Legebatur ἤξει. Correxerit Nauckius in Schneidewini
Philol. vol. 2. p. 149. Οὐδέποτ' ἐφίξει Cobetus Nov. Lect. p.
295.

464

Porphyrus de Abstinencia II, 19. p. 134. edit. Rhoer. Καὶ
Σοφοκλῆς διαγράφων τὴν θεοφιλή θυσίαν φησὶν ἐν τῷ Πολυεῖδῳ

Ἦν μὲν γὰρ οἶδος μαλλός, ἦν δὲ κάμπελου

σπονδή τε καὶ ῥάξ εὖ τεθησαυρισμένη

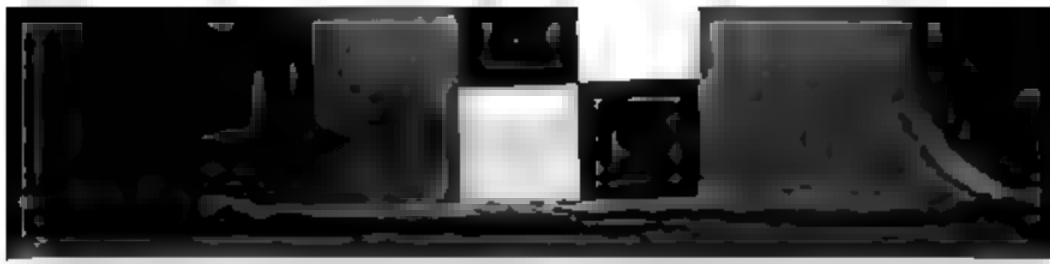
ἐνὴν δὲ συμμιγῆς ὀλαῖς παγκαρπία,

λίπος τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον.

ξουθῆς μελίσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Omisso nomine fabulae hos versus attulit Clemens Al. Strom.
IV. p. 565. V. 1. ἦν δὲ κάμπελου Brunckius. ἦν δ' ἀμπέλου
Porphyrus. ἦν δ' ἀμπέλων Clemens. 3. ἐνὴν—παγκαρπία]
ἐνὴν δὲ παγκάρπεια συμμιγῆς ὀλαῖς Porphyrus. 4. ἐλαίας]
ἐλαίου Clemens. 5. citat schol. Euripidis ad Phoenissas 115.
ubi ξουθοῦ.

465

Schol. Aristoph. ad Ranas 596. exscriptus ab Suida in γλάμων (et Zonara p. 438.) Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι ἐπὶ τῶν ὀρνέων
Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβῶν.

466

Hesychius, Ἀνταίας : πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σ. Πολυεῖδω. Non debet huc referri Hesychii glossa Ὑπ' ἀνταίας ab Ruhnkenio in Auctario.

467 a

Hesychius, Ἀραῖον : κατάρατον. ἐς τὸ
Ὅ πρόσθεν εἰλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νίκου.
οἷον ἀρὰν προσενερίβετο καὶ κατ' εἰχῆς. (Recte corrigitur κατευχῆν). Σ. Πολυεῖδω

467 b

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. I. p. 226, 6.
κλείω, ὅπερ οἱ Ἴωνες κλέω διὰ τοῦ η καὶ Θουκυδίδης καὶ τραγικοὶ, καὶ
Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι
Ψυχῆς ἀνοίξαι τὴν κεκλημένην πύλην.
οἱ κομμοὶ δὲ διὰ διφθόγγου. Codex κεκλισμένην.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

De argumento fabulae v. quae ad fragm. 472. dicentur.

468

Strabo X. p. 470. Ὁ δ' αὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένη, τὸν Ἔ' Αγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηναίων χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον

Σὺ Ἔ' αἰθε μίμναι πον κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποιμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θησαυρεῖ.

V. I. πον Xylander. Libri τοῦ vel τῆν. τῆδ' ἐπ' Ἰδαίῃ χθονί Welckerus p. 177.

469

Porphyrus apud Stobaeum Eccl. phys. I, 52. p. 1008. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταύτης, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένη τῆς τοῦ Ἀχιλλεῖος ψυχῆς εἰσάγει λέγουσιν

Ἄκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
 λιπούσα λίμνης ἤλθον ἠχούσης γόους,
 Ἄχέροντος ὄξυπλήγος ἄρσενας χοάς.

τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, ἄρσενας δὲ χοὰς τὰς οὐδὲν
 ἐκτρεφούσας. V. 1. Ἄκτὰς Jacobsius pro ᾧ τὰς. 2. 3. Apud
 Stobaeum λιπούσα λίμνης Ἄχέροντος ὄξυπλήγας ἠχούσα (ἔχουσας
 codex unus) γόους ἤλθον ἄρσενας χοάς. Heynius λιπούσα λίμνης
 ἤλθον, ἄρσενας χοὰς Ἄχέροντος ὄξυπλήγας ἠχούσας γόους.

470

Stobaeus XLIX, 13.

Οὐ γὰρ τις ἂν δύναιτο πρῶρατῆς στρατοῦ
 τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν
 ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
 οὐτ' ἐξεπομβρῶν οὐτ' ἐπαυχμήσας φίλος,
 βροτοῖς δ' ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι,
 πῶς δῆτ' ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὦν θνητῆς τε φύς
 Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος ;

V. 4. Libri ἐξ ἐπόμβρων vel ἐξ ἐπομβρῶν. Verbo ἐξεπομβρῶν uti-
 tur Tzetzes Hist. 3, 59. 5. δ' addidit Dobraeus et λόγον δί-
 κην scripsit pro δίκην λόγων. ὄφλοι Brunckius. ὄφλαι libri.
 6. ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὦν Meinekius. ἐγὼ θνητὸς γ' ὦν ἐκ Α. ἐγὼ θνητὸς
 γ' ἂν ἐκ libri ceteri.

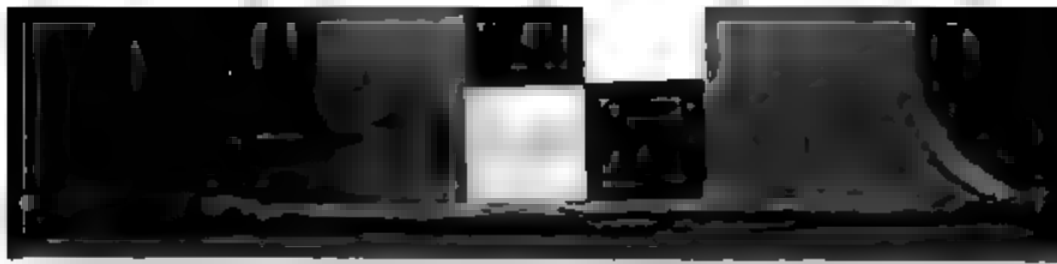
471

Schol. Apollonii Rhodii ad II, 1121.

Ἄπ' αἰθέρος δὲ κατὰ λυγαίου νέφους.
 νέφους] σκύτους in apographo Parisino. κρέφους Meinekius.

472

“ Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus XV, 7. (Ruhn-
 kenio iudice) Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου
 καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημίας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν
 ἀπόπλου τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγο-
 μένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur
 Achillis umbra [v. Fragm. 469.], quodque apud Euripidem
 narratur initio Hecubae, id Sophocles spectatorum subjecerat
 oculis.” BRUNCK. His indiciis usus conjecturas de structura

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

111

fabulae Sophocleae proposuit Welckerus p. 176.—183. Schol. Eurip. ad Hecub. v. 1. (apud Cobetum p. 251.) τὰ περὶ τῆν Πολυξέην ἔστι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὐρεῖν.

473

Etymolog. M. p. 120, 48. Ἄπειρος :—λέγει δὲ Ὀρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξέην.

Χιτῶν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶς.

474

Harrocratio, Ἑκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑαστοι πατρίδας : ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. εἰ γὰρ λοραυνόμενοι τισιν εἰώθεσι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σ. Πολυξέην.

475

Hesychius, Παράρυμα : Σ. Πολυξέην παράρυμα ποδός, ὡς κρημαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος (sic Tollius pro ἄρματος) πρὸς κάλλος. τινεὶ δὲ σχοιῶν ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα. Adde Phot. p. 389, 1. Παράρυμα ἑποδός : τὰ ὑπόδημα τὰ βυόμενα τοὺς πόδας.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Priamum tragoediam quum etiam Philocles, aequalis Sophocli poeta, scripserit, nihil causae est cur Sophocles scripsisse negetur, quod fecit Welckerus, qui aliam quandam Sophoclis tragoediam (fortasse Σίωνα), in qua Priami partes fuerint, a Polluce et scholiasta Aristophanis Πριάμων appellatam esse coniecit p. 158.

476

Scholiasta Aristoph. Vespar. v. 288 : Ἐγχυριεῖς : ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐποκτεῖναι χυριεῖω ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ.

477

Pollux X, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκείη, λείαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem VII, 118. Καὶ λατίστους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατίστων ἐνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

De Procridis, Erechthei filiae, et Cephalī, Deionei filii, amo-

ribus v. Pherecydes apud schol. Homeri Od. A, 321. et Ovidius Metam. VII. 694.—862. quorum ex narrationibus probabiliore de argumento fabulae Sophocleae conjecturas fieri posse quam ex Apollodori (III, 15, 1.), Antonini Liberalis (c. XLI.) et Hygini (Fab. CLXXXIX.) narrationibus recte monet Welckerus p. 388.

478

Pollux IX, 140. Ἐπιτιμητής—Σοφοκλῆς εἰπὼν ἐν τῇ Προκρίδι “Κολασταὶ κάπιτιμηταὶ κακῶν.” Eadem nomina conjunctim Euripides Suppl. 255. τούτων κολαστὴν κάπιτιμητήν, ἀναξ.

RIZOTOMOI.

Argumentum hujus tragoediae fuisse Peliam veneficis Medae artibus interfectum recte conjecisse videtur Welckerus p. 340: unde fragmentum ab Erotiano ex Pelia allatum (433.) ad hanc fabulam refert. Chorum fabulae manifestum est ex ῥιζοτόμοις fuisse compositum, veneficas quibus Medea uteretur herbas praeparantibus: quod Welckerus p. 342. illustrat p. 342. collato Theophrasti de ῥιζοτομίᾳ loco Hist. Pl. VIII, 6. memorataque Epimenidis ῥιζοτομίᾳ. Aesculapium ῥιζοτόμον appellat Hercules apud Lucian. Dial. Deor. 13.

479

Macrobius Saturnal. V, 19. Sophoclis autem tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem, ipsas autem herbas aeneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὄπδον ἀργυρεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκίοισι κάδοις δέχεται.

Et paullo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς,

ἀε ἦδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
 γυμνή χαλκίοις ἤμα δρεπάνοις.

V. 2. "Verbis ὁπὼν ἀργωεφῆ significari videtur faeculenti quid-
 dam, quod Hippocratici δμίχλας dicere solent, Latini nubecu-
 las." Lobeck. Paralip. p. 50. V. 4. καλυπταί] καλυπταί in
 libris. 5. τομάς hoc loco omittit codex Paris. 6371. 6.
 ἀλαλαζομένη] ἀλολυζομένη Ellendtius. 7. τομάς post δρεπάνοις
 lectum delevit Valckenarius.

480

Schol. Apollonii Rhodii II, 1213. "Οτι δράκονσι καὶ δρυῖν κλά-
 δω στέφεται ἢ Ἐκάτη καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποιήκει
 λέγοντα

Ἥλιε δέσποτα
 καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
 Ἐκάτης ἔγχος, τῷ δὲ Ὀλύμπου
 πωλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναίουσ'
 ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
 δρυὶ καὶ πλεκταῖς
 ὤμων σπείραισι δρακόντων.

V. 2. εἰνοδίας] ἐνοδίας codex. 3. τῷ Brunckius pro τό. τὸ δὲ
 Ὀλύμπου Valckenarius. 4. πωλοῦσα φέρει H. Keilius. πωλοῦ-
 σα φέρει codex. πάλλουσα φέρει Dobrzens. 5. δρυὶ Ellendt-
 ius pro δρυσί. πλεκταῖς—δρακόντων] κλειστοὺς ὄμων σπείρουσι
 δράκοντας codex. Correxerit Valckenarius, qui πλεκτοῖς scripsit et
 σπείρησι.

481 a

Hesychius, Ἀϊστώσας : διαχίας καὶ τήξας. Σ. Ῥιζοτόμοις "Κόρον
 αἰστώσας (codex ἰστώσας) πῦρ." Scribendum κηρὸν αἰστώσας (vel
 ῥιστώσας) πηρὶ cum Kustero.

481 b

Plinius Hist. Nat. XXI, 88. Sophocles ovium poeta venena-
 tum id (trifolium) dicit. Ad Ῥιζοτόμοις probabiliter rettulit
 Nauckius.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.)

De argumento dramatis facile est conjecturam facere ex narratione Apollodori I, 9, 7. et Hygini Fab. LXI.

482

Athenaeus XI. p. 487 d. Καλεῖται δὲ μάης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως

Τὰδ' ἐστὶ κρισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

V. 3. χάλκειον scripsi pro χαλκείον.

483

Galenus vol. IX. p. 385. Πέμφιξ δοκεῖ ἐπὶ τῆς προῆς Σοφοκλῆς λέγειν—ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις

Καὶ τάχ' ἂν κεραυνία

πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσσομίας λάβοι.

—ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός.

V. 1. κεραυνία πέμφιξι libri. Correxuit Porsonus. 2. δυσσομίας] δυσσομία Madvigius. δυσσομβρίας Nauckius. λάβοι] βάλοι Brunckius. 3. πᾶσαν] πλήσας Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ὄψιν ἀγγέλω Bentleyius pro ὄψιαγέλων.

484

Hesychius, Θῆμα : θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σ. Σαλμωνεῖ.

485

Hesychius, Καρικοὶ τράγοι : ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σ. Σαλμωνεῖ. εἰ ἡμ ἄρα εἶπε συγχέων (sic Meinek. pro ἄρα ὑποσυγχέων) τοὺς Κιλικίους.

ΣΙΝΩΝ.

De Sinonis dolo quo Trojanos fefellerit v. Virgil. Aen. II, 57.—198. 233.—265. Hygin. Fab. CVIII. Quintum Smyrnaeum XII, 238. XIII, 23. ab Welckero indicatos p. 157. Proclus in Chrestom. p. 461. ex Arctino, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς

ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὸς προσποιήτος. οἱ δὲ ἐκ Τειρέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

486

Hesychius, Αἰθίσσειν : ἀπασείων Σίνων Σοφοκλῆς. Idem, ἄναθίσσειν : ἀπασείων. Σ. Σίνων.

487

Hesychius, Ἀξίστους : τραχίας. Σ. Σίνων (codex σιών.)

488

Hesychius, Ἄρρητον : ἀφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρητον, ἀφρονον, αἰσχρόν. Σ. Σίνων. Ejusdem glossae, Ἄρητῶν : βλαβερόν, πολυχρόνιον, adjectum Σοφοκλῆς συνάντημον ὕστερος, i. e. Σ. Σίνων ἀνιστόρητος, verbis ex altera glossa huc illatis. Quod vidit Albertus.

489

Hesychius, Ἐνθρίακτος : ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθρίακτος(ῖ). Σ. Σίνων.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphum, drama satyricum, etiam Aeschylus et Euripides scripserunt. Sophocleum solus memorat uno loco Hesychius : ut incertum sit utrum Sophocles quoque hoc argumentum tractaverit, an poetarum nomina permutaverit grammaticus, ut monuit Welckerus p. 402.

490

Hesychius, Ζεύγος τριπάρθενον : Εὐριπίδης Ἐρεχθεὶ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων." Ἀριστοφάνης Ὀραὶ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεύγος εἶθηκε "Ζεύγος τριδουλον." Codex χαρίτων ζυγῶν. Recte restitutum τριζύγων, collato Eurip. Hel. 357. τριζύγοι θεαῖσι, et Macedonio Anth. Pal. XI, 27. τριζυγίαι Χάρτες.

ΣΚΥΘΑΙ.

Argumentum dramatis ex Argonautarum fabula petiitum fuisse fragmenta docent. Dixit de eo Welckerus p. 337.—340.

491

Schol. Apollonii Rhodii IV, 223. Φερεκίδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μήδειαν φησὶν ἄραι μικρὰν τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐπεὶ δὲ εἰδιώχθησαν, ἀφάρξα

καὶ μελίσσοντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει “Οὐ γὰρ ἐκ μῆτρὸς κοίτης ἔβλαστον, ἀλλ’ ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκεν (codex βλάστεσκεν), ἣν Εἰδυία πρὶν ποτε Ὀκεανοῦ κόρη τίκεν.” Ex tetrametris, ut monuit Valckenarius Distr. Eurip. p. 224. qui κοίτης deleuit et Ἰδυία pro Εἰδυία scripsit. “Idyiam Medeae matrem facit Hesiodus Theog. 958–962. quicum consentiret Sophocles, si τὴν δ’ pro ἣν legendum esset [ut est in duobus apographis]. Schol. Apoll. Rh. III, 242. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος (λέγει) Ἐκάτην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προεῖρηται, Σοφοκλῆς Νείαιραν μίαν τῶν Νηρηΐδων, Ἡσίοδος δὲ Ἰδυίαν. Quae dubitari potest utrum de Apsyrti an Medeae matre intellegenda sint.” НАУСК. De Apsyrtio in alio scholio ad locum priorem, Φερεκίδης ἐν ἐβδόμῃ φησὶ διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον καὶ μελίσσοντας ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα σφαγῆναι.

492

Schol. Apollon. Rhod. IV, 284. Ἐκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιον, οὐδὲ διὰ Ταναΐδος ἔκλευσεν (ἐκπλεῦσαι H. Keilius), ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ’ ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. Schol. Dionysii Per. 10. Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ὑπὸ τούτου (τοῦ Ταναΐδος) διορίζεσθαι φησι τὰς ἠπείρους.

493

Athenaeus V. p. 189 d. Καλοῦσι δ’ ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὡς περ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφοκλῆς Σκύθαις

Κρημνοὺς τε καὶ σήραγγας ἠδ’ ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Feminino etiam in Trach. 100. usus est ποτιίας αὐλῶνας, ubi in cod. superscriptum est ους.

494

Erotianus p. 96. Ἀχιλλεῖδες : κριθῶν εἶδος, ὃν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἀχιλλεῖων Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνης (v. 819.) καὶ Σ. Σκύθαις.

495

Hesychius, Ἀψάλακτος : ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκρότητος. Σ. Σκίθαις. Idem Ψαλακτόν : οὐκ ἀνερείωητος. Alterius glossae lemma esse debebat οὐκ ἀψάλακτος. Recte apud Photium p. 359, 5. οὐκ ἀψάλακτος (codex ἀποψάλακτος) : οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀρράπιστος. et grammaticus in Bekk. Anecd. p. 475, 31. ἀψάλακτος : ἀψηλάφητος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

In locis grammaticorum partim Σκυρίαῖς partim Σκυρίοις.

496

“Notum argumentum fabulae. Vide Hyginum cap. XCVI. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Seyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit : Σκύρος, νῆσος, ἣν ὁ θεὸς Σοφοκλῆς ἀνεμόδεα καλεῖ.” BRUNCK. Conjecturas de compositione fabulae deque personis quae in ea prodierint exposuit Welckerus p. 102-107.

497

Plutarchus Moral. p. 34 d. Τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα τὴν ἐν Σκύρῃ καθήμενον ἐν ταῖς παρθέναις γεγενημένην ἐπίπληξεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος

Σὺ δ' εἶ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεμένης γένους,
 ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς ;

Iterum hos versus, quos ad fabulam Sophocleam probabiliter rettulit Brunckius, affert Plutarchus p. 72 e. praemissis verbis, Ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεύς. Ubi κατασχύνων pro ἀποσβεμένης scriptum.

498

Stobaeus LI, 24. Σ. Σκυρίοις
 φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

499

Stobaeus LIX, 3. Σοφοκλέους Σκυρίων
 Οἱ ποιηταὶ τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
 οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων
 πλοῦτου ποτ' ἐν νείμειν ἀξίαν χάριν.

λεπταῖς ἐπὶ ῥιπίσῳ ἐμπολὰς μακρὰς
 αἰὲ παραρρίπτοντες οἱ πολὺφθοροὶ
 ἢ ᾿σωσαν, ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

V. 1. Οἱ est in B, ἢ in Scor., neutrum in A. 2. θεῶν νέμων] βροτῶν γέμων Meinek. 4. ἐπὶ ῥιπίσῳ] Libri ἐπιρροπήσῳ vel ἐπιροπήσῳ. Correx. Meinek., collato de mensura syllabae penultima, quae plerumque corripitur, Herodiano περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 299, 10. Τὸ μέντοι καρὶς καὶ ῥιπίς ἢ μὲν κοινὴ συνήθεια ἐκτείνει, ἢ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει. 6. ἢ ᾿σωσαν Porsonus pro ἢς ὡς ἄν.

500

Stobaeus CXVI, 28. Σοφοκλέους Σκυρίων
 Οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἶον ἢ πολλὴ ζῶη.
 ζῶη pro ζωή restituit Porsonus.

501

Stobaeus CXXIV, 17. Σοφοκλέους Σκυρίων
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακὰ
 καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναί,
 ὁ χρυσὸς ἦσσον κτήμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν
 νῦν δ', ὦ γεραῖέ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
 τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
 κάμοι γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριον
 ἀνήκτ' ἂν ἐς φῶς.

V. 1. κλάουσιν et v. 3. κλάειν scripsi pro κλαίουσιν et κλάειν. 3. ἦσσον] ἦττον libri. 5. τὸν μὲν] τὸ μὲν A. τὸν ἐν Bergk. 6. κάμοι] καί μοι libri. 7. ἐς] εἰς libri.

502

Hesychius, Ἀποστιβῆς (codex ἀποστίβ··) : ἀποπεφοιστηκῶς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σ. Σκυρίαις.

503

Hesychius, Αὐτόσσυτον : αὐτοκέλευστον. Σ. Σκυρίοις. Omisso nomine fabulae grammaticus Bekkeri p. 467, 31.

504

Hesychius, Ἀχρήματον : ἀδάπανον. Σ. Σκυρίοις. Codex ἀχρήματα.

505

Hesychius in Εβωρος—ὡς ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐν Σκυρίαις χρήται τῷ ἐνωριάξει.

[ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. Vide ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΟΓΟΣ.]

[ΣΦΥΤΡΟΚΟΠΟΙ. Vide ΠΑΝΔΩΡΑ.]

[ΤΑΝΤΑΛΟΣ. Vide ad Fragm. 964.]

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ad hanc fabulam spectant quae Aristoteles obscurius significavit Rhet. II, 23. διαφέρει δὲ ὁ τρόπος, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ· φ' ἐχρήσατο Ἴφικράτης πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἐπερόμενος εἰ προδοίη ἂν τὰς ταῦτε ἐπὶ χρήμασιν· οὐ φάσκοντος δὲ, εἶτα, εἶπεν, σὺ μὲν ὦν Ἀριστοφῶν οὐκ ἂν προδοίης, ἐγὼ δ' ὦν Ἴφικράτης; et III, 15. κουνὸς δ' ἀμφοῖν ὁ τρόπος τὰ σύμβολα λέγειν, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ ὁ Ὀδυσσεὺς δτι οἰκτίος τῷ Πριάμῳ· ἢ γὰρ Ἡσιῶν ἀδελφή· ὁ δὲ δτι ὁ πατὴρ ἐχθρὸς τῷ Πριάμῳ, ὁ Τελαμῶν, καὶ δτι οὐ κατεῖπε τῶν κατασκόπων. Versus ex Sophoclis Oedipode ab Stobaeo Flor. CXIV, 6. per errorem allatus (fragm. 964.) ad Teucrum probabiliter rettulit Welckerus p. 193. Inter Latinos Teucrum scripsit Pacuvius, cujus de fragmentis dixerunt Welckerus p. 192-197. et Ribbeckius p. 287. 288. In tragoedia Sophoclea primariae partes fuerunt Teucris et patris ejus Telamonis, acriter in Teucrum invehentis quod Ajacis fratris suicidium non impediverit: quod exprobratum sibi a patre, etsi injuria, fore praevidet Teucer in oratione quam post necem Ajacis voluntariam habet apud Sophoclem in Ajace v. 982-998. De tempore hujus tragoediae tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est olymp. 89, 2. V. Fragm. 507.

506

Stephanus, Κυχρεῖος: πάγος περὶ Σαλαμίνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

507

Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. ubi scholiasta, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλείους

οὐρανοῦ δ' ἀπο

στραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

508

Stobaeus CXXII, 10.

Ὡς ἄρ', ὃ τέκνον, κενὴν
 ἑτερπόμεν σου τέρψιν εὐλογουμένου,
 ὡς ζῶντος· ἢ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαβοῦσά με
 ἔσαι· Ἐραῦς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

V. 1. δ] αὐ A.

509

Ad hanc fabulam Blomfieldus refert versus ab Tryphone de tropis p. 48. (vol. 8. p. 738. ed. Walz. Greg. Cor. ib. p. 767., Choerob. ib. p. 808.) sine poetae nomine allatos,

Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλία
 ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.

De alio fragmento ad hanc fabulam fortasse referendo v. ad 761.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Tragoedia eadem quae Μυσοί, ut Welckerus p. 414. coniecit.

510

Hesychius, Ἀειφόρος : ἀειθαλής. Σ. Τηλέφῳ. Corrupte apud eundem, Αἰφουρος· αἰθάλη. Σοφοκλήης.

ΤΗΡΕΥΣ.

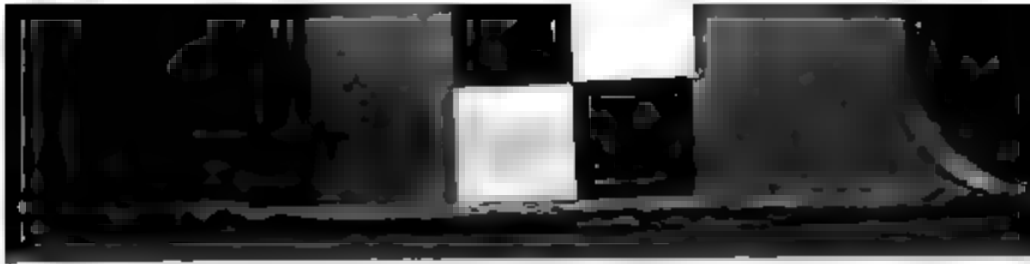
511

“Ad hoc drama alludit comicus in Avibus 100. ubi Eropsi rostrum ridenti Euelpidi Erops ait :

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλήης λυμáίνεται
 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quae sic scholiastes : ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλήης ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωριθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit comicus v. 280. ubi haec habet scholiastes : ὁ Σοφοκλήης πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλήης.”

BRUNCK. Nec raro comici poetae tractarunt, ut Cantharus, Anaxandrides, Philetaerus. Fabulam notissimam enarrant Ovidius Met. VI, 411–676. et mythographi ab Welckero indi-

cati, qui de singularum hujus tragoediae partium compositione satis probabiliter dixit p. 375—388. adhibitis etiam Attii Terei fragmentis.

512

Stobaeus X, 25.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

513

Stobaeus XIII, 5.

Θάρσει· λέγων τᾷληθῆς οὐ σφαλεῖ ποτε.

“In Vindobon. Eύρειπ. Τηρεί. eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. X, 12.” BRUNCK. Libri σφαλῆ vel σφάλλη.

514

Stobaeus XX, 32.

*Ἄνουσ ἐκεῖνοι, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.*

*Ἵσστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ιατρός ἔστω οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.*

“In Reg. cod. lemma adscriptum primo versui Σοφ. εἰ 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεί. Hoc statim versui 1. appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus.” BRUNCK. V. 1. ἀνούστεραι ἔτι Brunckius cum hiatus vitioso. ἀνούστερ' ἔτι libri. ἀνούστεραι πολὺ Gaisfordius. ἀνουστέρας ἔτι Cobetus. 2. καρτερόν] καρτερώτερον Grotius. κατὰ (πρὸς Cobetus) τὸ καρτερόν Porsonus.

515

Stobaeus XXII, 22.

*Θηγὰ φρονεῖν χρὴ θηγτὴν φύσιν
τοῦτο κατειδόμενος, ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὃ τι χρὴ τετελείσθαι.*

Nomen fabulae in lemmate in libris corruptum in ἀγήρει vel ἀγηρεί. V. 1. θηγτὴν φύσιν] θηγτοῦς φύσιν Meinekius. Grotius θηγτὴν δὲ φύσιν χρὴ θηγτὰ φρονεῖν.

516

Stobaeus XXXIX, 12.

Πολλὰ σε ζῆλῳ βίον.

μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασται ξένης.

“Perperam in libris κάλλιστα.” BRUNCK.

517

Stobaeus LXVIII, 19.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρὶς, ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτη τὴν γυναικίαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἡδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνοία τρέφει. 5
ὅταν δ' ἐς ἡβὴν ἐξικώμεθ' ἔμφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα
θεῶν πατρῶν τῶν τε φυσάντων ἀπο,
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἀνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίροθα. 10
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴν εὐφρόνη ζεύξη μία,
χρεῶν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

V. 2. ταύτη Vindob. ταύτην A B. 3. μὲν ἐν πατρὸς Valckena-
rius. μὲν γὰρ πατρὸς libri optimi. μὲν γὰρ ἐν πατρὸς B. 5. ἀ-
νοία] ἢ ἀνοια libri. ἀγνοία Brunckius. 6. ἔμφρονες Dobraeus
pro εὐφρονες. 7. διεμπολώμεθα Valckenarius pro διεμπολού-
μεθα. 10. ἀήθη B. ἀληθῆ ceteri. ἐπίροθα] Hinc correcta
Hesychii glossa, Ἐπιρρόθητα· ἐπίψογα. i. e. Ἐπίροθα: τὰ ἐπίψογα.

518

Stobaeus LXXXVI, 12.

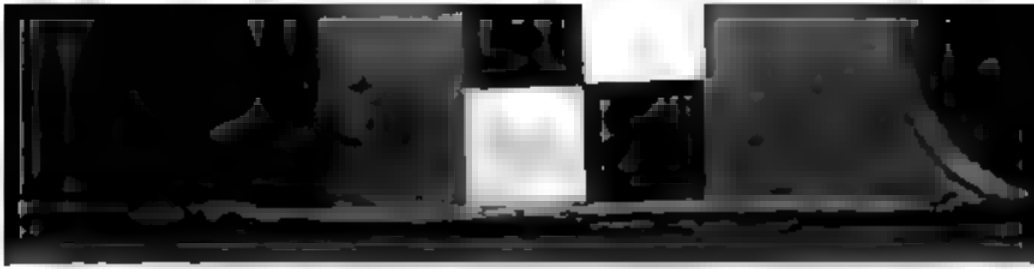
Ἐν φύλον ἀνθρώπων μί' ἔδειξε πατρὸς καὶ μητρός ἡμᾶς
ἀμέρα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλασται ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερίας, τοὺς δ' ἄλβος ἡμῶν,
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχειν ἀνάγκας.

V. 1. ἐν φύλον Bergk. ἐν φύλων libri optimi, ἐν φύλῳ inter-
polati. μητρός B et Scor. μητρὸς ceteri. 4. ἀνάγκας] ἀνάγκης
libri.

519

Stobaeus XCVIII, 45. Σοφοκλέους Τηρεῖ,

Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζῶαν

*κουιλομήτιδες ὄντας
πημάτων πάσαι μεταλλάσσουσιν ἔρασι.*

V. 1. Τὰν δ' ἀνθρώπων ζῶαν libri. Metrum postulat γὰρ, quod posuit Bergkius, et ζῶαν. Idem verba a Plutarcho ex Sophocle citata Moral. p. 21 b.

*Ἄλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος
φροντίς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;*

probabiliter coniecit in strophā vel antistrophā respondisse versibus ab Stobaeo allatis, et in versu tertio correxit ἐκοτρέφει, quod sensus postulat et metrum commendat pro ἐκτρέφει.

520

Stobaeus XCVIII, 46. ἐν ταύτῃ,

*Ζῆοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἡμᾶρ ὅπως ἤδιστα πορσύνων, τὸ δ' ἐς
αἴριον ἀεὶ
τυφλὸν ἔρπει.*

His versibus in strophā videntur respondisse versus ab Porphyrio citati in libro de Styge apud Stobaeum CV, 57. Ἡ τε γὰρ αἰγίρος, ὅς φασιν Ἴλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθήσῃ καὶ ἀτελήσῃ πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τισὶ (Τηρεῖ Bergkius) φησὶν

*Ὅς χρὴ ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ἄβυσσον ἀποβλέψαι. τυτυφλοῖον γὰρ
ἰσαμερίως τις
δοτὶς αἰγίρου βροτῶν ἀποβάλλει.*

Monuit Bergkius, qui ἰσαμερίως τις correxit pro ἰσαμερίως δοτὶς.

521

Stobaeus CVIII, 58.

*Ἄλγεινὰ, Πρώτη, δῆλον ἄλλ' ὅμως χρεῶν
τὰ θεῖα θνητοῖς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.*

522

Aristoteles de Poetica cap. XVI. ubi de variis agnitionibus agit, καὶ ἐν τῇ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἢ τῆς κερκίδος φωνῇ. Κερκίδος ἕμους dixit fragm. 909.

523

Scholiasia Homeri Iliad. O, 705. Διοτύσιος δ' ἄλλοι φησὶν ὅτι
ἐν τετάρτῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φίλιππος μὲν τῆς μά

δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγνώσκομεν

Ἴλιε φίλιπποις Θρηξί πρέσβιστον σέλας.

σέβας Bothius.

524

Hesychius, Αἴγλη : χλίδων. Σ. Τηρεῖ. De vocabulo χλίδων dixi ad Aristophanis fragm. p. 618. ed. Oxon.

525. 526

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 23. exscriptus ab grammaticis ad fragm. 331. indicatis, Φάρος κατὰ συστολήν παρὰ Σ. ἐν Τηρεῖ,

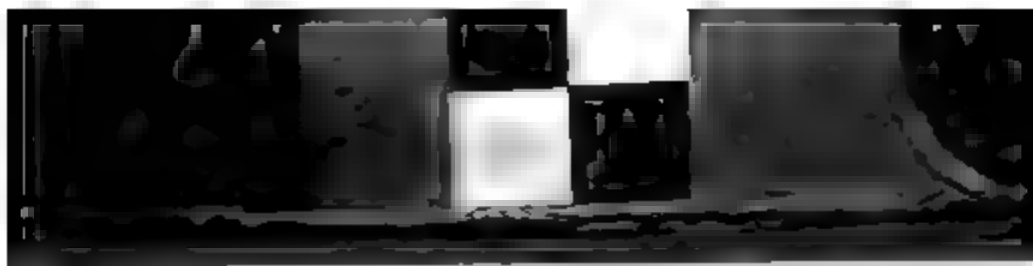
Σπείδουσαν αἰτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

Eadem apud Herodian. περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 12. et Dracon. p. 35, 9.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Triptoleum curru a draconibus vecto orbem terrarum peragrasset, ut Cereris dona hominibus impertiret, et sacra Eleusinia instituisse ex mythographorum narrationibus liquet a Welckero collectis, inprimis Apollodori I, 5, 2., Hygini Fab. CXLVII., Mythographi Vaticani ab A. Maio editi II, 99., Servii ad Virgil. Georg. I, 19., et partim confirmatur iis quae ex Dionysio Hal. ad fragm. 527. apposuimus. Quae tamen non sufficiunt ad iudicium de compositione fabulae Sophocleae faciendum: de qua conjecturas suas exposuit Welckerus p. 301-312. Quarum una prae ceteris est probabilis, Cephei regis, Triptolemo insidias parantis, partes aliquas in hac fabula fuisse; de quo videnda Hygini et Mythographi Vaticani narratio. Ceterum Lessingio (in Vita Sophoclis) Triptolemus prima Sophoclis fabula esse visa est, acta olymp. 77, 4., computatione ex Plinii verbis (v. Fragm. 529.) facta. Quam rationem non satis certam esse monet Welckerus p. 310., quum Plinius annos usque ad mortem Alexandri a primo Sophoclis certamine scenico computare potuerit, etiam si Triptolemus non prima ejus tragoedia fuerit.

527

Dionysius Halic. Antiq. I, 12. Μαρτυρεῖ δέ μου τῆ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγωδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποιήται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτολέμον ὄσσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς θεθείσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἐφίου πρῶτον Ἰταλίας, ἣ ἐστὶν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀπικρῶ ἀψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἐσπέριον Ἰταλίαν αἰθίε ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἔθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰωτρῶν οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνον λεχθέντα τῶν λαμβείων, ἐν οἷς φησι

Τὰ δ' ἐξόπισθε χεῖρὸς ἐς τὰ δεξιὰ
Οἰωτρία τε πᾶσα καὶ Τυρσητικὸς
κόλπος Λεγυστικὴ τε γῆ σε δέξεται

V. 1. ἐς scripsi pro eis.

528

Herodianus περὶ μονήρων λέξεως p. 9, 29. Καρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ

Καὶ Καρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἀρχει τανῦν.

De hoc versu dixit Lobeckius Aglaoph. p. 215. 1351. ubi codicis scripturam ὅτι τῶν δε γε pro ὃς Γετῶν correxit, collato Hygino Poet. Astron. II, 14. qui sic scribit, *Hunc (Ophiuchum) complures Carnabonta dixerunt nomine Getarum regem, qui sunt in Mysia regione, fuisse: qui eodem tempore regno est potitus quo primum semina frugum mortalibus tradita esse existimantur. Ceres enim quum sua beneficia largiretur hominibus, Triptolemum—jussit omnium nationum agros circummeuntem semina partiri—, qui quum pervenisset ad eum quem supra diximus Getarum regem, ab eo primum hospitaliter acceptus, deinde—insidiis captus pene perdidit vitam. Carnabontis enim jussu quum draco unus eorum esset, interfectus,—Ceres eo venisse et ereptum adolescenti currum dracone altero subjecto reddidisse, regem—poena non mediocri affecisse narratur.*

529

Plinius H. N. XVIII, 12, 1. Hae fuere sententiae Alexand

magno regnante, quum clarissima fuit Graecia atque in toto orbe terrarum potentissima, ita tamen ut ante mortem ejus annis fere CXLV Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

530

Sophoclis Triptolemi meminit Strabo I. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratioribus esse senioribus poetis. Καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸν γε Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους, ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις ταῖς Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα καὶ παραβαλόντα τὴν Ὀμήρου περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμέλειαν, ῥῆον ἦν αἰσθίσθαι τὴν ἐπιβολὴν ἢ τὴν διαφορὰν.—ὁ μὲν τὸν Διόνυσον ἐπιόντα τὰ ἔθνη φράζων, ὁ δὲ τὸν Τριπτόλεμον τὴν κατασπειρομένην γῆν, τὰ μὲν πολὺν διεστῶτα συνάπτουσι ἐγγύς, τὰ δὲ συνεχῆ διασπῶσι.

531

Athenaeus II. p. 67 c. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ γάρου. Versus integer apud Pollucem VI, 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς—Σοφοκλῆς. Tetrametrum restitui voluit Meinek. Com. vol. 2. p. 178. οὐδὲν ἢ τάλαινα δοῦσα τοῦ ταριχηροῦ γάρου, senarium Bergkii οὐδ' ἡ τάλαινα δὲς ταριχηροῦ γάρου.

532

Athenaeus III. p. 110 e. Ὀρίθου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἥτοι τοῦ ἐξ ὀρύξης γινόμενου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γινομένου σπέρματος, ὃ ἐστὶν ὁμοιον σησάμῳ. Hesychius, Ὀρίθου: ἄρτον παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ.

533

Athenaeus X. p. 447 b. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρύτον τιτὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ θυεῖν (?).

534

Harpocrates, Μελίη: ὄσπριον ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι: θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ “Κνήμη μελίης.” Eadem, καὶ

omissis poetae verbis, Photius p. 255, 24. et Suidas s. v. *Μελίσση*. *Μίγρον κήμη* (in libris nonnullis *μήμου* scriptum), pro quo Nauckius *κήκου* coniecit, collato Hesychio, *Κήκος*:—*εἶδος τι σπέρματος. καὶ πυρός.*

535

Scholiasta Pindari Olymp. X, 1. *Σοφοκλῆς ἐν Τριπολέμῳ*

Θεὸς δ' ἐν φρεσὶ δέλτοισι τοὺς ἑμοὺς λόγους.

Θεὸς δ' ἐν] οὐδ' al cod. Vat. : unde Meinekius οὐ δ' ἐν.

536

Schol. Euripidis Troad. v. 218. *Τινὲς φασὶ καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος κτισθῆναι, Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπολέμου οἰκισθῆναι τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησὶ*

Καρχηδόνας δὲ κράσπεδ', ἦν ἀσπάζομαι.

Codex Vaticanus *κράσπεδ'... ἀσπάζομαι.* Addidi ἦν cum Bergkio.

Codex Neapol. *κρασπεδες* (δ cum compendio syllabae *es*) *ἀσπάζομαι.* unde Cobetus parum probabiliter

Καρχηδόνας δὲ κράσπεδ' ἔστ'. Β. ἀσπάζομαι.

537

Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 504. *Χρήσται*: *χρεῖη ἔσται, κατὰ συναληφῆν, χρήσται, ἀντὶ τοῦ χρεῖη ἔσται. δηλοῦται δὲ ταυτὸν τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τριπολέμῳ*

Χρήσται δὲ σ' ἐνθένδ' αὐτῆς (corr. αἰθῆς)—.

Fallitur grammaticus de synaloepha ex *χρεῖη ἔσται* cogitans.

Versa scriptura est *χρή'σται*, ut *χρεῖων ἔσται* et *χρεῖων ἔσται* dicitur: de quo dixi in annotatione ad Oed. Col. 504.

538

Etymolog. M. p. 395, 11. *Πλίσσασθαι τὸ βῆδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σ. Τριπολέμῳ*

Δράκοντε θαιρόν ἀμφιπλιξ εἰληφότε.

περιβάδην. Vulgo δ' αἶρον et δράκοντα—*εἰληφότες. ἀμφιπλιξ* ex Triptolemo memorant schol. Aristoph. Acharn. v. 217. Suidas in *περιβάδην* et *πλιξ*, Gregor. Corinth. p. 548. ubi Koenius "Apud Etymolog. MS. Leidens. *σοφοκλῆς, οἶον. δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλιξ εἰληφότε*, pro edito *εἰληφότες.* Illud propius adest a Pollucis lectione II, 172. *θαιρόν ἀμφιπλιξ εἰληφότα.*—Vexior So-

phoclis lectio est apud Rufum Ephes. de partib. homin. p. 32. δράκοντε θαιρόν ἀ. εἰληφότε." Hesychius, *Θαιρός* : ὁ δαίμων ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σ. Τριπτολέμῳ. Eustathius p. 914, 33. Ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ εὐρηται καὶ ὅτι θαιρὶ ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ.

539

Hesychius, *Δαίς* : Σοφοκλῆς

Ἦλθεν δὲ δαίς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

ἢ δὲ ἐράνων εὐωχία. ἔνοι δὲ τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ. Codex θελει. . . Correxerit Kusterus.

540

Hesychius, *Ἀμαλλα* : δράγματα, δέσμη (δέσμαι codex, quod etiam δέσμαι esse potest) τῶν ἀσταχύων. Σ. Τριπτολέμῳ.

541

Pollux X, 79. Τὴν δὲ ἀπίθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σ. ἀπυδάκωτον ὠνόμασεν

Ἄπυδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Sine poetae nomine attulerunt Demetrius *περὶ ἐρμηνείας* cap. 114. et schol. Homeri Π. Λ, 634. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 16, 11. et spectant ad hunc versum Hesychius in *ἀπυδάκωτος* et Suidas in *πύνδαξ*.

542

Hesychius, *Ἀφράδμων* : ἀσύνετος, ἀμαθής. Σ. Τριπτολέμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 472, 13. Ἀφράσμων : ἀσύνετος. Σοφοκλῆς. Formam Ἀφράσμων apud Hesychium postulat ordo literarum.

543

Antiatticista p. 92, 1. Εἰς ὀρθὸν φρονεῖν : ἀντὶ τοῦ καλῶς φρονεῖν. Σ. Τριπτολέμῳ.

544

Hesychius, *Ἐλκη* : λύπαι. Σ. Τριπτολέμῳ.

545

Antiatticista p. 97, 33. Ζευγηλάτης : Σ. Τριπτολέμῳ.

546

Ἴαννα : vide fragm. 54.

547

Hesychius, Ἰαλυρίς γασή: ἀντὶ τοῦ Ἰαλυρίς γεγά. γράφεται δὲ καὶ γασή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γίη ἀντὶ τοῦ γῆ. χρεώνται γὰρ οὕτως. Σ. Τριπτολέμφ. Callistratus quum γίη conjiceret, non cogitavit tragicos non τὴν γίην, sed τὸν γίην dicere.

ΤΡΩΙΛΟΣ.

Scholiasta Hom. Iliad. Ω, 257: ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰρησθαὶ ἵπποχάρμην τὸν Τρωῖλαν οἱ κώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον ὑποτίθενται· εἰ, Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ φησὶ αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραίων καὶ ἀποθανεῖν. Eustathius: Ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπὸ Ἀχιλλέως. Ex quibus Welckerus p. 124. illud ὀχευθῆναι in λοχηυθῆναι mutavit. φανευθῆναι conjecerat Heynius. Τρωῖλον comoediam scripsit Strattis: unde Meinekius Hist. com. p. 233. versum ex illa comoedia allatum ἢ μήποτ', ὃ παῖ Ζηρός, ἐς ταυτὸν μόλις ex Sophoclis tragoedia sumtum esse conjecit. Ex fragmentis nihil quod satis certum sit de compositione totius fabulae colligi potest. Tentavit tamen Welckerus p. 124.-129.

548

Schol. Pindari Nem. III, 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωίλῳ

Ἐγήμεν ὡς ἔγήμεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεῖς ποτε.

παντομόρφῳ Heathius pro πανταμόρφῳ. Θέτις πολλῶν ἑνομάτων μορφῇ μία ab Aeschylo dicta est Prom. 210.

549

Pollux X, 165. Σίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ σκάλμη, Σοφοκλείους εἰπόντος ἐν Τρωίλῳ

Σκάλμη γὰρ ὄρχεις βασιλεῖς ἐκτέμνουσ' ἑμοῖς.

Correxi accentum σκαλή εἰ σκαλῆ. V. Arcad. p. 110, 2.

550

Hesychius, Ἀμάσεται: ἀπὸ τῆς ἀμήσεως (ἀμης Nauckius), αἰσινὸν σφάζει (codex σφάζαι). Σ. Τρωίλῳ. Verbum suspectum.

551

Scholiasta Pindari Pyth. II, 121. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωίλου
Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπέλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἀνδρα δὲ τῷ φρονήματι. δεσπότης] δεσπότην
Blomfieldus. Hesychius, Ἀνδρόπαις : ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ
ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σ. Τρωίλφ. Ἀνδρόπαις ἀνὴρ. Aesch.
Sept. 533.

552

Hesychius, Ἀπέσκη : τόξον (τόξα recte Ellendtius) ἀπέσκη.
ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκας τόξα. Σ. Τρωίλφ. Corrige θήκας ex Bek-
keri Anecd. p. 422, 33. Ἀπέσκη : γυμνὰ θήκας τόξα. Rectum ac-
centum ἀπεσκή restituit Schmidtus.

553

Hesychius, Ἀπιστος : ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σ. Τρωίλφ. Recte
Ἀπειστος : ἀπαράπειστος Nauckius, collata Lobeckii annot. ad
Soph. Aj. p. 139. Quam certam esse emendationem ostendit
adjectivum ἀπαράπιστος, quod nihili est.

554

Hesychius, Ἄσας : βλάψας, ἔβλαψας. Σ. Τρωίλφ. ἔβλαψας recte
delere videtur Nauckius.

555

Hesychius, Ἀσόλοικον : ἡμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σ. Τρωίλφ.

556

Hesychius, Ἐλαιούται θρίξ : Σ. Τρωίλφ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται.
βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται.

557

Hesychius, Ἐρκη : ἔπλα. Σ. Τρωίλφ.

558

Ἰαί : vide fragm. 54. Hesychius, Ἰήιος :—ἀλλὰ καὶ θρήνον
σημαίνει, ὡς Σ. Τρωίλφ.

559

Hesychius, Καταρβύλοις χλαίνας : ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς
ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σ. Τ. Huc fortasse referenda glossa Καθάρ-
βυλος.

560

Etymolog. M. p. 597, 44. *Ναρόν* : τὸ ἰγγρόν.—Σ. Τρωίλφ

Πρὸς παρὰ δὲ κρηναία χωροῦμεν ποτά.

Conf. Orionem p. 110, 3. Etym. Gud. p. 627, 14. et Havn. in Sturzii annot. 1. p. 978. Pro δὲ scribendum δῆ, aut καὶ ex cod. Veneto Gaisfordi.

561

Ὀροσάγγαι : vide fragm. 193.

562 a

Photius p. 497, 3. et Anecd. Bachmanni vol. I. p. 361, 9. *Σακοδερμίτης* (σακοδερμήτης ap. Bachm.) : Σ. Τρωίλφ. οἱ μὲν τὸν δφω, οἱ δὲ σκιάληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Conf. Hesychium in σακοδερμιστής et fragm. 397.

562 b

Suidas s. v. *Ἐμασχαλίσθη* : Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλφ πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν μασχαλισμὸν, καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ. Verba καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ spectant ad ἔμασχαλίσθη, quod legitur Electr. 445. Harlesius in Praefat. ad Fabricii B. Gr. vol. 2. p. XVI ex schedis Siebenkeesii protulit "Electra et Troilus citantur in MS. Angelicae bibliothecae "μασχαλισθήση ποτέ."

562 c

Plato Rep. VIII. p. 566. τί δ' οὐ μέλλει ; ad quem locum schol. p. 417. ed. Bekk. μέλλει ἔοικεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωίλφ μένει. Hesychius, Μέλλει : φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. ἢ μένει.

ΤΥΜΠΙΑΝΙΣΤΑΙ.

Ejusdem tituli comoediam scripsit Autocrates : v. Meinek. Com. vol. I. p. 270. vol. II. p. 891. De argumento non constat. Fuerunt qui huc referrent glossam Hesychii, Κομίζεσαι : νομίζεσαι, λέγεται. ὅπερ ἔστιν ἐν (ἢ codex) Τυμπανιστρίας. NAUCK. Weickeri de hac fabula conjecturam ad Phinei fragmenta memorabimus.

563

Stobaeus LIX, 12.

Φεῦ φεῦ, τί τοῦτον χάρμα μίζον ἀν λάβοις

τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κῆθ' ὑπὸ στέγῃ
 πυκνῆς ἀκούσαι ψακάδος εὐδούση φρενί ;

V. 1. affert Plutarchus V. Aemilii Pauli c. 1. p. 255 c. V. 2. Cicerō ad Atticum II, 7. *Cyrio istorum naufragia ex terra intuituri: cyrio, ut ait tuus amicus Sophocles, κῆν ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψακάδος εὐδούση φρενί.* V. 1. Φεῦ φεῦ om. Stobaeus λάβοις] ποτέ addit Stobaeus. 2. κῆθ'] καὶ Stobaeus. κῆν Cicerō.

564

Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσι δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σ. Τυμπανισταῖς

Κόλχος τε Χαλδαίος τε καὶ Σύρων ἔθνος.

565

Scholiasta Sophoclis Antig. v. 980. Φωεύς—μετὰ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δὲ τινὰς Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς.

566

Hesychius, Ἄδημον : οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σ. Τυμπανισταῖς.

567

Hesychius, Ἀνετῶς : ἀνατεταμένως. Σ. Τυμπανισταῖς.

568

Hesychius, Ἀντιστρέφω : ἀνταξιῶ. Σ. Τυμπανισταῖς.

569

Etymolog. M. p. 287, 14. Δράκαυλος : Σ. Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶδος Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Conf. Hesychium et Suidam.

570

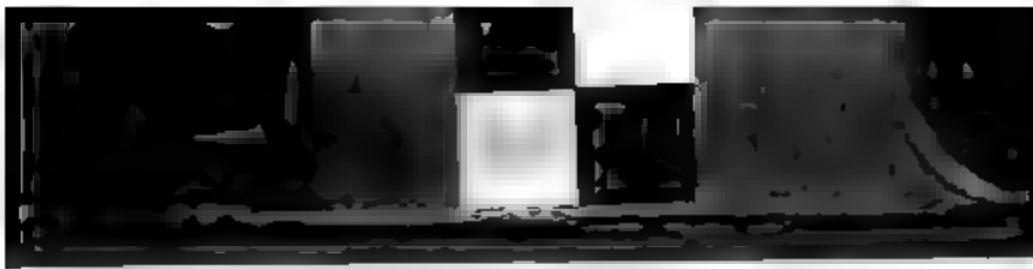
Ἐλυμοι αὐλοί : vide fragm. 398.

571

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Σαρπηδῶν πέτρα παρὰ Σοφοκλεῖ—ἐν Τυμπανισταῖς

Ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδῶν πέτρα.
 ἄντροις] ἄστροις codex. Correxit Bergkianus.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Fabula ab solo memorata Stobaeo, qui personam loquentis pro fabulae nomine, qui frequens grammaticorum error est, accepisse videtur. Fortasse igitur fragmentum ad Ἀλήτην est referendum, in qua Tyndarei partes fuisse probabilis Welckeri conjectura est p. 216.

572

Stobaeus CV, 3.

Οὐ χρὴ ποτ' εὖ κρᾶσσωντος ἀλβίσαι τύχας
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παυτελῶς ἦδη βίος
διαπερασθῆ καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κῶλίγῃ χρόνῳ
πάμπλουτον ἄλβιον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῆ καὶ θεοῖς δοκῆ τάδε.

V. 2. βίος] χρόνος Blomfieldus. 4. κῶλίγῃ] κῶλίγῃ Vindob.
κᾶν ὀλίγῃ A. καὶ ὀλίγῃ Scop. χρόνῳ] πόνῳ Meinekius in
Lentschii Philologo vol. XIII. p. 524. 5. πάμπλουτον Ges-
nerus pro πᾶν πλοῦτον.

ΤΥΡΩ Α. Β.

Fabulam de Tyrone narrat Apollodorus I, 9, 8. Ποσειδῶν εἰ-
κασθεὶς Ἐμπεῖ συγκρατεκλίθη αὐτῇ (Τυροῖ), ἣ δὲ γεννήσασα κρύφα
διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν—ἰπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνε-
λόμενος ἔθρεψε καὶ τὸν μὲν—Πελίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλία.
τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητριαν ἀπέκτειναν
Σιδηρῶ κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ἔρμησαν ἐπ'
αὐτήν, ἣ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἑρας γέμενος κατέφυγε, Πελίας δὲ
ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. De ἀναγνωρίσει illa v.
Fragm. 575. 576. De persona Tyronis Pollux IV, 141. ubi
describit tragicas personas, Τυρὸν πελιδῆ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφο-
κλεῖ. Dixit de hac fabula Welckerus p. 312.—316. recteque mo-
nuit Τυρὸν δευτέραν, quae in locis aliquot grammaticorum memo-
ratur, non diversam fabulam, sed retractatam prioris editionem
fuisse. De quo fabularum genere diximus ad Αθημαντίῳ
fragm. I. Ad alteram editionem quum Aristophanes in Δ

bus respexisse dicatur (v. Fragm. 578.), ante olymp. 91, 3 editam fuisse liquet.

573

Aristoteles de Rhetorica II, 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπιματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Σαφῶς Σιδηρὸν καὶ φοροῦσα τοῦνομα.

Sidero Tyronis poverca. Scholiasta Aristot. fol. 47 a, 16 :

Ἄ φησιν ὁ βιάζων πρὸς τὴν Σιδηρὸν

Αὕτη δὲ μάχιμός ἐστιν ὡς κεχρημένη

σαφῶς σιδήρῳ καὶ φέρουσα τοῦνομα.

Eustathius p. 158, 24. Κατὰ τὴν παρουμαζομένην Σιδηρὸν θρασείῳ ἐκείνην γυναῖκα φορεῖν τὸ οἰκείον ὄνομα. Φέρουσι τοῦνομα, ποῖα φοροῦσι, est in Oed. Col. 60.

574

Aristophanes Lysistrata v. 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγωδίαί.

οὐδὲν γὰρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

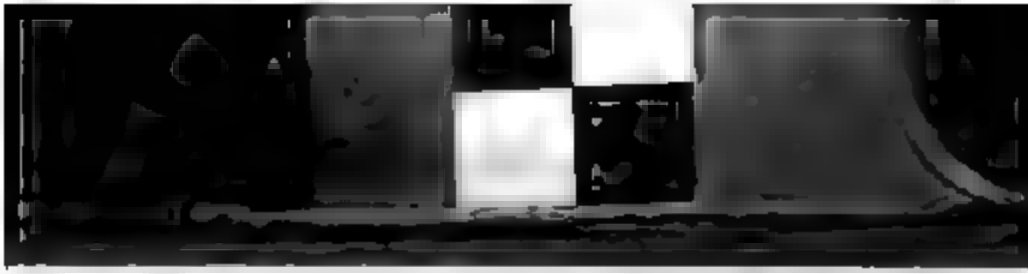
ubi scholiasta, Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὸν ταῦτα συντείνει, ἐκβέισαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius : Εἰς τὴν Τυρὸν δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλεῖα καὶ Πελῖαν.

575 576

Scholiasta Euripidis ad Orestem in fine : Ἡ κατάληξις τῆς τραγωδίας ἢ εἰς θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλήγει· ἢ δὲ κωμῳδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁράται τόδε τὸ δράμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγὰι γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκῆστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται. (κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα γέλωτος γ. Tyrwhitt ad Aristot. Poet. c. XXVI.) Aristoteles de Poetica cap. XVI. Εἶδη δὲ ἀναγνωρίσεως. πρώτη μὲν ἢ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

577

Scholiasta Aeschyli Prom. 128. Μηδὲν φοβηθῆς· φίλια γὰρ ἔθε

νάξτε] ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν.—
ἐχρῶτο δὲ αὐτοῖς οἴκ ἐν παντὶ τύπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ
Σοφοκλῆς *Τυροὶ* β'.

578

Scholiasta Aristophanis *Avium* v. 276. Ἐξεδρον χάραν ἔχων:
ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας *Τυροῦς* ἀρχῆ (ἐκ τοῦ σοφοκλέους ἀρχῆ
cod. Ven.)

Τίς ἔστι οὗτος ἔξεδρον χάραν ἔχων;

Conf. Herodian. p. 435. ed. Piers. ἔξεδρος . . . καὶ μὴ ἴστω ἵως
δὲ εἰς ἡμᾶς ἔξεδρον χάραν . . . ἐν σατύροις. Quorum extrema
Nauckius sic corrigit, ἔξεδρον χάραν ἔχων Σοφοκλῆς ἐν *Τυροῖ*. In
loco ab scholiasta Aristophanis allato ἀρχῆ fortasse corruptum
et ad verba poetae referendum, sublato quod ex Aristophane
illatum esse potest ἔστι: quae Nauckii conjectura est ἀρχῆ in
ἀδρει mutantis.

579

Athenaeus III. p. 99 f. Σοφοκλῆς τε ἐν *Τυροῖ*

Ζίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

Ζίτοισι Porsonus pro οἱ τοῖσι.

580

Athenaeus XI. p. 475 a. Μνημονεῖν δὲ τῶν καρχησίω καὶ—Σο-
φοκλῆς *Τυροῖ*

Προσπῆσαι μέσην

τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια.

πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέ-
σθαι περὶ τὰ σῖτα καὶ τὰ καρχήσια. Proferantur haec etiam a
Macrobio Saturn. V, 21. ex quo σῖτα restitutum pro σῖτα τὰ.
Apud eundem πρὸς ΓΗΝΔΕΙΜΙ ΤΡΑΠΕΖΑ, unde προσπῆσαι μέ-
σην τράπεζαν Bergkianus.

581

Stobaeus XX, 29.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρᾳ.

582

Stobaeus XLVI, 6.

Ἄκων δ' ἁμαρτῶν οὐ τις ἀσθράπων κακός.

583 a

Stobaeus LXXXVII, 3.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθείᾳ πέλεται
οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὐτ' ἀχρείων
τὸ λίαν κακός· βροτῶ δὲ πιστὸν οὐδέν.

Non potuerunt haec sic ab Sophocle scribi. ἀχρείων τὸ]
ἀχρείων ἀπο Jacobsius. τὸ λίαν] πάλιν Meinekius.

583 b

Stobaeus CV, 21. Σοφοκλῆς Τυροί (sic codices : Τηρεῖ Trincav.)

Μήπω μέγ' εἶπης πρὶν τελευτήσωντ' ἴδης.

Sine nomine poetae et fabulae affertur ab Cicerone Epist. ad Atticum IV, 8. (ubi libri nonnulli μέγαν, ut apud Stobaeum), schol. Homeri Il. Θ, 5., Joanne Chumno Epist. 5. in Boisson. Anecd. nov. p. 215. Alludunt ad hunc versum quos Nauckius indicavit, Plutarchus Mor. p. 184 b., ubi μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσωντ' ἴδης, et Gregor. Naz. vol. II. p. 157 d. μηδὲν μέγ' εἶπης εὐπλοῶν πρὸ πείσματος, et p. 6 b. μηδὲν μέγ' εἶπης συντόμως ἄνθρωπος ὢν.

584

Stobaeus XCIX, 99.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίας.

Antiatticista p. 89, 19. Δυσθυμία· Σ. Τυροῖ.

585

Stobaeus CIX, 2 Σοφοκλέους Τυρούς β.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνηῖσθαι πρέπων.

V. 2. πρέπων B. πρέπον ceteri. πλείον Trincav.

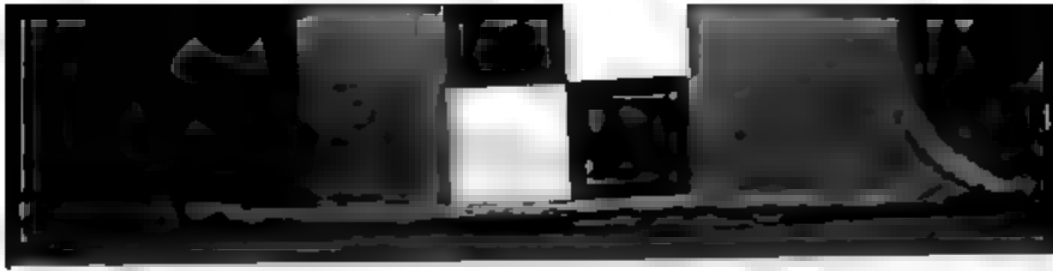
586

Stobaeus CXV, 8.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

587 588

Aelianus de N. A. II, 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἀβρότατόν τέ ἐστι καὶ θρυπτικώτατον. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ἄνους αὐτῆν, ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἡδεται, καὶ ἑαυτῆν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὑπερ ὧν

- συνιδόντες οἱ βουλόμενοι ἡμῶνους σφίσι γενίσθαι, ἀποθρίσσαντες τῆς ἴππου τὴν χαίτην εἰσὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μίντοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν ἢ δὲ ἵπομῆναι τὸν ἄδοξον ἤδη γαμήτην, πρῶτον (πρότερον Herch.) αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμῆσθαι τοῦ πάθους. (Cf. Plut. Mor. p. 754 a.) *Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus XII, 16. versusque Sophoclis profert XI, 18.* Θήλειαν δὲ ἴππον εἰς ἀφροδίσια λυτήσασαν πάνυ σφάδρα παύσαι βραδίως ἔστιν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρει τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ, καὶ παύεται τῆς ὑβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηρήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ· τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ *Τυροῖ* τῷ δράματι. πεποιήται δὲ οἱ αὐτῆ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πάλου δίσην,
 ἦτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο
 μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρία χερσὶ
 θέρος θεμισθῆ ξανθὸν αὐχίνων ἄτα,
 σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν 5
 ἴδῃ σκιᾶς εἰδωλὸν αἰγασθεῖσ' ὑπὸ
 κουραῖς ἀτίμως διατετυλμένης φόβῃς.
 φῦν, κἄν ἀνοικτίμων τις οὐκτείρειέ κεν
 πτήσσουνσαν αἰσχύναισιν οἶα μαινεται
 πειθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβῃν. 10

V. 3. μάνδραις ἐν Brunckius pro μάνδραισιν. 5. σπασθεῖσα] πλαθεῖσα Reiskius. 6. αἰγασθεῖσ' ὑπὸ] αἰγασθεῖσά που Meinek-
 kius. 9. αἰσχύναισιν] αἰσχύνῃσιν libri. 10. κλάουσα scripsi
 pro κλαίουσα.

589

Photius p. 17, 7. Ἐρρηνοβοσκός: ὁ προβατοβοσκός ἐν *Τυροῖ* β
 Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν. Conf. Etymolog. M. p. 377, 22.
 ubi illud ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν non legitur. Hesychius Ἐρρηνοβοσκός:
 προβατοβοσκός. Σ. *Τυροῖ*. καὶ γράφεται δὲ ἔρρηνοβοσκός. Eustath.
 p. 799, 36. ἀρρηνοβοσκός, ὁ π. κατὰ Πausanias—ἐν δὲ ἀνωτέρω ῥη-
 τορικῇ λεξικῇ καὶ ἔρρηνοβοσκός ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ ε.

590 591

Hesychius, Ἐχθίμα: μισήματα. Σ. *Τυροῖ*. Codex turānus, α

rectum ab Piersono ad Moeridem p. 436. recte, nisi quod it-
tasse Τυροὶ α' scribere debebat, ut Nauckius. Ἐχθρα autem
vitiose scriptum videtur pro ἐχθήματα. Idem Hesychius, Λε-
πομανής: εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφοκλῆς τυριλάω. Fortasse Τυ-
ροὶ β^{αι} (δευτέρα) vel ᾱ.

592

Antiatticista p. 98, 11. Ἠνεγκον: ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σ. Τυ-
ροὶ (adde Oed. Col. 521.), Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (743.)

593

Hesychius, Θεανὴ νῆσος: ἡ ἐκ θεοῦ θεία. Σ. Τυροὶ ᾱ. (τυροί-
ροιστοῦ codex). νῆσος ex νόσος corruptum esse vidit Sopingius,
sed non vidit totam glossam sic esse in ordinem redigendam,
Θεία νόσος· ἡ ἐκ θεοῦ. Σ. Τ. ᾱ. Θεία νόσος legitur etiam Aj. 136.
et Antig. 421. Haec monui in Thesauro vol. 4. p. 275.

594

Etymolog. M. p. 747, 49. Ταυροφάγον: τὸν Διόνυσον. Σοφο-
κλῆς ἐν Τυροί. ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βούς ἐδίδοτο. ἡ τὸν
ὠμηστήν. Conf. schol. Aristoph. Ranar. v. 360. Photium p.
571, 13. et Suidam in Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ.)

595

Stobaeus XXVI, 3. Σ. Ὑβρεως σατύρου
Λήθην τε τὴν ἀπαντ' ἀπεστερημένην
κωφήν, ἀναυδον.
ἀπαντ' Wagnerus pro πάντ'.

596

Athenaeus XIV. p. 657 a. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Σ. Ὑβρεῖ
Ἐσθίειν ἐθέλων (θέλων?) τὸν δέλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Aeschyli tragoedia fuit Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι, de qua scholiasta
Apollonii Rh. I, 636. τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύ-
λος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν αὔσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ
τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένης. Ex his et Apol-

Iodori (III, 4, 3.) et Hygini (Fab. CLXXIX.) narrationibus de Semele natoque ex ea Dionyso idem et Aeschyleae et Sophocleae fabulae argumentum fuisse recte, ut videtur, conjecit Welckerus.

597

Scholiasta Sophocl. Antig. v. 1. Τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν "Πολύκωπον Ἀμφιτρίταν" ἀπὸ τοῦ παλαιᾶδελφου. Attulit Hesychius in κοινός, ubi Ἀμφιτρίτην.

598

Schol. Sophocl. Philoct. v. 1199. Ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀπὸ τοῦ Βακχευτᾶν.

599

Photius p. 366, 13. Ὀχος Ἀκισσαῖος : εἰδὸκον αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἢ γὰρ Ἀκισσα Σικελικὴ πόλις. Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις

Ἄοχος Ἀκισσαῖοισιν ἐμβεβῶς πόδα.

Qui versus in codice trajectus est p. 365, 1. ad glossam Ὀχων : unde eodem loco habet Suidas. Veram scripturam Ἀκισσαῖοισιν restituit Nauckius ex tribus glossis Hesychii, Ἀκισσαῖοισι ὄχοι : Σικελικὰ ὄχηματα. Ἀκισσα φρένες ἰσθλῶν :—λέγεται δὲ καὶ ὄχηματα Σικελικὰ, ἀπὸ πόλεως Σικελίας. Ὀχος Ἀκισσαῖος : ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι. ἦν δὲ Ἀκισσα Σικελίας. Confirmat Stephanns Byz. Ἀκισσα : πόλις Σικελίας—τὸ ἰσθμικὸν Ἀκισσαῖος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Argumentum ex Homeri Odyssea sumtum, ut non dubitandum sit quin primariae in hac fabula partes Ulixidis fuerint. Fragmenta duo a Brunckio ad Νίστρα relata (407. 408.) rectius fortasse Phaeacum fabulae adscripsit Welckerus p. 231. 232.

600 601

Antiatticista p. 82, 32. Ἀργύματα : οὐχ ἡδύσματα. Σ. Φαίαξιν. Athenaeus II. p. 67 f. Ὅτι ἀργύματα εὔρηται παρὰ Σοφοκλεῖ "Ἐὰν βορᾶς ἀργύματα."—τὸ δὲ ῥῆμα κείναι παρὰ Σοφοκλεῖ "Ἐγὼ μίγνυμαι ἀργύρω σοφῶς." Conf. fragm. 305.

602

Antiatticista p. 83, 21. Ἀποσημῆσαι : ἀπὸ τοῦ δηλοῦσαι. Σ. Φαί-
αξιν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Argumentum idem quod in Hippolyto tractavit Euripides
Welckero (p. 394-402.) hanc tragoediam eandem esse videri
atque Theseum supra diximus.

603 604

Stobaeus Eclog. phys. I, 6. p. 174. Σ. ἐκ Φαίδρας

α. Ἐξῆς ἀρ' οὐδέ γῆς ἔνερθ' ἔχου θανάων ;

β. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἢ τύχη βιάζεται.

Hoc lemma in aliquot codicibus adscriptum est poetae fortasse
alius loco ibidem p. 172. "Περίωσι' ἀφουκτά τε μήδεα παντοδαπῶν
βουλῶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιω Αἴσα."

605

Stobaeus XVII, 2.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας

τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρπεται.

V. 2. μὴ καὶ] γε Orion in Gnomologio cod. Vindob. ap. Schneidew.
Conject. crit. p. 49. unde ὅπου γε μὴ Schneidewinus. τέρπει-
ται] τέρπεται Orion.

606

Stobaeus XLIII, 5. et omisso nomine fabulae scholiasta
Luciani vol. II. p. 336.

Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις,

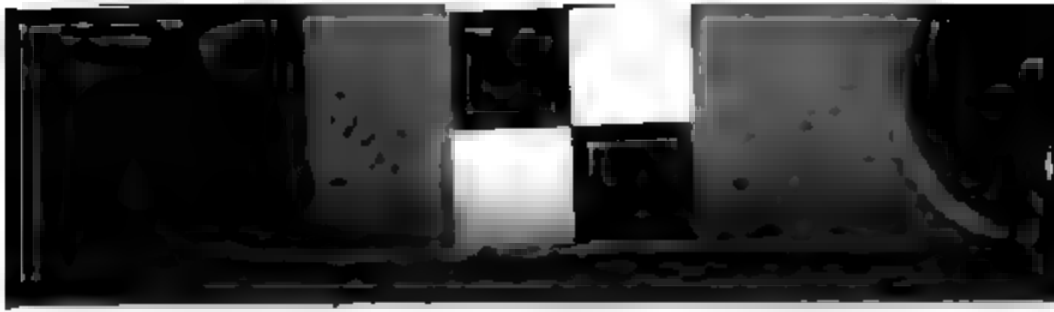
ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρανα

λάγδην πατεῖται, κοπιλοὶ δ' ἀπὴρ λαβῶν

παυῶργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλις.

V. 1. Alterum ἂν om. Stobaei codex A. Euripides ab Nauckio
comparatus Suppl. 447. πῶς οὐκ ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις ;
Arist. Av. 829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις ; 4. χερ-
σὶν schol. Luciani. χερσὶν vel χερσὶν Stobaei codices. κέντρα]
ἔργα schol. Luciani.

607

Stobaeus LXIII, 25.

**Ερως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνον ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς χαράσσει κατὰ πότον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπειργεῖν οὐδ' ἑ παγκρατῆς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπέικει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.*

Tres primos versus Euripidi tribuit Clemens Alex. Strom. VI
p. 745. et v. 3. ταράσσει praebet.

608

Stobaeus LXIX, 14.

*Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν
κακῆς ἀτῆρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος
κρίσσαν· παθὼν δ' ἕκαστος ἦν τύχῃ λέγει.*

609

Stobaeus LXXIV, 16.

*Σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναξίον αἰσχρὸν σὺν γυναικὶ δεῖ στέγειν.*

V. 2. σὺν γυναικί] ἐν γυναικί Vindob. et Scor. Grotius ἐν γυναξί.
Nauckius εὐ γυναῖκα. δεῖ] χρῆ Scor.

610

Stobaeus CV, 39.

*Τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμήσας βροτῶν
οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὐρήσειε ἕνα.*

V. 1. πᾶν ἐξαριθμήσας Nauckius pro πάντ' ἀριθμήσαι (ἀριθμήσας
Grotius). 2. ὄντως] οἷτος A. B. et Scor.

611

Stobaeus CVIII, 53.

*Αἰσχη μὲν, ὃ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἰς φύγει
βροτῶν ποθ', ἧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.*

V. 2. ἐφορμήσῃ] ἐφορμήσαι A.

612

Grammaticus Bekkeri p. 338, 15. *Δγκυραὶ : ἐκ μεταφορᾶς εἰς
ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς

Ἄλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Nomen fabulae, Φαίδρα, addunt Hesychius in ἄγκυραι et Suidas in χαλάσω, sed versum omittunt.

613

Hesychius, Ἄγος : ἀγισμα θυσίας. Σ. Φαίδρα.

614

Etymolog. M. p. 19, 53. Καὶ ἀελλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρα. Ita codex Leidensis apud Valckenar. ad Hippol. p. 291. Vulgo ἀελλαι, quod ἀελλαί scriptum in cod. Dorvill.

615

Hesychius, Ἄκλεπτοι : οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σ. Φαίδρα.

616

Hesychius, Ἄπέπτυσεν λόγους : ἀπεμύξατο τοὺς λόγους. ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. Σ. Φαίδρα. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 28, 8. Ἄποπτύσαι λόγους : ἀπορρίψαι καὶ μὴ προσέσθαι.

617

Hesychius, Αἰτομῶλως : προδοτικῶς. Σ. Φαίδρα.

618

Hesychius : Ἄψεφές : ἀφρόντιστον. Σ. Φαίδρα. Nomen fabulae om. grammaticus Bekkeri p. 476, 1.

619

Hesychius, Κυλλαίωνων κάτω : Σ. Φαίδρα. τὰ ὄτα καταβαλὼν, ὅπερ (codex ἄπερ) οἱ σαίνοντες (κύνες add. Hemsterh.) ποιούσιν

Ἔσαν' ἐπ' οὐρανὸν ὄτα κυλλαίωνων κάτω.

Codex ἔσται ἐποῦρανῶτικυθλάνων καὶ τό.

620

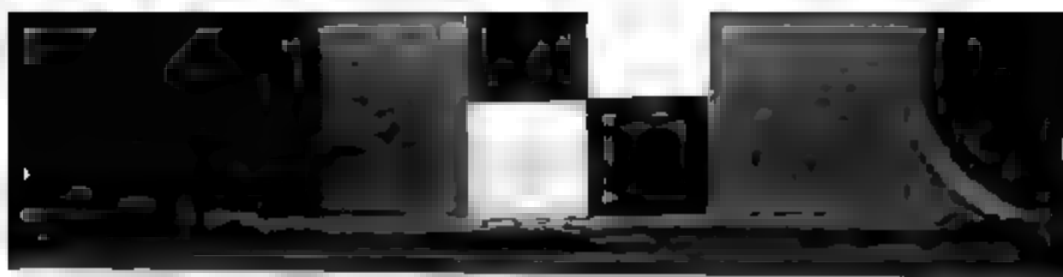
Hesychius, Μῶλως : ὁ ἀμαθής. Σ. Φαίδρα, μεμωλυσμένη, παρεμμένη.

ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ.

Tragoediam hanc Welckero eandem fuisse videri quae Πηλεύς supra diximus.

621

Aristoteles Poet. c. XVIII. Τραγηδία—ἡ μὲν πεπλεγμένη—ἡ δὲ παθητικὴ—ἡ δὲ ἠθικὴ, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς.

622

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobaeum vol. IV.

P. 35. Σοφοκλέους Φθιωτίδων (codex ⁸φοιωτ)

Νέος πέφυκας· πολλά καὶ μαθεῖν σε δεῖ
καὶ πάλ' ἀκούσαι καὶ διδάσκεισθαι μακρά.
Ἄει τι βούλει χρήσιμον προσμαθήσῃ.

V. 1. Menander monost. 373. νέος πεφυκός πολλά χρηστά μά-
θων. Versum 3. aliunde sumtum esse monet Nauckius.

623

Gellius N. A. XIII, 18. Sed etiam ille versus non inanis
notus

Γέρον γέροντα παιδαγωγῆσαι σ' ἐγώ,
et in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus Φθιώτιδες, et in
Bacchis (193.) Euripidi. Φθιώτιδες correctio Casauboni est.
Vulgo φιλιτιδες, quod alii aliter correxerunt.

624

Grammaticus Bekkeri p. 128, 3. Ἄν (συννάσσεται) παρακαμί-
νοι καὶ ὑπερσυντελίκαι. Σ. Φθιώτιων

Ἡ πατρακτίνας δίκη
κέκλητ' ἄν αὐτῶ.
κέκλητ'] κεκλητ' Cobetus Nov. Lect. p. 224. recte

625

Strabo IX. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχυίαν Φθιώτῃ
ἔφηκεν. Ad Phthiotides refert Elmsleius ad Eurip. Heraclid.
v. 194. et corrigat τὴν Τραχίνα. De quo dissentit Welckerus
p. 205.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑΙ.

Proclus Chrestom. p. 459. Ὀδυσσεὺς λοχίστας Ἐλεον λαμβάνει,
καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τοῦτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτῆ-
την ἀνάγει. ἰαθὲς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχίνας Ἀλεξάνδρῳ
κτείνει. καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελάμνοι θάπτου-
σιν οἱ Τρῶες. Haec partim praedicta reperiuntur in superstite
Philoctetae Lemnii tragoedia in oratione Herculis v. 1407-
1427.

626

Stobaeus CXXI, 7. Σ. Φιλοκλήτου

ἼΑΛΛ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

λοῖσθος] λῶστος Nauckius.

627

Priscianus XVIII. vol. II. p. 180. ed. Krehl. Βαρύνομαι τούτου
καὶ ὑπὸ τούτου καὶ τοῦτο. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκλήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Ὅσμῃς μου ὄπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὄσμῃς. Ita fere codex Monacensis : unde trimeter confici potest, Ὅσμῃς ὄπως μου μὴ βαρυνθήσεσθέ που, quem quibus aliis modis restituerint viri docti ex Dobraei Aristoph. p. 183. 184. cognosci potest. In codicibus Paris. et Vossiano est ΟΙΤΩC pro ὄπως vitio manifesto. Alii dubitant an haec ex fabulae superstitis versu 890. conficta sint, Μὴ βαρυνθῶσω κακῇ ὄσμῃ πρὸ τοῦ δέοντος.

628

Hesychius, Δράκοντα : τὸ κηρύκιον. Σ. Φιλοκλήτῃ.

629

Hesychius, Δρυοπαγῆ στόλον : τὸν πάσσαλον. Σ. Φιλοκλήτῃ.

630

Hesychius, Ζηλῶ : μακαρίζω. Σ. Φιλοκλήτῃ ἐν Τροίᾳ.

631

Hesychius, Ῥακτηρίοις κέντροισιν : ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκλήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Μέλη βοῶν ἀναυλα καὶ ῥακτήρια

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. ἀναυλα Bergkii. Legebatur ἀναυδα.

632

Ad hanc fabulam, quam satyricam fuisse conjicit, Hermannus in praefat. ad Philoct. p. X. refert versus duo quos ad Philoctetam dictos sine poetae nomine attulit Plutarchus Vit. p. 89 e. Moral. p. 789 a.

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα

δέξαιτ' ἂν ; εὐ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Ex Strattidis Philocteta haec sumta esse coniecit Matthiae ad Fragm. Eurip. p. 289. consentiente Welckero p. 139.

ΦΙΝΕΤΣ Α. Β.

633

Scholiasta Apollonii Rhodii II, 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινέτης κατὰ μὲν ἐπίουσι ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ καλὸν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν ἢ βλέπειν κατὰ δὲ ἐπίουσι, ὅτι ἐπιβούλευσε Περσεί. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτίφλωσεν Ὀαρθον (ἐτίφλωσε Παρθέριον H. Keilius) καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρῴας. Scholiasta Sophoclis ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatrae filios appellat. Non improbabilis Dobraei conjectura est ex hac fabula sumtam esse Hesychii glossam, Κηρίωμα (sic Salmasius: codex κηρίωμα)· ὀμύλημα. (Fortasse corruptum ex ἡ λήμη.) Ἰστί γὰρ τὸ κηρίον φ' (ὅν codex) προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν. Ad duplicem fabulae editionem quod attinet, speciosa Welckeri conjectura est alteram editionem Τυμπακισσαί inscriptam fuisse, cujus inter reliquias plura sunt quae Phinei fabulae convenient, ut Welckerus ostendit p. 331.—333.

634

Aristophanes Pluto v. 635.

Ἐξομμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ubi scholiasta, Ἐκ Φινείας Σοφοκλέους δὲ στίχοι. In codice Veneto ad versum proximum Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν adscriptum est ὅτι τοῦ εὐμενεστάτου. ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ Φινείας Σοφοκλέους ἔλαβεν. Incertum igitur manet utrum unum an duo versus ab Sophocle sumpserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. Si unus tantum Sophoclis versus est, codici Veneto potius fides erit habenda quam editioni Aldinae.

635

Pollux VII, 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλείου εἰρήκασιν οἱ κομφοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κομφοδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεί.

· Βλέφαρα κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύρα.

γ] δ' codex Paris. A.

636

Athenaeus III. p. 119 c. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεΐ ἔφη
Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

637

Stephanus, Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεΐ πρώτῃ διὰ διφθόγγου
τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον (recte κτητικὸν corrigitur).

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

Versum omisso fabulae nomine affert Etym. Voss. p. 590 E.
ed. Gaisf.

638

Hesychius, Ἀπενώτισαν : ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σ. Φινεΐ.

639

Hesychius, Ἀρτύμασι : τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σ.
Φινεΐ. Ita codex, ut dubitari possit utrum Φινεΐ ᾠ an β̄ resti-
tuendum sit.

640

Hesychius, Ἀχάλκεντα τρίπανα : τὰ Φρύγια πυρεΐα. Σ. Φινεΐ
δευτέρῃ. Codex φηνεΐ βω.

641

Hesychius, Καταρράκτης : ὄχετος, ῥύαξ. καὶ ὁ αἰτός. Σ. Λαο-
κῶντι. καὶ τὰς Ἀρπυίας ἐν Φινεΐ. Codex καὶ ταρπυίας ἐν φίνῃ.

642

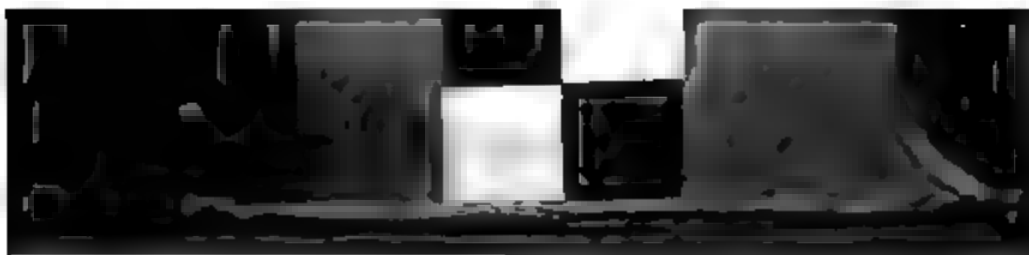
Eustathius p. 1496, 53. Ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ εὗρηται καὶ μά-
στακες αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεΐ ἐν Φινεΐ.
Photius p. 248, 18. Μάστακας : τὰς ἀκρίδας. Σοφοκλῆς.

ΦΟΙΝΙΞ.

Phoenicem etiam Euripides scripsit, cujus de argumento
dixit Valckenarius in Diatribe Euripidea c. 24. idoneis usus
scriptorum testimoniis. De Sophoclea tragoedia omnia in-
certa. Welckero hanc tragoediam eandem quam Δόλοπες esse
videri supra diximus.

643

Athenaeus II. p. 70 a. Κυνάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι
κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρον

Κύναροι ἀκωνθα πάντα πληθύνει γίνω.

Excerpsit Eustath. p. 1822, 17. Athenæus p. 70 a. Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ "κύναροι ἀκωνθα" μήποτε, φησὶ, τὴν κυνόςβατον λέγει διὰ τὸ ἀκωνθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν.

644

Socrates Hist. eccles. III, 7. ubi de voc. ὑπόστασις agit, Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχείων Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν. μηδὲ γὰρ παρὰ τισι τῶν παλαιῶν εἰρησθαι. εἰ δέ που καὶ εὔρηται, μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ἃν νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι ἐπίδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν—
Quae excerpit Julius Pollux Hist. phys. p. 376.

645

Eustathius p. 1088, 36. Φορβῶν γυνή παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι ἢ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν.

ΦΡΙΞΟΣ.

De Phrixo Athamantis filio videnda quae ad Athamantis fragm. 1. allata sunt. Sed tragoedia quae ab eo nomen habet quomodo composita fuerit nescimus. De quo incertae conjecturas protulit Welckerus p. 318.

646

Etymolog. Gud. p. 330, 43. et cod. Paris. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 73, 22. Κυζῶ :—Σοφοκλῆς Φρίξῳ "Κυθηδὼν ἐξέπραξαν κυζούμενον." Blomfieldus, Κυθηδὼν ἐξέκραξαν ὡς κυζόμενοι. ἐξέπραξαν ex ἐσπέραξαν corruptum esse conjecit Dobraeus. Photius p. 187, 4. Κυθηδὼν : ὡς κύων.

647

Stephanus in Ἄστυ.—προάστιος. οἴτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὐρίσκειται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλείου

Ἔορτα κειλεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

648

Antiatticista p. 83, 23. Ἀφελῆς : Σ. Φρίξῳ.

ΦΡΥΓΕΣ.

649

Stobaenus VIII, 5. Σοφοκλείου Φρυγῶν

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὃ καὶ, φιλεῖ
Ἄρης ἐπαίρει· αἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασυεῖς.

φεύγοντες ἅτας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.

Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ληίζεται.

“Tragoediam hoc titulo fecit etiam Aeschylus, ad quam pertinet observatio scholiastae ejusdem tragici ad Prometheum 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore.”
BRUNCK. Non librarii, sed scholiastae. DOBR. De Phrygibus Sophoclis non dubitat Welckerus p. 135. 136. Versus 2-4. omisso poetae fabulaeque nomine affert schol. Homeri Π. Β, 833. 4. οὐδὲν] οὐδένα schol. Homeri. ληίζεται] λογίζεται Stobaeus. λωτίζεται C. Keilius.

ΧΡΥΣΗΣ.

Sophoclis vestigia legisse videtur Pacuvius in Chryse, cujus dramatis argumentum Naekius Opusc. vol. I. p. 91. conjecit ab Hygino Fab. CXXI. traditum esse. NAUCK. Consentit Welckerus, qui de hac fabula dixit p. 210-215.

650 a

Scholiasta Aristoph. Ranar. v. 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τοιοῦτος ὢν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως.

ἄρξειε codex Flor. ἄρξει Rav. et Ven. ἄρξεις Ald. Brunckius ἄρξεις σύ.

650 b

Schol. Aristoph. Vesp. 842. ex cod. Veneto, Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ

Ἦ πρῶρα λοιβῆς Ἔστία, κλύεις τάδε;

Ἔστία] ἐστι codex. Correctum ex schol. Pindari Nem. XI, 7. verba ὦ π. λ. Ἔστία afferente omisso nomine fabulae.

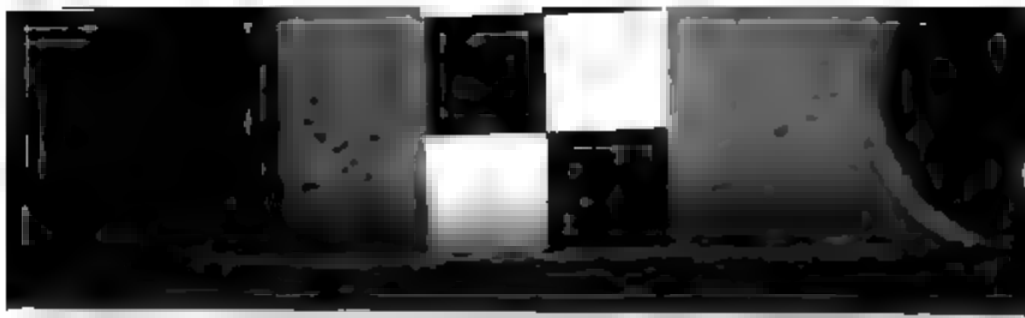
651

Pollux VI, 83. Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τὰς Ἐκαταίας μαγίδας δόρπων.

Χρύσῃ correxi pro χρήσει; Brunckius κρίσει. Ad hunc locum spectat Helladius apud Photium Bibl. p. 533 b, 10. ἡ μαγίς ἀπὸ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἐκθεσμον. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διαρκείας ἐχρήσατο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφοκλῆς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

149

652

Ammonius p. 34. Παρὰ Εὐρεπίδῃ ἐσχάρα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ κείται.—
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύση. Eadem Eustathius p. 1564, 32.

653

Apollonius Lexic. Homer. Ἰανθάδος:—τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ρίζας
ἰάνθους λέγει Σ. ἐν Χρύση

Ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα.

Ex hoc versu Hesychii glossa Ἐξιονθίζω τρίχα. μέλαιναν scripsit
Lehrsius in libro de Aristarcho p. 154. Legebatur μίαν μὲν.

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

654

Hanc fabulam memorat Joannes Siceliota (schol. in Hermog.
vol. 6. p. 225.), cujus verba ad Aeschyli Orithyiam attulimus.
De utriusque tragici fabula dixit Welckerus p. 299.

655

Strabo VII. p. 295. Σοφοκλῆς περὶ τῆς Ὀρειθυίας λέγων ὡς ἀν-
αρπαγείσα ὑπὸ Βορείου κομισθείη

Ἐπὲρ τε πάντων πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς

νυκτὸς τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀνακτυχὰς

Φοίβου παλαιὸν κῆπον—.

V. 3. Φοίβου π.] Libri Φ. τε π.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

656

Stobaeus Eclog. phys. I, 4. p. 106. Heer. sine lemmate,

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Sophoclis esse constat ex Theophilo ad Autolyceum p. 110. ed.
Wolf. Legitur etiam inter monosticha Menandri 251.

657

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 222.

Πάντ' ἐκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἔγει.

τὸ additum a Brunckio. Inter monosticha Menandri ἐστὶ
ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς (εἰς τὸ Meinekiana) φῶς φέρει. Vitis
Aesopi p. 48, 5. πάντα δὲ τὰ καλυπτόμενα ὁ χρόνος εἰς φῶς ἔγει.

658

Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 230.

Χρόνος αὐτὸς χρόνος ἅμα κραταίῃ

τερμοσίῃ βίου

πᾶλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Corruptum *τερμοσίῃ*, a Brunckio in *ἀχρημοσίῃ* mutatum, cui Ellendtius in Lexico vol. II. p. 966. *χρημοσίῃ* praetulit. *βίου* fortasse pro *βίτου* scriptum. Sophoclis hos versus esse incertum videtur.

659

Stobaeus Eclog. phys. II, 1. p. 6.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν

μάθοις ἂν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

660

Stobaeus Florileg. II, 18.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται.

661

Stobaeus III, 14.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

Lemma in sola ed. Trincavelli.

662

Stobaeus III, 15.

Ἄλλ' ἢ φρόνησις ἀγαθὴ θεὸς μέγας.

Lemma om. codices, habent Trincav. et Arsenius

ἀγαθῇ] ἢ

ἀγαθῇ libri.

663

Stobaeus IV, 1. 5. 17.

Ἄλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον,

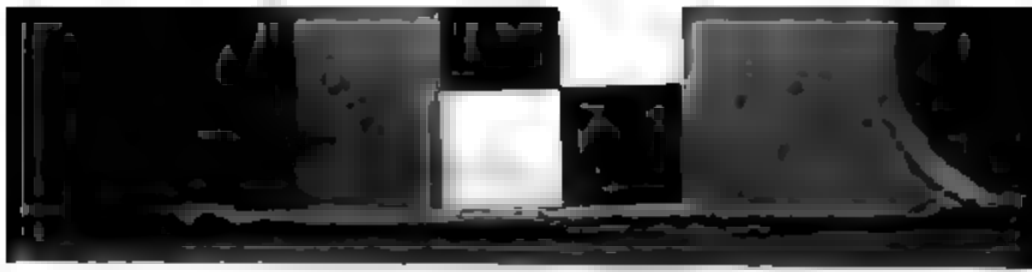
ἀλλ' οὐδ' ὄρωντες εἰσορῶσι τὰ μφανῆ.—

Ὡς δυσπάλαιστον ἐστὶν ἀμαθία κακόν.—

Ἡ δὲ μωρία

μάλιστα ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφν.

V. 3. *δυσπάλαιστον*, quo adjectivo Aeschylus et Euripides usi sunt, restituit Nauckius pro *δυσπέλαστον*, quo nemo usus est. Tum ἐστὶν Grotius pro ἢ, quod in libris melioribus non legitur.

664

Plutarchus Moral. p. 27 f. Οὐ πᾶν ἀληθές τὸ τοῦ Σοφοκλέους
λέγοντος,

Οὐκ ἴσ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἴπη καλά.

Legitur sine lemmate apud Stobaeum V, 5.

665

Stobaeus V, 14.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς οὐ χρὴ ποιεῖ.

χρὴ libri meliores. Alii δεῖ.

666

Stobaeus VIII, 11.

Οὐ τοῖς ἀθύροις ἢ τύχη ξυλλαμβάνει.

667

Stobaeus XIII, 9. Σοφοκλέους (Σοφίλου apud Ioann. Damasc.
in Gaisfordi Appendice ad Stob. Ecl. p. 844.)

Αἰδοῖς γὰρ ἐν κακοῖσι οὐδὲν ὠφελεί.

ἢ γὰρ σιωπὴ τῶ λαλοῦντι σύμμαχος.

V. 2. τῶ λαλοῦντι] I. e. adversario verba facienti, nisi τὸ γκα-
λοῦντι scribendum cum Cobeto Var. Lect. p. 19.

668

Stobaeus XVIII, 1.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πῶς γὰρ οἰνωθεῖς ἀτὴρ

ἦσσαν μὲν ὀργῆς ἔσται, τοῦ δὲ τοῦ κενός

φιλεῖ δὲ πολλὴν γλώσσαν ἐκχέας μάτην

ἄκων ἀκούειν οὐκ ἐκὼν εἶπεν λόγους.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89 b. et Cle-
mente Al. p. 181. Verbum οἰνωθεῖς notavit schol. Homeri Π.
H, 472. (in Crameri Anecd. Par. vol. III. p. 228, 15.) Οὐκ ἐπ-
αινετὸν δὲ τὸ οἰνοῦσθαι—ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ οἰνωθεῖς.
Quae excerpit Eustathius p. 692, 12. V. 3. γλώσσαν] γλώτταν
apud Plut. et Clem. et Gregoram Hist. Byz. XXXI, 28. vol.
III. p. 366, 6. ed. Bekk. μάτην ἐκχέας παρὰ τὸν σοφὸν Σοφοκλέα
τὴν ἀτροπὴν γλώτταν αὐτοῦ κατ' αἰτήης. 4. εἶπεν λόγους] εἶπη λόγους
Plut. εἶπεν κακῶς Stob. (ubi tamen codex Par. B. εἶπεν λόγους)
et Clem.

669

Stobaeus XXIV, 4.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῆ,
σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα.

670

Stobaeus XXIV, 6. Σοφοκλέους,

Ἦ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἠνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν
αὐτῷ συνειδῆ.

αὐτῷ συνειδῆ] αὐτῷ συνείδη libri.

671

Stobaeus XXVIII, 1.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ᾠδίνα παιδων, ἀλλ' ἐπὶ λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

V. 2. ἐπὶ] ἐπὶ Hermannus.

672

Stobaeus XXVIII, 5.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη βαρύς.

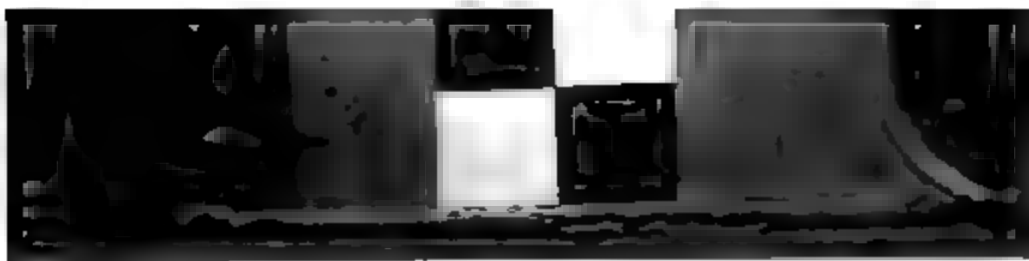
φηλήτη ex cod. Paris. B. a m. sec. : nam pr. φιλήτη, ut ceteri libri.

673

Stobaeus XLI, 3.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος·
κλήθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἄν εὐπετὲς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

V. 1. μηδὲν Trinc. οὐδὲν Par. A. B. 2. κλήθρον] Libri κλείθρον.
Verba versus extrema corrupta. Inanis verborum tinnitus,
quibus nulla est subjecta sententia. Si Sophoclis sententiam
indagaveris, eadem opera indagari poterit quibus eam verbis
enunciaverit. Multum te adjuvare poterit in hujus rei investi-
gatione Apollodori comici locus in Floril. 6, 28. καὶ κλείθῃ ἡ
θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς | τέκτων ὄχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν | δι-
ῆς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται. Ejusdemmodi quid in re seria
dixerat Sophocles. Ut comicus ὄχυρὰν οὕτως θύραν dederat, sic
tragicus κλήθρον ἔδε εὐπαγὲς scripserat, et quemadmodum Apol-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

153

Iodorus δι' ἧς—οὐκ εισέρχεται posuerat, sic dixerat Sophocles δι' οὐ—οὐ διέρχεται. Jam clara lux illis tenebris affulget,

κλήθραν γὰρ οὐδὲν ἔδ' ἂν εἰπαγίς λάβοις
γλώσσης δι' οὐ κρυφαίων οὐ διέρχεται.

COBET. Mnemos. vol. IX. p. 89.

674

Stobaeus XLIII, 11.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαστες ἡσάωνται τίσων,
οὐκ ἔστιν αὐτῇ σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

V. I. φύσαστες Pierponus. φυλάσσοντες libri.

674 b

Stobaeus XLIII, 25.

Νόμοις ἐπισθαί τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.

τοῖσιν ἐγχώροις Grotii conjectura est. τοῖσιν ἐγχωρίοις codd. Scorial. et Vindob. τοῖς ἐγχωρίοις ceteri, ut est in monast. Menandri 372. Menandri versus si fuit, τοῖς ἐπιχωρίοις verum esse potest, quod coniecit Bentleyus. Similiter Aristoph. Pl. 47. δασκῶν τὸν νόον τῶν ἐπιχωρίων τρόπον.

675

Stobaeus XLV, 11.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῇ καλῶς τιμημένῃ
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

V. I. Πολλῶν πόνων δεῖ τῇ καλῶν τιμημένῃ Nauckius. Sic χρηστὰ μωμμένη Trach. 1136.

676

Stobaeus LIV, 3.

Γινώμαι πλέον κρατούσιν ἢ σθένος χερῶν.

677

Stobaeus LXII, 33.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς εἰλεύθερος.

Similiter Gregorius Naz. vol. 2. p. 215 A. εἶσαι γὰρ εἶσαι τὰ θρόε, ὡς ἀκούομεν, | τὸ σῶμα δοῦλον, τὸν τρόπον δ' εἰλεύθερον. NAUCK.

678

Stobaeus LXIII, 6.

Ὁ παῖδες, ἢ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἔστι πολλῶν ἀνομάτων ἐπίωνμος.

ἔστιν μὲν ἄλιος, ἔστι δ' ἀφθίτος βίος,
 ἔστιν δὲ λύσσα μαιῶς, ἔστι δ' ἴμερος
 ἄκρατος, ἔστ' ὀλεωγμός· ἐν κείῳ τὸ πᾶν, 5
 σπουδαῖον, ἡσυχάϊον, ἐς βίαν ἔργον.
 ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἐπι
 ψυχή. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά ;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῆ γένει,
 ἔστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γοῶν 10
 πωμῆ δ' ἐν οἰωνοῖσι ταύκειλης πτερῶν,
 ἐν θηρῶν, ἐν βροτοῖσι, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίς οὐ παλαιόνσ' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν ;
 εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθῆ λέγειν,
 Διὸς τυραννεί πλευμόνων ἄνευ δορῶν, 15
 ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευματα.

V. 1-4. οὐ Κύπρις—μαιῶς affert Plutarchus Moral. p. 757 a. ex quo v. 2. correcta Stobaei scriptura πάντων pro πολλῶν. Sic Aeschylus Prom. 210. καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία. 3. βίος Bothius. βία Plut. et Stob. 4. μαιῶς] μαιῶς Porsonus. 5. ἄκρατος Bothius pro ἄκρατος. κείῳ Scor. ἐκείῳ ceteri. 6. ἡσυχάϊον] ἡσύχιον A. ἐς Scor. eis ceteri. 7. ἐντήκεται] ἀνθάπτεται Meinekius. πλευμόνων] πνευμόνων B. 8. ψυχή] πνοή Meinekius. οὐχὶ—βορά Grotius pro οὐτι—βοράς. 9. πλωτῆ] πλωτῶν apud Arsenium. Ceterum Plutarchus versus 1-4. poeta non nominato attulit, his verbis usus, ἀλλ' ἀπὸ μίης σκηπῆς ἀκούομεν, “Ἐρωε γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιοῦτοις ἔφω” (haec ex Danae Euripidis) καὶ πάλιν αὖ ἴδε “οὐ Κύπρις—μαιῶς,” ut utrumque fragmentum ex Danae Euripidis sumtum esse videri possit, quae Nauckii sententia est (in Schneidewini Philologo vol. 4. p. 542.), licet diversorum poetarum fragmenta similiter junxerit Clemens Alex. Strom. V. p. 717. ὁ μὲν Σοφοκλῆς—ἐκβοῶ, et mox Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σκηπῆς τραγῳδίῶν.

679

Stobaeus LXVII, 5.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσι, ἀλλεθῆ ποτὶ,
 γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὑμεθεῖς χλιδῆ ;

680

Stobaeus LXXIII, 54.

Κατ' ὄρφανόν γὰρ οἶκος ἀνδρόφρων γυνή.

681

Stobaeus XCVI, 9.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνέλε καὶ κατέστρεψεν βίαν.

Male huic fragmento lemma Διφίλων, proximo vero (10), quod manifesto comici poetae est, Σοφοκλέους praescriptum. Transposuit Brunckius. V. 1. συγκραθεῖσα] δυσκραθεῖσα A. et Vind.

682

Stobaeus XCVIII, 1.

ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος
ὡς οὐδὲν ἴσμεν πλὴν σκιαῖς ἰοικότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρεφόμενοι.

V. 1. θνητὸν] Libri optimi θνητῶν et v. 3. ἀναστρεφόμενοι.

683

Stobaeus XCVIII, 43.

Οὐ γὰρ θέμις [ἦν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.
κακῶν] κακοῦ in Menandri monost. 692.

684

Stobaeus CXVI, 28.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρῳ κακὰ,
νοῦτε φροῦδος, ἔργ' ἀχρεΐα, φροντίδες κεναί.

Praecedat apud Stobaeum Σοφοκλέους Σκυρίων versus (fragm. 500.), post quem hi duo versus sequuntur sine lemmate, quod suppleri potest ex Clem. Alex. p. 73. qui versum alterum attulit, ἔπειτα τοιγαροῦν ὑμῖν κατὰ τὸν Σοφοκλέα τὰ ἐπίχειρα τῆς ἐκλογῆς "νοῦτε φροῦδος, ὧτ' (nam sic apud eum legitur) ἀχρεΐα, φροντίδες κεναί."

685

Stobaeus CXXVI, 8.

Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα καὶ λήθην ἄγει.

Versus vulgo sine lemmate positus. Σοφοκλέους est in Scot Legitur inter Menandri monost. 545. Καὶ scίρῃ pro καὶ.

685

Stobaeus CVIII, 51.

Στέργειν δὲ τὰμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

V. 1. τὰμπεσόντα] τὰμπεσόντα A et Vind. 2. Versum alterum
sine poetae nomine attulit Hesychius, Κυβευτήν :

“σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στενήν τυχεῖν.”

τὸν τοῖς κύβοις χρώμενον· ἐπιστήμην γὰρ τινα, εἰδόκουν τὸ δεξιῶς χρῆ-
σθαι· ἐπιστημονικωτέραν τὴν πεττεῖαν τῆς κυβείας ἐνόμιζον.

687

Stobaeus CX, 14.

Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Omisso poetae nomine ap. schol. Eurip. Phoen. 396. ad verba
poetae αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος. In monost. Me-
nandri 42. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτῶν.

688

Stobaeus CXVII, 4.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξύνεστιν ἡμέρα τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

V. 2. θεία—ἡμέρα] Verba corrupta.

689

Stobaeus CXXI, 9.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἰμείρει βίου,
ἢ δειλὸς ἐστίν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

690

Stobaeus CXXII, 11.

A. Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει.
B. ἦξεις, ἐπείγου μηδὲν, ἐς τὸ μόρσιμον.

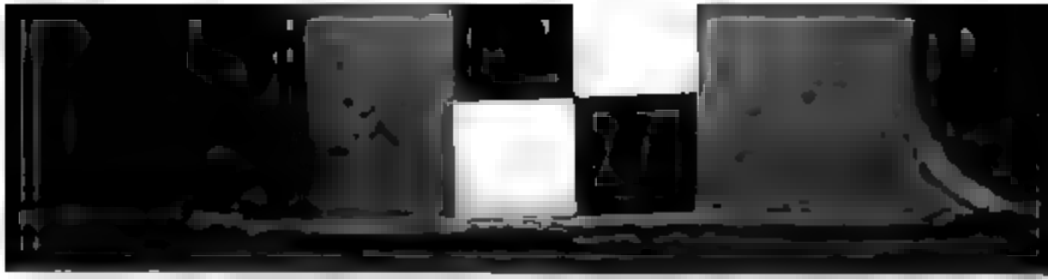
Addidi personarum notas. V. 2. ἦξεις] ἔρξεις A. ἐπείγου μη-
δὲν interpositum ut εὐ φύλαξαι Oed. Col. 161. ἐς scripsi pro εἰς.

691

Stobaeus CXVIII, 12.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν,
μῶρος πέφυκε· τῇ τύχῃ μέλει τάδε.

ὅταν δ' ὁ καιρὸς τοῦ θανάου ἔλθῃ τύχη,
οὐδ' ἂν πρὸς αὐτὰς Ζητὸς ἐκφύγοι μολόν.

Lemma Σοφοκλέους in solo servatum cod. Vindob. Totum locum om. A. V. 2. μῶρος] μωρὸς libri. 3. δ' Grotius pro γάρ. 4. ἐκφύγοι Halmius pro ἐκφύγη. Malim ἐκφύγοις.

692

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ap. Stobaeum vol. IV. p. 76. (s. in Append. ad Stob. Ecl. p. 772, 24.) Σοφοκλέους
Τάληθες αἰεὶ πλείστον ἰσχύει λόγον.

693

Porphyrus de Antro Nympharum cap. XVIII. Πηγαὶ δὲ καὶ
νάματα οἰκεία ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς
ψυχαῖς, ὡς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουσαν, ἡδονῆς οὖσας ἐργαστι-
κάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικτίως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνος, ἔρχεται τ' ἄλλη.

Δη Bergkiana. Legebatur ἄλλη.

694

Helladius Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 530, 15. Ὅτι ὁ στίχος
ὁ καὶ παροιμαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω,

ἔστι μὲν Σοφοκλέους, τοῦτον δὲ παρεδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκόπταντές φασιν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi comici est, recitat Athenaeus p. 441 e. Ad versum Sophoclis respicit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 55, 17. Ὅρκων γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρηὶ γράφω :
ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνουσίῃ.

695

Athenaeus I. p. 23. Κατακείσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι—
ἔστι δὲ εὐρεῖν καὶ ἐπὶ ἐπινοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. σάτυροι
παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν “Ἐπικαιόμενος (ἐπικαιόμενος Ἑλληνιστίως)
τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένη μίσσων εἰς τὸν αἰχμὴν εἰσαλομένη.” “Videtur
ista derivata ex Hercule ad Taenarum.” Βραυκ. Ves

poetae metro soluta attulit Athenaeus. Nauckio huc respicere videtur Aristides vol. 2. p. 405. ἤδη δέ τις καὶ σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἰτά γ' ἔκυψε προσιώντος κάτω.

696

Athenaeus I. p. 33 c.

ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε ;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

V. 2. τλήσει] τλήση ap. Athen. Tum ἐπεξελθεῖν Brunckius. 4
ἀνακτόρων Welckerus.

697

Athenaeus II. p. 40 a. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἢ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησι “Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.”

698 699

Athenaeus III. p. 99 d. et ex eo Eustathius p. 1944, 26. Καὶ Σοφοκλῆς δέ που ὁ ποιητὴς τὸν φύλακα μοχλὸν που ὠνόμασεν ἐν τούτοις

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός.
κἂν ἄλλοις δέ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχευ τὴν ναῦν

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

700

Athenaeus VII. p. 277 b.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει,
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

V. 1. ex tragico affert Clemens Alex. p. 787. Probabilis Bergkii conjectura est χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων—, collato Etym. M. p. 595, 1. Μύνδος· μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αἰδῶν. Scribendum autem μυνδῶν. Nam oxytonum esse annotarunt Stephanus Byz. s. v. Βάλδος et Arcadius p. 48, 11., uterque ex Herodiano. 2. Legebatur σαίνουσα. Correxit Brunckius.

701

Athenaeus X. p. 428 a. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν * * σατυρικῷ φησιν ὡς ἄρα

Τὸ πρὸς βίαν

πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῆν κακόν.

Legebatur κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ. Corregit Meinekian.

702

Athenaeus X. p. 433 e. Τὸ διψῶν γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς περιττῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησι

Διψῶντι γὰρ τοὶ πάντα προσφέρων σοφά

οὐκ ἂν πλέον τέρψεται ἢ ἄμειν διδούς.

V. 1. προσφέρων σοφά] Hac locutione utuntur Eurip. Med. 298. et Arist. Thesm. 1130. 2. ἢ ἄμειν Forsonus pro μὴ πικρῶν.

Caesabonus ἢ πικρῶν.

703

Athenaeus XI. p. 783 f. Ἀρύβαλλος—λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,

ἢ τὰς ἀρίστες δὲ ἔχουσ' ἐκώμασας.

Hesychius, Ἀρύστεις: τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αἰτὰ καὶ ἀρυστήρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουσιν.

704

Athenaeus XV. p. 688 a. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποιήκε λεγούσας

Θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει

τάρβους θυγύτηρ.

V. 1. οὔ τις Epitome. οὔτι codex.

705

Etymol. M. p. 601. extrema, Νεῖκος: ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέος ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἀρμόζει. Σοφοκλῆς

*Υβρις δὲ τοι

οἰπέποθ' ἤβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκετο,

ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν φθίνει.

V. 2. ἤβης εἰς (debebat εἰς) τὸ σῶφρον Piersonus pro ἤβησεν τὸ σῶφρον. 3. πάλιν φθίνει libri meliores. Vulgo φθίνει πάλιν

706

Clemens Alex. Paedag. III. p. 286. Ἀβροδίατον ἐποσειδίαν
νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς λέγει

Γυναυκομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

ἐμπρέπεις Piersonus pro ἐμπρεπεῖς. Similis Euripidis in Antiopa
versus fuit γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

707

Clemens Strom. V. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνυκτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
σκαυοῖς δὲ φαῦλον κὰν βραχεῖ διδάσκαλον.

V. 2. 3. profert Plutarchus Moral. p. 406 f.

708

Grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 4. p. 329, 20.
Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς

Ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίους.

γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Apud Cramerum ἐρέξας et εὐείρας. Cor-
rexit L. Dindorfius in Thesaurο vol. 3. p. 2150.

709

Clemens Strom. II. p. 494. Εὐ γοῦν ἡ τραγωδία ἐπὶ τοῦ Ἄιδου
γράφει

Πρὸς δ' οἶον ἦξεις δαίμον' ὡς ἔρωτα,
ὅς οὔτε τοῦπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
οἶδεν, μόνην δ' ἔστερξε τὴν ἀπλῶς δίκην.

V. 1. δαίμον' ὡς ἔρωτα] ἐξερῶ τάχα Nauckius. 2. Plutarchus
Mor. p. 761 f. μόνῃ θεῶν ὁ Ἄιδης Ἐρωτι ποιεῖ τὸ προσταττόμενον
καίτοι πρὸς γε τοὺς ἄλλους, ὡς φησι Σοφοκλῆς "οὔτε—δίκην." οἶδε,
μόνην δὲ στέρξαι Plut. ἦδει, μόνην δ' ἔστεργε Clemens.

710

Plutarchus Vit. Timol. c. 36. p. 253. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων
οὐδέν ἐστιν φ' μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους (τιμοκλέους duo codices), ὡς
φησι Τίμαιος, ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν

ᾧ θεοὶ, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς ἕμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

711

Plutarchus Vit. Pompeii c. 78. p. 661.

Ὅστις γὰρ ἕς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου ὅστι δούλος, κἂν ἐλεύθερος μῶλε.

Affert etiam Mor. p. 33 d. 204 e. et Appian. B. Civ. 2, 85. et
omisso poetae nomine DioCassius 42, 4. Diog. L. 2, 82. V. 1.
γὰρ ἕς] δὲ πρὸς ap. Plutarchum.

712

Plutarchus Vit. Alexandri c. 7. p. 667.

Πολλῶν χαλιῶν ἔργον οὐράων θ' ἄμα.

Omisso poetae nomine Mor. p. 767 f.

713

Plutarchus Vit. Demetrii c. 45. p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μετέ-
λαος ταύτης εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν

Ἄλλ' οὐμὸς δὲι πάμνος ἐν πυκνῇ θεοῦ
τροχῇ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
Ὡσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
σιγῆναι δύναιτ' ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χῶτασπερ αἰτῆς εὐγενεστάτη φανῆ,
κάλεν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

V. 4. εὐφρόνας Brunckius pro εὐφρόνας. 5-8. attulit Moral.
p. 282 b. 517 d. v. 5. 6. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργ. v. 780. 8.
κἀπὶ] κείς τὸ ap. Plutarchum in Vita Demetr.

714

Plutarchus Vit. Artax. c. 28. p. 1025.

Ταχία πειθὰ τῶν κακῶν ὀδοπορεῖ.

715

Plutarchus Moral. p. 16 a. Ἀρχὴ γὰρ αὕτη παιδείσεως

Ἔργου δὲ πάντος ἢ τὴν ἀρχῆται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν,

ἀπὸ τῶν Σοφοκλεία. Antiphontis sententiam ap. Joann. Damasc.

in Gaisfordi Append. ad Stobaei Ecl. p. 730, 12. comparavit Nauckius, πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ παιδείσις· ὅτι γὰρ τις πράγματος κἂν ὀνουῖν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσῃται, εἰκὸς καὶ τὴν τελευτὴν ὀρθῶς γίγνεσθαι.

716

Plutarchus Moral. p. 17 c.

Στενωπὸς Ἄιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ.

παλιρροία pro παλίρροια mutato accentu dictum metri caussa, ut ἀγνοία et alia hujusmodi apud Sophoclem aliosque.

717

Plutarchus Moral. p. 21 a. Τοῦ Σοφοκλέους

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔη.

καὶ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν ὡς

οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

718

Plutarchus Moral. p. 21 b. Τὰ Σοφοκλέους, ὧν καὶ ταῦτά ἐστι

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.

καὶ

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Quibus tertium addit fragmentum, de quo diximus supra ad fragm. 519.

719

Plutarchus Moral. p. 21 f.

Ὡς τρισόλβιοι

κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη

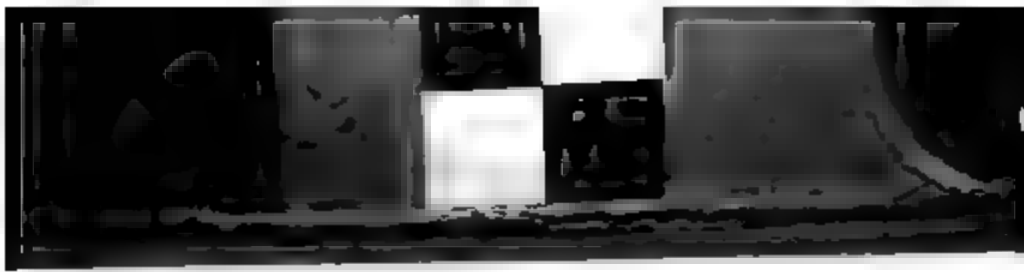
μόλωσ' ἐς Ἄιδου· τοῖσδε γὰρ μύθοις ἐκεῖ

ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

“In fabulae loco, unde haec derivata, mentio erat. forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύθοις ἀνακειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat scholiastes comici ad Ranas 347.” BRUNCK. Scholiastae verba sunt, λειμῶν γὰρ ἀνάκειται καὶ ἄνθη ἀνεμένα τοῖς μύθοις ἐν τῷ πεδίῳ. δηλοῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς. Ad Triptoleimum retulit Welckerus.

720

Plutarchus Moral. p. 23 c. et omisso poetae nomine p. 757 b.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

168

Τυφλὸς γὰρ, ὃ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συνὲς προσώπων πάντα τυρβάζει κακά.

721

Plutarchus Moral. p. 77 b. et 619 a.

Ὅτε δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικῷ προσῆ.

παιδικῷ Valckenarius pro παιδικόν. Vocabulum altero loco ex-
cidit.

722

Plutarchus Moral. p. 84 b. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβλάς πρό-
τερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἄσπερ οἱ μαργῶντες ἰντονώτατοι,
κατὰ τὸν Σοφοκλεῖα.

723

Plutarchus Moral. p. 98 A.

Τὰ μὲν διδακτὰ μαθήνω, τὰ δ' εὐρετὰ
[ἡτῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἤτησάμην.

V. 2. τὰ δ' εὐκτὰ] τὰ δ' ἕτερα codices Parisini.

724

Plutarchus Moral. p. 99 a. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὃ χειρῶναξ λεῶς,
οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιον Ἐργάνην στατοῖς
λείκοισι προστρέπεσθε.

V. 1. Hinc Hesychius χειρῶναξ λεῶς et Pollux II, 151. χειρῶ-
νακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. 3. Hesychius, λείκοισι προστρέπεσθαι·
λείκω ἰσθάντες προσάγεσθαι· ἃ ἴσθαι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπετίθετο,
ἄσπερ εἰσὶ καρποὶ πύρνοι. Ex eodem loco fabulae (Pandorae, ut
probabiliter coniecit Hermannus Opusc. vol. VII. p. 331.) sumta
sunt quae partim metro soluta attulit Plutarchus Mor. p. 802 b.
τὴν γὰρ Ἐργάνην οὕτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, οἱ
παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρεῖα καὶ πληγαῖς ὑπακούουσιν ὕλην ἀψυχὸν δη-
μιουργοῦντες. Ex quo loco intelligitur Sophoclis hos versus esse ;
nam Plutarchus supra et Clemens omiserunt nomen poetae.

725

Plutarchus Moral. p. 107 b.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθετο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μῆλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει ;

726

Plutarchus Moral. p. 141 e. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιw ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἰμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν “ Ταῦτα τὰ κόσμα καταισχυνεῖ μου μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας.” πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλήμον, ἀλλ’ ἀκοσμία
φαίνοιτ’ ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

727

Plutarchus Moral. p. 280 f. Διὰ κόρον καὶ πλησμονήν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὡς πού καὶ Σοφοκλῆς πεποιήκει

Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβία·
γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης.

V. 1. σφαδάζεις] Scribebatur σφαδάζεις sine iota subscripto : de quo v. quae in Thesaurο dicta sunt. 2. πλήρης] πλήρης βορᾶς
E. A. I. Ahrensius.

728

Plutarchus Moral. p. 394 b.

Οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.

Φίλα si scripsit, generis est neutrius. Sed probabilius est φίλη, ut Nauckius. Νάβλα, εἶδος ὄργάνου, Phot. p. 285, 7. .

729

Plutarchus Moral. p. 414 e. Πολλὰ κατὰ τοῦ θεοῦ δίδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκει καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὐ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Fortasse respicitur locus Oed. Col. 607. μόνοις οὐ γίγνεται | θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ καταθεῖν ποτε, | τὰ δ’ ἄλλα συγγεῖ πάνθ’ ὁ παγκρατῆς χρόνος. Monuit Nauckius.

730

Plutarchus Moral. p. 417 f. Ὁ Σοφοκλείους Ἄδμητρος (εἶπε περὶ Ἀπόλλωνος)

Οὐμὸς δ’ ἀλέκτωρ αὐτὸν ἤγε πρὸς μύλην.

731

Plutarchus Moral. p. 458 e. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὀπλίσας, Ἐκόμπασ’ ἀλοιδόρητα, φησὶν,

Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκίῳ ἔκλων.

732

Plutarchus Moral. p. 463 d. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι
 Τὰ πλείστα φερῶν αἰσχροὶ φεράσεις βροτῶν,
 ὄγαν ἔοικεν ἡμῶν ἐπεμβαίνεω καὶ κολούειω. Iterum affert p. 481 f.

733

Plutarchus Moral. p. 468 b. Ὡσπερ οἱ Σοφοκλείους ἰατροὶ
 Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ.
 P. 463 f. scriptum πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολῆν. Et p.
 923 a. πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολῆν. Quae scriptura
 probabilior duabus prioribus.

734

Plutarchus Moral. p. 504 a. (et p. 810 c.) Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλείους
 Νέστωρ τὸν Αἰάντα τραχυνόμενον τῇ λόγῳ πραΰνων ἠθικῶς τοῦτο εἶρηκεν
 Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.
 Ad Ἀχαιῶν σύνδειπνον refert Brunckius.

735

Plutarchus Moral. p. 511 f. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας
 ἐρωτήσεσι σαυτὸν ἔθιξε σιωπῶν, μέχρι οὐ πάντες ἀπέκρινται τὴν
 ἀπόκρισιν.
 Οὐ γὰρ τι βουλῆς ταῦτό καὶ δρόμον τέλος,
 ὅτε φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

736

Plutarchus Moral. p. 530 a. Κατῆ δὲ (ἢ δυσωπία) θαλάμου καὶ
 γυναικωνίδιος ἐπίτροπος, ὅτε φησιν ἢ παρὰ τῷ Σοφοκλεί μετανοοῦσα
 πρὸς τὸν μοιχὸν “Ἐπεισας, ἐξέβωψας.”

737

Plutarchus Moral. p. 625 d. Σοφοκλῆς περὶ τῶν γερόντων
 Βραδεία μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
 μόλις δὲ ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
 πόρρω δὲ λείσσειω, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.
 V. 3. πόρρω aut Plutarchus aut librarinus posuit. Sophocles
 πρόσω scripserat.

738

Plutarchus Moral. p. 640 a. Καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκί που περὶ τ

Τρώων ὡς “Φίλιπποι καὶ κερουλοὶ, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί.” δὲ post κωδωνοκρότῳ transposuit Bergkius, metri indicio.

739

Plutarchus Moral. p. 732 d. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος

Ἄπαντα τὰ γέννητα πρῶτον ἦλθ' ἀπαξ.

Ita Valckenarius Diatrib. p. 222. Vulgo ἀπαντα τὰ γέννη τὸ πρῶτον ἦλθεν. Artemidorus IV, 59. Τοῦτο τὸ λαμβεῖον

Ἄπαντα τὰ δόκητα πρῶτον ἦλθ' ἀπαξ.

740

Plutarchus Moral. p. 758 f. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κατὰ Κυρβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς. Κυρβάντεσσι pro Κορυβάντεσσι praebuerunt codices Parisini apud Duebnerum. De qua forma pluribus dixi in Thesauro vol. IV. p. 2136.

741

Plutarchus Moral. p. 768 f.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι

χαίρουσιν, οἱ δ' ἔχοντες εὗχονται φυγεῖν.

Omisso poetae nomine omissisque verbis φίλων τοιούτων haec affert p. 94 d.

742

Plutarchus Moral. p. 788 b. 792 a. 1129 d.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπῆς

χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

V. I. εὐγενῆς p. 1129.

743

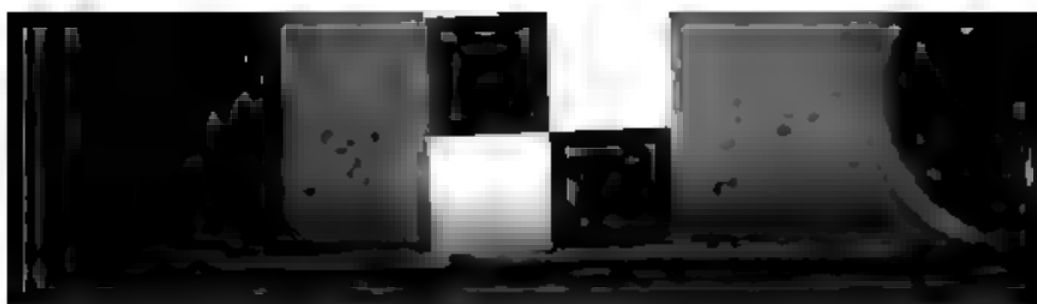
Plutarchus Moral. p. 854 f. Ἄλλὰ

Δεινὸν τὸ τῆς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

744

Plutarchus Moral. p. 959 e. Ἐλαφοὶ δὲ—ἐσθιόμενοι προβάτων καὶ κυνῶν ἐνιαχοῦ καὶ ἵππων κρέα προῦξένησαν· “Τιθασὸν δὲ χῆρα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτῳ (sic H. Stephanus pro οἰκέτῳ) τε,” Σοφοκλῆς (ὡς Σοφοκλῆς Nauckius) οὐχ ὡς γαλαὶ καὶ αἰλουραὶ τρεφῆς

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

167

ἔνεκα διὰ λιμῶν, ἀλλ' ἐφ' ἠδονῇ—κατακόπτοντες ὅσον ἐστὶ τῇ φύσει
φορικῶν καὶ θηριῶδες ἔρωσιον. Pollux III, 82. οἱ μῦθοι ποιηταὶ
καὶ τοὺς ἄλλους αἰεσίους αἰεσίτας ἀνόμαζον, ἔπον γε καὶ “περισσότερον
αἰεσίτων.”

745

Plutarchus Moral. p. 985 a. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους
δεδογμένον ἐστὶν

Ἐδὲ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
σύγκολλα τῶν ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.
τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον unus codex. Ceteri τ' ἐς μέσον ἀμφοῖν.

746

Plutarchus Moral. p. 1100 c. Ὑπὸ χαρᾶς ἤρθη κατὰ τὸν Σοφοκλέα
Γραίας ἀκρότης πάππος ὡς φυσώμενος.
Huc spectat Hesychii glossa Πάππος ἀκρότης.

747

Scholiasta Eurip. Rhesi 105. Εἶθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὐβουλος : ἔμπαλαι
ὁ Σοφοκλῆς,

Εἶθ' ἦσθα σώφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα.
Σοφοκλῆς pro σοφὸς Cobeti emendatio est. τᾶργα τοῖς λόγοις ἴσος
conjecit Nauckius. Ἔργα θ' αἰς λέγεις ἴσα (vel ἴσος) Meinekius.

748

Scriptor vitae Homeri in Opuscul. Mythol. Thom. Gale p.
367. (Plutarchi vol. 5. p. 1197. ed. Wytt.) Πάλαι δὲ τὸ Ὅμηρον
(Π. Γ, 65.)

Ὅσ' τοι ἀπέβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Σοφοκλῆς παρίφρασεν εἰπὼν

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ἃ τέκνον, ποτέ.

749

Schol. Homeri Iliad. A, 423. Χρῆνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν
ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ Σοφοκλῆς

Ἔγὼ κατ' αὐτὸν, ὡς ἄρ' εἶπε, ἐξέρχομαι.

750

Schol. Homeri Iliad. I, 453. Σοφοκλῆς

Ὅσ' μὴ πείκουθε τὰ μὰ μὴ βουλευέτω.

751

Eustathius p. 1237. Διαγνωμονοδντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐφύχες ἔτι διάκειται, καὶ διερχῶ ποδὶ, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ θεόκριτον ἔχων, βαίνει, καὶ οὐπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶσι ποδὶ χρώμενον, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Conf. fragm. 831.

752

Eustathius p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὰ, Τηροῦστα τούς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρύς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκείνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῶ θυμοῦ. “Fefellit procul dubio memoria Eustathium : quae tanquam Sophoclis profert, tragicum minime redolent ; Aristophanis potius esse crediderim.” BRUNCK.

753

Cicero ad Atticum II, 16. Cneus quidem noster jam plane quid cogitet nescio :

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαῖς φύσαισι φορβείας ἄτερ.

Longinus περὶ ὑψους c. III, 2. Γελάται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

754

Dionysius Halic. de Comp. Verb. c. 9. p. 66. edit. Upton. (vol. 5. p. 50. Reisk.)

Μύω τε καὶ δέδορκα κάξανίσταμαι,
πλέον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.

V. 2. πλέον correxi pro πλείον.

755

Scholiasta Pindari Olymp. I, 97. Ἔμοι δὲ ὅτι τρία λέγεται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς τὸν θάνατον συνεργοῦντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς
Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσομαι.

756

Scholiasta Pindari Pyth. II, 125. Οἱ γὰρ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς

Ἄνην ἔθου καὶ πρᾶσω, ὡς Φοῦνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

757

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 213. Γίνεται τούτο, ἐπειδὴν ὑπέρ-
μετρος χαρὰ ἐπιπέσῃ, ὥστε ἀκουσίως δακρύειν. Σοφοκλῆς

Κῆρος γὰρ οὕτως ἔστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ἔπου τὸ νεπυῖον καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καλὰ τὰ τυγχάνων.

758

Scholiasta Pindari Pyth. IV, 221. Ὑπέρεια κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς,
ὡς Σοφοκλῆς,

ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπέρεια κρήνη, νῆμα θεοφιλέστατον.

759

Scholiasta Pindari Nem. X, 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατον
ποτὶ δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς
τῇ ἐσχάτῃ ἀπὸ τοῦ πρώτου

Ἦδη γὰρ ἔδρα Ζεὺς ἐν ἐσχάτῃ θεῶν.

Brunckius ἔχει γὰρ ἔδραν.

760

Scholiasta Aeschyli Persar. v. 181. Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ'
εὐείμονε—εἰς ὄψιν μολεῖν : ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύο ἠπειρω μολεῖν.

Quae corrupta apud Herodianum Pierson. p. 434. τὰ προ τὰ
correxerit Blomfieldus. "Suspicio non Sophoclis hunc esse ver-
sum, sed comici poetae, qui Aeschylea verba δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
quibus significantur δύο ἠπειρω Europa et Asia, in risum ver-
terit." NAUCK.

761

Scholiasta Euripidis Orest. v. 480.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπίς
ἐν χειρὶ βῆγει, σὺν τάχει θ' ἀμβλύνεται.

V. 1. κοπίς ex codicibus restitutum pro κοπίς. 2. χειρὶ] χροσὶ
Ribbeck. ad Trag. Lat. p. 287. qui versus hos de Telamone dictos
esse in Teucro tragoedia conjicit. σὺν Matthiae pro ἐν.

762

Scholiasta Euripidis Orest. v. 592.

Ἄει γὰρ εὖ πιστεύουσιν εἰ Διὸς κίβω.

“Proverbialis est senarius sine auctoris nomine saepe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. I. cent. III. 9.” ΒΡΥΚΚ. Affertur ab Zenobio Prov. II, 44. Diogeniano I, 58. scholiasta Aeschylī Agam. 33. Stobaeo Ecl. I, 3, 32. p. 122. Suida s. v. Ἄει. Proverbium tragicum appellat Eustathius p. 1084, 1. 1397, 18.

763 764

Scholiasta Euripidis Med. v. 33. Ἀγιάστας ἔχει : Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς

Παῖδας γὰρ οὐκ ἔφυσ' ἀναλίσσας ἔχει
καὶ πάλιν

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχει.

“Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur.” ΒΡΥΚΚ.

765

Scholiasta Aristophanis Nub. v. 1162. exscriptus ab Suida in Λυσανίας, Λυσανίας πατρῶν μεγάλων κακῶν : λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλῆα μυκτηρίζει λέγοντα

Ζεὺς πόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν

καὶ παυσανίαν κατ' Ἀτρείδαν.

κατ' Ἀτρείδαν Bentleyus. Ego κατ' Ἀτρείδαν. Liberti καὶ Ἀτρείδαν.

766

Schol. Aristoph. Avium v. 515. Δίον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκίπτρου εἶπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. οὕτω γὰρ Πίνδαρος “εὔδει δ' ἀπὸ σκίπτρου Διὸς αἰετός.” καὶ Σοφοκλῆς

Ὁ σκιπτροβάμων αἰετός, κίμων Διός.

767

Schol. Aristoph. Avium v. 1240. Ὅπως μὴ σὺν γένος παρώλεθρον | Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ Δίσι : τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφοκλείου

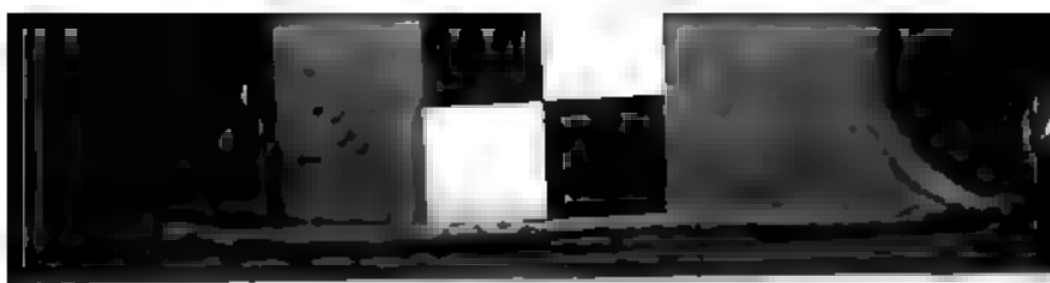
Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαστραφῆ.

768

Schol. Aristoph. Lysistratae v. 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς : ἀντὶ τοῦ ἐσκυθροπακίναί. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος (Π. Ο, 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρῦσι κυκέρησιν ἴαθη.

καὶ Σοφοκλῆς (κατὰ τὸ ἐνωπίον add. Suidas in τοξοποιεῖν)

Ὡς ἂν Διὸς μίτωπον ἑκταθῆ χαρῶ.

Codex ἑκταθῆ. Suidas *λέθη*, quod ex versu Homerico irrepsit. Veram scripturam habet schol. Homeri Π. Ο, 101. *Μίτωπον* : Σοφοκλῆς “Ὡς ἂν Διὸς μ. ἑκταθῆ χ.”

769

Philo Judaeus vol. II. p. 448. Τὸν ἐψευδῆς εὐείθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῃ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσσιτι—ἀναφθέγγεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφοκλείων, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρειω, θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἰς. Sophoclis versus, non nominato poeta, servavit Aristoteles Eth. Eudem. VII, 10. p. 1242, 37. Ἡ δὲ τῶν ἀδελφῶν (φιλία) πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικὴ μάλιστα ἢ κατ' ἰσότητα.

Οὐ γὰρ τι κόθος τῆδ' ἀπεδείχθη,

ἀμφοῖν δὲ πατὴρ αὐτὸς ἐκλήθη.

Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδεὶς.

V. 1. ἀπεδείχθη—αὐτὸς Nauckius pro ἀπεδείχθη—αὐτός. 3. Verba θνητῶν δ' οὐδεὶς ab Aristotele omissa ex Philone addidit Bergkius.

770 771

Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phaenom. cap. I. initio p. 122. :

Μισῶ μὲν ὅστις τὰ φωνῆ περισκοπεῖ,

φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. et paullo post ubi de astronomiae inventori- bus, Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρία τὴν εὐρεσιν ἀναφέρει λέγων “Πᾶς προσ- κυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου.” Cum loci prioris sententia Nauckius comparavit Ennii verba p. 35. ed. Ribbeck. *Quod est ante pedes nemo spectat, caeli scrutantur plagas.* Eupolidis fragmentum apud Diog. L. IX, 50. *ἄλαζονεύεται μὲν ἀλιήριος | περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει.* et Platon. Theaet. p. 174 a. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 172.

771

Scriptor vitae Arati apud Petavium p. 151. (vol. II. p. 437. Buhl.) Οἱ δὲ Δία τὸν ἡλίον νοήσαντες λέγουσιν ὅτι καὶ Σοφοκλῆς Δία τὸν ἡλίον καλεῖ λέγων.

Ἥλιος οἰκτείρειέ με,

ὅν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν

καὶ πατέρα πάντων.

V. I. ἥλιος οἰκτείρειέ με πάντων Brunckius pro ἡλίω κτείρειέ με· οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν πατέρα πάντων. Ἡλιος ἐποικτείρειέ με Wagnerus. Sophoclis hos versus esse incertum videtur Bernhardy Hist. lit. Gr. vol. II. p. 797. (309. ed. sec.)

773

Scholiasta Aristidis vol. III. p. 681, 33. Καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι,

Σοφοκλέους ἐν, παροιμιῶδες γέγονε. Ex Sophoclis Oedipo affertur ibidem p. 85, 23. sine poetae nomine ab schol. Sophoclis Electr. v. 188. et schol. Eurip. Phoen. 403. ubi recte ἀνδρὸς pro φίλου, ut apud Zenobium I, 90. Diogenian. I, 79. Spectat ad h. v. Aristides vol. I. p. 112, 5. 268, 11. Jebb.

774

Stephanus, Αἴα: πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας ἄλλη, ἐν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας λέγων “Εἰς Αἴαν πλέων,” τῆς δὲ δευτέρας οὕτως

Ἔστιν τις Αἴα Θεσσαλῶν παγκληρία.

775

Stephanus, Ἀνακτόριον: Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἢ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δὲ φησι διὰ διφθόγγου

Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπίανυμον χθευός.

Similiter Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 267 D.

776

Stephanus, Ἀρτάκη: πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηεύς· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεύς εἶπε

Τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκίωσιαι;

Apud Stephanum Ἀρτακεῖς.

777

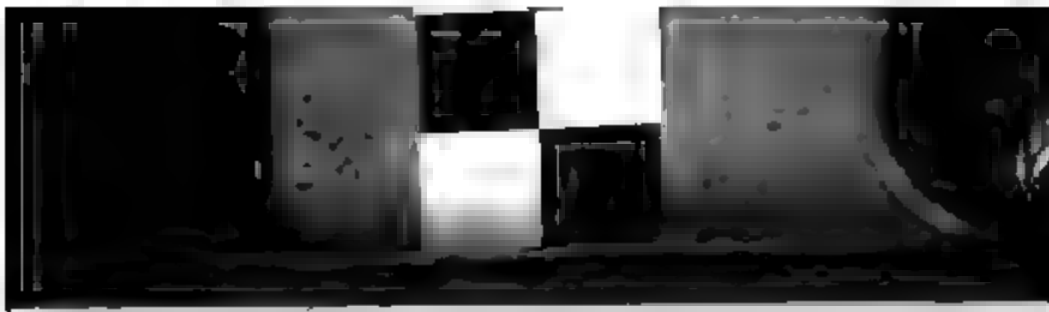
Scholiasta Hesiodi Theogon. v. 30. Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδωκε, δάφνης ἐριθηλείος ὄζων: παρόσον ἢ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς

Δάφνην φεγῶν ὀδόντε πρὶε τὸ στόμα.

778

Dicaearchus de statu Graeciae p. 16. edit. Hudson. (vol. I.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

p. 103. ed. Mueller.): Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταται τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους,
οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνητὰ θεοῦτε.

779

Joannes Damasc. in Gaisfordi append. ad Stobaeum vol. IV.

p. 34. (sive post Stob. Ecl. p. 725, 16.) Σοφοκλέους

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, ἐς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδείμματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεὶ,
ἕως ἂν ἐξῆ μάθῃσιν βελτίιστα.

5

παῖς δ' ἂν κακὸν μὲν δρᾶν τι προικ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μαθῆσιν ἄνευ πόνου
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.

ταῦτ' οἶν φυλαξόμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι ἀποδημούντος πατρός.

10

V. 2. ἐε scripsi pro eis. 4. προσλαμβάνειν] προσμανθάνειν
G. A. Hirschigius. 5. μαθῆσιν] λαμβάνειν Nauckius. 6.
δν] οἶν Nauckius. ἐπίσταται] ἐπίστασθαι codex. 7. αὐτοῦ
Bergkii. αὐτῶν codex. 8. τὰ—διδάσκαλον Brunckius. τὴν—
διδασκτὸν codex. ἦν] ἂν codex. 12. ἀποδημούντος eorum
videtur. μήτ' ἀδημούντος Nauckius in Leutschii Philologo vol.
XII. p. 193. Idem recte judicat versus hos non Sophoclis
esse, sed poetae aliquanto inferioris.

780

Joannes Damasc. l. c. p. 31. (=721, 15.)

Ἀμνήματος γὰρ ἀνδρὸς ἐπόλλυται χάρις.

Scribendum ἄλλυται, nec Brunckii probanda opinio, qui non
hunc, sed praecedentem versum, in codice Anaxandridi tribu-
tum, tragici esse putat, Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἢ χάρις τίεται χάρις

781

Strabo IX. p. 399. Τὸ Ἀμφιάρειον—ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρειον, ὡς φησι Σοφοκλῆς

Ἐδέξατο ῥαγείσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖσιν ὄπλοις καὶ τετρωρίσῃ δίφρῃ.

782

Strabo XV. p. 687. Παρὰ Σοφοκλεῖ δέ τις ἐστὶ τῆν Νῦσαν κοθυμῶν ὡς τὸ Διονύσῃ καθιερωμένον ἔρος

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
βροτοῖσι κλειῆν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερος
Ἰακχος αὐτῇ μαῖαν ἠδίστην νέμει,
ὅπου τις ὄρεις οὐχὶ κλαγγάνει

καὶ τὰ ἐξῆς. Ad Triptoleмум rettulit Welckerus.

783

Plutarchus Moral. p. 75 b. Εἰ μηδεμίαν αἱ προσκοπαὶ ποιούσι τῆς ἀφροσύνης ἀνεσιω, ἀλλ' ἴσῃ σταθμῷ πᾶσιν ἢ κακία περιθεμένη Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

Etymolog. M. p. 590, 8. Μολιβος καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν εἶστιν, τὸ δ' οὐκ ἔστιν, οἷον "Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατήγε (codex unus κατή, i. e. κατήγαγε, ut Sylburgius)" Σοφοκλῆς. Conf. Pierson. ad Moer. p. 257.

784

Schol. Theocriti XV, 48. Σοφοκλῆς

Τὸ πάνσοφον κρότημα Λαίρτου γένος.

Τὸ additum.

785

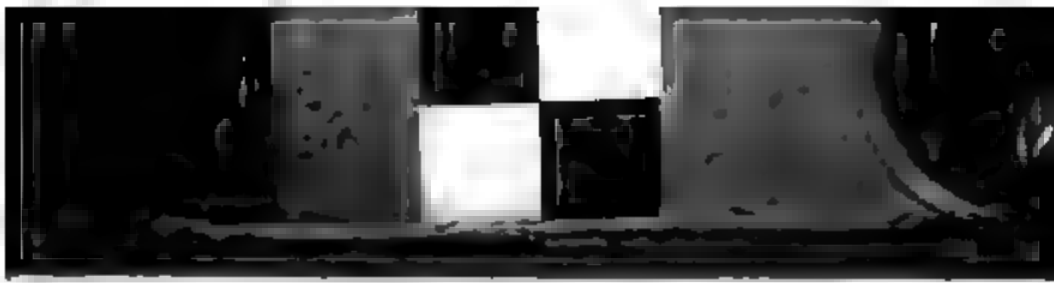
Priscianus vol. II. p. 415. Krehl. Aeschylus in Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας (488.)

Ἴππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

In principio enim trochaicum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc

Ἄλφειβόειαν, ἣν ὁ γενήσας πατήρ.

His addi potest alterum ex Aeschyli fabula exemplum ubi ea-

dem productio *Παρθενωπαίου* nomini est adhibita. Nam inter versus 525. 526.

Οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον ἀπὸ λέγε,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαιε πύλαι—

nomen ducis Argivi desideratur, quod ex sequentibus versibus colligi potest ab Aeschylō his verbis fuisse memoratum,

Παρθενωπαίων Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνου.

Sensit defectum verborum interpolator, qui infra tres versus ab se confictos (546–548.) inseruit, quorum medius hic est,

Παρθενωπαίος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιοῦθ' ἀνήρ—

sed non sensit quam absurdum sit nomen ducis, quod in sex reliquis nunciū orationibus constanter in principio memoratur, hic in extrema demum narrationis parte inferri: nisi quis credere malit interpolatorem legisse in exemplari suo priorem versum ex eoque suum composuisse *Παρθενωπαίος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιοῦθ' ἀνήρ* —. Sine istiusmodi productione *Ἰπποκρίδαντος* et *Παρθενωπαίου* nomina in trimetris cum anapaesto ponere maluit Sophocles Oed. Col. 1317. 1320. ut Euripides quoque fecit in Phoenissis 126. 1113. 150. 1106. Sed in Suppl. 889. ubi inepte legitur *ὁ τῆς κυραγῶ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνου* | *παῖς Παρθενωπαίος, εἶδος ἐφοχέτατος*, qua scriptura fit ut Parthenopaenus non vir, sed puer esse videatur, *παῖς* delendum et *Παρθενωπαίος* Aeschyli exemplo syllaba secunda producta dictum videtur. Eandem libertatem in adjectivo *φαιοχίτωνες* sibi sumsit Aeschylus Choeph. 1049.

φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτασημένα,

quod observavit Tzetzā in Crameri Anecd. Oxon. vol. III. p. 358. Mirabilius est *εἶεν ἀκούω* in eadem fabula v. 657. et apud Aristoph. Pac. 663. in initio trimetri positum, formula, ut videtur, in vita communi usitata, quod ignorarunt librarii qui *εἶεν γ' ἀκούω* apud Aristophanem scripserunt, ut legitur in libris deterioribus.

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 223, 11
Κρίκος—ἴσθι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος “*Ῥήξασα κίρκου*” καὶ
Σοφοκλεί.

787

Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 34, 3. Παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὁ (οὐ Blochius) σκέπαρνος οὐδὲ πριόνος πληγαί”. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικός λέγει σκέπαρνος ἐπ’ εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

788

Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 42, 23. Μάτη, ἔθεν καὶ γενική παρὰ Σοφοκλεῖ “Ὅτ’ τί τοι μέτρον μάτας.”

789 790

Grammaticus Bekkeri p. 128, 27. Ἄν—τρὶς ἐν μῶ συντάξει—παρὰ Σοφοκλεῖ “Πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκη | θάνοιμ’ ἂν;” Vereor ne grammaticum vitiosa deceperit codicis sui scriptura πῶς ἂν οὐκ pro πῶς ἄρ’ οὐκ.

791

Plutarchus *Lycurgi et Numae Comp. c. 3. p. 77 a. ubi de φαινομηρίσι Lacaenis agit*, τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ’ ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουσιν ὄλον ἐν τῷ βαδίζεω τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γεγνημένον εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ’ ἄστολος χιτῶν
θυραῖον ἀμφὶ μηρόν
πτύσσεται, Ἑρμόναν.

V. I. νέορτον Valckenarius pro νεοργόν, quod in uno cod. νεοργόν scriptum. Ad Hermionam rettulit Valckenar. *Diatr. p. 221.*, ad Ἑλένης ἀπαίτησιν Brunckius.

792

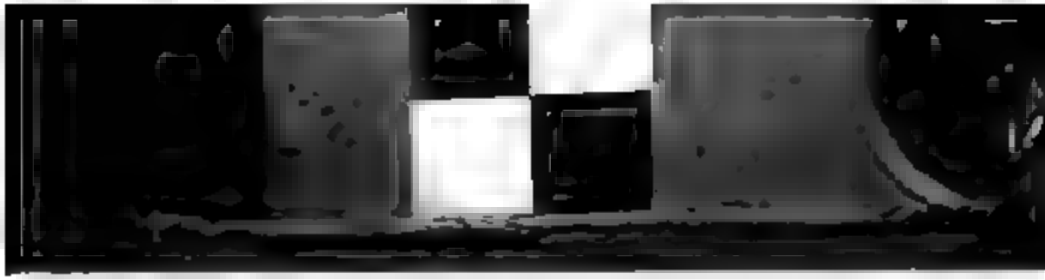
Grammaticus Darmstadiensis in *Actis Monac. II. p. 515.* Ἔστι δὲ τὸ φενακίζεω εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας· Σοφοκλῆς ἐν *ἰάμβῃ*· καὶ φήληκας δὲ φημὲν τοὺς πλανῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπείρους. Hermannus *Opusc. vol. III. p. 41. suspicatur ἐν Νιόβῃ.*

793

Scholiasta *Soph. Oedip. Col. 793.* Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ (Ἰφρυγενείᾳ αὐτὸς Οἰκλείῃ?) φησί.

794

Grammaticus in *Cramerii Anecd. Oxon. vol. 1. p. 268, 24.*

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

177

Τὸ παθητικὸν λέλημμαι Σοφοκλῆς

Οἶμοι, λέλημμαι.

795

Etymol. M. p. 207, 17. Βουβοίη : πόλις τῆς Ἰαλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεί (σοφος ὄνο κλεί codex unus)

Βουβοίη Δρύλωνος ἐπὶ προχοῆσιν ἐνάσθη.

Non videtur Sophoclis esse, sed Alexandrini potius poetae, velut Euphorionis, de quo cogitavit Meinekius ad Euphor. p. 168., aut Callimachi, de quo Otto Schneiderus.

796

Pollux VI, 39. Ἄβρωτος (corrige ἀβρώς cum Cobeto Mnemos. vol. VIII. p. 244.) : ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεί, καὶ ἀβρωσία ἡ ἀσιτία.

797

Bekkeri Anecd. p. 336, 6. Ἀγάζεις : ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς.

798

Bekkeri Anecd. p. 336, 7. Ἀγάμετος : ἀντὶ τοῦ ἀγαμος. Σοφοκλῆς.

799

Suidas et Bekkeri Anecd. p. 325, 22. Ἀγάσματα : σεβάσματα, ἀ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κίχρηται. Sine nomine poetae Hesychius.

800

Bekkeri Anecd. p. 340, 22. Ἀγχαζε : ἀντὶ τοῦ ἀναχάρεϊ. οὕτως Σοφοκλῆς.

801

Photius p. 6, 8. et Bekkeri Anecd. p. 340, 26. Ἀγωγείς : ὁ ἱμᾶς τῶν κνηγετικῶν κινῶν. οὕτως Σοφοκλῆς.

802

Pollux III, 141. Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἀγωνοθήκην μαχθηρῶς ἐκάλεσεν. Comparandum νομοθήκη, quod metri caussa pro νομοθεσία dixit Timo Sill. ep. 35 : εἰκαίης νομοθήκης.

803

Bekkeri Anecd. p. 343, 11 : Ἀδιωχέρας : ὡς Σοφοκλῆς.

804

Hesychius, Ἀδρέπανον : ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς.

805

Bekkeri Anecd. p. 345, 13. Ἀδρῦναι : ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς.

806

Bekkeri Anecd. p. 347, 25. Ἀείζων—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθείαν εἶπεν “Ἀείζως γενεά.” ἀπὸ δὲ τῆς ζωῆς διουλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν.

807

Bekkeri Anecd. p. 347, 30. Ἀείζων πένθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς αἰείζων (codex αἰείζων) ἔλκος.

808

Bekkeri Anecd. p. 348, 17. Ἀζειν : τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἀζειν : στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος.

809

Bekkeri Anecd. p. 348, 26. Ἀζησία : οὕτως ἢ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφήν. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 822.

810

Bekkeri Anecd. p. 353, 4. Ἀθαυμάστως : Σοφοκλῆς εἶπεν.

811

Bekkeri Anecd. p. 353, 5. Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς.

812

Bekkeri Anecd. p. 352, 16. Ἀθρακτος : ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει.

813

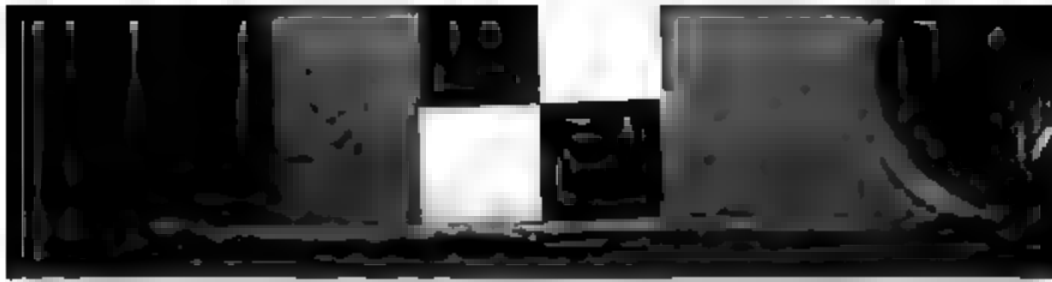
Bekkeri Anecd. p. 362, 21. Αἱματορρόφον : Σοφοκλῆς
Τίσις δ' ἀνωθεν εἶσω αἱματορρόφος.
εἶσω Bekkerus. Codex ἐστὶν ἡ.

814

Bekkeri Anecd. p. 360, 18. Αἱματῶσαι : ἀπὸ τοῦ φανεῖσαι. Σοφοκλῆς.

815

Bekkeri Anecd. p. 361, 2. Αἰολίζεω : τὸ ποιῶν. οὕτως Σο-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

179

φοκλῆς. Schol. Theocriti 1, 56. Αἰολίζω τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς (Σοφοκλῆς Τουρίου) "Μηδ' αἰολίζε ταῦτα."

816

Bekkeri Anecd. p. 367, 15. Ἀκληρία : ἀπὸ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς.

817

Bekkeri Anecd. p. 367, 20. Ἀκόλαστος ἄχλος Εὐριπίδης (Heo. 607.) εἶπεν, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς. Nisi στόμα scribendum cum Cobeto Nov. Lect. p. 428.

818

Bekkeri Anecd. p. 367, 32. Ἀκαλουθία : ἡ ἀκαλούθησις. Σοφοκλῆς.

819

Bekkeri Anecd. p. 372, 13. Ἄκουε σίγα :—καὶ Σοφοκλῆς

Ἄκουε σίγα τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή ;

Similis Euripidis versus Hipp. 790. γυναῖκες, ἴσπε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή ; ut alii quoque tragicorum versus sibi simillimi passim reperiuntur in fabulis quae integrae supersunt.

820

Bekkeri Anecd. p. 369, 13. Ἀκουσίειον : ἀπὸ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Idem grammaticus p. 372, 14. Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς εἶπε, ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνη. Nihili est ἀκουσέτην. Fortasse scribendum ἀκουσίειον cum Dobraeo. Apud Hesych. Ἀκουσιῶν ἀκουστικῶς ἔχων. ubi Ἀκουσίειον Nauckius.

821

Schol. Aristoph. Pac. 1164. in cod. Veneto, Καὶ Σοφοκλῆς "Ὅστ' ἄλλο (σπέρμα addit codex Ven., quod ex superioribus repetitum delet Bergk) φῖτυ κρῆον" λέγει, δ' ἐστὶ κρῶϊμον καὶ ἔρμων.

822

Bekkeri Anecd. p. 373, 13. Ἀκουσία : τὸ κρῶϊμα. Σοφοκλῆς

Ἐξαιρέτων τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

823

Bekkeri Anecd. p. 373, 1. Ἀκουσίμη : ἀπὸ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς

Σπουδὴ γὰρ ἢ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. V. 1. Σπουδῆ] Σπουδῆ
Brunckius. Ποῦ δὲ Nauckius. 2. πρὸς θυραίων Brunckius.
προσθυραίων codex. Adjectivum ἀκούσιμος, metri caussa fictum
pro ἀκουστός, non magis aliunde cognitum est quam ἀρήσι-
μος, quo usus est Philoct. 74. et ἀτήσιμος pro ἀτηρός Antig. 4.
si recte sic conjeci pro ἀτης ἀτερ.

824

Bekkeri Anecd. p. 373, 15. Ἀκροφύσιον: τὸ τῇ χώνῃ προστιθέ-
μενον. Σοφοκλῆς.

825

Bekkeri Anecd. p. 383, 4. Ἀλεύσω: ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφο-
κλῆς.

826

Bekkeri Anecd. p. 383, 11. Ἀλίνουσι: ἀντὶ τοῦ λεπτίνουσι.
Σοφοκλῆς.

827

Bekkeri Anecd. p. 383, 31. Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς
καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκά-
θω, sed aoristus ἀλκαθεῖν, de quo verborum genere dixi in annot.
ad Electr. 396. et Cobetus Mnemos. vol. VIII. p. 415. qui ne
Juliano quidem hoc aoristorum genus ignotum fuisse ostendit.

828 829

Suidas (cum eoque Zonaras p. 134.) et Bekkeri Anecd. p.
376, 31. Ἀλλάχθητε: ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς. Ex dit-
tographia hujus glossae ortum videtur quod sequitur apud
grammaticum Bekkeri, Ἀλλά: ἀντὶ τοῦ δταν. Σοφοκλῆς.

830

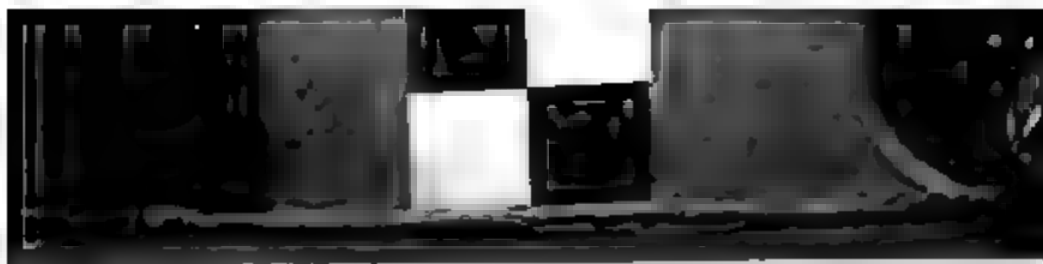
Schol. Hom. Il. Σ, 274. Σθένος τὴν δύναμιν, ὃ ἐστὶ τὴν στρατιάν.
οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. καὶ Σοφοκλῆς

Ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένος

ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

quae Heckerus in Comment. de Anthologia p. 320. sic correxit,

Ἐνετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἦδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ πωτὶ σθένει —.

partim praesente Schneidewino in Conject. crit. p. 101. qui Ἐνίταισιν potius scribendum fuisse monet in Ephemerid. Gotting. a. 1844. p. 1807. Manifeste corruptum εἰ χωρῶμεν. εἰ χωροῦμεν Nauckius.

831

Hesychius, Ἀλύβας (Ἀλίβας): ἕρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. "Videtur hoc nomine appellatione Sophocles inferorum paludem aut fluvium. Vide fragm. 751." BRUNCK.

832

Phrynichus Bekkeri p. 14, 20. Ἀμισθος: χωρὶς μισθοῦ. Σοφοκλῆς "Ἀμισθος ὁ ξένος πορεύεται." Conf. Hesych. in Ἀμισθος.

833

Suidas et grammaticus Coislin. p. 231. Ἀμίνασθαι:—Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. Non videtur spectare ad Oedip. Col. 873. Ἔργοις πεπονθῶς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

834

Suidas, Ἀμυχνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν. Idem, Ἀμυγνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. Ἀμυσκαρόν: τὸ ἀγνόν. Apud Zonaram p. 155. Ἀμυχρόν καὶ ἀμυχνόν, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμύσκαρον. ubi pro ἀμυχνόν duo codices ἀμυγνόν. Ex his intelligitur duas tantum formas probari posse, Ἀμυσκαρός et Ἀμυσχροός, unde natae et conflatae sunt glossae Suidae. Ἀμυσχροός autem confirmatur feminino ab Etym. M. p. 87, 26. posito ἀμυσχροά. Conf. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1. p. 227. Monuit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. P. 2. p. 186.

835

Eustathius p. 1405, 30. Ἀμφόβολα: παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγγων μαντικαί. Sic etiam Hesychius explicat.

836

Hesychius, Ἀναστρέφειν: ἀρνούμενοι. Σοφοκλῆς.

837

Hesychius, Ἀναψύχουσα : ξηραύουσα. Σοφοκλῆς.

838

Pollux III, 107. Τὸν δὲ ἄουσαν καὶ ἀνάουσαν Σοφοκλῆς.

839

Suidas et Bekkeri Anecd. p. 407, 12. Ἀντίφης νεκτερὶς ἄφρασι, φησὶ Σοφοκλῆς. Ἀντίφης νεκτεραῖς Ellendtius parum probabiliter.

840

Bekkeri Anecd. p. 414, 2. Ἄουρος λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηρίᾳ λίμνῃ (λίμνη recte delet L. Dindorfius) Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Eadem usque ad νεκρομαντεῖον in Etymol. M. p. 115. extr.

841

Hesychius (coll. Bekkeri Anecd. p. 419, 13.) Ἀπασάλμα : ἀποκάθαγμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάσημα. Σοφοκλῆς.

842

Hesychius, Ἀπάνθρωπος : σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀελεῖμων. Σοφοκλῆς. Post Σοφοκλῆς codex ἀπανί . . . . addit, quod ex ἀπανθρωπία, ab Cyrillo per σκληρότης explicato, corruptum esse coniecit Schmidtus.

843

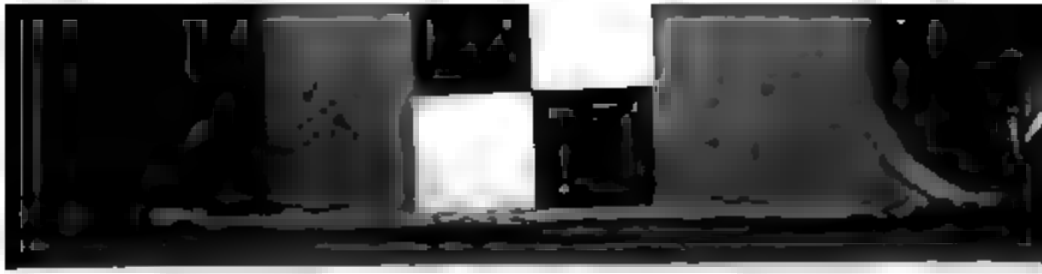
Etymolog. M. p. 123, 13. Ἀπληγίς : τὸ ἀπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοῖδα καλεῖ. Σοφοκλῆς

Τρύχει καλυφθεῖς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Quidni Θεσσαλῆς? Frequentem hujus vestimenti usum in traegodia testatur Strabo XI. p. 530. ab Nauckio comparatus, καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ τὴν Ἀρμενιακὴν Θετταλικὴν φασιν, οἷον τοὺς βαθεῖς χιτῶνας, οὓς καλοῦσι Θετταλικούς ἐν ταῖς τραγωδίαις, καὶ ζωννίουσι περὶ τὰ στήθη καὶ ἐφαπτίδας, ὡς καὶ τῶν τραγωδῶν μμησαμένων τοὺς Θετταλοῦς.

844

Pollux VII, 43. Ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι. Verbo ἐκλωπίσαι usus est Trach. 925. ἐκ δ' ἐλώπισε πλευράν.

845

Bekkeri Anecd. p. 432, 6. Ἀπόμορφα : ξίνα, οὐκ ἰσκότα τοῖς
ἔθουσιν. οὕτως Σοφοκλῆς.

846

Bekkeri Anecd. p. 439, 10. Ἀποφανῶσαι : εἰς τὸ φανερόν κατα-
στῆσαι οὕτως Σοφοκλῆς. Exspectes ἀποφανῶσαι, quum fre-
quens sit, etsi non apud veteres Atticos, φανερόν, inauditum
vero φανῶ. Similis est glossa Hesychii quam supra posuimus
(fragm. 76.), Ἀποφανθείς : ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφοκλῆς Ἀ-
κρισίφ.

847

Hesychius, Ἀρραγῆς ὄμμα : οὐ δακρῖον. ἢ τρόπῳ φάμεν, κωπε-
ράγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς * * σατυρικῶ (σατυρίκῳ codex).

848

Bekkeri Anecd. p. 447, 5. Ἄρταμος : κρεουργός, μάγικος. τάτ-
τει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. Hinc versum sine nomine
poetae allatum in Etym. M. p. 149, 56. ἧ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτά-
μων φυγῶν Sophoclis esse conjecit Gaisfordius.

849

Pollux VII, 36. Σπάθη : ὄθεν καὶ τὸ σπαθῶν καὶ τὸ Ἀσπάθητος
χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεί. Ad hunc locum spectat Hesychii glossa
Ἀσπάθητον χλαῖναν : τῆς ὁρᾶν, παρόσον οὐχ ἕφωται. Per ἀνύφαν-
τον explicant Eustath. p. 787, 7. e lexico Pausaniae et gram-
maticus in Bekk. Anecd. p. 453, 18.

850

Bekkeri Anecd. p. 459, 31. Ἀτιμαγέλης : ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέ-
λης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς.

851

Hesychius, Αἰλώπις : αἰλοῦς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην
τὴν μακρὰν αἰλώπιον εἶπεν.

852

Phrynichus Bekkeri Anecd. p. 28, 28. Ἀχανίς : τὸ μὴ ἔχω
στέγη, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς.

853

Pollux VII, 70. Ἡ δὲ βαίτη ἐστὶ μὲν προμήκη χιτῶν. οὕτως
Σοφοκλῆς καὶ τὰς σιγὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ.

854 a

Athenaeus XV. p. 690. Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμωδιοποιῶν ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις—μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς.

854 b

Harpocratio, Βάσανος· λίθος ἐστὶν ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Pindari et Sophoclis nomina servata in Epitome.

855

Hesychius, Βάσκανος : φθονερός, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανος (sic Nauckius. Codex βάσκανον.) ἐπὶ τοῦ (codex ἔπειτα) ἀχάριστος.

856

Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 577 F. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις (βλίττειν) καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης (Eq. 794.) “ἀλλὰ καθεῖρξας αὐτὸν βλίττεις.” καὶ Σοφοκλῆς

*Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὐρόντες τινά.

Dialectus tragica postulat βλίσσουσιν. Comparandum autem cum his scholion ad Hippocratem ex codice editum ab Darembergio in *Notices et Extraits des Manusc. méd.* I. p. 214. ἐβλιμάσθη—παρὰ τὸ βλίσσειν, ὃ ἐστὶ μαλάττειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνισί φησιν (v. 529.) “εἶτα λαβόντες πωλοῦσ’ ἀθρόους· οἱ δ’ ὠνοῦνται βλιμάζοντες.” ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς μέμνηται τῆς λέξεως ἐν Πανδώρα. Quae ad verbum βλίσσειν ex Sophocle memoratum in Etym. Voss. recte referre videtur Schneidewinus.

857

Athenaeus IX. p. 409 c. Βοῦκλεψ (codex βοοίκλεψ, epitome ex eaque Eustathius p. 1401, 15. βοόκλεψ) παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ Ἑρμῆς.

858

Zenobius Proverb. II, 65. Βοιώτιος νόμος : ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχῆς ἡραμοίωντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτευνόντων, ὧς φησι Σοφοκλῆς

*Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

859

Eustathius p. 1625, 42. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικῶς ἐν τῇ περὶ

ἀνομασίας ἡλικιῶν λέγει ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη γηγενη βοῖβαλιν.

860

Etymol. M. p. 213, 26. Βρίακχος : θηλυκῶς ἡ βίακχη ἢ βριαρῶς ιακχάζουσα. Σοφοκλῆς "Ἐχω δὲ χερσὶν ἀγρίων βρίακχων." ἔχω Hemsterhusius, ἀγρίων Brunckius, pro ἐγὼ—ἀγρων.

861

Hesychius, Βαλόμαι : οἱ μὲν καλόμας, οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ.

862

Eustathius p. 1923, 61. Γέρων, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς "Σὺ γὰρ γέροντα βουλευέεις." ἴθουν παλαιά, ἀρχαία. Probabilis Nauckii conjectura σὺ γὰρ γέρων γέροντα βουλευέεις : quo audacia dictionis mitigatur.

863

Hesychius, Γλοιίς : ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδί (sic codex), παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοιίης τὸ αὐτό.

864

Hesychius, Γνώμων : συνετός. Σοφοκλῆς.

865

Trypho περὶ τρόπων vol. 8. p. 741. ed. Walz. ὅταν ἐπὶ συνθέτων ἐναλλάξ ἀνοματίων τις τὸ καθωμλημένον, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

Οἱ γὰρ γυναῖδες καὶ λέγειν ἠσκημάτες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνου. Similiter Polybius Sardinianus ibid. p. 612.

866

Etymol. M. p. 254, 53. Δελήτιον : τὸ δάλαρ. Σοφοκλῆς "Ἐχε τὸ δελήτιον." ἢ Σόφρων. Sunt haud dubie Sophronis verba.

867

Schol. Apollonii Rh. III, 281. Δεδάλλειν :—Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τίθειαι τὴν λέξιν.

868

Pollux III, 73. Δέσποινα—οὐ γὰρ προσέμαί τὴν Σοφοκλέουσι δεσπότηραν ἢ τὴν Εὐριπίδου δεσπότην. Δεσπότην non erat cui reprehenderet : δεσπότηραν Sophocles metri causa fluxius videtur, ut alias non paucas vocabulorum formas.

869

Etymol. M. p. 265, 23. Δημόκοιμος : δημόσιος βασιανιστής· ἢ ὁ δῆμιος, ἦγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθεῖς. Σοφοκλῆς
 Οἶος γὰρ ἡμῶν δημόκοιμος οἴχεται.

ἡμῖν Bothius.

870

Pollux IX, 158. Ὁ ἀνὴρ φυγὰς, ἐξόριστος· τραγικὸς (τραγικῶν Nauck.) γὰρ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ διακτός.

871

Hesychius, Ἐγκότημα : ὀργή, μαγία, εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ.

872 873

Etymol. M. p. 313, 1. Ἐγχος : τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὀμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον "Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται." καὶ τὸ πῦρ, οἷον "Ἐγχος ἰέμενον." τὸ τὴν ὀρμὴν ἔχον. Conf. ad fragm. 389.

874

Etymol. M. p. 333, 40. Ἐλυτρον : κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐπείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα.

875

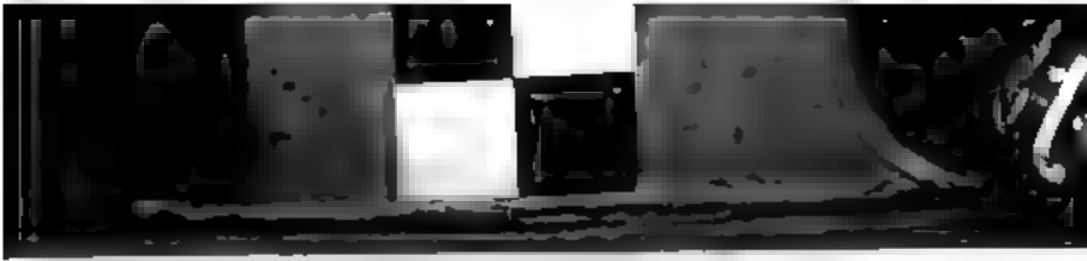
Etymol. M. p. 344, 40. Ἐνολμίς : ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντας μαντικούς γίνεσθαι. ὄλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος.—Σοφοκλῆς, ἐνολμίος, ἀπὸ τοῦ μαντικός. Zenobius Proverb. III, 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἔνολμος.

876

Etymol. M. p. 346, 15. Ἀπτικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἐξκλιον λέγεται, ὡς περ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί. καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. Codex Voss. ἐξπηχυσ. Grammaticus fortasse ἐξπηχυ posuerat, ut reliqua genere neutro.

877

Eustathius p. 1562, 38. Ἐπηλις : ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελαρία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. Hesychius, Ἐπηλις : τὸ πῶμα τῆς λάρνακος.

878

Pollux III, 145. Τὸ βραβεῖον, ἐπιστατεῖν Σοφοκλῆς.

879

Plutarchus Moral. p. 144 b. (et 756 e.) Ἐβκαρπον Κυβέρειαν καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. Ζεῖωρον Ἀφροδίτην dixerat Empedocles, ut Plutarchus loco altero memorat.

880

Grammaticus Bekkeri p. 1376. Εἰνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, ταυτέστι τηροῦντας “Οὐχ ὄπου λαμπάδες εἰνούχοις ὄμμασι.”

881

Photius p. 37, 9. Εὐορπιθίαν : Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eustathius p. 1439, 34. Εὐορπιθία κατὰ τοὺς παλαιούς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀγαθὸν οἰωνισμα.

882

Etymol. M. p. 462, 25. Εὐτυχία : εὐρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. Hac forma propter metri necessitatem usus est, ut ἐπιτύμφειος, ἐπιτύκειος, Ἐφέσειος, Ἀνακτόρειον per diphthongum in syllaba penultima dixit contra communem usum : de quo dixi in annot. ad Antig. 814.

883

Pollux VII, 185. Βοηλάται—ζευγηλάται : Σοφοκλῆς δὲ ἴφη “Ποπιζέται ζευγηλατρίς.” Ζευγηλάτης ex Triptolemo attulit Antiatt. Bekkeri p. 97, 33.

884

Photius p. 53, 25. et sine poetae nomine Antiatticista p. 98, 7. Ζημίαν λαβεῖν : ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς. Sententiam ἀμεινὸν ἴστω ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακόν ex grammatico codicis Vindob. affert Bergk in Zeitschrift f. d. Alterthumsw. a. 1855. p. 110. Verba ἀμεινὸν ἴστω post λαβεῖν transponit Meinekius.

885

Pollux VI, 161. Ἡμικάκων Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς. Ἄριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως (Thesmoph. 449.)

886

Hesychius, Ἡρακλεία λίθος· ἦν ἔνοι Μαγνήτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς· διαλλάττουσι γὰρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐστίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρφ.—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδία πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. Idem, Λυδία λίθος· ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσόν. Λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου. αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται· ἡ δὲ Μαγνήτις διασπᾶται (διαπατᾶ Heindorfius) τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι. Unde Sophoclis haec fuisse verba conjicit Buttmannus, Λυδία λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου.

887

Etymol. M. p. 450, 48. Θήλεια : ἐκ τοῦ θῆλυς. ἡ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὄθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νύξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. Similiter Etym. Gud. p. 261, 15. et omisso poetae nomine Zonaras p. 1042.

888

Choeroboscus p. 219, 5. ed. Gaisf. Τὸ θήλυδος παρὰ τῆ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται.

889

Etymol. M. p. 42, 40. Ἰδρις—αἰδρις. ἡ γενικὴ αἰδρεως, ὡς ὄφιν ὄφρεως· καὶ αἰδρεῖ καὶ αἰδρεῖ. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὥστε ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῆ Σαπφοῖ πολυἰδριδι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἰδριδα. καὶ παρὰ Φρυνίχφ ἰδριδες. Eadem fere in schol. ad Homeri Π. Γ, 219. et apud Eustath. p. 407, 38.

890

Choeroboscus p. 278, 26. ed. Gaisf. Ἰκτινος ἡ εὐθεία, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

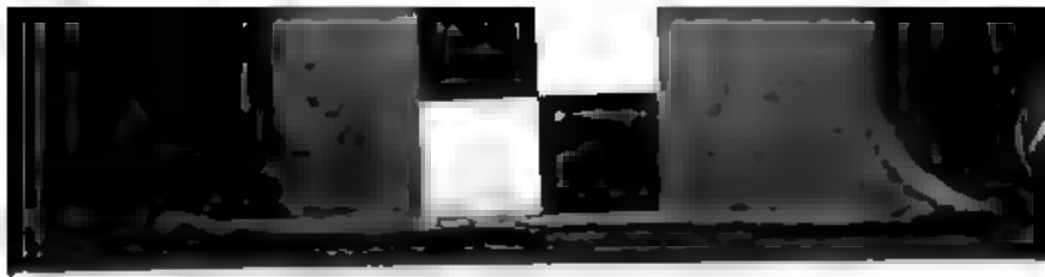
Ἰκτινος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας.

Etym. M. p. 470, 103. (1345 ed. Gaisf.) Zonaras p. 1100. Ἰκτινος ἔκραξε (ἔκλαγξε Etym., sed ἔκραξε in cod. Havn.) παρασύρας κρέας.

891

Pollux VII, 185. Ἰπποφορβοί ἰπποφορβία καὶ ὡς Σοφοκλῆς ἰπποβουκόλοι, ἰπποφορβεῖς. Ἰπποβουκόλοι est apud Eurip. Phoen. 28.

892

Athenaeus II. p. 52 b. Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ "Καρύαι μελίαι τε."

893

Athenaeus XIII. p. 592 b. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγωδοποιὸς ἤδη γέροντων ἐν ἡρώσῃ Θεωρίδος τῆς ἑταίρας—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει ἐν τῇ στασίμῳ (στασίμῳ codex) οὕτως "Φαίη γὰρ ἡ Θεωρίς." Narratio suspecta, de qua dixi in commentatione de Vita Sophocelia. Nam ab Sophocle tale quid neque in tragoedia neque in fabula satyrica dici potuit.

894

Grammaticus cod. Ambros. in H. Keilii Anal. Gr. (Halis 1848.) p. 8, 15. Τὰ μεγάλα Μολοσσικά ἐκάλουν. Σοφοκλῆς,

Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων χεῖρας.

Metrum correxit Keilius χεῖρας in χέρας mutato. Sed aliud quod scripsisse Sophoclem intelligitur ex scholio ad Hephaest. apud Gaisford. vol. I. p. 170. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσούς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς "μολοσσῆσι χερσὶν ἐκτείνων πέδας." unde Nauckius in Leutschii Philologo vol. XII. p. 642. coniecit, Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων πέδας, vel Μολοσσικαῖσι χεῖρας ἐκτείνων πέδας.

895

Photius p. 151, 14. Καυρός : κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. Scribendum καῦρος : vid. Arcad. p. 69, 21.

896

Etymol. M. p. 500, 54. Κέκονα : παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτενα, κέκονα.

897

Etymol. M. p. 511, 52. Κηρύκειον : ἔστι προσηγορικόν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον.

898

Etymol. M. p. 513, 43. Κυμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Πρωτικὸς ἰσοκάτω τοῦ Πότου εἶναι. γράφεται καὶ Καρβερίους (apud H.

Od. Λ, 14.). καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκέναί τῇ τοιαύτῃ γραφῇ ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 187.)

899

Etymol. M. p. 514, 27. Κινάκη: ὁ ἀκινάκης, κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ.

900

Eustathius p. 1479, 44. ubi de verbo κοκκίζεω agit, ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασίν, ἐν τῷ “κοκκοβόας (κοκκυβόας Bothius) ὄρνις.”

901 a

Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει

901 b

Pollux VII, 24. Τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλήσθαι—κριθιῶν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἶρηκε—Σοφοκλῆς δὲ “Ἔως ὅτου (ὅτε cod. Paris. Bekkeri) κριθώσης ὄνου.” ψαύσειε post ὅτου excidisse conjecit Hermannus.

902

Eustathius p. 1493, 32. Λαίθαργος, δηλοῖ μὲν κύνα, τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡσπερεὶ φασὶ λαθροδέκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφοκλῆς

Σαίνουσα δάκνει καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

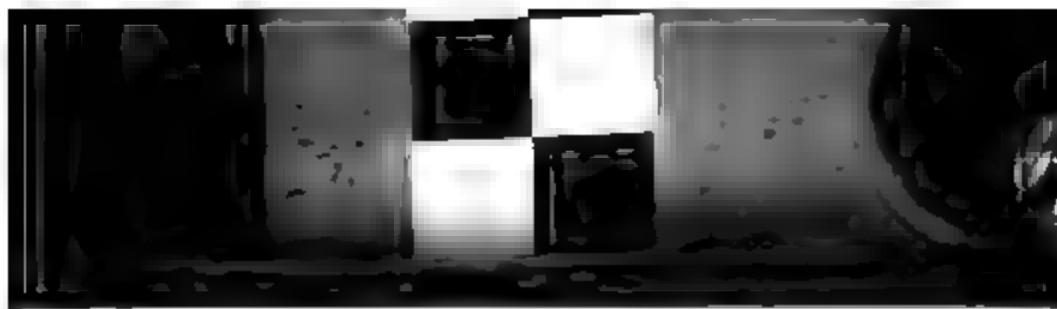
Proverbio dici σαίνει δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ annotavit scholiasta Aristoph. Eq. 1028. et 1065. Et sic fortasse Sophocles quoque scripserat, non σαίνουσα δάκνει.

903

Eustathius p. 1761, 27. Λέγει δὲ καὶ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός) λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν. Λαπίζειν grammatici alii, quorum locos v. in Thesauro, per ἀλαζονεύεσθαι et ψεύδεσθαι explicant: quo indicio συρίζειν apud Eustathium in ὑβρίζειν mutandum esse conjecit Nauckius.

904

Photius p. 216, 16. Λευγαλία, διάβροχος. οὕτω Σοφοκλῆς. Etymol. M. p. 516, 28. Λευγαλίον: τὸ ὑγρόν. Σοφοκλῆς “Μύρφα λευγαλία.” ubi λευγαλίῳ scriptum, quod ex Photio correxi.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

191

905

Photius p. 219, 25. et Suidas, Δηκθιστής: ὁ μικρόφωνος (μακρόφωνος Meinekius). οὕτως Σοφοκλῆς. Per κολλόφωνος explicat Hesychius.

906

Phrynichus p. 187. ed. Lobeck. Λίβανον λέγε τὸ δένδρον τὸ δὲ θυμιάμενον, λιβανωτόν· εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει.

907

Photius p. 227, 18. (et gramm. in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 291, 20.) Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. Hesychius, λιτροσκόπους: ἀργυραμοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος ὃ καλεῖται λίτρα.

908

Photius p. 247, 17. Μαρεινή (μαρίλη): ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακεντάς. Σοφοκλῆς. Scribendum καὶ μαριλοκαίτας τοὺς ἀνθρακεντάς Σοφοκλῆς, collata gl. Hesychii, Μαριλοκαντῶν ἀνθρακεντῶν, haud dubie ex Sophocle sumpta, ut monuit Nauckius.

909

Aristophanes Plut. 541. στιβάδα σχοίνων κόρην μεστήν, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει. ubi scholiasta ex cod. Veneto ab me suppletus, Σοφοκλείους τὸ ἡμιστίχιον "Ἐπειρομένον (ἐπεγειρομένον Bergkiius) κερκίδος ὕμνος (codex οὐ κερκίδος ὕμνος), ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει." Cum altera versus parte Meinekius comparavit Eupolidis verba apud Athen. IX. p. 397 b. μήποτε θρέψω | παρὰ Περσεφόνῃ τοι οὐδε ταῶν, ὅς τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

910

Pollux III, 45. Μελλόποσιν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφοκλῆς. V. ad Antig. 628.

911

Eustathius p. 877, 51. Μῆλα. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξαιεν ἂν πον καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχιλλεῖα τραφήναι φησὶν ἐν τῇ Πηλίῃ πᾶν μῆλον θηρίοντα. Idem p. 1648, 60. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλεῖα τραφήναι εἰπὼς ἐν τῇ Πηλίῃ πᾶν μῆλον θηρίοντα, δόξαι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν

912

Pollux III, 10. *Μήτηρ, ἡ τεκούσα—ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα
φοκλῆς.*

913

Photius p. 269, 9. *Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὄνει
Σοφοκλῆς.*

914

Aristoph. Lys. 1259. *πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένας ἀφρὸς ἦν
scholiasta, πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ "Πολλὸς δ' ἀφρὸς
στόμα." καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ "Ἀφρὸς | βορᾶς βροτεῖ
κατὰ στόμα." Haec notatio quum neque ad θρομβώδεις
Trach. 702. nec, quae Porsoni sententia erat, ad ἀφρί
equis dictum Electr. 719. referri posse videatur, alium
asta putandus est locum in mente habuisse, in quo περὶ (
στόμα vel simile quid additum erat.*

915

Pollux VII, 30. *Ψάσμα Σοφοκλῆς.*

916

Photius p. 312, 23. *Ξυνῶνα : τὸν κοινωνόν. Σοφοκλῆς.*

917

Photius p. 326, 13. *Ἰοκριάων : τραχυνόμενος. Σοφοκλῆς.*

918

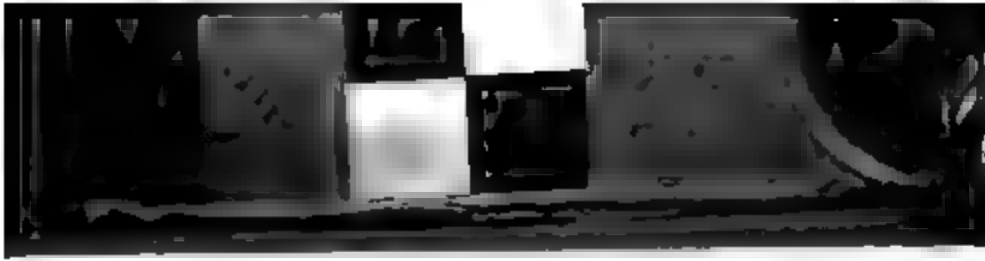
Photius p. 329, 15. *Ὀλοσπάδες : ὄλαι καταπιώμεναι καὶ
σπώμεναι. Σοφοκλῆς.*

919

Pollux VII, 32. *Τὰς δὲ ταινίας ὀλοστημόνους τολύπας Σοφ
ἰνόμασεν.*

920

Appendix Vatic. Proverb. III, 36. *Ὀπισάμβων : ταύτην
οἰσπος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων
τὸ αἰεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. I
thius p. 862, 5. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχείων λεξικῷ καὶ ὀπισαμβῶ
ται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις. Quae vera est vocabuli fo
v. Schneidew. ad Paroemiogr. vol. 1. p. 321.*

921

Photius p. 346, 5. Ὀρθόκερος : ὀρθόθριξ. (Sic etiam Hesychius.) Σοφοκλῆς. Pollux II, 31. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "Ὀρθόκερος φρίκη," οἷον ὀρθόθριξ.

922

Photius p. 346, 23. Ὀρθόφρων : ἀπατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς.

923

Etymol. M. p. 441, 24. Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἡρέμα εὐαίνονται. ὁ κατέτατος ἐρέτης θαλαμὸς λέγεται, Σοφοκλῆς (poetae nomen vulgo omissum addunt codices tres : scribendum autem ἐς Σοφοκλῆς), ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνάτατος θρανίτης. Rectus vocabuli accentus est θαλαμὸς, ἦθον θαλάμιος, ut plerumque scribitur : de quo dixi in Thesouro s. h. v.

924

Photius p. 361, 16. Οὐράν : αἰδοῖον. Σοφοκλῆς.

925

Photius p. 363, 19. Ὀφελμα : ἀβήμα. Σοφοκλῆς.

926

Harrocratio, Παρακρούεται : ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾶ—μετῆται δὲ τοῦτομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰστώντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασειεῖν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς πον

Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς.

ὑπὲρ χεῖλος Porsonus. Vulgo ὑπὸ χεῖρα : sed codices tres ὑπὸ χεῖρός. Hesychius, Ὡς μήτε κρούσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν : παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. ubi Hemsterhusius in Ad-dendis (ad vol. 2. p. 1598.) "Est versus Sophoclis laudatus ab Harrocratione s. v. Παρακρούεται, apud quem corrupte legitur Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς. Χεῖλος intellige labrum sive summum mensurae et cujuslibet vasis oram.—Mens Sophoclis est, sic animum institue ut in metiando nec nimium vel parcus sis et alium defraudes, vel profusus et aequo largior, quod tibi metipsi damnum ferat. Hoc dictum, quum venit in proverbii consuetudinem, monet medium inter opposita vitia utrimque reductum debere servari."

927

Etymol. M. p. 490, 3. (coll. Suida in κάπηλος) Κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἶνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἐν ἀνθ' ἐνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Eadem fere grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 2. p. 455, 29.

928

Phrynichus Bekkeri p. 21, 27. Αἰκάλλοντες· σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν.

929

Photius p. 470, 2. Πτέρυγας : τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς.

930

Eustathius p. 948, 19. Τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὑστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

931

Etymol. M. p. 695, 50. Πύγαργος : εἶδος αἰετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πηγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.

932

Strabo VIII. p. 364. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ράδιον (λέγουσι) ρά.

933

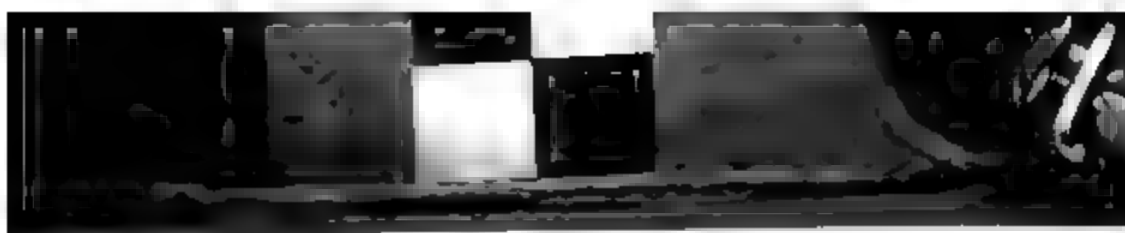
Photius p. 480, 15. Ῥαικοὺς : οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. Eustathius p. 890. Γραικοὺς, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικοὺς φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὔρηται ῥητορικῶ λέξικῶ. Conf. fragm. 455.

934

Etymol. M. p. 702, 54. Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ραχίας καλεῖται. καὶ γῆ δὲ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ραχία λέγεται ἢ τοῦ ὄρους.

935

Photius p. 484, 12. Ῥάχοι : αἱ μυρικήναι ράβδοι " Ῥάχισιν ὄρ-

χάδος στέγης." Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμοὺς παίματος. Ad Ποιμένας rettulit Welckerus.

936

Photius p. 485, 10. 'Ρειτά: ἐν Ἐλευσίῃ δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά. οὕτως Σοφοκλῆς. Eodem fortasse referenda glossa proxima, 'Ρειτῶν τόπος' ἱερῶν ῤευμάτων. Glossam ex Triptolemo sumtam esse conjecit Welckerus.

937

Photius p. 488, 12. et Suidas, 'Ρήτωρ: συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτῆς παρὰ Σοφοκλεῖ.

938

Hesychius, 'Ρυτῆρι κρούων: ὁ κύκκος λέγει

Καὶ μὴ ἰβρίζων ἀντίκ' ἐκ βάθρων ἔλω

. ῤυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκκου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῆ ὑπτίῃ ποδὶ τοῦ ἰδίου γλουτοῦ ποιήσω τύπτειν. V. i. Brunckius καὶ μὴν—σ' ἔλω. Poterat etiam καὶ μὴ (vel μὴ καὶ) σ' ἰβρίζων ἀντίκ' ἐκ βάθρων ἔλω conjicere. Versum 2. ex Sophocle affert Photius p. 493, 13. ex quo correctum quod in codice Hesychii legitur κρούων (omisso γλουτὸν) ὑπτίου πόλος.

939

Suidas, Σάγμα: ἡ θήκη τοῦ ὕπλου' σάγη δὲ τὸ ὕπλον. Σοφοκλῆς. (Qui sequitur versus non Sophoclis est, sed Euripidis Androm. 617. quo etiam gramm. in Cramerii Anecd. Oxon. vol. 2. p. 465, 23. utitur.)

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Apollonius Lex. Homer. Σάκος: ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ αἱ νεώτεροι σάγην τὴν ὄλην παροπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς.

940

Photius p. 497, 12. 22. et Lex. in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 361, 20. Σαλάβην: Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάβη: ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Σαλάβη: καὶ θύρας ὀπή. Σαλάβους: θυρῶν ὀπάς. Σαλάβη ἢ ὀπή δὲ ἦς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη καπνοδόχη, θυρίς. Vera una vocabuli forma est σαλάβη, ut L. γ-

cophonis versus docet 98. *δισσὰς σαλάμβας κἀπὸ Γυθίου πλάκας. ad quem Tzetzæ, σαλάμβαι αἱ θύραι λέγονται παρὰ τὸ ἐν σάλφ βαίνειν ἢ παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ οἱ φανόπται ἦτοι οἱ φεγγίται ἰδιωτικῶς παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 707, 45. memorato Lycophrone, omisso vero Sophocle, quem non neglexit Eustathius p. 1908, 49. Ἰστέον ὅτι σέλας οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας, φασὶν, ἐμβιβάζειν. ἢ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. ubi manifestum est post Σοφοκλεῖ (tyrothetæ Romani, ut opinor, culpa) excidisse σαλάμβη.*

941

Hesychius, *Σειρίου κυνὸς δίκη* : Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶν κύνα· ὁ δὲ Ἄρχιλοχος τὸν ἡλίον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα.

942

Photius p. 488, 22. Ῥικὸς· ὁ πεφρικὸς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

943

Hesychius, *Σεμνά τῆς σῆς παρθένου μυστήρια* : Σοφοκλῆς τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Photius p. 503, 22. Σεμνά : τὰ ἄρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ καταστήγνου.

944

Photius p. 511, 15. Σίκλος (σίγλος grammaticus Bachmanni I. p. 364, 9) : καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὸ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφοκλῆς. Imo Xenophon Anab. I, 5, 6.

945

Hesychius, *Σιλφίου λειμῶν* : Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σιλφίον φερούσης.

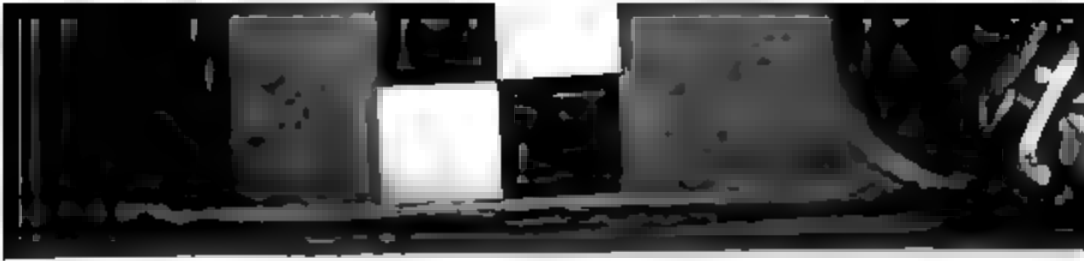
946

Schol. Pindari Isthm. V, 36. Σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς

Μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν.

Eustathius p. 1023, 13. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρωδὸν σοφιστὴν λέγει. Hesychius, Σοφιστὴν : πᾶσαν τέχνην σοφίᾳ ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

197

τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Confer schol. Hom. Π. Ο, 410. (ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 286, 14.) Athenaeum XIV. p. 632. Corruptam μέν' εἰς.

947

Pollux II, 101. Στομάδιη : τὰ εἶστομα καὶ εὐφήμα. Σοφοκλῆς.

948

Pollux II, 23. οὐλοκόμος, οὐλοκίφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραβαλοκόμαν (corrige στραβαλοκόμαν) Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Hesychius, Σταβαλοκόμαν (codex στάβαλος κομᾶν) : οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾶν οὐλοκομᾶν. Στροβαλοκομᾶς οὐλοκομᾶς. Quae omnia nihil aliud sunt quam diversae ejusdem vocabuli corruptelae. Nam vetus glossa fuit Στραβαλοκόμας οὐλοκόμης, vel casu accusativo Στραβαλοκόμαν οὐλοκόμην.

949

Photius p. 593, 3. Suidas et Zenobius VI, 19. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ : ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (αἰρουμένων Suidas) τὰ χεῖρονα ἀπὲς τῶν κρειττόνων ἢ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπίρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεκυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

950

Photius p. 602, 6. Etymol. M. p. 766, 40. et grammaticus Bachmanni Anecd. vol. I. p. 390, 8. Τροπαία (τρίπαια ap. Photium) : ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς. Apud Etymol. M. τροπαία. Brunckius τροπαία. Non minus singulare est τερθρία πνοή, quod ex Sophoclis Cedalione affertur : vid. fragm. 304.

951

Hesychius, Τυφῶ : ἀπὲς τοῦ Τυφῶτος. Σοφοκλῆς. Hac genitivi forma usi sunt etiam Aeschylus Sept. 517. Suppl. 560. et Aristoph. Nub. 336.

952

Eustathius p. 1496, 35. Ὑπουλον εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον, παρενεγκῶν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκαπτικῶς λεγομένου ἵπουλο νῆθους, τοῦ κατ' ἀνθρώπον μὴ ὑγιᾶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ Δικῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι οὐκ εἰς παντελές, φασί, καθαρεύει, ἀλλὰ θελαδὴ ἵππο τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακὸν τι κρύπτει.

953

Hesychius et Phrynichus Bekkeri p. 68, 4. (coll. Photio p. 635, 12. et Suida) Ὑψαυχεῖν : μεγαλαυχεῖν (ὕψηλοφρονεῖν Phot. et Suidas). Σοφοκλῆς.

954

Photius p. 637, 1. Φαικῶ : ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῶ. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Φαικῶ : ἐνεργῶ, ἀκμάζοντι.

955

Photius p. 640, 18. et grammaticus Bachmanni vol. I. p. 404, 1. Φαρκίδα : τὴν ἐκ τοῦ γήρωσ (γένουσ Phot.) ῥυτίδα. οὕτως Σοφοκλῆς. Vitiosum φαρμακίδα correxit Brunckius.

956

Hesychius, Ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος· ἀνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. Καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας (φαρμακῶντας codex) Σοφοκλῆς ἔφη. Sophoclis verba fortasse sunt ἀφάρμακον χρῶμα.

957

Etymol. M. p. 803, 3. Φυτάλμιος : Σοφοκλῆς
Προσηλθε μητρὶ καὶ φυταλμῖω πατρὶ.

958

Grammaticus Bachmanni I. p. 415, 5. (et sine Sophoclis nomine Hesychius) Χειμάμνα παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος.

959

Suidas, Χλωρανθεῖς : ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθεῖς. οὕτως Σοφοκλῆς.

960

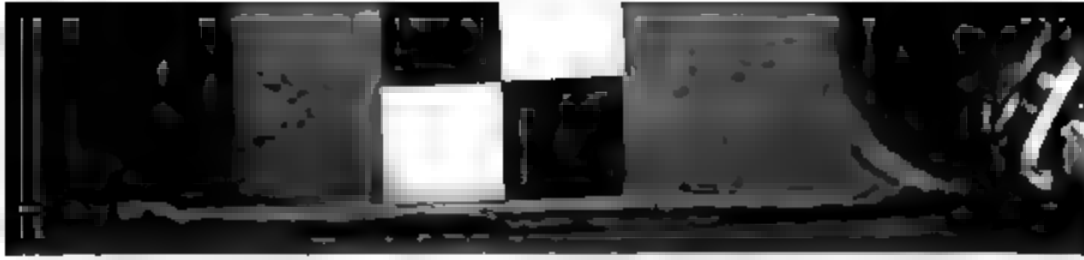
Schol. Aristoph. Ran. 1065. Μουσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησιμο-
λόγον αὐτόν φησι.

961

Herodianus περὶ μονήρους λέξεωσ p. 14, 25. Τὰ εἰς οὐσ ἰγγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι—Γλοῦσ ὁ ληστῆσ, χροῦσ παρὰ Σοφοκλεῖ.

962

Eustathius p. 777, 62. (et similiter schol. Homeri II. I, 601. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 242, 33.) Ψάκαλα, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὄθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ.

Idem p. 1625, 49. ex Aristophanis grammatici libro περι ὀνομασίας ἡλικίων, Ἐμβρυα δὲ τινὰ καὶ ἀρτεγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ

Ψακαλοῦχοι

μητέρες αἰγές τ' ἐπιμαστιδίων
γόνου ὀρταλίχων ἀναφαίρουσιν.

Apud Eustathium αἰγες μητέρες τ'. Hesychius, Ψακαλοῦχοι ψακάλας ἔχουσαι. εἰσὶ δὲ ἔμβρυα. Versus ad Ποιμένων fabulam rettulit Welckerus.

963

Suidas, Ὄε: λίαν. Σοφοκλῆς

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὅς ὀλισθάνει.

964

Stobaeus CXIV, 6. Σοφοκλέους Οἰδίποδι (σε cod. Vindob.)

Τοὺς δ' αὖ μέγιστους καὶ σοφωτάτους φρονέει
τοιούσθ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πράσσουσι συμπαρανέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου καλίστροπον,
τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημίνα.

Cicero Tuscul. III. 29. "Itaque Oileus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est. De cuius commutata mente sic dicitur

*Nec vero tanta praeditus sapientia
quisquam est, qui aliorum aegrum dicitis allevans
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et praecepta excidant."*

In nomine fabulae (Οἰδίποδι) erratum apud Stobaeum. Ad Teucrum hos versus rettulit Welckerus. V. 1. αὖ cod. B., ceteri ἄν. 4. δὲ] δ' δ B. 5. μάστιγ'] κλάστρογγ' Lobeckius apud Ellendtium in Lexico, recte, ut videtur.

Non minus incertum nomen fabulae in alio fragmento apud Stobaeum CXXI, 3. ubi codex Vindob. Σοφοῖ (i. e. Σοφωλίνοισι) τῶντῶ,

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχὺς,
κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς
τὸν ἅπαντα χρόνον.

Literis ταυτᾶ nomen Ταυτάλου significari potest, ut Aristarchus et Aristias Tantalum scripserunt. Totum locum om. cod. Paris. A., habet Trincavellus cum lemmate Σιμωνίδου. Versui primo in Vindob. praefixum χ, quae est chori personae nota. Conf. ad Fr. 58. 2. θνητὸς] τεθνεὼς Cobetus Mnemos. vol. ix. p. 147.

965

Libanius vol. 3. p. 365. Τὴν αὐτὴν τῷ Σοφοκλεῖ φωνὴν ἀφικεῖ λέγει γὰρ δὴ πού κακεῖνος “Ὁ τι γὰρ φύσις ἀέρι δῶ, τόδ' οὔ ποτ' ἂν ἐφέλοις.”

966

Menander Rhetor vol. IX. p. 156. ubi de ὕμνοις διαπορητικοῖς agit: Ὡσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.

967

Scholiasta Apollonii Rh. 4, 269. Καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς ὑπὲρ (sic H. Keilius pro ὑπὸ) τὴν Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπους καὶ τηκομένης τῆς χιόνος τὴν χύσω εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδουσαι. Seneca Natur. Quaest. IV, 2, 16. *Aethiopiae jugis solutas nives ad Nilum usque decurrere—hoc Aeschylus et Sophocles tradunt.* Joannes Lydus de mensibus 4, 68. περὶ τῆς ἐν θέρει τῶν ὑδάτων ἐπιδόσεως Ἀναξαγόρας φησὶ τὰς τῆς Αἰθιοπίας τηκομένας χιόνας ἀποστέλλειν τὸν Νεῖλον. καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης ὃ τ' Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. Quibus addit alia plura e loco Senecae excerpta.

968

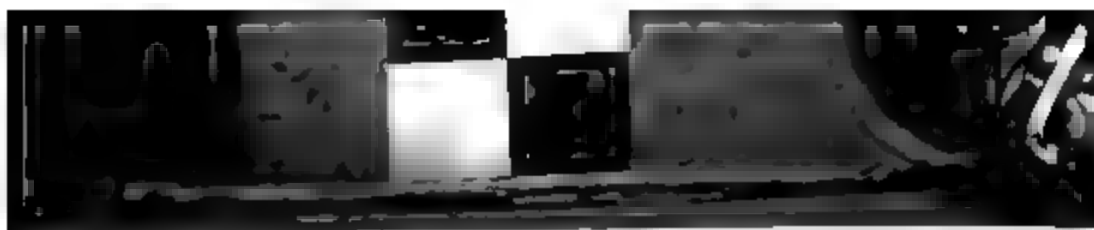
Scholiasta Homeri Π. B, 649. Νῦν μὲν ἑκατόμπολον τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἑνενηκοντάπολον—ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.

969

Scholiasta Homeri Π. Π, 142. ἐπίστατο] ἠδύνατο. καὶ Σοφοκλῆς Οὐ πάποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι.

969

Photius p. 9, 22. Ἀδηφάγοι ἀγωνισταὶ ἔπαι οὕτως ἐκαλοῦντο—

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

201

ἔφη δὲ καὶ ἀδηφάγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφάγῳ Ἑρμῆπος. Corrigendum videtur ἀδηφάγον νόσον, quod legitur Phil. 313. Nam verbo ἀδηφάγῳ si usus esset Sophocles, dixisset καὶ ἀδηφάγῳ Σοφοκλῆς καὶ Ἑρμῆπος.

970

Stephanus Byz. Λιανίτις χώρα. Οὐράκιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. τὸ ἔθρικόν Λιανίτας· προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ. διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Λιαντία γράφει δίχα τοῦ ῥ. Λιαντίς γράφει δίχα τοῦ ἰ conjecit Westermannus. Mirum vero hoc nomen ex Sophocle afferri.

971

Stephanus Byz. Ἄβροι—βαρίνεται ὡς Κίμβροι—Ζκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

972

Grammaticus in Crameri Anecd. Paris. vol. IV. p. 60, 21. Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Similiter Etym. Gud. p. 72, 52.

973

Stephanus Byz. Τεγία, πόλις Ἀρκαδίας—ἔστι καὶ Τεγία ἐν Κρήτῃ ἐπὶ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. ὁ πολίτης Τεγιάτης ὡς Ἐλεάτης, καὶ θηλυκὸν Τεγιάτις—λέγεται καὶ Τεγιάς ὡς Ἰλιάς, ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς. Fortasse Telephi mater Τεγιάς dicta fuit in Aleadis: quae Meinekii conjectura est.

974

Scholiasta Sophoclis Phil. 1108. οὐ φορβάν ἔτι προσφέρων] ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐπίστε δὲ ἔμπαλιν φησι διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ στιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. διακονεῖσθαι legitur Phil. 287.

975

Suidas, Τέως· ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ—Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ.

976

Grammaticus in Bachmanni Anecd. vol. I. p. 415, 5. Κειμάμνα· παρὰ Σοφοκλεῖ, ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος. Eadem opinio Sophoclis nomine Hesychius s. h. v.

H 5

977

Etym. Gudianum p. 564, 25. Χειροβοσκός· ὁ διὰ χειρὸς ζῶν, ὡς φησι Σοφοκλῆς. Annotarunt etiam Pollux VII, 7. et Hesychius s. h. v., sed omisso poetae nomine.

978

Athenaeus II. p. 68 a. Τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Potuit in dramate satyrico dici. Sed probabilius est comici illa verba esse, fortasse Sophili, quae Valckenarii conjectura est.

979

Antiphanes ap. Athen. IX. p. 396 b.

Καὶ πρῶτα μὲν

αἶρω ποθεινὴν μᾶζαν ἣν φερέσβιος

Δηὸ βροτοῖσι χάσμα δωρεῖται φίλον

ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη

χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῆ.

ubi alteri personae quaerenti τί λέγεις; respondetur, τραγωδίαν περαίνω Σοφοκλέους. Sunt igitur in versibus illis locutiones quaedam Sophocleae.

ΕΛΕΓΕΙΑΙ.

Sophoclem *ἐλεγείων τε καὶ παιᾶνας* scripsisse auctor est Suidas s. v. *Σοφοκλῆς Σοφῶλλον*, quemadmodum idem Sophoclis ex Aristone filio nepotem cognominem non solum tragoedias, sed etiam *ἐλεγείας* scripsisse tradit s. v. *Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος*, quasi Sophocles major unam scripserit elegiam, minor vero plures. De priore tantum constat, si quid loco Plutarchi Mor. p. 785 b. tribuendum, scripsisse eum *ἐπιγραμμάτων* in Herodotum ab verbis incipiens, *φῶδῃν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτίων ἄν | πέντ' ἐπὶ πενήκοντα* : de quo dixi in Vita Sophoclis p. xl. Porro epigramma in Euripidem scriptum, ex duobus distichis constans, ex Hieronymi Rhodii *ἱπομνήμασιν ἱστορικοῖς* memorat Athenaeus 13. p. 604. quem locum integrum apposuimus in Vita Sophoclis p. xxxviii. Incertiora etiam sunt reliqua quae ex Sophoclis elegiis ita afferuntur ut ne hoc quidem appareat, utrum Sophocles major an Sophocles nepos sit intelligendus. Ex quo genere tres sunt loci :

1°. Hephaestio c. 1. p. 9. ed. Gaisf. *Τὸ τοῦ Ἀρχελαίου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾔετο ἐγχερεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν,*

Ἀρχέλειος ἦν γὰρ σύμμετρον ἔδε λέγειν.

2°. Erotianus p. 390. *Χάριτες αἱ χαρὰ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ.*

3°. Harpocratio, *ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσσι Δημοσθένης προομιῶν δημογηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῇ παροιμιᾷν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαιτος.* Alios aliorum scriptorum de hoc proverbio locos collegerunt editores Diogeniani Proverb. 2, 94. Respicit ad id Sophocles Antig. 175-177 : unde fuerunt qui conjicerent Harpocrationis notationem ad locum Antigoniae spectare, post quem alius excidisse nomen scriptoris, qui Solonis memoraverit sententiam.

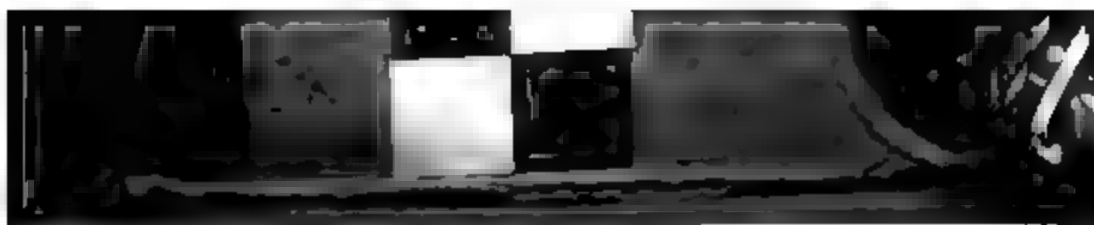
De paeonibus, quos Sophocli tribuit Suidas, nihil ab aliis

proditum est, nisi quod pæanem in Aesculapium scripsisse dicitur : de quo diximus in Vita Sophoclis p. xvii.

Denique Sophocli τραγῳδοποιῷ Clemens Alex. Strom. 5. p. 726. duos tribuit hexametros, memoriae, ut videtur, errore,

- υ υ οὐδὲ θεοῖς ἀνθαίρετα πάντα πέλωται
κόσφι Διός· κείνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

ADDENDA AD ANNOTATIONES.

OEDIPUS REX. (VOL. I.)

Pag. 48. col. 2. lin. 6. φρώνημ'] *corrigere φώνημ'*

P. 91. v. 943. πῶς εἶπας, ἢ τίθηται Πόλυβος, ὃ γέρον;] Similiter Phil. 333. Philoctetes, memorata ab Neoptolemo morte Achillis, respondet, Οἴμοι· φράσθε μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω | πρῶτον τόδ', ἢ τίθηχ' ὁ Πηλέως γόνος;

P. 95. v. 998. μακρὰν ἀπφκείτ'.] Recte in duobus apographis ἀπφκιστ', ut ostendit L. Dindorfius in Thesouro s. v. Ἀπφκίως. Quod mirum est non vidisse Valckenarium in Annot. ad Theocriti Adonias. p. 238. ubi tragici ignoti versus comparat ab Stobaeo servatos Ecl. Phys. 1, 47. (parum emendate scriptos apud Gaisfordium vol. 1. p. 48.) δοκίς τὰ τῶν θεῶν ξυετὰ κικήσειν ποτὶ | καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπφκίσθαι βροτῶν, ubi codex Monacensis eodem vitio ἀπφκείσθαι.

P. 114. col. 2. v. 1280. in fine annotationis, ubi conjeci unum vel duo versus excidisse, quorum initium fuerit, τοιαῦτα μὲν τόδ' ἐστίν—, comparare poteram locos similes El. 696. 761. Trach. 943.

P. 117. v. 1340. ἐκρόπιον] ἐκ τόπων conjeci in annotatione ad Trach. 955.

P. 120. v. 1387. Non cogitandum de aoristo ἠροχόμεν, de quo infra dicam in Addendis ad Antig. 465.

P. 130. v. 1525. ἦδε] ἦδει superscriptum in codice. Recta scriptura est ἦδειν, de qua dixi ad Trach. 87. Pariter ἦδει pro ἦδειν est in codice Phil. 1010. Nisi haec sic distincta fuerunt ut ἦδει ante consonantes, ἦδειν ante vocales diceretur.

OEDIPUS COLONEUS. (VOL. II.)

P. 16. v. 60. φέρουσι τοῦτομα] φοροῦσι τοῦτομα est in fragm. 573.

P. 25. v. 161. εὐ φύλαξαι] Similiter ἐπείγου μηδέν interpositum fragm. 690. ἦξει, ἐπείγου μηδέν, ἐς τὸ μόνον.

P. 55. v. 528. ἐκλήσω vitii suspectum esse dixi in annotatione. ἐκλώω conjecit Nauckius in Mémoires de l'Académie de Pétersbourg, viie série, vol. 1. p. 113. Ἐκλώω per ἐκλήσω explicat Hesychicus ex Aeschyli Proteo.

P. 64. v. 668. in annot. col. 1. lin. 29. dele "Valerius Max. 8, 7

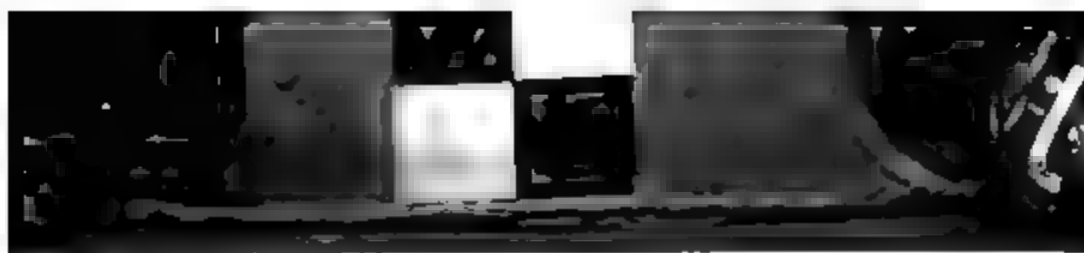
12." De narratione de Sophocle ab filiis in iudicium vocato pluribus dixi in Vita Sophoclis p. xlii—xlv.

P. 75. v. 82. ἴμοι] ἴμοι codex. Præstat οἴμοι.

P. 119. v. 1482. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι] ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

ANTIGONA. (VOL. III.)

P. 21. v. 110. De formis Doricis male in anapaestos illatis comparanda quae dixi in annot. ad Ajacis v. 202. Non minus suspectum est Doricum γεννᾶτορ fragm. 256. (apud Dionys. Hal. A. R. 1, 25,) ubi codices optimi, Ἰναχε γεννᾶτορ, παῖ τοῦ (τοῦ omittunt deteriores) κρηνῶν | πατρὸς Ὀκεανοῦ—, quod Sophocles scripserat, ἴ γεννῆτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν | πατρὸς Ὀκεανοῦ. Nam Ἰναχε Dionysius perspicuitatis causa addidisse videtur. In alio ejusdem fabulae fragmento (269.), θηλυκῶς (ἀράχνη) Σοφοκλῆς Ἰνάχη "πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει" haud dubie ἀραχνῶν scribendum, quod genere feminino dictum esse grammaticus ex ἐρίθων nomine intellexit, quod est femininum. Recte vero habet γόν ὄξυβόαν apud Aeschylum Agam. 57. quod qui in ὄξυβόην mutaret non minus falleretur quam qui παυσανίαν in παυσανίην mutaret in Sophoclis fragmento 765. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν | καὶ παυσανίαν καὶ Ἀτρείδαν. Suspectum vero est νικομάχαν, quod recte νικόμαχον ab A. Nauckio scribi videtur. Nec corruptum καὶ Ἀτρείδαν in κατ' Ἀτρείδαν mutandum cum Bentleyo, quod κατ' Ἀτρείδων scribendum foret, nisi probabilior correctio esset κατ' Ἀτρείδαιν, etsi ne hoc quidem certum est, quum de sensu horum verborum non constet, in quibus mire dictum νόστον ἄγοι. Diversa ab his omnibus Doricarum formarum ratio est in anapaestis Euripidis Medae v. 196—147. ubi librarii, quum non intellexissent qua lege vel Doricae vel Atticae formae in versibus illis positae essent, saepius quidem errarunt, sed tamen satis multa verae rationis vestigia reliquerunt, quibus prudenter usus est Elmsleius in annotatione ad v. 95. p. 97. qua ostendit Doricis formis Medeam, Atticis famulam uti. Nam Medea multo majore cum animi motu quam famula loquitur, fere ut in anapaestis spondiacis, in quibus legitimus et constans est formarum Doricarum usus. Similis hujusmodi formarum ratio est in anapaestis quos Melanthio tragico tribuit Aristophanes Pac. 1013. εἶτα μονοθεῖν ἐκ Μηδείας | "ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεῖς | τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευόμενας."

P. 35. v. 241. in initio annotationis, *Bene collimas S. ad*] Corrigo *Bene collimas s. ad*

P. 53. v. 449. ἤδη τὰ κρηχθέντα] Scribendum ἤδησθα κρηχθέντα cum Cobeto, de quo dixi ad Trach. 446.

P. 54. v. 465-468. οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν | παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς | μητρὸς θανάτ' ἄβαπτον ἠσχομένην νίκην, | κρίσεις ἄν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλύνομαι.] Plura in his versibus sunt quae offendant. Nam ne quid de insolita aoristi forma ἠσχομένην dicam, quam recentior quidam corrector ex codicis scriptura ἠσχομένην finxit, ineptissime dictum est τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανάτ' ἄβαπτον ἠσχομένην νίκην, quae verba, ut Augustus Nauckius in literis nuper ad me datis monuit, ab hominibus recte et cogitantibus et loquentibus non aliter poterant intelligi quam Polynicem ab Iocasta matre occisum esse. Quod quum absurdum sit, interpretes verba τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς intellexerunt quasi scriptum esset τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς γεγῶτα, non sentientes quam inepte hoc quoque sit excogitatum. Nam primo Sophocles si hoc dicere voluisset, θανάτ' ἄβαπτον potius erat omissurus quam γεγῶτα. Deinde non apparet cur Antigona non parentes aut patrem, sed solam memoret matrem, quasi Polynices spurius sit Iocastae filius, qui matrem quidem, verum non patrem communem cum Antigona habeat. Apparet ex his veteris interpolatoris manum in his versibus esse versatam, qui non animadverso unius versus defectu reliqua utcumque in ordinem redegit, quae fortasse sic scripta in codice suo repererat

παρ' οὐδὲν ἄλγος, ἀλλὰ μᾶλλον εἴ τι σοῖς
θανάτ' ἄβαπτον τόνδ' ἀσχομένην νίκην,

omisso propter ὁμοιοτέλειαν post verba εἴ τι σοῖς versu uno, ἰπεκαθοῦσα κωμωπηγίῳ νόμῳ. Qua conjectura si non verba poetae, certe sententiam verborum quae exciderunt restituisse mihi videor. Nam reliquam Antigoniae contra Creontem orationem consideranti vix sufficere videbitur hoc ab Antigona dici, dolituram se esse si insepultum reliquisset Polynicem, quum hoc potius dicendum esset, ignaviae se metuere opprobrium si Creontis se submittebat edicto fratrem insepultum reliquisset videatur, neglecto pietatis officio. Ceterum observatione dignum est Antigona neque in iis quae contra Creontem dicit neque usquam alibi in hac fabula injuriam memorare Polynici ab Eteocle factam, qui fratrem natu majorem regno privaverit: quo argumento Antigona magna cum vi uti potuisset ut Creontis edicti iniquitatem clariore in luce collocaret. Nec chorus

quidquam hujusmodi dicit, sed v. 110. Polynicis et Eteoclis *νείκη ἀμφίλογα* memorat, incertum relinquens uter utri injuriam fecerit. Quod non casu, sed consilio factum est poetae, qui narrationem de injuria Polynici ab Eteocle facta ἔξω τοῦ δράματος esse voluit, fortasse ne primariae dramatis personae, Antigona et Creon, impari jure inter se contendere viderentur. Alia Oedipi Colonei ratio est, in qua fabula injuria Polynici facta verbis non ambiguis exponitur ab Ismena v. 374 seqq. et a Polynice ipso v. 1292 seqq.

P. 57. col. 2. lin. 1. apto] *corr.* apte

P. 72. col. 2. lin. penult. apte] *corr.* apto

P. 74. in varietate lectionis lin. 4. numerus 670. mutandus in 666.

P. 103. col. 1. lin. 9. ψαύων] *corr.* ψαύσας

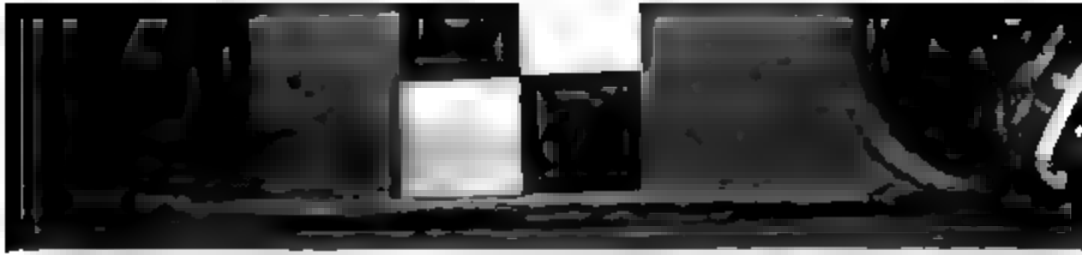
AJAX. (VOL. IV.)

P. 16. lin. 6. *Adde*: Quae ex Joannis Laurentii Lydi libro de mensibus sumta sunt c. 39. p. 130. ed. Roeth. qui suo modo exornavit quae ab Suetonio tradita legerat in Vita Augusti c. 85. “*Tragoediam magno impetu exorsus, non succedente stilo, abolevit, quaerentibusque amicis quidnam Ajax ageret respondit Ajacem suum in spongiam incubuisse.*” (In spongiam incubuisse dicit alludens ad Ajacem qui in gladium incubuerat.) Pro Cicerone, cujus nomen Joannes Laurentius posuit, Lucium nominat Macrobius Saturn. 2, 4. “*Ajacem tragoediam scripserat Augustus, eandemque quod sibi displicuisset deleverat: postea Lucius, gravis tragoediarum scriptor, interrogabat eum quid ageret Ajax suus, et ille, in spongiam, inquit, incubuit.*” Brevius Suidas, Ἀγουστός—ἔγραψε—καὶ τραγῳδίαν Αἰαντός τε καὶ Ἀχιλλέως, qui Achillis nomen addidit, quia denegata Ajaci arma Achillis tragoediae argumentum praebuerunt: de quo monuit Rutgersius Var. Lect. 2, 19. p. 176. Apparet autem ex his Augustum tragoediam Sophocleam non tam in sermonem Latinum transtulisse quam novam ipsum fabulam ad Sophocleae similitudinem, etsi infelici successu, composuisse.

P. 62. v. 537. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῦμί σε;] τῶνδ' ἔτ' ὠφελοῦμί σε conjecit nescio quis. Sic Antig. 552. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῦμ' ἐγώ; In annot. ad v. 537. deleantur verba postrema “ἐκ τούτων—non raro.”

P. 106. v. 1039. in annot. lin. 2. ἐκείνων] *corrige* ἐκείνου

P. 133. v. 1377. ἦν] Hic quoque ἦ restituendum.

In Praefatione voluminis primi p. vii-xii. indici scripturae ex apographis emendatae haec addantur :

I. Oedipus Rex. 998. ἀφίκιστ'] ἀφικεῖρ', de quo supra dixi p. 205. in Addendis ad hunc locum.

II. Antigona. 487. ἐρκίου] ἐρκίου 572. Αἶμον] αἶμων

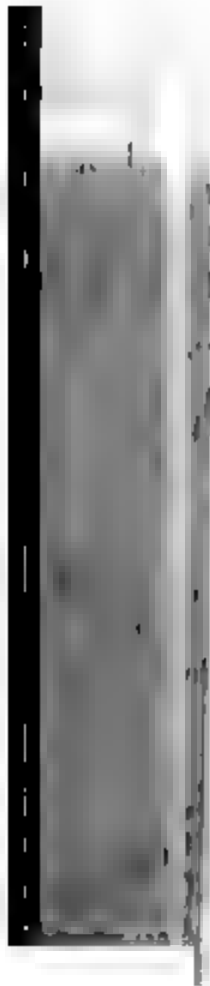
IV. Ajax. Dele "305. ἐπάξας] ἀπάξας" Dele "546. πον] τοῦ" 610. μοι] μοιμοι Dele "1008. πού με] οἴμ. με"

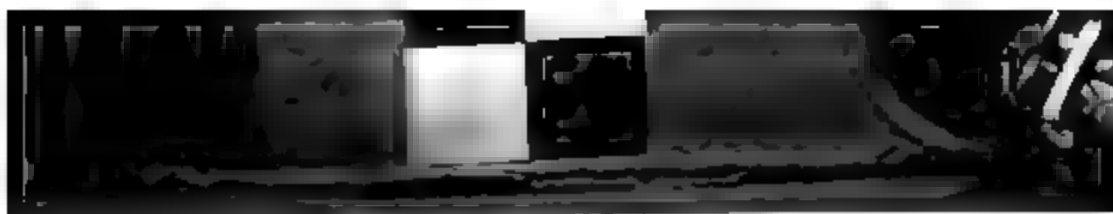
VI. Trachiniae. 333. θέλεις] θέλησις 531. ὅσπερ] ὅσπερ 551. καλῆται] καλεῖται 644. κόρος] τε κόρος 1045. οἴαις] οἴαις 1091. ἐκείνοι] δὲ κείνοι

VII. Philoctetes. 220. Quod in codice legitur *κακ ποίας πάτρας* errore manifesto—nam *πάτρας* nomen ex v. 222. est illatum—in *καυτίλας πλάτη* ab correctore vetere mutatum est, quod in apographa omnia transiit, pro quo *καυτικῶ στόμα*, quod legitur v. 561. vel aliud quid hujusmodi pari jure conjici potuisse in annotatione monui. Non apparet tamen unde *κακ* venerit : quo servato veram scripturam restituit A. Nauckius *κακ ποίας τύχης*. 1175. μ' ἠλπισας] ἠλπισάσ μ'

P. xv. Emendatis ex scholiasta scripturis adde Trach. 816. καλῶς] καλός et ex aliis scriptoribus Oed. R. 528. ubi ὄ ex Suida additum

■ ■ ■

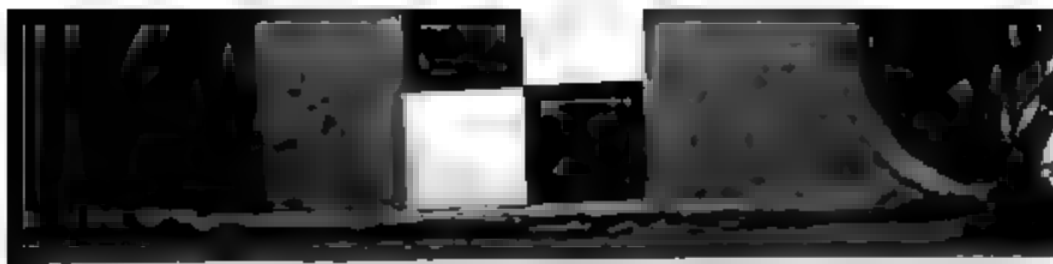
INDEX SCRIPTORUM

EX QUIBUS FRAGMENTA COLLECTA SUNT.

ACHILLES Tat. Isagog. ad Aratum c 1. p. 122 .. Fr. 379-770. 771	Athenaeus 2. p. 67	531. 601
Aelianus N. A.	p. 68	978
2, 10	p. 70	318. 643
7, 39	3. p. 76	190
11, 18	p. 86	299
Ammonius de diff. voc. p. 34 ..	p. 94	114
p. 76 ..	p. 99	576. 698
Apollonius Dysc. de pronom.	p. 110	531
p. 330	p. 119	636
Apollonius Soph. Lex. Hom.	p. 122	20. 26
s. v. Ἰορδαῖος	4. p. 164	309
s. v. Ἰάκωβ	p. 175	227
Apostolius Proverb. 7, 95	p. 176	398
10, 12	p. 183	361
13, 46	5. p. 189	493
21, 16	7. p. 277	700
Appianus B. Civ. 2, 85	p. 319	446
Aristides vol. I. p. 112	8. p. 365	post 145
p. 259	9. p. 373	141
p. 268	p. 375	217
2. p. 288	p. 388	300
p. 307	p. 396	979
p. 310	p. 400	113
Aristotelis	p. 401	166
Eth. Eudem. 7, 10	p. 409	857
Poet. c. 16	p. 410	420
c. 18	10. p. 428	701
Rhet. 2, 24	p. 433	702
2, 25	p. 447	533
Arsenius p. 190	p. 454	117
Artemidorus 4, 59	p. 466	68
Athensaeus 1. p. 17	11. p. 783	703
p. 20	p. 475	580
p. 23	p. 476	429
p. 33	p. 482	129
2. p. 40	p. 487	482
p. 51	12. p. 513	289
p. 52	13. p. 546	11
p. 62	p. 564	421
	p. 584	198

Athenaeta 13. p. 587	445	Bekkeri Anecdota	
p. 592	893	p. 336, 6	797
p. 601	393	p. 336, 7	798
p. 602	312	p. 338, 15	612
14. p. 631	946	p. 339, 8	119
p. 635	361	p. 340, 22	800
p. 637	228 a	p. 340, 26	801
p. 646	199	p. 343, 11	803
p. 657	596	p. 344, 28	315 b
15. p. 668	257	p. 345, 13	805
p. 679	148	p. 347, 25	806
p. 686	149	p. 347, 30	807
p. 687	330	p. 348, 16	809
p. 688	704	p. 352, 16	812
p. 690	854	p. 353, 4	810
Bachmanni Anecd. vol. 1.		p. 353, 5	811
p. 364	944	p. 358, 28	96
p. 415	976	p. 360, 18	814
p. 476	165	p. 361, 2	815
Bekkeri Anecdota		p. 361, 19	462
p. 14, 20	832	p. 362, 21	813
p. 21, 27	928	p. 367, 15	816
p. 28, 28	852	p. 367, 20	817
p. 68, 4	953	p. 367, 32	818
p. 82, 32	600	p. 369, 13	820
p. 83, 21	602	p. 372, 13	819
p. 83, 22	363	p. 372, 14	820
p. 83, 23	648	p. 373, 1	823
p. 84, 10	453	p. 373, 5	317
p. 84, 18	277	p. 373, 13	822
p. 85, 18	179	p. 373, 15	824
p. 87, 25	212	p. 376, 31	829
p. 89, 19	584	p. 376, 32	828
p. 90, 31	180	p. 383, 4	825
p. 92, 1	543	p. 383, 11	826
p. 94, 8	252	p. 383, 31	827
p. 97, 4	17	p. 385, 16	241
p. 97, 31	181	p. 385, 18	182
p. 97, 33	545	p. 404, 19	313
p. 98, 7	884	p. 407, 12	839
p. 98, 11	592	p. 415, 5	958
p. 105, 27	231	p. 414, 2	840
p. 106, 13	440	p. 419, 13	841
p. 106, 33	10	p. 422, 33	552
p. 107, 25	87	p. 426, 18	364
p. 107, 30	441	p. 432, 6	845
p. 108, 9	201	p. 435, 24	373
p. 108, 31	86	p. 439, 10	846
p. 128, 3	624	p. 442, 3	269
p. 128, 27	789	p. 446, 12	374 a
p. 240, 14	397	p. 447, 5	848
p. 325, 22	799	p. 447, 7	46
p. 332, 5	340	p. 450, 26	321

INDEX SCRIPTORUM.

218

Bekkeri Anecdota		Crameri Anecd. Paris.	
p. 467, 31	503	vol. 4. p. 12	430
p. 470, 13	143	p. 52	303
p. 472, 21	178	p. 60	972
p. 476, 1	618	p. 173	165
p. 872, 19	403	p. 182	228 b
p. 1376	880	p. 245	113
Cicero Epist. ad Attic. 2, 7	563	Demetrius de elocut. § 114	541
2, 16	753	Dicaearchus p. 16. ed. Huda. ..	778
Ep. ad Qu. fr. 2, 16 post 145		Dio Cassius 42, 4	711
De orator. opt. Gen. 6 ..	194	Dio Chrysost. vol. 1. p. 256	109
Tusc. 2, 24	194	Diogenes Laërt.	
Tusc. 3, 29	14	2, 82	711
Choeroboscus ed. Gaif.		4, 35	424
p. 43, 31	57	7, 28	395
p. 140, 2	57	Diogenian. Prov. 1, 79	773
p. 219, 5	888	Dionys. Ant. Rom.	
p. 237, 8	377	1, 12	527
p. 278, 26	890	1, 25	356
p. 307, 14	5	1, 48	342
p. 367, 32	168	Dionys. de comp. verb.	
p. 376, 19	374 b	c. 9. p. 66	754
p. 463, 37	168	Draco Strat. p. 35, 5	331
Clemens Alex.		Eratosthenes Catast.	
p. 73	684	c. 16. et 36.	128
p. 78	724	Erotianus	
p. 181	668	p. 62	310
p. 286	706	p. 96	494
p. 494	709	p. 180	187
p. 565	464	p. 200	278
p. 659	707	p. 210	121
p. 741	108. 207. 302	p. 304	433
p. 742	284	p. 306	122
p. 745	607	p. 374	226
p. 748	434	Etymol. Gud.	
p. 787	700	p. 72, 52	972
Cocondrius in Walzii Rhet.		p. 317, 12	110
vol. 8. p. 784	434	p. 330, 43	646
Crameri Anecd. Oxon.		p. 432, 53	432
vol. 1. p. 118	461 a	p. 452, 31	459
p. 223	786	p. 474, 28	462 a
p. 226	467 b	p. 564, 25	977
p. 268	794	p. 627, 14	560
p. 343	461 a	Etymol. M.	
p. 344	122	p. 15, 33	6
2. p. 455	927	p. 19, 53	614
3. p. 295	331	p. 26, 16	348
4. p. 60	430	p. 41, 3	41
p. 329	708	p. 42, 40	889
p. 330	401	p. 120, 48	473
p. 338	175	p. 123, 13	847
Crameri Anecd. Paris.		p. 194, 5	11
vol. 3. p. 162	279	p. 207, 17	11

Etymol. M.

p. 213, 26	860
p. 220, 40	293
p. 254, 53	866
p. 265, 23	869
p. 272, 3	137
p. 287, 14	569
p. 313, 1	872
p. 333, 40	874
p. 344, 40	875
p. 344, 47	51
p. 346, 15	876
p. 377, 22	589
p. 385, 3	27
p. 393, 43	184 a
p. 395, 11	538
p. 405, 32	461 a
p. 439, 1	317
p. 441, 24	923
p. 450, 48	887
p. 462, 25	882
p. 490, 3	927
p. 500, 54	896
p. 511, 52	897
p. 513, 43	898
p. 514, 27	899
p. 516, 28	904
p. 590, 8	783
p. 595, 1	700
p. 597, 44	560
p. 601, 20. 54	191. 705
p. 629, 34	432
p. 652, 12	459
p. 666, 18	381
p. 681, 24	462 a
p. 695, 50	931
p. 702, 54	934
p. 747, 49	594
p. 753, 7	304
p. 762, 12	225
p. 766, 40	950
p. 789, 43	39
p. 803, 3	957

Etymol. Voss.

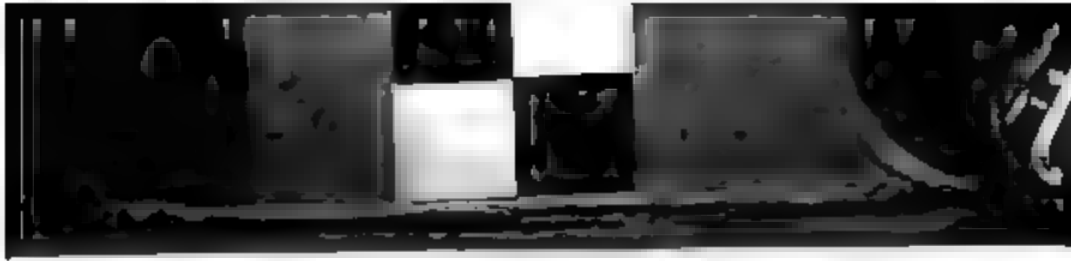
s. v. ἄλος	10 b
s. v. Ἀνακτόριον	775
s. v. Βλίζειν	856
s. v. Κωχεύουσι	303

Eustathius ad Homer.

p. 66, 31	402
p. 228	380
p. 358, 40	229
p. 381, 10	389

Eustathius ad Homer.

p. 405	16
p. 407, 38	889
p. 533, 40	83
p. 752	26
p. 777	962
p. 812, 15	381
p. 835, 10	462
p. 862, 5	920
p. 870, 28	291
p. 877, 51	911
p. 899, 17	296
p. 914, 33	538
p. 948, 19	930
p. 980, 46	348
p. 1017, 10	57
p. 1023	946
p. 1088, 36	645
p. 1205, 3	190
p. 1205, 56	129
p. 1237	751
p. 1367, 21	394
p. 1396, 60	381
p. 1397, 8	380
p. 1404, 14	309
p. 1405	835
p. 1405, 58	350
p. 1439	881
p. 1448, 6	95
p. 1479, 44	900
p. 1493, 32	902
p. 1496	952
p. 1496, 53	642
p. 1534, 15	113
p. 1538	752
p. 1553, 63	389
p. 1562	877
p. 1564, 32	652
p. 1625	859
p. 1625	962
p. 1648, 60	911
p. 1675, 52	404
p. 1761, 27	903
p. 1796, 52	215
p. 1822, 17	318
p. 1822, 17	643
p. 1821, 28	147
p. 1872, 12	166
p. 1908, 40	940
p. 1923	862
p. 1944, 26	699
Galei Opusc. myth. p. 367	749
Galenus vol. 9. p. 385	319. 483

INDEX SCRIPTORUM.

215

Gellius		Hesychius	
12, 11	284	Ἀδόξαστον	215 b
13, 18	12 623	Ἀδρέπανον	804
Grammaticus cod. Ambros. ab		Ἀειφόρος	510
Keilio editus	894	Ἀελλόβριξ	273
Grammaticus cod. Darmstad. in		Ἀειῶται	156
Actis Monac. 2. p. 515	792	Ἀθηρόβρωτον	404
Grammaticus Hermannii		Ἀίγλη	524
p. 320	113	Αἰθήσσειν	486
p. 444	331	Αἵματος ἄσαι	213
Gregorae Hist. Byz. 31, 28	668	Αἰῶν	96
Gregorius Cor. p. 548	538	Ἀιστώσας	481
Harpocration		Αἰχμόδετος	41
Ἀγνυαί	340	Ἀκαστρον	427
Ἀπομάττων	32	Ἀκήρυκτον	240
Βάσανος	854 b	Ἀκλεῖνοι	615
Δερμηστής	397	Ἀκονστιῶν	820
Ἐπιπλον	7	Ἀκρουχεῖ	293
Ἡκρωτηριασμένοι	474	Ἀκρίτης λίθος	71
Καθελάν	214	Ἀλαλίαν	220
Μελίση	534	Ἀλεξάθριον	120
Νάννιον	445	Ἀλστρία	42
Ἐπυραλοφείν	437	Ἀλογα	241
Παλίνοσκιον	272	Ἀλοιμα	73
Παρακρούεται	926	Ἀλύβας (Ἀλίβας)	831
Hermias in Plat. Phaedr.	375	Ἀλυτον	416
Hermogenes vol. 3. p. 324	356	Ἀλύπηξ	369
Herodianus		Ἀλωπός	242
p. 434. ed. Piersa.	760	Ἀμαλλα	540
p. 435	578	Ἀμάσεται	550
p. 437	531	Ἀμβλύσκει	134
Herodianus de figur. p. 57	153	Ἀμσθος	832
Herodianus περί μου. λέξ.		Ἀμύρρωτον	243
p. 8, 35	461 d	Ἀμφίλινα	43
p. 9, 9	40 571	Ἀμφιον	370
p. 9, 29	528	Ἀμφίπρυμνον	135
p. 11, 3	451	Ἀμφιτέρμος	125
p. 14, 25	961	Ἀναίδεας φάρος	274
p. 30, 27	305	Ἀναίδισσα	486
p. 31, 21	382	Ἀναλῶσαι	452
p. 34, 3	787	Ἀναστα	274
p. 35, 10	266	Ἀναρκταν	28
p. 36, 23	525	Ἀναρροιβθεῖ	390
p. 40, 11	338	Ἀναστρέφω	836
p. 42, 23	788	Ἀναστύψαι	371
p. 46, 18	461 b	Ἀναχατίζειν	189
Hesychius		Ἀναψύχουσα	837
Ἀγκυραι	612	Ἀνδρόκαις	551
Ἀγνίσαι	119	Ἀνέκτημαι	328
Ἀγος	613	Ἀνετός	567
Ἀγχήρης	6	Ἀνηκίς	24
Ἀθημαν	566	Ἀνήμιρον	177
Ἀδοφα	71	Ἀποβοσκόν	2

Hesychius

Ἀνθρωσκε	372
Ἀνέρος πόλεμος	384
Ἀνταίαν	74
Ἀνταίας	466
Ἀνταίρουσι	244
Ἀντίβειον	353
Ἀντίπλαστον	268
Ἀντιστροφή	568
Ἀξίστους	487
Ἀξόμβλητων	350
Ἀταιάλημα	841
Ἀπαλίξασθαι	286
Ἀπάνθρωπος	842
Ἀπαρθέεντος	287
Ἀπειθής	45
Ἀπεύρονος	245
Ἀπενάτισαν	638
Ἀπέπνυσε λόγους	616
Ἀπίσκη	552
Ἀπιστεῖ	30
Ἀπιστοι	553
Ἀποβάθρα	364
Ἀπόβρομον	75
Ἀπόθεα	246
Ἀπομάκτης	32
Ἀποπλήκτη ποδί	247
Ἀποσκόλυτε	373
Ἀποστιβής	502
Ἀποσύρει	365
Ἀποφανθείς	76
Ἀπυδάκμωντος	291, 541
Ἀπύρου	366
Ἀραίας	97
Ἀραῖον	467 α
Ἀργέμων	221
Ἀρηνοβοσκός	589
Ἀρκὰς κυνῆ	262
Ἀρουραῖος Οἰνόμαος	425
Ἀρραγὲς ἕμμα	847
Ἀρρητον	488
Ἀρτύμασι	639
Ἀρύθμων	25
Ἀρύστει	703
Ἀρώματα	77
Ἀσάλπικτον	351
Ἄσας	554
Ἄσεπτον	47
Ἄσολοικον	555
Ἄσπάθητον	849
Ἄστομος	78
Ἄστραφής	367
Ἄτελῆ	248

Hesychius

Ἄτμητον	126
Ἀύλητήν	445
Ἀύλων	851
Ἀυτοκτίτου	306
Ἀυτόμοιρος	249
Ἀυτομάτως	617
Ἀυτίσσουτος	503
Ἀυτίφορτοι	250
Ἄφάρμακον	956
Ἄφειψισάμην	142
Ἄφθίτους γνώμας	368
Ἄφράθμων	542
Ἄφροδισία ἔγρα	178
Ἄφύλλωτον	281
Ἄφουσιωμένοι	251
Ἄχάλευτα τρίτανα	640
Ἄχιλλείων	494
Ἄχτην	48
Ἄχρήματων	504
Ἄψάλακτοι	495
Ἄψεφέι	618
Βαλλήν	444
Βασίλη	292
Βάσκανος	855
Βερέκωντα βρόμων	454
Βίδην	79
Βρυζοσύης	10
Βυβοί	79, 332
Βυλόνη	861
Γλίβου χόδου	33
Γλοῖα	863
Γνώμων	864
Γοργάδων	174
Δαίς	539
Δάκτος	305
Δράκωνος	569
Δράκοντα	628
Δροπέ	428
Δροσπεγῆ στόλον	629
Δύσαυλος	84
Ἐγκόνημα	871
Ἐμβαβάσαι	143
Ἐκεκώπηται	157
Ἐλαιδεσσα κηδύς	405
Ἐλαιούται θρίξ	556
Ἐλεκη	544
Ἐμπερής	412
Ἐμπλέρον	50
Ἐνθράκτος	489
Ἐσπερομαστίας	52
Ἐπίται	51
Ἐκισθίση	652

Hesychius

Ἐπαίρουσι 253
 Ἐπαλλαχθεῖσαι 316
 Ἐπίκοτα 386
 Ἐπίπρουνμα 270
 Ἐπιμάσσεται 53
 Ἐσιζουόσθαι 158
 Ἐπισειώσθη 159
 Ἐπισπάσει 145
 Ἐπιστήγματα 8
 Ἐρκεσι 3
 Ἐρκη 557
 Ἐσέφθην 175
 Ἐύναϊσι . . . . . 184 a
 Ἐύρος γάμος 200, 505
 Ἐφουμεῖς 111
 Ἐχθιμα 590
 Ἐχρωματίσθη 9
 Ἐψία 4
 Ζεύγος τριτάθρονον 490
 Ζευξίλαος 136
 Ζηλῶ 630
 Ἡγώμην 254
 Ἡμαλάφαι 413
 Ἡρακλεία λίθος 886
 Θαιρός 538
 Θαμίζεται 446
 Θεασή νόσος 593
 Θηλάστρια 85
 Θήμα 484
 Θρακταῖσι νόμοις 414
 Θριάζειν . . . . . 415 a
 Θωχθεῖς 183
 Ἴαννα 54
 Ἰερόλας 55
 Ἰήσιος 558
 Ἰκτορεύσομαι 56
 Ἰλλάδας 80
 Ἰλλυρίς γαστήρ 547
 Ἰσοφόρους 354
 Καρικοί τράγοι 485
 Καρπομαθής 591
 Καταγνώσθαι 2
 Καταρβύλοις 559
 Καταρρέκτης . . . . . 344 a, 641
 Κεστρία 91
 Κεχήλωμα 431
 Κηρίωμα 633
 Κοινός 597
 Κουρίον 132
 Κούμφ πατρίφ 271
 Κυβεντήν 686
 Κίελους καὶ τροχούς 222

Hesychius

Κυλλαιῶν κόνις 619
 Κωχεύουσι 303
 Λαμπήνη 392
 Λαπίρσαι 339
 Λεῖκνοις 724
 Λυραίου δήμον 265
 Μῶλυς 620
 Ναύκληρον πλάτην 387
 Νέωνται 191
 Ευμβέλους 161
 Ὀμμάτειος 169
 Ὀνος ἰσόπριος 334
 Ὀρθόπτερος 31
 Ὀχος 599
 Πάπτος ἀκάνθη 748
 Παρόρουνμα 475
 Πάραυλος 446
 Πεσσά πεπτόγραμμα 381
 Ρακτηρίοις κέντροισιν 631
 ῤντήρι κρούων 938
 Σακοθερμιστής . . . . . 563 a
 Σαλητῶν 139
 Σάρηται 39
 Σειρίων κυνός δίαιτη 941
 Σειμῶν 943
 Σιλφίον λειμῶν 954
 Σκυθιστὶ χειρόμακτρον 420
 Στραβαλακάρια 948
 Τυφῶ 951
 Τήσυχον 953
 Θεωτικαῖς γράμμασι 460
 Φρίξας . . . . . 314 a
 Χαμεύνη . . . . . 184 b
 Χειμάμωνα 958
 Χειρῶναξ λαός 724
 Χερστέει 417
 Ὄς 67
 Ὄς μήτε κρούσαι 926
 Joannes Alex. Ton. παραγγ. p. 12, 2 401
 Joannes Lyd. de mens. 4, 60 967
 Joannes Sic. in Walzii Rhet. vol. 6, p. 225 654
 Libanius vol. 3, p. 365 965
 Libanius Epist. 33 12
 Longinus de subl. 3, 2 753
 15, 7 472
 Lucianus vol. 3, p. 437 357
 Lutatus ad Statii Thebaid. 6 394
 Macrobius Saturn. 5, 19 479
 5, 21 580

- Menander Rhetor** vol. 9. p. 156.. 966
- Montefalc. Bibl. Coislin.**
- p. 231 833
- p. 475 ..... 562 a
- Orionis Etymol.**
- p. 110, 3 500
- p. 127, 1 311
- Orionis Gnomolog.**
- p. 46 282
- p. 47, 49 216
- p. 51 ..... 298 b
- Philo Jud. vol. 2. p. 448** 769
- Philostratus** p. 863 496
- Photius Bibl.**
- p. 530, 15 694
- p. 533, 10 651
- Photius Lexic.**
- p. 6, 8 801
- p. 9, 22 969
- p. 17, 7 589
- p. 19, 7 175
- p. 22, 15 27
- p. 36, 12 184
- p. 37, 9 881
- p. 53, 8 136
- p. 53, 25 854
- p. 122, 1 214
- p. 150, 9 383
- p. 151, 14 895
- p. 187, 3 129
- p. 216, 16 904
- p. 217, 9 307
- p. 219, 25 905
- p. 227, 18 907
- p. 239, 15 ..... 228 a
- p. 240, 10 409
- p. 247, 17 908
- p. 248, 18 642
- p. 255, 24 534
- p. 269, 9 913
- p. 272, 17 87
- p. 298, 1 405
- p. 307, 17 450
- p. 312, 23 916
- p. 317, 7 138
- p. 326, 13 917
- p. 329, 15 918
- p. 335, 9 ..... 233 b
- p. 342, 11 ..... 233 b
- p. 346, 5 921
- p. 346, 19 31
- p. 346, 23 922
- p. 359, 8 923
- Photius Lexic.**
- p. 359, 25 215
- p. 361, 16 924
- p. 363, 19 923
- p. 365, 1 599
- p. 366, 13 599
- p. 369, 10 165
- p. 371, 21 192
- p. 373, 25 272
- p. 389, 1 475
- p. 400, 5 406
- p. 410, 10 293
- p. 413, 15 301
- p. 470, 2 929
- p. 480, 15 933
- p. 484, 12 935
- p. 485, 10 936
- p. 488, 12 937
- p. 488, 22 942
- p. 489, 1 297
- p. 497, 3 ..... 562 a
- p. 497, 12. 22 940
- p. 511, 15 944
- p. 571, 13 594
- p. 593, 3 949
- p. 595, 7 225
- p. 602, 6 950
- p. 635, 12 953
- p. 937, 1 954
- p. 640, 18 955
- p. 643, 7 39
- p. 674, 20. (App.) 193
- p. 674, 25. (App.) 459
- Phrynichus**
- p. 187. ed. Lob. 906
- p. 374 130
- Plinius H. N.**
- 18, 12, 1 529
- 21, 88 ..... 481 b
- 37, 11 353
- Plutarchus Moral.**
- p. 16 715
- p. 17 716
- p. 21 ..... 109. 519. 718. 719
- p. 23 720
- p. 33 711
- p. 34 497
- p. 35 ..... post 97
- p. 72 497
- p. 74 152
- p. 75 783
- p. 77 721
- p. 84 722

INDEX SCRIPTORUM.

Plutarchus Moral.

p. 88	post 97
p. 94	741
p. 98	723
p. 99	724
p. 107	725
p. 109	342
p. 141	726
p. 144	879
p. 204	711
p. 280	727
p. 282	713
p. 394	728
p. 414	729
p. 417	730
p. 455	232
p. 458	731
p. 463	732
p. 468	733
p. 502	102
p. 504	734
p. 511	735
p. 517	713
p. 530	736
p. 619	721
p. 625	737
p. 640	738
p. 691	400
p. 718	424
p. 732	739
p. 745	407
p. 756	879
p. 757	720
p. 758	740
p. 760	393
p. 761	709
p. 767	712
p. 768	741
p. 788	742
p. 789	632
p. 792	742
p. 802	724
p. 810	734
p. 854	743
p. 935	348
p. 959	744
p. 985	745
p. 1093	232 b
p. 1100	746
p. 1120	742

Plutarchus Vit.

p. 77	791
p. 89	632

Plutarchus Vit.

p. 253	710
p. 255	563
p. 661	711
p. 667	712
p. 795	447
p. 911	713
p. 1025	714
Pollux Hist. phys. p. 376	644
Pollux Onomast.	
2, 23	948
2, 31	921
2, 72	110
2, 101	947
2, 151	724
2, 162	52
2, 172	538
3, 10	912
3, 45	910
3, 73	868
3, 82	745
3, 107	838
3, 141	802
3, 145	878
4, 62	34
4, 75	227
4, 111	283
4, 141	ante 573
5, 76	110
6, 39	796
6, 65	531
6, 83	651
6, 161	885
6, 174	329
7, 24	901 b
7, 30	915
7, 32	919
7, 36	849
7, 43	844
7, 45	391
7, 68	314 b
7, 70	16. 853
7, 109	218
7, 117	170
7, 118	477
7, 185	883. 891
7, 191	415 e
7, 193	635
7, 203	381
9, 49	336
9, 50	250
9, 97	320
9, 140	4

Pellaei Onomast.

9, 155	post 374 b
9, 158	870
10, 34	295
10, 39	415 c
10, 44	430
10, 52	392
10, 55	422
10, 79	541
10, 110	218
12, 120	133
10, 133	151
10, 134	388
10, 147	477
10, 160	21
10, 165	549
10, 186	362
10, 190	33
Porphyrius de abstin. 2. p. 134	464
Porphyrius Quaest. Hom. 1	95
Priscianus vol. 2. p. 180	627
p. 197	337
p. 415	785
Proverb. Append.	
2, 49	708
3, 36	920
4, 27	293 b
Rufus Ephe. de part. hom.	
p. 32	538
Scholiasa Aeliani N. A. 3, 10	123
Scholiasa Aeschylæ	
Pers. 181	760
Prom. Argum.	post 310
Prom. 128	577
Prom. 576	264
Sept. 310	410
Scholiasa Apollonii Rh.	
1, 580	257
1, 773	347
1, 972	334
1, 1126	335
2, 178	633
2, 1121	471
3, 281	867
3, 1213	480
3, 1371	314 a
4, 14	279
4, 223	491
4, 269	967
4, 284	492
4, 816	163
4, 1638	172
4, 1695	383

Scholiasa Aristidis vol. 3. p. 612.

Scholiasa Aristophanis	
Ach. 75	91
217	124
Av. 100	101
276	101
280	101
515	101
852	61
934	78
1203	251
1337	413
1240	101
Ecclesiaz. 80	265
Equit. 84	101
496	415 b
1065	91
1147	260 438 449 b
Lys. 8	78
138	574
1259	514
Nub. 257	1
583	207
1154	442
1162	76
1419	434
Pacis 73	173
530	267
1126	355
1164	821
Plut. 541	909
635	634
727. 807	359
Ran. 193	650
233	34
347	719
360	594
484	115
596	465
678	341
1065	960
Thesm. 870	442
Vesp. 288	476
842	650 b
1021	165
1501	116
Scholiasa Demosth.	262
Scholiasa Dionysii Per. 10	492
Scholiasa Euripidis	
Alcest. 453	15
Androm. 276	461 b
Hecab. 1	472
Hippol. 309	144 b

Scholiasta Euripidis		Scholiasta Pindari	
Med. 33.....	763	Pyth. 2, 62.....	23
Orest. 480.....	762	2, 121.....	551
592.....	762	2, 125.....	756
800.....	144 a	4, 213.....	757
1686.....	575	4, 221.....	758
1687.....	210	4, 288.....	2
Phoeniss. 115.....	464	4, 303.....	346
227.....	239	4, 398.....	320
312.....	186	Scholiasta Platonis	
396.....	687	p. 323. ed. Bekk.....	307
1256.....	462 c	p. 325.....	375
Rhesi 105.....	747	p. 372.....	52
Troad. 218.....	536	p. 383.....	375
Scholiasta Hephaest.		p. 378.....	118
p. 170.....	228 b. 894	p. 393.....	352
Scholiasta Hippocratis	432. 856	p. 396.....	171
Scholiasta Homeri		p. 417.....	562 c
Il. A, 135.....	402	Scholiasta Sophoclia	
A, 423.....	749	Ajac. Arg.....	post 357
B, 649.....	968	I.....	176
E, 158.....	83	190.....	155
E, 533.....	399	581.....	449 a
I, 453.....	750	Antig. I.....	597
I, 575.....	353	980.....	565
A, 634.....	541	Oed. Col. 9.....	154
E, 229.....	348	378.....	197. 230
O, 101.....	768	390.....	124
O, 705.....	523	411.....	167
Π, 142.....	969	504.....	537
Σ, 274.....	830	684.....	396
X, 410.....	418	793.....	793
Ω, 257.....	post 547	Philoct. 1025.....	post 410
Od. Δ, 4.....	210	1108.....	974
H, 106.....	24	1199.....	598
Θ, 186.....	399	Scholiasta Theocriti	
Α, 128.....	404	1, 56.....	815
Scholiasta Nicandri Ther.		4, 62.....	131
19.....	35	7, 76.....	348
343.....	333	15, 48.....	784
Scholiasta Pindari		Scriptor Vitae Homeri in Galei	
Isthm. Proleg.....	233 a	Opusc. myth. p. 367.....	748
2, 68.....	150	Scriptor Vitae Arati vol. 2. p. 437.	
4, 92.....	420	ed. Buhl.....	772
5, 10.....	375	Seneca Natur. Quaest. 4, 2, 16.....	967
5, 36.....	946	Servius ad Virgil. Aen, 2, 211.....	344 b
5, 86.....	411	Sextus Empir. p. 286.....	444
Nem. 3, 60.....	163. 548	Socratis Hist. eccl. 3, 7.....	644
6, 90.....	164	Stephanus Byzantius	
10, 59.....	759	Ἀβρα.....	971
11, 7.....	650 b	Ἀγυιά.....	211
Olymp. 1, 97.....	755	Ἄλα.....	772
11, 1.....	535	Ἄλσιβις.....	971

Stephanus Byzantius

Ἄλος	10 b
Ἀνακτόριον	775
Ἀρτάκη	376
Ἀσπίς	776
Ἄστν	81. 647
Βόσπορος	637
Βωμοί	36
Γραικός	445
Δαδώνη	401
Δάτιον	69. 345. 438
Εὐρώπη	37
Ἐφεσος	82
Κράνεια	70
Κυκνήτις	439
Κυχρεῖος	506
Τεγία	973
Χαλδαῖοι	564
Χρύση	38. 349
Χώρα	22. 219
Ὦλενος	285

Stobaei Ecl. phys.

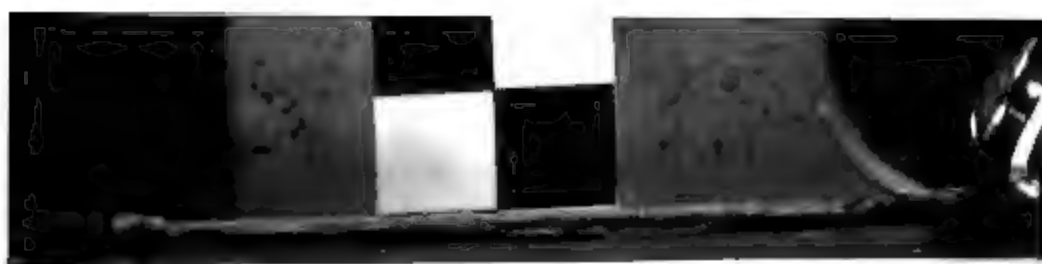
1, 4	11. 656
1, 5	234
1, 6	603
1, 9	284. 657
1, 52	469
2, 1	659

Stobaei Florilegium

1, 1	202
2, 18	660
3, 8	88
3, 14	661
3, 15	662
4, 1. 5. 17	663
4, 37	98
4, 38	321
5, 5	664
5, 14	665
7, 7	203
7, 8	322
8, 2	58
8, 5	649
8, 11	666
9, 4	99
10, 25	512
12, 2	59
12, 3	100
12, 4	323
13, 5	513
13, 6	101
13, 9	667
17, 2	605

Stobaei Florilegium

18, 1	668
20, 29	581
20, 32	514
22, 22	515
23, 23	311
24, 4	669
24, 6	670
26, 1	146
26, 3	595
26, 4	358
27, 6	419
28, 1	671
28, 5	672
29, 1	235
29, 25	463
29, 37	343 b
29, 38	343 a
30, 6	288
33, 3	102
35, 4	89
36, 11	103
36, 16	90
38, 26	324
38, 27	196
39, 12	516
41, 3	673
41, 4	104
43, 5	606
43, 6	105
43, 7	204
43, 11. 25	674
45, 11	675
46, 6	582
40, 13	255
48, 5	12
49, 13	470
51, 24	498
54, 3	676
54, 21	106
59, 3	499
59, 12	563
62, 30	60
62, 33	577
63, 6	678
63, 25	607
64, 13	162
67, 5	679
68, 19	517
69, 14	608
73, 51	197
73, 54	680
74, 16	609

INDEX SCRIPTORUM.

228

Stobaei Florilegium	Stobaei Florilegium 125, 11 .. 66
74, 28	126, 8 .....
76, 9	Joannes Damasc. in Galisfordi
77, 9	Append. ad Stobaeum
79, 24	vol. 4. p. 13 .....
86, 12	p. 31 .....
87, 3	p. 34 .....
88, 11	p. 35 .....
89, 8	p. 76 .....
91, 27	Strabo 1. p. 27 .....
91, 28	6. p. 271 .....
96, 9	7. p. 295 .....
98, 1	8. p. 356 .....
98, 14	8. p. 364 .....
98, 23	9. p. 392 .....
98, 43	9. p. 399 .....
98, 45	9. p. 433 .....
98, 46	10. p. 470 .....
99, 20	13. p. 608 .....
99, 99	14. p. 643 .....
103, 10	15. p. 687 .....
103, 15	Suidas
104, 3	'Αγόμενα .....
105, 3	'Αθως .....
105, 21	Αινῶ .....
105, 39	'Αμφήμερον .....
105, 42	'Αναχαιτίζει .....
105, 57	'Ανθυπουργήσαι .....
106, 11	'Αντάρης .....
108, 21	'Αμύνασθαι .....
108, 51	'Αμυγνόν .....
108, 53	'Αράχνης .....
108, 56	Αβεις .....
108, 58	Βαιαί .....
109, 2	Γλάμων .....
109, 14	Διέξοδοι .....
113, 12	Δρέκαντος .....
114, 6	'Εμασχαλίση .....
115, 6	Θρηνεῖν .....
115, 8	Κάπηλος .....
116, 28	Καίθαργος .....
117, 3	Λευκή στάθμη .....
117, 4	Λήθουσι .....
118, 12	Ληκυθιστής .....
119, 6	Λυσανίας .....
119, 7	Μελίση .....
119, 12	Μρείαν .....
121, 3	Πανῶ .....
121, 7	'Ομπνιον .....
121, 9	'Οχαρον .....
122, 10	Παιδικά .....
122, 11	Παλίνσκιον .....
124, 17	Παρευσία .....

